ANASTASIA NOVYCH

AllatRa

Praha 2015

Poprvé vydalo v roce 2013
Nakladatelství AllatRa, Kyjev, Ukrajina

Copyright © Anastasia Novych, 2012
Z ruského originálu ALLATRA
přeložila Mgr. Hana Duffková, Mgr. Jana Míková
Obálka Nakladatelství AllatRa

Vydalo nakladatelství IBIS s. r. o.,
jako svou 7. publikaci

ISBN 978-80-904796-6-1

Křik Anděla oblečeného do lidského šatu, aneb utrpení člověka s Andělem místo duše

Komu a proč píši tyto řádky? Pravděpodobně jenom sám sobě. Vždyť za ta léta, co přebývám ve svatém místě, pouze dvakrát mne poznali, a jenom lidé z Boží vůle a s Duší od rozumu osvobozenou. Lidský rozum je kamenem úrazu, spíše celou skálou, která před Duší stojí. Nemůžeš ji obejít, ani přeskočit. A drápat se nahoru, rozdírat si nehty o ostré kamení, padat zpět dolů po kluzkých výstupcích sladkého rozumování, a opět vstávat, sbírat duchovní síly a znovu a znovu se pouštět vzhůru… To není každému dáno.

Vždyť na úpatí je tak krásně, útulně, sladce a hřejivě. A rozum pomíjivého těla ti vytvoří iluzi všeho, co jen budeš si přát. Podstatné je, aby sis něco přál. Pozemské lásky s hořícím krbem v pozadí, hodně dětiček pro pokračování rodu, bohatství, slávu… Nezáleží na tom, co. Hlavně, aby sis přál. Přál a toužil, a všechno ti bude dáno. V této iluzi nebo zase v jiné, na tom nezáleží. Hlavně abys toužil. Toužil po pozemském…

„Je to tak těžké!“ křičí mnozí. Ne, není to těžké. Mnohokrát jsem lidské šaty oblékal. Šel s poutnickou holí po nekonečných cestách, sytil tělo jenom tím, co jsem našel. Byl jsem i králem, a dlouhá léta vládnul nesčetnými národy. A vždy mne šaty tlačily,

tísnily a překážely mi žít. To ony se třásly strachy a bolely a jak u všech hodně toho chtěly, dokud jsem je nezkrotil. To divoké zvíře, z něhož byly všechny šaty utkány, se bojí jen své paní – Duše. Mnozí ale mají větší strach právě z té Duše, než z onoho zvířete. Z Duše, která jim překáží žít, jako mně překáží tento lidský šat. Pochopit tyto lidi nejsem schopen. Vyměnit celou Věčnost za okamžik? V čem je ten smysl? Trpět v náručí kůže, sloužit hadrům, které chátrají den po dni... A v tom je život? Život je nekonečný! Není tam žádné trápení, Duše se netrhá, vždyť Duši přeci nejde obnosit. A šaty Dům nemají, jen ty kumbálky, kde jsou dočasně uloženy. Skutečný Dům má jenom Duše! A právě Duše tíhne tam, kde je Věčnost rodící pocit Domova, který člověk celý život hledá.

Rigden Djapo

Od té doby, co vyšly první knihy, došlo k mnoha událostem, které mne znovu utvrdily v tom, že pokud si člověk opravdu upřímně přeje pomáhat lidem a zároveň i aktivně jedná a sebezdokonaluje se, přináší to překvapivé výsledky. Vlastně nejde ani tolik o knihy jako čtivo, ale o pochopení a praktické využití Znalostí, které jsou v nich obsaženy. Kniha je prostředkem k předávání Znalostí. Má se tím na mysli Znalostí ne ve smyslu „vlastnictví“ nebo „vlastního úsudku“, ale ve smyslu Moudrosti shora, která nás provází staletími. Jde o Moudrost jako Otevřenou bránu, která umožňuje vejít v onen podivuhodný vyšší stav duchovnosti, skrze který dochází k osvícení od Toho, Kdo vše stvořil. Je to ta Moudrost, která vždy byla, je a bude a to dokonce i tehdy, až vzpomínky na její lidské průvodce zmizí v prachu staletí.

Právě tato Moudrost jako skutečné semeno v člověku klíčí a pomáhá mu osvobodit jeho rozum od zajetí lidských strachů, od úzkých kleneb temnoty a překonat tuhost materiálního myšlení. A tím mu otevírá nekonečnou sféru poznání Pravdy. Pomáhá mu povznést se nad přízemní egoismus, vidět svět z výše duchovního pohledu bez předpojatosti a materiálních okovů. Moudrost obdarovává člověka upřímností a cílevědomostí, obohacuje ho porozuměním a činí jej odpovědným za duchovní kvalitu života.

Tato věčná moudrost je pro duchovního člověka doslova životadárnou vláhou, díky které v něm z dobrého semene dozrává šťavnatý klas. Umožňuje dojít až ke kořenům lidských problémů a zlepšit atmosféru duchovního života. Je zásadním *klíčem* k pochopení složité reality člověka i světa, slouží jako *zdroj* pro vytvoření unikátních podmínek, kdy člověk formuje tvůrčí Duchovní společnost v krutém světě Živočišného rozumu. Věčná Moudrost umožňuje člověku proměnit duchovně sebe sama, poznat skrytou podstatu minulých a budoucích událostí. Tato Moudrost je Jím stvořený tvůrčí princip, který otevírá každému, kdo Ji přijme, cestu do Jeho Věčnosti.

Rigden: Mezi těmi, kdo klade otázky „z rozumu“ a těmi, kdo se ptají, protože prahnou po nalezení Pravdy, je podstatný rozdíl. Lidé se všude učí jen rozumu, paměti a logickým poznatkům. Ale při poznání Pravdy je nezbytné osvojit si vyšší stupeň sebezdokonalení, uvědomělosti a pochopení těch hlubokých duševních pocitů, které vycházejí z Duše. Vždyť duchovní zkušenost se nachází za hranicemi rozumu…

Anastasia: Ano, mluvil jste o tom už dříve. Ale teprve nyní, když na sobě každý den po dobu několika let pracuji, když jsem začala cítit a celkově si uvědomovat informace, pochopila jsem v praxi, co to je taková duchovní zkušenost, jež se nachází za hranicemi rozumu. I v tomto mi velmi pomohlo duchovní chápání světa i sebe sama díky unikátním Znalostem, které na svět přicházejí skrze vás.

Od doby, kdy vyšly první knihy, jejichž prostřednictvím byla lidem předána duchovní semínka Moudrosti, uběhla krátká doba. Lidé přijali tyto knihy nejenom s vděčností. Duše mnoha z nich, když se setkávají s touto Moudrostí, se doslova rozezní jako struny a vydávají neslyšné slavnostní znění. Tyto knihy dokonce nutí k pochybám o správnosti životní volby i ty, v jejichž vědomí dominuje Materiální podstata. Lidé na

sobě začali intenzivněji pracovat, snaží se kontrolovat své myšlenky, rozumí směru pohybu ve svém vývoji, podstatu svých duchovních potřeb, vidí věčná semena znalostí, uložena v tradičních náboženstvích. Čtenáři těchto knih se začali nejen duchovně probouzet, přímo začali duchovně růst. To můžeme pozorovat podle toho, jak se vyvíjí jejich otázky. První otázka, která se většinou rychle objeví u většiny lidí, je otázka „z rozumu“: existují hlavní hrdinové knihy ve skutečnosti nebo ne, je to výmysl nebo pravda, a to především hlavní hrdina Sensei? (Rigden se dobrácky pousmál). Druzí pak díky vnitřní duševní radosti rychle spěchají s otázkou, která zcela vychází z konzumního myšlení: „Přečetl jsem si novou knihu, a kdy vyjde další?“ Třetí skupina lidí se snaží studovat duchovní praktiky představené v knize, jenže ve skutečnosti zároveň nezmění své materiální priority, takže se neustále nachází v konfliktu se sebou samými. A otázky pocházející od nich mají podobný charakter: „Zabývám se duchovními praktikami, ale k žádnému zázraku nedochází a nic se v mém životě nemění.“

Rigden: Člověk má dvojí podstatu. Lidský rozum se může lehko pohybovat z jedné krajnosti do druhé, čímž v člověku vyvolává nepokoj a nestabilitu. Vnějšek je pouze odrazem vnitřního stavu.

Anastasia: Ale jsou i tací, kteří pronikli do hloubky Poznání. To jim pak od základu změnilo život. Takoví lidé nepotřebují důkazy očividné převahy duchovního nad logikou rozumu. Jsou ve své životní volbě pevní. Tito lidé mají čistou Duši, jejich vědomí nezabředlo do bláta stereotypů egocentrického světa a osobních pochybností. Jsou doslova lotosovými květy: když na ně

dopadají sluneční paprsky, natahují se za Světlem. Proto je kvalita jejich otázek týkajících se vnitřního světa zcela *jiná*. Jejich otázky nevycházejí z logiky ani z lidského rozumu, ale z hlubokých pocitů. Jde doslova o neviditelnou komunikaci mezi dušemi.

Rigden: Hluboké pocity jsou zvláštním jazykem, odlišným od obyčejného lidského. Když v sobě člověk překonává to nízké, každý den na sobě pracuje, vyvíjí se, duchovně se jako lidská bytost mění, stává se osvíceným. Když člověk duchovně roste, čelí otázkám svého rozumu. Zkušenosti s duchovními praktikami mu dávají pochopit, že materiální mozek je ve svém chápání omezen a váže se k tělu, ale tělo je pomíjivé a smrtelné. Ovšem Duše, která v něm přebývá, je neviditelná ale věčná. Rozumí, že smyslovou zkušenost nelze hodnověrně předat slovy rozumu. Vždyť duchovní praktiky jsou pouze nástroje, které pomáhají odhalit, poznat a rozvíjet hluboké pocity člověka, s jejichž pomocí komunikuje s Vyššími silami v jejich jazyce – v jazyce hlubokých pocitů. O božském se proto přímo mluvit nedá, protože jakákoli myšlenka bude jen pouhou alegorií. Neboť božské – to je *jiný* jazyk, jazyk ne rozumu, ale hlubokých pocitů, takový, kterému rozumí Duše každého. Je to společný jazyk lidských Duší. A je to jazyk Pravdy.

Anastasia: Ano, podobná zkušenost opravdu přichází s praxí. Pochopila jsem, že existuje podstatný rozdíl mezi asociacemi rozumu a chápáním právě hlubokými pocity. Je těžké předat svou zkušenost pomocí slov. Ačkoli lidé, kteří jsou naladěni na stejnou duchovní vlnu jako ty, tě chápou beze slov.

Rigden: Otázka spočívající v tom, jak se podělit o svoji duchovní zkušenost a jak objasnit lidem opravdovou Realitu, trápila v každé době ty, kdo opravdu poznali Pravdu. Je těžké předat pomocí slov obsah vlastní duchovní zkušenosti, vždyť jde o zkušenost poznání zcela *jiného světa*, který se od toho materiálního liší. Jinými slovy vše co řekneš, bude přijato materiálním myšlením skrze prizma zkušenosti tohoto světa, a tím pádem to bude buď nesprávně pochopeno, nebo pocitově zkresleno. A k tomu všemu z tisíců lidí, kteří poslouchají, to ve skutečnosti uslyší jen několik málo z nich. Ostatním to nepřinese žádný užitek. **Vždyť hranice Reality jsou známy jen tomu, jehož Oko ji sleduje.**

Anastasia: Jsou také čtenáři s bohatou životní zkušeností. Podle lidských měřítek ve svém životě v mnohém uspěli, mnohého dosáhli, získali možnost v okolním světě mnohé změnit. Znalosti zasáhly jejich Duši, ale rezonance vzniklá ze střetu se vzdělaností rozumu, jim nedává klidu. A ačkoli jejich otázky vycházejí z logiky, jsou založeny na životní zkušenosti a podstata jejich otázek vychází z jejich duchovna. Je cítit, že tito lidé chtějí znát odpovědi ne kvůli prázdné zvědavosti, ale proto, že cítí potřebu změnit svět k lepšímu. Jednu z takových otázek jsem shledala závažnou a důležitou, abych vám ji položila, protože odpověď na ni může od základu změnit pohled lidí na svět a může ovlivnit globální volbu civilizace. Otázka je následující: „Existují takové Znalosti, které lidé nemohou využít na vojenské účely, ale přitom by takové informace byly schopny otřást oficiálními vědními disciplínami a přivést zvídavý rozum k přímému vědeckému důkazu o tom, že *materiální svět pochází z Duchovního světa, tedy že svět stvořil Bůh?*“

Rigden: Ano, vidím, že tato otázka pochází od člověka, který touží poznat Pravdu… Když se lidé na tuto otázku ptají, znamená to, že už nadešel čas dát na ni odpověď. Ano, takové Znalosti existují. Týká se to oblasti astronomie, přesněji vědy s názvem astrofyzika, která zkoumá jevy v kosmickém prostoru, evoluci a vzájemné vztahy kosmických těles a jejich systémů. Když vezmeme v úvahu, že na současné úrovni vývoje se v astrofyzice využívají nové objevy moderní fyziky a aplikují se poslední výdobytky vědecko-technického pokroku, je jasné, že poznatky, které takto získáme, budou v mnohém napomáhat rozvoji samotné fyziky jako vědy, která zkoumá obecné zákonitosti přírodních jevů. A pokud lidé dostatečně do hloubky proniknou do fyzikálních zákonů, budou moci dojít vědeckou cestou k reálnému důkazu o tom, že Duchovní svět je ten prvotní a Materiální druhotný. To tedy změní kvalitu a smysl života lidí a otevře tak ještě jednu cestu k pochopení Pravdy, a sice skrze vědu.

Anastasia: Tyto Znalosti by opravdu přišly právě včas. Nakolik je mi známo, astrofyzikové se snaží zkoumat problémy evoluce a odpovídat na věčné otázky: „Co bylo?“ a „Co bude?“. Nicméně nehledě na současný skokový vývoj ve vědě, je to pro vědce stále obtížné. A to má mnoho příčin. Je známo, že současné znalosti o hvězdách se v mnohém zakládají na spektrální analýze elektromagnetického záření nebeských těles, tedy na informacích, které jsou získány díky vyzařování slabého proudu elektromagnetických vln, jež dopadají z nebeských těles na Zem. A toto všechno kromě viditelného světla, tedy radiové vlny, infračervené, ultrafialové, rentgenové záření a záření gama představuje elektromagnetické vlny s různou vlnovou

délkou, která je buď větší, nebo menší než u záření, které je lidským okem viditelné. Takže lidé vidí jen to, co mohou vidět díky zařízením, jež vynalezli díky nejnovějším vědeckým poznatkům.

Rigden: V kosmickém oceánu je mnoho vln různého původu a z celého spektra těchto vln ony elektromagnetické vlny, které jsou známy současné vědě, představují jen malou část záření.

Anastasia: A v tom je právě problém. Práce současných astrofyziků se totiž podobá člověku, který se snaží zjistit, co představuje dnešní svět, ale dívá se přitom jen úzkou škvírou, která mu umožňuje vidět jen malou ohraničenou část z dávné minulosti a ne současnosti, natož pak budoucnosti. Pokud si položíme otázku, co je to světlo, tak podle současné vědy bude odpověď taková, že v přesném slova smyslu tohoto slova jde o elektromagnetické vlny, o frekvenci, kterou lze vnímat lidským okem, a v obecném smyslu slova jde o optické záření. Když vezmeme v úvahu vědci zaznamenanou rychlost, jakou se světlo šíří, jistě nás nepřekvapí, že mohou vidět mnoho událostí spojených s hvězdami, které se ovšem odehrály už v dávné minulosti. Takže v podstatě pozorují procesy, které se odehrávaly před miliony let…

Rigden (s úsměvem): No ano, … když ještě druh homo sapiens na této planetě neexistoval.

Anastasia: Zajímavá situace… Vědci předpokládají, že současný člověk se objevil nejpozději před 40 tisíci lety a první „věrohodní“ zástupci druhu Homo jakožto představitelé lidského rodu na Zemi asi před

2 miliony let. Pokud vezmeme v úvahu, že světlo od mlhoviny Andromedy jako jedné ze sousedních galaxií k nám putuje více než dva miliony let, tak dojdeme k závěru, že nevidíme to, co se tam děje teď, ale to, co se tam odehrávalo v době, kdy na Zemi nebylo po přítomnosti člověka ani stopy.

Rigden: Přesně tak. A co bychom pak mohli říci o vzdálených mimogalaktických objektech? Lidé je vidí ve stavu, ve kterém byly před miliardami let. Hvězdy, a to i ty, které nemají dlouhou životnost, v porovnání s lidskou civilizací existují mnohem déle. A to už ani nemluvím o obyčejném člověku, jenž za dobu své pomíjivé existence jako „rozumného subjektu" často ani nepochopí své pravé poslání, o ostatním ani nemluvě. Jeho život je jako pára, objeví se a za okamžik mizí...

Navíc lidstvo patří mezi civilizace, které rychle zanikají. Ačkoli jsou lidem znovu a znovu poskytovány Znalosti, v mnoha případech se tyto Znalosti vůbec do světa nedostanou, protože někteří je využijí, aby získali moc nad sobě podobnými. A to je lidská volba v duchu Materiální podstaty. Jen nemnohým z lidí se podaří tyto Znalosti využít pro svůj duchovní rozvoj. **Výsledek volby se podobá vodě, která přebírá tvar té či oné nádoby.**

Anastasia: To bohužel můžeme vidět i v současné civilizaci, kde je člověk otrokem svých zhoubných vášní. Příklad z nedávné minulosti: kosmický prostor okolo Země si lidé začali osvojovat bezprostředně poté, co byla vytvořena balistická raketa a jaderná bomba.

Rigden: Pokud lidstvo nezmění své myšlenkové priority ve prospěch duchovna, čeká ho smutný konec. Takové civilizace obvykle nemají dlouhého trvání a existují jen relativně krátce, protože sami sebe zničí ve válkách.

Anastasia: Hm, ano, sto let nebo tisíc, z pohledu Vesmíru je to nic. Smrtelný člověk tedy o globálních praktických pozorováních kosmických objektů nemá co mluvit.

Rigden: Lidský život je pomíjivý, to je pravda. Ale člověk je mnohem víc než jen tělo. A proto bylo mnoho znalostí, týkajících se především jevů lidským okem neviditelných, lidem poskytnuto již v počátcích. Takže lidé už velmi dávno znali uspořádání světa, Vesmíru, a také mnohorozměrnou strukturu člověka, jeho podstatu a poslání. Jiná otázka je, jak byly tyto Znalosti uzurpovány lidským Egem, překrucovány až k nepoznání materiálně omezeným rozumem a v jaké podobě se do dnes dochovaly.

Anastasia: Bohužel v dnešní době předáváme lidem všechny tyto prastaré poznatky jako mytologii a staré „primitivní pověry“. A „nepohodlná fakta“, která svědčí o tom, že lidé za starých časů znali to, co donedávna neznala ani ta nejmodernější věda, o tom se mlčí. Ano, a veškerá věda je postavena výlučně na základně materialistického myšlení. V již zmiňované astrofyzice se ke zkoumání kosmických jevů během komponování modelů, teorií nebo předpovědí často používají analytické metody.

Rigden (s úsměvem): Na skřípějícím voze výlučně materialistického pohledu na svět se v současné vědě

člověk daleko nedostane. Ať už dříve nebo později, stejně se moderní vědec dostane na takový vědecký obzor, kde se domněnky, na nichž závisí celý další řetězec lidských názorů, ukážou být nevhodné. Lidé se dnes často snaží vysvětlit neviditelné na základě viditelného. A tak vzniká „hoře z rozumu“, kdy náhodně objevená fakta v mnoha případech neodpovídají daným teoriím. Vědci tak například dodneška nemají jasnou představu o tom, co ve skutečnosti představuje elektrický proud, co je to taková gravitace nebo černá díra. A přesto s těmito pojmy pracují. Ovšem aby bylo možné globálně pochopit a proniknout do podstaty těchto jevů, je třeba mít zásadně *jiné* chápání světa, kvalitativně odlišné od materiálního.

Anastasia: Pochopení jevů vycházející z Duchovního světa?

Rigden: Přesně tak.

Anastasia: Kdysi jste řekl, že „Vesmír je tak velký, že se do lidského vědomí vejít nemůže. Ale že tam neexistuje žádné místo, do něhož by nebylo možné zapíchnout byť tu nejtenčí lékařskou jehlu tak, aby její hrot do něčeho nenarazil, něčeho se nedotkl.“

Rigden: Je to opravdu tak. A když už budu na položenou otázku odpovídat, dotknu se několika závažných témat astrofyziky, samozřejmě ale tak, aby to mohl obyčejný člověk pochopit. Avšak **pochopení podstaty toho, co bude řečeno, může dát vědcům *jiný pohled* na uspořádání světa.**

Začnu se stereotypní, pro dnešní vzdělaný rozum moderní teorií nebo chcete-li domněnkou o Velkém třesku, ke kterému podle vědeckých předpokladů došlo při vzniku Vesmíru. Tuto populární hypotetickou teorii odůvodňují zákony termodynamiky. Podle této domněnky byl Vesmír smrštěn do bodu a po jeho Třesku se objevily objekty vážící miliardy tun o rozměrech protonu.

Anastasia: Jak se říká, odůvodňují to tím, co v současné době znají. Vědci se domnívají, že tuto část fyziky, která zkoumá zákony tepelné rovnováhy a přeměnu tepla v jiný druh energie, již dobře pochopili. Již sám pojem „termodynamika“ v překladu z řeckého jazyka dobře vystihuje jejich rozpory v oblasti vědy: „therme“ – „žár“, „teplo“; „dynamikos“ – „silný“. Takže každá nová vědecká diskuse v dnešní době většinou končí jen u žhavých debat.

Rigden: Vášnivé řečnění ještě neznamená, že jde o vědu, stejně jako jedna bouřka ještě neznamená období dešťů. Ve sporu se stává vítězem jen jeden, zpravidla ten silnější, ovšem ten, kdo opravdu *ví*, přináší vítězství tisícům ostatních.

Anastasia: Nakolik je mi známo, v současné vědě je velký nepoměr mezi „těmi, kdo mají sílu“, a „těmi, kdo vědí“. Těch prvních je příliš mnoho a těch druhých se výrazně nedostává. Člověk, který ví, je v každém vědeckém kolektivu cenný. Je jako proton (v překladu z řeckého jazyka znamená „prōtos" – „první“), jako ta elementární částice, která má vždy kladný náboj a tvoří součást všech atomových jader. Stejně tak můžeme říci o tomto člověku, že s ním stojí a padá veškerá věda v kolektivu.

Rigden: To je pravda. Doufám, že Znalosti, které jsou lidem poskytnuty, zvýší počet těch, kdo *vědí*, nejen v oblasti vědy ale v celé společnosti, a že to změní chápání světa včetně názoru na to, jak vznikl Vesmír. Jak jsem již říkal, lidé se dnes naivně domnívají, že Vesmír byl smrštěn do bodu a po jeho „Velkém třesku“ se objevily objekty vážící miliardy tun o rozměrech protonu. Přičemž tato nepravdivá rozumová domněnka říká, že tyto objekty nejsou ničím jiným než mikroskopickými černými dírami. Musím bohužel tyto vášnivé „teoretiky“ zklamat, ale takové objekty o velikosti protonu a váze okolo miliardy tun neexistují.

V krajině Vesmíru ovšem existují jiné jevy. Jde o objekty, které vznikají z informačních klastrů (shluků) během vypuzení informace z hmoty, když se hmota dostává do zóny působení černé díry. Největšími a „nejtěžšími“ spojeními, které mohou tvořit informační klastry, jsou objekty jen o něco málo větší než proton a váží méně než gram, přesněji 0,8 gramu. Tyto objekty existují jen krátkou dobu, přibližně několik desetin vteřiny, a poté se rozpadají na jednotlivé cihly. Vznik takovýchto objektů opravdu přímo souvisí se vznikem takzvaných černých děr ve Vesmíru.

Anastasia: Objekty o něco větší než proton? Podle posledních výzkumů je poloměr protonu 0,84184 femtometrů (1 fm = 10^{-15} metru). Pokud vezmeme v úvahu, co jste řekl, že tyto objekty mají hmotnost o něco méně než gram, pak jsou to v rámci mikrosvěta opravdu „těžké“ objekty. Je to skutečně velmi zajímavá informace. V souvislosti s tímto mohou mezi lidmi vzniknout minimálně tři otázky. Co jsou to ony

informační klastry a cihly? Co je to vypuzení informace z hmoty? A jak je vznik těchto částic spojen s černými dírami ve Vesmíru?

Rigden: V tomto materiálním světě vše, včetně toho, co v současnosti lidé znají, od subatomárních částic po atom, od zrnek prachu na tvých botách po shluky galaxií, vše existuje díky uspořádání informací. Zejména uspořádání informací tvoří hmotu, dává jí její vlastnosti, objem, tvar, hmotnost a jiné charakteristiky. Musím upozornit, že nyní nemluvíme o pojmu „informace“ v tom smyslu, v jakém je to pro lidský mozek obvyklé, ale o trochu jiném jejím projevu. Ačkoli i v tom pro lidi obvyklém pojetí má slovo „informace“ několik významů, včetně významu „myslet, učit, objasňovat“, „přisuzovat podobu, tvar, formovat, tvořit“.

Aby bylo jednodušší to pochopit, nazývejme tuto uspořádanou informaci „informačními cihlami“. Co v praxi znamenají takové informační cihly? Snad se mi to podaří vysvětlit na srozumitelném asociativním příkladu. Představ si, že ses rozhodla provést zvláštní experiment. Potřebuješ k němu: vodu, skleněné akvárium a malé cihly, abys mohla vytvořit formu. Tyto cihly by byly lehké, vyrobené jakoby z polystyrenu, jenže by nebyly obyčejně bílé, ale dejme tomu průhledné. Pracovní postup: v prázdném skleněném akváriu stavíš z průhledných polystyrenových cihel krásný zámek (jako bys stavěla z dětských kostek), je tam mnoho komnat, věží a tak dále. Při spojení jedné průhledné cihly s druhou se objevuje určité zabarvení, které můžeš vidět. Znamená to, že máš v hlavě *plán*, jak zámek postavit, máš tedy *vůli* ho postavit a také máš *sílu*, a když to všechno použiješ, *stavíš* za pomoci

tohoto *neobyčejného materiálu*. Nakonec jsi tedy postavila zámek, který se díky oněm propojením stal viditelným a můžeš se kochat jeho krásou, velikostí a složitostí jeho architektury.

Potom experiment pokračuje dál a ty budeš naplňovat akvárium vodou. Co se stane? Dejme tomu, že voda bude zaplňovat akvárium s takovou silou (tlakem), že tvůj postavený zámek poškodí. Polystyrenové cihly, které předtím byly stěnami, střechou a základy tvého zámku se přitom budou vznášet na vodní hladině: některé budou plavat samostatně a stanou se znovu neviditelnými, některé budou ve skupinkách – klastrech, a ty zůstanou stejně jako předtím vidět, protože jsou spolu spojeny. Nakonec se ale celá tvoje konstrukce pod náporem vody rozpadne na jednotlivé cihly, které budou opět průhledné, a po tvém zámku nezůstane, tak říkajíc, ani stopy. Pokud z akvária odstraníš všechnu vodu, průhledné polystyrenové cihly klesnou na dno. Samy od sebe, bez tvého plánu, vůle a použití síly se nesloží do uspořádané stavby zámku. Bude to jen chaotická hromádka polystyrenových průhledných cihel, které člověk nevidí. Můžeš akváriem třást, jak chceš, třeba celou věčnost, promíchávat je, ale zámek se z nich nestane, pokud ho znovu nepostavíš.

Právě tyto pomyslné průhledné cihly představují obrazné přirovnání pro informace, které tvoří **hmotu, zadávají jí dodatečné parametry, tvar, velikost, hmotnost a tak dále.** A viditelný zámek je už jedním z materiálních produktů **uspořádání informací, ze kterých jsou tvořeny elementární sub-částice, které tvoří atomy, molekuly, chemické sloučeniny**

a tak dále, tedy hmotu Vesmíru. No a nakonec **vůle, plán stavby a použitá síla – to jsou základní součásti síly duchovního světa, které se v tomto světě projevují.**

Anastasia: Chcete říci, že základ veškeré hmoty tvoří informace?

Rigden: Správně. I takový atom je tvořen z elementárních sub-částic, které jsou tvořeny určitým množstvím informačních stavebních jednotek neboli cihel. A tak je to ve Vesmíru se vším. Ale stačí odebrat informaci, a to, co ty nazýváš hmotou, zmizí stejně tak, jako zmizí díra v preclíku, když ho sníš.

Anastasia: Takže elementární pohled na situaci: dokud je preclík, je i díra, jen co je preclík sněden, díra je pryč. Takže když není informace, nejsou ani projevy hmoty?

Rigden: Zcela správně. Mimochodem, řeknu ti něco zajímavého: množství hmoty ve Vesmíru se stále mění a tyto výkyvy, ať už ve smyslu zvýšení množství nebo jeho snížení, jsou dosti výrazné. Přitom **množství informací je vždy stabilní, díky čemuž se celková hmotnost Vesmíru ode dne jeho Stvoření až do dneška nezměnila ani o jednu miliardtinu gramu.**

Anastasia: Ano, tady je nad čím přemýšlet.

Rigden: Množství informací ve Vesmíru ode dne jeho Stvoření je stabilní. Ale pokud by zmizela byť jen jedna informační cihla, zmizel by celý Vesmír.

Anastasia: Zmizí část a zmizí to celé. Teď začínám chápat, jak skončí rozpínaní Vesmíru.

Rigden: Vesmír se prostě rozepne do určité míry a zmizí. Všechno geniální je prosté… Tyto informační cihly, které tvoří svět, nikdy nikam nemizí, neopouštějí tedy hranice Vesmíru (v našem příkladu akvária) a existují v něm v přísném uspořádání. Chci zdůraznit, tyto cihly by samy od sebe, bez přesného stavebního plánu a vůle Stvořitele tvořily jen neuspořádanou hromadu (chaos na dně akvária). A co se týče materiálního světa Vesmíru, tak právě tyto informační cihly, mimo jiných charakteristik typických pro hmotu určují, jak jsem již říkal, i parametry její hmotnosti. **Ony ve stavbě světa určují konkrétní místo pro vytvořenou hmotu. Právě uspořádané informace, ony informační cihly, které se nacházejí na svých místech, odlišují kv*a*rk od kvaz*a*ru. Řekněme tedy, že uspořádání informací podle „generálního plánu“ činí Vesmír živým.**

Anastasia: Znamená to, že chcete říci, že všechno v tomto světě je přísně uspořádáno a existuje díky určitému plánu, vůli a síle Stvořitele. To ale dokazuje, že náš Vesmír je vytvořen uměle a nevznikl chaoticky sám od sebe, jak se domnívají!

Rigden: Přesně tak, a lze to zcela dokázat vědeckou cestou! Není to až tak složité, *pokud půjdeme vytyčeným směrem, který jsi určila v tvých předešlých knihách a dáme to dohromady s informacemi, uvedenými tady a také s nejnovějšími vědeckými objevy…* Život ve Vesmíru se projevuje neustálou výměnou informací, což vede k pohybu hmoty, která na sebe navzájem

působí a vyvolává primární fyzikální a chemické reakce. V důsledku toho dochází k nejrůznějším procesům, například k explozím velkých hvězd, ke vzniku nových hvězd a tak dále.

Anastasia: Mimochodem, když mluvíte o explozích velkých hvězd… Víte, že jsem se začala zajímat o astronomii a příbuzné vědy poté, co jste vyprávěl, jak se **během života a aktivního působení Agapita Pečerského, a sice v létě roku 1054, na nebi objevila jasná hvězda, která byla vidět dokonce i ve dne.** Tehdy jste ještě upřesnil, že to bylo světlo, které na Zem dorazilo od exploze supernovy, jež se nachází v souhvězdí Býka v naší Galaxii. Dočetla jsem se, že pozůstatky výbuchu této supernovy můžeme dnes vidět ve formě rozpínající se Krabí mlhoviny nacházející se v jejím centru neutronové hvězdy (pulzaru), v niž se explodovaná hvězda proměnila. Je zajímavé, že paprsek radiových vln právě tohoto pulzaru se i nyní pohybuje po Zemi, jako by to byl paprsek otáčejícího se majáku na moři a vydával signál pro lodě.

Je to zajímavé, že to byla první neutronová hvězda ve Vesmíru, kterou vědci začali ztotožňovat s pozůstatky supernovy. Překvapilo mne, že, jak se domnívají, je velká asi pouhých 25 km, to znamená, že je velká asi jako nějaké město. A přitom svojí energií zásobuje obrovskou Krabí mlhovinu. Hustota neutronové hvězdy je velmi vysoká. Ale pozoruhodné je, že v poslední době vědci zachytili nečekaně mohutné záblesky gama záření tohoto pulzaru z Krabí mlhoviny.

Rigden: V poslední době se toho odehrává více zajímavého a to nejen na naší planetě, ale i ve Vesmíru.

Anastasia: Ano, proces vzniku nových hvězd je velmi zajímavý a přináší mnoho informací…

Rigden (s úsměvem): O tom není pochyb. A značně narušuje mnoho současných teorií… Věc spočívá v tom, že viditelný proces vzniku hvězdy, který dnes mohou vědci pozorovat, začíná vznikem takzvaného „předhvězdného jádra“. Jinými slovy astronomové jsou bez ohledu na současné vybavení schopni „zachytit“ vznik nové hvězdy až ve stadiu, kdy dochází k formování hustých prašných a plynných zhuštěnin. To znamená tehdy, když hmota v důsledku vzájemného působení začne vyzařovat energii, například to, co lidé nazývají „světlem“. A teprve poté, co jsou prozkoumána spektra, která zjevně ukazují na zhuštění, smrštění jednotlivých částí v plynných oblacích, se dochází k závěru, že vznikla nová hvězda. Nicméně astronomové nejsou schopni odpovědět na otázku, jak na sebe tyto zhuštěniny vzájemně působí a co je nutí k tomu, aby se smršťovaly. Stejně tak nemohou odpovědět na to, odkud se berou a proč tato oblaka prachu a plynu vznikají a už vůbec ne na to, proč a jak se z tak malého množství hmoty, nacházející se v těchto oblacích, tvoří nejen jednotlivé hvězdy, ale často i celé hvězdné shluky.

Je to dáno tím, že všechny současné teorie, Einsteinovou teorií relativity počínaje a termodynamickými zákony konče, jsou založeny na vzájemném působení „viditelné hmoty“ nebo na jejím logicky předvídatelném chování. Ačkoli i zde je mnoho kuriozit. Vezměme třeba ony černé díry ve Vesmíru. Jsou to záhadné, moderní vědou neprozkoumané objekty, které pohlcují hmotu. Ale předtím, než se na tyto kuriozity podíváme

zblízka a než vysvětlíme otázku těchto objektů, jejichž vznik je přímo svázán s černými dírami, rád bych zjistil, co o černých dírách víš ty.

Anastasia: No, ne tak mnoho, jak bych si přála… Černé díry jsou pro dnešního pozorovatele neviditelné, protože ze sebe nevydávají světlo, ani žádné jiné vědecky zjištěné záření jako jiná tělesa. Vědci se je snaží odhalit pouze díky vedlejším příznakům, tedy skrze zkoumání jejich vzájemného působení s okolní hmotou… Mají za to, že černá díra ve svém okolí deformuje geometrii prostoru a času.

Dnešní astrofyzikové předpokládají, že černá díra je nějaká lokalizovaná oblast kosmického prostoru, která vznikla při neomezeném gravitačním smrštění obrovských kosmických těles. Jak jsem to pochopila, je to takový zvláštní gravitační hrob, do kterého když se jednou něco dostane, už se to nikdy neobjeví. Hranice této oblasti jsou nazývány horizontem událostí. Její poloměr je určen gravitačním poloměrem. Vědci se domnívají, že přímo závisí na tom, jaké množství hmoty bylo do této díry vtaženo. V závislosti na tom, jak roste hmota černé díry, se lineárně zvětšuje i její velikost, takže roste i její poloměr. Velikosti tohoto objektu mohou být různé…

Současná teorie hvězdné evoluce považuje vznik černých děr za výsledek kolapsu velkých a supervelkých hvězd. Pochopila jsem to tak, že když je vyčerpáváno jaderné palivo a termojaderné reakce v nitru hvězdy ustávají, tak vysoká teplota a tlak, které neumožňovaly, aby se hvězdy smrštily, pod vlivem vlastní gravitace klesají. Pokud je hmota hvězdy třikrát nižší

než hmota Slunce, nestane se z ní černá díra, ale dojde k její přeměně na neutronovou hvězdu nebo se změní v bílého trpaslíka. Ale pokud je její hmota třikrát vyšší než hmota Slunce, tak se vědci domnívají, že je to pro ni nevyhnutelný katastrofický kolaps. Veškerá její hmota rychle zmizí za horizontem událostí a hvězda se stane černou dírou...

Pokud budeme vycházet ze současné teorie hvězdné evoluce, má se za to, že mezi 100 miliardami hvězd může být minimálně 100 milionů černých děr. Jen v naší galaxii jakoby bloudí tisíce černých děr, které zcela pohltí vše, co se „ze své nepozornosti" ocitne na jejich dráze, ať už to jsou shluky prachu a plynu nebo hvězdy. Předpokládá se, že v centru galaxie se mohou nacházet obří černé díry, jejichž hmotnost se rovná asi miliardě Sluncí.

Rigden: No, není to špatné. Přibližně tedy chápeš, na čem se současná věda zasekla, a proč se ve svých diskusích pohybuje v uzavřeném kruhu.

Anastasia: Možná že přesně neznám veškeré detaily těchto diskusí, ale jak se říká, obecnou představu mám... Ale zaujala mne ještě jedna věc. Vědci předpokládají, že uvnitř černé díry je kvůli ohromné gravitaci zdeformován čas a prostor. Obyčejná Euklidova věta tam neplatí, protože paralelní přímky se tam mohou klidně protínat a tak dále... Jsou dokonce názory, že všechno v černé díře musí nakonec zmizet v jejím centru, kde se poté hvězdná hmota může smrštit tak, že se v konečném důsledku změní v nekonečně hustý bod, tedy že může vzniknout singularita.

Rigden: Ano. Tímto se teoretici prostě snaží vecpat své závěry do vykonstruované teorie Velkého třesku. Podle jejich představ k němu došlo z nekonečně hustého bodu, kde byla jakoby zkoncentrována a smrštěna veškerá hmota Vesmíru, a když v tomto „bodě“ *cosi* vyvolalo Velký třesk, začala se hmota rozlétávat do všech stran a začal proces rozpínání Vesmíru. Kvůli tomu, že vzniká mnoho otázek, na které vědci nemohou z pozice materiálního pohledu na svět odpovědět, vznikají dnešní chaotické teorie. Jejich autoři se prostě navzájem vhánějí do slepé uličky. Snaží se o vysvětlení a přitom operují známými daty. Když se ale snaží sestavit teorii o vzniku Vesmíru a oněch černých děr, dopadá to u nich nakonec stejně, jako v té bajce o slonovi. Takže místo toho, aby byla prozkoumána otázka, odkud se vzal slon, proč se hýbe a chce jíst, zkoumá se trajektorie pohybu slonů v africké savaně, pravděpodobnost, jaké rostliny mohou cestou sníst, co v těch místech roste a jaké mají tyto rostliny vlastnosti. A tak to u vědců je: povídají o tom, co vidí, ale to, co nevidí a co nezapadá do jejich způsobu chápání světa, to pro ně neexistuje.

Anastasia: Pro mě je v současné teorii nejsměšnější asi to, co se nazývá „prvotní černé díry“. Podle předpokladu vědců se vytvořily ihned po Velkém třesku, tedy přibližně před 14 miliardami let, když začalo rozpínání Vesmíru. Existuje názor, že černá díra je vždy připravena pohltit jakékoli záření nebo předmět a navyšuje si tím svou hmotnost. Vědci předpokládají, že velikosti černých děr jsou různé: od miniaturní černé díry (jejichž hmotnost je pouhých 1015 gramů a mohla by se teoreticky dochovat

do dnes v prostoru Vesmíru) až po obří a superhmotné, jež se hypoteticky nachází v centru galaxie.

I kdybychom připustili tuto myšlenku, že po Velkém třesku se hmota začala rozlétávat s maximální možnou rychlostí do všech stran v průběhu miliónu let a že teprve tehdy vznikla byť jedna jediná miniaturní černá díra o hmotnosti pouhých 1015 gramů, ovšem s neúprosným „výrazným gastronomickým apetitem“, tak by dnes místo Vesmíru byla jedna velká černá díra.

Rigden: Jsem rád, že to chápeš. Kdyby to bylo tak, jak se teoretici domnívají, přestal by Vesmír existovat už před pěti miliardami let.

Anastasia: Ty připomínky jsou zcela na místě. Celkově vzato jsou černé díry zajímavé téma, které člověka zasáhne zejména tehdy, když čte práce lidí, kteří se snaží dosáhnout poznání, odhalit tajemství Vesmíru a píšou o tom pro ostatní. Ale je pravda, že je dost i takových prací, kde autoři píší o černých dírách zjevně z nudy. Je zřejmé, že své práce sestavovali tak, jak o tom mluví jedno přísloví: „Tam kde si kýchneš, napiš čárku, kde si škytneš dvojtečku a kde si šňupneš tabáčku, dej tečku“… Já, jakožto nestranný pozorovatel vědeckých peripetií, jsem o černých dírách získala dojem, jako v té anekdotě: „Věda ohledně tohoto problému ví, že nic neví.“

Rigden: Někde to tak i je. Mnozí vědci se mýlí, soustředí své síly a často obětují celý svůj život na to, aby rozvíjeli teorii, která vede do slepé uličky. Lidem se prostě nedostává elementárních *Znalostí a orientace v tom, jakým směrem* ve výzkumech postupovat.

Kdyby toto měli, bylo by velmi dobře možné dosáhnout revolučního průlomu nejen ve vědě ale i v rozvoji společnosti. Věřím, že informace, které jsem již uvedl a dále o nich ještě budu mluvit, tomu mohou v mnohém napomoci, pokud si to sami lidé budou přát.

Anastasia: Tak co je to tedy ve skutečnosti ta černá díra?

Rigden: Ve skutečnosti to, co se v měřítkách Vesmíru nazývá **černou dírou, je jev, který rychle plyne a sám od sebe nemá žádnou hmotnost. Objevování a mizení černých děr ve Vesmíru v jakémkoli množství nenarušuje zákon zachování celkové hmotnosti Vesmíru. Dokonce i ta největší černá díra existuje v podstatě vzato relativně krátké časové období a její hmotnost je rovna nule. Její role v astrofyzikální přeměně Vesmíru je ovšem obrovská.**

Asociativně bych ji přirovnal k myšlence. Vždyť myšlenka také není vidět. Nelze ji zvážit ani ohmatat, ale přesto existuje, když už se jednou v našem vědomí objevila. Myšlenka má objem (přinejmenším informační). Její existence trvá jen krátkou dobu, protože ji rychle střídají jiné myšlenky. Myšlenka nemá hmotnost, ale v materiálním světě může mít kolosální následky. V podstatě je to Nic.

Anastasia: Nic? V současném lidském pojetí je Nic v tom lepším případě vakuum.

Rigden: Takové vakuum ale není zase tak prázdné. Jednoduchý příklad. V mezihvězdném prostoru

převládá takzvané vysoké vakuum. Jeho průměrná hustota je menší než 1 molekula na centimetr krychlový. Ale pokud bychom to porovnali s tím nejřidším vakuem, jaké lidi vytvořili, nachází se v něm okolo 100 000 molekul na centimetr krychlový. Vědci už chápou, že ani úplné vakuum, v němž se předpokládá nulová existence částic, není „úplně prázdné“ zbavené jakýchkoli vlastností. Současná fyzika se už dostala k teorii fyzikálního vakua, jak vědci nazvali nejnižší energetický stav kvantových polí. Fyzikální vakuum je v této teorii charakterizováno tím, že v něm chybí jakékoli reálné částice, zároveň ale obsahuje všemožné virtuální částice. Existuje ale i druhá teorie (pravda, „oficiální věda“ se jí úporně snaží neuznávat) a ta se domnívá, že ke zrodu částic a antičástic (šesti tříd) dochází z prvotního vakua tím, že se rozštěpí podle spinu a objeví se pravé a levé torzní pole. Tato pole jsou jakýmsi katalyzátorem, který vyvolává vznik hrubé hmoty.

Kdo má k Pravdě blíž, to bezpochyby rozsoudí až čas. Problém spočívá v tom, že mnozí vědci, kteří se snaží pochopit pravdu, se ve skutečnosti ve svém vědomí setkávají jen s jejím lživým obrazem. Spěchají, aby mohli vyhlásit pro sebe ty nejvýhodnější teorie, a dlouhou dobu se snaží hájit jejich „správnost“. Tím tráví dlouhá léta svého života, trpí tím jejich i cizí „nervy“, ale přitom se vůbec nezamýšlí nad příčinami vzniku podobné inverze v jejich vědomí. Lidé ve skutečnosti nemají ani tušení o neviditelném světě, o tom, jak je v tomto světě silný Živočišný rozum, a jak je pro každého člověka důležité, aby se staral o svou duchovní čistotu. Zejména ta umožňuje najít Pravdu, jež leží za hranicemi chápání, ve své původní podobě.

Anastasia: Ano, vzpomínám si na toto teoretické schéma vzniku částic a antičástic. Je zajímavé, že tam je vše také podle schématu kosého kříže (v podobě písmene X) … Kdysi jste velmi srozumitelně asociativně přirovnal Vesmír k oceánu, ve kterém je vše až po samý okraj zaplněno. A pokud bychom použili toto obrazné přirovnání k oceánu, jak bychom se mohli podívat na takovou černou díru ve Vesmíru?

Rigden: Černá díra ve Vesmíru vypadá doslova jako vzduchová bublina ve vodě oceánu. Ale jen vypadá. Neodpovídá jí zcela, protože bublina ve vodě je naplněna vzduchem, jenže černá díra ve vesmírném prostoru není naplněna vůbec ničím, tedy alespoň v lidském pojetí tohoto jevu.

Anastasia: Jinak řečeno je tedy černá díra Něco, jakási cizorodá příměs, která není materiálnímu světu vlastní?

Rigden: I tak je to možno říci.

Anastasia: Řekl jste, že černá díra hraje v astrofyzikálních přeměnách Vesmíru mimořádně významnou roli. Povězte nám prosím podrobněji o základních funkcích černých děr, alespoň s využitím asociativních příkladů.

Rigden: Funkci černé díry asi můžeme velmi dobře přirovnat k imunitní odezvě, přesněji k imunitním buňkám lidského těla, které chrání organizmus před různými původci nemocí tím, že odliší a zničí takové patogeny nebo změněné buňky vlastního těla (nádorové buňky) a tak dále.

Pokud se do našeho těla dostane cizí agent, ať už virus nebo patogenní mikrob, imunitní buňky ho najdou a zničí. Nebo pokud se nějaká buňka nebo skupina buněk stane defektní, přestává fungovat a začne se například nekontrolovatelně množit, tak i tady nastolí pořádek imunitní buňky a to tak, že ty tak „neposlušné“ buňky zničí. Ovšem takovéto přirovnání také nebude ve vztahu k černým dírám ve Vesmíru zcela správné, protože imunitní buňky neustále brázdí prostor našeho organizmu a hledají „narušitele“ správných pořádků.

Jenže černé díry se ve Vesmíru ihned objeví Odnikud a pouze tam, kde je potřeba, a potom zase do Nikam mizí. Přičemž mizí okamžitě, často (ale ne vždy) za sebou v materiálním světě zanechávají celé shluky fragmentů hvězd a ohromná oblaka prachu a plynů, které lze pomocí současného vybavení docela lehko najít. Tato hmota, zbylá po zničení hlavní „patogenní“ hmoty, se podobá řekněme odpadu, který odpadl z běžícího pásu v dílně, kde drtí a upravují kámen.

Je těžké to vysvětlit, protože Něco se objevuje Odnikud, zničí často celé shluky hvězd a mizí to do Nikam. **Černá díra přitom okolo sebe opravdu výrazně deformuje časoprostor a má obrovskou gravitační přitažlivost, kterou působí na okolní hmotu.** Černá díra je to jediné, co můžeme nazvat opravdovou Prázdnotou – Ničím, protože v souladu s lidským chápáním tohoto slova tam není nic materiálního.

Anastasia: Hm, ano, pro lidi s vědecky materialistickým pohledem na svět to bude těžké pochopit... Pokud totiž vezmeme v úvahu to, co jste řekl, tak se

vnucují otázky: „Kdo tedy Odnikud řídí tento proces? Kdo zjišťuje přítomnost takových defektů ve Vesmíru a přispívá k tomu, že černé díry vzniknou a zmizí právě v těch místech?“

Rigden: Aby bylo možné pochopit tyto procesy, nemluvě ani o jejich úpravě do vzorců, je třeba mít principiálně *jiný* pohled na svět.

Anastasia: Mluvil jste o tom, že **hmotnost černé díry je rovna nule.** A jak je přeměněna hmota, kterou díra pohlcuje? Říkal jste, že vznik nejtěžších mikroobjektů ve Vesmíru je přímo svázán s černými děrami. Znamená to, že je přece jen potřeba jakási hmotnost?

Rigden: Myslím, že až pochopíš samotný princip „práce“ černé díry, otázky samy od sebe zmizí. Takže černá díra přitahuje hmotu a kam ta hmota potom mizí? Řekněme to tak, že černá díra je jakási anomální oblast. Jelikož je to nemateriální struktura, objevuje se v těch částech Vesmíru, kde dochází k určitému narušení polí. Jejím úkolem je zničit hmotu, která toto narušení vyvolává. Sám fakt, že se černá díra na daném místě ve Vesmíru nachází, vyvolává deformaci časoprostoru. To znamená, že ona sama spouští určitý mechanizmus, který zkresluje plynulý chod času v dané oblasti prostoru. To vede k určité interakci, v jejímž důsledku vzniká obrovská gravitace, která začíná přitahovat materiální strukturu. Myslím, že je to jasné, ne?

Anastasia: Ano.

Rigden: Tak půjdeme dál. Když je hmota přitahována, tak se díky obrovské gravitační síle začínají

fragmenty o velikosti například měsíce deformovat ještě během přibližování se k černé díře. A když se hmota začíná dostávat do zóny akrécie, vytvoří se zde nejsilnější gravitační pole a hmota se rozletí na kousky. Je to pak něco jako zvláštní mlýnek na maso.

Anastasia: Můžete prosím jen upřesnit, zda se zde termín „zóna akrécie“ používá ve stejném významu, jak ho chápou dnešní vědci? Má se tím na mysli akreční disk, jakožto zdroj mohutného záření, který rotuje kolem černé díry a vzniká při pádu (akreci) hmoty nejbližší sousední hvězdy nebo mezihvězdného plynu na tento objekt pod vlivem působení jeho gravitačního pole? Jinými slovy je to tak, že se hmota, která se setká s černou dírou, začíná pohybovat po orbitě okolo ní, a tím vytváří právě tento rychle rotující disk?

Rigden: Ano. V době, kdy probíhá „mletí hmoty“, dochází k jedné důležité věci. Je tam taková síla, že jednoduše odstrkuje informační cihly jednu od druhé, ty už se nemohou nacházet v určité přesně dané poloze, a jsou proto vytrženy ze své informační posloupnosti. Jakmile je zničena informační struktura, posloupnost, díky které byla vytvořena tato hmota jako taková, dochází k vypuzení informace z informační struktury a hmota mizí. Dochází zde k paradoxu, protože sama černá díra nemá vliv na informační cihly, má ovšem přímý vliv na hmotu. Ta je velmi silně přitahována, jenže informační cihly jsou odstrkovány, takže důsledkem je, že hmota zmizí.

Anastasia: Znamená to, že informace není poškozena. Hmota je vytvořena na základě informace, a když dojde k vypuzení informace, přestává hmota existovat.

Rigden: Správně. Pokud pro představu celého tohoto procesu použijeme příklad našeho asociativního domnělého experimentu, bude to takhle. Představ si, že jsi postavila zámek z neviditelných polystyrenových cihel tak, že se zámek stal viditelným. Potom bys ho pečlivě zvedla a hodila do akvária s vodou. Co se stane? Zámek se při styku s vodou samozřejmě rozletí na malé částečky. V našem případě tedy přejde do jiného stavu: hmota zmizí a zůstane pouze informace v podobě přesně těch prvotních neviditelných polystyrenových cihel, které zůstanou plavat na vodní hladině. Otázka: „A kam se poděl sám zámek (hmota)?“Je jasné, proč u tebe má otázka vyvolala úsměv. Odpovíš mi totiž: „Tam, kam i dírka v preclíku potom, co ho sníš.“ A budeš mít absolutní pravdu.

A teď si představ, že akvárium je o něco větší a takových jako ty, kteří stojí nad akváriem a v ruce drží zámek, je aspoň deset. A vy všichni prakticky současně vhodíte své zámky do akvária. Už v moment, kdy se vaše zámky dotknou vody, polystyrenové cihly (jednotlivé informační cihly nebo jejich spojení v bloky) ne že začnou plavat na vodní hladině, ale okamžitě se od ní odrazí (jako od něčeho velmi hustého), doslova jako tenisový míček od asfaltu. Představila sis to? No, a to je takový přibližný model toho, jak „funguje“ černá díra.

Anastasia: A co se děje s informačními bloky, s těmi klastry? Je to sice nejmenší možná, ale přesto viditelná hmota? Ony se ještě nerozdělily na neviditelné informační cihly?

Rigden (s úsměvem): Jsi šikovná. Vidím, že situaci bedlivě sleduješ… Černá díra má sférický tvar. Během

toho, kdy je z hmoty vypuzována informace, kdy se informační cihly odtrhávají od přeměňované hmoty, se některá jejich část odděluje po celých skupinách – klastrech. Tyto klastry se stávají objekty s krátkou dobou existence, mají hmotnost 0,8 gramu a ve formě záření vychází bezprostředně z pozadí „pólů“ této sféry. Ano i sám pojem „póly“ u této sféry je relativní, protože zde hraje roli pozice pozorovatele a shluku přeměňované hmoty vůči této sféře.

Anastasia: Zdá se, že tento proces, který se děje s hmotou vedle černé díry, můžeme obrazně také přirovnat k pravidelnému formátování disku u počítače, kdy jsou veškeré informace na disku zničeny. A proč tyto objekty s krátkou dobou trvání existují jen desetiny vteřiny?

Rigden: Protože nemají program pro život. Ony se prostě rozpadají na jednotlivé informační cihly. Paradoxní je, že informační cihly se současně nacházejí ve dvou stavech: energetickém a materiálním (ve formě shluků těchto informačních cihel, kdy tvoří materiální částice). To znamená, že ony jakoby nejsou, ale jakoby jsou. Jednotlivé informační cihly nemají žádnou hmotnost. Ale právě informace vytváří hmotu s její hmotností, ale také prostor, gravitaci a čas. A informace řídí Ten, Kdo stvořil všechno. On stvořil informaci jako sílu, která je schopna dávat vzniknout energiím, jež formují hmotu (v lidském chápání).

Mimochodem, tyto cihly během tvorby částic s malým obsahem informací (neutrino a jemu podobné) značně narušují „logickou“ Einsteinovu teorii relativity. Je to dáno tím, že některé částice kvůli

„jednoduchosti“ slabě interagují s jinými částicemi ve Vesmíru, minimálně v našich měřítkách, což jim umožňuje přemisťovat se po nekonečném prostoru Vesmíru rychlostí, která značně převyšuje rychlost světla.

Anastasia: Rychlostí, která převyšuje rychlost světla? V takovém případě sám fakt, že existují takové částice, povede k tomu, že bude třeba přezkoumat nejen Einsteinovu teorii ale i mnohá jiná stanoviska současné fyziky.

Rigden: O tom není pochyb, že bude potřeba mnohé přeci jenom přezkoumat. Zato ale bude významně prohloubeno chápání procesů vzájemného působení hmoty ve Vesmíru. A asi to také přiblíží lidstvo k pochopení takového fyzikálního projevu času jakým je prostor… Z informačních cihel jsou sestaveny nejrychlejší i nejtěžší mikroobjekty tohoto světa, stejně jako i vše ostatní…

Anastasia: A kdybychom si hypoteticky představili, dejme tomu… neutronovou hvězdu, která by byla tvořena samými takovými těžkými objekty s krátkou dobou existence, tak by to bylo tak, že by své rozměry ještě stokrát zmenšila, její hmotnost by se zvýšila, což by znamenalo, že by se zvětšilo i její gravitační smrštění. Jinak řečeno, mohla by se v takovém případě neutronová hvězda vystavit úplnému gravitačnímu kolapsu a přejít do stavu černé díry?

Rigden: Hypoteticky si samozřejmě můžeme představit cokoli. Ale reálně to není možné, protože to není v souladu s podstatou materiální struktury.

Každá materiální struktura by se pod vlivem takové síly gravitačního smrštění rozpadla, přestala by tedy existovat jako hmota, protože při tomto procesu by nevyhnutelně vznikly podmínky, za kterých by byly jednotlivé informační cihly od sebe navzájem oddalovány. Ano i gravitační síly mají své meze, takže něco podobného prostě není možné. Vezměme si například procesy, které probíhají vedle černé díry. Tyto objekty s krátkou dobou existence, o kterých jsem už mluvil, se dost rychle rozpadají na informační cihly a to tehdy, jakmile začne ubývat energie, která je spojuje.

Pro ty, kdo chápou svět ryze v materialistickém pojetí, je tento proces těžko pochopitelný. Během svého duchovního rozvoje se člověk dříve nebo později přece jen dostane k hranicím takového omezeného chápání, za nimiž se skrývá zcela jiný svět a jiné zákonitosti. Ať už je hvězda jakkoli velká, i kdyby byla mnohonásobně hmotnější než slunce, přejít v současném pojetí do stavu černé díry prostě nemůže, protože hmota se úplnému gravitačnímu kolapsu nikdy nemůže podrobit. Hmota se skládá z informačních cihel. A ty jsou nezničitelné. Nelze je ani zničit, ani změnit, **jejich množství ve Vesmíru je stabilní a neměnné.**

Anastasia: Teď už chápu, proč má sama černá díra nulovou hmotnost. Černá díra jakožto objekt z nemateriálního světa jednoduše vytváří podmínky, sílu, vedle níž dochází k základnímu ději, tedy tak říkajíc k utilizaci nepotřebné hmoty. Skoro jako mazací guma, která z papíru odstraňuje nápisy. Hmota sama zmizí, aniž by se dostala do samotné černé díry. A na čem vlastně závisí velikost černé díry?

Rigden: Velikost černé díry závisí na množství, říkejme tomu, „patologické hmoty“ (jinak tuto hmotu označit nelze), která má být v dané části Vesmíru zničena. Černá díra může být jakkoli velká nebo malá. Pro lepší pochopení těchto procesů v kosmu uvedu jeden hypotetický asociativní příklad, který je spojen s lidskou činností. Představ si, že člověk potřebuje na určité části paseky pokosit plevel. Vidí, jak velké je to území a uvažuje a počítá, jak velkou sílu bude muset vynaložit a kolik času mu tato práce zabere. Potom se jednoho krásného rána na této pasece objeví a dá se do naplánované práce, což je pro onen plevel, jak jistě musíš souhlasit, zcela nečekané. Jiná věc je, když je takového plevele celé pole. Tam už musí člověk zapojit větší sílu, například v podobě techniky, zapojení dalších lidí apod. To znamená, že místo použití závisí na tom, kde se nachází „patologie“, ale způsob použití síly závisí na objemu konkrétní práce.

Anastasia: Hezký příklad… Obecně, v současné fyzice zůstává stále ne zcela zodpovězenou otázkou vznik hmotnosti jako takové. Sami vědci ji navíc vyčleňují jako jednu ze základních. Bez ohledu na množství teorií a domněnek není hodnověrně stanoveno, proč jsou některé částice hmotné a jiné ne. Já sama jsem se dříve, dokud jsem se touto otázkou nezačala hlouběji zajímat, domnívala, že hmotnost je něco, co se rozumí samo sebou, že je to jakási charakteristika každého materiálního objektu. Každý chápe, že slon je těžší než moucha, protože jeho hmotnost je větší. Ale ukázalo se, že když se člověk ponoří do mikroskopického světa, není to všechno tak jednoduché. Vědci stanovili, že existují částice, nazývají je „elementární“, jejichž hmotnost je rovna

nule. Jednou z takových částic s nulovou klidovou hmotností je všem známý foton, kvantum světla.

Rigden: Je to opravdu otázka, na niž věda dodneška nezná odpověď, protože je omezena pouze hranicemi předložených teorií. A tyto teorie, nehledě na tendenci, že jsou neustále více a více složité, stejně nejsou schopny dát hodnověrné odpovědi na takové důležité otázky, jež se týkají dokonalého pochopení uspořádání Vesmíru. Například najít odpověď na otázku: „Co konkrétně přisuzuje hmotnost těm nebo oněm částicím?“, „Proč se hmotnosti částic liší?“

Má se za to, že hmotnost tělesa je přímo závislá na v něm obsažené látce, která je tvořena atomy. Ale co tvoří základ atomů? Podle současných představ se atomy skládají z elektronů, protonů a neutronů. Vědci se domnívají, že protony a neutrony jsou tvořeny kvarky. A právě elektrony a kvarky jsou lidmi považovány za ty pravé elementární částice...

Anastasia: Ano, domnívají se, ale důkazy nemají. Věčná hra lidí žijících v trojrozměrném světě na „věřte – nevěřte“: to co není vidět za pomoci dnešních nejmodernějších přístrojů, to v přírodě prostě neexistuje.

Rigden: Každý člověk má k poznání Pravdy svou cestu, na níž musí často překonat mnoho pokusů a omylů. Nicméně čisté úmysly a hbitý rozum umožňují pravému vědci širší pohled na svět a také to, aby se zbavil vnucených stereotypů. Otázka nespočívá ve Znalostech, otázka spočívá ve vnímání člověka.

Anastasia: Nejsměšnější je to, že když se nezaujatě podíváme na teoretické popisy chování elementárních částic, jež byly představeny v průběhu posledních sta let, máme pocit, že se každá následující teorie snaží zalepit díru tam, kde její předchůdkyně objevila v souvislosti s novými experimentálními objevy trhlinu. Je možné, že je potřeba přistupovat k této otázce jiným způsobem… Řeknete mi prosím, co v globálním měřítku představuje hmotnost?

Rigden: Všechno je to ve skutečnosti jednodušší, než si lidé myslí. Množství hmoty (její objem, hustota atd.) a také sám fakt, že se ve Vesmíru nachází, nemá vliv na celkovou hmotnost Vesmíru. Lidé si zvykli chápat hmotu a jí vlastní hmotnost z pozice trojrozměrného prostoru. Ale aby bylo možné pochopit tento problém více do hloubky, je třeba vědět, že Vesmír má více dimenzí než tři. Objem, hustota a jiné viditelné charakteristiky, tedy pro lidi obvyklé, hmoty v celé její rozmanitosti (včetně takzvaných jiných „elementárních“ částic) se mění už v páté dimenzi. Hmotnost ovšem zůstává neměnná, jelikož je částí celkové informace o „životě“ této hmoty a to až do šesté dimenze včetně. **Hmotnost látky je pouze informací o interakci jedné hmoty s druhou za určitých podmínek.** Jak už jsem říkal, uspořádaná informace tvoří hmotu, dává jí její vlastnosti, včetně její hmotnosti. P**okud vezmeme v úvahu vícerozměrnost materiálního Vesmíru, je jeho hmotnost vždy rovna nule.** Celková hmotnost hmoty ve Vesmíru bude obrovská pouze pro Pozorovatele třetí, čtvrté a páté dimenze…

Anastasia: Hmotnost Vesmíru je rovna nule? To ukazuje na iluzornost světa jako takového, o čemž se

už mluvilo v mnoha starých legendách různých národů…

Rigden: Věda budoucnosti, pokud si vybereme cestu nastíněnou ve tvých knihách, tak se může těsně přiblížit k odpovědím na otázky o vzniku Vesmíru a jeho umělém stvoření.

Anastasia: Mám ještě jednu otázku. Současná věda předpokládá, že v jádrech prakticky všech velkých galaxií se nacházejí obří černé díry. Je to skutečně tak?

Rigden: Ne. Tato domněnka vznikla u vědců proto, že aktivní galaxie vydávají velmi mohutné záření a hvězdy okolo těchto center se pohybují tak, jako by je přitahovalo něco, co současná technologie nevidí, ale má to velmi velkou hmotnost. Ale v jádrech galaxií černé díry nejsou. Jednoduše tam platí trochu jiné zákony.

Anastasia: Spirální galaxie byly objeveny jako první. Hraje tvar spirály nějakou zvláštní roli v mikrosvětě a makrosvětě Vesmíru?

Rigden: Ano, je to spojeno se strukturovaným chodem energií a její výměnou, v podstatě s hlubší fyzikou. Pokud pečlivěji prozkoumáme tuto otázku, pochopíme, že **mnohé v materiálním světě má tvar spirály** nebo se pohybuje ve spirále, mikroobjekty počínaje a makroobjekty konče. Vezmeme si například mikroobjekt našeho světa – cytoskelet eukaryotických buněk. Jak si jistě pamatuješ definici z biologie, eukaryota jsou takové organizmy, jež mají těla složená z buněk s diferencovaným jádrem.

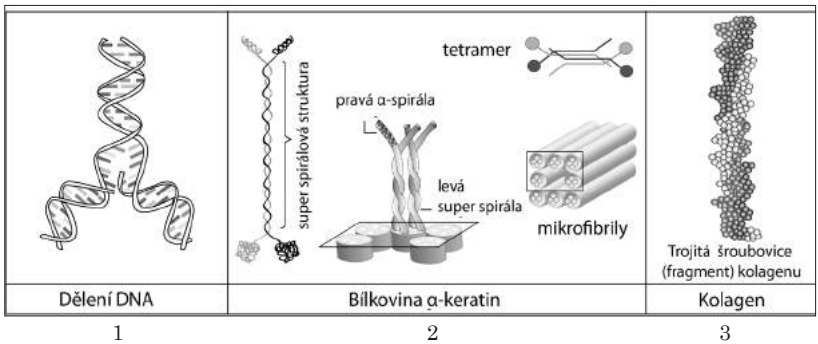

Obrázek č. 1. ***Spirálovité struktury:***

1) Dělení DNA; 2) Bílkovina a-keratin (super spirálová struktura, pravá a-spirála, levá super spirála, tetrametr, mikrofibrily); 3) Trojitá šroubovice kolagenu

Anastasia: Ano, do této skupiny patří všichni vyšší živočichové a rostliny, ryby, jednobuněčné a mnohobuněčné řasy a prvoci.

Rigden: Správně. V jejich cytoskeletu můžeme najít i lineárně stočené spirály, dvojitou šroubovici a také super spirální strukturu.

Anastasia: Přesně! Jejich buňky mají jádro obklopené membránou, chromozomy se spirálovou strukturou, obsahující biopolymer, který je součástí živých organizmů – dvouřetězcovou molekulu DNA. Ve většině případů má DNA strukturu dvojité šroubovice! Dokonce i u některých bakterií, které patří k prokaryotám (organizmy s nediferencovaným jádrem) je přítomna molekula DNA ve tvaru kruhové dvoušroubovice.

Rigden: Zcela správně. Vzpomeň si také na proces dělení buňky, účastní se ho ženské chromozomy

a mužské chromozomy ... Ve všech stadiích buněčného cyklu tvoří základ chromozomu chromonemy...

Anastasia: Ano, ano, ano...tyto vláknité struktury.

Rigden: Všimni si také jedné zvláštnosti: v buňce, která se nedělí, jsou rozmotané, jinak řečeno despiralizované, kdežto během dělení buňky jsou stočeny do spirály, obrazně řečeno vypadají *jako dva propletení hadi...* No jak si jistě pamatuješ, k funkcím DNA patří zachování informace, její předávání a realizace genetického programu rozvoje.

Pokud se tedy podíváme podrobněji na biochemii organizmu zvířat, včetně organizmu člověka, můžeme najít výrazně různorodé typy spirál (levotočivou spirálu, pravotočivou spirálu, trojitou spirálu atd.). Například typická molekula kolagenu sestává ze tří polypeptidových řetězců různých typů (*a* spirál). Obvykle jsou stočeny do podoby pravé trojité spirály. A co je to takový kolagen? Je to nejrozšířenější vláknitá bílkovina v organizmu živočichů, tvoří přibližně 25 % veškerých bílkovin. Tvoří základ kolagenních vláken pojivové tkáně, zajišťuje její pevnost a pružnost. Znamená to, že jsou z něho vytvořeny kosti (lebka, páteř a tak dále), chrupavky i šlachy.

Nebo jiný příklad. Co jsou to vlasy, lidské nehty nebo u zvířat peří, drápy, bodliny a srst? Jsou to struktury tvořené převážně keratinem (rohovinové látky). Keratin jakožto strukturální bílkovina je také převážně vystavěn ve tvaru spirály, například ona strukturální bílkovina vlasů nebo chlupů *a* keratin. V níž větší část peptidového řetězce stočená do pravé

a spirály. A už dva peptidové řetězce tvoří společnou levotočivou superspirálu. Obrazně řečeno je to takový *spirálovitý propletenec v podobě dvou hadů*. Super spirály se pak spojují do *tetrametrů* a ty se slučují do ještě složitějších útvarů. *Osm* takovýchto složitých útvarů pak už tvoří mikrofibrily vlasu nebo chlupu. Toto všechno jsou pro materiální svět viditelné procesy, které vznikají na neviditelné energetické úrovni organizování hmoty.

Struktura ve tvaru spirály je jeden z nejlepších způsobů, jak dlouhou dobu uchovávat informace. V současnosti se k tomuto poznání věda pomalu dobírá. Například díky metodám testování DNA se toho můžeme o člověku mnoho dozvědět, včetně toho, že můžeme udělat genetickou expertizu za účelem zjištění biologické příbuznosti. Dříve se pro analýzu DNA používala krev. Dnes už můžeme pro podobnou analýzu využít sliny, vlasy nebo lidské nehty. Soudní lékaři dokážou už podle jediného vlasu určit věk a pohlaví člověka. Mohou určit také to, jaké látky a mikroprvky vlasy obsahují a v jakém období života člověka převládaly ve větším nebo menším množství v jeho organizmu. Tyto údaje pak ve svém důsledku vypovídají o tom, jak člověk žil: jaké bral léky, jak se stravoval a tak dále. Analýza DNA vlasu oproti jiným příkladům umožňuje odborníkům identifikovat „majitele“ vlasu. Tento postup využívají i archeologové, když zkoumají nejrůznější pohřebiště a starověké hrobky, protože vlasy se zachovávají mnohem lépe než kosti.

Pravda ale je, že toto zdaleka ještě nejsou hranice toho, co můžeme poznat. Věda teprve stále ještě

stojí na prahu poznání tajemství spirálové struktury (jež se v člověku nachází v nemalé míře), vzájemného vztahu hmoty s energiemi. Je třeba ještě podotknout, že znalosti o tomto existovaly už velmi dávno. Svědčí o tom znaky a symboly dávných lidí, jež byly zanechány jako zápisky na rituálních předmětech, kamenech, artefaktech z pohřebišť nebo na symbolických architektonických prvcích, dozvuky magických rituálů, jež byly rozšířeny mezi nejrůznějšími národy téměř po celém světě. Mimochodem, rituály nebyly spojeny například s vlasy, nehty a kostmi, tedy se strukturami ve tvaru spirály, které byly schopny uchovat a předávat sílu (informaci), jen pouhou náhodou. Informace, nebo jak to dříve nazývali „spící síla“, se aktivovala (probouzela) pomocí zaklínadel, tedy určitých zvukových vibrací nebo pomocí soustředění síly mysli a pozornosti. Tyto znalosti lidé využívali jak k pozitivním účelům, tak i k negativním. Podobné rituály se samozřejmě dochovaly do dneška, jenže lidé je ve většině případů až směšně překroutili, takže zbyla jen prázdná nápodoba a smysl se vytratil.

Anastasia: U různých národů existují různé pověry, dokonce zákazy, opět spojené s vlasy a nehty. Mělo se například za to, že ustřižené nehty a vlasy nelze lehkovážně vyhodit kam se zachce, protože jsou nositeli určité energetické informace o jejich majiteli a mohly by se dostat k někomu zlému, kdo by jejich prostřednictvím mohl tomuto člověku způsobit něco špatného. Některé národy zase zakazují plivat: nemůže se plivat kdekoli, protože věří, že by tuto slinu mohl získat čaroděj a člověka by uhranul. Kdyby se zákaz plivání zavedl ve městech, možná by se tam zlepšila kultura života, chodníky by byly čistější a třeba by lidé

přestali tolik trpět různými poruchami a nemocemi nejasného původu…

Rigden: Kultura samozřejmě není nikdy na škodu. Nicméně ve zdraví, zákazech, čarodějích nebo pověrách to nespočívá. Toto všechno je povrchní, ale vzniká to uvnitř člověka samotného. Je to věcí zvyku, dominancí určitého myšlení individua, každodenní volbou. Pokud člověk očistí rozum od ideologické destrukce a stanoví si pro sebe a svůj život jako pravidlo tvůrčí duchovní priority, pak mu žádný čaroděj ani pověra neublíží.

Anastasia: Zcela s vámi souhlasím… Člověka ani nepřekvapí, že v běžné literatuře dnešní společnosti jsou téměř na každém kroku popsány příklady negativního ovlivňování za pomoci těchto spirálových struktur. Pokud jsou ale negativní, musí být i pozitivní příklady. Mluvil jste o tom, že znalosti byly využívány i za pozitivními účely.

Rigden: Řekněme to tak, že z počátku byly lidem dány znalosti výhradně za pozitivními účely. Vezměme si třeba ty vlasy. Uchovávají informace o člověku, spojitost s jeho fyzickou a energetickou strukturou. O spojitosti vlasů s energetickou strukturou, k jejímuž pochopení současná věda zatím nedospěla, věděli už velmi dávno. Dnes už můžeme najít jen dozvuky těchto znalostí. Například staří Slované se stejně jako i jiné národy domnívali, že rozpuštěné vlasy dodávají ženě magickou sílu, nebo že u muže (vojáka) malý pramínek vlasů rostoucí od temene až po ramena má také magickou sílu. Toto všechno jsou pozůstatky někdejších znalostí o energetické struktuře člověka a možnostech

jejího správného využití v životě tak, aby napomáhala na duchovní cestě.

Dokonce i svazek ustřižených vlasů uchovává spojení s člověkem. Dříve, když někoho z určité vesnice posílali na dalekou cestu s nějakým úkolem, nechával tento člověk pramen svých vlasů. Vesnice se během plnění této mise pravidelně scházela, lidé usedali do kruhu a pramen vlasů umisťovali do jeho středu. Všichni vykonávali to, co bychom dnes nazvali meditací, modlitbou. To znamená, že se lidé z vesnice nacházeli ve změněném stavu vědomí (v meditaci) a skrze pramen vlasů dodávali člověku dodatečnou duchovní sílu jako podporu při plnění jeho mise.

Mimochodem dříve za těmito účely, kdy se občina snažila duchovně pomoci konkrétnímu člověku, předem onomu člověku ostříhali prameny vlasů na třech místech, které jakoby symbolizovaly nad hlavou trojúhelník: na spáncích (blíže k uším) a na zátylku. A potom občina nad těmito vlasy tak říkajíc meditovala. Používalo se to, aby napomohli blokaci negativního stavu (spojeného s minulostí člověka) a aby to uhasilo záblesky jeho Materiální podstaty. Na čele vlasy nikdy nestříhali, protože přední část člověka a prostor před ním se považoval za prostor spojený s duchovním směřováním, cestou vpřed.

Prostřednictvím vlasů je možné v podstatě sice slabé, krátkodobé, ale zcela reálné působení na člověka. Takovým působením je však možné zesílit jen to, co v dané Osobnosti převládá. Jinými slovy je možné prostřednictvím vlasů dobrého člověka, kdy na něj působí hluboké vnitřní city jiného dobrého člověka,

předat pozitivní energii tím, že v něm na určitý čas posílí pozitivní síly. Hlavní práce na sobě samém ale samozřejmě zůstává na dané Osobnosti.

Je zajímavé, že dříve se znalosti o takové dodatečné síle využívaly v magických rituálech pouze za účelem duchovní pomoci člověku. Ale dnes je to z velké většiny buď zkresleno, nebo se toho využívá v negativním smyslu. Lidé nějak zapomněli, že tyto znalosti jim byly dány proto, aby si navzájem pomáhali.

Anastasia: V některých současných náboženstvích existuje obřad stříhání vlasů. Například stříhání na mnicha u křesťanů, rituál vyholení vlasů u muslimů, kteří podstupují pouť do Mekky, nebo holení dohola v buddhistických mnišských obcích či holení přední části hlavy u Číňanů, Mandžuů, Ainů, kteří tímto přinášeli oběť Bohu. Co tvoří základ těchto rituálů?

Rigden: Toto jsou už čistě symbolické akty, které se v náboženství chápou jako konečné rozloučení člověka s celou jeho minulostí a přijetí rozhodnutí, že bude sloužit danému náboženství, považuje se to za „oběť Bohu“. Ve skutečnosti je to ale tak, že pokud se člověk z vnějšku ostříhal nebo oholil, ale vnitřně se kvalitativně nezměnil, zůstane to jen pouhým symbolickým aktem. Opakuji, že nejsou důležité vnější příznaky, oděv, čímsi příznačný vnější vzhled, ale vnitřní stav člověka. Třeba odříznutí vlasů v podobě kříže, holení temene, čela – to už je zdeformované předávání znalostí, výklad samotných lidí, jejich čistě symbolická demonstrace spojení člověka s Bohem, jeho krácení po duchovní cestě a uctívání určitého náboženství.

Anastasia: Ano, není jen tak, že se říká, že nelze člověka soudit podle šatů … Když se ještě vrátím k otázce tvaru spirály v mikrosvětě a makrosvětě, vzpomněla jsem si, že pohyb elektronu v čase neměnném magnetickém poli, tvarem také připomíná spirálu.

Rigden: V přírodě je mnoho jevů s takovýmto pohybem spojeno. Všimni si rozsáhlých přírodních jevů, jako jsou například cyklony, anticyklony, obří oceánské víry (jejich centrum se může nacházet desítky metrů pod úrovní oceánu), pole spirální turbulence, generování spirálních vln a tak dále, spirálovitá struktura a pohyb makroobjektů, například galaxií.

Povím ti dokonce o spirálovitém tvaru v makrosvětě to, co dnešní věda ani nezná, ale odráží se to ve starobylých legendách různých národů o stvoření světa. Mimochodem moudrý člověk by se měl zamyslet nad tím, proč navzdory očividné rozmanitosti popisu všemožných variant zobrazení světa, jsou u různých národů hlavní poznatky překvapivě shodné. Kromě toho pouze v několika málo případech můžeme takovou „shodu“ vysvětlit kontaktem mezi kulturami. Odkud dávní lidé věděli, jak byl stvořen Vesmír a život v něm, že protikladné kosmické principy mají něco společného? Proč chápali svět jako věčný pohyb, přeměnu a vývoj, a vše, co v něm existuje, za výsledky boje dvou principů? Odkud věděli o existenci různých „světů“, jež jsou hustě osídleny „různými bohy a lidmi“ (3, 7, 9 nebo více „nebí“, „zemí“, „nebeských zemí“ a tak dále), o „mnohastupňovitém Vesmíru“, o pojmu jediného prazákladu Vesmíru, který udává jeho tvar, kvality, vlastnosti světa, ale sám je těchto příznaků zbaven?

Proč se v legendách objevují shodné kvantitativní a kvalitativní charakteristiky přírodních živlů a nejčastěji se mluví právě o *čtyřech* živlech: vodě, ohni, vzduchu a zemi? Proč ve většině případů tyto čtyři živly spojuje pátý centrální element a toto všechno dohromady je spojováno s materiálním základem světa? U starých Číňanů se například pět základních elementů světa označovalo termínem „u-sin“ („u“ označovalo 5, a hieroglyf „sin“ znamenal „působit, konat“). Dohromady to tedy znamenalo „5 elementů, které žijí ve věčném pohybu“. Rozvoj světa byl u nich určován opět jako vzájemné působení dvou protikladných kosmických principů – jing a jang. V písemnostech Staré Indie hrály důležitou roli ve vesmíru vedle čtyř živlů také Duše (atman), rozum (manas), čas (kala), prostor (dik) a také pojem jako „akaša“. Substance „akaša“ měla být něco nedělitelné a všudypřítomné. Přisuzovali jí jen jeden charakteristický rys – Zvuk. Podle názoru starých Indů právě ona spojovala všechny zmíněné substance tedy čtyři materiální a čtyři nemateriální. Mnohé svaté legendy různých národů světa uchovávají vědění o tom, že člověk se skládá z pěti základních částí.

Taky musím podotknout, že představy dávných lidí o životě a smrti se od současného pohledu na svět kvalitativně lišily. Smrt z jejich pohledu neznamenala definitivní zničení člověka. Život a smrt mezi sebou byly těsně propojeny, navzájem se doplňovaly. Podle tradice se na smrt nahlíželo jako na přechod do jiné formy existence. Tento přechod ovšem závisel na duchovní kvalitě života člověka a proto se říkalo, že život způsobuje smrt a smrt zase život. Umřít znamenalo narodit se znovu podle svých zásluh nebo odejít do

lepšího světa. Přičemž tento přechod do *jiného* světa byl spojován s proměnou člověka a také s přemístěním skrze „kosmické vody“ (podle různých legend na lodi, ptáku, koni, hadovi nebo na fantastické bytosti).

No a v různých legendách starých národů se také samozřejmě popisuje, jak zanikne Vesmír. Moudrý člověk se jistě zamyslí nad tím, odkud o tom všem mohli naši předci vědět a jak mohli vůbec v takovýchto globálních kategoriích přemýšlet. Vždyť lidé v dávných dobách ve většině případů viděli kromě místa svého narození jen občas něco vzdálenějšího, nemluvě už o kosmu a tím spíš o stvoření a zániku Vesmíru.

Ale znalosti o Vesmíru měli! A společný základ, na němž vznikaly kosmologické mýty různých národů světa, byl dnešními slovy řečeno, následující. *Ze světa Boha* (což je nazýváno v legendách různě: světové vody, světový oceán, svět Prvopočátku, Stvořitele) *se objevil Prapůvodní Zvuk* (mytický Pták, Zvuk, První Logos, Slovo Boha). Jindy se v legendách píše o vzniku světa z chaosu. Ale musíme vzít v úvahu, že řecké slovo „chaos“ – „prázdnota“, vzniklo z kořene „cha-„, slova „chaino“, „chasco“ – „zívám, rozevírám“. Chaos má tedy v mytologii význam „zívání“, „rozevřený prostor“, „prázdný rozestup“.

Anastasia: Skoro jako na začátku Bible, kde se pojednává o stvoření světa: „Země byla pustá a prázdná a nad bezednou propastí byla tma, a nad vodami se vznášel duch Boží.“

Rigden: Dnes je to v ruském synodálním překladu Bible „propast“. Ale původně ve starém

mezopotamském textu, odkud židovští žrecové převzali sumersko-babylonskou kosmologii, to byly „prapůvodní světové vody“, „moře“. A pokud se podíváš na význam slovesa „nesl se“ v originálu, z něhož vycházel překlad, uvidíš, že se také používal k označení „nosnice“, která sedí na svých vejcích v hnízdě, až vysedí mladé. A „duch boží“ (v ruské transkripci „ruach elohim“) pochází ze starosemitského kořene, jež je příbuzný arabskému „ruch“. Z tohoto kořene vzniklo jméno obřího mytického ptáka Rucha, který do dneška figuruje ve starých arabských pohádkách.

Anastasia: Chcete říci, že biblický námět byl vytvořen na základě starších mýtů jiných národů o tom, že svět stvořil velký pták, který se vznášel nad prapůvodním světovým oceánem? V podstatě ano. Vždyť onen motiv, že země byla vytažena z prapůvodních vod právě ptákem, je mezi různými světovými národy docela rozšířeným mýtem. Znamená to tedy, že smysl je v pohybu, působení a tvoření vyšších vůlí.

Rigden: Přesně tak. Takže *Prvotní Zvuk zrodil Vesmír ve tvaru koule* (světové, kosmické vejce, Zlatý Zárodek, prvotní sémě). *Na jeho povrchu pod vlivem sil Allatu (prapůvodní energie, jež vyvolává životně důležitý pohyb) se začala tvořit hmota* (část energie se začala přetvářet v hmotu). *Díky stejným silám Allatu* (v mytologii je to Pramatka všeho, tvůrčí síla ženské podstaty, tvořící, životadárný Počátek, Matka Pták, Boží vůle, síla Boží myšlenky), *na sebe začala hmota vzájemně působit.* Kdysi jsem o tom už podrobně mluvil, jak přesně vznikl Vesmír, co je to ve skutečnosti Allat, čas, prostor a gravitace.

Anastasia: Ano, tyto informace jsem zahrnula do knih Sensei ze Šambaly. 4.díl a Ezoosmósa.

Rigden: Dobře, takže to znamená, že už máš ponětí o tom, o jakých procesech mluvím. Takže *v místech, kde se nejvíce soustředily a kde nejvíc působily síly Allata na povrch tohoto původního kulovitého stavu Vesmíru, se začala hmota shlukovat do určitých útvarů. Tyto útvary se pak staly „prarodiči" budoucích galaxií, v nichž se zrodil život.* (V různých legendách je to zachyceno jako obrazy, v nichž se objevil První člověk, giganti, prapředci, jež svými těly vytvořili Vesmír, a následně se po smrti rozdělili na části, které daly život jiným útvarům). Mimochodem, na těchto prvních shlucích se objevila ložiska tepelného záření, které se v rozsahu mikrovln dochovalo dodnes. Dnes ho věda zná jako kosmické mikrovlnné pozadí (reliktové záření). Je to projev prvotního působení sil Allatu při stvoření hmotného světa. *Chtěl bych poznamenat, že právě díky silám Allatu byla hmota nadána životem a uspořádáno všechno stávající.*

Musím ještě vzpomenout jeden důležitý fakt týkající se stvoření Vesmíru, jež umožňuje pochopit, co vlastně dnes Vesmír je. *Směřování síly Allat k jednotné uspořádané formě (směrem k Bohu) vedlo k pohybu Vesmíru „zevnitř ven" a začalo ho roztáčet ve správné spirále, jež vedla k jeho rozpínání.* Tak byla vyvolána tvořivá funkce. (Pohyb „zevnitř ven" se u národů už od dob staršího paleolitu symbolicky zobrazoval ve tvaru správné svastiky 卍 („přímé", „pravé" svastiky), tedy v podobě kříže s ohnutými rameny do pravého úhlu směrem doleva. Symbolizuje pohyb ve směru hodinových ručiček doprava. Mimochodem v překladu ze

sanskrtu staré indické slovo „svastika“ je tvořeno z částí „su“ – „spojené s blahobytem“, takže „su-asti“ znamená „je překrásné“, „blahobytné existování“).

Když se Vesmír otáčel ve směru správné spirály, dala síla Allatu současně vzniknout také protikladné síle. Ta začala roztáčet pohyb uvnitř Vesmíru v obracené spirále, která působila v opačném směru než základní síly Allat – tedy „zvenku dovnitř“, čímž vedla ke sjednocování hmoty v jednotný Rozum (Živočišný rozum). Tak byla vyvolána destruktivní funkce, jež je opačná než síly Allatu. (Pohyb „zvenku dovnitř“ se u národů už symbolicky zobrazoval ve tvaru nesprávné, agresivní 卐 obrácené svastiky, tedy v podobě kříže s ohnutými rameny do pravého úhlu směrem doprava. Symbolizuje pohyb proti směru hodinových ručiček doleva. V mytologii je vznik protikladné síly zachycen jakožto zrod ohně z vody).

Anastasia: Co se týče pochopení dvou druhů svastiky, tak mi kdysi pomohlo, jak jste to vysvětloval: pokud se v šálku s čajem roztočí lžičkou „vír“ (trychtýř) ve směru hodinových ručiček, můžeme u krajů šálku vidět, jak se vlnky stáčí do pravé svastiky. A pokud bychom tekutinu roztočili proti směru hodinových ručiček, tak by ohyby vlnek tvořily obrácenou svastiku.

Rigden: Ano, to je nejsrozumitelnější příklad, se kterým se člověk setkává každý den. *Takto ve Vesmíru vznikly přímo dvě protikladné síly: velká síla, která roztáčí Vesmír vně a malá síla, která jí klade odpor uvnitř samotného Vesmíru. Poté, co se obě síly projevily, ztratil Vesmír tvar koule a na základě jejich*

působení se zploštil, tedy sevřel se a stal se plošším. Tento moment je zachycen v kosmických legendách světových národů v podobě rozdělování světového vejce, jeho rozpůlení, kdy z jedné půlky vzniklo nebe, z druhé země, a mezi ně byly umístěny rozhraničení (prostoru) a vody. V jiných případech se mluví o tom, že části, které po rozdělení vejce zbyly, vyrostly a přeměnily se na Vesmír. A další legendy mluví o rozdělení světa na dva živly, nebo na dvě božstva s přímo opačnými funkcemi, o stvoření neviditelné dvojice.

Samotné spirály jsou v mýtech prezentovány například v podobě první dvojice bohů s opačnými funkcemi (podstata jednoho z nich je božská a druhého démonická) a od nich pak vznikli ostatní bohové. Jiné legendy je zobrazují jako napůl lidi – napůl hady (přičemž mají tvořivou funkci, jsou vodním božstvem, jejich těla mají charakteristickou *zelenou barvu*). Další je zachycují jako postavy, které na jedné straně ztělesňují pořádek, vody života, plodnost, světlo a na druhé straně jim opačný nepořádek, smrt, tmu, nepárovou bytost (podle afrických mýtů například šakal, kterému se zachtělo stát se pánem Vesmíru). Takto tedy byl v mytologii zobrazen vznik Vesmíru. U dnešních lidí se už prostě vytratilo duchovní chápání této otázky a všechno se soustředí jen na úroveň materiálního vnímání starých pověstí.

Anastasia: Znamená to tedy, že se Vesmír nyní rozpíná ve spirále díky pohybu Allatu?

Rigden: Ano, a s každou novou otočkou se jeho rychlost zvyšuje, přičemž čas, za který urazí jednu otočku, zůstává stejný. Takže celkový pohyb hmoty

ve Vesmíru, včetně celkového pohybu galaxií, probíhá také ve spirále.

Anastasia: To je opravdu důležitá informace, která otevírá pohled na svět ze zcela jiného úhlu pohledu.

Rigden: Mimochodem slovo „spirála“ vzniklo z latinského slova „spira“, což označuje „závitek, oblouk“, „ohyb hada“. Poslední označení přišlo z Východu, kde byli hadi považováni za svatá zvířata a kde se mnoho procesů pro lidi neviditelného světa vysvětlovalo na základě pochopitelných příkladů světa viditelného. Takže i spirálovitý pohyb se vysvětloval na názorném příkladu ohybu hada.

V duchovních praktikách je také mnohé spojeno se spirálovitým chodem energie. Například na Východě ve Staré Indii byla symbolem skryté, ohromné potenciální síly člověka energie Kundaliní, jež byla uložena u spodku páteře. Odedávna se zobrazovala v podobě symbolu – *spícího hada, stočeného do spirály s třemi a půl ohyby.* Mimochodem samo slovo „kundaliní“ v překladu ze sanskrtu znamená „stočená (síla) do spirály“, „stočená ve tvaru hada“. Probuzení spícího „Hada Kundaliní“ a jeho aktivace je považována za jeden z nejvyšších úspěchů duchovních praktik. Jak už ale víš, ve skutečnosti je to jen jedna z etap v duchovním rozvoji, je to jen další stupínek a nic víc.

Rád bych podotkl, že v mytologii různých národů světa je symbol hada spojen s plodností, ženskou tvořivou sílou, zemí, vzduchem, vodou, ohněm (zvláště nebeským) a také s Moudrostí. A nyní to porovnej s informacemi, které už znáš. Například o dělení buněk,

o pohybu elektronu, o proudění vzduchu v cyklónu a anticyklónu, o vodních vírech. Také jsme již mluvili o funkci spirálových struktur (oné DNA), jež jsou spojeny s dlouhodobým uchováváním a předáváním informací. A tady máš ten symbol Moudrosti. Toto je jen malá část z toho, co je ke dnešnímu dni známo. Existuje také mnoho poznatků například o Zemi, o kosmu, galaxiích. Lidé je ale řadí k „primitivní mytologii“, protože současná věda v ní ještě nepoznala jevy popsané asociativním jazykem. Neříkám, že se tyto znalosti dochovaly v prvotní podobě, nicméně i s příměsí lidské fantazie, pokud budeme znát podstatu globálních fyzikálních procesů, můžeme je pochopit.

Anastasia: Pokud je to možné, uveďte, prosím, příklad podobných znalostí.

Rigden: Dobře, vezměme si tytéž kosmogonické mýty Evropy, Asie, Afriky nebo Ameriky. Mnohé z nich jsou spojeny s obrazem stočeného hada. Pokud bychom pronikli konkrétně alespoň do známých legend Staré Indie o onom světovém *tisíci*hlavém (v jiných interpretacích *sedmi*hlavém) hadovi Šéša (Ananta Śesa), pochopili bychom mnohé. Ten totiž podle starých pověstí nejen drží Zemi, ale díky svým nesčetným *ohybům*, které tvoří prstence, také slouží jako lože pro boha Višnu. Přičemž v legendách se popisuje, že jeho nesčetná ústa neustále opěvují slávu a jméno boha Višnu.

Anastasia: Ano, Višnu je jeden z nejvyšších bohů v indické mytologii. Bráhma, Šiva a Višnu tvoří božskou triádu - „trimurti“, to v překladu ze sanskrtu znamená „mající trojí podobu“. Jméno Višnu se

v indické tradici vykládá jako „všeobjímající“, „všeprostupující“, jako celosvětová životadárná podstata.

Rigden: Ano, podle této legendy se má zato, že na konci každého světového cyklu had Šéša, vypouští jedovatý oheň, který zničí Vesmír. Poté Višnu upadá do spánku, opírá se o tohoto hada a plave po světovém, prvotním oceánu. Když se bůh Višnu probouzí, přemítá o novém tvoření a leží přitom na *ohybech* hada Šéši. Tehdy z Višnova pupku vyrůstá *Lotos*. Z Lotosu se objevuje Bráhma, který vytváří Vesmír. A začíná se nový světový cyklus… Je zajímavé, že stálým přívlastkem hada Šéši je Ananta, tedy „Nekonečný“.

Anastasia: Had ztělesňující nekonečnost… Ananta je symbolem nekonečnosti. Je to zajímavé, pokud připustíme, že pod ohyby hada se mělo na mysli spirálovité proudění energie…

Rigden (usmál se): Řeknu dokonce víc. V některých mýtech byl had Šéša považován za *iluzi* Višnu, ale v některých jako *část* Višnu… Přečti si „přízemnější“ mýty. Například o egyptském hadovi Mechenta, který obepíná Zemi, nebo o skandinávském hadovi Jörmungandr (Midgardsormr), který podle legend žije v oceáně a obtáčí celou Zemi… Nebo si vezmi mytologii národů Západní Afriky, afrického kmene Dogonů. U nich jsou zmínky o tom, že Země je podobně jako věnec obklopena prostorem slané vody. Toto všechno obtáčí obrovský had, který se přitom kouše za ocas. A v centru Země se nachází železný sloup a zemský disk se otáčí během dne okolo své železné osy. Nebo si všimni indiánských mýtů z centrální části Jižní Ameriky, podle kterých byla doba, kdy nebe spadlo na zem a oddělit

je mohl pouze had, který se obtočil okolo nebe a země. Domnívají se, že je do dnešního dne stále drží, aby od sebe byly odděleny.

Anastasia: Znamená to, že to klidně může být jakési silové pole se spirálovou strukturou, které udržuje rovnováhu mezi dvěma prostředími?

Rigden (usmál se): A u indiánů z povodí Amazonky se uchoval mýtus o tom, že Had Bojusu se světu ve dne objevuje v podobě *Duhy* (jako pán deště, jež pije nebeskou *vodu*), ale v noci se projevuje v podobě černé díry uprostřed Mléčné dráhy.

Anastasia: Černé díry? Tak to tedy je!

Rigden: Znalosti jsou, k jejich pochopení je potřeba pouze kvalitativně *jiné* pojetí světa. Ale vraťme se k rozhovoru o kosmu. Černá díra je v tomto světě unikátní jev. Přitahuje hmotu, ničí ji a přitom od sebe oddaluje (vlastně chrání) informace, které hmotu tvoří. Inteligentním lidem by stálo zato se nad tímto zamyslet, protože pochopení tohoto procesu dá pravdivou odpověď na otázku o stvoření Vesmíru a nejen na ni. Tato odpověď změní zkreslené lidské představy o jevech makrokosmu a mikrosvěta. Potom bude jasné, proč informace nikdy nikam nemizí, a že když jsou oddalovány černou dírou, tak se koncentrují v určitých částech Vesmíru. Co nutí tyto informační cihly, aby se sestavily uspořádaným způsobem a aby z Ničeho vytvořily hmotu? Proč se v podstatě jakoby odnikud v prostorách Vesmíru objevují molekulární oblaka a jak se v nich tvoří elektromagnetické pole? Co nutí molekuly, aby se spojovaly v makroobjekty, například

v obří hvězdy? A co tedy v konečném výsledku vede ke vzniku života, ale ne obyčejného života, ale často života Inteligentního? Na první pohled to v podstatě jsou komplikované otázky. Pokud ale zvídavý lidský rozum porovná všechny předchozí znalosti uvedené v tvých knihách s tím, co jsem teď řekl, a pokud také trochu zatřepe „polystyrenovými cihličkami“ svého mozku, může se mnohé změnit, minimálně v životě lidí… Ačkoli já jsem nic nového neřekl. Toto všechno už bylo kdysi dávno lidstvu známo.

Anastasia: To znamená, že lidé věděli o existenci informací, jež tvoří hmotu.

Rigden: Částečně. Například v onom Starém Egyptě byly tyto znalosti zapsány na zlatých deskách jako odkaz potomkům. Později lidé tento odkaz nazývali Thovtovy knihy. Nicméně tyto desky byly zničeny nebo přesněji přetaveny, protože lidé si ve většině případů vždy více vážili zlata než Znalostí. Nicméně kopie tabulek přepsané na papyrus, respektive jejich část, přežila. Tyto kopie byly bohužel v různých dobách zběsile ničeny žreci, ať už je nacházeli kdekoli. Bylo to proto, že informace v nich obsažené, doslova podrývaly moc kněží nad lidmi. Něco se ale stejně dochovalo. A toto něco, zachráněné a schované v chorvatských horách, dalo světu ve druhé polovině 19. století dva vynikající vědce. Když se to ale v roce 1936 dostalo do nesprávných rukou, vyvolalo to nevratné následky, svědky jejichž počátku se stali mírumilovní obyvatelé Hirošimy a Nagasaki.

Anastasia: Ano, proslulá lidská volba.

Rigden: Takže, celkově vzato, ačkoli jsou tyto informace pro budoucnost důležité, přesto vyvolají největší možné rozhořčení u… nazývejme je třeba současnými „kněžími vědy“.

Anastasia: „Kněží vědy“?

Rigden: Ano, mám na mysli ty, jež se snaží ne o rozvoj vědy, ale o to, aby si udrželi „korunu“ na vlastní hlavě, a domnívají se, že jejich názor je ve vědě nezpochybnitelný. Před publikem budou tito lidé prostě vřít zlobou a budou se snažit tyto Znalostí lynčovat a v tlumeném smíchu nad Pravdou budou skrývat svůj strach před ní.

Anastasia: Ale ve světě jsou přeci i opravdoví vědci, takoví, kteří touží poznat Pravdu kvůli Pravdě, jejichž vědomí není omezeno podobnými názory „autorit“.

Rigden: Tyto Znalosti si nepochybně najdou i ty, kdo jsou Skutečnými Vědci. Lidé si začnou tyto informace prověřovat, porovnávat je a nakonec se doberou Pravdy. Všechno co jsem záměrně nedořekl je schopen snaživý rozum, když vidí směr a již uvedené Znalosti, objevit sám, když otevírá svou cestu k poznání Pravdy. A co se týče „autorit“, tak v opravdové vědě „autority“ nejsou a být nemohou. **Opravdová věda je proces poznávání Pravdy, a ne prostředek k dosažení moci.**

Až se potvrdí tyto informace o černé díře a o nejtěžších mikroobjektech v našem materiálním Vesmíru (a je to možné udělat s dnes již dostupnou technikou), pak tyto objevy nejen odpoví na mnohé dnes neřešitelné otázky vědy, počínaje zrodem Vesmíru a konče

přetvořením částic v mikrosvětě. Kardinálně to změní veškeré chápání toho, jak funguje svět, od mikroobjektů po makroobjekty, a pochopení jevů, jež je tvoří. Potvrdí to prvotnost informací (duchovní podstaty). Všechno jsou informace. Hmota jako taková není, je až druhotná. Co je prvotní? Informace. Pochopení tohoto změní mnohé. Dá to vzniknout novému směru ve vědě. Ale nejdůležitější je, že lidé si odpoví na otázku, z čeho se sestává člověk. Vždyť do dneška se mlčí o jeho Podstatě a celkové, od fyzického těla odlišné, energetické struktuře. Pochopení tohoto poté kardinálně změní pohled na svět mnoha lidí z materiálního na duchovní.

Anastasia: Ano, toto opravdu může přeorientovat lidstvo směrem k opravdovému duchovnímu rozvoji.

Rigden (s úsměvem): Tvoje slova… by měli lidé slyšet.

Anastasia: Chtělo by se věřit, že to uslyší. Vždyť jsou to takové unikátní Znalosti…

Rigden: Pro člověka jsou unikátní teprve tehdy, když už chápe mnohé za hranicemi stereotypů materiálního světa, kde se jeho duše snaží dostat za horizont událostí. A mnozí… Kolikrát se lidstvu dávaly Znalosti v různých dobách. Lidé ale mají tendenci to s časem poztrácet. Proč? Protože lidský mozek dokáže jednoduché věci přeměnit na složité a to tak dokonale, že pak sám není schopen rozpoznat Pravdu.

Mimochodem o tomto tématu existuje jedna **stará indická legenda**, která se odkazuje na dobu, kdy žena

měla rovná práva s muži a její duchovní moudrost byla velmi vážená…

„Kdysi dávno žila na světě žena Mistr-Vidya (v překladu ze sanskrtu znamená Znalosti). Měla žáka se jménem Amrit („nesmrtelný“). Když žák vyrostl, Mistr-Vidya mu řekla: „Ty jsi zmužněl, umíš kontrolovat své myšlenky, víš jak zvládat svůj hněv a ovládat emoce. Můžeš vyrazit do světa. Jsi připravený na to, abys mohl najít a poznat jediné zrno Pravdy.“ Na to Amrit odpověděl: „Mistr-Vidya děkuji vám za moudrá slova a dobré skutky, které mě naučily mnohému. Ale můžete mi alespoň napovědět, kde mám hledat jediné zrno Pravdy?“ Mistr-Vidya se jen usmála a řekla: „Poslouchej svoji duši, ona ti ukáže správný směr.“

Jakmile vešel Amrit do velkého města, uslyšel zprávu, že král země pořádá velké shromáždění mudrců, kteří povedou diskuzi o smyslu života. Vítěze čeká imperátorská odměna - sto krav, jejichž rohy budou ověšeny zlatem. Amrit se rozhodl jít na shromáždění, doufal, že se tam dozví, kde má hledat to jediné zrno Pravdy. Ale stalo se něco neočekávaného. Když zazněla otázka: „Co je smyslem života?“ každý mudrc na to měl svoji odpověď.

Jedna žena z mudrců řekla: „Tento svět je pro člověka dočasný přístřešek. Člověk se rodí se zaťatými pěstmi a snaží se dobýt svět. Ale odchází ze života s otevřenými dlaněmi, a nemůže vzít s sebou ani smítko. Smysl života je v přáních člověka, která se rodí během života a tvoří pak jeho posmrtný osud.“

Muž z moudrých pokračoval v diskusi: „Člověk má velké množství přání, jako písku u moře. Ale skutky

člověka jsou ojedinělé jako žulové kameny, ze kterých se i skládá jeho život. Jeho dobré nebo špatné skutky se stávají jeho dobrým nebo špatným osudem. Smysl života se skládá z toho, co on pokaždé dělá tady a teď." Další žena z mudrců mu odpověděla: „Činy jsou důsledkem myšlenek člověka. Pokud člověk jedná se zlými myšlenkami, bolest a utrpení ho následují, jako kolo vlečky následuje nohy vola, který ji táhne. Pokud jedná s dobrými myšlenkami, radost ho následuje jako stín jasného slunce. Smysl života spočívá v jeho myšlenkách."

Tak debata pokračovala až do odpoledne. Nakonec jeden z nejznámějších učitelů té doby, který se proslavil svou učeností, řekl: „Z emocí vzplanou myšlenky jako požár od blesku. Kým člověk byl včera, tím zítra už nebude. Naučit se získávat zkušenosti ze života znamená žít dvakrát. Smysl života je v životních změnách, které se rodí tvrdou prací a prožitky naší duše." Mezi mudrci nastalo ticho. A protože nikdo z nich neodpovídal, Amrit, který stál mezi obyčejnými lidmi, se rozhodl zúčastnit diskuse a řekl: „Život člověka plyne jako sen. Abychom pochopili jeho smysl, je třeba se probudit. Změny ve vnějším životě jsou užitečné pouze v případě, že vycházejí z vnitřního světa člověka. Vše, co je a co není na tomto světě, můžeme najít v naší duši. Poznání této pravdy je i smyslem života." Po těchto slovech se obyčejní lidé radovali a mudrci souhlasně kývali hlavami, souhlasili s moudrostí neznámého mladíka. Imperátorskou odměnu dostal Amrit. A tak jeden den nečekaně získal bohatství a slávu.

Po velkém shromáždění mudrců za Amritem přišel slavný učitel, který skoro zvítězil nad svými oponenty

a kterému mladý muž tak nečekaně vzal vítězství. Zeptal se Amrita, co ho přivedlo do těchto krajů. A když se dozvěděl, že mladík hledá jediné zrno Pravdy, radostně vykřikl: „Oh, chlapče! Vy máte velké štěstí. Dnes jste získal nejen bohatství a slávu, ale opravdového přítele a moudrého učitele. V těchto krajích mě každý zná. Vyučuji různé vědy, ve kterých se skrývá mnoho zrnek Pravdy.“ Po rozhovoru se slavným učitelem Amrit utratil všechny peníze, aby se naučil různým světským vědám. Brzy se proslavil jako jeden z nejlepších učňů, který ovládl mnohé jazyky a všechny nauky tohoto času.

Plný pýchy z dosažených úspěchů Amrit se vrátil do domu Moudrosti. Mistr-Vidya v této době byla na zahradě. Potěšen setkáním, začal vyprávět o svých cestách. „Když jsem vyšel z domu Moudrosti, stala se neočekávaná událost. V tento den král země uspořádal velké shromáždění mudrců. Šel jsem tam v naději, že najdu odpověď na hledanou otázku. Na shromáždění se vedly debaty o smyslu života. Řekl jsem svůj názor. A nečekaně jsem dostal císařské ocenění. Tak jsem v jeden den získal bohatství a slávu. Rozhodl jsem, že utratím peníze za studium u slavného učitele, abych poznal zrno Pravdy. Ovládám spoustu znalostí v různých naukách a dokážu vyprávět o mnohých zrnech Pravdy v každé z těchto věd…“ Tak Amrit začal vyprávět všechno, co poznal. Mistr-Vidya pozorně vyslechla o jeho úspěších a získaných poznatcích, jen se usmála a řekla:

„Ukázal jsi svoji učenost. Všechno, čemu ses naučil ve světě, jsou znalosti od rozumu. Ale to neznamená, že jsi našel jediné zrno Pravdy. Abys mohl proniknout

do podstaty Posvátného, potřebuješ citovost, uvědomělost a porozumění.“ Mistr-Vidya zvedla ze země plod nejbližšího stromu a ukázala jej Amritovi. „Poznal jsi to, z čeho je utkán viditelný svět, ale uniklo ti to, z čeho se skládá a kvůli čemu to všechno existuje.“ Mistr-Vidya rozpůlila plod na dvě poloviny. Vyndala odtud semínka, která také rozdělila a ukázala Amritovi jaderník uvnitř semene. „Pomocí rozumu jsi poznal jádro, ze kterého vyroste velký strom. Ale jen s pomocí citovosti můžeš poznat neviditelné, tu životadárnou prázdnotu, díky které tento strom poroste. Semínka jsou jenom schránkou tvůrčí prázdnoty. Životadárná prázdnota je utkána z jediného zrna Pravdy, ze kterého všechno vzešlo a ve kterém se opět rozpustí.

Když jsi začal svoji Cestu, tyto Znalosti byly v tobě. Díky nim jsi získal bohatství a slávu. Ale své bohatství jsi použil v zájmu rozumu. Bohatství se dává, abys postihnul zodpovědnost. Bohatství světa náleží jen tomuto světu, ve kterém je všechno pomíjivé a podléhá smrti. Pokud bys použil bohatství pro blaho lidí, pak bys našel a poznal jediné zrno Pravdy, jehož částečka je v tobě.“ „Ale co mám teď dělat?“ znepokojeně řekl Amrit. „Nemám bývalé bohatství, abych mohl opravit svoji chybu.“ Na to Mistr-Vidya řekla: „Pokračuj na své cestě tam, kde ses zastavil. Pokračuj na své cestě se zkušenostmi, které máš. Získal jsi učené znalosti, které cení lidé, aby se naučili poznat viditelný svět. Jdi a nauč lidi těmto znalostem, avšak ukaž jim nejen to, z čeho je utkán viditelný svět, ale i to, z čeho se skládá a kvůli čemu to všechno existuje.“

Amrit byl překvapen: „Jak mohu ukázat lidem to, co nevím sám?“ Mistr-Vidya se usmála a řekla: „Staň

se tím, o kom nevíš. Staň se sám sebou, vždyť ty v sobě máš zrno Pravdy. Tělo člověka je jen schránkou pro duši – zdroj jeho Podstaty. Najdi to Jediné a poznej Jeho. To je to nejdůležitější. Když poznáš zrno Pravdy, poznáš i sebe.“ Amrit se zeptal: „Ale jak to mám udělat?“ Mistr-Vidya odpověděla: „Použij svůj rozum pro dobro lidí a získej zkušenosti. **Když počet skutků pro dobro kvůli poznání Pravdy bude mnohem větší, než počet slov od rozumu v zájmu ega, pak poznáš to jediné zrno Pravdy.“**

Anastasia: Zajímavé podobenství a aktuální v každé době.

Rigden: Problém současného lidstva je v tom, že egoizmus roztříštil znalosti natolik pečlivě, že je ztracen jednotný smysl, určení těchto znalostí. Proto dnes například astrofyzikové dávají přednost tomu dívat se nahoru na hvězdy a sestavují fantastické teorie o oněch černých dírách. Archeologové a etnologové se zase naopak dívají výhradně dolů, noří se do minulosti a pronáší své domněnky o dávných časech...

Anastasia: Celkově vzato neexistuje jednota v rozmanitém poznání jediného, lidé si nerozšiřují své obzory a především nemají znalosti o sobě samých, o své skutečné Podstatě.

Rigden: Bohužel je to tak. Na toto téma uvedu ještě jeden zajímavý příklad. Jak jsem se již zmínil, v západní Africe žije kmen Dogonů. Na konci 19. století, když si přední evropské země začaly rozdělovat Afriku na své kolonie, tak se území, kde žil tento

národ a také jejich sousedé, dostali pod nadvládu Francie. V té době kvetl obchod s otroky z afrického kontinentu. Ale Dogony zachránilo to, že žili v těžko dostupných oblastech. Takže jako první se o jejich existenci dozvěděl voják koloniálních vojsk, který sestavoval seznam „divošských“ kmenů. Jeho vztah k tomuto národu přesně odpovídal stereotypům, které vytvořili politici jeho státu, takže „divoši jakoby ani nebyli lidé.“ A kulturu tohoto národa objevil (a to jen pro úzký okruh evropských odborníků) francouzský afrikanista, etnolog Marcel Griol. Jeho zajímala v první řadě duchovní stránka života Dogonů a díky tomu ho nakonec žrecové tohoto kmene zasvětili do jejich největšího tajemství.

Anastasia: „Člověku s dobrým srdcem a čistými úmysly se otevírají tajné Znalosti“...

Rigden: Přesně tak... Ale svět se o kosmogonickém systému Dogonů nedozvěděl z prací tohoto etnografa, ale od jiného astronoma, který se zajímal také o archeologii a etnografii a všechny tyto znalosti dokázal uspořádat. Takže Dogoni a jim příbuzný kmen Bambarů jsou jedny z mála národů, u kterých se dochovaly původní vědomosti s prakticky minimálním zkreslením, kdy často není znám ani smysl takové informace. Poslední z nich je taková, že značně předstihuje poznatky současné vědy.

Anastasia: Zajímavé...

Rigden: V kosmologii Dogonů a také Bambarů jsou zprávy o významné prvotní roli vibrace, spirálovitého pohybu v procesu stvoření Vesmíru.

Anastasia: Dogoni mají informace o spirálovitém pohybu Vesmíru?!

Rigden: Ano. V mytologii Dogonů je nejvyšší božstvo – bůh tvůrce, stvořitel světa jménem Amma. V jednom z kosmogonických mýtů Dogonů se traduje, že svět vznikl od slova „Amma".

Anastasia: Velmi zajímavé. U afrických Dogonů je to slovo „Amma" a u Indů podle legend vznikl Vesmír od vibrací posvátného zvuku „Om". Ve Védách je tento tón považován za symbol přiblížení Duše ke světu Boha a označuje se speciálním znakem…

Rigden: Samozřejmě, všechny tyto legendy měly kdysi jeden a tentýž základ – Znalosti. Takže podle mytologie Dogonů vznikl svět od slova „Amma". Kromě tohoto slova nebylo nic. *První slovo* dalo počátek nekonečně malému základnímu elementu světa, jež Dogoni nazývají jako „kize uzi" (tedy prosné zrnko Po). Skrze vnitřní vibrace „kize uzi" se stalo „Světovým vejcem". V mytologii Dogonů má Amma básnický přívlastek „*točící se vír*", přičemž se ukazuje, že pohyb probíhá *ve spirále*. Navíc následně se popisují výtvory Ammy, kde se zmiňují mimo jiné také o *sedmi* světech, Slunci a Měsíci. Konkrétně to, že Slunce obtáčí spirála z osmi kotoučů červené mědi. A Měsíc obtáčí stejná spirála ovšem z bílé mědi. Je to zajímavé, ale současná fyzika ještě nedosáhla úrovně vědeckého chápání těchto otázek. Jenomže to ještě není to nejzajímavější. Vraťme se ke stvoření světa… Po vytvoření „zrna Po" a roztočení pohybu ve spirále, začal „neviditelný Amma" tvořit *znaky*, jež v tomto světě určují vše: dva „směrující znaky", které náleží Amma a osm „hlavních"…

Anastasia: Znaky? Tak pokud vezmeme v úvahu, že Šambala také komunikuje a tvoří události za pomoci znaků… Znaky jsou vůbec zajímavé téma…V souvislosti se zmíněnou legendou může mezi čtenáři vzniknout otázka, co znamenají „směrující a hlavní znaky“?

Rigden: No, za prvé už sám fakt, že Dogoni měli takové znalosti, svědčí o tom, že je jejich předci získali díky paleokontaktu. Dva „směrující znaky“ jsou znaky, které může použít pouze ten, koho ve své mytologii nazývají Amma. A osm „hlavních znaků“ jsou tvořivé znaky, které za použití určité síly, obrazně řečeno jako klíče k zámku, otevírají určité možnosti řídit procesy jak tvořivé, tak ničivé. Stává se to velmi zřídka, ale bývá to tak, že „hlavní znaky“ se stávají dostupnými lidské bytosti.

Anastasia: Velmi zřídka se stávají dostupnými lidské bytosti… Tak to je tedy Svatý grál! Tyto znalosti jsem uvedla v knize Sensei ze Šambaly, 4. díl. Nějak jste zmiňoval, že se Svatý grál skládá z dvanácti znaků, ale dogonská mytologie se zmiňuje o osmi, pokud nepočítáme ty dva, jež nejsou lidem, jak to chápu, z principu dostupné. Znamená to, že buď Dogoni neměli kompletní informace, nebo byly časem částečně zkresleny, anebo byly částečně utajeny před evropskými badateli, kteří mýty zapisovali. Ale to, že je Grál tvořen „hlavními znaky“, s jejichž pomocí je možné modelovat a korigovat svět podle přání, je nepřímo zmiňováno v mnoha legendách různých národů.

Rigden: Zcela správně… Tyto, pro ten či onen národ „posvátné“ znalosti žrecové daného národa prakticky nikdy zcela neodhalují, a už vůbec ne těm, kdo

k nim zavítal jen náhodou. A co se týče Grálu, je třeba mít na paměti, že když ho schovávali, tak ne náhodou rozdělovali 12 znaků na čtyři části po třech znacích. To ve značné míře komplikovalo proces složení znaků a zvukové aktivace Grálu. Znaky Grálu mají určitou posloupnost, je to jako předloha, jako klíč k zámku, jež za pomoci použití určité síly (zvukové formule Prvotního Zvuku) člověku otevírá nadpozemské možnosti.

Anastasia: Čtyři části po třech znacích…

Rigden: K tomu musím dodat, že se u starých národů dochovaly zmínky, že číslo čtyři ztělesňuje ženskou podstatu, číslo tři mužskou podstatu a jejich součet sedm je základ lidské bytosti (princip věčného života), dokonalost.

Anastasia: Číslo čtyři ztělesňuje ženskou podstatu… Takže pokud Grál sestavovali ze čtyř částí, tak to znamená, že to nepřímo poukazuje na spojitost s tvořivou božskou silou ženského principu – na síly Allatu.

Rigden (pousmál se): Proč nepřímo?.. Mimochodem ještě k Allatu. V kosmogonických mýtech národu Bambara, kde se vypráví o mimočasovém prvotním stádiu stvoření světa, je zmínka o tom, že svět pochází z prázdnoty, jež byla obdařena pohybem „gla“. „Gla“ pak porodila znějící dvojče. Takže vznikla dvojice „gla gla“. Nakonec po celé řadě přeměn a transformací díky vibraci vznikly „znaky“, které byly určeny k tomu, aby byly rozmístěny na ještě nevytvořené předměty, aby je označovaly. Během aktu stvoření se objevil duch Jo (od něhož vzešly první mocné síly P*e*mbo a Far*o*, jež se účastnily tvoření světa), 22 základních elementů

a 22 otoček spirály. Přičemž se ukazuje, že když tyto závity spirály „zamíchaly“ Jo, ve výsledku to vedlo ke vzniku světla, zvuku, všech činů, všech bytostí, všech pocitů... V mýtech se zmiňuje, že se Pemba přemisťoval prostorem vířivým pohybem, že nahoru vyhodil to, co bylo později nazváno Faro. Faro pak stvořil sedm nebes, ducha vzduchu, a v podobě vody rozlil na zemi život. Je všudypřítomný a navštěvuje všechny vody. Faro v podstatě pokračoval ve tvoření světa, uspořádal Vesmír a klasifikoval všechny jeho elementy, vytvořil lidi a naučil je Slovu.

Anastasia: Faro uspořádal Vesmír. Tak toto jsou tedy funkce tvořivé síly Allatu.

Rigden: A o tom je tu právě řeč. Mimochodem, když už mluvím o řeči. V mytologii Dogonů se božstva vody (božská dvojčata) v podobě napůl člověka napůl hada nazývala Hommo. Dochovaly se legendy, že když z nebe uviděli nahou matku zemi zbavenou řeči, ušili jí sukni z deseti svazků vláken nebeských rostlin. Právě *do spirály stočená* vlhká vlákna, jež v sobě obsahovaly slovo a byly plné podstaty Hommo, daly zemi řeč, první jazyk světa. Takže někteří lidé označovali národy Dogonů a Bambarů za „divochy“ zcela zbytečně. Tito „divoši“ uchovali pro budoucí pokolení daleko více informací než „civilizovaní lidé“. Neobešlo se to samozřejmě bez jistých specifických zkreslujících prvků, ale pořád je to mnohem lepší než nic.

Anastasia: Ano, po tom, co člověk tohle slyší, tak by si jen přál všeho hned nechat a jet do Afriky, když už se tam skrývají takové znalosti.

Rigden (rozesmál se): Ale v té Africe není co dělat. Je to stejné jako jet do Tibetu. Hned se najde hromada lidí, kteří by ti rádi ukázali „správnou cestu"… k Ahrimanovi, a to ještě za tvé vlastní peníze… Ve skutečnosti je to všechno mnohem blíže, než si člověk dovede představit. Všechno je věcí klíče Znalostí a převažujícího pohledu na svět. Tak podívej, tys uviděla svět pomoci jiného klíče Znalostí, z pozice duchovního pohledu na svět. Dříve nepodstatná informace se pro tebe stala důležitou. Neúplné znalosti z fyziky, mytologie a astronomie se daly dohromady jako části skládačky, kde se jedna s druhou navzájem doplňují a každá přesně zná své místo. A teď si představ, co si pomyslí lidé, kteří tyto informace nemají, třeba o těch znacích? Vždyť většina současných lidí dokonce nepochopí, o čem se tu ve skutečnosti mluví. Podle současného pohledu na svět, mohou být znaky „tvořící svět" tolik co symboly, z nichž se skládá periodická tabulka prvků, a nic víc…

Ale ona spirála jako symbol byla známa již v době paleolitu. Její zobrazení můžeme najít v předdynastickém Egyptě, ve Staré Indii, Číně, ve starých kulturách Kréty, Mikén, u národů žijících na různých kontinentech – v Evropě, Africe či předkolumbijské Americe. A jaká je situace dnes, co se dochovalo z dávných znalostí o spirálovité struktuře makrokosmu, neviditelného světa? Stačí vyjít na ulici a zeptat se náhodného kolemjdoucího nebo třeba i konkrétně odborníka, jež se zabývá vědou jako je fyzika, co dnes lidé o spirále vědí. Jako výsledek v lepším případě dostaneš standardní odpověď, která bohužel odráží stereotypní materialistický pohled člověka na svět, jež nepřesahuje hranice poznání viditelného světa.

Anastasia: Přesně tak! Nemusíme ani daleko chodit, sama jsem ještě nedávno přemýšlela v podobných kategoriích… Takže naši dávní předkové také byli obdařeni takovými podivuhodnými znalostmi o světě. Nehraje roli, v jaké formě jim to bylo podáno, důležitá je sama podstata, která ovlivňuje pohled člověka na svět a tím pádem ovlivňuje i jeho život. Vždyť tyto informace pomáhají pochopit, že svět je řízen shůry, že všechno na tomto světě je uspořádáno, uměle vytvořeno. Z toho plyne pochopení toho, co je zač ten prchavý život, oč by se měl sám člověk snažit a jak využít životní sílu pro svůj duchovní rozvoj.

Rigden: **V tomto iluzorním světě je všechno pomíjivé, jako přelud v poušti. Všechno, co na tomto fyzickém světě máme, nemá hodnotu, protože je prchavé. Musíme si pospíšit naučit cítit Duši a vnímat krásu, protože vše na tomto hmotném světě, včetně lidského života, není více než bublina pěny na mořském písku.**

Člověk cítí, že není pouze dvounohou bytostí, že je v něm mnohem víc, že jeho vnitřní svět je *jiný* a liší se od toho, který ho obklopuje. Je v něm Duše - částice *zvnějšku - z duchovního světa*. A ta má jeden vektor pohybu, jedno přání. Duše se ve skutečnosti snaží dostat pryč z tohoto světa. Chce k Bohu, do svého světa. V podmínkách materiálního světa ovšem tato snaha, tento hluboký pocit vycházející z Duše, naráží na vědomí člověka. A vědomí již vykládá tyto silné hluboké pohnutky jinak, protože vychází ze znalostí a zkušeností získaných v tomto životě. A tak zde hraje důležitou roli převažující pohled člověka na svět, jeho Znalosti o světě a sobě samém. Pokud v něm

dominuje materialistický pohled na svět, jeho vědomí je omezeno a chybí v něm duchovní Znalosti, pak ve vědomí dochází k mnoha záměnám. To znamená, že Osobnost využije tuto sílu ne pro duchovní rozvoj, ale pro realizaci svých materiálních přání. Síla jediného duchovního pocitu se ve vědomí rozmělňuje na velké množství přání Materiální podstaty. Ve výsledku je to tak, že člověk místo toho, aby toužil po Věčnosti, začíná se jí panicky bát a považovat trojrozměrný svět za jedinou realitu svého bytí. Vyčerpává síly svého života na to, aby v materiálním světě dosáhl uspokojení svého vlastního Ega, aby získal moc nad sobě podobnými, aby nahromadil pozemské bohatství. Ale se smrtí těla člověk toto všechno ztrácí a ze svého bývalého života mu v jeho posmrtném osudu zbývá jen shluk negativní energie, který mu pak ještě dlouho přináší trápení a neklid. Ale pokud v člověku dominuje duchovní pohled na svět, a on nejen že má Znalosti o světě a o sobě samém, ale také je cíleně, podle jejich určení využívá a pracuje na sobě, tak se kvalitativně mění. Pohybuje se po duchovním vektoru svého života díky hlubokým pocitům vycházejícím z jeho Duše. Pro duchovně zralého člověka znamená smrt fyzického těla v podstatě vysvobození. Je to pouze přechod do kvalitativně jiného stavu, stavu opravdové svobody ve Věčnosti.

Anastasia: Víte, že mnozí čtenáři zdůrazňují, že při současné rozmanitosti literatury je ve skutečnosti velice obtížné najít konkrétní informace o Duši. Zejména v dnešní konzumní společnosti je pojem „duše“ stále více nahrazován opačnými pojmy k Duši, jako jsou „rozum“, „psychika“, lidské „já“, „sebevědomí“. V nejlepším případě čtenáři najdou obecnou filozofii

zabalenou do škatulky etnologie, náboženství a mystiky nebo psychologie a sociologie.

Už od dob dávné minulosti se má za to, že duchovně bohatá duše je nejcennějším majetkem opravdového Člověka. Podle představ by se v lidské společnosti pohybující se duchovním směrem měl zkoumání duchovna věnovat prvořadý význam. Vždyť poznání Duše napomáhá poznání jakékoli jiné pravdy, včetně pravdy vědecké. Existuje velký rozptyl idealistických a materialistických názorů na Duši, dogmatických tvrzení včetně tvrzení spekulativní povahy. Ale to všechno je vlastně *hledání* mnoha lidí v různých dobách, počínaje mudrci, proroky, svatými a konče vědci, pedagogy, přírodovědci a prostými lidmi. A diskuse byly vedeny zejména kvůli nedostatku *Znalostí*. Ale co je zajímavé, lidé dodnes nechápou, že pokud by měli systematické znalosti o člověku a v prvé řadě o Duši, měli by možnost, pokud by se řídili potřebami Duše, ovládat snahy svého rozumu. Pokud by znali sebe sama, lépe by chápali všechny elementy, jež tvoří jejich život: intuici, myšlenky, pocity, emoce, tajná přání, motivy chování, následky svých činů a tak dále. A v takovém případě, pokud se ony Znalosti stanou nejen dostupnými ale také pochopitelnými pro většinu, podařilo by se na světě bez práce vybudovat a schválit společnost dobroty a harmonických vztahů, o čemž lidé už tisíce let sní.

Jsou čtenáři, které příroda obdarovala unikátní schopností cítit projevy neviditelného světa o něco více než obyčejní lidé, přičemž oni sami tyto schopnosti před ostatními neukazují. V podstatě jsou to velice inteligentní lidé, kteří již v lidském slova smyslu „v životě všechno dokázali“: mají dospělé děti, dosáhli určitého

postavení ve společnosti, jsou úspěšní ve svých oborech, mají vědecké tituly. Ale hlavní smysl svého života nespatřují v těchto lidských úspěších, ale v tom, co intuitivně cítí uvnitř sebe a co je znepokojuje. Snaží se najít odpověď na tuto pro ně důležitou otázku: Jak pochopit sebe, svou Duši, a jak nastavit hlavní směr svého života? Chybí jim Znalosti, aby mohli pochopit svoji podstatu a tedy i to, jak žít v tomto světě a jak se připravit na život po smrti. Někteří z nich přišli do styku s projevy neviditelného světa a získali neocenitelné osobní zkušenosti, které kardinálně změnily jejich vnímání světa. **Nejdůležitější otázkou, kterou si tito lidé pokládají, je: „Jak zachránit svoji Duši?“** Myslím, že oni a dokonce i budoucí generace, které s těmito Znalostmi přijdou do styku, budou velmi vděčné, kdybyste mohl odpovědět na tuto základní, životně důležitou otázku.

Rigden: Jak **zachránit svoji Duši**? Ve skutečnosti na tom není nic složitého, pokud každý den svého života o tento cíl usilujete. Pak rozumíte své Duši a tím znáte smysl své existence. K tomu samozřejmě potřebujete Znalosti o sobě i o své podstatě, a také to nejdůležitější v lidském životě - pracovat na sobě. Člověk uvnitř sebe nese zrnka různých výhonků své Podstaty, ale pouze jedno z nich je pravdivé. Proč člověk hledá smysl svého příchodu na tento svět a je velmi znepokojen tajemstvím bytí až do samého odchodu? Protože i když je tady dočasně, má možnost změnit svou podstatu. Smyslem lidské existence na tomto světě je duchovní růst, snaha o vystoupení ze stavu sníženého hmotného vědomí a přechod do duchovních výšin, povznesení se, přeměna, vzlet do svého poslání a rozkvět všeho nejlepšího, co v sobě člověk má. Když

člověk získává křídla seberozvoje, tato jej povznášejí do výšin poznání Pravdy a zušlechťují jeho podstatu. Myslím, že o vnitřní struktuře člověka budu vyprávět podrobněji. Tyto znalosti jsou téměř ztracené v řece času, ale jejich ozvěnu lze na březích moderního světa najít.

Takže, co je to Duše? Jak už jsem říkal, duše je pravou antihmotou; částicí zvenčí - z duchovního světa, ze světa Boha. Duše je součástí jenom lidské bytosti. Je to její hlavní potenciál, portál, přímé spojení každého člověka s duchovním světem. Není přítomna v rostlinách nebo zvířatech ani v žádné jiné materii, včetně té rozumné. Duše je zaváděna do formující se energetické konstrukce člověka osmý den po narození fyzického těla (novorozence). Pokud se podíváme na strukturu fyzického těla, tak přibližným umístěním Duše je oblast solar plexu, jinak řečeno, faktický střed člověka. Ale není to ani solar plexus ani srdce ani jakýkoliv jiný orgán nebo systém orgánů. Není to mozek ani rozum ani vědomí, ba ani myšlení ani rozumové schopnosti. Všechno výše uvedené se nejeví být žádným produktem ani kvalitou duše. Toto všechno patří k hmotnému světu. Chirurgické odstranění, transplantace různých orgánů fyzického těla (například srdce) nebo krevní transfúze nemají s Duší nic společného. Chtěl bych zdůraznit, že se Duše nachází v energetické struktuře člověka, a ne ve fyzické části této struktury. Duši má člověk jenom jednu. Je jediná a nedělitelná. Není žádný rozdíl mezi Duší muže nebo ženy, protože Duše nemá pohlaví. Duše všech lidí jsou ve své podstatě stejné. A v tomto smyslu lze říci, že lidé jsou si velmi blízcí a spříznění. Duše není hmota, a proto se neopotřebovává, nestárne, neonemocní. Ve

vztahu k hmotnému světu je dokonalá, ale je nedostatečně individuálně dokonalá pro svět Boha. V důsledku opakovaných reinkarnací v hmotném světě je Duše zatěžována informačními obaly.

A co vlastně představuje lidská bytost? Lidská bytost během života představuje vícedimenzionální prostorový objekt, který je postaven kolem Duše a má svoji rozumnou Osobnost. Oku viditelná známá forma a uspořádání fyzického těla spolu s jeho fyzikálně-chemickými procesy a kontrolním systémem (včetně materiálního mozku), to je jen část z celkové konstrukce člověka, která se týká třetí dimenze. To znamená, že se člověk skládá jednak z Duše s jejími informačními obaly, a dále pak z Osobnosti a struktury skládající se z různých polí v jiných dimenzích (včetně fyzického těla, nacházejícího se v trojrozměrném prostoru).

Co je to rozumná Osobnost? V nové konstrukci, v novém těle, se formuje nová osobnost – to je to, jak se každý člověk vnímá, ten kdo dělá volbu mezi Duchovní a Materiální podstatou, analyzuje, dělá závěry, shromažďuje osobní zásobu pocitových a emočních dominant. Dojde-li v životě člověka v důsledku duchovního vývoje ke spojení jeho Osobnosti s Duší, pak vzniká zcela nová, vyspělá Bytost, odlišná od člověka, která odchází do duchovního světa. To je ve skutečnosti to, čemu říkáme „osvobození duše ze zajetí hmotného světa“, „odchod do Nirvány“, „dosažení svatosti“ a tak dále. Pokud během života člověka nedojde ke spojení Osobnosti a Duše, pak po smrti fyzického těla a zničení energetické konstrukce, odchází rozumná Osobnost spolu s Duší na

znovuzrození (reinkarnaci) a přeměňuje se, pro lepší pochopení řekněme hypoteticky, v sub-osobnost. Po smrti fyzického těla život lidské bytosti nadále přetrvává. V přechodném stavu má kulovitý tvar se spirálovitými strukturami. Do této formace je umístěna Duše spolu s jejími informačními obaly – sub-osobnostmi z předchozích inkarnací, včetně Osobnosti z předchozího života.

Informační obaly, které se nachází kolem Duše – představují pocitové a emoční shluky, přesněji řečeno rozumovou informační strukturu, kterou můžeme asociativně srovnat se zvláštním druhem mlhoviny. Jednoduše řečeno, jsou to bývalé Osobnosti z minulých životů. Těchto sub-osobností kolem duše může být hodně, v závislosti na tom, kolik měl člověk reinkarnací.

Anastasia: Takže sub-osobnost je Osobnost, která byla aktivní v minulých inkarnacích její Duše.

Rigden: Ano. Je to bývalá Osobnost z minulého života s celou zásobou pocitových a emočních dominant (pozitivních nebo negativních), jež se nahromadily během života, a jsou výsledkem její životní volby.

Osobnost zpravidla nemá přímé spojení se sub-osobnostmi. Proto si člověk nepamatuje na minulé životy a na zkušenosti získané znalostmi těchto sub-osobností. Ale ve výjimečných případech a za určitých okolností je možný mlhavý pocit déja vu nebo krátkodobý spontánní projev poslední činnosti (před aktuální inkarnací) sub-osobnosti. Toto je charakteristické především pro člověka v raném dětství.

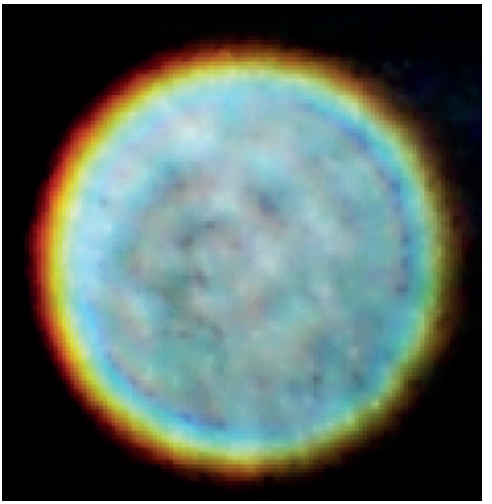

Fotografie č.1: Duše člověka ve stavu přechodu po smrti fyzického těla.

Na fotografii duše je jasně viditelný krajní obal. Skládá se (směrem k centru) z červené barvy (zbytky životní energie neboli prány), a dále ze žluté a žluto - bílé barvy ostatních energií. Kulovitý tvar má blankytně modrou barvu s odstíny světle zelené; má charakteristickou spirální strukturu vířící do centra, které má odstíny duhy a bílé vtroušeniny.

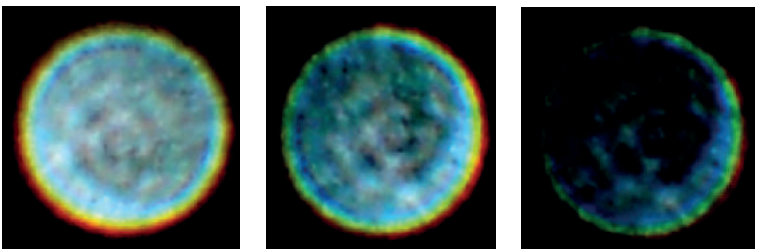

Fotografie č. 2: Zmizení lidské duše z hmotného světa v procesu transformace.

Ve studiích z oblasti psychiatrie existují zaznamenané případy dětí, u nichž se krátkodobě projevilo chování blízké hraničním poruchám osobnosti, přestože u nich nebyly zjištěny žádné zdravotní poruchy a jednalo se o děti se zdravými rodiči. Uvedu jeden příklad. Čtyřleté dívce se zdál opakovaný sen: na pozadí světla stojí chlapec, který ji volá k sobě, ale nenechá ji přiblížit se ke světlu. Začala si stěžovat rodičům na tento deprimující sen a ve večerních hodinách projevovala nepředvídatelné a jí dříve nevlastní agresivní chování s neobvyklou silou. Čtyřletá dívka ve vzteku převracela stoly, židle, velkou skříň a nepoznávala svou matku, na níž směřovala svůj vztek v podobě obvinění jako „nejsi moje matka“, „zemřeš“ a tak dále. To znamená, že slova ani toto chování nebylo pro dívku přirozené, ale spíše velmi typické pro sub-osobnost, která prožila reinkarnaci a nachází se ve stavu „pekla“, tedy prožívá muka a bolest. Další den se dítě zase stalo normálním a chovalo se jako obvykle. To je typický případ krátkodobého projevu negativity sub-osobnosti. To nejlepší, co mohli rodiče v tomto případě udělat, bylo aktivně rozvíjet inteligenci dítěte, rozšířit jeho obzor poznání světa a čekat na první vzestup, kdy se zformuje nová Osobnost.

K prvotnímu vzestupu dochází zpravidla v pátém až sedmém roku života. Faktem je, že v raném dětství před prvotním vzestupem může docházet ke krátkodobé aktivaci předchozí Osobnosti (sub-osobnosti). Zatímco se formuje nová Osobnost, tato se snaží proniknout do vědomí a převzít moc nad člověkem.

Mnohem častěji se ale sub-osobnosti projevují u dětí mezi třetím a pátým rokem věku (období, kdy

nová Osobnost není zformována), kdy tyto děti začínají mluvit z pozice dospělého zkušeného člověka. Ve vzácných případech to dokonce mohou být podrobnosti o jejich předchozím dospělém životě, které ve skutečnosti v tomto věku nelze znát. Velmi často se také stává, že dítě vyjadřuje moudré názory v určitých otázkách zjevně nepatřících k dětskému myšlení a někdy mysticky pořádně vyděsí dospělé. Rodiče by se neměli takových projevů bát a měli by jednoduše pochopit jejich podstatu. Když se Osobnost dítěte zformuje, tyto projevy pominou.

Takže každá sub-osobnost zachovává individualitu svého minulého vědomí v podobě tužeb a cílů, které dominovaly během jejího aktivního života. Osobnost, jak jsem říkal, nemá žádné přímé spojení se sub-osobnostmi, to znamená, že člověk si vědomě nepamatuje na své minulé životy. Nicméně, na podvědomé úrovni se tento vztah Osobnosti a sub-osobnosti udržuje. Sub-osobnosti mohou mít nepřímý vliv na Osobnost a ‚postrkovat' ji k určitému chování, nebo přijetí určitých rozhodnutí. K tomu dochází na nevědomé úrovni. Kromě toho, sub-osobnosti jsou, obrazně řečeno, jako ‚mlhavé světelné filtry', které výrazně brání přímému spojení mezi Duší a novou Osobností, abych tak řekl, mezi zdrojem Světla a těmi, kteří jej potřebují.

Anastasia: „Mlhavé světelné filtry"? Zajímavé srovnání.

Rigden: Budu o tom vyprávět podrobněji. Ale musíme si uvědomit, že všechny tyto procesy probíhají na úrovni energií, proto budu pro lepší pochopení vysvětlovat pomocí obrazných přirovnání. Takže,

sub-osobnosti se nacházejí kolem Duše, můžeme si je představit jako ... ‚rozumné' mlhoviny. Na jedné straně jsou v blízkosti Duše a ovlivněny touto velmi silnou anti-materiální strukturou, takříkajíc pociťují blízkost ‚dýchání věčnosti', ‚přítomnost částice ze světa Boha'. Na druhou stranu jsou sub-osobnosti do značné míry ovlivněny tlakem hmotné struktury Materiální podstaty. To znamená, že sub-osobnosti jsou sevřené mezi dvěma mocnými silami duchovního a hmotného světa. Tento neuvěřitelný tlak zažívají na obou stranách neustále. Takže se každá sub-osobnost stává jakýmsi "světelným filtrem" na cestě uskutečnění spojení mezi aktuální Osobností a Duší. Stupeň ‚zatemnění' takového „světelného filtru – sub-osobnosti" závisí na, ve svém minulém životě nahromaděných dominujících životních rozhodnutí, preferencích, pocitových a emočních prioritách.

Například, jestliže byl člověk v minulém životě dobrý, laskavý a udělal hodně pro svůj duchovní rozvoj, ale ne natolik, aby se konečně vymanil z hmotného světa, pak v této jeho sub-osobnosti bude více klidu a méně vibrací. To znamená, že prostřednictvím tohoto ‚světelného filtru' budou energie a impulsy od Duše lépe procházet. A pokud člověk celý svůj minulý život strávil s prioritou materiálních hodnot, pak tento „světelný filtr – sub-osobnost" bude mít hustší strukturu kvůli vyšším vibracím, tj. jeho propouštěcí schopnost, řekněme „světla" pocházejícího od Duše, bude mnohem horší. To můžeme asociativně přirovnat ke sklu znečištěnému sazemi, které narušuje, nebo hůře propouští pravé světlo. Jinými slovy, čím více v člověku za života dominovala jeho Materiální podstata, převládaly materiální hodnoty, tím složitěji se mu potom povede,

protože bude nositelem větší míry zkreslení. A jestliže je těchto sub-osobností se silnými „světelnými filtry“ hodně, je pro nyní žijící Osobnosti velmi těžké vyrovnat se s vlastní Materiální podstatou, velmi těžké odbočit z cesty materiálních dominant a pocítit svoji Duši.

Anastasia: Ukazuje se, že tento člověk příliš uvízl ve hmotě a je pro něj mnohem obtížnější změnit vektor svého života ve směru duchovního vývoje?

Rigden: Ano. Ale pro každého člověka, i když se nachází v této situaci, nikdy není pozdě tuto situaci zlomit, protože Osobnost má životní sílu a právo volby... Jinak ji čeká totéž, co nyní zažívají její sub-osobnosti. Mimochodem, právě zkušenosti sub-osobností nepřímo ovlivňují projev člověka na podvědomé úrovni strachu ze smrti. Způsob, jakým se tyto sub-osobnosti cítí v nové Osobnosti je, řečeno jazykem náboženství, pro ně skutečné „peklo“. Po smrti těla Osobnost, která se stala sub-osobností, dostává svoje zkušenosti a pochopení toho, co je ve skutečnosti materiální svět, co je to Duše a jaký je její význam pro lidskou bytost. Ale v konstrukci nového těla se sub-osobnost již nachází v zoufalém stavu spoutaného rozumu, který všemu rozumí, zažívá silné pocitové a emoční bolesti, ale nemůže nic dělat, včetně toho, že nemůže své zkušenosti předat nové Osobnosti. To je stejné, jako by tě zavřeli v těle, ale tělo už neslouží tvému vědomí, nepodřizuje se a neposlouchá, co mu řekneš. Jinak řečeno ti vůbec neslouží a žije si samovolně. A ty si to všechno uvědomuješ, ale nemůžeš nic dělat, jen cítíš neuvěřitelně děsný tlak, znovu se opakující stejné chyby nové Osobnosti a svoji bezmoc změnit směr vektoru vynaložení životní energie.

Mimochodem, odsud vzniká i strach, například klaustrofobie. Kořeny hlavních příčin proč vzniká toto zkreslené vnímání prostoru, které vyvolává hluboký pocit strachu a paniky u člověka, jsou spojené právě se sektorem struktury člověka, kde jsou umístěny sub-osobnosti.

Například, proč lidé přitahuje slogan „žít věčně v těle“, které používají mnohé sekty a náboženství? Psychologové to obvykle spojují s tajnými touhami člověka, které vznikají jako odezva na iracionální strach ze smrti (tanatofobie). Tato fobie má určité projevy chování, jehož cílem je buď se vyhnout předmětu fobie, nebo snížit strach pomocí určitého jednání (dodržování náboženských pravidel, rituálů, projevem zvýšeného zájmu o takové informace, jako je „věčný život v těle“, atd.). To znamená, že se lidé za to všechno jakoby schovávají před vnitřním konfliktem, který nedokážou vyřešit a který vyvolává iracionální strach, který je navíc doprovázen špatnými předtuchami. Odkud vlastně tento strach a obavy vznikají? Z podvědomí a je to spojeno s pocitovými a emočními děsivými stavy sub-osobností, které již mají praktické vědomosti o tom, co je to smrt a znovuzrození. Obrazně řečeno, kvůli strachu z nedostupnosti Věčnosti pro ně, a následně i z jejich nevyhnutelné smrti, vzniká u lidí touha žít v těle „věčně“. To je jen jedna z tužeb Materiální podstaty a její záměna (podvědomá) toho, k čemu Duše prahne.

Anastasia: A pokud se člověk během života dokáže duchovně rozvíjet do úrovně, kdy může, jako duchovně zralá Osobnost vystoupit z cyklu znovuzrození, co se pak stane se sub-osobnostmi?

Rigden: Budou prostě zničeny. Vždyť jsou to jen informační struktury.

Anastasia: A nezáleží na tom, zda v minulých životech tyto sub-osobnosti byly dobrými nebo špatnými Osobnostmi?

Rigden: Obrazně řečeno, „dobré“ (ve tvém chápání) sub-osobnosti neexistují, když se Osobnost stala sub-osobností. **Osobnost se může vědomě duchovně rozvíjet, spojit se s Duší a osvobodit se za jeden život!** Ve skutečnosti je to snadné. Když se člověk v tomto životě snaží rozvíjet duchovním směrem, ale nedostatečně se snažil, v příštím životě budou podmínky pro novou Osobnost lepší. Tím se rozšíří možnosti pro její duchovní růst, ale také se posílí odpor ze strany Materiální podstaty. A znovu (pokračování nebo ukončení utrpení sub-osobnosti, osud Duše a Osobnosti) bude záviset na individuální volbě nové Osobnosti.

Anastasia: Znamená to, že sub-osobnost je pouze informační struktura?

Rigden: Ano. Každá hmota je pouze informační vlna, a člověk také. Právě na uložené informaci závisí, zda je před tebou například planeta nebo bakterie, židle nebo člověk. Ale v člověku je Duše, což ho odlišuje od jakékoli jiné hmoty.

Anastasia: A Duši můžeme nazvat informační částicí?

Rigden: Ne. Duše nepatří do materiálního světa, je ze zcela jiného světa – světa Věčnosti… No a člověk

s celou jeho mnohorozměrnou strukturou v materiálním světě (včetně jeho Materiální podstaty), jak jsem už říkal, je právě informační vlnou. Duše je to, co je v člověku opravdové, jeho hlavní součást, na níž je soustředěna celá struktura! Všechno ostatní je pouze dodatečná informace pro rozvoj, která se po dozrání duchovní Osobnosti, po jejím splynutí s Duší (po duchovním osvobození) jednoduše diferencuje, tedy přestane existovat jako organizovaná struktura.

Anastasia: Jednoduše řečeno, v lidském pojetí je tato informační vlna zničena, ale ve skutečnosti se přemění do jiné podoby, vždyť informace jako taková (informační cihly, ze kterých se skládá vše) není zničena.

Rigden: Zcela správně.

Anastasia: Kdysi jste mluvil o tom, že dostatečně silné médium je opravdu schopné vyzvat mrtvého k rozhovoru, protože ve skutečnosti člověk jakožto informační struktura neumírá.

Rigden: Ano, Osobnost člověka pokračuje ve své existenci v jiné formě – ve formě sub-osobnosti. Pokud je médium dostatečně silné a je schopné přenést část své životní energie (prány) na sub-osobnost mrtvého člověka, naplnit ji touto energií, tak tato sub-osobnost skutečně dočasně získává schopnost komunikovat s médiem. Pro sub-osobnost je prána živého člověka obrazně řečeno, něco jako „sladká mana“ v „pekelné výhni“, je to možnost, jak na krátkou chvilku získat šanci projevit se. Jak se říká, tímto způsobem médium „vyvolává duši“ zemřelého,

aby promluvila. Ve skutečnosti navazuje informační spojení se sub-osobností. Dochází k tomu pouze v tom případě, kdy už došlo k reinkarnaci člověka a kdy se tato sub-osobnost nachází v materiálním světě v nové živé konstrukci těla s novou Osobností. Přičemž celý tento kontakt probíhá tak, že ho nová Osobnost neregistruje. Ale pokud člověk odešel do Nirvány, tak ho odtud žádné médium ke kontaktu „nevytáhne“, stejně jako člověka, který se ještě nenachází ve stadiu přerodu (ještě není znovu vtělen v materiálním světě). Proč? Protože takové „kontakty“ médií - to je jedna z podob projevů Materiálního rozumu, jde o jeho projev a vztahy ve hmotném světě. Duchovní svět je ale pro Materiální rozum nedostupný.

Anastasia: Výborně! Tak to vypadá, že u opravdového média dochází ke spotřebě vlastní životní energie (prány) jen proto, aby mohl nějakou dobu živit sub-osobnost. Vždyť je to nerovná výměna: spotřeba cenné energie, která je určena pro duchovní růst člověka, za nějakou bezvýznamnou informaci od sub-osobnosti. Ukazuje se, že toto „krmení“ sub-osobnosti, je ve skutečnosti jen dalším trikem Materiálního rozumu! Teď už chápu, proč se tradiční náboženství postavilo proti médiím a odkud se vzaly legendy o hladových duchách, které se lidé snažili „nakrmit“, v lidském chápání.

Rigden: Ano, je to jeden z triků Materiálního rozumu. Ale naštěstí, gramotnost lidí v těchto otázkách není vysoká, a opravdových médií není mnoho, většinou to jsou napodobitelé, kteří publikum baví svými zábavnými, čistě psychologickými triky…

Anastasia: Do dnešních dnů se dochovala pověra, že na zesnulé se nemá vzpomínat ve zlém, a pokud tedy na ně vzpomínat, tak pouze v dobrém. A pokud se zemřelý zjeví ve snu, tak se má za to, že „jeho duše ještě nenašla klidu“. Nakolik tyto pověry odpovídají skutečnosti?

Rigden: Rád bych upřesnil, že pokud vzpomínáme na zemřelé, tak jen z pozice Duchovního principu žijících, z pozice duchovní tvořící Lásky, ale ne v zármutku minulosti. K tomu je navíc třeba pochopit procesy, které při tom probíhají. Zaprvé ve všech případech nemluvíme o Duši člověka jako takové. O ní zpravidla za života člověka nevěděli nejen jeho příbuzní, ale často ani on sám. Mluvíme o Osobnosti člověka, kterou lidé v jeho okolí dobře znali a která se po smrti těla stala sub-osobností. Duše, která odchází na převtělení, se nevrací zpátky k místu svého bývalého „uvěznění“. Ale sub-osobnost jako rozumová informační struktura materiálního světa, která je „zavřená“ v novém těle, může využívat energie tohoto těla (převážně dokud ještě nedozrála nová Osobnost). Krátkodobě získává sílu, je schopná díky svým projekcím navštívit ta místa a ty lidi, ke kterým měla během svého života náklonnost. Sub-osobnost může také projevovat svoji činnost, když na ni (na zemřelého člověka) začínají živí lidé vzpomínat, čímž jí dodávají sílu svojí pozorností. Co to pro živého člověka může mít za následek?

Tady bohužel pro širokou veřejnost nemohu říci všechny podrobnosti, protože jak se ví „když rozšiřujeme znalosti, násobíme také smutek“. Ale pro celkové pochopení podstaty těchto procesů řeknu následující. Věc spočívá v tom, že když člověk začíná vzpomínat na

zemřelého, dochází k následujícímu: tím, že do tohoto procesu vkládá svou pozornost, nelokalizovaný strach, astenické emoce (smutek, sklíčenost, skleslost), jež vznikly v důsledku vzpomínání na zesnulého, tak řečeno jazykem fyziky, předává sub-osobnosti dodatečný „náboj“ (předává jí sílu). A sub-osobnost se díky tomu aktivuje. Znamená to, že proces vzpomínek živých na mrtvé se podobá okamžitému přenosu „náboje“ (síly) z jedné elementární částice na druhou a to nezávisle na čase a prostoru. Sub-osobnost zůstává v novém těle, ale její projekce se při předání tohoto „náboje“ okamžitě projevuje, přesněji řečeno, vstupuje do kontaktu s Osobností člověka, který na ni vzpomíná. Ten na podvědomé úrovni cítí toto spojení se sub-osobností zemřelého, cítí jakousi výměnu informací. Ve skutečnosti sám podporuje tento kontakt svou životní energií. Nemůžeme od toho čekat nic dobrého, protože taková podvědomá výměna informací se sub-osobností v člověku pouze zesiluje projevy Materiální podstaty.

V důsledku podobného informačního kontaktu začíná žijící člověk projevovat pocit stesku („těžkosti“), zármutku, stále se mu jen opakují myšlenky jako: „kdyby žil, nic takového by se nestalo“ nebo „nestalo by se to, kdyby byla naživu“, „on by nedopustil, aby se ke mně takhle chovali“ a podobně. Ve skutečnosti Materiální podstata jednoduše maskuje konzumní přání tohoto člověka (například přání realizace jeho vlastního významu) za představu ztracené Lásky, tím v něm vyvolává stesk po minulosti, strach z nadcházející smrti a tak dále.

Trpí tím jak ten, kdo vzpomíná, protože v sobě projevuje převládající myšlenky Materiální podstaty, tak

i sub-osobnost, na kterou je vzpomínáno. Pro sub--osobnost je takový kontakt na jedné straně setkání s životadárnou silou. Na druhé straně si ale díky takovému živému „náboji“ jasně uvědomuje svoji bezmoc a stav beznaděje. To bývalé Osobnosti (jež se stala sub-osobností) způsobuje jen další utrpení. Navíc taková provokace Materiální podstaty ještě dodatečně zatěžuje nejen tuto sub-osobnost, ale i Osobnost člověka, v jejíž energetické konstrukci se tato sub-osobnost nachází.

Pro lepší pochopení toho, co ve skutečnosti pro sub-osobnost znamená podobný kontakt s živým člověkem, to vysvětlím za pomoci názorného příkladu. Představ si člověka, který jde po rozžhavené poušti. Je už odsouzen. Je prakticky na pokraji smrti. Sužují ho bolesti a nesnesitelná žízeň. A v tom na jeho rty spadne z nebe malá kapička vody. Jeho žízeň neuhasí, ale na jedné straně mu dává falešnou naději, že přežije, přesněji mu tak vrací vzpomínky na bývalý život, na druhé straně si ale přesně uvědomuje, že jeho smrt je nevyhnutelná. Toto uvědomění ještě více zesiluje jeho utrpení a muka odsouzence.

Anastasia: Ano, opravdu tedy nevíme, co děláme. Takže to je vlastně tak, že svými vzpomínkami v podstatě způsobujeme svým zemřelým příbuzným muka a sami tím potom trpíme. A pokud se podíváme do historie? Jak trpí historické, veřejně známé Osobnosti, přesněji jejich sub-osobnosti, na něž lidé vzpomínají v průběhu ne století ale dokonce tisíciletí? Znamená to, že takové hromadné vzpomínky ještě více ztěžují jejich muka.

Rigden: Pokud jsou lidé pod převládajícím vlivem Materiální podstaty a vzpomínají na ně se zapojením své emocionální síly, tak je to samozřejmě velmi zatěžuje, stejně jako ty, kdo vzpomínají. Ale jak prožili svůj život tady, co si v něm zasloužili, to podle svých zásluh dostávají i tam.

Anastasia: Pokud vezmeme v úvahu, že historie se u nás nepíše z hlediska Duchovní podstaty, ale o převaze Materiální podstaty v lidech: kdo komu kdysi vládl a s kým vedl války… Dobře, řekněte mi prosím, jak je možné vysvětlit následující jevy. Četla jsem v pracích věnovaných etnologii o pověrách a případech spojených se sibiřskými šamany. Silní šamani prosili své příbuzné, aby je po jejich smrti třikrát vždy po sto letech znovu pohřbili. Lidé si předávali tuto informaci z generace na generaci. Pokud k opakovanému pohřbení z nějakého důvodu nedošlo, začal se šaman neviditelně „zjevovat“ živému pokolení svých potomků a vyhrožovat jim nějakou pohromou. Pokud na to nová generace nereagovala, začali být obyvatelé daného území stíháni neštěstím různého druhu: epidemiemi, hynutím skotu, živelnými pohromami a tak dále. Přičemž to platilo stejně jak v případě „dobrých“ šamanů, tak těch „zlých“. O „dobrých“ šamanech se také tradovalo, že pokud se lidé budou chovat k jejich památce s úctou, tak je budou na oplátku chránit před katastrofami a jakýmikoli osobními starostmi.

Rigden: Tady je třeba rozlišovat pojmy. V tomto světě působí síly Živočišného rozumu hmotného světa i síly Duchovního světa. Projevy spojené především se silami přírody se řadí k působení Živočišného rozumu. Co se týče sub-osobnosti člověka (která za svého

života jako Osobnost v sobě rozvíjela nadpřirozené schopnosti, dosáhla určité úrovně vlivu na lidi), tak může v lidech pouze vyprovokovat projevy Materiální podstaty, zejména když působí skrze jejich podvědomí prostřednictvím informační výměny. Každá sub-osobnost si zachovává ego, sebeidentifikaci. Má zkušenosti, znalosti, návyky jak působit na materiální svět, ale nemá životní sílu. Nikoli zemřelý šaman působí pohromy, ale víra lidí v tyto pověry. Dochází k tomu díky síle živých. Navíc je třeba nezapomínat na aspekty aktivace síly, na znaky, se kterými šaman během života pracoval, na duchy toho nebo onoho místa, jež jsou také podřízeni jedinému Živočišnému rozumu.

Anastasia: Znamená to tedy, že si sub-osobnosti pamatují úplně vše.

Rigden: Ano, vždyť jsou to rozumné informační struktury. A velmi je děsí a trápí následná reinkarnace, která na jedné straně prodlužuje jejich trápení, na druhé straně jim přibližuje konečnou smrt. Proto je pro žijící Osobnost velmi důležité, aby v životě udělala všechno možné i nemožné, aby se spojila se svojí Duší. Úkolem Materiální podstaty je za života Osobnosti odvrátit její pozornost od Duchovní podstaty za každou cenu, ať už je to pomocí myšlenek, přání, činů nebo skutků, nezáleží na tom. Podstatné je, aby člověk toužil po hmotném, pozemském a smrtelném. A pro ni je každý prostředek dobrý, včetně podobného projevování sub-osobností. V Materiální podstatě není Dobro! Je smrtelná. Proto jsou její úmysly stejné jako u každé rozumné hmoty - získat moc nad jinou hmotou a využít její životní sílu pro své účely. Materiální podstata dělá všechno možné pro to, aby změnila směr

životního vektoru Osobnosti, aby ji odvrátila od Duchovní podstaty. Neštítí se ničeho a používá všechny své „zbraně“. A těmi je v prvé řadě agrese, útok. Hledá v člověku jeho slabé místo, kam je možné ho v myšlenkách „kousnout“, citově „udeřit“ nebo jednoduše navnadit na další „sladkou“ iluzi. Neustále člověku vnucuje nové šablony nebo aktivuje staré. **Materiální podstata - to je diktatura mrtvoly!**

Anastasia: S diktaturou mrtvoly jste to trefil. Jak se říká, pro každého mrtvého je země hrob. Všechno, co si člověk v tomto materiálním světě přeje, je skutečně pomíjivé a smrtelné…

Rigden: Materiální podstata je ve svých vychytralých tricích vynalézavá. Pokud se člověk sám v sobě nevyzná, tak to má v tomto životě těžké a po něm ještě těžší. A nespočívá to ani ve vnějších podmínkách, ale v lidské volbě. Život plyne velmi rychle. Ta nejhorší věc na lidské existenci není smrt těla. Nejhorší je, když člověk prožil svůj život v iluzorním zapomnění a nic si neuvědomil, když se jeho Osobnost nerozvinula v duchovním smyslu. Potom pro něho nastává to, co je absolutně nevyhnutelné: tady ses trápil během svého života, ale tam se budeš soužit staletí a přitom už nebudeš moci nic změnit, protože na to nebudeš mít nástroje, na rozdíl od Osobnosti která je v těle. Pro sub-osobnost je taková situace stejná jako pro hladového člověka, který stojí a vidí za sklem obrovské množství nejrůznějšího jídla, ale nemůže se k němu dostat. Zdá se, že je tak blízko, ale překáží mu to sklo. No a potom se začínají jen sypat otázky vycházející od egoizmu sub-osobnosti, které stále dokola opakují totéž: „Za co?! Vždyť jsem byl

tak dobrý?“ **Je to proto, že sis vybral momentální potěšení, materiální hodnoty místo Věčnosti. Proto, že jsi v myšlenkách tajně chtěl mít moc nad druhými, že jsi uspokojoval svou Materiální podstatu, jednal jsi navzdory svému Svědomí. Proto, že jsi každý den věnoval jak v činech tak i myšlenkách svému egocentrizmu. A takových „proto“ je ve tvém krátkém životě mnoho, ať se podíváš kamkoli...**

Anastasia: Ano, to je smutné... Vždyť mnozí si ani neumí představit, jak je možné žít jinak, jinak než se starat o materiálno. Ačkoli lidé v podstatě nejsou špatní a trápí se stále kvůli stejným okovům Materiální podstaty, připisují ale toto utrpení stereotypním „příčinám“ a „odpovědím“, které jsou společnosti vnuceny: „všichni tak žijí“, „žijeme v takové době“, „to už je můj osud“, „před svým osudem se neschováš“. To znamená, že ve vztahu ke změně sebe sama a svého osudu se chovají pasivně. A jiní naopak aktivně, ale ne správným směrem. Setkala jsem se s lidmi, kteří ze své podstaty mají, můžeme říci, vrozené vůdčí vlastnosti. Prakticky od dětství v sobě cítí sílu, díky které mohou ovlivňovat lidi a předvídat určité události. Jak je možné vysvětlit tuto vrozenou sílu člověka? Může to být nějak spojeno s minulým životem?

Rigden: Případy bývají samozřejmě různé. Ale pokud mluvíme o vrozeném daru člověka, tak to znamená, že v předchozím vtělení dané Duše se Osobnost duchovně rozvíjela, dosáhla určitých výsledků v práci na sobě samé a v chápání tohoto světa. V duchovním rozvoji tedy došlo k velkému pokroku, ale ukázalo se, že nebyl dost velký na to, aby Duše

mohla opustit systém Ahrimana a vymanit se z kruhu reinkarnací. Nicméně taková Duše má v novém životě s novou Osobností oproti jiným lidem některé výhody. Člověk se narodí s velkým energetickým potenciálem, který při správném použití napomáhá rychlejšímu duchovnímu růstu Osobnosti a dává jí reálnou šanci splynout s Duší a dostat se ven z kruhu reinkarnací.

Takových obdařených lidí je mnoho. Tito lidé cítí, že nejsou jako ostatní. Jsou od dětství společenští, mají vůdčí schopnosti, díky vrozenému daru mají vliv na lidi, jsou zvláštním způsobem vnímaví k událostem, projevům jemných energií a tak dále. Je pravda, že je i druhá kategorie lidí s velkým potenciálem. V důsledku podmínek, do nichž se dostali, jsou od dětství uzavřeni sami do sebe, uzavírají se před okolním světem. A teprve až později, když jsou dospělí, odhalují svůj potenciál v celé jeho síle.

Anastasia: Je zřejmé, že takový dar je velká zodpovědnost, že?

Rigden: Ano, v prvé řadě pro samotného člověka. Ti, kdo se narodili s velkým duchovním potenciálem, musí mít na paměti, že stejně silný odpor bude ze strany Materiální podstaty, která se bude snažit udělat všechno proto, aby využila tuto sílu ve svůj prospěch. Pokud ve společnosti chybí znalosti, které tyto momenty vysvětlují, a pokud jsou v ní jako pasti rozestaveny stereotypy myšlení Materiální podstaty, pak tito obdaření lidé ve snaze řídit se prioritami společnosti začínají svoji unikátní sílu vynakládat na realizaci plánů Materiální podstaty.

Pozorují, že některé, zdálo by se složité, otázky umí řešit snadno. Chápou, že mají schopnost působit na lidi, je pro ně snadné být lídrem kolektivu. Ale bez odpovídajících znalostí o sobě samých obvykle začínají tento dar využívat buď za zištnými účely k realizaci své Materiální podstaty, anebo obecně pro systém, který existuje v rámci programu Materiálního rozumu. Tím se tedy nechávají unést hmotou, častěji činí volbu v její prospěch a ve svém životě rozvíjejí tento směr. Tak je Materiální rozum podvádí. V člověku dochází k aktivaci Materiální podstaty, k jemné záměně duchovního směru za materiální, s vynaložením této vrozené síly ve prospěch Materiálního rozumu. Velmi zřídka se takoví obdaření lidé, během překonávání silného odporu své Materiální podstaty, stávají například duchovními vůdci (nemají se tím na mysli ti, kdo mají náboženskou moc nad lidmi, ale ti, kdo opravdu jdou po duchovní cestě, reálně pomáhají druhým v duchovním rozvoji, v osvobození jejich vědomí ze zajetí hmoty). Tento dar tedy využívají především pro to, aby vybudovali kariéru, získali moc, nahromadili materiální hodnoty a tak dále.

Takoví lidé se ve společnosti obvykle stávají lídry: někdo je veřejným činitelem, někdo byznysmenem, někdo vysokou kriminální autoritou a tak dále. Někdy prostě překvapují lidi ve svém okolí a ti se diví, jak a proč je to v životě možné, že podle jejich názoru zjevně „intelektuálně slabý“ člověk, který ani nemá vzdělání, může vybudovat celé finanční „impérium“ s obrovským vlivem? A ve skutečnosti je to tak, že má takový člověk velký vnitřní potenciál a zúžené vědomí zaměřené na materiální priority kvůli tomu, že v něm neustále převládá Materiální podstata. Pokud

by takový člověk rozšířil své obzory a vybral si v životě duchovní priority, kdyby tedy kardinálně změnil své vnitřní směrování pohybu ze znaménka minus na plus, mohl by ve svém duchovním rozvoji dosáhnout mnohého. Kdyby se vědomě změnil ve prospěch své lepší duchovní stránky, měl by víc než reálnou šanci dosáhnout ještě během tohoto života duchovního osvobození, vystoupit z kruhu reinkarnací. Ale je třeba podotknout, že takovou šanci má každý živý člověk. Rozhodující roli zde hraje zejména osobní volba člověka, jeho cílevědomost, práce na sobě samém a jeho neústupnost v dosažení duchovního cíle. Zdůrazňuji, že takové přeměny jsou spojeny výhradně s *přeměnou vnitřního světa člověka*. Pokud se člověk snaží změnit své vnější podmínky a vnitřní nemění, nebude to mít žádný význam.

Anastasia: Je to pravda, takoví lidé stejně jako většina, když zůstanou sami, tak čas od času také cítí, že je tíží hmota a každodenní starosti. Očividně chápou, že to, čeho dosáhli na svém životním poli, není opravdu to pravé, není to ten výsledek, který „Duše chtěla“, že všechno je to všední a cizí… A stává se, že moc nad podobnými obdařenými lidmi zcela získá Materiální podstata?

Rigden: Stává. Ale v takových případech se z těchto lidí stávají opravdoví egoističtí, agresivní mutanti, jinak takové bytosti prostě nazvat nelze… Ale toto všechno pouze dokazuje, že sub-osobnosti prakticky nemají vliv na volbu nové Osobnosti, když si vybírá vektor *svého* rozvoje v životě. Řekněme to takhle, i když sub-osobnost ve své době dosáhla velkých duchovních výšek a chyběl jí jediný krok k Nirváně

(vystoupit z cyklu znovuzrození), není zaručeno, že tento krok udělá následná Osobnost. V životě bývá obvykle všechno úplně naopak. Je to proto, že takové Osobnosti (s duchovně rozvinutou sub-osobností) jsou ještě v raném dětství více podrobeny soustředěné pozornosti Materiálního rozumu. Vede to k tomu, že tito lidé místo toho, aby pokračovali ve svém vývoji duchovním směrem a dosáhli konečného splynutí s Duší, duchovního osvobození (odchodu do Nirvány), vynakládají tento dar, tuto cennou, po předešlé Osobnosti „zděděnou“ sílu na dosažení iluze, kterou jim vnutila Materiální podstata. Výsledek je ten, že místo předpokládaného skoku vpřed v duchovním smyslu spadne tento člověk zpět a zatěžuje tím svou Osobnost, svou Duši. Samozřejmě se tedy znovu dostává do kruhu reinkarnací, jenže za mnohem horších podmínek. A realita je taková, že tato Osobnost přežije smrt, stane se sub-osobností a potom se bude ještě velmi dlouho trápit a týrat v nových tělech kvůli své „osudové chybě“.

Anastasia: Znamená to, že tuto svoji sílu vydávají ne na to, aby poskočili vpřed směrem k Věčnosti, ale aby získali moc nad sobě podobnými v tomto „smrtelném okamžiku“, který velmi rychle uplyne.

Rigden: Ano. Když je člověk krůček od duchovní Věčnosti, je hloupé dát přednost smrtelné hmotě. Tělo stejně umře, ale co zůstane tobě?! Strach rozumné hmotné struktury z nevyhnutelného zničení je pravým důvodem, kvůli kterému u člověka vzniká základní odpor vůči Bohu a jeho světu, který vychází z Materiální podstaty. Podobný odpor se objevuje tam, kde se setkávají nebo kříží duchovní a materiální svět.

Tento jev v některých náboženstvích popisují jako bitvu archandělů s padlými anděly. Ve skutečnosti jsou to všechno asociace. Neznamená to, že někdo někde vede nebeskou válku o Duši člověka. Všechno se to odehrává tady a teď v každém člověku a bitevním polem je jeho vědomí, jeho myšlenky, emoce a přání. Jejich převaha ve prospěch duchovní nebo materiální stránky znamená vítězství nebo porážku Osobnosti v momentální bitvě o Duši, ale celkově je to boj o právo splynout s Duší a přejít na Věčnost. Je strašné prohrát bitvu, ale zhoubné prohrát celou válku.

Proč se člověk bojí Boha, jednou Ho miluje, podruhé nenávidí? Protože každý díky mnoha reinkarnacím své Duše podvědomě ví, že existuje duchovní svět, že existuje Bůh a duchovní bytosti, které Bohu slouží. Tyto bytosti lidé v různých legendách nazývají „anděly“. Jenom nevypadají tak, jak si je lidé v asociativních kategoriích náboženství představují. Jsou to Bytosti, které se od trojrozměrného světa liší. Tuto realitu přece slovy popsat nejde. Jakýkoli podobný pokus zprostředkovat tento svět bude asociativně myšlenkami spojovat člověka s tímto světem, takže to bude skutečnost zkreslovat. A pokud navíc dojde k následnému předání této informace skrze dominující Materiální podstatu, už ses s tím sama nejednou setkala a viděla, jak potom vypadají takové „legendy“ a jaké podrobnosti jsou k nim přidány. Vezměme například vyprávění „o božím soudu“. Vždyť ve skutečnosti je to všechno jednoduché: pokaždé po smrti hmotného těla, má člověk (přesněji Osobnost a Duše spolu se sub-osobnostmi) „setkání“ s představiteli duchovního světa, a tak říkajíc nese Zodpovědnost za prožitý život, podle kterého se určuje další osud tohoto člověka.

Z toho tedy u různých národů vznikly legendy o božím soudu, o posmrtném osudu člověka a tak dále. Ale jak se to všechno překrucuje a předkládá v náboženstvích a různých vírách?!

K celému nedorozumění dochází také proto, že během života nemá Osobnost přístup ke vzpomínkám a zkušenostem sub-osobností, a člověk o sobě nezná všechnu pravdu. Pokud by život člověka (Osobnosti) nezačínal pokaždé jako čistý nepopsaný list, kdy jsou blokovány vzpomínky na předešlé životy, nebyly by podmínky pro osobní Volbu. Pokud by si lidé vědomě pamatovali všechna převtělení své Duše a také obrovské utrpení, které do té doby zakoušejí jejich sub-osobnosti, tak vás ujišťuji, že už by se ze všech lidí stali andělé. Vzpomínky na minulé životy jsou však bohužel blokovány. Pokaždé je člověk nucen se opět ponořit do tohoto světa kvůli samostatnému, vědomému duchovnímu zrání jeho Osobnosti.

A čím je takový „čistý list“ vědomí nové Osobnosti přece jen dobrý? V prvé řadě tím, že se v něm znovu stanovují priority, které určují převládající Volbu člověka během života a nezávisle na předchozích „zásluhách“ sub-osobností. To znamená, že pokud člověk kardinálně změní život směrem k Duchovní podstatě, převede převládající myšlenky do duchovní sféry a dá svému vědomí disciplínu, tak získá (Osobnost) reálnou šanci zachránit sebe a svoji Duši ve svém životě. Vždyť se při tom začne kvalitativně měnit k lepšímu a žít duchovním světem. Ale pokud se člověku (Osobnosti) opět zachce být zaangažovaným v okovech materiálního myšlení a budou v něm trvale převládat myšlenky Materiální podstaty, pak bude u takové Osobnosti jen

jedna cesta – stát se sub-osobností. Sílu určenou pro osvobození Duše bude totiž spotřebovávat na nekonečná přání materiálního světa.

Chápeš, v čem je zásadní rozdíl mezi životem člověka s převládajícími materiálními prioritami a člověka s převládajícími duchovními prioritami? Když u člověka ve vědomí převládá materiálno, *žije* člověk *hmotným světem* a jen zřídka se zamýšlí nad Duší. Dokonce se někdy může snažit procvičovat duchovní praktiky. Obvykle to považuje za jednu ze svých zábav nebo za prostředek, který mu pomůže v rozvoji „superschopností“, aby tím posílil svůj vliv na lidi, a tak dále. Přitom se samozřejmě nijak zvlášť neobtěžuje pracovat na sobě, zkrotit svou Materiální podstatu. No, a když u člověka převládají duchovní priority, *žije* ve své kvalitativně nové Osobnosti *duchovním světem*, svoji Láskou k Bohu, v níž je neustále. V takovém stavu se už člověk dívá na všechny lotroviny Materiální podstaty s humorem, zná jejich povahu, předvídá její další útoky a následné činy. Ale Osobnost už nezatěžují, protože člověk jim nepodléhá, jelikož ve svých myšlenkách a citech už žije duchovním světem. A s materiálním světem už je jen v letmém kontaktu, protože pokračuje ve své existenci v těle a dělá dobré skutky.

Anastasia: Ano, opravdu, kdo žije v Lásce, ten je v Bohu a Bůh v něm, neboť Bůh je Láska.

Rigden: Opravdu svatý člověk tím i *žije*.

Anastasia: Znalosti o sub-osobnostech jsou velmi cenné, ale u člověka to může vést k obavám, že

se během tohoto života nedokáže rozvinout do stavu úplného osvobození sebe sama a jeho Duše a že se stane sub-osobností.

Rigden: Tak za prvé, tyto obavy může vyvolat jen egoizmus, tedy Materiální podstata. Za druhé, ty sama jsi byla svědkem toho, jak získal člověk takříkajíc od nuly Znalosti společně s ostatními ve skupině. Ale byl těmito zrnky Pravdy natolik naplněn a tolik se chtěl spojit s Duchovním světem, že mu stačily pouhé dva roky zodpovědné práce na sobě samém, aby ho Duchovní svět přijal. A to bez ohledu na všechny nepříznivé životní podmínky, ve kterých se oproti ostatním ve skupině nacházel. Takže stačí mít velké přání! A za třetí, když v životě člověka převažuje Láska k Bohu, zmizí u něho veškeré obavy na cestě k dosažení stanoveného cíle. Uvedu ti názorný příklad, abys pochopila podstatu duchovních skutků.

Představ si, že člověk ve válce brání svoji Vlast. Natolik vroucně a hluboce ji miluje, že je připraven bít se za ni ze všech sil, jít přes mrtvoly za vítězstvím, udělat všechno možné i nemožné kvůli jedinému cíli – osvobození své Vlasti! Kvůli Lásce k Vlasti je připraven za ní umřít. Je mu jedno, co se stane s jeho tělem. Hlavní jsou city, které chová, které ho vedou do boje a nutí ho bojovat o vítězství. A tento cit Lásky ho neopouští ani tehdy, když se dostává do zajetí nepřítele a ví, že je mu souzeno zahynout tam v utrpení. Protože je naplněn pocitem opravdové Lásky, kvůli které žil a kvůli které i umře. Takže všechno závisí na člověku! *Pokud je naplněn opravdovou Láskou k Bohu, kterou každý den* ***žije****, není v něm místa pro pochybnosti. Má pouze jeden cíl – zvítězit, aby osvobodil svoji Duši!*

Anastasia: Ano, vítězství za každou cenu…

Rigden: Takže spása Duše je nejdůležitější v životě člověka, jeho hlavním cílem, smyslem jeho existence. Spása Duše je opravdovou službou duchovnímu světu, ale ne materiálnímu. Spas se sám a okolo tebe se spasí tisíce. A není v tom nic složitého, jen je třeba chtít. Je třeba začít tím nejjednodušším – začít pracovat na sobě. Mozek je podobný počítači: co do něj vložíš, to ti i vydá, jaké cíle si určíš, jaký program si do něj nainstaluješ, takovým směrem se bude ubírat jeho práce. V průběhu života se v jeho paměti střádají zkušenosti různých asociativních pocitů, představ, myšlenek, citů a tak dále. Tyto asociace jsou z velké většiny spojeny s dojmy získanými od okolního světa.

Proč je pro současného člověka, který jde po duchovní cestě, důležité neustále si rozšiřovat své obzory, více číst, seznamovat se s nejrůznějšími informacemi, doplňovat si znalosti z různých směrů? Protože v takovém případě bude mít mnohem bohatší asociativní řadu, lepší paměť a celkové chápání světa. Vždyť podvědomí, odkud je čerpána asociativní řada, je jako spižírna: co si do ní člověk někdy uloží, to tam potom také najde. Materiální struktura mozku uchovává obrazy (hologramy), které získala během prožitého života. Když se například prostřednictvím zraku a sluchu dostane k člověku nová informace, dochází k podráždění neuronů v určité části mozku. Mozek zpracovává informaci a dochází k podráždění určitých, mluvme o tom v pro tebe již známých kategoriích „informačních cihel“. Mozek rozeznává „co to je“ na základě předešlých znalostí a na základě zkušeností. Patří sem všechno – zvuky, pocity, znalosti a tak

dále. Obrazně řečeno mozek pracuje jako vyhledávač v počítači: pokud zadáš například slovo „Dobro“, tak najde všechny složky s informacemi, které toto slovo obsahují. Mozek tedy v naší podvědomé spižírně hledá to, co je asociativně podobné. Přitom si zapamatovává i novou informaci s jejími charakteristikami a doplňuje si ji do své spižírny.

Pokud je člověk líný zlepšovat si své znalosti, rozvíjet analytické schopnosti, omezuje se jen na to, co mu jako „hotové“ přinášejí sdělovací prostředky a stává se tak ideálním objektem pro žrece a politiky, aby ho tito řídili skrze jeho vědomí. Kvůli vlastní lenosti člověk vědomě zmenšuje okruh svých znalostí. Pokud je mozek chudý na asociace (a i ty se ve své většině točí kolem materiálních priorit), stává se člověk duchovně slabým, je snazší ho ovládat, obelstít a vsugerovat mu nějaké nasměrování. To je také důvod, proč se žrecové i politici snaží dostat člověka do stavu omezeného vědomí. V takovém stavu je pro ně snadné ho ovládat. A k tomu jim stačí vložit do jeho vědomí určité asociace, příklady k napodobování a člověk se v jejich rukách stává poslušnou loutkou.

Anastasia: To je pravda. Pokud je člověku názorně předváděno, jak je všechno špatné, tak se mu v myšlenkách bude honit všechno špatné, bude na to mimovolně koncentrovat svoji pozornost, oživovat si a realizovat negativní situace a vzpomínat na odpovídající asociace. Vždyť podobné přitahuje podobné. Pokud se bude člověku předvádět všechno v dobrém světle, budou se v jeho pozornosti zdůrazňovat duchovní momenty života, budou se více ukazovat příklady dobroty, mravnosti, kulturnosti, dobrého chování,

duchovního způsobu myšlení, tak bude tento člověk formovat svůj pohled na svět podle tohoto klíče.

Rigden: Lidé jsou ze své podstaty ovlivnitelní a původně náchylní k napodobování. Ale při tom všem se ještě vždy snaží o něco nového, a o co, to často ani sami nevědí. Mimochodem, proč člověku stále cosi chybí a proč neustále hledá nové poznatky? Protože Duše ho podněcuje k hledání jejího spřízněného, duchovního světa. A různé „světelné filtry“ v podobě sub-osobností a vědomí vládnoucí Materiální podstata zkreslují směr tohoto hledání. Mnoho problémů v duchovním hledání také vytváří asociativní vnímání materiálního mozku. Vždyť duchovní svět se od toho materiálního liší. A všechno, co tu člověk vnímá prostřednictvím pěti smyslových orgánů, to je pouze vnímání nepatrné části trojrozměrné dimenze materiálního světa a to ještě poté, co to proniklo skrze prizma asociativního materiálního myšlení. Jinými slovy, člověk uvažuje v kategoriích a asociacích trojrozměrného světa a snaží se pochopit, co je to duchovní svět.

Anastasia: Skrze prizma asociativního materiálního myšlení? To je dobře řečeno, velmi přesně to vyjadřuje podstatu věci.

Rigden: Ano. Jak víš, lidský mozek je od narození nastaven na frekvenci Materiální podstaty. Ale to vůbec neznamená, že toto nastavení nemůže člověk změnit. Je v něm naprogramováno několik stavů vědomí. Ale změna je možná, jen když si to člověk osobně přeje a snaží se o to. Ve většině případů o tom všem lidé ani nevědí, a proto se ve svém životě chovají tak, jako jakákoli jiná rozumná hmota. Když člověk narazí na

Znalosti, které rozšiřují jeho vnímání světa, tak první, co v něm začne pracovat, je Materiální podstata. Ta si takříkajíc „postaví hlavu“, a projeví v člověku první lidskou neřest – pýchu, aby nad ním neztratila svoji moc. Člověku se zdá, že on přeci všechno zná a dokáže. Ale když se ponoří do Znalostí, pochopí, že to zdaleka tak není a že takový prvotní názor byl mylný.

Anastasia: Ano, pýcha to je neštěstí mnoha lidí, každý k ní má v menší nebo větší míře sklony. Myslím, že pro každého je důležité znát tohoto tajného nepřítele osobně i kdyby jen pro to, aby lépe pochopil sám sebe, aby se vyznal ve své podstatě. Během rozhovoru jste se nějak zmínil, že pýcha je projevem Materiální podstaty, která ovládá člověka.

Rigden: Správně. Pro člověka je těžké pochopit, že to, co on považuje za své myšlenky formující jeho „Já“, je pouze výsledek jeho volby mezi Vůlí Duchovní podstaty a Vůlí Materiální podstaty. Zvlášť obtížně to chápou lidé, kteří od dětství žijí ve společnosti s konzumními prioritami. Například prioritami materialistické psychologie a odpovídajícími hodnotami. Nesnadné je to i pro ty, jejichž vědomí je omezeno hranicemi jedné náboženské, filozofické nebo jiné koncepce, vybudované na principech dominance hodnot materiálního světa, jež se schovávají za duchovními postuláty.

Velmi mnoho lidských myšlenek je motivováno právě hrdostí. Hrdost je pocit. A pocit jako takový je síla, energie, je to základ, na kterém vzniká převládající myšlenka. Je velmi důležité, čím je tato myšlenka „zabarvena“. Přáním Materiální podstaty nebo přáním Duchovní podstaty. Vždyť na tom závisí, zda se pocit například této hrdosti změní v pýchu a tím tedy v pocit

sebelásky, vlastní nadřazenosti nad ostatními, nebo zda se změní v pocit ušlechtilé vnitřní hrdosti na své činy na duchovní cestě směřující k Bohu.

Ale tady je asi na místě podívat se poněkud hlouběji na lidskou podstatu, na původ hlubokých lidských tužeb a na jejich projekci ve světě hmoty. V životě člověka je velmi důležité, jaké konkrétní city svou volbou vyvolává a následně během života shromažďuje. Proč? Protože s tímto balíkem citů, s touto informací, nebo obrazně řečeno s tímto jeho „Já“ (Osobností) ho čeká společná cesta za „hranice“ po smrti těla a bude za svou volbu nést odpovědnost.

A teď dovol, abychom se podívali na **mechanizmus zrodu pocitu.** Prvotní impuls jakéhokoli citu vychází z hluboké síly, která pramení z Duše. Protože je Duše velmi mocnou částí z nemateriálního světa, má vždy jeden vektor pohybu, jedno přání – dostat se z tohoto světa a přejít do svého světa, který lidé nazývají duchovním světem, světem Boha. Tento prvotní impuls Duše je také základem zrodu hlubokých silných pocitů. Pokud je tato síla cíleně použita v duchovním směru, bude to stačit, aby se člověk bez ohledu na jeho minulost vymanil z cyklu reinkarnací.

Při zrodu takového hlubokého pocitu začíná náš materiální mozek reagovat na tuto sílu a tím tedy skrze vědomí vykládat tyto pocity po svém. To znamená, že se člověk řídí svými asociacemi a začíná „vysvětlovat“ vzniklý pocit podle pro něj obvyklého stereotypního způsobu myšlení. A právě v této etapě hraje důležitou roli pohled člověka na svět. To je to, co má od dětství uloženo ve svém vědomí, jsou to

nashromážděné zkušenosti, vytvořené (a to i prostřednictvím hromadných sdělovacích prostředků) modely chování a způsob myšlení, který se zakořenil v jeho podvědomí, a také osobní vědomostní rozhled, umění kontrolovat myšlenky a koncentrovat pozornost. Na převládajícím pohledu na svět závisí, jak a kam je vynakládána síla vycházející z Duše. Vždyť tato vnitřní jednotná síla (hluboký pocit) se prostě často drobí a je zkreslována vědomím prostřednictvím prizmatu převládajících myšlenek.

Anastasia: Mohli bychom tento proces přirovnat například k tomu, jak probíhá lom slunečního paprsku v trojúhelníkovém skleněném hranolu, tedy k rozkladu paprsku na mnohobarevné duhové spektrum?

Rigden: Přesně tak. Tento proces můžeme obrazně přirovnat k disperzi světla, kdy se jedna jediná vlna rozděluje na vlny různé délky. Vědomí, spolu s nashromážděnými zkušenostmi svých asociací, je jako ten hranol, který „tříští“ jednotnou sílu a zaměřuje ji na mnoho drobných části – myšlenek, které této síle dodávají své zabarvení. Podle toho, jaká je ve vědomí člověka dominanta, takové je zabarvení myšlenek, taková jsou i přání. Myšlenky Materiální podstaty díky této síle dělají samotná přání iluzorně super barevnými a přitažlivými. Ale v podstatě neodpovídají tomu, jaké ve skutečnosti jsou, když se pak splní (protože jsou prázdná). Zjednodušeně řečeno, převládající myšlenky, na které zaměříme svoji pozornost, směřují sílu jediného hlubokého pocitu do realizace lidských přání.

Anastasia: Jak se říká, síla je síla. Důležitá je volba člověka, kam tuto sílu bude směřovat.

Rigden: Zcela správně. Vezmi si třeba tentýž pocit hrdosti nebo například nenávisti. Dnes existuje takové rčení: „Od lásky k nenávisti je jeden krok“. Dnešní neurofyziologové potvrdili, že když se u člověka objeví pocit nenávisti nebo romantické lásky, tak se ‚kdo ví proč‘ zapojují ty samé části mozku, ačkoli se tyto pocity zásadně liší. Až se vědci dostanou k vědeckému pochopení síly, která představuje základ převládající myšlenky, pochopí „proč“ to tak probíhá. Ve skutečnosti je to všechno jednoduché. Problém není ve vnějším projevu, že se někdo dotkl velikášství, ublížil, něco špatně řekl nebo udělal. Podstata je výhradně ve vnitřních pocitech „uraženého“. Toho, co převládá v jeho vědomí. Materiální podstata využívá tutéž sílu hlubokých citů, pouze ji za pomoci představivosti přibarvuje do jiných myšlenek a všechno převádí do negativních situací. A to ještě doplňuje tento svůj vymyšlený „vymalovaný scénář“ o různé asociace, které člověk získal z jemu vnuceného modelu chování v podobných situacích. A tady máš ten předmět konfliktu.

Dochází i k tomu, že Materiální podstata jednoduše zkresluje nebo zaměňuje pojmy. Člověk si například začíná stěžovat, že „dělá pro druhé všechno, ale pro něj nikdo nic neudělá“. To je právě záměna. Materiální podstata je spotřebitel. Duchovní podstata - dobrodinec. Když chcete vypátrat kořenovou příčinu křivdy, najdete ji uvnitř sebe. Vnější urážka někoho je výsledkem prohry vlastní Materiální podstaty. V první řadě to vypovídá o tom, že jsi nebyl čestný sám před sebou. Nedůvěra v sebe sama a pochybnosti vznikají z neznalosti Pravdy. Neznalost Pravdy vzniká z neochoty podívat se dovnitř sebe, protože tam je Pravda.

Pravda, to je Život nebo Smrt. Strach z Pravdy, který vychází z Materiální podstaty, ji zkresluje a snaží se jí vzdálit. Ale ona je nevyhnutelná bez ohledu na to, jakou volbu člověk udělá. **Dokonce ani vězení nezbavuje svobody jasnou Duši, a žádná pozemská moc neudělá svobodným zvíře, odsouzené k smrti.**

Anastasia: Takže to je nakonec v podstatě tak, že lidé zcela zbytečně vydávají v konfliktních situacích svoji sílu, která je předurčena k duchovnímu růstu.

Rigden: Přičemž ji vydávají na hlouposti, činí volbu ve prospěch Materiální podstaty, za což posléze musí nést Odpovědnost... Dávní lidé, když vysvětlovali duchovní cestu člověka, obrazně přirovnávali tělo k lodi, na které se člověk plaví po oceánu iluzí a drží kurz k majáku Duše. A Materiální podstatu, Materiální rozum Hmoty přirovnávali k všeprostupujícímu Nepříteli, který se snaží zaplnit mysl věcmi pomíjivými, bezvýznamnými, oddálit ji od Věčného, od světla majáku Duše. Závislost na iluzi hmotného světa zužuje obzor a omezuje jej na problémy loďky, které se nerozprostírají dále, než metr od jejího okraje. Tak se Nepřítel snaží člověka svést ze správného směru. Ovšem nestojí za to nechat se zlákat oceánem iluzí a krátkodobým pobytem na lodi. Když člověk dokončí svou plavbu, nechá loď na břehu jako něco dočasného, něco co pro své putování už nepotřebuje, něco co stejně zpráchniví a rozpadne se. Všechno viditelné zmizí a změní se v nicotu, stejně jako mizí hořící svíce. Jen ten, kdo není připoután k viditelnému světu, oblažuje svoji Duši. Jak říkali moudří: „Spas svoji duši, protože lovec nespí. Chraň každou hodinu a každou minutu, využij svůj život ke spasení své duše."

Anastasia: Pouze ten, kdo není připoután k viditelnému, oblažuje svoji Duši… Vždyť ono to tak opravdu je. Lidé se v mnohém nechávají v myšlenkách zlákat právě viditelným. Otevření neviditelných hranic, které v nich jsou a poznávají se jimi skrze hluboké pocity, jim pomáhá nejen vcítit se do světa Duše, ale také zatoužit po něm víc než po čemkoli jiném v materiálním světě. Setkala jsem se s mnoha lidmi, kteří jdou po duchovní cestě a nepodléhají své Materiální podstatě. Ano, někdy s ní v určitých momentech prohrávají, ale potom si to uvědomí a získávají tak cenné zkušenosti, jak obejít její podobné nástrahy. Tito lidé se často ptají, jak se bránit před útoky Materiální podstaty a jak zabránit jejím projevům, jak je rozpoznat a nedovolit, aby se v nich rozvíjely negativní situace.

Rigden: Je prostě třeba znát mechanizmus, jakým Materiální podstata útočí, povahu těchto útoků, a také se musí naučit ovládat sami sebe. Všimni si, že když je člověk na duchovní vlně, věnuje se práci na sobě samém, duchovním praktikám, nachází se v rozšířeném stavu vědomí. Během meditací cítí, že jeho vědomí jakoby vystupuje za obvyklé hranice chápání světa. A co je nejdůležitější, člověk zažívá pocity radosti, štěstí, jež **vychází z Duše směrem ven**, tedy jakoby z jeho nitra, z hloubky pocitů směrem ven do okolního světa. Právě tento pocit mozek asociativně identifikuje jako pocit nadpozemského štěstí, radosti a svobody. Vědomí se stává jasným, zřetelným. Všechny pozemské problémy vypadají jako hlouposti v porovnání s pocitem rodného domu, všeobjímajícího klidu a Věčnosti. I nálada se samozřejmě stává svěží, na vzestupu a činy se naplňují skutečnou silou. A teď se pojďme podívat na to, co se děje s člověkem, když na něj útočí Materiální podstata.

Útoky Materiální podstaty bývají různé. Jak se říká, nepřítele je třeba znát osobně. **Pro začátek se podíváme na hrubý útok Materiální podstaty, který je založen na křivdě, pocitu nespokojenosti se sebou, spojuje je jednotné heslo „život se nevydařil“ (pozice „oběti“).** Takže za prvé můžeme hrubý útok Materiální podstaty charakterizovat jako *vnější tlak*. Pokud to pozorně prozkoumáme z pozice *Pozorovatele Duchovní podstaty*, odkud je vyvíjen tento tlak, který lze pocítit dokonce na fyzické úrovni, tak je cítit především zvnějšku, shora dolů, jako tlak směrem od hlavy nebo od zad do hrudníku.

V důsledku takového hrubého útoku Materiální podstaty se člověk doslova během krátkého okamžiku mění z aktivního jedince v pasivního a je dezorientován. Zdá se mu, že pod sebou ztrácí pevnou půdu pod nohama. V jeho vědomí se nečekaně vynořují a začínají se promítat negativní obrazy, myšlenky, smyšlené problémy, které na sebe přitahují a soustřeďují pozornost… Když toto probíhá, člověk pociťuje stav nespokojenosti, emocionálního prožitku, který se projevuje převážně podle standardních schémat. Uvnitř je člověku špatně, cítí nepohodlí, jako by se mu v hrudi cosi svíralo. Je těžké zkoncentrovat se na jakoukoli práci, protože postranní myšlenky ho neustále odvádějí k přemítání o stále tom samém palčivém tématu. Jak se říká, vzniká tak „duševní bolest“ nebo křivda, nebo člověka tlačí špatné myšlenky, začíná pocit nespokojenosti se sebou, výčitky vůči sobě za cosi. Objevuje se klubko negativních myšlenek, asociací, emocí. Vědomí se prostě soustředí na problém, do kterého ho vhání Materiální podstata. Vědomí člověka se omezuje na jeden bod, na tento problém. Začíná vidět pouze

toto a nic víc. Člověk například zapíná televizor, snaží se oprostit od těchto myšlenek. Ale vědomí jakoby se speciálně zaměřovalo a soustředilo pozornost na ty programy a fragmenty pořadů, které se dotýkají jeho palčivého tématu. Nebo jiný příklad, člověk se nachází v tomto stavu a začíná se s někým bavit o abstraktním tématu. Posléze si ale ani nevšimne, že vědomí přesto stáčí rozhovor k týmž vykonstruovaným problémům… Pokud člověk prožívá podobné stavy, musí pochopit, že taková posedlost negativními myšlenkami a skleslý stav vědomí je pouze začátek hrubého útoku Materiální podstaty.

Anastasia: Takže člověk reaguje na situaci jakoby jednostranně.

Rigden: Správně, prostě u něho mizí komplexní chápání obrazu světa, dochází k zúžení vědomí. Člověk stále dokola řeší nějaký problém. Obrazně řečeno, do té doby viděl širokou škálu barev, ale během útoku Materiální podstaty zdůrazňuje pouze černou barvu, ostatní pro něho přestávají existovat, jako by je ani neviděl.

Co je smyslem takového hrubého útoku Materiální podstaty? Jeho cílem je blokovat spojení Osobnosti s Duší, kvůli čemuž také dochází k zvláštnímu tlaku zvnějšku dovnitř. Během takového útoku, obrazně řečeno, signál od Duše nedochází k vědomí Osobnosti v čisté podobě (jako tomu bývá při duchovních praktikách), ale je značně zkreslován kvůli aktivaci „zašpiněných filtrů“. Je důležité vědět, že Materiální podstata loví člověka především na jeho slabosti. Vždyť ona zná všechna slabá místa člověka, jeho

minulost i současnost, všechna tajná přání, na která kdysi soustředil svoji pozornost a zatoužil po tom nebo jiném pozemském blahu pro uspokojení sebe samého. Ano i přání, jež zatěžují duchovní cestu, se u člověka, přesněji jeho nové Osobnosti, objevují opět, a ne na prázdném místě. Převážně jsou to tradiční stereotypní mechanizmy s materiálním zaměřením, které ve společnosti převládají. Proto u většiny lidí převládají takové vlastnosti Materiální podstaty, jako je egocentrizmus, závist, bezmezná chamtivost a sebelítost...

Anastasia: Ano, člověk se velmi rychle nakazí podněty vycházejícími z Materiální podstaty...

Rigden: Rád bych mimochodem zmínil, že během útoku Materiální podstaty vidí člověk sám sebe pouze jako „dobrého člověka". On je přeci ve všech ohledech „super" a všichni ostatní nejsou nic jiného než „slizcí hadi". Když se člověk nachází v takovém stavu, tak mu zkus třeba jen přímo říci, že je sám vším vinen kvůli projevům jeho vlastních negativních vlastností, a on hned všechna negativa přenese na tvou stranu. Jeho Materiální podstata začne okamžitě agresivně bránit své pozice. Je to dáno tím, že když se člověk nachází v podobném stavu, tak vědomě taková vysvětlení a poznámky vůči jeho Osobnosti nechápe. Proč k tomu dochází? V prvé řadě je to kvůli tomu, že v daný moment má zúženo vědomí a soustředí se na vlastní egoizmus. Vždyť v takovém stavu pro člověka kromě jeho „já, já, já" v různých podobách nic jiného neexistuje.

Anastasia: Ano, svalovat vinu na někoho jiného a vymýšlet vnější důvody umí Materiální podstata skvěle, jak se říká, stačí jen záminka a hned se chytí.

A k tomu ještě oblíbený postup Materiální podstaty podstrčit člověku myšlenku, která ho bude vodit v začarovaném kruhu: „A všechno by mohlo být jinak, kdyby…“. Mimochodem, čtenáři se docela často ptají, proč dochází k tomu, že se myšlenky stále točí dokola okolo toho samého, dokonce i když je pak z toho člověku jen hůř a hůř?

Rigden: Má to dva důvody. Zaprvé je to práce Materiální podstaty. Ta vytváří v člověku vnitřní podmínky pro jeho volbu. A čemu pak dá Osobnost ve svém krátkém životě přednost (Vůli Duchovní nebo Materiální podstaty, dobrým nebo špatným myšlenkám), to už je její právo. Ale z priorit, které si člověk každý den vybírá, se formuje jeho posmrtný osud. Za druhé fakt, že se člověk stále dokola soustředí na negativní myšlenky, je pouze jeden ze způsobů Materiální podstaty, díky kterému koncentruje pozornost člověka na sebe, nutí Osobnost sloužit rozmarům Materiální podstaty a tím tedy vydávat životní energii na to, co je smrtelné. Věc spočívá v tom, že při takovém soustředění začíná být člověk se sebou nespokojený, zlobí se a neustále přemýšlí o minulosti. Zjednodušeně řečeno se jeho vědomí zužuje do emocionálního jednostranného vnímání nějakého „osobního“ problému, a přitom si ani nevšimne, kdo a proč v něm udává právě tento směr myšlení. A konkrétní vymyšlený problém tady ani není tak důležitý (když se jeden vyřeší, určitě se najde jiný). Důležité je naučit se ovládat sám sebe, potom i vnitřních problémů bude méně. Vždyť právě z nich vznikají v životě člověka vnější situace.

Anastasia: To je pravda, jinak se bude člověk do konce života stále dokola pohybovat v kruhu. Přesně

jako v tom lidovém rčení: „Ty táhneš, on táhne: ať už vyhraje kdokoli, spadnou oba."

Rigden: Někdy to bývá tak, že se člověk půl života trápí tím, že nerealizoval nějaké možnosti na zlepšení svého života a bytí v tomto materiálním světě. Žije ve snech o nesplněném „štěstí" a všechno to vidí pouze v dobrém světle, kde je jeho vlastní významnost (velikášství) uspokojena a zaujímá v jeho snech první místo. Člověk nebere v úvahu, že mu Materiální podstata maluje ideální iluzi a jeho sen by po své realizaci v životě vypadal úplně jinak, než jak si představoval. V tomto stavu člověk nechápe, že pokud by se všechno odehrálo jinak, tak se ještě neví, jakým by byl dnes, co by představoval, a zda by měl tytéž podmínky a možnosti, jaké má. Vždyť každý životní krok předpokládá změny a vede k řadě následných událostí, jež formují budoucnost člověka.

Anastasia: Ano, dokud člověk nezačne chápat svou povahu, tak si těžko uvědomí, v čem spočívá jeho opravdové „štěstí"...

Rigden: Ale je i **jiný druh útoku Materiální podstaty**, mírný a úlisný, který je **založen na pýše**. Je zcela opačný než hrubý útok. Během takového útoku Materiální podstaty se člověku začíná zdát, že je u něho všechno skvělé, že on je tak perfektní, že ho všichni okolo chválí. Ale pokud se na tuto situaci podíváme z pohledu *Pozorovatele Duchovní podstaty* a prozkoumáme tyto momenty obdivu k sobě samému, tak není těžké uvidět, že je to všechno zapleteno do egocentrizmu a sebelásky. U člověka je stejně tak zúženo vědomí, je také soustředěno jen na jeho samotného,

ale jiným způsobem. Obrazně řečeno je jako narcis, nikoho kolem sebe si nevšímá, má jenom sebe. A tlak je opět cítit zvenku dovnitř, pouze ne hrubý tlak, ale mírný, něžný, uspokojující, má charakter potěšení z toho, co probíhá ve vnějším světě.

Anastasia: A jaké další podrazy můžeme ještě od Materiální podstaty čekat?

Rigden: Působí různými vlivy. Děláš například důležitou práci, která ve svém výsledku v dobrém smyslu ovlivní mnoho lidí a jejich životy. A Zvířátko (Materiální podstata) ti už v počátcích realizace této práce začíná podsouvat myšlenky, které od tebe vyžadují vynaložení stejného množství sil a času, jako samotná práce. Tyto v daný moment zcela nepodstatné myšlenky začínají rozptylovat tvoji pozornost mnoha svými otázkami, které vyžadují „okamžité řešení". Takže se prostě v těchto problémech zamotáš, a jak se říká, uděláš spoustu zbytečností, ale smysl to nebude mít. A pokud nakonec zhodnotíš, nakolik byly tebou vykonané činy užitečné, tak se ukáže, že ty zbytečnosti nevedly k tak významnému výsledku, jaký by mohla dát tebou prvotně zamýšlená důležitá, ale nesplněná práce. Jenže čas už uběhl a síly byly vynaloženy zbytečně. Toto je taková jemná záměna.

Druhý způsob útoku Materiální podstaty je založen na záměně pojmů. Pokud se ti například podařilo odhalit útok, podařilo se ti uhájit tvé pozice. Ale nečekaně se uvnitř tebe začíná rozvíjet jakoby zvláštní panika, která jakoby volá: „Pomoc! Chci rychle na Věčnost! Co mám dělat?! Jak se rychle spasit?" To je také jemná záměna. Takových záměn je bohužel mnoho.

Bývá to i tak, že člověk je pod vlivem Materiální podstaty a nijak zvlášť na sobě nepracuje, pouze se chlubí před ostatními svými „výsledky“ v osobním rozvoji. Chybně se domnívá (díky hrdosti), že „čeká“ na svou Materiální podstatu „v plné zbroji“. Ale ve skutečnosti je tato situace podobná té bajce o vlku a lovci:

„Jednou se vlk rozhodl, že půjde sám na lov, aby se potom mohl pochlubit před svou smečkou, že on sám se vydal lovit člověka. Ve stejnou dobu se rozhodl člověk, že půjde sám na lov, aby se potom mohl pochlubit před lovci, že on sám se vydal na vlka. A tak oba, vlk i lovec, šli, oba se báli a v noci se třásli strachem. Oba se pohodlně uvelebili na kraji lesa a opírali se o „vyhřátý strom“. Tak seděli až do rozednění, zády k sobě se strachy tulili, a jediné co je těšilo, byla myšlenka, jak se budou před svými druhy chvástat, že šli sami na lov. Bylo jim teplo a příjemně a oba byli nevýslovně šťastní, že zůstali zdrávi a v pořádku. Vlk byl šťastný, že se nepřipletl do cesty lovci, a lovec byl šťastný, že nenatrefil na vlka.“

Anastasia: Dobře řečeno. Mnoho lidí se příliš nezatěžuje tím, aby na sobě pracovali, a jen se utěšují lichotivými myšlenkami. No a nakonec se diví, proč se u nich nedostavují podstatné výsledky v duchovním rozvoji, když přeci tolikrát „byli na lovu“ na své Zvířátko (Materiální podstatu). Je až překvapivé, kolik takových záměn je. Mám takový dojem, že nejen člověk s poznáním roste, ale že ani to Zvířátko v něm nespí a neustále se zdokonaluje v tom, na co by ho mohlo nachytat.

Rigden: A tak to je. Nejsměšnější je, že Materiální podstata má standardní programy, stále téhož typu.

Lidé si stoupají na stále ty samé hrábě a každý si myslí, že ránu do čela dostal jen on. Každý se domnívá, že to má v životě těžší než ostatní a že právě jeho životní těžkosti jsou ty nesložitější a že jsou nepřekonatelné. Ale je to všechno jen malomyslnost, jen další léčka Materiální podstaty, aby člověk soustředil svou pozornost na její mechanismy. Ale když člověk tyto lsti zná, může snadno předvídat a vyhnout se dalšímu útoku, obejít nastražené pasti. Nejrozšířenější programy Materiální podstaty jsou založeny na pýše, egocentrizmu a strachu. Tyto negativní pocity vedou ke vzniku závisti, žárlivosti, roztrpčení, křivdy, sebelítosti, lidé si pak přejí kontrolovat druhé, soudit, obviňovat někoho, bojí se změn, nemocí, ztráty (smrti) někoho z jeho blízkých, samoty, přibližujícího se stáří, smrti a tak dále. Přitom probíhají ty samé procesy zúžení vědomí, o kterých jsem už mluvil.

Ale jak už dávno lidé říkali, **kdo stoupá na vysokou horu, toho rozesměje jakákoli všední zbytečnost.** Pokud se chce člověk opravdu věnovat vlastnímu duchovnímu rozvoji, v prvé řadě musí dát disciplínu svým myšlenkám. Musí co možná nejčastěji analyzovat, jaké pociťuje emoce, jakým způsobem myslí, jaká je povaha myšlenek a emocí a mechanizmus jejich vzniku. Musí umět být nad věcí, nad každodenností. Musí umět chápat svět z pozice Pozorovatele Duchovní podstaty a ne z obvyklé pozice Pozorovatele Materiální podstaty.

Materiální podstata člověku neustále vykresluje velkou iluzi o tom, co představuje vnitřní svět člověka, přičemž dává důraz na ego Osobnosti, a také svým způsobem interpretuje vnější svět, který by

měl tomuto egu jakoby sloužit. Z pozice této iluze to u Osobnosti vyvolává o světě, o ostatních lidech, a tím tedy oddaluje člověka od vnímání Pravdy. Ve skutečnosti je všechno jinak.

Anastasia: Máte pravdu, my všichni jsme v tomto světě iluze, dokud se nepustíme do duchovní práce na sobě samých. A když se začneme duchovně rozvíjet, tak chápeme, že iluzí je i tento svět. Mám už zkušenost s každodenní prací na sobě a proto si už hlouběji uvědomuji, nakolik je ve skutečnosti důležité, z jaké pozice Pozorovatele se díváme na tento svět a na základě čeho si tento Pozorovatel dělá závěry.

Rigden: Všimni si, že **Pozorovatel nikdy nebude oddělen od pozorovaného, protože bude to sledované vnímat skrze své zkušenosti, v podstatě bude pozorovat aspekty sebe sama.** Když člověk přemýšlí o světě, tak ve skutečnosti bude vždy vyjadřovat názor pouze na svou interpretaci světa, jež se zakládá na obrazu jeho myšlení a prožité zkušenosti, ale nebude to plnohodnotný obraz reality, kterou můžeme pochopit pouze z pozice vyšších dimenzí.

Anastasia: Je zřejmé, že taková pozorování v obvyklém stavu vědomí bude člověk vést za pomoci porovnávání, posuzování shody nebo rozdílnosti objektů v prvé řadě ve vztahu k sobě samému.

Rigden: Přesně tak. V lidské povaze jsou uloženy porovnávací mechanismy, aby se člověk mohl rychleji učit, získával a osvojoval si zkušenosti, získával zručnost, přebíral styl chování a tak dále, skrze nápodobu a asociativní způsob myšlení. Díky tomu se

člověk velmi rychle učí různým činnostem, modelům chování a poznává okolní svět. Nicméně toto všechno je spojeno se ztotožněním se, konfrontací, tedy s porovnáváním. Vždyť aby bylo možné něco posoudit, je třeba to porovnat s něčím jiným. A tady mnohé závisí na tom, co v Osobnosti jako Pozorovateli převládá: Duchovní podstata nebo Materiální podstata.

Když převládá Duchovní podstata, hraje porovnávání druhořadou roli. Je nutné pouze k tomu, aby bylo možné předat svou duchovní zkušenost skrze známé asociace. Je to tehdy, když sám proces poznání v duchovní praxi probíhá na úrovni intuitivního pocitu, rozšířeného vědomí a zcela pro člověka nového vnitřního chápání, kde není potřeba nic porovnávat, kde prostě existuje jasné porozumění všem procesům, které nelze objasnit za pomoci logiky. Člověk se cítí být součástí duchovního světa, částí velkého celku, opravdové reality.

Když převládá Materiální podstata, Osobnost se zcela ponořuje do hry iluzí materiálního světa. **Neustále se s někým porovnává** v libovolných rysech (intelektuálních, profesionálních, vzhledových, porovnává typ člověka) a tak dále. Pro lepší pochopení se podívejme na typickou situaci. Když se člověk nachází v takovém stavu, tak co si obvykle myslí o svém sousedovi nebo kolegovi z práce, který má výplatu o něco vyšší a má o něco lepší pozici? Obvykle ho porovnává se sebou, „vždyť je přeci stejný jako já, v čem jsem horší…“ a tak dále. Pýcha, vycházející z Materiální podstaty, také spouští mechanismy závisti, která vyvolává výbuchy agrese, hněvu. Člověk ze svých vnitřních omylů viní okolní lidi nebo se cítí být nespokojen sám se sebou.

Materiální podstatě je vlastní vyvolávat u člověka myšlenky potlačení sebe sama, ujišťování se, že on opět v porovnání s druhými lidmi dělá něco špatně a že je v něčem horší než ostatní. V tomto případě je ale potřeba mít na paměti, že Materiální podstata je kritik, ale že Svědomí je nejlepším pomocníkem každého člověka…

Anastasia: A co konkrétně ponouká člověka k tomu, aby někoho odsuzoval?

Rigden: Za prvé jsou to ty převažující vlastnosti vycházející z Materiální podstaty, které jsou v něm samém. Na to je potřeba se soustředit, když se objevují podobné myšlenky na odsuzování někoho jiného.

Za druhé za to mohou mnohé egoistické iluze – stereotypní programy a práce Materiální podstaty, které vyvolávají emocionální výbuchy, jež člověka ponoukají k tomu, aby někoho odsoudil. Tyto programy mají charakter typu: „mohu to udělat lépe, než někdo jiný“, „můj názor je jediný správný“ a tak dále. To znamená, že jsou založeny na egoizmu, na přání tajně vládnout, velet sobě podobným, vybudovat si své iluzorní „impérium moci“ - toto všechno jsou v podstatě nástroje, s jejichž pomocí Materiální podstata člověka řídí a manipuluje s ním.

Za třetí ponoukají člověka k odsouzení někoho jiného pokusy Materiální podstaty nalézt nebo vymyslet si problémy, které ve skutečnosti neexistují, ale když na ně bude člověk myslet, bude možné ho tak donutit, aby se v jeho vědomí dlouhou dobu udržely negativní obrazy. A to napomáhá tomu, aby

se vytvořil návyk negativního myšlení Osobnosti, tedy ať už by člověk mluvil nebo přemýšlel o čemkoli, bude u něho vždycky všechno špatně, bude to negativní, a především to bude nekonečně dlouho *odsuzovat*.

Co to může mít za následek? Tento proces soustředí a na dlouhou dobu udržuje pozornost člověka u těchto myšlenek. A pozornost to je síla, začátek procesu tvoření. Prostřednictvím koncentrace pozornosti je možné soustředit a nashromáždit určité druhy energií, jejichž exploze vede ke vzniku aktu jednání, tvoření něčeho (emocí, myšlenek, skutků, událostí) ve viditelném i neviditelném světě. To ve svém důsledku formuje osud člověka jak během života, tak i po smrti fyzického těla. Zda bude výsledek tohoto tvoření pozitivní nebo negativní závisí na volbě člověka, na jeho prioritách, na tom jakým způsobem je zvyklý každodenně přemýšlet, nakolik se umí kontrolovat a nakolik umí dát disciplínu svým myšlenkám a emocím.

Anastasia: A jakým způsobem Materiální podstata vyprovokuje v člověku tak zvaný stav „bezdůvodné“ agrese?

Rigden: Stavy „bezdůvodné“ agrese jsou u člověka časté zvláště tehdy, když se jeho myšlenky stále dokola točí okolo pýchy, když věnuje velkou pozornost boji za převahu svého „autoritářského názoru“ mezi svými blízkými a známými lidmi. V takovém člověku samozřejmě převažuje Materiální podstata, která ho činí závislým na jejich programech a mechanismech. V takovém případě se člověk stává lehko ovladatelným materiálním Rozumem skrze systém konzumních

hodnot, kde se největší důraz klade na uspokojení nekonečných potřeb Materiální podstaty.

Anastasia: A proč člověka tolik znepokojuje a trápí, co si o něm myslí někdo jiný?

Rigden: To, jak sebe i ostatní lidi hodnotíme a následně to porovnáváme, ve skutečnosti vychází z materiální části člověka. Jde o pradávný instinkt být „alfa samcem“ nebo „alfa samicí“. Zvíře se vždy snaží, aby v očích soka vypadalo větší a hezčí. Proto to člověka tolik znepokojuje a trápí, co si o něm jiní myslí. Obvykle se to omezuje na přání, aby vypadal jiným, než ve skutečnosti je. Člověka trápí otázka: „A co na to řeknou lidi?“ Ale ani se nezamýšlí nad tím, kdo konkrétně by ho měl soudit? Z pýchy a přehnaného sebevědomí pramení strach člověka z názoru Materiální podstaty jiných lidí. Proč? Protože cizí kritika se v tomto případě chápe jako snížení významu vlastního ega. Nicméně toto všechno spadá do jednoho procesu: jde o boj o dominanci, o moc nad sobě podobnými. Odtud pramení křivda, stav sklíčenosti, agrese.

Anastasia: Vysvětlete prosím, *co je třeba udělat*, abychom se všem těmto situacím vyhnuli?

Rigden: Člověk (Osobnost) se nachází v těle a tělo je doménou Materiální podstaty. Pokud víme o možných útocích, je vždy možné podniknout protiúder. Je to jako u výzvědné služby. Pokud očekáváme, že budeme čelit protivníkovi, který je mnohem silnější než my, musíme znát množství a kvalitu jeho sil, jejich rozmístění, jeho taktiku a postupy, abychom

mohli vytvořit operativní protiútok. To potom zvyšuje naše šance na vítězství.

Je třeba, abys kontroloval procesy porovnávání ve tvé mysli. Je zapotřebí si co možná nejčastěji klást otázky jako například tyto: „Odkud se bere závist?“, „Co a koho porovnávám?“, „Je takové porovnávání adekvátní?“. Lidé nebývají „stejní“, každý je individuum, liší se zvláštnostmi své struktury, své genetické výbavy, svým charakterem, talentem, pílí a tak dále. Každý má své individuální zvláštnosti nejen ve své viditelné ale i v neviditelné struktuře. Zjednodušeně řečeno každý má svoje, své trápení, svůj osud. Při projevech Materiální podstaty je samozřejmě lepší řídit se heslem: „Nesrovnávat, nechlubit se, nezávidět!“ Chovat se k jakékoli situaci z pozice Pozorovatele Duchovní podstaty, tedy abstrahovat se od myšlenek a emocí Materiální podstaty.

Je třeba brát situace a lidi takové, jací jsou, vždyť jakákoli situace a každý člověk v ní je dobrým učitelem. Snažit se brát z jakýchkoli skutečností, dokonce i negativních, pozitivní ponaučení. Umět být spokojen s tím, co máš. Kořen pocitu uspokojení není ve vnějším světě, ale ve vnitřním světě člověka, v jeho hlubokém přání, které vychází z duše. Pokud se člověk chce stát Duchovní Osobností, tak se o jeho duchovno starají i všechna jeho přání.

Člověk musí mít na paměti, že úsilí někým se stát, ještě neznamená ve skutečnosti jím být. Hlavní je spoléhat se na to, co je uvnitř, na to, co vychází z Duše. Nežít kvůli názorům jiných „zvířátek“. Nejlepším soudcem je Svědomí. Když se pevně rozhodnete kontrolovat

svoje myšlenky, je velmi obtížné si dovolit melouchařit. V člověku je důležitá čistota vnitřní upřímnosti před sebou samým. Vždyť člověk nikdy nebývá sám, vždy je s ním Bůh.

Lidé se často neobtěžují udělat si analýzu vlastního jednání, kontrolovat své myšlenky, dát jim disciplínu, začínají se vměšovat ostatním do života svými radami a poučováním. *Je třeba mít na paměti, že lidé neprobírají to, co znepokojuje jejich partnera, ale to, s čím by se chtěli vypořádat sami. Jeden mudrc kdysi řekl: "Když někoho učíš, uč se zároveň sám, pak jednoho dne pochopíš, čemu vlastně učíš." Není vždy nutné zasahovat do života druhých. Vždy je ale třeba dopřát právo osobní volby každému člověku. Každý si vybírá ten život, za který se pak bude zodpovídat. Být příkladem a nést zodpovědnost za své myšlenky, slova a činy je hodné jména Člověk. Radit, když se tě neptají, a poučovat, když to nikdo nechce, znamená konat akt násilí, i když by šlo o línou a mýlící se, přesto ale Osobnost.*

Život bere od každého podle jeho schopností a dává každému podle jeho zásluh, přičemž nikoliv podle vnějších, ale vnitřních. Čím více měníš svůj vnitřní svět, pracuješ na sobě, zlepšuješ svoje kvality, tím více se tyto změny promítají do vnějšího světa. *Pokud se člověk nachází ve stavu dominující Duchovní podstaty, pak se v sobě vyzná, analyzuje svoje myšlenky a činy v klidném a jasném stavu vědomí. Jakákoli vnější situace, provokace negativ ze strany jiných lidí, jsou pro něj signálem k osobní práci na sobě samém a možnost získat tak určitou zkušenost v sebezdokonalování. Vždyť k provokaci obvykle dochází na základě odpovídajícího impulzu, který vychází ze samotného*

člověka, a proto je třeba mít myšlenky, slova i činy pod kontrolou. Vnitřní pochyby vytvářejí vnější chaos. Pevné znalosti – klid a pořádek. Když se člověk naučí sám sebe kontrolovat, nebude čekat na vnější podnět, aby se pohnul z místa, půjde samostatně po cestě sebezdokonalování. Je třeba si pamatovat, že moudrý se učí dokonce i od nepřátel.

Cílem a úkolem Materiální podstaty je odvrátit člověka jakýmkoli způsobem od toho hlavního, tedy od duchovního rozvoje, přenést pozornost na jeho „slabůstky". Způsoby útoku Materiální podstaty jsou různé. Ale mají něco společného. Tyto nástrahy jsou vždy založeny na egoizmu v té či oné podobě: buď jde o masochismus v podobě pomyslného sebemrskačství, sebelítost, nebo jde naopak o narcismus, tedy vyhrocenou sebelásku. To jsou dva základní extrémy Materiální podstaty. **Při útocích Materiální podstaty vždy mizí proudění zevnitř ven a vzniká tlak zvenku dovnitř, což lze zřetelně pozorovat na pocitové úrovni.** Pokud ty jako Osobnost usiluješ o duchovní osvobození, tak jednoduše takovým provokacím zabraňuješ. A právě to je velmi důležité, protože když pozoruješ nebo cítíš začátek útoku, tak už máš v boji s Materiální podstatou napůl vyhráno. Vždyť síla Materiální podstaty je v tajnosti a skrytosti. Pokud o tom ale víš, můžeš vždy přijmout protiopatření.

Obrazně řečeno je to jako ve východních bojových uměních. Pokud jsi psychologicky a fyzicky lépe připraven než tvůj protivník, pokud znáš jeho způsob boje, zvyky, pokud včas předvídáš i ty nejmenší projevy útoku a správně reaguješ na jeho „trumfové údery", pak máš čas na provedení protiútoku a tím tedy i větší

šanci zvítězit. Je třeba předvídat ránu a včas ustoupit stranou. A pokud dokonce nemáš ani podezření, že Materiální podstata je tvůj protivník, a myslíš si, že je to tvůj partner, pak samozřejmě nemá ani cenu mluvit o tvých šancích na vítězství. Vždyť pak budeš vnímat její výpady a agresivní útoky jako svůj přirozený stav a nebudeš chápat, proč a kvůli čemu tě život tak ubíjí, proč se vždy připleteš do cesty i těm jejím nejmenším provokacím a nedokážeš ani rozlišit, co je opravdu tvoje a co už je falešné.

Čím více se nutíš k disciplíně, tím více jsi v rozporu s myšlenkami Materiální podstaty, tím více nad ní získáváš moc. Je to jako ve válce: buď ty zdoláš nepřítele, nebo on tebe. Tvůj úkol je vyhrát za každou cenu tady a teď! Čas plyne rychle, je třeba spěchat a být rychlým na cestě dobra a pevným ve svém záměru zachránit Duši.

Když bojovník přebývá v táboře nepřítele, nemyslí na pochoutky, rozkoš a zábavu. Je soustředěn na vítězství. Bojovník bude třikrát více ostražitým, protože je v nepřátelském táboře. Bude přemýšlet o tom, jak vyhrát tuhle válku. Pravý bojovník své hluboké pocity schovává před hříchy viditelného světa. Nedívá se se závistí, vášní a žárlivostí na cizí věci. Jeho vůle nepodléhá fantazii a zkreslené iluzi tohoto světa. Protože iluze světa je nepřátelský tábor a bída pochází z jeho pokušení. Bojovník se nehněvá, když prohrává aktuální bitvu. Protože ať jej nepřítel v době konfrontace jakkoliv sežehne, všechno bude ku prospěchu bojovníka, neboť jeho duch bude silnější, rozvážnější a jeho další skutky budou moudřejší.

Anastasia: A jak je možné v sobě odblokovat stav zúženého vědomí, který vnutila Materiální podstata?

Rigden: Když rozpoznáš, že na tebe právě útočí Materiální podstata, je vždy možné a potřebné odblokovat tento stav, tedy podniknout následující kroky. Materiální podstata má ve skutečnosti také svá zranitelná místa. Bojí se dvou věcí: **rychlé pomíjivosti času a smrtelnosti těla**. Proto první, co je během útoku třeba udělat, je myšlenkově se **vzdálit od připoutanosti ke svému tělu**, dívat se na něj z pozice *Pozorovatele Duchovní podstaty*, z pozice rozšířeného vědomí, jako by se člověk díval z vesmíru na Zem. Je třeba si uvědomit, že čas plyne rychle, že tvé fyzické tělo je smrtelné stejně jako všechna tvá přání a potřeby.

Dále je zapotřebí **rozšířit obraz vnímání světa**, zanalyzovat situaci z různých stran *z pozice Pozorovatele Duchovní podstaty*. Je třeba sebekriticky přistupovat k otázce svého vnitřního světa a využívat přitom dosažené znalosti o člověku, o světě, a také přijít na kloub tajným přáním své Materiální podstaty. Základ mnoha jejích přání zpravidla spočívá v touze vládnout někomu nebo něčemu. Pouze toto přání skrývá pod různými, uměle vytvořenými záminkami.

No a poté je samozřejmě zapotřebí také zbrzdit neurony, které tato agrese popudila. Zjednodušeně řečeno, je třeba **věnovat se některé duchovní praktice**, například **„Lotosovému květu“**, což jsi popsala v knize Sensei ze Šambaly, 1.díl. Díky této praktice se obnovuje komplexní vnímání světa, je odstraněna omezenost vědomí, projevuje se hloubka citů

vycházejících z Duše. Dochází tedy k **přívalu hlubokých citů zevnitř ven**. Je přirozené, že po takové změně stavu vědomí se člověk zaměřuje na pozitivní vnímání světa. Když mozek tuto informaci dešifruje, vydává asociativní řadu, jež je zabarvena pozitivními emocemi.

Takže dostání se ze stavu zúženého vědomí je spojeno s aktivní protiargumentací, s pochopením pomíjivosti a smrtelnosti hmoty, s volbou životního kurzu směrem k duchovnímu cíli a s využitím odpovídajících nástrojů nutných k naladění se na nezbytnou pozitivní vlnu. Lidem se často nedostává právě základní argumentace, slov, aby přesvědčili sami sebe, aby se dostali z omezeného vědomí a aby viděli celkový obraz světa. A to je důvod, proč je důležité na sobě každý den pracovat, chápat celou zodpovědnost před sebou samým. Je třeba chápat, že dokud vědomí, přesněji Osobnost, není ve své převažující volbě pevná, tak je člověk vrtkavý a žije v pochybnostech. Aby byl na své duchovní cestě pevný, musí přesně vědět, čeho chce ve svém životě dosáhnout, jaký je jeho hlavní cíl. Pokud není cíl, není ani *život*, neboť *život* je cílevědomý pohyb.

Anastasia: Někteří čtenáři si ve svých dopisech všímají toho, že když se věnují duchovním praktikám nebo když se modlí, někdy se u nich náhle objevuje pocit panického strachu. Čím je to možné objasnit?

Rigden: Všechno závisí na samotném člověku, na jeho náladě a na chápání procesů, které v něm probíhají. Proto když víš, co se s tebou odehrává, můžeš vždy přijmout aktivní opatření, abys jakoukoli situaci

překonala. Sub-osobnosti se kvůli převládající volbě hmoty ve svých minulých životech ve své většině chovají nepřátelsky k Duši a jejímu světu (světu Boha). Když se meditující během duchovních praktik snaží o spojení s Duší, může docházet k následujícím projevům. Člověku jakoby se už podařilo uhasit (zastavit) myšlenkový proces, tedy odstranit myšlenky, naladit se na smyslový kontakt s Duší, ale v ten moment může vzniknout jiný projev útoku Materiální podstaty: bez viditelné příčiny se objeví absolutně neopodstatněný narůstající panický strach. Člověku se začíná zdát, jakoby ztrácel kontrolu nad svým tělem, ještě trošku a umře. Odkud vyrůstají kořeny tohoto strachu? Právě z těchto „světelných filtrů – sub-osobností“, které cítí strach ze síly Duše, protože mají zkušenost s převtělováním, chápou svoji odsouzenost, nevyhnutelnost smrti všeho materiálního.

Anastasia: A co je třeba udělat, když se podobný strach projeví?

Rigden: Když se stane něco podobného například v meditacích, tak je prostě potřeba bez ohledu na cokoli jít do nitra Duše, ponořit se na ještě hlubší pocitovou úroveň, ignorovat paniku, a potom strach zmizí. Vždyť strach vyvolává pochybnosti. Ale aby bylo možné dosáhnout duchovních výšin, je zapotřebí, aby tvá víra byla čistá a upřímná. Člověka často zadržují právě pochybnosti a strach z rozloučení se známým životem.

Na toto téma existuje zajímavá podobenství. „Jednou člověk spadl do strže. Ale když padal, podařilo se mu zachytit se za větvičku malého stromu, který rostl ve skalní puklině. Když zůstal viset uprostřed strže,

pochopil, že jeho situace je beznadějná: nebyla žádná možnost dostat se nahoru a dole byly samé kameny. Ruce, jimiž se držel větvičky, slábly. Člověk si pomyslel: „Teď už mě může spasit jedině Bůh. Nikdy jsem v něj nevěřil, ale zdá se, že jsem se mýlil. Co můžu ve své situaci ztratit, když v Něj teď uvěřím?“ A začal modlitbou vyzývat Boha s veškerou svou upřímností: „Bože, jestli existuješ, zachraň mě! Nikdy jsem v tebe nevěřil, ale jestli mě teď zachráníš, budu v Tebe od této chvíle věřit už navždy.“ A tak ho vyzýval několikrát. Najednou se nečekaně rozezněl hlas z nebes: „Ty budeš věřit? Ó ne, já znám takové, jako jsi ty.“ Člověka to natolik vylekalo a překvapilo, že málem pustil větvičku z rukou. Ale když se vzpamatoval, začal prosit ještě více: „Bože, prosím! Odteď budu tvůj nejvěrnější ze všech a udělám všechno, co bude podle Tvé vůle, jenom mě zachraň!“ Ale Bůh nesouhlasil a člověk ho začal přemlouvat a přesvědčovat ještě zapáleněji a silněji. Nakonec se nad ním Bůh smiloval a řekl: „Dobře, budiž tedy. Zachráním tě. Pusť se větévky.“ „Cože? Pustit se větévky?“ vykřikl člověk. „Myslíš, že jsem blázen?“ Takže tak je to v životě. Život člověka je vlastně takové visení nad strží. A ačkoli chápe veškerou smrtelnost své situace, přesto se oběma rukama drží za větévku pochybností své Materiální podstaty a bojí se, aby ji neztratil, bojí se spolehnout se na vůli Boha.“

Takže když člověk po meditaci dešifruje své asociace, je důležité, aby udělal analýzu toho, kdo se právě v něm tolik bojí Věčnosti. Podobná metoda analyzování sebe sama na téma „Kdo jsem já?“ a odpovídající techniky se využívaly dávno v duchovních, mystických školách různých národů, v různých náboženských systémech. Byly známy už v dávné minulosti,

obzvlášť masově byly rozšířeny ve Staré Indii a zemích Východu. Praktikovali je například staří jogíni, súfijové nebo šamani.

Tato technika, jak si pamatuješ, zahrnuje rozplétání **myšlenek na téma „Kdo jsem já?“** v meditativním stavu, kdy je potřeba na každou svou pomyslnou odpověď dávat novou pomyslnou otázku. Přičemž je třeba pozorovat, jaké myšlenky přicházejí, prociťovat jejich povahu a častěji se ptát: „Kdo je ten, kdo ve mně odpovídá?“ Je žádoucí, aby myšlenky ubíhaly plynule bez zvláštního promýšlení a soustředění. Když se objeví myšlenka, hned ji vítáme otázkou a vyprovázíme první odpovědí, co nám vyvstane na mysli. Ale hlavní je se stále víc a víc ponořovat do svého nitra.

Anastasia: Ano, to je zajímavá technika rozpoznávání myšlenek a pocitů, aby člověk pochopil sám sebe a to, kdo dominuje v jeho vědomí. Skutečně pomáhá vyznat se sám v sobě, oddělit zrna od plev. Pamatuji si, jak se kamarádi dělili o své dojmy z této techniky. Kolik variací jenom zaznělo, jak jenom zaháněli svou Materiální podstatu do kouta. Ptali se: „Kdo jsem já?“ „A kdo se ptá?“ „Já tělo?“ „Ale tělo je smrtelné.“ „Já student.“ „Ale student je jen status.“ „Já jako ten, kdo se učí.“ „Ale kdo se učí?“ „Já člověk.“ „A kdo ve mně mě nazývá člověkem a proč?“ „Já člověk, který miluje lidi.“ „Ale kdo ve mně miluje?“ „Mám tělo.“ „A kdo jsi ty, kdo máš tělo?“ „Tělo nejsem, ale já jsem v něm.“ „A kdo je to Já?“ „Ale jdi ty… Já to jsem Já, celé a nedělitelné.“ Takže Materiální podstata tentokrát i s „humorem“. Velmi dobré cvičení, které pomáhá dobrat se svého hlubokého „Já“, svých strachů a problémů.

Rigden: Ano, Materiální podstata je jako neštěstí: potrápí tě, ale také poučí. Když poznáváš, z jaké strany se k tobě dostávají podobné myšlenky, odkud se v tobě objevuje ten nebo onen problém, ten nebo onen zdroj strachu, tak chápeš, jak se toho zbavit a jak ovládat svůj stav. Když děláš danou meditační techniku vlastní analýzy správně, tak potom tvé vědomí bude jasné a srozumitelné.

Jak už jsem říkal, existují podstatné rozdíly mezi city vycházejícími z Materiální podstaty a city vycházejícími z Duchovní podstaty (opravdovými, hlubokými city, projevy nejvyšší Lásky). Abychom se například během praktikování metody „Lotosový květ" mohli ponořit do stavu přiblížení k Duši, procítit hluboké pocity, je v prvé řadě nezbytná naše upřímnost, otevřenost Bohu, je jednoduše zapotřebí jít do nitra své Duše bez ohledu na cokoli. V této meditaci se pěstuje hluboký pocit Lásky k Bohu. Jinými slovy je to síla, která vychází z Duše a užívá se ke svému přímému účelu. Všimni si, že opravdová a správná duchovní praktika je práce s hlubokými pocity a ne s myšlenkami. Během těchto okamžiků v člověku převládá jediné duchovní přání, stejně jako je tomu u Duše.

Anastasia: Pro Osobnost je velmi důležité zejména střetnout se s čistým proudem síly, která vychází z Duše.

Rigden: To samozřejmě dodává současné Osobnosti více duchovní síly, začíná více cítit svět Duše, svět Boha a chápat podstatný rozdíl mezi tímto a tamtím světem. To se mimochodem odráží i na fyzické úrovni, na úrovni těla, protože během tohoto stavu dochází

k přílivu sil, mohutnému vzestupu endorfinů a jiných hormonů „štěstí“, významně se zlepšuje fyzický a psychický stav člověka.

Obzvlášť zřejmé je to během hlubokých meditací, kdy jsou sundány všechny masky – obrazy člověka, kdy probíhá informační výměna mezi Osobností a Duší. Rád bych upozornil, že k tomu nedochází při všech meditacích, ale zejména u těch, které jsou spojeny s prací na hluboké pocitové úrovni a jsou zaměřeny na probuzení Duše (například duchovní praktika „Lotosový květ“). Člověk je naplněn pocity ze světa Duše, světa Boha. V ideálním případě se meditující natolik pocitově hluboko ponořuje do duchovní praktiky, že když při tom odpojuje veškeré svoje myšlenkově-obrazné vnímání a zcela se vzdává všech myšlenek, vede to k tomu, že začíná přímo vnímat proudění síly vycházející z Duše.

Osobnost během provádění takových hlubokých meditací cítí tamten svět, procesy, které v materiálním světě nemají obdoby. Proto tamten svět (svět Boha, svět Duše) nelze popsat slovy, je možné ho jedině procítit. V takovém hlubokém meditativním stavu začíná člověk chápat a cítit, co je to opravdová Svoboda, stává se vnitřně nezávislým na mechanismech Materiální podstaty a na agresivních vlivech okolního materiálního světa. Stává se duchovně silnějším, začíná si uvědomovat, co je tento materiální svět zač, že to není jeho rodný domov, ale že je to pro jeho Duši agresivní a nebezpečné prostředí. Ale k tomu všemu dochází samozřejmě pouze tehdy, když se člověk zodpovědně věnuje získávání zkušeností pomocí duchovních praktik, když systematicky kontroluje svoji Materiální

podstatu, kontroluje své myšlenky, koná dobré skutky ve vnějším světě, tedy když se pečlivě věnuje vnitřní práci na sobě samém a když pečlivě shromažďuje dobré činy, myšlenky a city. Ale takoví lidé jsou zpravidla výjimkami.

Ve většině případů, když se lidé zkoušejí věnovat duchovním praktikám, setkávají se s určitým zkreslením, ke kterému dochází na úrovni materiálního mozku, přesněji vědomí. To je právě to, o čem jsem mluvil už dříve. Kromě „světelných filtrů – sub-osobností“, skrze které prochází informační tok vycházející z Duše, existují ještě jakési asociativní „světelné filtry“ mozku. V podstatě jsou to naše asociace, které jsou uchovávány ve spižírně paměti, kde jsou uloženy naše životní zkušenosti, dojmy a tak dále. V převážné většině se to týká trojrozměrného světa. Je to dáno tím, že stav vědomí člověka je od doby narození jeho těla nastaven na vnímání tohoto světa, ačkoliv jsou v něm naprogramovány různé pracovní režimy. Pokud člověk změní stav vědomí, může přepínat na jiné programy vnímání.

Takže k asociativnímu zkreslení dochází během toho, když mozek zpracovává informace, které se k němu v průběhu meditace dostaly. Pokud člověk vůbec není připraven na takové vnímání informace ve změněném stavu vědomí (z důvodu nesystematické duchovní práce dané Osobnosti, jen tak případ od případu), tak když mozek dešifruje získanou informaci, vydává ji na úrovni již v paměti existujících asociací a převládajících priorit obvyklého světa. Jinými slovy informace získaná při zpracování bude zkreslena asociacemi materiálního světa. K podobnému zkreslení,

i když v menší míře, dochází i u těch, kdo se systematicky snaží věnovat meditacím, ale málo se věnují práci na sobě v tom smyslu, aby se snažili kontrolovat myšlenky, vycházející z Materiální podstaty.

Anastasia: V tom je ten problém, že ti lidé, kteří se začínají věnovat duchovním praktikám, ještě zcela nechápou, v čem je ten smysl, co vytváří podmínky pro duševní radost. Ve svém vědomí ještě nerozlišují myšlenky a pocity na ty, co vycházejí z Materiální podstaty, a ty, co vycházejí z Duchovní podstaty. Lépe chápou radost, kterou pociťují z různých důvodů v materiálním světě, protože to už je jejich získaná zkušenost. Ale duchovní praktiky, při kterých dochází ke kontaktu Osobnosti s duchovním světem a k pochopení toho, co je to taková opravdová duševní radost, tak to pro žijící Osobnost, stejně jako všechno nové, zpočátku vyžaduje její vlastní aktivní práci, vytrvalost, trpělivost, víru v sebe sama a cílevědomost. Jinými slovy, je to získání nové zkušenosti a to ještě ve stavu vědomí, který pro člověka není obvyklý.

Rigden: To je správně, proto je pro začátečníky také lehčí pochopit prvotní informaci pomocí asociativních přirovnání, podobenství a tak dále. Patrně všechno to, co už jsem řekl o „světelných filtrech“, vysvětlím obrazně pro lepší pochopení ještě jednou. Duše je jako čistý pramen, zdroj. Když cítíš Duši, udržuješ s ní neustálý pocitový kontakt, tak duchovní činy důležité v životě, dobré skutky a pomoc druhým lidem přichází tak, jakoby to pomáhal někdo ze shora. Všechno do sebe zapadá i tehdy, kdy okolnosti nejsou na tvé straně. Ale především cítíš a chápeš tuto podporu na hluboké vnitřní úrovni, jako bys to dopředu věděl. A když se

Materiální podstata pouští do toho, aby ti diktovala svoje pravidla hry, dělá to obvykle nevtíravě a nenápadně, tak se pocitové spojení s Duší ztrácí, přesněji řečeno, je výrazně znesnadněno. Obrazně řečeno, čím více tvé pozornosti věnuješ hrám Materiální podstaty, tím větší plocha tohoto čistého pramene je potažena krustou. A čím hlouběji se ponořuješ do každodenních problémů, na které se díváš skrze prizma své Materiální podstaty, tím tlustší je tato krusta. Ta samozřejmě komplikuje spojení Osobnosti s Duší, tedy s Bohem. Začínají v tobě vznikat strachy vyvolané Materiální podstatou, objevuje se mnoho zbytečných zmatků, kupí se mnoho problémů. Přestáváš chápat veškerou důležitost duchovní práce na sobě samém, začínáš se bezdůvodně urážet nebo obviňuješ lidi kolem sebe. Když si všimneš něčeho podobného, věz, že je to další útok tvé Materiální podstaty a že je třeba okamžitě přijmout opatření – obnovit ztracené spojení s Duší, prorazit tuto, obrazně řečeno, narostlou vrstvu krusty. A když se dostaneš k čisté vodě, potom i vymyšlené problémy zmizí, budeš znovu chápat to hlavní a uvidíš svůj základní cíl.

Osobnost je pouze zárodek individuálního Vědomí možné budoucí Duchovní Bytosti. V duchovní oblasti ona sama od sebe není nic. Duše v sobě ukrývá velký potenciál. Ale bez splynutí Duše s Osobností může být tento potenciál vypotřebován zbytečně. A právě tehdy, řekneme hypoteticky, dochází k rezonanci vibrací, k osobitému splynutí, „oplodnění“ Duše Osobností, pouze tehdy je zrozena nová, nesmrtelná Duchovní Bytost s individuálním vědomím a velkým duchovním potenciálem. V tom také spočívá smysl lidské existence: buď vítězství Života, nebo porážka Smrtí.

Anastasia: Ano, vítězem není ten, za kterým je Smrt, ale ten, za nímž je duchovní Život.

Rigden: O tom není pochyb. **A co je to ten duchovní život?** Život, to je řada událostí, kde každý okamžik je jako článek řetězce, jako záběr z filmu, na kterém jsou zaznamenány všechny myšlenky a činy člověka. Stává se, že se díváš na dobrý film, který v tobě vyvolává pozitivní dojmy, protože většina jeho záběrů je světlá a jasná. A stává se, že se díváš na jiný film a ten v tobě vyvolává negativní náladu, protože většina jeho záběrů je temná a pochmurná. Takže je důležité, aby film tvého života byl světlý a jasný, aby v něm bylo co možná nejvíce dobrých záběrů. A každý záběr je ten okamžik tady a teď. Kvalita každého záběru tvého životního filmu závisí výlučně na tobě, neboť jsi to ty, kdo činí tvůj život světlým nebo temným svými myšlenkami a činy. Okamžik, který jsi prožil, už nesmažeš, nevystřihneš, a podruhé už se opakovat nebude. Duchovní život to je tehdy, kdy je každý záběr nasycen Dobrotou, Láskou, dobrými úmysly a činy.

Hlavní je držet v životě přesný kurz směrem k Duchovní podstatě, věnovat se duchovním praktikám, rozšiřovat obzor svých Znalostí, nepodléhat provokacím Materiální podstaty, vytvářet v sobě cit opravdové Lásky k Bohu. A přirozeně také co nejčastěji činit dobré skutky, žít podle Svědomí. Je to každodenní práce, postupné vítězství nad sebou samým. Z toho všeho se skládá tvá cesta, kterou za tebe nikdo neujde a nikdo za tebe tuto duchovní práci nevykoná.

Anastasia: Ano, řekl jste slova, která se pevně zaryla do paměti: **„Duši za tebe nikdo nespasí a nikdo**

kromě tebe tuto duchovní práci neudělá.“ Povězte prosím čtenářům, jaký by měl mít člověk přístup k duchovním praktikám, pokud chce upřímně dosáhnout své duchovní spásy?

Rigden: Pro člověka, který se snaží splynout se svou Duší, je nezbytné, aby se ke každé meditaci choval jako k tomu největšímu a nejdůležitějšímu svátku svého života. Také při praktikování i té nejběžnější meditace je zapotřebí maximálně se do ní ponořit a pokaždé se snažit dosáhnout nové úrovně jejího poznání. Tehdy se bude člověk rozvíjet a nebude přešlapovat na místě, pak pro něj bude každá meditace zajímavá, nová škálou svých citů a zajímavá v poznání a osvojení.

Mnozí se chybně domnívají, že prostě stačí naučit se vykonávat tu nebo onu techniku meditace a je to - stane se s nimi něco zázračného jako v pohádce. Ale to je omyl. Člověk se pouze tehdy změní k lepšímu, když se sám o to bude snažit, když z duchovního udělá hlavní prioritu svého života, když bude každou vteřinu kontrolovat své myšlenky, sledovat projevy Materiální podstaty, v maximální míře konat dobré skutky, žít pro jeden hlavní cíl – dojít k Bohu jako zralá Duchovní Bytost. Meditace je pouze nástroj, s jehož pomocí je nutné pracovat dlouho a pečlivě, aby bylo možné udělat ze sebe něco „dobrého“. Kromě toho je tento nástroj všestranný. Člověk například nemůže zcela porozumět, tedy až do konce poznat duchovní praktiku „Lotosový květ“, na to prostě život nestačí. Jakákoli meditace, stejně jako Moudrost, nemá ve svém poznání hranic. Dělat meditace je nudné pouze pro toho, kdo je líný nebo se vychvaluje ve své pýše: „Tuto meditaci jsem poznal – chci jinou.“ Ještě jednou

opakuji, že meditace je nástroj, a kdo chce upřímně dosáhnout duchovních výšin a není líný pracovat na sobě, může dosáhnout maxima ještě v tomto životě.

Anastasia: Je to tak. Ale setkala jsem se s tím, že mnoho lidí místo toho, aby neztráceli cenný čas a spěchali se změnou sebe samých, hledají v životě příklad duchovního člověka, tedy toho, kdo už se změnil. Je pro ně důležité, aby někdo už tak žil, v souladu s duchovními kánony a způsobem myšlení. Přičemž ne někde tam, ale tady, ve stejných podmínkách jako oni. Pro mnohé je to důležité. Takoví lidé se domnívají, že pokud na vlastní oči uvidí podobný příklad, znamená to, že i oni tak mohou žít.

Rigden: Už jsem říkal, že lidem je vlastní napodobování a asociativní myšlení. Ale důležitější je, aby se on sám stal Člověkem a neztrácel cenný čas hledáním toho, kdo se snaží o totéž. **Mnohem větší užitek může přinést člověk, jako Osobnost, sobě a společnosti tehdy, když se sám stane příkladem pro ostatní.** Prací na svých vnitřních problémech, překonáváním překážek vlastní Materiální podstaty a přitom žít pro lidi a kvůli lidem, tím si člověk razí vlastní cestu. Všechno je v rukách člověka. Jeho přání a úsilí nezávisí na vnějších životních faktorech. Lidé, kdo ví proč, žijí v iluzi, že někdo musí přijít, postavit se do jejich čela, všechno za ně udělat, a teprve potom mohou oni všichni žít šťastně. Všichni čekají vnějšího vůdce. Ale člověk, stejně jako celá společnost, nemá zapotřebí orientovat se na vnější a materiální, potřebuje se orientovat na duchovní a vnitřní. Na to existuje jedno podobenství, které vypráví o nejšťastnějším a nejbohatším člověku.

„V jedné vesnici žil Člověk. Lišil se od ostatních tím, že ačkoli žil v chudobě, žil s radostí, vždy nezištně pomáhal druhým, jak jen mohl: někde slovem, někde činem. Proslýchalo se, že když zůstává sám, blahořečí Boha, upřímně mu děkuje za to, že ho obdařil svými bohatými dary. Tyto řeči se dostaly až k proslulému veleknězi. I rozhodl se kněz navštívit tohoto Člověka, aby u něho vyzvěděl, za jaké bohaté dary Boha chválí. Kněz přišel do ubohé chýše, kde žil tento chudák, a říká:

„Přeji ti dobrý den!“

Člověk mu s úsměvem odpověděl:

„Já už si ani nepamatuju, aby pro mne den nebyl dobrý.“

Velekněz se takové odpovědi podivil, vždyť nikdo před ním mu ještě takto neodpověděl. I rozhodl se říci pozdrav jinak:

„Prostě ti přeji, aby ti dal Bůh štěstí.“

Člověk se také podivil a řekl:

„Ani nešťastný jsem nikdy nebyl.“

Velekněz si pomyslel, že chudák jednoduše nezná dobré způsoby, jak vést světský rozhovor, a řekl:

„Proč něco takového říkáš?! Já ti prostě přeji, abys byl v životě úspěšný.“

Člověk se ještě více podivil a upřímně odpověděl:

„Já jsem nebyl nešťastný, dobrý člověče.“

Velekněz pochopil, že tento chudák nepoznal jeho proslulou osobu a rozhodl se přejít k věci:

„Dobře, tak já ti přeji to, co si ty sám přeješ…“

„Co si sám přeji?!“ rozesmál se člověk. „Ale já nic nepotřebuji. Mám všechno, co si přeji.“

„Jak že?!“ užasl tentokrát velekněz. „Vždyť žiješ v bídě! I bohatí lidé toho mnoho potřebují a mnohé si přejí, a chudáci tím spíš mají potřebu.“

Člověk řekl:

„Tito lidé jsou nešťastní, protože hledají štěstí pozemské a žijí ve strachu, že přijdou o iluze a budou nešťastní. Nešťastný je ten, kdo své štěstí hledá v iluzích tohoto světa. Vždyť tady je pouze jedno opravdové štěstí – být pevně spojen s Bohem a žít Jeho vůlí. Já nehledám dočasné štěstí, protože za to, co mám, co je mi v životě Bohem dáno, za to jsem vděčný. Všechno přijímám s radostí: i to co lidé nazývají trápením, i to, co lidé nazývají neštěstím. Jsem Mu vděčný za to, že mne obdařil bohatými dary."

Velekněz se usmál:

„Ale Bůh ti nic nedal, to znamená, že Mu děkuješ pokrytecky."

Člověk odpověděl:

„Bůh mě vidí, vidí všechna má pokušení a všechny mé možnosti. Vždy mi dává to, co mne činí duchovně dokonalým."

Velekněz se zeptal:

„A pro co žiješ?"

Člověk odpověděl:

„Mou starostí každý den je to, abych byl pevně spojen s Bohem a žil podle Jeho vůle, aby byl můj *život* dokonale sjednocený a byl v souladu s Boží vůlí. Tak plyne můj den. A každou noc, když se ukládám ke spánku, odcházím k Bohu.

„A kde jsi Boha našel?"

„Tam, kde jsem našel Pravdu, když jsem jako šaty zanechal všechno pozemské na břehu svých pochybností a vešel jsem do Jeho vod Osvícení v čistotě svých úmyslů a dobrého Svědomí."

Velekněz zapochyboval, neboť se ještě nikdy nesetkal s takovým chudákem, který by pronášel taková slova.

„Řekni, takto hovoříš ze svého přesvědčení? Budeš takto smýšlet i tehdy, pokud by Bůh poslal tvou Duši do pekla?“

Člověk pokrčil rameny a odpověděl:

„Každý den se držím Boha celým svým nerozlučným objetím mé Duše. Moje upřímná Láska k Němu je nekonečná. Moje objetí je natolik pevné a Láska k Němu natolik bezmezná, že ať by mne Bůh poslal kamkoli, byl by tam i On se mnou. A pokud je On se mnou, čeho bych se měl bát? Život je pro mne tam, kde je On. Mé Duši by bylo milejší být mimo Nebe a s Ním, než být v Nebi a bez Něho.“

„Kdo jsi?“ zeptal se údivem a úlekem velekněz.

„Ať už jsem kdokoli, jsem spokojen se svým životem. A opravdu bych ho nevyměnil za život a bohatství všech pozemských vládců. Každý člověk, který umí ovládat sám sebe, vládnout svým myšlenkám a který žije v pevném objetí Lásky k Bohu, je nejbohatší a nejšťastnější člověk na tomto světě.“

„Řekni mi, chudáku, kdo tě naučil takové Moudrosti?“

„Mám jediného učitele a tím je Bůh. Každý den svého života se na tomto světě snažím činit dobro, modlím se, přebývám v blahých myšlenkách. Přitom se ale vždy starám o jediné, abych byl pevně spojen s Bohem a Jeho bezbřehou Láskou ke mně. Pouze spojení s Bohem mne činí duchovně dokonalým. A život v Lásce Boží mne učí všemu.“

Každý člověk je Osobnost, která si nese v prvé řadě odpovědnost za vše, co ve svém životě koná a co si volí. Vždyť většina lidí chápe, co je to odpovědnost. Berou na sebe odpovědnost při řešení různých životních, ideologických, každodenních běžných, finančních

a jiných problémů. Starají se především ne kvůli sobě, ale kvůli své rodině, kvůli budoucnosti svých dětí a vnuků, kvůli kamarádům, svým blízkým a tak dále. Stejně tak v oblasti duchovna - základní věci každého člověka - je třeba vzít na sebe odpovědnost za svůj duchovní osud a udělat ve svém životě všechno možné i nemožné pro to, abychom splynuli se svojí Duší a abychom získali opravdovou Svobodu od materiálního světa. Nemusíme na nikoho čekat, musíme sami konat a začít v prvé řadě u sebe. My sami musíme být dobrým příkladem pro své okolí, potom na sebe pozitivní změny v nás i ve společnosti nenechají dlouho čekat.

Anastasia: Ano, ve vašich slovech je Pravda, která se hluboce dotýká a potěšuje Duši. Nad vším vítězí duchovní Láska, která nezná ani míry ani hranic! Všimla jsem si, že se čtenáři všech věkových kategorií ptají na stejnou otázku: „Co je to pravá Láska?“

S ohledem na informace, které jste poskytoval dříve, si teď uvědomuji, že v dnešní společnosti je tento pojem značně překroucený, má zkreslený význam a podstatu. Kam se podíváme, je zřejmé, že v dnešním světě skoro všichni: děti, dospívající, mladí, staří, „osamělí“, lidé mající rodiny a také zatím nežijící v manželství pociťují velký nedostatek pocitu pravé Lásky.

Rigden: Nelze říci, že se v dnešní společnosti od tohoto pojmu ztratily klíče úplně. Ony existují, ale ukryté pod vrstvami neporozumění, pod pancířem materialistického vnímání. Aby je lidé mohli najít, měli bychom vědět, jak vůbec vypadají. Další věcí je, že se v konzumní společnosti dělá všechno proto, aby lidé z velké části tyto klíče nenašli, žili bez těchto

Znalostí v utrpení a řídili se pouze živočišnými instinkty. Proč? Protože pravá Láska člověka vnitřně osvobozuje, dává nejcennější nebeský dar - skutečnou Svobodu od tohoto hmotného světa. Toto je velmi mocná síla, která probouzí Duši. Je to nejbližší, nejkratší cesta k Bohu.

Anastasia: A mohl byste mi o tom říci více, alespoň to, co může být zveřejněno, přístupno všem? Koneckonců, existuje spousta inteligentních lidí, kterým stačí jen naznačit, kterým směrem se vydat, aby pochopili podstatu věci a mohli klíče najít.

Rigden: Ano, můžeme o tom podrobněji ... Bohužel, lidé Lásku považují za cokoli, od sobeckého instinktu „alfa samce“ a „alfa samice“, až na vztahy mezi manžely, rodiči, dětmi, morální odpovědnost před svým rodem, společností, zemí a tak dále. Ale to všechno jsou konvence. Pravá Láska je velmi mocná síla, mnohem větší, než si lidé dovedou představit.

Dá se říci, že v současném chápání většiny lidí je Láska omezena na šablonu, vnucenou jim v dětství. V podstatě se jedná o hru pro masy v rámci určitých konvencí s přihlédnutím k místním tradicím. Ve společnosti v těchto otázkách vždy existovala veřejnosti přístupná a uzavřená informace. Informace pro veřejnost sledovala vládní a veřejné zájmy. Šířila se mezi masy za účelem formování určitého způsobu chování, který vyhovoval strukturám, které uzavřenou informaci ovládaly. Uzavřená informace se aktivně používala v různých vládních strukturách, a také ve strukturách náboženského a okultního zaměření. Tyto informace byly založené na konkrétních

znalostech o neviditelném světě a umožňovaly získání další moci a vlivu nad masami.

Neposlední místo v těchto informacích je věnováno jedné z nejmocnějších energií v lidském těle, hypoteticky řečeno, sexuální energii. Informace pro veřejnost na toto téma mají tendenci člověka buď „zacyklit“ na projevech Materiální podstaty, nebo ho vtisknout do rámců tabu s primitivním vysvětlením, které je vzdáleno od podstaty věci. V důsledku toho člověk při vzestupu této energie buď upadne do neudržitelné vilnosti a zhýralosti, nebo trpí myšlenkovým sebemrskačstvím, nadměrným omezováním. To se děje z důvodu nedostatku pochopení své přirozenosti být člověkem a absence dostatečných znalostí o této síle. Ve skutečnosti, jak v prvním tak i ve druhém případě dlouho očekávaný pocit štěstí nepřichází a místo vnitřního klidu člověk pravidelně cítí prázdnotu, nebo nadměrné napětí.

Sexuální energie je jedna z nejmocnějších sil, která ovlivňuje člověka. O její moci se můžeme přesvědčit při pozorování, které odpovídá vědomé či podvědomé interpretaci přání v mysli člověka. Jednoduše řečeno, pokud by lidé během dne tolik přemýšleli o spáse své Duše, kolik myslí na sex, všichni by se už dávno stali svatými. A síla je v každém případě jen síla, všechno závisí na tom, kdo a jak ji používá, na co koncentruje svoji pozornost. Pokud ji člověk užívá v kontextu dominance Materiální podstaty, pak se promění v kult velikášství, vilnost, agresivitu, dokazování si, že jsi „alfa samec“ nebo „alfa samice“. V konzumní společnosti se všechno projevuje jako hra pro děti, mít tu nejkrásnější hračku, kterou chce každý. Poté, co hračka

přestane bavit, se začíná honička za další krásnou hračkou, dokud člověk znovu neuvidí něco lepšího. A těmto lidským přáním není konce. Všimněte si, že stejná touha – ovládat to nejlepší a nejatraktivnější - se u mužů a žen projevuje i v jiných oblastech: auta, byty, oblečení a tak dále. Kořen tohoto zla leží v Materiální podstatě člověka, která se vždy snaží získat moc, chce vládnout dočasnému, konečnému a pomíjivému. A v globálním měřítku vyhrává Materiální rozum, který tímto způsobem, další sadou iluzí nutí lidi utrácet životní sílu a směřovat pozornost na smrtelné, místo soustředění na svoji duchovní spásu.

Anastasia: Takže, obecně řečeno, lidé svojí pozorností krmí svého nepřítele, který je ve skutečnosti pomalu zabíjí.

Rigden: Ano... U každého inteligentního člověka je logické předpokládat, že pokud má sexuální energii, která se projevuje nejen v souvislosti s instinktem pokračování rodu, ale také v průběhu života, má na něj silné psychologické, fyziologické a další vlivy, to znamená, že její tvůrčí síla v struktuře člověka zaujímá neposlední místo, a to jak ve viditelné, tak i neviditelné. Co to vlastně je prudký vzestup hormonů? Je to vytváření chemických sloučenin jako následek práce různých energií, to znamená více pokročilá fyzika. Přičemž myšlenka je aktivátorem. Mimochodem, slovo hormon („hormaō“) v překladu z řečtiny znamená „vzrušuji“, „přivádím do akce“. Hormony jako biologicky aktivní látky začínají do organismu přinášet změny, které ovlivňují všechny životně důležité procesy. Teď se bavíme o tom, co je lidem již známo na úrovni fyziologie, jinak řečeno, na úrovni viditelného

světa a viditelné hmoty. A teď si představte, co tato síla může znamenat pro neviditelný svět, kde probíhají jemné vlivy a transformace, kde se ve skutečnosti rodí všechno. Z duchovního hlediska je sexuální energie síla, průvodce do hlubokých vnitřních pocitů, abych tak řekl, do světa svátosti Nejvyššího. Tyto sakrální znalosti v odlišných podobách existují v mnohých tradičních náboženstvích a vyznáních různých národů světa. Budu o tom vyprávět podrobněji.

Pravá Láska jsou hluboké pocity člověka, které nelze slovy vyjádřit. Je to síla Duše, její stav Lásky k Bohu. Pravá láska mezi lidmi se začíná, kdy jedna osoba zažívá hluboké pocity Lásky k Duši jiného člověka, jak se říká, vidí jeho podstatu, vidí jej pravého, když dochází k „nevyslovitelnému úžasu".

Vidíte ten rozdíl? Tento stav je od obvyklého stavu sexuálního vzestupu pro člověka velmi odlišný, navíc s dominantou Materiální podstaty, která v člověku probouzí touhy vlastnit, ovládat, využít druhého pro své vlastní sobecké účely. To se výrazně liší od psychologického chápání, které se projevuje v dominanci některých chvilkových nálad, vratkých pocitů, nekonečného množství chamtivých „já chci". Často to vzniká, když člověk přebývá v iluzi, že buď někoho ovládá, nebo se celý odevzdává a vzájemnost nenachází, svým chováním demonstruje neustálé trápení pro nějaký ideál, který si ve skutečnosti vymyslel on sám. On ve skutečnosti necítí pravou, nezištnou lásku a snaží se sobě a ostatním ukázat svoji alfa důležitost. Ve vztazích se to dříve či později promění v nedorozumění, napětí, vytvoří se nenávist a nepřátelství, protože tyto nejsou založeny na hlubokých pocitech, ale na přáních Materiální povahy. V tomto případě všichni

nesou vinu za všechno, jedině on za nic nemůže. To ukazuje na to, že on pěstuje své vlastní ego, neumí opravdu milovat, ale pro sebe takovou Lásku vyžaduje od ostatních. Taková „válka a mír“ se v první řadě začíná v mysli člověka. Problémem člověka je, že na sobě nechce pracovat, sám produkovat opravdovou, duchovní lásku, Lásku, kterou jeho Duše cítí k Bohu. Vždyť tato Láska je pro rychlý růst duchovní Osobnosti jako životadárná vláha pro zrající klásek.

Pravá Láska, to je štědrý vnitřní dar, který jeden člověk daruje druhému hojností hlubokých pocitů. Takovou Lásku můžeme dát, když na sebe zapomeneme. O této Lásce se říká, že je trpělivá, odpouští, není závistivá, není hrdá, není sobecká, a nepřeje nic zlého.

Pravá Láska, to je znovuobnovení jednoty Duší. Milující člověk vidí v jiném spřízněnou krásu jeho Duše. Když člověk opravdu miluje, nevidí povrchní krásu, tím myslím, rozumovou a fyzickou krásu jiného člověka, jeho talenty, schopnosti, ale vnitřní krásu jeho Duchovní podstaty. V tomto případě začíná člověka vidět z úplně jiného úhlu pohledu. I u této osoby také probíhají podstatné změny. Představte si, že ještě nedávno se vůči vnějšímu světu choval agresivně. Najednou v něm někdo objevil nikoli zlého člověka, ale dobrého, uviděl ne jeho špatné vlastností, ale dobré. To znamená, že obrátil pozornost na jeho duchovní krásu, která v něm také je, ale nebyla v jeho mysli dominantní. Díky tomuto upřímnému pocitu, člověk začne nejenom rozkvétat, ale i se měnit k lepšímu, přebývat svým vědomím v poháru plném Lásky. Lidé, kteří chtějí jít duchovní cestou, by neměli ztrácet čas čekáním, že někdo někdy přijde a začne je upřímně

opravdově milovat. Potřebujeme se naučit odhalit lásku uvnitř sebe - Lásku k Bohu, Lásku k Duši - a pak se to odrazí ve vnějším světě, dovolí to vidět lidi z hlediska jejich duchovní krásy. Je to vlastně mnohem blíže, než si dokážete představit.

Anastasia: Ano, mám dojem, že lidé ztratili základní znalost toho, co je to opravdová Láska ... Pro masy zůstaly jen tradice bez pochopení podstaty ... Například v tradici pravoslaví se během svatebního obřadu modlí k tomu, aby nebeská milost sešla na muže a ženu, kteří se rozhodli spojit svůj osud, a proměnila mezilidské vztahy v nebeské. Vzhledem k tomu, co jste vyprávěl, to nejsou jen slova.

Rigden: Rozhodně. Důležitá je podstata - svátost Duše. Když si dva lidé vzájemně projevují pravou Lásku, jednotní ve svých hlubokých pocitech, a to i při fyzickém spojení svých lidských těl, nejen pomáhá, jak se říká v pravoslaví: „Otevřít jim skutečnou svátost, což je děj, který přímo pochází od Boha a vede k Němu“. Je to „zázrak, který překonává všechny přirozené vztahy a stavy“. To má mnohem hlubší význam, a v této svátosti je opravdu skryta obrovská síla. Tady není prvenství hmoty, ale Ducha. Hmota je jen pomocným nástrojem.

Anastasia: Ano, Láska vítězí nad vším... Musím vám položit několik, dnes bohužel už tradičních, otázek od čtenářů: „Je pro současného člověka reálné, aby se změnil?“

Rigden: Naprosto. Člověk toho jednoduše velmi mnoho neví o svých možnostech.

Anastasia: Co může člověka zadržovat v poznání?

Rigden: Především je to strach vycházející z Materiální podstaty – strach z neznámého, který ze všeho nejvíc podněcuje představivost. Tento strach ovšem existuje pouze do té doby, než se neznámé změní ve známé. Proto, aby bylo možné poznat neznámé, je třeba se o ně zajímat, je třeba rozšiřovat okruh svého myšlení. Jak může člověk v opačném případě vidět něco nového, pokud jeho myšlení absorbuje pouze to, co už zná, pokud staví určité omezující hranice pro přicházející informace? Omezený rozhled a chybějící hluboké chápání světa také vede v člověku ke vzniku strachu (jež vychází z Materiální podstaty) z toho, že se střetne s Věčným a přijde o to dočasné, co má teď, obrazně řečeno, že přijde přesně o tu samou větvičku, za kterou se v podobenství drží člověk, o kterém jsem před chvílí vyprávěl.

Anastasia: Řekl jste, že aby bylo možné něco poznat, je třeba alespoň se pokusit začít to poznávat.

Rigden: Ano. Ne nadarmo staří mudrcové říkali, že aby bylo možné poznat svět, je potřeba poznat sebe sama. A aby bylo možné poznat sebe, je třeba oprostit se od obvyklých stereotypů vnímání. Vždyť náš vnitřní svět je mnohem větší a zajímavější, než jsme si zvykli o něm myslet. Jeho krásu, velikost a hloubku nelze poznat pouze s pomocí obvyklého vnímání. Pokud se ponořuješ do hlubin neprozkoumaného, například když se věnuješ meditativní technice, můžeš uvidět a ucítit to, co s tebou bylo vždy a co ti dává celkové chápání světa. Hluboké pocity (nebo tak zvaný *šestý smysl*, pocit intuice, který je možné rozvíjet pomocí

určitých meditativních duchovních praktik) umožňují vnímat více informací než vědomí omezené logikou. Předstihují situaci a poskytují o ní objemné znalosti z pozice Pozorovatele Duchovní podstaty.

Vždyť reálný svět a ne to úzké spektrum, které můžete vidět svým zrakem, je natolik mnohostranný a různorodý, že není racionální zkoumat ho pouze z pozice trojrozměrného prostoru. Mnohorozměrná struktura člověka dává Pozorovateli Duchovní podstaty možnost pracovat v různě změněných stavech vědomí, nacházet se současně na různých místech. To ve svém důsledku umožňuje nacházet se v různých alternativních stavech, rozměrech, tedy „vidět“ nebo mít různorodé možnosti v různých realitách. Člověku se tato různorodost potenciálních „nerealit“ objevuje do té doby, dokud neučiní konkrétní volbu. Ta projevuje jednu z mnoha vzájemně spojených realit, se kterou meditující vstupuje do rezonance. Jinými slovy, když se člověk nachází v meditaci, činí už svou volbou změny v dané realitě. Meditace je stejná jako sám život, v níž osobní volba formuje tu či onu budoucnost.

Není na tom nic zvláštního. Je to pouze jiná, k dnešnímu dni zatím neprozkoumaná fyzika. Nicméně výzkumy v tomto směru již probíhají. Pochopení nebo vyřešení těch nebo oněch vědeckých otázek vede k tomu, že se jich pak objeví ještě více. Například odpovědi, které nachází kvantová fyzika, vedou ke vzniku otázek v biochemii, biofyzice a tak dále, ve složitém řetězci vzájemných spojitostí a závislostí tohoto složitého světa. Jak se ví, makrosvět je odrazem mikrosvěta, takže aby bylo možné pochopit uspořádání, harmonickou práci a možnosti makroobjektů,

je nezbytné začít se zkoumáním a pochopením mikrosvěta.

Anastasia: Ke dnešnímu dni je experimentálně stanoveno, že člověk díky svým fenomenálním schopnostem může měnit polarizaci světelných paprsků, elektromagnetické pole, vlastnosti vody a také vychylovat paprsek laseru, snímat informace z jiných objektů a tak dále. Pokud tedy prozkoumáme člověka (alespoň ty jeho možnosti, které věda může k dnešku zaznamenat), je pro pochopení mechanizmů těchto fenoménů zapotřebí prozkoumat nejen viditelnou, ale, což je zvlášť důležité, také neviditelnou strukturu člověka?

Rigden: Rozhodně. Každý materiální objekt se skládá z řady chemických prvků. Pokud mluvíme o člověku, tak jeho tělo obsahuje celou Mendělejevovu tabulku a ještě mnoho neobjevených chemických prvků. Ale co je zajímavé, pokud se budeme ponořovat do mikrosvěta člověka, zjistíme, že množství chemických prvků se bude zmenšovat, ale jejich vzájemné působení bude čím dál složitější. Pokud například dojdeme k velikosti molekuly, můžeme vidět, že množství chemických prvků se zmenšilo na jednotky. Při dalším ponoření do mikrosvěta atomu chemie mizí a zůstává kvantová fyzika na úrovni elementárních částic. Elementární částice zde odhalují vlastnosti hraničního stavu: jedna a ta samá částice za různých podmínek může být hmotou (částicí), ale může být i energií (vlnou). Kromě toho vychází najevo množství skrytých pozoruhodných vlastností: vzájemné působení částic je nezávislé na vzdálenosti a přenosu energie, a mnohé jiné. Ale můžeme říci, že i kvantová

fyzika je omezena, stojí na prahu dvou světů tam, kde hmota (částice) přechází v energii (vlnu).

Při dalším zahloubání se, kvantová fyzika mizí a začíná zcela nový, lidstvu ještě nepoznaný svět – mnohorozměrný svět energií, a dál je svět informací (oněch základních informačních cihel, o nich jsem se již zmiňoval), který utváří hmotu, vnější podobu, samotný život.

Existuje takový paradox, nazval bych to paradox člověka. Vezměme si například člověka středního věku, o váze 70 kg, vysokého 170 cm. Pokud bychom dali dohromady všechny elementární částice, kterými je tvořen tento člověk, tak nezaplní ani malý náprstek a jejich váha nebude větší než 1 g. Ale pokud znovu rozestavíme tyto elementární částice na svá místa podle informační struktury tohoto člověka v daný časový moment, na daném místě, dostaneme opět velkého a těžkého člověka středního věku o váze 70 kg a s výškou 170 cm.

Anastasia: Obdivuhodné…

Rigden: Otázka zní: „Kam se poděla jeho velikost a hmotnost?“

Anastasia: Určitě tam, kam se poděla i díra z preclíku, když ho člověk sní… Znamená to tedy, že váha člověka je také iluze? To je tedy zajímavé, a co vytváří iluzi hmotnosti?

Rigden: Na tuto otázku existuje odpověď, jenomže je mimo hranice chápání současné fyziky. Základ

odpovědi ale tvoří znalosti o informačních cihlách vesmíru, o kterých jsem už vyprávěl dříve.

Řekněme to tak, že se podle určitého „plánu“ vytvářejí různé kombinace informačních cihel. V důsledku toho se z jedněch a těch samých chemických látek tvoří různé formy „živé“ nebo „neživé“ hmoty a tak dále. Různorodost variant uspořádávání informací a také samotné prvotní zrození energií v procesu pozorování vytváří, nazvěme to tak, Superpozorovatel oné strany. Lidé Ho nazývají Bohem, Stvořitelem, Vyšším rozumem, tím, Kdo podle mytologie národů světa stvořil Vesmír a řídí ho. Právě na tomto Superpozorovateli závisí, jak bude uspořádaná informace, a následně, jaká z energií nebo jejich částí bude přeměněna v elementární částici. A na tom už závisí, co zrovna bude projeveno a vytvořeno v materiálním světě, obrazně řečeno, zda to bude kámen pod tvýma nohama nebo hvězda nad tvou hlavou. Vždyť vše, co nás obklopuje, nás samotné nevyjímaje, se skládá z těch samých prvků, ovšem spojených podle různých programů. A tyto informační programy, tyto prvotní energie, jsou pouze projevem úmyslu Toho, Kdo stvořil vše. Tvar a kombinace jsou různé, ale bez ohledu na to, vše je mezi sebou navzájem propojeno, vše „živé“ i „neživé“ na sebe vzájemně působí, taková je Jeho vůle, taková je Jeho idea.

V člověku je částečka Toho, Kdo stvořil vše. Lidé ji nazývají Duší. V její existenci v takové podobě (uvíznutá ve hmotě) je Jeho úmysl, neboť nemá smysl cokoliv tvořit, pokud na toto nedohlížíš. Nakolik je pro člověka cenné dohlížet na své duchovní přeměny, natolik je i pro Boha cenné dohlížet na Duše a natolik je cenný

ten, kdo se k Němu vrátil. Přitom je ale člověku zachována svoboda volby. Právě Osobnost při duchovním rozvoji a splynutí s Duší se stává tím Pozorovatelem Duchovní podstaty, který je podobně jako jeho Stvořitel schopen díky vlastnímu pozorování měnit mnohé v materiálním světě. Může například měnit nejen svůj osud ale také osudy jiných lidí, činit změny v okolním světě.

Anastasia: A jak může Pozorovatel provést změny svým pozorováním?

Rigden: Aby bylo možné odpověď na tuto otázku pochopit, dovol, abychom udělali exkursi do oblasti kvantové fyziky. Čím více vědci zkoumají otázky, které věda klade, tím více dochází k závěru, že všechno na světě je velmi těsně vzájemně propojeno a nic neexistuje odděleně. Tytéž elementární částice existují ve svém vzájemném propojení. Podle teorie kvantové fyziky, pokud je vyprovokován v jednom okamžiku vznik dvou částic, tak se nebudou nacházet pouze ve stavu „superpozice“, tedy současně na mnoha místech, ale také změna stavu jedné částice povede k okamžité změně stavu druhé částice, ať už se od sebe budou nacházet jakkoli daleko, dokonce i pokud bude tato vzdálenost převyšovat hranice působnosti všech přírodních sil, které jsou dnes člověku známy.

Anastasia: A v čem tkví tajemství takového okamžitého propojení?

Rigden: To hned vysvětlím. Podívejme se například na elektron. Je tvořen informačními cihlami (nebo jak je nazývali v dávných časech – „zrna Po“), které

zadávají jeho hlavní charakteristiky včetně toho, že určují jeho vnitřní potenciál. Podle současných představ se elektron pohybuje okolo atomového jádra jakoby po „spirálovité orbitě“ (orbitalu).

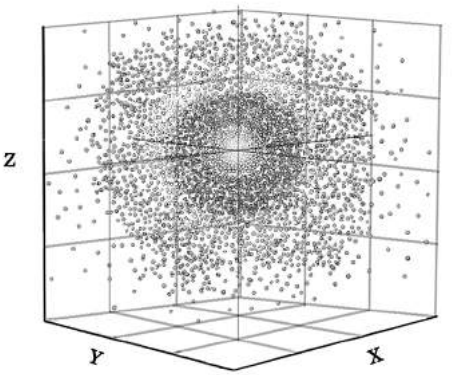

Obrázek č. 2. ***Elektronový oblak atomu vodíku:*** *část trojrozměrného prostoru okolo atomového jádra, kde se s největší pravděpodobností nachází elektron.*

Přesněji řečeno, už nyní si tento pohyb představují ne v podobě materiálního bodu se zadanou trajektorií, ale v podobě elektronového oblaku (pomyslné zobrazení elektronu, který „je rozmazán“ po celém atomu), v němž jsou oblasti s vyšší a nižší koncentrací elektrického náboje. Elektronový oblak jako takový nemá zřetelné hranice. Pod pojmem orbita (orbital) se rozumí část prostoru, oblast okolo atomového jádra, kde je největší pravděpodobností vyskytuje elektron v atomu (atomový orbital) nebo v molekule (molekulový orbital). Nemá se na mysli pohyb elektronu po nějaké konkrétní linii.

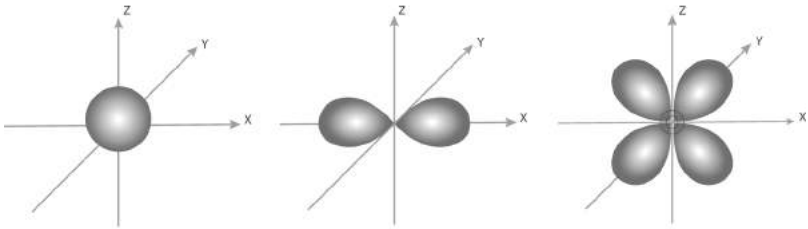

1 2 3

Obrázek č. 3. ***Různé tvary elektronového oblaku***
(„geometrie“ kvantové chemie)

1) s-orbital – elektronový oblak ve tvaru koule (znak kruhu);

2) p-orbital – tvar činky nebo dvojité hrušky (znak nekonečna);

3) d-orbital – tvar květu se čtyřmi okvětními lístky (znak kosého kříže)

Rozdíl mezi vnitřním potenciálem a vnějším nábojem právě takové orbitaly vytváří. Kvalita vnitřní energie (potenciálu) charakterizuje materiální objekt. Řečeno jazykem současné vědy to znamená, že takové elektronové obaly (orbitaly) atomů v závislosti na počtu a umístění elektronů určují elektrické, optické, magnetické a chemické vlastnosti atomů a molekul, a také většinu vlastností tvrdých těles. Jak si pamatujeme z hodin chemie, tvary elektronových oblaků mohou být různé.

Takže elektron, jak víme, může v materiálním světě existovat ve dvou stavech současně: **ve stavu částice a stavu vlny**. Podle téže kvantové fyziky se může současně projevovat na různých místech. Když elektron odejde nebo přesněji zmizí ze své atomové orbity, *okamžitě* se přemisťuje, tedy na tomto místě mizí, ale na jiné orbitě se objevuje.

Ale nejzajímavější na této otázce je to, o čem vědci zatím nevědí. Podívejme se například na elektron atomu vodíku, tedy prvku, který je obsažen ve vodě, v živých organizmech, v přírodních nerostech a který představuje jeden z nejrozšířenějších prvků v kosmu. Elektronový oblak rozprostírající se okolo atomového jádra vodíku má tvar koule. To je fakt, který může věda na dnešní úrovni zaznamenat. Ale vědci zatím nevědí, že **elektron je sám od sebe zatočený do spirály.** *Přičemž tato spirála (jedna a ta samá) může být zatočena jak doleva tak i doprava v závislosti na tom, jak je v ní rozmístěn náboj. Takže právě díky takovému spirálovitému tvaru a změně místa koncentrace náboje přechází tento elektron snadno ze stavu částice do stavu vlny a naopak.*

Uvedu názorný příklad. Představ si, že máš v rukách pomeranč. Za pomoci nože z něj pečlivě loupeš kůru vcelku, postupuješ kolem dokola, jakoby ve spirále, pohybuješ se od jednoho konce k druhému, řekněme třeba od vrcholku v bodu A do vrcholku v bodu B. Pokud sejmeš takovou kůru z pomeranče, tak v obvyklé složené podobě bude tvořit tvar koule, bude připomínat obrys pomeranče. Ale pokud ji roztáhneme, bude se podobat zvlněnému provazu. Takže oranžová strana pomerančové kůry bude v našem názorném příkladu představovat spirálu elektronu, kdy se na jejím povrchu v oblasti bodu A bude nacházet vnější náboj a v oblasti bodu B zevnitř (na bíle straně kůry) bude vnitřní náboj. Jakákoli vnější změna v bodu A (na oranžové straně kůry) povede ke stejné okamžité vnitřní změně, ovšem opačné síly působení v bodu, který se nachází na bílé straně kůry pod vrcholkem B. Jakmile klesá vnější náboj elektronu, tak se spirála pod vlivem

1

2

Obrázek č. 4. ***Názorný příklad přeměny elektronu z částice na vlnu:***
1) stav částice; 2) stav vlny

vnitřního potenciálu roztahuje a elektron přechází do stavu vlny. Když se znovu objevuje vnější náboj, který vzniká v důsledku vzájemného působení vlny s hmotou, spirála se stočí, a elektron opět přechází do stavu částice. Ve stavu částice má elektron vnější záporný náboj a levostrannou spirálu, ale ve stavu vlny má pravostrannou spirálu a vnější kladný náboj. A celá tato přeměna probíhá díky ezoosmóze.

Pozorovatel z pozice trojrozměrné dimenze může při vytvoření určitých mechanických podmínek vidět elektron jako částici. Ovšem Pozorovatel z pozice vyšších dimenzí, který bude vidět náš materiální svět v podobě energií, může pozorovat jiný obraz struktury toho samého elektronu. Uvidí zejména to, že informační cihly, které tento elektron tvoří, budou projevovat výlučně vlastnosti energetické vlny (roztažené spirály). Přičemž tato vlna bude v prostoru nekonečná. Jednoduše řečeno, poloha samotného elektronu v celkovém

systému reality je taková, že se bude nacházet všude v materiálním světě.

Anastasia: Můžeme říci, že bude existovat nezávisle na tom, zda ho vidíme jako Pozorovatelé trojrozměrného světa nebo ne?

Rigden: Ano. Aby to bylo možné pochopit, podívejme se ještě na jeden příklad – se zrcadlem. Dejme tomu, že několik základních informačních cihel tvoří strukturu, která představuje lokální bod, nějaký blíže neurčený objekt. Ten umístíme doprostřed místnosti, ve které jsou pod určitým úhlem rozmístěna zrcadla takovým způsobem, že se objekt odráží v každém z nich. Takže objekt se nachází uprostřed místnosti, odráží se v každém zrcadle, navíc my ho vidíme, takže informace o něm je v našem vědomí. Stručně řečeno je informace o tomto objektu na několika místech současně. Pokud odstraníme jedno ze zrcadel, tak v tom místě nebudeme daný objekt pozorovat. Ale když zrcadlo vrátíme, znovu se objeví. V principu to znamená, že informace o něm nezmizela. Prostě za určitých podmínek projevení informace objekt opět vidíme, ale když se podmínky změní, nevidíme ho. Nicméně objektivně daný objekt na tom místě z pohledu informace stále existuje. Odraz může mít nepřetržitý sled, což znamená, že tento objekt je v každém bodě dané místnosti (a mimochodem nejen místnosti ale i v prostoru mimo rámec místnosti) nezávisle na tom, jestli ho vidíme nebo ne.

Podle kvantové fyziky to, zda se elektron nachází ve stavu částice, závisí na samotném aktu měření nebo pozorování. Jinak řečeno, neměřený a nepozorovaný

elektron se chová ne jako částice, ale jako vlna. V tomto případě pro něj existuje celé pole pravděpodobností, protože se nachází tady a teď na velkém množství míst najednou, tedy ve stavu superpozice. Přitom bez ohledu na to, že elektron zaujímá větší množství pozic, bude to jeden a ten samý elektron a jedna a ta samá vlna. Superpozice je možnost nacházet se v jeden okamžik ve všech možných alternativních stavech, dokud není učiněna volba, dokud Pozorovatel neučinil měření (výpočet daného objektu). Jakmile Pozorovatel soustředí pozornost na chování elektronu, tak se elektron okamžitě přemění v částici, tedy přemění se z vlny v materiální objekt, jehož polohu je možné lokalizovat. Jedním slovem, po měření, tak říkajíc po volbě Pozorovatele, se bude jeden objekt nacházet pouze na jednom místě.

Anastasia: Ó, to je zajímavá informace! Jak se ukazuje, závěry kvantové fyziky jsou cenné pro ty, kdo se věnují zdokonalování sebe sama. To v určitém směru vysvětluje důvody toho, proč se člověku nedaří meditace. Vždyť co napomáhá tak říkajíc „zhmotnění“ procesu meditace, tedy přechodu ze stavu vlny do stavu hmoty, v němž energie znovu získává vlastnosti hmoty? Právě pozorování a kontrola ze strany Materiální podstaty. Jinými slovy se meditace nedaří tehdy, když se spouští myšlenkové procesy, jež jsou vlastní obvyklému, každodennímu stavu vědomí. Přitom mozek se celou dobu snaží cosi identifikovat a lokalizovat objekt pozorování. Taková situace se rozvíjí tehdy, když se Osobnost během meditace nedostatečně ponořuje do změněného stavu vědomí, nebo ztrácí kontrolu nad tímto stavem. To umožňuje Materiální podstatě vměšovat se do procesu pozorování, to má

za důsledek zrod asociativních obrazů a Pravda se ztrácí. Vlna přechází ve hmotu. Ale jakmile „odpojíš mozek“ s jeho myšlenkovými procesy a plnohodnotně se zapojíš do meditace, tak díky projevení tvých hlubokých vnitřních pocitů dojde k rozšíření vědomí a hmota pozorovaná Duchovní podstatou se přemění ve vlnu. Spojíš se s opravdovou realitou světa, utvoříš s ní jediný celek a zároveň budeš cítit všechny jeho rozmanitosti, doslova jakoby tě bylo mnoho a ty jsi byl všude. Potom teprve probíhá opravdová meditace jako proces poznání Pravdy.

Rigden: Zcela správně. Svět Materiální podstaty je svět, kde vládne hmota a její zákony. Svět Boha je svět dokonalých energií. Když se nacházíš v meditaci, ve změněném stavu vědomí, stáváš se částí procesu, částí božského projevení se na tomto místě. Jakmile se v tobě uvede do chodu Pozorovatel Materiální podstaty, zdá se ti, že se stává faktem tvá kontrola nad hmotou. Ve skutečnosti je to tak, že kontrolu nad tebou má hmota neboli (Materiální Rozum). Výsledkem je pouze to, že se stáváš více projeveným materiálním objektem, v podstatě se měníš v korpuskulární objekt celkové hmoty (korpuskule z latinského corpusculum – „tělísko“, „nejmenší částečka hmoty“) a podrobuješ se jejím zákonům. Pokud se přepínáš do stavu vlny, stáváš se částí božského projevení se v tomto světě, tedy Pozorovatelem Duchovní podstaty. Proto se také říká: čeho je v tobě víc, tím se také staneš.

Ve stavu meditace mizí obvyklé vnímání. Zejména u člověka, který má zkušenosti s meditacemi, pokud se podíváme na jeho stav během duchovní praktiky

„Lotosový květ“, tak se jeho vědomí opravdu výrazně rozšiřuje, vychází za hranice obvyklého světa. Člověk cítí, že se současně nachází všude. Můžeme říci, že superpozice v kvantové fyzice, získání stavu vlny je to samé, jako když v meditaci získáš stav přístupu do vyšších dimenzí, kde už hmota není. Superpozice ve stavu meditace je tehdy, když „vidíš“, ve smyslu že cítíš hlubokými city, celý svět a jeho různorodé projevy. Ale jakmile se Pozorovatel koncentruje na nějaký objekt, jeho vědomí se redukuje a omezuje se na objekt pozorování. To znamená, že když činíš volbu a soustředíš se na konkrétní detaily, vlna se mění ve hmotu. Vždyť když se soustředíš na detaily, mizí celkové vnímání a zůstávají jenom detaily. Myšlenky vycházející z Materiální podstaty jsou zvláštní nástroj, síla k materializaci objektů, ale pocity vycházející z Duchovní podstaty, to je síla k rozšíření vědomí, cesta k vyšším dimenzím.

Anastasia: Ano, nakolik je složitý tento svět a jak zřejmé v něm mohou být jednoduché věci.

Rigden: Takže co se týče kvantové fyziky… Na jedné straně toto povědomí o Pozorovateli rozšířilo hranice vědění vědců, na druhé straně je to zavedlo do slepé uličky. Vždyť pozice Superpozorovatele dokazuje, že existuje nějaká ohromná síla, která je schopná působit zvnějšku na Vesmír, na všechny jeho objekty a všechny procesy, které v něm probíhají.

Anastasia: Fakticky je to ještě jedna cesta, jak vědecky dokázat existenci Boha?

Rigden: Ano, člověk má Duši jako částečku božské síly. Čím více mění svůj vnitřní svět, čím více

jeho Osobnost splývá s Duší, otevírá se před Bohem, tím se stává duchovně silnějším a získává možnost ovlivňovat materiální svět z vyšších rozměrů. A čím víc takových lidí je, tím významnější a rozměrnější je tento vliv. Superpozorovatel je Bůh, který může ovlivňovat všechno. A Člověk jako Pozorovatel Duchovní podstaty, to je Pozorovatel, který může zasahovat do procesů světa a na mikroúrovni je měnit. Lidem jsou samozřejmě dostupné určité manipulace s hmotou i z pozice Pozorovatele Materiální podstaty. Ale opravdovou sílu ovlivňovat získává pouze tehdy, když se zapojí jeho Pozorovatel Duchovní podstaty.

Anastasia: Když se věnuješ duchovním praktikám a máš rozšířené představy o realitě světa, chápeš, že je to fakt. Jako potvrzení tohoto mohou sloužit také neuvěřitelné zázraky, které v různých dobách a na různých kontinentech konali ti, jež byli lidmi považováni za svaté. Vždyť pro ně nebylo obtížné zastavit živly, změnit strukturu vody, vyléčit jakoukoli nemoc a dokonce člověka vzkřísit z mrtvých.

Rigden: Samozřejmě, člověk si ani neumí představit, jaké schopnosti v něm jsou. Pozorování je prvním krokem k poznání skrytých tajemství. Když se díváme z pozice Pozorovatele Materiální podstaty nebo Duchovní podstaty, tak už ovlivňuje samotnou situaci a její možné završení, předběžné rozhodnutí ve světě, který je pro nás neviditelný, jelikož činíme volbu. Každá situace je zvláštní odpovědí nejen na tvou přítomnost na daném místě tady a teď, ale i na to, jakým se právě ty v tento moment pozoruješ.

Anastasia: V podstatě, v okolí vždy pozorujeme část sebe samých a nehodnotíme realitu světa, ale to, jak my ho interpretujeme podle svého chápání světa a podle svých zkušeností.

Rigden: Správně. Když říkáme něco o světě, tak ve své podstatě říkáme něco o sobě. Dobrý posluchač vždy uslyší o tom, kdo mluví, mnohem víc, než se tento člověk chystá o sobě prozradit.

Anastasia: Jinými slovy řečeno, ať už je to jak chce, ale vnější svět vidíme skrze zvláštní „růžové brýle“ Pozorovatele Materiální podstaty. Čím méně pracujeme na přeměně svého vnitřního světa, tím hůř pro nás. Vždyť v takovém případě budou narůstat pouze zkušenosti spojené s dominancí Pozorovatele Materiální podstaty, což znamená, že se k nám bude dostávat ještě více zkreslený obrázek vnímání světa.

Rigden: Ano. To můžeme mimochodem vysledovat dokonce z pozice již existujících znalostí o mozku, vědomí, způsobu lidského myšlení a formování pohledu na svět. V konzumní společnosti jsou obvykle člověku od narození vštěpovány určité mechanismy, že svět je materiální a tato jednota je údajně jedinou realitou. Jak už jsem o tom vyprávěl, náš mozek je sestaven takovým způsobem, že se velmi rychle vyzbrojí různými stereotypy, navíc na nich potom trvá, dokud si člověk nezvolí nové. Takovým způsobem začíná člověk od dětství budovat svůj život v podstatě podle lživých mechanismů, podle jednostranného vidění světa z pozice Pozorovatele Materiální podstaty. Všechno, co neodpovídá jeho mechanismům a osobní volbě, člověk jednoduše ignoruje. Vybírá si jakoby velmi úzké

životní spektrum poznání světa, sebe sama a o víc se dokonce ani nestará. Výsledkem je, že člověk využívá „ohrané“ asociace a stává se ve svých činech a záměrech zcela předvídatelným.

A co představuje ona volitelná informace z okolního světa, jejíž velká část se k nám dostává prostřednictvím zraku? To, co vidíme, podle zmíněné kvantové fyziky, je iluze vzniklá geometrií daného prostoru. V obvyklém stavu vědomí vnímáme svět ne z pozice odtažitého kosmického nebo jiného Pozorovatele, ale z pozice Pozorovatele, který je ponořen do daného trojrozměrného prostoru, je umístěn v určitých souřadnicích v daný časový moment. Proto i svět budeme vnímat jednostranně, pouze z tohoto bodu, a tady se bez zkreslení neobejdeme. Dokonce i svoje tělo vidíme jako trojrozměrný obraz, který vnímá náš mozek, jež je naladěn na pro nás obvyklý každodenní stav vědomí. Pokud změníme stav vědomí a podíváme se například na naše tělo ve stavu meditace, uvidíme auru a její odpovídající obaly, takže celkově vzato naši zcela jinou konstrukci. Když praktikujeme ještě složitější meditace spojené s pozorováním z vyšších rozměrů, můžeme vidět ještě rozsáhlejší, celistvou konstrukci, včetně částí, které se nacházejí v jiných rozměrech. Toto všechno samozřejmě rozšíří naše představy o energetické stavbě člověka.

K tomu je navíc potřeba vzít v úvahu, že se mozek nachází v lebeční schránce, tedy že je zcela izolován od vnějšího prostředí. Nemá bezprostřední kontakt se světlem fyzického prostoru, jež nás obklopuje. Světlo, které vstupuje do očí, se jednoduše přeměňuje na elektrický signál. A právě tento signál mozek analyzuje

a dešifruje, obrazně řečeno, ve své „temnotě“. Jinými slovy náš mozek nevidí „reálný obraz“ (přesněji iluzi geometrie daného prostoru), ale pouze přetvořený signál zvnějšku – „*elektrickou kopii*“ obrázku, který je viditelný v omezeném rozsahu vnímání.

Anastasia: Takže nejen že tato „elektrická kopie“ stavu pozorovaných objektů zachycuje už uběhlý okamžik, ale navíc ji ani nemůže označit za malý kousíček informace z různorodosti viditelného a tím spíše nám neviditelného světa. A člověk se přitom ještě iluzorně domnívá, že tento svět zná a vyzná se v něm…

Rigden: Ano, člověk tak přemýšlí ze zvyku myšlení, jež vychází z Materiální podstaty… Ale měl by si položit otázku, kdo jmenovitě v něm myslí a co je to vědomí? Mozek je složitostí své stavby, svými funkcemi (včetně obranné funkce) unikátní biologické zařízení s obrovským množstvím prvků a jejich spojeními a nemá bezprostřední kontakt s prostředím, jež ho obklopuje. Mozek je velice výkonný, je tedy schopen plnit mnohem složitější funkce, než je nutné například pro život na Zemi. Mozek pracuje neustále i v noci, i ve dne. Pouze mění svůj stav například na spaní, na bdění a tak dále. Je mu vlastní samoreorganizace jeho systému. Stabilní bývá obvykle od 0,5 do 2,5 vteřiny a potom se zapojují určité mechanizmy, pružné úseky, vypínají se jiné a přitom pevné úseky neustále pracují. Mozek jakoby se „nudil“ monotónností. Probíhá v něm neustálý myšlenkový proces. Zpracování nerůznějších informací v něm probíhá 24 hodin denně.

Mozek je prostředníkem mezi vědomím a světem. Vnímá a snaží se dešifrovat kódy, tedy různé signály

včetně těch, které se k němu dostávají od pěti smyslových orgánů. Ale za zvlášť důležité musíme označit to, že mozek je schopen vnímat i mnoho jiných signálů, které se k němu dostávají nejen z viditelného, ale také z neviditelného světa. Potvrzují to experimenty současných vědců. Byly prováděny za účasti lidí, kteří se věnovali určitým meditativním praktikám, v nichž měnili stav svého vědomí. Šlo o buddhistické mnichy, sibiřské šamany, jasnovidce a tak dále. Kromě toho byli do této skupiny zařazeni lidé, u nichž se epizodicky, spontánně projevovaly mimořádné schopnosti: telepatie (předávání myšlenek na dálku), předvídání budoucnosti, telekineze (schopnost silou myšlenky pohybovat fyzickými předměty, měnit jejich tvar) a tak dále. Vlastně jsou takové schopnosti vlastní každému člověku, pokud je rozvine.

Anastasia: Takže je to v podstatě důkazem toho, že člověk, který má základní Znalosti, tak aniž by vyšel z místnosti, se zavřenýma očima, bez pomoci jakýchkoli mechanických prostředků nebo známých smyslových orgánů je schopen ve změněném stavu vědomí úspěšně poznávat svět.

Rigden: Všimni si, že tyto jeho poznatky budou mít mnohem větší informativní hodnotu a budou bohatší než ty, které se podaří člověku získat v obvyklém stavu vědomí. Proč? Protože jeho vědomí začíná pracovat v *jiném* režimu.

Dokonce s pomocí moderní aparatury můžeme vysledovat, jak se ve změněném stavu vědomí reorganizuje mozková činnost. Když člověk myslí v obvyklém stavu vědomí, tak se aktivita nervových buněk

v různých zónách mozku projevuje podobně jako hvězdné nebe, tedy neuspořádaně. Ale když se člověk nachází ve změněném stavu vědomí, tak vzniká zcela jiný obraz aktivity mozku. „Hvězdy“ jakoby se řadily do zvláštních „hvězdných shluků“ určitého tvaru – do sfér, oblaků, proudů, paprsků, jež mají přesný směr.

Navíc je potřeba si všimnout také stavby (tvaru) samotné lidské lebky z vnitřní strany a tkání, které ji obepínají. Zvláštní pozornost si zaslouží čelní, temenní a tylní kost a jejich zvláštní reliéf. Je to originální biologický prototyp vydutých zrcadel, jež je schopen soustředit, pohlcovat a odrážet vlny různých frekvencí. Tato konstrukce slouží jako dobrý rezonátor (z latinského slova „resono“ – „znít v odpověď“, „ozývám se“), je tedy schopna shromažďovat a soustředit energii vibrací a zesilovat ji.

Anastasia: To je docela zajímavá informace. Jak je známo na příkladu oné moderní radiotechniky, mají vydutá zrcadla vlastnosti přijímající a vysílající antény.

Rigden: Zcela správně. Takže mozek je ve své podstatě unikátním biologickým zařízením, jež plní mnoho funkcí, slouží jako přijímač a vysílač informací nejen z vnějšího viditelného ale také z neviditelného světa, včetně vnitřního světa člověka.

Když člověk začíná provádět meditaci, dává pomyslný pokyn, uvádí do provozu ty nebo jiné čakry, spouští jemné energie, které také aktivizují určité zóny v energetické konstrukci. Díky takovému pomyslnému pokynu se také mozek fyzického těla přelaďuje do režimu

práce změněného stavu vědomí. Přičemž můžeme říci, že v hlubších meditacích dochází k docela zajímavému procesu: meditující prakticky provádí „zastavení myšlenek“. A informace v čisté podobě získává díky síle, kterou lidé už od pradávna nazývají šestým smyslem, intuicí (intuitivními Znalostmi). A takové znalosti jsou mnohem hlubší, bohatší a různorodější, než obvyklé viditelné vnímání světa. Vždyť Pozorovatel Duchovní podstaty vnímá energetické procesy pocity, celistvě a jasně, poznává opravdovou realitu. Díky tomu je pro něj po meditaci zřejmý podstatný rozdíl mezi tím, co lidský mozek stereotypně chápe jako „realitu“ v trojrozměrném světě a tím, jaká je ve skutečnosti realita, která formuje události tohoto světa. Pro takového Pozorovatele není problém získat informace, které výrazně předbíhají současné vědecké chápání určitých procesů v tomto světě.

Takže vnější svět představuje pro mozek jako biologické zařízení pouze mnohačetné kopie, které vnímá podle úkolu stanoveného Pozorovatelem a v souladu s vnitřním světem a volbou samotného Pozorovatele. Každý člověk prožívá svou realitu podle své volby a vnitřního vnímání.

Anastasia: Ano, teď je ještě lépe pochopitelné, proč je třeba snažit se žít a získávat osobní zkušenosti z pozice Pozorovatele Duchovní podstaty. Pouze tehdy existuje reálná šance, že člověk nepromarní svůj život v mnohačetných omylech, že neuvízne v iluzích od Materiální podstaty, ale změní svůj osud a vytvoří realitu své duchovní spásy ještě v tomto životě. Vždyť to, o čem přemýšlíme, se bude také vytvářet, projevujíce se v tuto, nebo jinou realitu.

Rigden: Ano, člověk je ve svém poznání schopen zajít natolik daleko, nakolik věří, že dokáže projít. Čím vytrvaleji se bude vyhýbat svým omezujícím mechanismům, jež byly zformovány Materiální podstatou, tím více se projeví jeho vliv na realitu. Když si člověk v životě vytvoří pevnou pozici Pozorovatele Duchovní podstaty, může pochopit své hluboké propojení a vzájemný vztah s celým světem.

Člověk jako Pozorovatel Materiální podstaty ve svém okolí zachycuje pro něj významné objekty, posiluje jejich důležitost pro sebe silou své pozornosti. To, zda bude ten či onen objekt důležitý, závisí na tom, jaký má člověk pohled na svět, na jeho zkušenostech v poznávání světa a sebe samého. Jakmile se člověk začíná opírat o vnější okolnosti, vyvolává tím pohyb, který v něm vzbuzuje neklid, projevy mnohačetných iluzí, které ještě více zabírají jeho pozornost.

Člověk jako Pozorovatel Duchovní podstaty se dívá na svět nezaujatě. Jeho oporou v životě a významným objektem je jeho Duše. Vždyť není možné poznat Pravdu vnějšího, když nepoznáme Pravdu vnitřního, neboť potom není Pozorovatele, před kterým jsou odhalena všechna tajemství tohoto světa.

Anastasia: Vy víte, že v mém životě byla etapa, kdy jsem mnohá vaše slova vnímala víc intuitivně než vědomě: probouzely ve mně nadšení, pomáhaly mi žít a překonávat lidské těžkosti. Ale když jsem začala s důležitými praktikami, zvláště co se týče neviditelné struktury člověka, značně to rozšířilo hranice mého vnímání světa a napomohlo mi to získat mimořádné duchovní zkušenosti, poskytlo mi to možnost

duchovního sledování a odhalení vnitřních hlubokých citů. Díky těmto zkušenostem jsem pochopila, jaká je hodnota těchto Znalostí, které nám dáváte. To, co člověk prožije v meditacích, opravdu nelze popsat slovy, ale zásadně to mění vztah k okolnímu světu, když reálně cítíš něco cennějšího než celý tento materiální svět… Nejzajímavější je, že po tomto praktickém průlomu se změnila kvalita samotných meditací. Zejména ve vztahu k práci s hlubokými pocity bych ráda poukázala na všestrannost meditace „Lotosový květ“ a na podivuhodné praktické základní Znalosti o sobě, které umožňují poznat energetickou stavbu člověka v meditaci „Pyramida“. Mimochodem, je možné říci o meditaci „Pyramida“ světu? Pokud ano, byla bych vám velmi vděčná, pokud by se lidé mohli dozvědět o těchto původních Znalostech přímo od vás.

Rigden: Samozřejmě. „Pyramida“ zdaleka není hranicí dokonalosti, ačkoli je to velmi efektivní meditace, která pomáhá vcítit se do svého vlastního opravdového vnitřního světa a také pomáhá pochopit komplikovanou konstrukci člověka málo známou dnešním lidem. Nicméně dříve, než povím o dané meditaci, myslím, že nejprve stojí za to seznámit lidi se znalostmi, jež se týkají neviditelné struktury člověka. Tyto znalosti měly odedávna různé národy světa. Neříkám, že dnes jsou zcela ztraceny, jejich připomínky částečně zůstaly, ale v jaké podobě, to už je jiná otázka. Ale není se čemu divit, lidský vybroušený rozum je schopen nejen to.

Jak už jsem říkal, člověk je něco mnohem víc než jenom hmota. Svou stavbou je velmi složitý a to nejen fyzicky, ale i energeticky. Když zkoumáme fyzickou stavbu člověka dokonce za pomoci moderního

vybavení, můžeme pozorovat pouze část jeho konstrukce, jež existuje v trojrozměrném světě. Přičemž pokud prozkoumáme celkovou stavbu člověka, bude se větší část konstrukce vztahovat k neviditelnému světu, takže můžeme dojít k objevu, že fyzicky je člověk chráněn mnohem slaběji, než je tomu na úrovni jemných energií.

Celková konstrukce člověka je vytvořena takovým způsobem, aby byla Duše více chráněna než tělo. Tělo je pouze dodatečný, výměnný obal, který byl vytvořen pro určité podmínky existence ve Vesmíru v geometrii trojrozměrného prostoru. Tělo je dočasné a smrtelné. Je to svého druhu biologický stroj, který řídí Osobnost, tedy ten, kdo činí neustálou volbu, která se odráží na událostech jeho životní cesty a také na celkovém duchovním rozvoji. Výměna těl v procesu reinkarnací je pouze obnova tohoto výměnného obalu, obrazně řečeno, je to jako regenerace kůže nebo střídání oděvu v každodenním životě. Mezi energetickou a fyzickou částí konstrukce lidského těla samozřejmě dochází k interakci a různým procesům výměny energií a informací.

Jak už jsem říkal, na světě je všechno vzájemně propojeno. Svět je mnohorozměrný a má různé paralely. **Člověk je v neviditelném světě informačně složitý, prostorově orientovaný subjekt, který se zároveň stabilně nachází v šesti dimenzích.** Pro dnešní lidi je to zatím složité pochopit, ale doufám, že s rozvojem kvalitativně nové fyziky a biofyziky se věda dobere i tohoto faktu. **Člověk se stabilně nachází v šesti dimenzích, které na sebe neustále vzájemně působí. Ale člověk má šanci během života dosáhnout**

splynutí Osobnosti s Duší, získat duchovní zralost, dostat se do sedmé dimenze (Nirvány, ráje), tedy dosáhnout svého duchovního osvobození, a když si to bude přát, tak může dosáhnout ještě vyšších dimenzí. Pro porovnání, Bódhisattva jako Duchovní bytost, která se svobodně nachází při pozemském vtělení v lidské konstrukci těla (jako Duchovní Bytost má Bódhisattva možnost odejít do duchovního světa v kterýkoli okamžik na rozdíl od Duše člověka, jež je uvězněna v konstrukci), se zároveň stabilně nachází v 72 dimenzích, právě tolik dimenzí má globální Vesmír. Zkrátka Bódhisattva se dočasně nachází v konstrukci, která je stejně jako u všech lidí umístěna v šesti dimenzích materiálního světa. Ovšem místo lidské Duše má dokonalou Duchovní Bytost ze světa Boha, která se zároveň stabilně nachází v 72 dimenzích a je schopná v nich provádět změny.

Anastasia: Ano, dobrý příklad, který umožňuje pochopit, jaké má člověk unikátní možnosti duchovního rozvoje v průběhu svého života a proč je tak cenný každý jeho okamžik. Zmínil jste se, že je ve Vesmíru 72 dimenzí. Myslím, že pro čtenáře bude velmi zajímavé dozvědět se, že je počet dimenzí ve Vesmíru omezen. Pamatuji si, že jste kdysi vyprávěl o ezoosmóze, o paralelních světech, o paradoxu paralely, o rozdílu mezi pojmy „paralelní dimenze“ a „paralelní světy“.

Rigden: Ano paralelní světy a dimenze není jedno a to samé. Paralelních světů může být mnoho. Jsou tak nebo jinak svázány s různými dimenzemi. Ale všechno to existuje v jednom globálním Vesmíru. A co je to paralela? Vysvětlím to na názorném příkladu života lidí. Každý člověk prožívá život jakoby ve

své každodenní „realitě“, ve svém mikrosvětě, který se v určitých momentech střetává s některými jinými „realitami“ v životě jiných lidí. Jinak řečeno, jeho individuální vědomí žije odděleně, jakoby ve své paralele, ale celkově ve stejném světě pro všechny. Paralelně s ním žijí jiní lidé, o kterých on dokonce ani neví, kteří mají svůj život, myšlenky, vnitřní svět a vnější okolí. Stejně tak i paralelní světy, je jich mnoho, některé dokonce hraničí mezi sebou, některé existují paralelně, zůstávají individuální. Ale všechny spadají do systému 72 dimenzí globálního Vesmíru.

Těchto 72 dimenzí je prezentováno především jemnými a hrubými energiemi, které tvoří určitá energetická pole formující tu nebo onu dimenzi. Nemají přesné rozhraní. Jedny a ty samé energie mohou být přítomny jak v jedné, tak druhé i třetí dimenzi. Všechny dimenze jsou vzájemně propojeny a zároveň rozděleny. Řekněme to tak, že rozdíl je v energetické architektuře každého rozměru. V rozměrech, kde převládají jemnější energie, může i sebemenší změna vést ke vzniku globálních přeměn v jiných rozměrech, ve kterých převládají hrubé energie (skládající se z jemných energií). Jednou z nejsložitějších ve své energetické struktuře je 71. dimenze. A 72. dimenze je úplně nejsložitější, nejvyšší, je to zcela univerzální dimenze ve Vesmíru. Z ní je možné působit na jakoukoli dimenzi nebo paralelu a činit odtud jakékoli změny, tedy přímo působit na ezoosmózu. Je to nejvyšší dimenze, kterou může postihnout individuální Duchovní rozum díky svému rozvoji v tomto vesmírném světě projeveném skrze božský Zvuk. Ačkoli je 72. dimenze nejsložitější, je zároveň i velmi jednoduchá. Je spojena s 1. dimenzí. První dimenze je v podstatě

1

2 3

Obrázek č. 5. ***Symbol Vesmíru – had, který se kouše do ocasu:***

1) Fragmenty zobrazení na basreliéfech, výzdobě chrámů staré egyptské kultury;

2) Prsten na prst v podobě hada, který se kouše do ocasu, z archeologických nálezů v údolí Indu („Harappská civilizace“ – protoindická civilizace, která existovala v III-II tis. před n.l.);

3) Starý čínský symbol - had, který se kouše do ocasu (symbol je vyroben z nefritu, který je v Číně považován za „kámen života“)

prvotní impulz, ezoosmóza, jež nese následující změny v jiných rozměrech a působí na veškerou hmotu a také na čas, prostor, gravitaci a tak dále. Bez ezoosmózy by nebylo pohybu, což znamená, že by nebyl ani život.

Tyto znalosti byly už v dávné minulosti, pravda v těch asociativních formách, které byly pochopitelné pro tehdy žijící lidi. Například ve Staré Indii, Číně nebo v Egyptě odedávna existovaly znalosti o geometrii prostoru a také o stavbě světa. Posvátným symbolem sedmdesáti dvou dimenzí byl had, který se kouše do ocasu. Přičemž jeho tělo se zobrazovalo v podobě 72 prstenců (přesněji „článků“ těla), čímž se symbolicky měly na mysli dimenze Vesmíru. Hlava hada symbolizovala složitou energetickou architektoniku 71. dimenze, která přecházela do 72. dimenze. A to, že had byl zakousnut do ocasu, symbolizovalo přechod složitého v jednoduché, spojení mezi sedmdesátou druhou a první dimenzí.

Anastasia: Ano, několikrát jsem se setkala s tímto starým artefaktem v archeologických pracích zasvěcených kultuře a každodennímu životu světových národů. Domnívám se, že pro čtenáře bude zajímavé dozvědět se podstatné upřesnění a zejména jak by měla být umístěna hlava hada: ve směru hodinových ručiček nebo proti? Vždyť v různých kulturách můžeme najít různé varianty.

Rigden: Původní umístění hlavy bylo právě ve směru hodinových ručiček jako symbol tvoření, rozvoje. Obvyklé zobrazení počtu dimenzí v podobě šupinek-prstenců se v souladu s tím rozmísťovalo zleva doprava. Kruh (ovinutí hada) byl také symbolem tvořivého, spirálovitého pohybu Vesmíru (po směru hodinových ručiček, správná svastika), tedy pohybu podle základního působení sil Allatu (prvenství Ducha nad hmotou). V dávné minulosti tento symbol často využívali při výzdobě chrámů, jako posvátný symbol

vypovídající o božském Vědění. A zobrazení hlavy hada proti směru hodinových ručiček používali obvykle přívrženci materiálního Rozumu (Živočišného rozumu) jako symbol malé síly, která roztáčí Vesmír uvnitř ve směru proti hodinovým ručičkám (opačná svastika), ve směru zničení a záhuby. Tito lidé se podřizovali Vůli Materiálního rozumu, prohlašovali, že hmota je pro ně výš než Duch, a ztělesňovali v životě princip převahy materiální moci.

Anastasia: V podstatě je to záměna znaku z plus na minus. Takového hada, jehož hlava je umístěna ve směru proti hodinovým ručičkám, jsem právě často viděla v architektonických námětech od svobodných zednářů.

Rigden: Tento jev byl relativně rozšířen například v období středověku, v době rozkvětu alchymie, kde často zobrazovali hlavu tohoto dávného plaza ve směru proti hodinovým ručičkám, jako symbol umělého zadržování nebo opačného rozvoje. Ačkoliv o takových detailech se vědělo pouze v úzkém kruhu zasvěcených. Širokým masám se předával zcela blahodárný výklad tohoto pojmu, proto si směru otočení hlavy málokdo z obyvatel všímal. Ale zbytečně, symboly, stejně jako znaky, hrají v životě společnosti významnou roli a to i tehdy, když o tom společnost nemá ani tušení.

Jedni zobrazovali hlavu hada ve směru proti hodinovým ručičkám v souladu s významem, o kterém věděli, a druzí tak činí kvůli elementárním lidským zmatkům, kvůli ztrátě znalostí nebo nepřesnému kopírování starších zpráv, na jejichž základě se tento motiv prokresloval. Něco podobného dnes můžeme

uvidět například v symbolickém zobrazení světa v podobě legendárního staroindického hada Ananta. Podle indických mýtů byl Vesmír gigantickým *světovým hadem, který se kouše do ocasu* a obtáčí svět kolem *dokola*. Uvnitř tohoto vzniklého kruhu nesl gigantickou želvu a na jejich zádech byli *čtyři* sloni, kteří podpírali svět. V centru světa byla obývaná země Džambudvipa, která svým tvarem připomínala rozvinutý *květ lotosu*, v jehož středu byla umístěna *hora Mer*u.

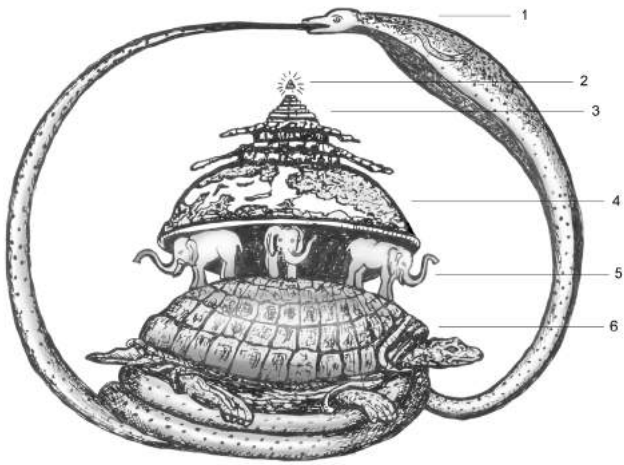

Obrázek č. 6. ***Staroindické symbolické zobrazení světa***

Tradiční výklad zobrazení v encyklopediích podle mýtů: *1) legendární had Ananta (v překladu ze sanskrtu – „neomezený“, „nekonečný“), jež plave ve vodách kosmického oceánu; jeho druhé jméno je Šéša; v legendách se uvádí, že na ohybech jeho těla leží bůh Višnu; 2) trojúhelník nad seseknutou pyramidou zosobňuje moc vyššího nad nižším; 3) obecné zobrazení podoby Hory Meru, v tomto případě*

v podobě seseknuté pyramidy; 4) symbol viditelného pozemského světa v podobě polokoule; 5) čtyři sloni (symbol živlů), kteří podpírají pozemský svět (slon ztělesňující živel vzduchu není viditelný); 6) želva, která leží na ohybech těla hada Ananta – ztělesnění staroindického boha ochranitele Višnu (celosvětová oživující podstata).

Výklad zobrazení z pozice sakrálních znalostí: *obrázek vypracovaný z pohledu vnímání světa svobodných zednářů se záměnou znaků – jejich přeorientováním na agresivní směrování světa, na vládu Materiálního rozumu. Had je zobrazen v opačném směru – kobra s roztaženým límcem je nakreslena proti směru hodinových ručiček. V centru světa se místo lotosového květu a zobrazení hory Meru nachází nákres dvou dimenzí, a v třetí dimenzi (lidské) je umístěna useknutá pyramida s šesti viditelnými schody a s odpovídajícím symbolem „pozemské moci" – vrcholem trojúhelníku se 13 paprsky, jehož zobrazení svobodní zednáři často užívají jako „svůj znak".*

Symbol hada, který se kouše do ocasu, byl v dávné minulosti mezi národy světa velmi rozšířen. V mýtech ho spojovali s obrazem Vesmíru, s aktem stvoření světa nebo podpíráním Země. Například v mytologii afrických národů, zejména v dahomejské mytologii, je archaická bytost jménem Aido-Hw*e*do, což je duhový had. Podle mýtů se objevil jako první a existoval před všemi ostatními. Tento had podpíral Zemi, stáčel se do klubíčka a kousal svůj ocas. Podle jiných mýtů o stvoření světa had Aido-Hwedo doprovází jako sluha vůdce panteonu bohů M*a*wu-L*i*sa. Přičemž jsou zmínky o tom, že při aktu stvoření světa tento had nosí zmíněného boha ve vlastních ústech, tedy v tlamě.

Anastasia: Znamená to tedy, že nejvyšší dahomejský bůh tvořil svět z hadí hlavy. To tedy přímo ukazuje na to, že Bůh tvoří fakticky ze 72. dimenze nebo přesněji v bodě, kde se střetává 72. a 1. dimenze?! Úžasné! Ukazuje se tedy, že i národ Dahomé měl takové znalosti?

Rigden: Bohužel, tento západoafrický národ, stejně jako mnohé jiné národy, už podobné znalosti dávno nemá, pouze ve svých legendách do dnešních dní částečně uchoval některé informace, jež byly už velmi dávno předány jejich předkům. Ačkoli kdysi byly podobné znalosti zanechány na různých kontinentech různým národům, které spolu nebyly geograficky spojeny.

Anastasia: Ano, symbol hada, který drží v zubech svůj ocas, nenajdeme jen mytologii starých národů Afriky (Dogoni, Egypťané), ale také u národů Asie (Číňané, Sumerové), Severní Ameriky (Aztékové) a v mytologiích starých kultur jiných kontinentů.

Rigden: V lidské interpretaci získal postupem času symbol hada, který se kouše do ocasu, význam jednoty, všeho v jednom, stal se symbolem věčnosti a nekonečnosti, označoval začátek i konec (alfu i omegu; tvoření i ničení), a také samo udržování přírodních cyklů, cykličnost času, zrození a smrti. Tento symbol Vesmíru, navěky uchovaný ve starých egyptských zobrazeních, se později objevil u Féničanů a také u Řeků, kteří pro něj vymysleli vlastní název – „uroboros“, což v překladu z řečtiny znamená „požírající (pohlcující) svůj ocas“. Proto začalo být toto slovo běžně užíváno alchymisty a význam tohoto symbolu prodělal ještě

větší zkreslení. V dnešním světě, od doby, kdy byl šikovně zkreslený v podání kabalistů, se tento symbol zcela dostal do chápání „hlubinné psychologie“. V takové lidským rozumem překroucené variantě se považuje za „základní archetyp, který symbolizuje předhistorickou jednotu mužského a ženského, jež slouží jako počátek lidské individuálnosti, kdy ‚Já‘ je ponořeno do podvědomého, ze kterého se ještě nezrodila vědomá zkušenost“. Obecně, čím dále je to od původních Znalostí a čím víc je to ponořeno do propasti materiální lidské logiky, tím více se ztrácí Pravda. To ovšem neznamená, že tato Pravda je dnes neznámá. Ti samí dnešní žrecové, kteří mají přístup ke starým Znalostem, se před námi snaží Pravdu skrýt, aby si uchovali svoji moc nad masami. Vždyť Znalosti se původně dávaly všem lidem.

Anastasia: Ano, skutečně je **všechno na tomto světě jednoduché, když máš Znalosti**. A co se týče zmínek o 72.... Vždyť číslo 72 představuje kombinaci čísel: 12 krát (cyklů) po 6.

Rigden: Zcela správně. Toto číslo je neobyčejné v několika ohledech. Ve starém Egyptě měli základní Znalosti o geometrii prostoru a o přesných číselných významech rozměrů úhlů pro geometrické útvary. Poslední zmíněné znalosti tvořily základ pro realizaci různých projektů ve stavitelství a architektuře, včetně těch unikátních, díky kterým se formovaly určité podmínky pro změnu fyziky prostoru. Názorným příkladem je komplex „velkých pyramid“ v Gíze, který byl vybudován v období Starého Egypta. Pravda, skutečné určení takových složitých architektonických objektů, s absolutně přesným vyměřením úhlů a to do jednoho

stupně, s použitím určitých materiálů a konkrétní složité architektury, je pochopitelné jenom těm, kdo mají Znalosti o vzájemném působení polí, o jemných energiích a principech práce jiných dimenzí, a také o působení znaků na svět. Ale podstata nespočívá v tomto. Důležité je to, že tyto znalosti ve Starém Egyptě byly.

Anastasia: Jednou jste vyprávěl o staroegyptském bohu Usirovi, o jeho činnosti, řečeno naším jazykem, jako Bódhisattvy, a o tom, že číslo 72 bylo spojeno se sakrálními náboženskými znaky starých Egypťanů.

Rigden: Správně. Představy starých Egypťanů o sakrálním čísle 72 se vztahují ještě k úrovni vnímání Bódhisattvy jako Duchovní Bytosti, která je bezprostředně spojena se světem Boha, který zná podstatu a umí řídit a využívat celistvost 72 dimenzí. Onoho Usira zobrazovali nejen v podobě člověka, ale také v podobě lotosového květu (původně se 72 okvětními lístky). V některých jeho zobrazeních byly zašifrovány znalosti o Vesmíru. Například v určitých motivech, bílé roucho, ve kterém zobrazovali Usira (Osirise) jako Nejvyššího Soudce lidských duší v záhrobním světě, bylo pokryto spletí určitého počtu uzlíků-poupátek lotosu (původně 72). Později, při nesčetném překreslování těchto motivů a jejich kopírování lidmi, kteří neměli ponětí o zachycených sakrálních znalostech, se jejich počet měnil, Usirovo roucho začali zobrazovat jako u mumie, tedy v podobě, která byla pro myšlení obyvatel mnohem lépe pochopitelná. Ale opět, pokud má člověk znalosti, nebo pokud má dokonce ty texty, které se přes tisíciletí dostaly až k dnešním generacím díky chrámové výzdobě a hrobům starých Egypťanů, může pochopit, o čem je řeč, jak se říká, může „oddělit zrno od plev“.

Anastasia: Není s podivem, že čtení těchto textů, jejich překlad a výklad dnes u odborníků vyvolává velké obtíže. Vždyť aby bylo možné pochopit, o čem psali staří Egypťané, je potřeba se alespoň minimálně odpoutat od konzumního způsobu myšlení, ale v nejlepším případě mít principiálně jiný pohled na svět, kvalitativně jinou úroveň Znalostí.

Rigden: Ano, jinak vznikne taková motanice jako u středověkých kabalistů. Dnes není tajemstvím, že židovští žrecové převzali mnohé znalosti od jiných národů, včetně Egypťanů. Potom to vykládali po svém a vydávali za své náboženské učení. Takže číslo 72 kabalisté spojovali s představami o nevyslovitelném jménu Boha, kterým je možné řídit všechny úrovně Vesmíru. Pro středověké kabalisty toto tajné jméno představovalo předmět bádání. Ve skutečnosti toto číslo není se jménem Boha nijak spojeno, ačkoliv představy o tom, že je to podstata Vesmíru a že v sobě obsahuje všechny přírodní síly, jsou správné. Jejich chyba spočívala v čistě lidských aspektech – v nesprávném překladu a výkladu informací o staroegyptských znalostech a znacích, které jimi byly posléze změněny a podány jako kabalistické představy (nákres) jména Boha. Domnívali se, že ten, kdo bude umět správně pronést toto jméno, má dovoleno žádat Boha o vše, co si přeje. Toto omezené chápání v podstatě vzešlo z lidského mudrování. Takové překrucování znalostí je typické pro lidi, když tyto duchovní znalosti začínají vykládat pomocí logických úsudků své Materiální podstaty.

Anastasia: Máte pravdu. Lidé hloupě touží po neomezené moci a rozmělňují Věčnost na iluzorní okamžiky.

Rigden: Lidé bohužel podléhají iluzím, které jim vnucuje Materiální rozum, a ignorují to nejcennější, co mají, a tím je Duchovní podstata. Podívejme se alespoň na takový příklad. Až do dnešních dnů došla staroegyptská legenda o Usirovi a Setovi, jež se ve své době rozšířila i skrze myšlení starořeckých filozofů z bohatých sociálních vrstev. V ní se praví, že Usir naučil lidi novému pohledu na svět, zemědělství, lékařství, stavitelství měst, těžbě a zpracování měděné a zlatonosné rudy, celkově tedy všem atributům civilizovaného života. Set byl mladším bratrem Usira, považoval se za zlého boha pouště, záviděl slávě a moci svého bratra a přál si vládnout místo něho. Set vymyslel vychytralý způsob, jak Usira zahubit. V rámci realizace plánu přišel k Usirovi se svými 72 zákeřníky. Jejich plán se vydařil a Usira zabili. Ovšem díky Usirově ženě Isidě to bylo posléze potrestáno a spravedlivost byla obnovena. Nakonec byl Usirus vzkříšen, ovšem už jako Soudce lidských duší v záhrobním světě.

Takže, co jsem chtěl k této otázce říci. Lidé často přemýšlí z pozice svých lidských přání a ztrácí to podstatné. Jelikož číslo 72 předpokládalo úroveň znalostí Usira (Bódhisattvy), začali jej protivníci Duchovního světa připisovat i sobě, aby zdůraznili sílu své soupeřící strany. Kvůli tomu se posléze ve struktuře podřízené Archóntům formovaly kruhy, které byly tvořeny přibližně 72 „vyvolenými“ kněžími a tak dále. Ale tento lidský způsob myšlení je směšný, neboť ***kvalita*** *síly duchovní Bytosti nemůže být vůbec nijak srovnávána, tím spíš* ***s početním množstvím*** *lidí, v jejichž vědomí navíc ještě převládá Materiální podstata.*

V této legendě v podobě, v jaké došla do dnešních dnů, se žrecové postarali o to, aby masám ukázali, že bohové se chovají přesně tak, jako lidé. Mimochodem, právě tato myšlenka byla více zpopularizována skrze starořecké legendy (o bozích Olympu), které vůbec ne náhodou byly později rozšiřovány do celého světa mezi různé národy. Proč se to dělalo? Proto, aby se masám vštípilo, že války, které v podstatě vyvolávají a pořádají žrecové, když mezi sebou bojují o pozemskou moc, jsou „normální“ jev. Vždyť bohové se jakoby chovají stejně, vždyť zlo je také jakoby „přirozené“, když je i bohům vlastní. Jinými slovy, žrecové lidem vnucují, že pokud jim vládne imperátor, který si přeje moc a posílá lidi do války – je to „normální“, vždyť i bohové to tak dělají. Pokud je nad nimi zlý „velitel“, je to také „přirozené“ a ty, plebejče, ho poslouchej a podřiď se mu. Ve svém výsledku to vede ke vzniku otrockého společenského vědomí a odvádí to lidi od skutečné duchovní cesty. A pro generace žreců je taková ideologie příhodným ospravedlněním jejich touhy po bohatství a přání moci. Proto i dnes vtloukají tyto informace člověku do hlavy téměř od dětství. Můžeme je najít ve školních učebnicích různých „civilizovaných“ zemí. A tak jsou zkreslovány duchovní znalosti, zaměňují se za materiální šablony a pojmy, jejichž cílem je zotročení mas.

Anastasia: Zdá se, že lidem chybí odhodlání setřást ze sebe celý tento balast a žít podle Svědomí, tedy tak, jak jim radí Duše... Zmínil jste, že člověk může během svého života dosáhnout nejen duchovního osvobození a dostat se na úroveň sedmého rozměru, ale že také může poznat rozměry, které jsou výše.

Rigden: Nepochybně. Všechno ve Vesmíru je vzájemně propojeno. Člověk je díky své unikátní energetické konstrukci spojen se všemi 72 rozměry. Ovšem jedna věc je být spojený a ani nechápat tato neviditelná vzájemná propojení, a druhá věc je vědomé poznání všech těchto rozměrů, ale ve své nové duchovní kvalitě. Duchovně vyspělý člověk může za svého života postihnout všech 72 rozměrů a dostat se na úroveň Bódhisattvy. Ale jak jsem řekl, člověk, který už porozuměl sedmému rozměru, přestává být člověkem, stává se jakoby nově narozenou jednotkou duchovního světa, stává se nesmrtelnou Duchovní Bytostí s individuálním vědomím a velkým duchovním potenciálem. Je tedy Bytostí, která se vysvobozuje z kruhu reinkarnací a může v kterýkoliv moment opustit svůj dočasný obal – fyzické tělo, které přebývá v trojrozměrném materiálním světě, a vědomě odejít do duchovního světa. Představ si, jaké změny v něm budou probíhat, když postihne všechny rozměry Vesmíru ve svém kvalitativně novém vztahu. Takový prudký duchovní rozvoj je možný opět jen během jeho života. V praxi, za celou historii lidstva, bylo takových lidí, bohužel, jen velmi málo. Když člověk postihuje vyšší rozměry, můžeme říci, že hlouběji a obsáhleji poznává nejen umělý svět Vesmíru, ale také ideu Boha, sílu duchovního světa a svoji spřízněnost s Ním. Když se člověk duchovně rozvíjí k úrovni Bódhisattvy, prochází 72 božských podob v duchovním rozvoji, 72 „zrcadel“. Samozřejmě, není to jednoduchá cesta jak pochopit svět, který si vymyslel Bůh, a pro takovou duchovní cestu jsou zapotřebí, stejně jako ve vědě, přesné nástroje, tedy znalosti určitých meditativních technik, které dávají možnost postupného duchovního rozvoje. Je pochopitelné, že tato cesta zdaleka není pro všechny, ale ten,

kdo duchovně touží po Pravdě, je schopen ji zvládnout. Legenda o Setovi a Usirovi slouží jako varování, že když spoléháš na lidskou logiku, vycházející z Materiální podstaty, která touží po neomezené moci a po pozemském, nemá cenu se vydávat na tuto cestu, neboť to pro takové duchovně nezralé lidi končí trestem.

Velká duchovní cesta dokonce začíná maličkostmi, prvními krůčky. Je třeba učit se duchovnímu uvědomění, a ne chápání vycházejícímu z egoizmu a rozumu, který je zaplněn sny o splnění pozemských přání. Pokud se člověk, který si přeje duchovně se rozvíjet, omezí pouze na přání typu „já chci“, „já začnu“, „já budu“ a ve svém každodenním životě pro to nic reálného neudělá a nemění se, žádný užitek z toho nebude. Ovšem pokud se člověk reálně věnuje sebevzdělání a vlastnímu rozvoji, pokud na sobě neúnavně pracuje za pomoci disciplíny, sebekontroly a duchovních praktik, tak se časem naučí kontrolovat své emoce, své chování, své myšlenky. A pouze když si člověk pro sebe osvojí nový změněný stav vědomí a stabilizuje se ve zkrocení své Materiální podstaty, začne mu neviditelný svět projevovat svá tajemství. Když se člověk dál rozvíjí v duchovní práci na sobě samém, když poznává procesy složitého světa Vesmíru z pozice Pozorovatele Duchovní podstaty, člověk se otevírá a podobá se lotosovému květu s mnoha jeho okvětními plátky a obohacuje se Moudrostí a Znalostmi. Když si uvědomuje veškerou složitost tohoto světa, tak zároveň chápe i jeho jednoduchost ve světle věčné Pravdy, která se mu odhaluje. Když se člověk duchovně rozvíjí, může měnit svou volbu do té doby, dokud ve svém duchovním rozvoji neprojde šestou dimenzí. Ovšem v sedmé dimenzi jako nová Duchovní Bytost ztrácí

veškeré pochybnosti, zůstává pouze Pravda a pouze jeden jediný – duchovní vektor dalšího rozvoje.

Lidé v dávných dobách etapy duchovní transformace člověka - cesty Bódhisattvy - obrazně srovnávali s rozkvětem lotosového květu, který vyrůstal z bahnité vody a na povrchu vypouštěl zralý, čistě bílý květ. Začátek duchovní cesty člověka srovnávali se semínky lotosu, která klíčila na dně močálu nebo jezera, čímž byl rozuměn trojrozměrný hmotný svět. Duchovní růst člověka, boj s Materiální podstatou, zbavování se pochybností a pozemských tužeb, práce nad kontrolou myšlenek a ovládnutí duchovních praktik přirovnávali k růstu stonku, s jeho průchodem přes hustou bahnitou vodu, když si prorážel svou cestu na její povrch. Splynutí Duše s Osobností a duchovní osvobození při dosažení sedmé dimenze, kdy se zrodí nová Duchovní Bytost a stává se pro duchovní svět poznatelná, srovnávali s objevením pupenu lotosu nad hladinou vody, jinak řečeno, jeho projev v dokonalém světě. A co je pro pupeny nejdůležitější - dostupnost přímých, bahnitou vodou nezkreslených paprsků Slunce (síly duchovního světa), pod vlivem kterých začal pupen rozpouštět své sněhobílé okvětní lístky. Každý z jeho nově otevřených okvětních lístků ztělesňoval duchovní dosažení další dimenze. A tento proces pokračoval, dokud člověk nepoznal 72 dimenzí. Jinak řečeno, dokud se plnohodnotně neotevřelo všech 72 lístků a velkolepý květ lotosu v celé své božské kráse nepředstoupil před zářící paprsky mocného Nebeského Tělesa, které jej vytvořilo. Stejně tak i Člověk, který dosáhl úrovně Bódhisattvy, se zjevoval ve všem svém duchovním bohatství před Tím, Kdo vytvořil toto božské semeno a dal mu život věčný.

Anastasia: Velmi působivé a přesné přirovnání. Kdysi jste v jednom rozhovoru, který se vztahoval k vyhodnocení výsledků jedné z duchovních praktik, upřesňoval jeden podstatný moment, týkající se toho, proč v dávné minulosti rozkvetlý okvětní lístek lotosu ztotožňovali s duchovním dosažením další dimenze. Nemohl byste o tom říci i čtenářům?

Rigden: Samozřejmě, i dnes můžeme to, když člověk pozná každou další dimenzi, přirovnat k procesu růstu a rozkvětu nových okvětních lístků lotosu, které se objevují, vyrůstají, nabírají sílu ve svém rozvoji, ačkoli do té doby byla jejich projekce založena pouze v genetickém programu rozvoje daného květu. Stejně tak člověk při poznávání, osvojování si každé nové dimenze projevuje ve své konstrukci, říkejme tomu, „nový okvětní lístek“, který je odpovědný za vzájemné propojení s danou dimenzí. Květ lotosu je přirozeně jen obrazným přirovnáním, tak říkajíc pro pochopení podstaty procesu. A pokud budeme mluvit o realitě, tak při duchovním rozvoji člověka probíhá v jeho energetické konstrukci projevení se, rozvoj a zdokonalení té různorodosti vzájemných vztahů, které jsou v něm původně uloženy.

Anastasia: Mnozí lidé jednoduše spojují svou existenci pouze se třetí dimenzí a nechápou všechny své reálné možnosti. Vždyť když z nich poznáš byť jen malý kousek, pochopíš také obrovskou zodpovědnost za svůj život, a nakolik je v něm všechno mezi sebou vzájemně propojeno, což se týče i jiných dimenzí.

Rigden: To je pravda. Už jsem říkal, že když se člověk rodí v těle v tomto materiálním světě, stav jeho

vědomí je nastaven na vlnu Materiální podstaty, na to, aby Osobnost od začátku vnímala informace materiálního trojrozměrného světa za pomoci fyzických smyslových orgánů. Úkolem člověka, který stanul na cestě duchovního rozvoje, není pouze naučit se samostatně přepínat se na jiný stav vědomí, ale také poznávat svět, v pro něj jiné kvalitě, cestou rozšiřování svých možností, chápáním principiálního rozdílu mezi materiálním a duchovním světem, tedy prováděním jeho vědomé Volby.

Skutečně, všechno na světě je velmi těsně propojeno. Ale co člověk o tomto světě ví? Řekněme, že ke dnešku jsou trochu prozkoumána určitá pole třetí dimenze, například taková fyzikální pole, jako jsou akustické, elektromagnetické, gravitační pole a tak dále. Všimni si, že je to ta dimenze, ve které se od dětství identifikuje každý člověk a považuje ji za „blízkou", „známou", „v mnohém poznanou". Ale ví člověk, že ve své podstatě jsou tato pole tvořena hrubými energiemi? Tyto hrubé energie se sestávají z takzvaných jemných energií, které, bohužel, dosud nejsou současnou vědou prozkoumány. Ale věc spočívá v tom, že tyto jemné energie spadají do struktury polí dalších dimenzí. Takovým způsobem mezi dimenzemi probíhá vzájemná výměna a vzájemné působení.

Jednoduchým příkladem je lidská myšlenka. Proč vědci nemohou žádným způsobem vysledovat její vznik? Protože je její formování spojeno s jemnými energiemi jiné dimenze, ve které člověk také existuje, přesněji řečeno v ní existuje část jeho energetické struktury. A v naší dimenzi se už projevují hrubé energie, takříkajíc od tohoto záblesku odvozené, které

už vědci, jež sledují podráždění neuronů mozku, zaznamenávají. Celkově je třeba poznamenat, že všechny dimenze, prostor i čas jsou mezi sebou spojeny, vznikají a sestávají se z různých kombinací těch samých pomyslných informačních cihel světa, o kterých už jsme mluvili.

Anastasia: Ano, dnešní věda toho ví o jiných dimenzích velmi málo, ale už jsou informace, které schopné lidi nutí k zamyšlení. Je například zajímavé, že člověk vidí podobu svého těla právě tak, a ne jinak, protože jeho zrak je adaptován ke vnímání elektromagnetických vln v určitém rozmezí kmitočtů nebo, jak říkají fyzikové, v rozmezí viditelného světla. V infračerveném, ultrafialovém záření (ve světle pro oči neviditelném) nebo při fotografování metodou Kirliána, už bude člověk vypadat poněkud jinak.

Rigden: O tom není pochyb. Zjednodušeně řečeno, když využijeme moderní přístroje nebo určité techniky meditace, můžeme vidět různé formy záření, elektromagnetické pole člověka, tvar aury a tak dále. A veškerá tato nejednoznačná podoba člověka je viděna i v trojrozměrném prostoru, který spolu s časem představuje čtyřrozměrnou dimenzi. A **v páté dimenzi** už **člověk** z pozice vzájemného působení jemných energií vypadá jinak – **má podobu pyramidy s oddělenou špičkou**. V šesté dimenzi dochází k menší modernizaci pyramidy…

Je důležité zmínit, že **moc Materiálního Rozumu je omezena pouze na šest dimenzí**, které také tvoří „materiální svět“ Vesmíru. Materiální svět zaujímá zhruba pouze 5 % Vesmíru. Počínaje sedmou dimenzí

až do sedmdesáté druhé je to svět energií a informací, které mimo jiné, také formují materiální svět Vesmíru a zdokonalují energetické struktury díky pohybu a síle Allatu. A právě za hranicemi Vesmíru se nachází svět kvalitativně odlišný od něho samotného – duchovní svět, svět Boha, kam se, popravdě řečeno, může člověk dostat jako nová Duchovní Bytost. Přitom mu stačí, když dosáhne sedmé dimenze, když se vymaní z materiálního zajetí, aby později, na základě svého přání, přešel do duchovního světa.

Ale vraťme se k materiálnímu světu. Člověk je schopen (dokonce, i když v něm převládá Materiální podstata) vcítit se, energeticky spolupůsobit a vědomě ovlivňovat hmotu až do šesté dimenze. Obvykle se člověk snaží rozvíjet v sobě takové nadpřirozené možnosti, aby získal moc nad sobě podobnými v trojrozměrném světě. Je to hlavní přání, které v případě převahy Materiální podstaty nutí člověka dosahovat v této věci úspěchu. Ačkoli pro vědomí samotného člověka, který se nachází ve stavu podřízenosti Vůli Materiálního rozumu, zůstává toto převažující přání prakticky nepostřehnutým. V lepším případě se člověk dokonce snaží toto snažení pro sebe ospravedlnit šlechetnými důvody, jakoby projevem starosti o ostatní a pomáháním jim.

Anastasia: Jinak řečeno, takovými nadpřirozenými schopnostmi mohou disponovat nejen lidé jdoucí po duchovní cestě, jež v sobě podporují převahu Duchovní podstaty, ale i ti, kdo se ubírají směrem přímo opačným a žijí pod vládou vůle Materiální podstaty.

Rigden: Správně. Mohou to být například různí senzibilové, mágové, čarodějové, lidé s paranormálními

schopnostmi, tedy ti, kdo jsou schopni ve změněném stavu vědomí ponořit se až do šesté dimenze a odtud působit na nižší dimenze a slabé struktury (projevovat energetickou aktivitu a konat určité přeměny). Působení na třetí dimenzi z pozice vyšších dimenzí (čtvrté, páté, šesté) se samozřejmě v informačním plánu odráží na hrubé hmotě trojrozměrné dimenze. Když člověk takovým způsobem působí, sám zcela nechápe, proč mu byla tato síla dána a co ve skutečnosti dělá, jaké změny probíhají a komu ve skutečnosti slouží. Veškeré toto energetické působení dokonce z šesté dimenze, ovšem z pozice převládající Materiální podstaty v člověku, není ukazatelem duchovního rozvoje.

Anastasia: Kdysi jste říkal, že když se člověk duchovně nerozvíjí, tak se jeho energetická struktura v následných dimenzích (vyšší než šestá) zjednodušuje.

Rigden: Pro Pozorovatele z vyšších dimenzí představuje jakýkoliv člověk v první dimenzi, řečeno za pomoci lidských asociací, obyčejný bod, tedy nic. Je důležité si všimnout, že člověk, který se duchovně nerozvíjí (nehledě na to, že v materiálním světě je jeho konstrukce výrazně zkomplikována a v šesté dimenzi má podobu pyramidy), tak v sedmé dimenzi vypadá jeho energetická konstrukce podobně jako mlhovina, přesněji jako rozmazaná skvrna, která se v následných vyšších dimenzích ještě víc zjednodušuje. A v konečném výsledku v sedmdesáté druhé dimenzi představuje duchovně nerozvinutý člověk, stejně jako v prvním rozměru, pouze bod, nic. **A v tom spočívá odpověď na nejzávažnější otázku každého člověka!** Doufám, že ji moudří lidé pochopí.

A už pozorování materiálního světa ze sedmé dimenze se obrazně řečeno podobá odrazu kalných vod bažiny, jak ho vidí Ti, kdo stojí na břehu. Stejně jako materiální svět je i bažina přirozeným ošetřovatelem systému, filtrem na čištění vody, tedy toho, co tvoří základ života. V její hlubině probíhají složité procesy, ale pro Pozorovatele je zajímavý pouze výsledek, který se projevuje na hladině kalné vody. Mnoho lidí, kteří prožívají svůj život marně, jelikož neumějí využít svou duchovní šanci, se podobá na povrch vystupujícím bublinám, jež jsou naplněny prázdnotou tužeb materiálního světa. Jejich osud na vodní hladině je smutný a předurčený. Když se bubliny střetávají s kvalitativně jiným prostředím, praskají a mění se v „nic“. Ale jsou i tací, kteří během života splynuli se svou Duší, a ti se podobají překrásnému poupěti lotosu, jež se objevuje na hladině kalné vody. Tento sněhobílý kvítek k sobě připoutává pozornost Pozorovatele svojí čistotou a novotou. Pozorovatel se s velkým zalíbením dívá na krásu květu a věnuje mu svoji pozornost, sleduje proces rozvíjení každého okvětního lístku. Květ lotosu se kvalitativně liší od prázdné vzduchové bubliny, neboť se stává nedílnou součástí jiného světa.

Jinými slovy, pokud se člověk duchovně rozvíjí, jsou jeho snahy a přání spojeny se světem Boha, tedy převažuje v něm Duchovní podstata, takže v konečném výsledku může ještě za svého života odejít za hranice materiálního světa (šestou dimenzi) a vejít do **sedmé dimenze**. Přitom se jeho energetická **konstrukce v sedmé dimenzi stane složitější**. Pokud budeme mluvit o těchto komplikovaných energetických procesech pomocí asociací, jež jsou pro myšlení „obyvatele“ trojrozměrné dimenze pochopitelné, tak

u člověka **dochází k transformaci konstrukce z podoby pyramidy do podoby krychle, jež je postavena na jeden ze svých vrcholů**. Jinak řečeno, energetická stavba takového duchovně osvobozeného člověka se kvalitativně liší od pyramidového tvaru konstrukce obyčejného člověka v šesté dimenzi. A čím více člověk prohlubuje svůj vlastní duchovní rozvoj, tím složitější se jeho energetická konstrukce stává.

Takové transformované energetické konstrukce člověka si nemohou nevšimnout ti, kdo skutečně ovládají opravdové duchovní vidění. Pyramidální energetická stavba člověka zaujímá mnohem větší prostor než fyzické tělo, ale krychlovitá stavba ještě desetkrát tolik. Takový unikátní jev je složité nepostřehnout, co se týče energií, dokonce i z pozice Pozorovatele vyšších dimenzí. Jak se říká, opravdová svátost Člověka pohledu Pozorovatele Duchovní podstaty neunikne. V lidské společnosti, bohužel, taková transformace probíhá velmi vzácně. Mimochodem, *v dávné minulosti ty lidi, kteří během života přešli do sedmé dimenze a dosáhli duchovního osvobození, symbolicky zobrazovali v podobě krychle, často se značkou umístěnou na jednom z rohů. Stejným symbolem označovali i Vyšší Bytost z duchovního světa.*

Anastasia: Ano, to je skutečně zajímavé téma. Existuje k němu bohatý a různorodý archeologický materiál, který potvrzuje existenci podobné symboliky mnoha starých národů z různých kontinentů.

Rigden: Nepochybně se k tomuto tématu během našeho rozhovoru ještě několikrát vrátíme. K dnešku se, bohužel, velmi mnoho z původních informací

zapomnělo, nebo bylo ztraceno. A proto mnoho nalezených artefaktů, jež zaznamenaly dávné znalosti v symbolech a znacích, do dneška zůstává pro vědce zcela nepochopitelnými.

Anastasia: Máte pravdu, proto, aby bylo možné pochopit, je třeba mít základní znalosti. Pamatuji si, když jste nám poprvé vyprávěl o energetické konstrukci člověka. Pro mě to nebyl jenom objev, ale skutečný otřes, který následně při analýze informací a jejich hlubokém pochopení přerostl ve zcela nový vyspělý pohled na svět. Věřím, že ani ostatní lidi nenechá tato informace lhostejnými. Nemohl byste čtenářům povědět podrobněji o člověku, především o tom, jak se mění jeho energetická struktura v každé následné dimenzi?

Rigden: Aby si lidé mohli snáze představit, co představuje jejich konstrukce v šesti dimenzích a jak je všechno vzájemně propojeno, uvedu jednoduchý asociativní příklad. Existuje taková dětská hračka – kaleidoskop. Je to trubička, uvnitř které jsou pod určitým úhlem umístěna zrcadla a různobarevné kamínky. Když se trubičkou otáčí, můžeme vidět různé kombinace vzorů. Čím víc je zrcadel, tím jsou pozorované vzory a obrazce složitější. No a v našem případě jsou těmi zrcadly – dimenze, a těmi kamínky jsou základní části energetické konstrukce člověka. Jejich počet je stabilní, ale jakákoliv kvalitativní změna v procesu duchovního zdokonalení vede ke složitější transformaci celé konstrukce.

Pokud budeme zkoumat konstrukci člověka **v první dimenzi (jednorozměrném prostoru), bude vypadat jako bod, který se podobá hvězdě na nebi**.

Přičemž když přiblížíme tento bod a poté se ponoříme do jeho struktury, můžeme vidět celou složitost konstrukce člověka, můžeme tedy pozorovat spojení od první dimenze až po tu poslední, skrze celý následující řetězec dimenzí. Obrazně řečeno se to podobá pozorování hvězdy. Pokud se na ni podíváme nevyzbrojeným pohledem, bude to pouze sotva viditelná tečka na obloze. Ale pokud se na ni podíváme skrze dalekohled, bude viditelná jako nepravidelný jasný kruh. A pokud ji budeme pozorovat pomocí teleskopu, bude to už relativně složitý, rozměrný kosmický objekt se svými přírodními procesy.

A už **ve druhé dimenzi (dvourozměrném prostoru) bude konstrukce člověka vypadat jako kříž, přičemž to bude kříž, v jehož středu v bodu střetu linií je kruh.** No a to, jak vypadá člověk ve třetím rozměru, už všichni vědí.

Anastasia: To ano. Už na tomto příkladě je pochopitelné, nakolik je člověk složitý už v této trojrozměrné dimenzi. Vždyť to, co vidím v zrcadle, zdaleka není všechno, co ve mně ve skutečnosti je uvnitř i z vnějšku, pokud máme na mysli nejen vnitřní život organizmu jako uzavřeného prostředí ale i energeticky slabá pole, která vyrábí.

V dnešním světě lidé málo znají, jak je uspořádáno jejich tělo v trojrozměrném světě, o dalším ani nemluvě. Proto pro ně možná bude překvapením, když uslyší informaci o tom, že se člověk zároveň stabilně nachází v šesti dimenzích. Ačkoli v určitém smyslu je možné lidi, kteří prožili velkou část svého života v dojmu, že tento svět je jedinou možnou skutečností, také pochopit. Bez praktické duchovní zkušenosti

ihned vzniká mnoho otázek vycházejících z rozumu: jak vlastně může být něco takového, díky čemu probíhají tato spojení a tak dále.

Rigden: V takových případech se jednoduše obvykle v prvé řadě aktivuje Materiální podstata, která si nepřeje ztratit nad člověkem moc. Vede k tomu, že v něm vzniká odmítání, nepochopení, zahání ho do starých, pro něho obvyklých „kolejí“ myšlení obyvatele trojrozměrného světa. Není ovšem možné poznat vyšší rozměry a získat osobní zkušenost, když se člověk nachází v omezeném stavu vědomí Pozorovatele trojrozměrného světa.

Uvedu k tomu jednoduchý příklad. Představ si, že pozoruješ procesy, které probíhají u obyvatel dvourozměrné dimenze. V lidském pojetí představuje dvourozměrná dimenze rovinu, které je vlastní délka a šířka. Jednoduše řečeno obyvatelé dvourozměrné dimenze nechápou, co je to objem. Představ si, jak vidí to, když se k jejich světu přibližuje jakýsi kosmický poloprůhledný objekt v podobě kužele nebo koule. Co budou vidět? Místo kužele uvidí dvourozměrný útvar, tedy kruh a bod uvnitř, a místo koule uvidí prostě kruh. Proč? Protože jejich myšlení je naladěno na vnímání dvourozměrného světa. Pojmy trojrozměrné dimenze nepatří do jejich vnímání světa jako bytostí, které žijí v dvourozměrném světě a okolí z něj pozorují. Jinak řečeno nevidí reálný obraz, protože ten se nachází vně jejich dimenze, vně jejich určitými hranicemi omezeného obvyklého stavu vědomí.

A teď se vraťme k našemu trojrozměrnému prostoru. Dnes se lidé chovají zrovna tak – zkoumají svět

z pozice obyvatele trojrozměrné dimenze. Ovšem člověk, na rozdíl od bytostí jiných dimenzí, má unikátní energetickou konstrukci, díky které, když se duchovně rozvíjí, je schopen poznat jiné dimenze a vidět svět takovým, jakým ve skutečnosti je, a ne v úzkém spektru omezeného vnímání světa v hranicích trojrozměrného prostoru.

Anastasia: Ano, celkově vzato, to, co lidé běžně vidí okolo, co každý den vnímají včetně sebe, takovým ve skutečnosti není.

Rigden: Zcela správně. Náš mozek, přesněji jeho běžný stav vědomí, představuje svéráznou překážku pro poznávání většího, toho, co se skrývá za hranicemi trojrozměrné dimenze. Vždyť pro člověka obvyklý stav vědomí, jak už jsem říkal, je od narození naprogramován *na omezené vnímání* světa trojrozměrné dimenze, přesněji řečeno, dokonce částečně i čtyřrozměrné dimenze (má se tím na mysli trojrozměrný prostor a čas).

Čtyřrozměrnou dimenzi – čas (jako měrný faktor) – člověk prakticky nechápe a nevnímá. Jinými slovy, v trojrozměrném prostoru sebe sami neustále vnímáme „tady a teď“ v daném bodu. V každodennosti tento pohyb v čase, onu ezoosmózu s příčinně - následnými spojitostmi, mozek nevnímá. Člověk svoji pozornost věnuje celkovému pohybu času skutečně pouze tehdy, když hodnotí sebe sama, například při pohledu do zrcadla, nebo když na fotografii porovnává, jakým byl před 20 lety a jakým je dnes. Ale neustálý pohyb času, samotný život jako ezoosmózu, jako prvotní vnitřní energetický impuls, náš mozek, nacházející se v obvyklém stavu vědomí, nezachycuje.

To ovšem neznamená, že člověk není vůbec schopen vnímat. Vždyť lidské vnímání zaprvé závisí na převládajícím pohledu na svět, na stabilitě stavu rozšířeného vědomí, na té databázi, kterou si člověk ukládá do svého mozku a neustále ji doplňuje, přičemž je také důležité rozšiřovat své intelektuální rozhledy. Za druhé podobné vnímání závisí na tom, jak na sobě člověk pracuje, na systematické práci na technikách změněného stavu vědomí – na meditacích, duchovních praktikách, díky kterým člověk samostatně poznává svět za hranicemi trojrozměrné dimenze, přičemž ne logikou rozumu, ale spíš svým dokonalým nástrojem – intuitivním citem (šestým smyslem).

Anastasia: Ano, takové výroky předků, jako „mění-li se člověk, mění se kolem celý svět“, „poznej sebe a poznáš celý svět“, to nejsou jen prázdná slova. Je to skutečnost, jejíž úplnost si může člověk uvědomit v praktickém procesu duchovního sebepoznání... Kdysi jste ve svém vyprávění o změněných stavech vědomí zmiňoval, že je vědomí člověka víceúrovňové.

Rigden: Správně. Víceúrovňovost vědomí umožňuje člověku jako Pozorovateli (dokonce i Materiální podstaty) právě při změněném stavu vědomí *obsáhnout svým vnímáním od dvourozměrné dimenze po šestirozměrnou dimenzi.* První dimenzi člověk vědomě vnímat nemůže. Byl by to pro něho pouze bod, „nic“. Ale v tomto „nic“ je obsaženo vše. První dimenze je ezoosmóza, je to prvotní vnitřní energetický impuls. Člověk obvykle vědomě nezaznamenává počátek této změny (impulsu) tím spíš na úrovni první dimenze.

Uvedu názorný příklad týkající se první dimenze, který ale bude pochopitelný pro mnohé současné lidi. Je to příklad spojený s prací počítače, přesněji s pohybem blikající značky na obrazovce - kurzoru. Mimochodem, slovo „kurzor“ vzniklo z latinského slova „cursorius“, což znamená „posel, kurýr, rychle běžící“. Když na počítači něco děláš, například když rediguješ text, tak po obrazovce displeje přemisťuješ tento bod, ukazatel (šipku nebo čárku) pomocí mačkání speciálních kláves nebo řízením optickomechanického manipulátoru – „myši“. Vždyť při vykonávání této činnosti nepřemýšlíš, jak konkrétně se pohybuje, jednoduše to děláš prakticky automaticky, protože se soustředíš na svoji práci. Jenom se ti zdá, že pohyb kurzoru je vykonáván přirozeně, když řídíš „myš“, abys například vyznačil text, opravil ho, nebo abys otevřel nové „okno“. Ale co probíhá ve skutečnosti?

Obrazovka je tvořena pixely, tedy takovými malými barevnými body, které když zvětšíš, budou vypadat jako čtverečky (jako čtverečkovaný sešit), z nichž každý z nich je tvořen třemi barvami (subpixely: červeným, zeleným a modrým). Kombinace těchto tří základních barev v každém bodu právě umožňuje zobrazit jakoukoli barvu na obrazovce monitoru. Čím více pixelů bude připadat na stejně velkou plochu monitoru, tím lepší a zřetelnější (víc detailní) na něm bude zobrazení. A co je pixel? To je jen element světlocitlivé matice, nejmenší prvek digitálního obrazu ve dvourozměrné mřížce obrazových bodů (v rastrové grafice) na obrazovce. Představuje jeden bod na monitoru a každý pixel lze identifikovat podle jeho souřadnic. Jak se vytváří obraz na obrazovce? Například u LCD podsvícených panelů světlo prochází přes polarizační filtr do vrstvy

s tekutými krystaly, které jsou na základě vstupního elektrického signálu řízeny elektronikou monitoru. Velikost a směrování vektoru elektrického napětí je pak řízeno programovou částí a procesorem videokarty.

Když rukou pohybuješ „myší“, tak elektrické signály od tohoto optického snímače postupují skrze USB (zařízení pro přenos informací) do té části elektronického systému počítače, která odpovídá za jejich zpracování. Zpracovaný signál je předáván do videokarty. Potom v souladu s jejím pracovním programem mění charakteristiky elektrického pole, které se na obrazovce přivádí k pixelům. V souladu s tím se mění intenzita jejich záření, některé se například stávají černými, jiné zbělají. Pro tebe to vytváří iluzi přemisťování kurzoru na obrazovce.

Jinými slovy, ty si pouze myslíš, že pohybuješ kurzorem. Ve skutečnosti díky práci elektronických schémat a programů pouze měníš vnější podmínky pro tekuté krystaly a ty pro sebe získávají nové vlastnosti. A světlo, které prochází skrze polarizační filtr, díky tomu získává jiné charakteristiky (frekvenci a intenzitu). Pokud se kurzor v daném časovém okamžiku nachází v zadaném bodu, tak když zadáváš „impuls“ (když rukou posuneš „myš“), vytvoříš podmínky pro změnu optických charakteristik pixelu.

Anastasia: Můžeme říci, že já jakoby vyvolávám pohyb kurzoru z jednoho bodu do jiného, z jednoho pixelu do druhého.

Rigden: Ano. Pohyb kurzoru je v podstatě názorný příklad prototypu nenápadného pohybu (života)

materiálního těla v prostoru a čase díky ezoosmóze. Ezoosmóza je skok informace z jedné informační cihly k jiné: informační cihla přitáhla informaci a předala ji jiné informační cihle, nechala ji tedy projít skrze sebe. V našem názorném příkladu představují tyto informační cihly ony pixely. Ty jako Pozorovatel díky své svobodě volby, vyvoláváš tento pohyb v tom nebo jiném směru.

Veškerý tento pohyb probíhá v závislosti na změně informace a nepozorovaně pro člověka, který nevidí veškerý složitý mechanismus změny a předávání informace. V našem příkladu jednoduše pohybuješ myší a pro tebe tak na obrazovce vzniká přirozený pohyb. Nevidíš, jak zobrazení kurzoru skáče od pixelu k pixelu, jak se mění napětí přiváděné k tekutým krystalům. Pro tebe šipka kurzoru téměř okamžitě přechází na jiné místo obrazovky. Stejně tak i v životě pohyb jakéhokoli materiálního objektu skrze informační cihly probíhá pro člověka nepozorovaně, on nevidí, jak konkrétně probíhá tento primární pohyb na úrovni první dimenze. My například vidíme, jak člověk jde určitým směrem. Ve skutečnosti je to „přelévání“ informace s veškerou její složitostí vzájemných spojitostí skrze informační cihly díky ezoosmóze. Dokonce když pozorujeme nehybného sedícího člověka, tak je to v podstatě pouze iluze, protože ve skutečnosti probíhá intenzivní informační výměna, která představuje život, pohyb, a kterou ani my, ani onen člověk nevidíme.

Anastasia: Jinými slovy, člověk nemusí chápat veškerou složitost svého působení na svět a působení světa na něj, ale změny na neviditelné úrovni probíhají neustále.

Rigden: Přičemž, **čím vyšší je to dimenze (například pátá, šestá), z níž člověk tyto přeměny svou volbou vyvolává, tím podstatnější tyto změny jsou.**

Anastasia: Základní funkcí první dimenze je primární vnitřní energetický impuls. Nemohl byste čtenářům říci, co je základní funkcí druhé dimenze?

Rigden: Pro člověka (v jeho vnímání) představují funkce druhé (dvourozměrné) dimenze něco jiného, jakési zvláštní uchovávání a předávání informací, kde důležitou roli hrají znaky a symboly. Ačkoliv funkce druhé dimenze jsou mnohem rozsáhlejší. Uvedu jednoduchý příklad. Jakýkoliv záznam předpokládá uchovávání informací. Co je to takové písmo – buď piktografické, ideografické, hieroglyfické nebo písmenné písmo? Je to znakový systém záznamu lidských myšlenek, který za pomoci dohodnutých označení umožňuje zachytit myšlenky v čase a předat je na různou vzdálenost. Jinak řečeno, je to záznam ve dvourozměrné dimenzi, který předpokládá uchovávání informací v určitých symbolech, znacích. Například recept na přípravu koláče, nebo návod k vybudování atomové elektrárny, nebo schéma výroby jaderné bomby, a tak dále. Pokud jsi dokázal přečíst recept a nic jsi neudělal, tak se nic nestane. Ale pokud umíš číst, tedy chápat označení symbolů, potom, když následuješ instrukce, použiješ odpovídající sílu a vykonáš čin, tak stejně dostaneš výsledek, který je zaznamenán v tomto receptu nebo návodu. Stejné je to i se znakem dvourozměrné dimenze: přidej k němu energii působením na něj ze třetí dimenze a on začne fungovat. Ve výsledku ve třetí dimenzi poté, co byla

použita energie a vykonán čin v souladu s danou informací druhé dimenze, podle našeho příkladu dostaneme buď koláč, nebo světlo v domě nebo výsledek, který náš dům zničí.

Anastasia: Celkově vzato, třetí dimenze je taková, kde už začínáš připojovat sílu a energii a začínáš tvořit.

Rigden: Pro člověka ano. V souvislosti s tím je důležité, aby lidé chápali, jakým konkrétním informacím každý den věnují svou pozornost, k čemu připojují a jak konkrétně pak vynakládají svoji životní sílu a čeho ve skutečnosti mohou dosáhnout. Vždyť dnes většina lidí pozoruje sebe sama (a následně pak i hodnotí svůj život) jednostranně, pouze z pozice myšlení „obyvatele“ trojrozměrné dimenze.

Dnešní člověk si ani neuvědomuje, že je zrod myšlenek spojen se zcela jinou dimenzí. Stále však žije ve svých snech, úvahách a okolní „skutečnost“ pro něj v určité míře představuje odraz jeho myšlenkové činnosti. Vydává životní energii na realizaci svých myšlenek a přání, které jsou především spojeny s velmi úzkým spektrem ze široké škály frekvencí trojrozměrného prostoru, ve kterém je v daný moment soustředěno jeho pozorování jako Osobnosti.

Anastasia: Zdůraznil jste to, že člověk jako Pozorovatel tyto přeměny vyvolává svojí volbou v tom, nebo jiném směru. Ale právě on je tím Pozorovatelem. A právě on to vyvolává, tedy dodatečně pobízí něco, co už má k existenci své místo.

Rigden: Zcela správně. Člověk neustále volí mezi duchovním světem, s jeho silou vycházející z Duše, a materiálním světem, s jeho iluzorními hrami Materiálního rozumu. Ten, ať už je to tak či tak, se snaží přesměrovat životní energii člověka na své potřeby. Jsou to dvě vládnoucí síly, které konají v materiálním světě v takové svérázné pomyslné opozici, a člověk jako Pozorovatel je pouze postaven na hranici volby mezi nimi. Přičemž pro bytosti materiálního světa, které tvoří část Materiálního rozumu, jsou tyto síly nepostřehnutelné, ale pro člověka jsou osudové, protože v něm samém je malá část Věčnosti (Duše), a on má možnost stát se nesmrtelnou Duchovní Bytostí.

Anastasia: Takže hlavním zásadním momentem pro člověka je to, jakým myšlenkám a činům věnuje každý den svou pozornost.

Rigden: Přesně tak. Pro lepší pochopení, co je to taková volba člověka mezi dvěma vládnoucími silami, vysvětlím na názorném příkladu člověka, který používá internet. Když člověk na něco soustředí svou primární pozornost, tedy když činí volbu, nevšimne si, jak tím vyvolává počátek změn v první dimenzi. V našem případě je to stejné, jako když člověk zmáčkne tlačítko pro spuštění počítače, čímž spouští pro člověka neviditelné procesy. Takže právě pozornost člověka spouští na úrovni první dimenze proces pohybu. Tím se vše začíná. Tato primární pozornost Osobnosti je prvotní silou Pozorovatele, je to jeho svoboda: čemu věnoval primární pozornost, tak to i aktivoval. Člověk si neuvědomuje veškerou důležitost činů, které proběhly na úrovni první dimenze, zato však potom zcela reálně pocítí jejich následky na svém osudu.

Když člověk zapíná počítač, tak jako následek se po nějaké době objeví na obrazovce znaky, symboly různých programů, které obsahují nějaké informace. A pokud je to například internet, tak před zraky uživatele vzniká množství takových symbolů a znaků, kde se za každým z nich skrývá ještě objemnější vrstva informací. Internet celkově představuje složité vzájemné propojení se světem, ale… skrze různé kořenové (základní) servery, jež náleží určitým „autoritativním“ organizacím, lidem, kteří je tajně nebo oficiálně financují. Všechno je to založeno na rozšíření té nebo oné ideologie. Mimochodem takový pojem, který dnes zná každý „obyvatel“ internetu, jakým je „doménové jméno“, vzniklo z latinského „dominium“ – „vlastnictví“. Nad tím vším se obvykle uživatel internetu nezamýšlí, když se noří do proudu informací, které jsou mu nabízeny *k výběru*. Vidí detaily, ale nevidí celek, a zbytečně. Takže to, že se objeví znaky, symboly, různé počítačové programy, krátké reklamní internetové texty, za nimiž se skrývají celé vrstvy informací, se podobá vzájemnému působení pozornosti člověka s informací na úrovni druhé dimenze. V internetovém světě, pokud se globálně podíváme na veškeré tyto informace druhé dimenze, to bude pouze různá forma projevu programů buď Materiální nebo Duchovní podstaty. A člověk má přeci svobodnou volbu. Něco z toho zaujme jeho pozornost a něco si ji i udrží. Ve výsledku z veškeré různorodosti jako v internetovém vyhledávači „otevírá“ pouze tu informaci (a soustředí se na ni), která nejvíce zaujala jeho pozornost.

Z pozice třetí dimenze člověk tímto činí svou Volbu, tedy aktivuje proces získání informace ve druhé dimenzi. Když tuto informaci aktivuje, začíná jí „žít“ na úrovni

třetí dimenze. Jinak řečeno, jako Osobnost umožňuje, aby do něj vstoupil proud informací, který se ve vědomí projevuje v podobě různých obrazů, emocí, přání, myšlenek a začínají v něm, jako v rozumové bytosti, žít. To člověka pobízí k určitému jednání v rámci programu této *Vůle zvnějšku*. Tím samým jediným z nesčetných programů, kterým tato Vůle zaujala jeho pozornost ve druhé dimenzi. Jakmile je pustil, je to stejné, jako by dal přednost práci v tom či jiném programu, začal tam přemisťovat kurzor (svoji pozornost) a spouštět různé funkce (způsob myšlení, přání, emoce). A přemístění kurzoru, jak už jsem říkal, je stejné jako tvoření, díky ezoosmóze, jednání, jež není ve svých prvních stadiích pro člověka postřehnutelné, ale potom se mění v události jeho osudu. Člověk vědomě nevnímá to, že právě on přemisťuje svou pozornost k jím vybranému programu v první nebo vyšších dimenzích. Ale on jako Osobnost, která učinila volbu v určitém časovém okamžiku, když pracuje na tomto programu, vydává na uskutečnění této *Vůle zvnějšku* svoji životní sílu.

Anastasia: A to je právě velmi podstatné. Pokud se na celý tento proces podíváme globálně, vyjde nám, že se nám možná jenom zdá, že máme *vůli*. Mám na mysli tvořivou sílu, tvůrčí činnosti rozumu, nebo jak se říká v psychologii, „samostatný (soběstačný) zdroj lidské aktivity, který podmiňuje nezávislost chování na objektivních příčinách“. Zajímavé je, že sami psychologové spojují vůli s kontrolou vlastního chování, které, jak se domnívají, se stává možným díky užití umělých „prostředků chování“ – znaků.

Rigden: To, co my považujeme za vlastní vůli, je iluze našeho vnímání z pozice myšlení individuálního

rozumu trojrozměrné dimenze. Pokud se na to podíváme na našem příkladu, člověk svou volbou pouze aktivuje proudy informací, které do něho vstupují, a vydává svoji životní sílu na ztělesnění této *Vůle*. *Vůle* buď vycházející z Duchovní podstaty (světa Boha) nebo vycházející z Materiální podstaty (Materiálního rozumu) *je silou zvnějšku*, přesněji řečeno je to informační program aplikovaný do nějaké struktury, která ho provádí. Záměna Materiálního rozumu spočívá v tom, že Osobnost člověka vnímá formy projevování jedné z těchto dvou globálních sil jako vlastní vůli, kterou však ve skutečnosti nemá.

Anastasia: Jinými slovy to, co člověk považuje za vlastní vůli a neúměrně se tím pyšní, to není. Je to pouze síla, která do něj vešla zvnějšku prostřednictvím informace, kterou si *zvolil*. Ta v něm aktivuje city, emoce, myšlenky, které ho pobízejí k těm nebo oněm činům v rámci programu této Vůle, což je spojeno s výdejem životní energie.

Rigden: Zcela správně. Když jsou lidé pod vlivem pýchy vycházející z Materiální podstaty, rádi se připodobňují k vyšším silám, které jsou obdařeny vlastní Vůlí. Ale zdaleka ne všichni si kladou otázky: „Podle čí vůle se ve skutečnosti vykonává ten nebo onen skutek?“, „Kdo pobízí k těmto myšlenkám?“, „Kdo vyvolává ta nebo ona přání?“, „Kdo ve mně vzdoruje a komu?“, „Kdo klade otázky a kdo na ně odpovídá?“. A těch, kteří se v sobě vyznají, kdo z nich chápou opozici mezi Materiální a Duchovní podstatou, mezi Vůlí vycházející z duchovního světa a Vůlí vycházející z Materiálního rozumu, je jen pár. Samozřejmě, Materiální rozum je silný, ale nelze to srovnávat se základní silou ze světa

Boha. Pokud se taková síla jasně projevuje, pak Materiální rozum nemá šanci postavit se jí přímo, ale je schopen odvádět jejího Průvodce (člověka stojícího na duchovní cestě) svými „zbytečnostmi“, aby ho svedla ze správného směru, aby ho chytila na nějaké další iluze a tak dále. Počátky projevování vůle jako tvoření se u člověka projevují pouze tehdy, když se během svého duchovního vývoje dostává z moci Materiálního rozumu, tedy z šesté dimenze, a dostává se do sedmé. A i to v dnešním lidském chápání stejně nebude projevem vůle jako takové, ale bude to jednoduše nová kvalita a rozšíření možností Průvodce boží Vůle.

Anastasia: Ano, takové záměny vycházející z Materiálního rozumu provázejí člověka jako bytost žijící v materiálním světě na každém kroku. Pokud na sobě člověk nepracuje, tak zkrátka svůj život vydává naprázdno na materiální přání, na dočasné a smrtelné.

Rigden: Na jedné straně si obyčejný člověk přeje ovlivňovat události svého života, touží po změně osudu k lepšímu. Ale toto všechno jsou potřeby duchovní stránky, které jeho mozek úspěšně převrací na stranu Materiální podstaty. V důsledku takového převráceného chápání už člověk místo duchovní svobody touží po „svobodě“ v rámci hmoty: po bohatství, slávě, uspokojení svého egoizmu, plném poháru svého dočasného bytí. Pokud se člověk dlouhou dobu soustředí na svá materiální přání, z roku na rok věnuje mnoho úsilí jejich naplnění, tak dříve nebo později dojde k řetězci událostí, které povedou ke kýženému výsledku, dokonce i když budou tou dobou pro člověka už nepotřebné. Jinými slovy Osobnost může působit určitým vlivem v trojrozměrné dimenzi, dosáhnout

vytouženého, ale tento proces je doprovázen ohromnou ztrátou sil, energií a trvá dlouho. Otázka tu ale spočívá v něčem jiném. Má cenu vynakládat svůj život a své kolosální možnosti na dosažení dočasných materiálních přání těla?

Anastasia: Někteří čtenáři se ptají: „A v čem je smysl mého života? Proč jsem tady? Cožpak opravdu jen proto, abych zasadil strom, postavil dům a vychoval děti?“ A sami si ve svých úvahách odpovídají, že pokud by to byly základní cíle existence člověka na zemi, tak by, za prvé, nebylo nutné, aby konstrukce hmoty byla tak složitá, včetně velice výkonného mozku, který zahrnuje různé úrovně stavu vědomí. Za druhé je logické předpokládat, že všichni, kdo už mají dům a vlastní zahradu, by byli šťastní a spokojení se svým životem. Vždyť ale hlavně tito lidé kladou takové věčné otázky a nenacházejí uspokojení v realizaci přání svého mládí.

Rigden: Smysl lidského života vůbec není v rozmnožování a komfortu, to jsou pouze přirozené instinkty každého zvířete, které je geneticky naprogramováno postavit si noru, hnízdo a tak dále proto, aby vychovali potomstvo. Člověk je víc než zvíře, jeho smyslem je stát se duchovní nesmrtelnou bytostí.

Ale člověk v honbě za svými materiálními tužbami nenávratně vydává dva cenné faktory – čas a životní energii. Rád bych upozornil, že jsou vydávány nenávratně (!) a samozřejmě jsou tím ztráceny určité možnosti. Člověk na základě své volby samozřejmě může volně spotřebovávat životní sílu, kterou má, na programy Materiální podstaty v tomto iluzorním

trojrozměrném prostoru. Ovšem ve výsledku si nechá utéct to hlavní, kvůli čemu a proč přišel na tento svět. Vždyť člověku je dáno tolik sil a tolik času, kolik nezbytně potřebuje proto, aby osvobodil svoji Duši, a dokonce i o něco víc, aby měl dostatečnou rezervu na možné chyby v procesu, kdy jeho Osobnost získává vlastní zkušenosti. Obrazně řečeno čas a životní energie je jako benzín pro auto (tělo), který stačí právě na ujetí vzdálenosti z bodu A do bodu B s malými odchylkami a s ohledem na složitost cesty. Ale pokud se nevydáš tímto směrem, ale pojedeš na opačnou stranu (zasvětíš život svým materiálním rozmarům), například aby sis nechal udělat tuning svého vozu (uspokojil egoizmus) u odborníka – Materiální podstaty, tak ve výsledku čas a energie, které jsi odvedl, dojdou. Nakonec se budeš ty, takový „krasavec“, povalovat na vrakovišti (sub-osobností), a stejně jako ostatní okolo budeš rezavět a hnít. Ale mohls účelně využít tento čas a tuto energii k tomu, aby ses dostal do bodu B, kde by také došlo ke tvé konečné přeměně v něco zcela jiného - v Duchovní Bytost.

Anastasia: Kdysi jste říkal, že ať už si člověk vybuduje jakoukoli oblast vlastního vlivu v materiálním světě, stejně je dočasný a rychle plyne. Všechno v tomto světě je konečné: jsou ničeny celé galaxie, hvězdy, planety a lidské tělo je smrtelné tím spíš.

Rigden: Pro lidi je těžké pochopit dočasnost jejich existence, bojí se dokonce i přemýšlet o smrti. Vždyť smrt je pro člověka pouze jinou formou života, je to výsledek volby učiněné během života. Pro člověka, v němž převažuje Materiální podstata, je těžké pochopit, že je i něco víc než tento materiální svět. Ale

když na sobě Osobnost pracuje a ve výsledku se střetává s duchovním světem, tak dochází k pochopení, že právě duchovní svět je opravdovou a hlavní tvořivou silou, a to ostatní v životě člověka jsou hry Materiálního rozumu, honba za přízračnou iluzí.

Anastasia: Ano, kolik je zajímavých a skutečně důležitých Znalostí, které dávají zcela jinou představu, ne pouze o viditelném, ale i o neviditelném světě.

Rigden: Nepochybně. Ale vrátíme se k naší diskuzi **o konstrukci člověka v neviditelném světě**. Člověk, stejně jako ostatní objekty v hmotném světě, od obřích hvězd po nejmenší částice, má určitou projekci, jinak řečeno „zrcadlový“ odraz v energetické rovině. Různé národy v různých dobách zaznamenávali sakrální znalosti v análech, posvátných textech a kresbách neviditelné struktury člověka. **Pojmenujme tyto projekce „Bytostmi“**, protože jsou docela rozumné (a dokonce více, než si to můžeme představit) a každá má svoji vlastní charakteristiku. Svojí povahou tyto Bytosti představují energetické informační struktury, určitá lokální centra. V neviditelné konstrukci člověka jsou stejnými nedílnými součástmi, jako například ve fyzickém těle hlava, ruce a tak dále. Ve středu celé konstrukce (uprostřed všech projekcí člověka) se nachází Duše.

Tyto Bytosti jsou v podstatě energetickými informačními strukturami a hrají důležitou roli jak v životě člověka, tak i v jeho posmrtném osudu. Mají velký potenciál, spojený s jinými dimenzemi, kde probíhají interakce na jemné energetické úrovni. Díky nim může člověk ovlivňovat svět z hlediska vyšších

dimenzí hmotného světa až do šesté dimenze. **Bytosti se, dle jejich umístění kolem struktury a přibližné orientaci vzhledem k fyzickému tělu, nazývají: Přední, Zadní, Pravá a Levá.** Představují hlavní pole, abych tak řekl, „živé strany“ čtyřstranné useknuté pyramidy v celkové konstrukci člověka. Nachází se přibližně na vzdálenost natažené ruky od fyzického těla člověka ve směrech, které odpovídají názvům: vepředu, vzadu, do stran (na pravé straně a na levé straně).

Znalosti o nich byly považovány za posvátné už od starověku. Ve světové mytologii o tom existuje mnoho různých zmínek. Tyto informace například můžeme najít v kosmologických mýtech a legendách národů celého světa, rituálech mágů a čarodějů, šamanů, kněží, zaříkávačů. Zejména ve spisech se často uvádí, že osoba, která vykonává určitý rituál, obrací se na čtyři živly nebo strany světa, čtyři duchy - pomocníky a tak dále. V mnoha případech je spojovacím článkem střed: v posvátných tradicích – je to Duše, jako střed energetické konstrukce člověka, „páté centrum“ (v jiných případech je to jako „první centrum“), ale v praktických rituálech - vědomí Osobnosti.

Vnější chování člověka - zaříkávače, je zpravidla jako divadelní hra určená pro publikum, nebo imitace ztracených znalostí bez pochopení podstaty, nebo pouhé jejich maskování. Ve skutečnosti se hlavní děj koná uvnitř člověka. Pomocí jistých znalostí a praktik, se jakoby sbírá do jednoho celku a tyto Bytosti ovládá. Osobnost je jako „řídící centrum“. Díky tomuto spojení se možnosti v neviditelném světě výrazně zvyšují. Upozorňuji, že tyto Bytosti nejsou astrálními dvojníky člověka.

Každá ze čtyř Bytostí představuje, řekněme, určité energetické pole. Obrazně řečeno je to „čirý shluk“, který se může proměnit do jakékoliv myšlenkové formy, kterou člověk zadá: zrcadlový obraz člověka samotného, nebo obraz zvířete, nebo ducha a tak dále. Můžeme říci, že v procesu meditace, při změněném stavu vědomí, zadáváme kterékoli z Bytostí určitý myšlenkový obraz a přitom na to soustředíme svoji pozornost, a tímto ji zhmotníme.

Anastasia: Takže v podstatě, je to přeměna ze stavu energetické vlny na materiální částici: jakmile Pozorovatel koncentruje pozornost na Bytosti, dochází k procesu přeměny energie na jemnou hmotu. Následně Bytost získává určitou myšlenkovou formu (do ní vložený obraz člověka).

Rigden: Ano, přitom je zcela zachován její vztah s neviditelným světem. Jak jsem říkal, každá ze čtyř Bytostí má své vlastní charakteristiky a projevuje určitou souvislost mezi viditelným a neviditelným světem.

Přední bytost se nachází vepředu na vzdálenost natažené ruky od fyzického těla. Je spojena s lidským životem tady a teď (jak ve třetí, tak i ve vyšších dimenzích), s jeho pohybem od přítomnosti do budoucnosti. Jedná se o unikátní vektor a ukazatel životní cesty. Pokud se člověk rozhodne pro duchovno, pokud je tato cesta správně nasměrovaná, projevuje se snahou jít dopředu k vyššímu a konečnému cíli – spojení Osobnosti s Duší, jinak řečeno k duchovnímu osvobození. Tato Bytost je zodpovědná za seberozvoj člověka a za jeho duchovní postup. Ona má zvláštní emocionální barvy - víry, duchovní lásky, naděje na

budoucnost. Pokud jsou záměry osoby na duchovní cestě stabilní, pak mu slouží jako velmi dobrá ochrana před vnějšími vlivy neviditelných cizích agresivních Bytostí. Její aktivaci pociťujeme jako nárůst pozitivních emocí, pocit oduševnělosti, hlubokých duchovních pohnutek.

V legendách národů světa jako Přední bytost často označovali jednorožce, a také živly (ducha) nebe, vzduchu, v podobě volného ptáka (sokola nebo mytického fénixe). Zobrazení ptáka bylo v kulturách mnoha národů jako symbol Duše, božské Podstaty, ducha života, ducha nebe, svobody, vzestupu, inspirace, proroctví, spojení mezi „kosmickými oblastmi".

Anastasia: Skutečně, vždyť ještě v období pozdního paleolitu zobrazovali ptáky, někdy zdůrazňovali sakrální charakter těchto značek. V období paleolitu je také kreslili v kombinaci se solárními (slunečními) znaky, které umisťovali nad ptáky.

Rigden: Zcela správně, což právě ukazuje na zvláštní význam těchto kreseb, pokud samozřejmě člověk má znalosti o tajných znacích. Takže k Přední bytosti… Znalosti o fungování čtyř Bytostí značně rozšiřují lidské schopnosti. Častá ztráta sliperů nastává z důvodu nedostatku základních znalostí v těchto věcech. Například většina z nich působí přes Přední bytost, a ani o tom neví. Je to velká chyba, která vede ke špatným výsledkům práce, plýtvání časem a vysoké spotřebě energie, což je často příčinou rychlé smrti slipera. Zkušenější jednají prostřednictvím jeho Levé bytosti. Ale o ní až o něco později.

Anastasia: V současné společnosti o sliperech ví málokdo. Je to utajená speciální jednotka ve státních bezpečnostních strukturách civilizovaných zemí. Docela překvapující je skutečnost, že se všude ve světovém společenství provádí politika „materializace vědomí obyvatel“ a dokonce se vysmívá „vzpurným myšlenkám“ formování vědecké disciplíny, která by se zabývala studiem energetické stavby člověka, o jejíž existenci lidé věděli v dávných dobách. Na druhou stranu, téměř ve všech konkurujících státech dochází k prudkému rozvoji speciálních jednotek s tímto zaměřením. Jejich specialisté jsou schopni získávat informace, aniž by vyšli z místnosti, energeticky ovlivňovat jednotlivce nebo zajišťovat ochranu nejdůležitějších osob těchto zemí.

Rigden: Protože klíčové slovo v tomto procesu je „politika“, proto jsou tyto znalosti národům nedostupné. Mimochodem víš, odkud pochází tento speciální termín „sliper“? Jak se říká, podle toho, jak pojmenuješ loď, tak ti popluje. Slovo sliper bylo přejato ze skandinávské mytologie. Za nejvyššího boha tam byl považován Odin. Byl bohem moudrosti a otcem magie, magických zaklínadel, znalcem run a legend, pohanským knězem, nositelem magické síly, ovládal šamanskou „intuici“, magické umění, měl důvtip a lstivost, byl „vládcem lidu“. Později vystupoval také jako ochránce vojenských svazů a jako šiřitel válečných svárů. Odinovi patřil osminohý hřebec Sleipnir (Klouzavý). Ten uměl bleskurychle donést svého pána ze světa bohů (Ásgard) do posmrtného „temného světa“, světa mrtvých (Niflheim), světa lidí (Midgard), uměl tedy bleskurychle „klouzat“ mezi světy. Podle legendy právě na Sleipnirovi soutěžil Odin v „koňském závodu“ s obrem.

Anastasia: Ano, ve světě lidí se nic nemění, pořád jsou tu ta samá politická a náboženská soupeření, za rozdělení sil a vlivu na úkor národa trvající dodnes. Je mi prostě líto lidí, kteří svoji práci věnují této struktuře žreců a vydávají svou unikátní sílu naprázdno, na rozmary lidského rozumování, které je zotročeno Materiálním rozumem.

Rigden: Co naděláš, lidé sami činí svoji volbu. Jak se říká na východě: „Kdo nezná Pravdu, čí mysl nestálá a víra není pevná, moudrost toho se nestane dokonalou“. Ale vraťme se k tématu našeho rozhovoru.

Zadní bytost se nachází na vzdálenost natažené ruky od fyzického těla. Je to zvláštní pozorovatel přítomnosti, a "kronikář" minulosti. Je spojena s minulostí a současností člověka, s nahromaděnými informacemi, a to nejen během tohoto života. Minulost je pro ni jako databáze informací, současnost – jako kontrola a sledování informací, abych tak řekl v režimu on-line, jinak řečeno tady a teď. Zadní bytost je jako zvláštní portál. Je to „Pozorovatel“, který je přímo spojen s šišinkou (epifýzou). Prostřednictvím tohoto portálu a pomocí určitých meditačních technik, je možné provést „tunelování“ v kterýkoli okamžik minulosti. Zadní bytost se obvykle zobrazuje v podobě ryby, tuleně (např. v tradicích národů Severu), ještěrky, slona, želvy, označuje se vodním živlem, tím, co se vrhá hluboko do minulosti. V sibiřských národech jsou zachované mytologické vzpomínky na zvláštní protiklady ptáka a mamuta a u Sumerů - ptáka a ryby. Zadní bytost může být také označována jako duch s lidskou tváří, jako symbol lidské minulosti.

Pravá bytost je umístěna na vzdálenost natažené ruky na pravé straně fyzického těla. Ve skutečnosti to je jedna ze základních částí Materiální podstaty člověka. Přesněji řečeno, Pravá bytost má několik kvalitativně různých funkcí, jejichž projev závisí na tom, zda v člověku dominuje Duchovní podstata nebo Materiální. Pravá bytost je s tímto světem úzce spojena. Hlavní emocionální charakteristiky jejího projevu při dominanci Materiální podstaty člověka - agrese, smutek nebo strach. Není-li odpovídajícím způsobem kontrolována ze strany člověka, pak se často stává předmětem „útoku". Dá se to pocítit jako proud špatných nebo provokujících myšlenek, náhle stoupající stav deprese.

Její útoky jsou charakteristické tím, že se vědomí zužuje na úroveň konkrétního problému, a emocionální stavy, jako jsou deprese, hněv, chamtivost, zášť, jsou projevem představ a iluzí, které člověka uvádí do myšlenkového kolotoče na stejné téma. Stává se to v případech, kdy člověk dává těmto myšlenkám sílu své pozornosti.

Chtěl bych poznamenat, že všechny čtyři Bytosti jednoduše vyvolávají „narození" určitých myšlenek, které odpovídají různým emocionálním stavům člověka. Bytosti udržují a rozvíjejí (zejména při dominanci Materiální podstaty zkreslují situaci k nepoznání, dělají z mouchy slona) jen ty myšlenky, které vybere Osobnost. Člověk má vždy možnost volby, jakým myšlenkám bude věnovat pozornost, jednoduše řečeno, kterou Bytost bude poslouchat. Ale jakmile člověk udělá svůj výběr, dá přednost určitým myšlenkám, začíná se aktivní práce konkrétní Bytosti, která vznik těchto myšlenek vyprovokovala.

Anastasia: Mimochodem, procesy takzvaného tajného vlivu ovládání mysli, masové „informační viry“, které u lidí stimulují agresivitu, hněv, negativní emoce spojené s aktivací jejich Pravé bytosti.

Rigden: Přesně tak. Brzdění Předních bytostí lidí a aktivací Bočních uskutečňují specialisté na tuto oblast. Účinek je podobný hypnóze.

V meditaci je možné vcítit se a prozkoumat působení Pravé bytosti, je možné pochopit, odkud a kam směřuje tento proud: je pociťován jako klesající tlak zprava (zvenku dovnitř). Nicméně pokud se člověk tuto bytost naučí kontrolovat, tedy pokud přísně kontroluje své myšlenky, emoce, nedopouští negaci, jasně se drží Duchovního směru, tak získá efektivního pomocníka, který se skvěle orientuje ve světě jemné hmoty, má mnohorozměrné spojení se stejnými Bytostmi ostatních lidí. Přičemž opakuji, že toto spojení probíhá nezávisle na čase a prostoru.

Různé národy ve svých posvátných kresbách zobrazovaly Pravou bytost v podobě silného a agresivního zvířete, například bílého tygra (kyrgyzští šamani), medvěda, lva, leoparda, opice, a tak dále, nebo mytického ducha Ochránce. Pokud jde o agresi, strach nebo neobvyklé síly, zmínky o tom jsou uschované v archaických mytických rituálech. Jako živel, který symbolizuje tuto Bytost, se uvádí oheň.

Levá bytost je umístěna ve vzdálenosti natažené ruky na levé straně fyzického těla. Tato bytost je spojena se světem Ahrimana, světem sakrálních znalostí Materiálního principu. Je vybavena mnoha

možnostmi a funkcemi. Jejich využití Osobností opět závisí na tom, co v člověku dominuje: Duchovní princip nebo Materiální princip. Charakteristiky Levé bytosti v případě dominantní Materiální podstaty - vychytralost, mazanost, pýcha, podvod a svádění. Je to chytrá a zrádná Bytost, která ti bude vše prezentovat nejlepším možným způsobem, hlavně aby člověka odvrátila z duchovní cesty. Pokud tato Bytost není pod kontrolu Osobnosti, právě ona v člověku provokuje pochybnosti. Pokud je Pravá bytost spojena s tupou agresí, zlostí, tak naopak Levá může dobývat svou logikou, ukazovat jasnost vědomí při budování logických řetězců Materiální podstaty. Stejně jako Přední bytost vybízí člověka k hledání něčeho nového, ale v materiálním směru, stále naznačuje, že si člověk zaslouží více a že je mnohem významnější než ostatní. Obecně platí, že myšlenky o velikášství a tajné moci nad ostatními - jsou základem jejího útoku na Osobnost při dominanci ve vědomí Materiální podstaty.

Když člověka podobné myšlenky navštíví, tak je ve stavu meditace také možné vysledovat tlak zvnějšku: bude pociťován jako klesající, jako svírající z levé strany. Pokud se bude člověk častěji učit disciplíně sebe sama, svých myšlenek a přitom se stabilně držet duchovní cesty, tak se i Levá bytost stane pomocníkem a osobním „informátorem“ v sakrálních otázkách. Podstata Levé bytosti se ve starých spisech obvykle zobrazovala buď jako zvíře, které vyvolává strach nebo chytré a mazané zvíře, jako je vlk, šakal, mytické monstrum, drak, had, nebo jako Strážce, duch. Jako živel je označována jako země, nebo spíše prach, jako symbol pomíjivých hodnot v tomto světě.

Anastasia: Pro čtenáře upřesním, že Přední bytost a částečně i Zadní bytost (v režimu kontroly a pátrání po informacích tady a teď) jsou aktivní pomocníci v duchovním osobním rozvoji člověka. A boční bytosti (Levá a Pravá) a také Zadní bytost (se svou informační databází o minulosti) plní více sliperské funkce v práci se stejnojmennými Bytostmi ostatních lidí, a také hrají důležitou roli při aktivaci Materiální podstaty v člověku.

Rigden: Správně. Zvlášť Levá bytost je nejvíce informativní, je to perfektní snímač informací a manipulátor s náladou a přáními objektu. Při její aktivaci je těžké jí navenek odolávat. Nicméně je také nebezpečná i pro majitele takové aktivace, protože i jeho může uvést v omyl. Pokud mluvíme o agresi, sklíčenosti nebo přemožení obavami – za to odpovídá Pravá bytost. Ale toto všechno funguje v případě, že převládá Materiální podstata pozorovaného objektu. Takže pokud lidé nechtějí být v situaci jako králík před škrtičem, je nutné, aby se naučili žít na duchovní vlně, žít podle Svědomí. Jinak, jak se říká: „Když Svědomí spí, čerti šeptají."

Tyto Bytosti jsou vhodné k plnění určitých cílů a úkolů v neviditelném světě. Jsou to svérázné „moudré a živé nástroje" neviditelného světa, které člověku pomáhají v jeho duchovním rozvoji, pokud je samozřejmě umí používat a kontrolovat je. Jestliže takovou kontrolu neprovádí, v prvé řadě jde o kontrolu spojenou s důslednou čistotou jeho myšlenek, tak tyto boční Bytosti kontrolují jeho, tedy získávají nad ním kontrolu skrze převahu Materiální podstaty. Abychom se naučili kontrolovat a řídit své Boční bytosti,

musíme se pro začátek naučit chápat, co samy o sobě představují a jak působí. Je třeba vypozorovat jejich projevy v sobě a jejich nejvyšší aktivaci. Aktivace se obvykle projevuje v podobě jedněch a těch samých „pomyslných zvyků“, psychologických „záminek“ Osobnosti, které jsou založeny na negativním, egoistickém způsobu myšlení. Když převládá Materiální podstata, je Bočním bytostem zcela jedno, jaké negativní a pochlebující myšlenky aktivují ve vědomí a jaké vnější obrazy k tomu použijí (proto člověk ze svého pomyslného neštěstí obvykle viní kohokoli jiného, jen ne sebe). Pro boční Bytosti je hlavní síla v pozornosti samotného člověka, díky které se na něj zesiluje jejich vliv a, obrazně řečeno, přivádí jej k tomu, že se na nich stává závislým.

Většina lidí kvůli obvyklému trojrozměrnému vnímání světa o těchto bytostech neví a nerozumí principům fungování svých Bytostí v každodenním životě. A to navzdory tomu, že se lidé často potýkají s jejich projevem. Když myslíme na jiného člověka, známého, kamaráda nebo příbuzného a tak dále (o lidech, s nimiž jste měli možnost osobního kontaktu a kontaktu s jejich biopolem), pak ve skutečnosti kontaktujeme přímo jejich Bytosti. Pokud myslíme pozitivně, tak do kontaktu vstupují Přední bytosti, a když negativně - do kontaktu vstupují naše Boční bytosti. Jak se to odehrává? Jakmile člověk myslí a zkoncentruje pozornost na konkrétního člověka, probíhá výměna informací na úrovni jemných energií mezi Bytostmi této osoby a osoby, na kterou myslíte. Například, myslíte na někoho, koho už jste deset let neviděli, a on vám zavolá v ten samý den, nebo ho „náhodou“ potkáte. Nebo se stane, že během rozhovoru víte, co

se bude vyprávět dál, cítíte náladu a myšlenkový tok vypravěče předem. Proč se to stává? Protože naše konkrétní Bytost vstoupila do kontaktu s Bytostí jiného člověka. Pro tyto Bytosti v podstatě neexistuje žádný čas ani prostor v našem chápání, ony žijí podle vlastních zákonů. Jsou to zvláštní zprostředkovatelé Osobnosti v jejím kontaktu s neviditelnými světy.

Často to bývá tak, že člověk, který se příliš nestará o důslednou čistotu svých myšlenek (je otevřen působení zvnějšku), se věnuje jakýmsi svým každodenním starostem a najednou z ničeho nic se začne zlobit nebo pociťovat nepochopitelný strach. Ale příčina se skrývá v informační výměně. Tato výměna může být různého druhu, třeba také může mít podobu informačních projevů sub - osobností, o kterých jsme mluvili, nebo kontaktu bočních Bytostí člověka se stejnojmennými Bytostmi lidí, ale i z jiných důvodů. Může to být také projevem vůle Materiálního rozumu (z důvodu, který člověk vůbec netuší) skrze vlastní systém aktivace Materiální podstaty v konkrétním individuu nebo v mnoha lidech, nezávisle na tom, kde se tito lidé nachází a zda se navzájem znají. Proto pro každého člověka jdoucího po duchovní cestě je velmi důležité, aby o těchto projevech věděl, aby uměl kontrolovat svoje myšlenky a aby nedopustil to, že se do jeho života bude vměšovat pro něj cizí vůle Materiálního rozumu.

Anastasia: V mnoha případech lidé nechápou a dokonce ani nevědí o existenci podobných mechanizmů působení ze strany neviditelného světa, ačkoli sami tím ve svém každodenním životě dost trpí.

Rigden: Ano, lidé to mohou nechápat a nevědět o tom, ale právě oni si volí, jakým myšlenkám dají přednost. A mechanismy působení ze strany neviditelného světa mohou být velmi různorodé. Pokud se člověk nachází ve stavu Materiální podstaty, tak ho jednoduše stačí vyprovokovat podobným neviditelným obrazem za pomoci bočních Bytostí k negativnímu výbuchu (agrese, strach), aby se otevřel, vyšel z rovnováhy. Jinak řečeno, dostat se s ním do rezonance. A potom s využitím jeho energetiky už je možné bezprostředně působit na jeho boční Bytosti, které mu také vládnou. Mimochodem, tak fungují i Kandukové, o kterých ses zmiňovala v knize „Ezoosmóza“. Vyvolávají v lidech negativa a poté získávají vládu nad jejich vědomím. Tyto znalosti, jako nástroj neviditelného světa na lidi, využívali v dávné minulosti žrecové, a i dnešní velekněží od Archóntů stále tyto techniky používají. Ale nejen Archónti tyto znalosti ovládají. Někteří sliperové tyto techniky ve své práci také používají. Vždyť je to pouze nástroj. Všechno závisí na tom, jak a za jakým účelem je použit.

Anastasia: Vysvětlete, prosím, čtenářům, co se odehrává s Přední a Zadní osobností, když jsou aktivní boční Bytosti?

Rigden: Celkově můžeme říci, že když v člověku s dominující Materiální podstatou aktivně pracují boční Bytosti (a to je zřejmě z oněch negativních myšlenek nebo z emocionálních výbuchů člověka při rozhovoru s ostatními lidmi), tak Přední a Zadní bytost namísto svého pravého určení, kterým je pomáhat v osobním duchovním rozvoji člověka, jsou jednoduše využívány bočními Bytostmi pro jejich

potřeby. A potřeby Materiální podstaty, stejně jako veškeré hmoty jsou stále stejné, omezují se pouze na boj o moc. Výsledkem je, že Zadní bytost začíná ve vzpomínkách aktivně vyhledávat momenty týkající se různých životních situací, kde se jednalo o aktivaci boje o vliv, aktivaci agrese, manipulace, koncentrace na egoizmus a tak dále. A přední bytost v tu dobu prakticky nepracuje podle svého původního určení, pouze periodicky aktivuje pocit naděje na budoucnost, která je lidským vědomím (stereotypním, materiálním způsobem myšlení) úspěšně přeměněna v naději na budoucí blahobyt v materiálním světě. Ovšem v tom, že vznikla taková situace, je vinen sám člověk, vždyť on si volí, jakým myšlenkám dá ve své hlavě přednost.

Anastasia: A pokud v člověku převažuje Duchovní podstata?

Rigden: Pak všechno probíhá kvalitativně jinak. Člověk se více soustředí na kontrolu svých myšlenek, na sebevzdělání, na duchovní rozvoj, sebezdokonalení. Aktivně v něm pracuje Přední bytost a díky disciplinovanosti myšlenek, boční Bytosti, řekněme to takto, plní dodatečnou funkci svérázných Strážců. Potom, i když z vnějšku přichází informace agresivního, manipulativního smyslu, kterou Zadní bytost prověřuje, člověku nevadí, protože je u něj aktivována Přední bytost. On jednoduše v mysli tuto informaci ignoruje. A boční Bytosti, kontrolované disciplinovanou myslí v podstatě kromě toho, že se účastní varování před rozvojem nežádoucí situace, tak také díky svým možnostem pomáhají v poznání neviditelného světa a vzájemnému propojení s ostatními dimenzemi. Proto

je také důležité být Opravdovým Člověkem a žít na pozicích Duchovní podstaty.

Anastasia: Vím podle sebe i zkušeností s naší skupinou, že když se lidé setkávají s praktickým poznáním těchto Bytostí, mohou u nich zpočátku vznikat různé emoce (od údivu až po strach) ze setkání tak říkajíc se sebou samým v neviditelném světě. Možná že je to důsledek zvyku z dětství, kdy jsme zvyklí vidět se v perspektivě trojrozměrné dimenze a nečekaně sebe uvidíme ve zcela jiné podobě a rozsahu z pozice jiných dimenzí.

Rigden: To je přirozené. V prvních etapách poznání svých Bytostí v sobě totiž člověk ještě nepřekonal zvyk zafixovaný v jeho vědomí životními zkušenostmi v trojrozměrné dimenzi, kdy jakýkoli nový jev u něho vyvolává smísení a boj dvou pocitů: strachu a neobyčejné zvědavosti. Podle toho, co v něm zvítězí, takový také bude výsledek poznání. Podobné je to se strachem – je to pouze chybná volba, emoce vycházející z Materiální podstaty, do které Osobnost vkládá sílu své pozornosti a tím ho také materializuje. V poznání světa je třeba být duchovně svobodným, tedy být osvobozeným od podobných strachů skrze svou neochvějnou volbu, sebepoznání, směřování k vyššímu, duchovnímu světu. V duchovním poznání zkušenější člověk nepociťuje strach z otevírajícího se neviditelného světa. On tyto znalosti jednoduše začíná používat, uvědomuje si, že jím pozorované Bytosti jsou přeci jeho součástí. V podstatě je to on sám v různých projeveních vícerozměrné reality.

Anastasia: Ano, jak se mezi lidmi říká: „Bůh nedává nic zbytečného“.

Rigden: Přesně tak. Existence těchto Bytostí je spojena s lidskou volbou, přesněji s vytvořením podmínek pro ni, s tím, že je Osobnosti dána určitá míra svobody. V tomto je také smysl celé komplikované konstrukce člověka. Pokud by nebyly tyto boční Bytosti, nebyla by ani svoboda volby mezi přáními materiálního světa a duchovními snahami, mezi „dobrem a zlem". Tak by člověk bez ohledu na to, že se nachází v omezených podmínkách (uzavřen v hmotě) přesto uvnitř cítil Duši a podle vnuknutí by šel k Bohu. Ale s těmito různorodými Bytostmi má alternativu volby: může si vybrat hněv, agresi, hrdost i nekonečná přání hmoty nebo nemusí tomuto všemu věnovat sílu své pozornosti a postaví se na stranu duchovního a přeje si pouze jedno – své duchovní osvobození a směřování k Bohu.

Duchovní rozvoj člověka můžeme obrazně přirovnat k pohybu auta s opakujícím se prokluzem kol. Zpočátku se vědomí člověka často a nekontrolovaně přepíná z jednoho emocionálního stavu do druhého. Můžeme to přirovnat k začátečníkovi, který usedl za volant a ještě si plete pedály, kde se šlape na „plyn" a kde na „brzdu". Disciplína myšlenek, kontrola vlastního stavu vědomí – to je právě snaha člověka naučit se řídit sám sebe, své emoce, přání, myšlenky a přitom držet přesný kurz celkového pohybu – své životní pozice, hlavní volbu. To znamená vědomě, s plnou odpovědností prožívat život, přesně se orientovat na duchovní směr a neustále ho držet ve středu své pozornosti. Obrazně řečeno, je to snaha jet autem k cíli bez ohledu na drobné protáčení kol. Přirozeně, čím častěji se budeš kontrolovat, čím soustředěnější budeš na své cestě (nebudeš lajdačit po okolí a nebudeš věnovat pozornost myšlenkám a emocím od bočních

Bytostí), tím bude rychlost tvého pohybu (duchovního rozvoje) vyšší.

Anastasia: Hezký příklad. Když se tak zamyslím, tak většina lidí prožívá své životy nevědomě v duchovním smyslu, věnují pozornost myšlenkám svých bočních Bytostí. Stanovují si drobné všední cíle a materiální úkoly, například nahromadit, ukrást, koupit, utvrdit svou dočasnou významnost v rodině, v práci, ve společnosti a tak dále. Obrazně řečeno, jezdí autem v kruhu a zbytečně spalují svůj benzín (životní energii).

Rigden: Oni prostě prožívají život podle své vnitřní volby, v podstatě omezený, prázdný život, který pro ně přichystal systém Archóntů: buď „robotem“ od rána do večera s omezeným vědomím, s úzkým spektrem zájmů a všedních starostí. Ale všechno jsou to zvyklosti, které jsou dostatečně proslaveny po světě, aby člověka donutily v ně uvěřit a pracovat pro tento vymyšlený systém, tedy pro jeden z programů Materiálního rozumu. Ve skutečnosti člověk sám sebe upoutává do řetězce tohoto trojrozměrného světa, protože je pro něj lehčí být otrokem v tomto systému materiálních hodnot, než aby dobýval svou duchovní prací opravdovou Svobodu jakožto osobní povolení ke vstupu na Věčnost. Život člověka je v jeho rukách, v jeho právu volby, v jeho přání sebezdokonalovat se a pracovat na sobě.

Anastasia: Ano, tím spíš se v našem století informačních technologií pro lidi stávají dostupnými nejrůznější informace o duchovním dědictví různých národů. Kdo hledá, ten vždy najde.

Rigden: U středověkého vědce Omara Chajjáma, jako člověka s širokou škálou poznatků z nejrůznějších oblastí, počínaje fyzikou, matematikou a konče filozofií a sakrálními znalostmi, můžeme najít takovéto verše:

„Nás Čtyři nutí strádat,
Vnucují nám potřeby – jíst a spát.
Ale jsme zbaveni celistvého, k prvopočátku –
V nebytí vrátíme se zas."

Anastasia: Omar Chajjám věděl o čtyřech Bytostech člověka?!

Rigden (s úsměvem): A jak se ti líbí toto jeho čtyřverší?

Ty narozený *čtyřem živlům*,
Vyslechni si zvěst,
Ze světa tajného, který nezná lest!
Jsi zvíře i člověk, zlý duch i anděl,
Vše, čím se zdáš být,
V tobě společně skryto jest.

Nebo takovou báseň Omara Chajjáma:

Když roste z kořene štěstí
Věčná větev slávy,
Pokud se těsným oděvem stal život těla,
Nespoléhej na tělesný, cestovní svůj stan,
Neb ne tak už jsou pevné ty *čtyři* staré tyče jeho.

Anastasia: Roste z kořene štěstí věčná větev? To je alegorické přirovnání k „Lotosovému květu" v sluneční

pleteni? Stan odkazuje na pyramidální strukturu. Čtyři staré tyče – jsou tedy zřejmě čtyři Bytosti. A k tomu jsou zde uvedeny jejich základní mytologické obrazy: zvíře – Pravá bytost, člověk – Zadní bytost s lidskou minulostí, zlý duch – Levá bytost, anděl – Přední bytost. Obdivuhodné! Asi kdybych nevěděla o Bytostech, tak bych si asociovala tato slova s materiálními pojmy. Ukazuje se, že lidé nevidí ani polovinu těch znalostí, které se odrážejí ve verších Omara Chajjáma.

Rigden: Lidé se jednoduše nezatěžují s procesem hlubšího poznání, aby se zmocnili klíče ke znalostem… Když budu pokračovat v rozhovoru o struktuře člověka, jak už jsem říkal, dochovalo se mnoho zmínek v kulturních, mysticko - náboženských tradicích, mýtech a legendách národů světa o oněch základních čtyřech Bytostech člověka s jediným centrem – Duší.

Anastasia: Pamatuji si, že jste nám jednou vyprávěl, že se u starých Egypťanů mluvilo o pěti základních prvcích, které tvořily lidskou bytost: Ach, Ba, Ka, Chat, Chu. Zaznamenala jsem tyto znalosti v knize Sensei ze Šambaly. 4. díl. Je zajímavé, jak lidé na tyto zprávy reagovali, mimochodem stejně, jako tehdy já. Doslova pro sebe odhalili něco nového. Nehledě na to, že do dnešních dní se o tom dochovaly připomínky předků, mnozí čtenáři právě v takovém kontextu pojem Duše nerozebírali. Mám takový dojem, že znalosti jsou, ale v běhu času k nim byl ztracen klíč. A právě vaše vysvětlení dala lidem tento cenný klíč k pochopení nejen jich samých, ale i toho, co se děje v okolním světě, a také k tajným znalostem dávných pokladnic lidstva. Takže lidi také můžeme pochopit: to, co je jim dnes předkládáno jako alternativní vědění o Duši, jsou,

kromě učení toho či onoho tradičního náboženství, především knihy západní filozofie, kde je velmi mnohé, jak už dnes jasně chápu, napsáno lidským rozumem.

Rigden: Co naděláš, lidem je vlastní komplikovat jednoduché…

Anastasia: A tak to je… Ale dokonce i v tomto případě pro člověka, který globálně chápe, o čem je řeč, není těžké odhodit slupky nanesené v průběhu času a pochopit podstatu věci, pokud má původní Znalosti. Ve společnosti jsou prostě ztraceny prvotní informace. A odtud pocházejí všechna neštěstí. Vaše poznatky v mnohém objasňují základní podstatu původních Znalostí. Myslím si, že pro současné lidi bude víc než „jenom zajímavé“ dozvědět se o sobě, o svých Bytostech, o Duši, o tom, jaký význam přisuzovali této informaci lidé ve všech dobách.

Rigden: Dnes jsou bohužel tyto poznatky skutečně zkomplikovány a zakamuflovány za povrchními obřady, rituály, proslovy ke čtyřem živlům, světovým stranám, mytickým duchům, obrazům zvířat, pomocníků spojených s člověkem, v jejichž charakteristikách právě prosvítá vědění o těchto Bytostech člověka.

Sakrální znalosti o Bytostech jsou ukryty *v tajných symbolech* mnoha starých národů Severu, Evropy, Sibiře, Asie, Jižní a Severní Ameriky i Afriky. Podrobnější znalosti o nich měli ti, kdo uchovávali posvátné, duchovní znalosti toho či onoho národa a ti, kdo ovládali techniky poznání neviditelného světa: šamani, mágové, náboženští kněží a tak dále. Například v šamanské mytologii (šamanismu severoasijských národů včetně

Burjatů, Altajců, Mongolů), která je těsně propletena s rituální obřadní praxí, se dochovaly následující představy. Šaman je například viděn jako bytost nejednoznačné povahy: napůl člověk a napůl pták, nebo jako bytost s podobou losa, medvěda, ušlechtilého jelena. Také jsou zmínky o zoomorfních dvojnících šamana, z nichž hlavního nazývají „matka – zvíře“, tedy matka zvířat.

Anastasia: „Matka – zvíře“? Zajímavé, a odkud vzniklo takové pojmenování?

Rigden: Za prvé, podle mytologie národů Severní Sibiře (například Evenků Podkamenné Tungusky, Uralu, povodí řeky Ob a Jenisej) má Vesmír podobu ženské podstaty, Velké Matky světa, Pramatky všeho živého, Paní Vesmíru a matky zvířat. Mělo se za to, že když bílí šamani vykonávali své astrální putování do horního nebeského světa, procházeli „cesty všech světů Vesmíru“, aby získali svoji úplnou magickou sílu. Její hlavní část ale získávali pouze od *nebeských vládkyň.* Takovým způsobem byli *obdařeni vyšší tvůrčí silou* nebo řečeno našim jazykem silou *Allatu*, kterou jim darovala *nebeská Paní světa.*

Za druhé, dříve sakrální znalosti neviditelného světa ovládali především ženy, protože ony svojí povahou jemněji, intuitivněji cítily neviditelný svět. S ženou, ženskou podstatou je spojeno tajemství tvoření, zrodu nového života. Jinými slovy, v dávné minulosti duchovní, sakrální znalosti uchovávaly a předávaly následujícím pokolením především šamanky a ne šamani. Následně pak právě ženy byly považovány za silnější v ovládání šamanské praktiky změny stavu

Obrázek č. 7. ***Petroglyfy Horského Altaje***
(Koš-Agačský rajón, Republika Altaj, Rusko)

vědomí než muži. Vědci už našli mnoho dávných ženských hrobů, v nichž byly různé kultovní předměty, zdobené kříže, záhadné symboly, ornamentální amulety či speciální rituální předměty. Ví se o mnoha dávných kamenných kresbách a soškách dívek s rozpuštěnými vlasy, „třetím okem“ na čele a určitými znaky, které svědčí o sakrálních znalostech. Vezmi si třeba nálezy v Rusku, které se datují do doby před 4 000 lety, například na Sibiři, na březích řek Jeniseje, Leny, Angary, anebo piktogramy na skalách starého a vlastně nejhlubšího jezera světa, kterým je Bajkal.

Za třetí, Duše člověka, kterou spojovali s vyššími světy, byla obvykle nazývána *„mateřskou“*. U národů Severu, například u Jakutů, se dodnes uchovaly zajímavé zmínky. V dávné minulosti se jejich předci domnívali, že aby člověk žil a myslel normálně, musí v něm být přítomny části duše-kut, které získal při

narození: mateřská duše (ije-kut), životní a psychická síla (sjur), zemní duše (buor-kut), vzdušná duše (salgyn-kut). Mělo se za to, že po smrti člověka se mateřská duše a psychická síla (sjur) vrací ke svým stvořitelům, zemní duše odchází s prachem do země a vzdušná duše se rozplyne ve vzduchu. U šamanů získává každá z těchto duší zvláštní výchovu a zvláštní ztělesnění.

Anastasia: To je překvapivé. Je smutné, že málokdo věnuje pozornost archeologickým a etnografickým výzkumům málo početných národů světa. Vždyť jak to tak vypadá, uchovaly se u nich ty samé znalosti jako v náboženstvích a současných vírách, jež jsou dnes široce popularizovány. Teď jste mluvil o národech žijících na severu Ruska a já jsem si vzpomněla, že kdysi jsem ve výzkumných pracích věnovaných tomuto tématu našla zajímavé zprávy. Jakuti například měli zvláštní vztah k určitým zvířatům, jejichž kultovní uctívání bylo spojeno s myšlenkou *umírajícího a vzkříšeného* zvířete. Mezi severními národy bylo takové zvíře uctíváno buď v podobě posvátného medvěda, nebo velryby. Domnívali se, že bůh Znalostí (Bilge Khaan) žije *v sedmém nebi*. Kromě toho u Jakutů existoval obřad „výroby hnízda pro duši dítěte“, kdy se na speciálním stromě *s osmi kmeny* pro budoucí Duši dítěte budovalo zvláštní hnízdo. V šamanské mytologii byl přítomen motiv stvoření světa z vejce, byly v ní představy o Duši jako ptákovi, o posmrtném osudu člověka, o božím daru (kut-sjur), o kterém jste už mluvil a který určuje celou životní cestu člověka a ještě mnoho dalších Znalostí, které díky vám již znám. A co je nejzajímavější, důležitou roli přisuzovali *znakovému systému* v podobě zvláštních ornamentů na šatech,

výzdobě a magických předmětech. Patřilo to k sakrálním znalostem, stejně jako u jiných národů světa. A co se týče čtyř Bytostí, jak jste už říkal, Jakuti také měli představy o duchách, pomocnících šamana.

Rigden: No nejenom Jakuti, ale i u jiných národů se o tom dochovaly zmínky. Zejména to, že šaman má k dispozici duchy - pomocníky, kteří se v oněch rituálních posvátných písních nazývají „sílou“, „svitou“, „vojskem“. Často vystupují v podobě zvířat, ryb, ptáků nebo duchů, kteří putují do jiného světa, aby vykonaly nějaký čin: domlouvají se s jinými duchy, zaklínají, utkávají se v boji s duchy nemocí, prorokují, získávají hledaný předmět a tak dále. Znalosti o čtyřech Bytostech můžeme najít v symbolických schématech, například v prvcích šamanského oděvu, podle nějž, obrazně řečeno, jako podle symboliky vojenské uniformy, můžeme určit „postavení“ šamana, stupeň jeho „astrálních hrdinských činů“ a tak podobně.

Například v předhoří Uralu jsou nejrozšířenějšími kompozičními schématy na prvcích rituálního oděvu a na „obrázcích“ permských šamanů ptáci (Přední bytost), ještěři (Zadní bytost), dvě mytické bytosti téměř stejné povahy (boční Bytosti) a uprostřed je sám šaman. Přičemž na trupu ještěra bylo někdy nakresleno sedm ryb, což v takovém případě zdůrazňovalo spojení s vodním živlem, s dimenzemi, a také se vzpomínkami na získané informace. Je pozoruhodné, že na ještěrovi zobrazovali v pozici stojících pouze dospělé lidi, tedy ty, kdo už měli svou minulost. Po stranách šamana podle schématu obvykle rozmísťovali dvě mytické bytosti. V jedněch případech to zjevně ukazuje na Pravou a Levou bytost a to díky použití tradičních

prvků, jež označují Materiální podstatu – *rozdvojená kopyta (mnohem později se začaly boční bytosti zobrazovat v podobě dvou zvířat nebo lidí se sekyrami, noži, šípy nebo zbraněmi v rukách).* V jiných případech to byla označení s přímo opačnou funkcí – šlo o nebeské vládkyně světa, které v sobě propojovaly prvky ženského těla a těla losice (uznávaného posvátného zvířete). Mělo se za to, že jejich síla je schopná přenášet šamana do jiných dimenzí včetně těch vyšších.

Obrázek č. 8. ***Plíšek permsko-pečerských šamanů***

Někdy na těchto obrazech zobrazovali symbol Allatu v podobě půlměsíce s růžky směřujícími vzhůru, protože se domnívali, že šaman tímto způsobem dodatečně navyšuje svoji sílu. Později v důsledku přání podřídit boční Bytosti své moci pro, takříkajíc pozemské cíle, se tyto pojmy začaly zaměňovat, což můžeme vypozorovat ze zobrazení na různých archeologických artefaktech.

Podobné zprávy o pěti elementech člověka můžeme najít i v jiných částech světa. Jsou v různých náboženstvích a vírách. Dokonce i v takovém synkretickém (z řeckého slova synkresis – srůstání, synkretismos - spojení; v daném případě to označuje spojení různých náboženství do jednoho systému) náboženství, jakým je vúdú. Toto náboženství je dnes díky hromadným sdělovacím prostředkům velmi proslavené po celém světě, ovšem jenom jednostranně, a sice v negativním smyslu. Proto si většina lidí představuje představitele tohoto náboženství jako černé mágy a čaroděje. Vúdú se objevilo na ostrově Haiti (který se nachází v Karibském moři, jež rozděluje Severní a Jižní Ameriku) mezi obyvateli, jejichž předci byli původem ze západní Afriky a na tento ostrov byli přivezeni násilím jako otroci. Podle sakrálního přesvědčení obyvatel ostrova Haiti se tedy architektura duchovní bytosti člověka skládá z pěti částí. Těmi jsou: fyzické tělo (to je dozvuk znalostí o Pravé bytosti); duch tohoto těla, jež je darem velkého Hada jménem Damballa (to je interpretovaný dozvuk znalostí o Levé Bytosti); zvláštní kanál, který spojuje člověka s jeho hvězdou na nebi (to je dozvuk znalostí o Zadní bytosti); „Velký dobrý anděl“, což v jejich chápání označuje životní sílu (je to dozvuk znalostí o Přední bytosti); „malý dobrý anděl“ (Duše; to je

dozvuk znalostí o Centru člověka). Přičemž za nejdůležitější části pro člověka jsou považovány dva „andělé“ a právě o ně se věřící nejvíc bojí. Dokonce i obyčejná smrt není pro tyto lidi tak strašná jako perspektiva, že by kvůli působení černých čarodějů ztratili svou Duši nebo že by se stali potulným duchem či dokonce zombií bez vlastní vůle, která plní příkazy čaroděje. Vždyť podle jejich názoru se má za to, že pokud se čarodějovi podaří vzít do zajetí „Velkého dobrého anděla“, tak tím zbaví člověka životní síly a on tak umírá. Co se týče zbavení životní síly, tak mimochodem jsou to dozvuky někdejších znalostí o působení Kanduka.

V náboženství vúdú jsou i pro africkou mytologii tradiční božské osoby, jako třeba Legba. Ten ztělesňuje Východ a slunce, je považován za prostředníka mezi světem smrtelníků a světem duchů, za strážce Brány do záhrobního světa, díky němuž dochází ke kontaktu mezi lidmi a duchy. Jedním z jeho jmen je – Pán křižovatek. Podle dahomejské mytologie je Legba *sedmým* synem Mawu-Lisa, tedy toho nejvyššího z panteonu bohů, o kterém jsem se už zmiňoval.

Anastasia: To bylo tehdy, když jste mluvil o 72 dimenzích, o spirále, o dahomejském mytologickém hadovi Aido-Hwedo, který jako sluha nosil tohoto boha (Mawu-Lisa) ve své tlamě během aktu stvoření světa?

Rigden: Ano. V mýtu se zmiňuje, že Legba jako jediný zná jazyk Mawu a jazyky svých bratrů, z nichž každému dal nejvyšší bůh zvláštní jazyk. Legba informuje Mawu o všem, co se děje v „království“ jeho *šesti* bratrů.

Anastasia: Jinými slovy to odkazuje na šest dimenzí, na informační struktury, vzájemné působení mezi dimenzemi, na nedílnost práce čtyř Bytostí během toho, když člověk poznává vyšší dimenze?

Rigden: Přesně tak. Když probíhal rituál nebo obřad spojený s přivoláváním některého boha tohoto náboženství, kreslil věřící na zemi moukou nebo zrním individuální symbol (veve) boha, k němuž se obraceli. Díky tomu se až do dnešních dnů dochovaly symboly, ve kterých jsou zachyceny znalosti, včetně těch o čtyřech bytostech, ačkoli současní vyznavači tohoto náboženství je už vykládají po svém.

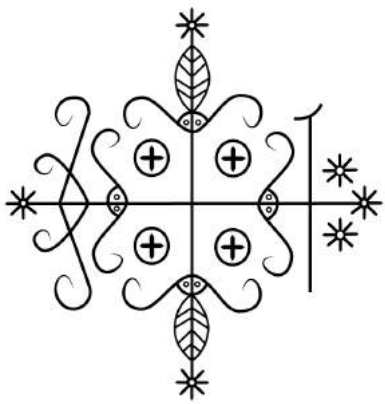

Obrázek č. 9. ***Schéma symbolu Legba***

Už je to bohužel dávno, co se změnil vztah k takovým Znalostem z duchovního na konzumní. Netýká se to pouze tohoto náboženství ale i jiných. Obrazně řečeno, kdysi byla lidem dána hůl (Znalosti), aby se o ni člověk mohl opírat a došel tak k výšinám svého duchovního sebezdokonalení. Ale pracovat na sobě

duchovně, měnit se, je mnohem obtížnější, než obšťastňovat svou mysl lichotivými iluzemi materiálního světa. Lidská lenost a prázdná mysl přeměnily tuto hůl v příruční nástroj, aby si mohli uspořádat dočasné obydlí-zemljanku, a přitom vyměnili cestu na Věčnost za „kámen úrazu“, jehož podstatou je prach. Jinými slovy řečeno, lidé se egoisticky snažili přetvořit původní Znalosti pro své dočasné potřeby a nestarali se o ty, kdo přijde po nich. A přece jen, díky tomu, že ve své době byly tyto Znalosti rozšířeny mezi národy dávného světa, jež žily na různých kontinentech, můžeme dnes jejich ozvuky najít v různých koutech Země.

Například u indiánů Severní Ameriky kmene Navaho v takových obřadech, jakým je ceremoniál „Svaté cesty“, se užívají určitá posvátná symbolická

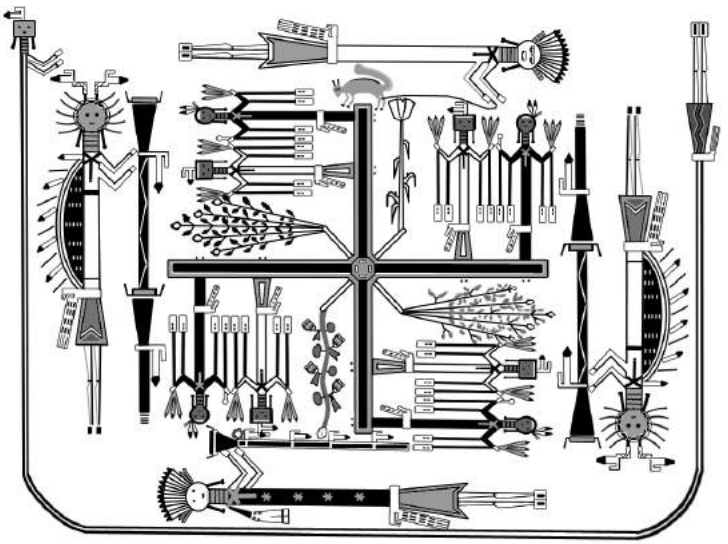

Obrázek č. 10. ***„Otáčející se břevna“***
(posvátné zobrazení kmene Navaho)

zobrazení, která jsou sestavena z drobného barevného písku a po skončení obřadu jsou setřena. Všimněte si písečného obrázku „Otáčející se břevna“, který je vytvářen pro posvátnou náboženskou píseň „Noční cesta“.

Na tomto obrázku uvidíš Centrum a správnou svastiku (rozšiřující pohyb Allatu), čtyři páry ženských a mužských duchů (jei) – všimni si, v jaké poloze jsou jejich ruce. V náboženských představách kmene Navaho patří k vyšším jeí šest mužských a šest ženských božstev, ale celkem tradičně vybírají čtrnáct druhů. Domnívají se, že oni všichni jsou spojeni s událostmi časů Prvostvoření. Kromě toho, na obrázku „Otáčející se břevna“ jsou i symbolická zobrazení čtyř Bytostí, kde boční Bytosti jsou zobrazeny jako duchové Strážci, Zadní bytost jako minulost se čtyřmi stejnými značkami (ty odkazují na čas – čtvrtou dimenzi). A Přední bytost je představena v podobě hlavního jei s veverčí taškou – Rozmlouvajícího bílého boha (Tichého mluvky), který chrání lidi. Byl spojován s východem, úsvitem a obilovinami. A celý tento obrázek v podobě zvláštního polokruhu lemuje hlavní ženská jei (rus. йеи) – duhová bohyně ochránkyně, která v sobě obsahuje ostatní jei a symbolizuje nebeskou a pozemskou cestu. Je to stylizovaný symbol Allatu.

Anastasia: Podle vašeho výkladu je to komplexní obrázek. Z toho tedy vychází, že jsou zde zahrnuty znalosti jak o člověku, tak i o Vesmíru.

Rigden: Přesně tak. Zmínky o čtyřech Bytostech s centrem – Duší, jsou také v Asii, zejména ve

staročínské mytologii. Takový souhrnný pojem jako „Wu di“ označuje pět mytologických postav, kdy každá z nich má své pomocníky. Tento termín používali staří Číňané k označení „abstraktních duchů pěti živlů“. „Wu di“ je zmiňováno ve starodávné knize „Zhou li“ („Zhouské knize obřadů“). Různí dávní autoři a filozofové po svém dešifrovali pojem „Wu di“: někdo psal, že to je „pět božstev“, jiní zase, že je to „pět imperátorů“, další verze - „pětice velkých“. V každém případě byl tento pojem přirovnáván k symbolu pěti směrů (čtyři světové strany a centrum).

Tyto symboly byly v obřadní tradici staré Číny natolik důležité, že byly zobrazovány prakticky všude: na emblémech, na vlajkách, v umění, v architektuře (včetně náhrobních basreliéfů). Přičemž byly umisťovány ve zvláštním pořadí, jež bylo spojeno s tím či oním rituálem. Například vlajky, z nichž každá byla označena jedním ze symbolů „pěti směrů“, během toho, když následovaly vojsko, byly neseny v určitém pořadí. Vpředu, jakožto symbol Přední bytosti, nesli vlajku se zobrazením Zhu-niao („rudý pták“) – symbol jihu, který byl Číňany považován za váženou světovou stranu. Vzadu, jakožto symbol Zadní bytosti, nesli vlajku se zobrazením Chuan--wu (želva ovinutá hadem) – symbol severu. Vlevo, jako symbol Levé bytosti, nesli vlajku se zobrazením Čching lung („zelený drak“) – symbol východu. Napravo, jako symbol Pravé bytosti, nesli vlajku se zobrazením Bai-hu („bílý tygr“) – symbol západu. Člověku, který ví, ovšem stačí podívat se na charakteristiky těchto souhrnných pojmů, aby pochopil, o čem je ve skutečnosti řeč s ohledem na zvláštnosti světonázoru daného národa.

Anastasia: Skutečně, ten, kdo určil tyto tradice, zjevně věděl o neviditelném světě víc... A jsou tu i jakési známé pojmy... Říkal jste, že pojem „Wu di“ byl přirovnáván k symbolu pěti světových stran, pěti božstev. A není pátým vladykou, centrem těchto čtyř světových stran, čtyř božstev, náhodou Chuang-ti („žlutý císař“)?

Rigden: Zcela správně, Chuang-ti nebo duch jménem Hang-shu-niu („ten který polkl jádro“). Ztělesněním jeho ducha je jednorožec – symbol centra.

Anastasia: V podstatě je to prototyp označení Duše - centra v neviditelné struktuře člověka a odkaz na její spojení s Přední bytostí (jejímž symbolem byl jednorožec).

Rigden: Pojďme podrobněji prozkoumat charakteristiky těchto osob. Chuang-ti znamená nejen „žlutý císař“ ale i „třpytivý (světlo vydávající) vládce“. Tento symbol centra byl považován fakticky za nejvyšší nebeské božstvo. Zobrazovali ho se čtyřma očima a čtyřmi tvářemi. Tato tradice začala už u dávných čínských šamanů, kteří si v období sakrálních rituálů oblékali jakousi masku se čtyřma očima. A proč byl zobrazován právě symbol čtyř očí? Zaprvé je to spojeno s označením čtyř Bytostí. A zadruhé proto, že při vykonávání určitých meditativních technik získává člověk tak zvané všestranné vidění viditelného i neviditelného světa: současné vidění všeho, co se děje okolo a občas i v jiných dimenzích. Takové možnosti nejsou obyčejnému lidskému zraku dostupné v obvyklém trojrozměrném světě. Ale člověku stojí za to změnit stav vědomí, jeho vnitřnímu zraku tak mizí hranice.

Anastasia: Ano, toto vidění působí silným dojmem, zvlášť když teprve začínáš poznávat neviditelný svět z takové „všestranné perspektivy“. Pamatuji si, že když jsme před dvaceti lety s přáteli s těmito praktikami teprve začali, nakolik osobně mnou otřásla tato první zkušenost. Bylo relativně neobvyklé pozorovat procesy a pociťovat zcela nezvyklý pocit takového vnitřního „zrakového“ vnímání. Ale ještě více ohromovala možnost získat všestrannou představu o jakémkoli objektu, jeho vnější i vnitřní struktuře, a také průvodní informaci, se kterou se (tento objekt) setkal… Mimochodem, teď jste mi připomenul, odkud jsem se poprvé dozvěděla o této postavě – Chuang-ti. Kdysi dávno, když jste nám vyprávěl o tom, že pro člověka je nutné naučit se správně myslet, zmiňoval jste dávný lékařský traktát „Chuang-ti nej-ťing“…

Rigden: Ano, je to tak … Čínská tradice spojuje počátky léčení a medicíny jako vědy právě se jménem Chuang-ti. A i tento samotný lékařský traktát „Chuang-ti nej-ťing“ se překládá jako „Kniha Chuang-ti o vnitřním“. Všechno vnější, fyzické se rodí z vnitřního. Mimochodem, podle legend spolubojovník Chuang-ti jménem Tsang-chieh (podle jiných verzí Fu-si) vynalezl hyeroglyfické písmo, tedy posvátné znakové písmo. Mimochodem, také tento kulturní hrdina byl zobrazován na dávných basreliéfech se čtyřma očima jako symbol zvláštní prozíravosti. Podle legendy mohl dávat dohromady znaky, protože pronikl do hlubokého smyslu stop ptáků a zvířat. A teď si vzpomeň, že šamany obvykle zobrazovali jako lidskou Bytost v podobě „ptáků a zvířat“ a porovnej tuto informaci s tím, co už o znacích víš. O tajemstvích znaků si ještě promluvíme o něco později. Ale teď čtenářům řeknu,

že každý symbol je nositelem relativně obšírné informace. Kromě toho existují zvláštní znaky, které jsou schopny konkrétně působit. Většina dnešních lidí o tom ale nemá ani nejmenší ponětí a to nehledě na to, že tyto znaky se ve společnosti vyskytují v hojném množství. Znaky hrají obrovskou roli a to nejen ve světě šesti dimenzí. Jsou srovnatelné se spouštěcím mechanizmem určitých dějů...

Anastasia: Ano, když vezmu do úvahy i svoji praktickou meditativní zkušenost, je to nesporný fakt.

Rigden: Ale vraťme se k podrobnějšímu prozkoumání symbolů čtyř Bytostí a také sakrálního centra v představách starých Číňanů. Takže, jejich symbolem centra byl jednorožec (čchi-lin). V popisech ho nazývají jako „kouzelné zvíře“, které když jde po zemi, tak nezlomí ani lísteček trávy, nerozmáčkne jediného broučka, může dokonce létat nebo chodit po vodě jako by to byla země, je ztělesněním laskavosti a humánnosti, je symbolem jednoty. Mimochodem, v dávných textech často jednorožce zmiňovali spolu s jeleny, přesněji jako jejich zvláštního vůdce. Jsou to dozvuky vyprávění o nebeských jelenech, kteří byli zmiňováni v šamanských mýtech jiných národů. V legendách existují různorodé popisy této mytické bytosti, kde jsou různé části jeho těla připodobňovány k částem těla některých zvířat. Ale toto všechno je charakteristika, která ukazuje na strukturu čtyř základních Bytostí, v nichž je obsaženo dané centrum. Jsou například zmínky, že jeho krk je jako u vlka, ocas jako u býka, kopyta že má jako kůň. Vlk je tradiční označení Levé bytosti, býk Pravé bytosti. Kůň je v mytologických představách často asociován

s pohybem v čase i mimo čas, pohybem skrze rozměry, světy, s bytostí, jež nese jakéhosi božského jezdce nebo kulturního hrdinu. „Koňská kopyta“ tady symbolicky ukazují nejen na funkci Zadní bytosti, ale i na boční Bytosti (Materiální podstatu), které v případě, že byly kontrolovány a že se u nich přepínal režim práce, plnily roli aktivních pomocníků, jež ho spojovali s jinými rozměry a světy. Mělo se za to, že jednorožec (čchi-lin) je spojením sil jing a jang (čchi mužský princip a lin ženský). V legendách taoistické tradice jsou zmínky, že na bílých jednorožcích jezdí nesmrtelní. Toto všechno jsou obrazná přirovnání Znalostí, jež jsou zakamuflovány v mýtech, zejména jde o Znalosti o neviditelné stavbě člověka, jeho duchovní složce a reálných možnostech poznání neviditelného světa.

Dále byl ve staré Číně skrytým symbolem Přední bytosti vladyka jihu Chi-di, za jehož ztělesnění je považován Zhu-niao (Zhutiao), což znamená „rudý pták“. Toho přirovnávali ke kouzelnému čínskému ptákovi Feng Chuan, jež je na západě nazýván Fénixem. Tento kouzelný pták je protiváhou drakovi a představuje ztělesnění ženského principu. Byl považován za vyslance nebeského vladyky, za zosobnění božstev větru a byl spojován se solárním (slunečním) symbolem přírody, zosobněním laskavosti. Podle legendy žije ve „východním carství dokonalých lidí“. Jeho objevení se bylo znakem, že nastupuje mír, rozkvět. Podle vyprávění na tomto ptákovi létají nesmrtelní. A opět, když známe charakteristiky Přední bytosti a její propojení s neviditelným světem, je pochopitelné, proč byl mýtus o tomto symbolu popisován právě v této podobě.

Skrytým symbolem Zadní bytosti byl vladyka severu Chei-di („černý vládce“, tedy duch jménem Se-guan-tzi, což znamená „*záznam* harmonie a světla“. A teď si vzpomeň na funkce Zadní bytosti: představuje *ochránce informací*, je zodpovědná za „tunelování“. Vladyka severu byl spojen s živlem vody. Je zajímavé, že za ztělesnění ducha Chei-di byla považována želva omotaná hadem (Chuan-wu). Tento symbol byl tabuizován.

Celkově se třeba poznamenat, že želva, jakož i had, také zaujímá zvláštní místo v čínské mytologii. Je spojována s mýty o Vesmíru a Zemi (jako materiálním světě). Má se za to, že želva ztělesňuje celý Vesmír. Tvar želvy v podobě kopulovitého horního krunýře je asociativně spojován se staročínským obrazem světa – s kulatým nebem, a placatá spodní část krunýře (plastron) je spojována s placatou čtvercovou zemí. Jinými slovy řečeno, spojovali si je se sakrálními znaky kruhu (nebeského světa) a čtverce (pozemského, materiálního světa), které staří Číňané znali ještě před tím, než se objevil tento asociativní obraz.

Není tedy ani trochu náhoda, že „Chuan-wu“ v překladu z čínštiny označuje „temnou bojovnost“. Je to dáno tím, že horní krunýř želvy (nebeský svět) stejně jako i její spodní část krunýře (pozemský svět) si asociovali s pancířem („wu“ – bojovnost) a barva chuan – černý s odstínem rudé. Barva chuan sloužila jako asociace s neviditelným světem. V podstatě takový historický obraz želvy ovinuté hadem označoval boj v neviditelném světě mezi nebeskými silami Allatu (vydutý horní štít krunýře želvy – karapax) a silami materiálního světa v podobě Živočišného rozumu (placatý

spodní část krunýře želvy – plastron). Toto všechno probíhalo ve společném Vesmíru, který má spirálovitou strukturu (záhyby hada ovíjejícího želvu). Proto se následně vůbec ne náhodou v čínské mytologii objevila osoba, kterou nazývali Chuan-wu – „Temný vojín“, který měl právě takový emblém. Často ho zobrazovali s velmi pěkným obličejem, vlasy splývajícími na ramena, v černém plášti, s opaskem zdobeným nefritem, s mečem v ruce, jak stojí bos na želvě ovinuté hadem. Každý prvek obrazu sloužil jako symbol určité duchovní znalosti. Právě to poslední jmenované – duchovní Znalosti a služba Vůli Duchovního světa bylo zosobněním pravé bojovnosti. V národní tradici ctili tento obraz jako božstvo, které vyhání zlé duchy.

Anastasia: Dnes lidé nechápou původní smysl dávného výrazu „pravá bojovnost“. Vždyť pravá bojovnost pro člověka vůbec není projevem jeho agrese, nenávisti nebo hněvu ve viditelném světě. Pravá bojovnost je projevem pevnosti ducha Vojína v boji s jeho Materiální podstatou nebo Živočišným rozumem, je to charakteristika boje v neviditelném světě, jak se říká v pověstech, mezi Světlem a Tmou.

Rigden: Přesně tak. Vojín, který se nezdokonaluje v boji, je slabý… Takže vraťme se k tématu otázky. Jako skrytý symbol Pravé bytosti ve staročínské mytologii vystupuje vladyka Západu Bai-ti („bílý vladař“), tedy duch jménem Zháo-ju, což označuje „vybízející a odstrkující“). Za ztělesnění tohoto ducha je považován Bai-hu („bílý tygr“) – zvíře, které navodí strach na všelijaké nečisté síly, patron Západu. Mimochodem, bílého tygra (skrytý symbol Pravé bytosti) a zeleného draka (skrytý symbol Levé bytosti) ve středověké Číně

kreslili na branách taoistických chrámů jako Strážce. V páru byli považováni za duchy, Strážce dveří. Pokud vezmeme v úvahu, že Pravá a Levá bytost také plní funkci aktivátorů emocí a myšlenek Materiální podstaty, pak jejich funkce Strážců a jimi chráněné „dveře“ měly sakrální význam. A znamenalo to: pokud v sobě neporazíš tyto dva Strážce, nebudeš moci vejít do duchovního světa.

No a nakonec skrytým symbolem Levé bytosti byl vladyka východu Čchang-ti („zelený vladař“), tedy duch jménem Lin-vei-jang („divotvorný, mocný, hledící nahoru“). A ztělesněním tohoto ducha byl Čching lung („zelený drak“). Zobrazení zeleného draka spolu se symboly ostatních tří světových stran jsou na mnoha náhrobních basreliéfech, na stěnách pohřebních staveb. Je zajímavé, že v lidových výjevech, jež mají zaklínající povahu a blahopřející smysl, se můžeme setkat se zeleným drakem jako pomocníkem boha bohatství. Přičemž drak byl zobrazován, jak vysypává bohatství a naplňuje zvláštní roh hojnosti (zvláštní „vázu shromažďující poklady“) kouzelnými perlami vydávajícími plamen, a také zlatem, stříbrem, korály. Bůh bohatství, kterého kreslili, jak sedí na drakovi nebo na tygrovi, byl uctíván zvláště obchodníky. Neměnným atributem čínského boha bohatství v národních výjevech byl obvykle drak spojený s penězi. A opět, pokud všechny tyto informace porovnáme s charakteristikou Levé bytosti (lstivost, pýcha, podvod, přání tajně vládnout), tak se projeví zcela jiné pozadí této legendy.

Je třeba poukázat na to, že ve Staré Číně byl zelený drak velmi známou, a jak by se řeklo dnes, široce známou postavou. Lidem byl představen jako symbol

jara, přeměn, Východu. To už je ale záměna pojmů, asociativní spojení s obrazem, jež byl dřív mezi generacemi populární, je starší a významnější, a spojuje v sobě rysy ptáka (později lidského obličeje) a hada. Takový obraz je ve staročínské mytologii zachycen například v archaickém ženském božstvu Matky-prarodičky *Nüwa* (Njujva; žena, která lehce vklouzne do jiného světa jako voda; má spojení s pozemským a nebeským světem). V legendách ji nazývali stvořitelkou všech věcí a lidí. Přičemž podle pověsti jako *první stvořila holčičku*, když se dívala na svůj odraz ve vodě, a potom už mnoho dalších smrtelných mužů a žen. Když spojila muže a ženy, přiměla je tak prodloužit jejich rod samostatně a uložila jim povinnost vychovávat děti. V kosmogonii jihovýchodní Číny jí přisuzovali hlavní roli tvůrčího božstva. Mělo se za to, že měla nadpřirozené schopnosti a za jeden den se mohla 70 krát převtělit. Je to dozvuk Znalostí o 72 dimenzích, toho že božstvo tvoří ze 72. a z 1. dimenze, a tyto změny působí na ostatních 70 dimenzí. Spojovali ji s vítězstvím nad černým drakem (byl ztělesněním nečisté síly), s obnovou kosmické rovnováhy, která byla narušena v důsledku katastrofy, při které byly zbořeny čtyři přerozdělení země.

Navíc právě této tvořivé božské ženské bytosti je vlastní modrozelená barva. V mytologii různých národů ztělesňovala živel vody a ženskou kosmickou podstatu. Je to zvláštní barva, která ukazuje na určité úspěchy v duchovních praktikách. Podrobněji o ní promluvím o něco později. Teď jen zdůrazním, že dokonce i v tradičních představách Číňanů představuje zelenomodrá část světelného spektra jednotný celek a označuje se hieroglyfy, které v sobě spojují význam „zelený“ a „modrý“.

Matka - prarodička Nüwa se často zobrazovala ve dvojici se stejnou bytostí Fu-xi (Fuxi), měla trup člověka a ocas hada místo nohou. Přičemž jejich těla byla propletena. Lidé, kteří neměli sakrální znalosti, vykládali takové propletení jako partnerskou blízkost. Ve skutečnosti v mnoha případech, zejména v dávných

Obrázek č. 11. ***Prarodiče světa a člověka Nüwa a Fu-xi podle staročínské mytologie***
(vyobrazení na hedvábí; VII století n. l., Turfan, provincie Sin -Tiang; artefakt vědci našli v roce 1928)

zobrazeních podobných božských postav, můžeme zřetelně vysledovat předávání Znalostí o světě a také o meditativních nástrojích, jež jsou využívány člověkem k dosažení vyššího duchovního stavu. Jejich symbolika byla často spojena s kruhem a čtvercem.

Na obrázku je Matka - prarodička Nüwa a kulturní hrdina Fu-xi. Jejich těla jsou spirálovitě propletena a tvoří tři a půl ohybu. V kontextu tohoto obrázku zobrazuje tento symbol znalosti, jak o spirálovité struktuře Vesmíru, tak i o meditativní technice, při níž člověk dosahuje jednoho ze stupňů zdokonalení – stavu duchovního prosvětlení (probuzení a pozvednutí „Hada Kundaliní“ stočeného v tři a půl ohybu ze spodní části páteře ke Korunní čakře). Okolo Nüwa a Fu-xi je zobrazeno 72 různě velkých a různě tvarovaných „vzduchových bublin“ jakožto označení 72 dimenzí ve Vesmíru. Toto je konkrétně prezentováno v podobě sedmdesátijedna menších „bublin“ a jedné (72.) umístěné mezi „hadími ocasy“. Ta poslední je největší a svým vnitřním uspořádáním nejsložitější. Mezi lidskými obličeji „prarodičů“ jsou umístěny čtyři dimenze, což odkazuje na dimenze, jež jsou pro člověka základní (trojrozměrný prostor a čas, v nichž je zrozena a žije Osobnost člověka, když činí svoji volbu), a také čtyři hlavní Bytosti člověka spojené s jinými dimenzemi. Nad hlavami božstev se nachází kruh, uvnitř něho je ptačí pařátek s drápky, což ukazuje na spojení s výlučně jiným prostředím – nebeským (duchovním) světem.

Zakladatel civilizace, kulturní hrdina Fu-xi, kterého podle legendy považovali za bratra a později i za muže Nüwa, v sobě také spojoval čtyři ptáky a hady. Ačkoli dříve, když ještě byl hrdinou eposu plemen, byl

zobrazován právě v ptačí podobě a byl uctíván jako božstvo Východu. Mimochodem jeho jméno označuje „ten, který nalíčil past na obětní zvířata“. O Fu-xi, jak jsem už říkal, se dochovala vyprávění jako o prvním, kdo vytvořil hieroglyfické písmo (znakové písmo). A teprve mnohem později ho začali nazývat „dračí“ a spojovat ho v legendách s drakem-lun a s „dračími principy“.

Je tu ale ještě jedna zajímavá věc. Pro starou čínskou mytologii jsou typické různé kosmologické mýty, včetně těch o stvoření uspořádaného světa díky božské ženské podstatě (silám Allatu). Ale co je zdůrazňováno dnes? Dnešní svět ví, že základem čínské mytologie a filozofie je princip „Jing-Jang“, tedy mýtus o vzniku světa jako boje dvou podstat, „z jedné strany vyvolávajících pobouření, z druhé strany obnovujících vyšší harmonii bytí“. Jak říkají současní filozofové: „princip myšlenky dynamické rovnováhy alternativních tendencí“. Jinými slovy, v dnešním světě nové generace už nevědí o prvotní mytologii, kde jsou zmínky o počátku zrodu světa díky duchovním silám, o jeho uspořádání božskou ženskou podstatou. „Základní“ čínská filozofie začíná hned potvrzením myšlenky duality světa, jednoty a boje dvou opačných podstat, tedy od etapy projevení se materiálního světa, sil Živočišného rozumu a jejich „boje“ s tvořivou božskou podstatou. Otázka je, proč je dnes po celém světě rozšířen právě tento mýtus a je potvrzován právě tento převládající princip? Domnívám se, že moudrým lidem nedá velkou práci najít odpověď na tuto otázku a to tím spíš, když mají základní znalosti.

Takže v mytologii projevy draka Qing Long už nepřibližovali jinak než jako šťastné znamení. Zobrazování

zeleného draka byla popularizována, protože měla mít *blaho*dárný význam a měla přinášet nezměrné *pozemské* bohatství. Při některých válečných výpravách nesli prapor s jeho vyobrazením dokonce vpředu před vojskem a vlajku s emblémem bílého světa tudíž za vojskem. Ovšem když prozkoumáme příčiny takové vnější prezentace, dojdeme k dávnému okultnímu tajnému spolku Zelený drak, který odedávna existuje na území Číny a tajně po celém světě působí ne zcela dobré skutky.

Anastasia: Ano, o tomto okultním spolku jsem se zmiňovala v knize Sensei ze Šambaly. 4.díl, když jsem popisovala málo známá fakta o událostech a lidech, jež vyvolali druhou světovou válku. Ve skutečnosti, jak jste si tehdy zcela přesně všiml, všechno je přímo před očima těch, kdo vědí.

Rigden: O tom není pochyb. Když jsme u toho, povězme si o válečných taženích. O základní symbolice, znacích, které aktivují agresi v masách, věděli vládci (politici) a žrecové v dávných dobách a úspěšně je používali ve vojenských kampaních tak, že je zobrazovali na vlajkách a štítech. A to nejen v Číně, ale také v dalších zemích. Vezměme si například Asyrské království, které současní historikové nazývají jako „první známý světový stát“, který byl založen na krvi a dobývání.

Anastasia: Hm, ano. Dějiny jsou u nás bohužel stále ještě tvořeny pod vlivem diktátu Archóntů: není kladen důraz na první duchovní úspěchy lidské civilizace, ale právě na první společnosti založené na agresi a dobývání cizích území.

Rigden: Změnu situace ale mají v rukách sami lidé… Takže, jaké byly bojové znaky asyrské armády? V podstatě je to šikmý kříž v kruhu s vertikálním příčníkem a dvěma zvířaty na obou stranách, nebo lukostřelec, který míří šíp do jedné ze stran. Jinými slovy, symboly a znaky označující aktivaci *Bočních bytostí.*

Anastasia: Asyrské bojové znaky? Jasně! Četla jsem o nich poté, co jste se zmínil o monogramu Konstantina Velikého (Labarum), tedy o symbolu chaldejské kosmologie. Labarum používali poslední římští císaři jako válečnou vlajku před rozdělením římské říše na západní a východní část (Byzancii). Dokonce už tehdy všechny tyto vlajky a standarty sloužily pro to, aby usnadnily velení a řízení armády. Když mluvíme o Asýrijském království, pak je to pochopitelné. V určitém časovém období byla Babylónie, odkud původně byly kněžské kruhy Chaldejců, součástí Asýrie, a Asyřané vyznávali náboženství podobné náboženství Babyloňanů ...

Ale neskutečné je, že lidé dnes nevidí to, co je zřejmé. Vždyť už za vlády Konstantina Velikého a také potom se používal tento znak vyvolávající agresi (monogram Konstantina Velikého). Znak byl již dlouho používán ve válkách a začala jej uplatňovat všechna náboženství. Nyní se nachází v mnoha městech po celém světě a vidí ho mnoho lidí. Vždyť je to válka bez vyhlášení války! Někdo zřejmě o tomto znaku věděl více, když ho Konstantinovi vnutil jako symbol nového státního náboženství, v té době tak vlivného státu světa.

Rigden: Bohužel, je to tak. Mnozí lidé, když jdou do chrámu nebo kostela podle svého vyznání, si prakticky nevšímají, jaké znaky a symboly je obklopují

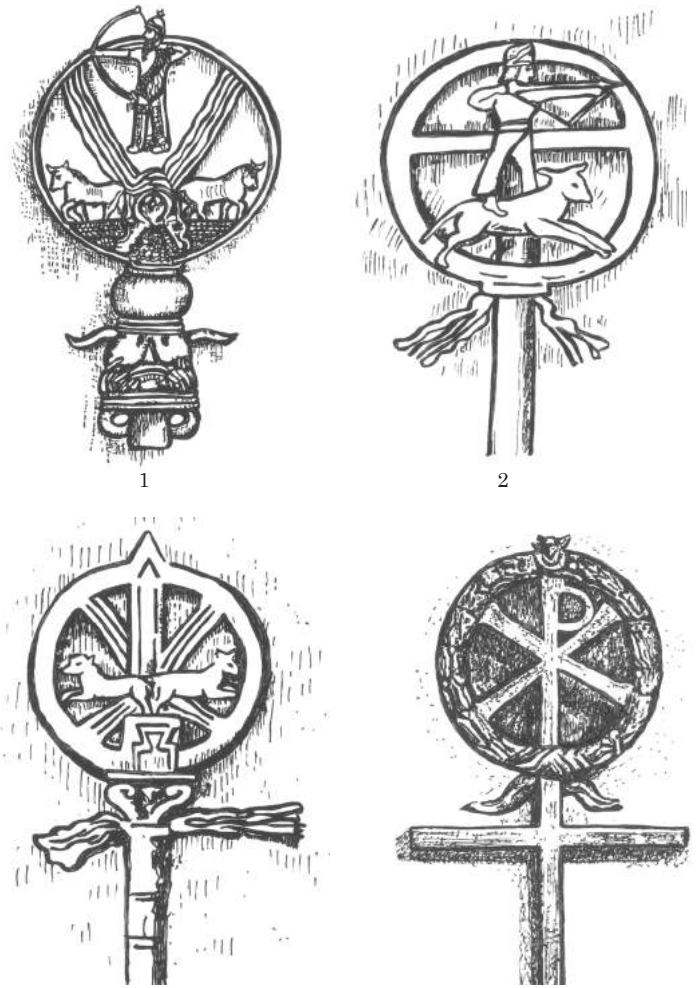

Obrázek č. 12. ***Příklady symbolů, které ukazují na aktivaci bočních Bytostí:***
1), 2), 3) – bojové znaky asyrské armády;
4) monogram Konstantina Velikého
(fragment basreliéfu na mramorovém sarkofágu ze IV. století nalezeného v římských katakombách)

a za jakým účelem jsou tam umístěny. Ale jejich vliv na sobě jednoznačně pociťují. S ohledem na to, že skutečný účel těchto znaků lidem nikdo nevysvětluje, je přirozené, že člověk se ani nesnaží tento svůj "nutkavý" psychický stav pochopit. Věří, že tento stav je přirozený, protože ho při návštěvě těchto míst opakovaně zažíval.

A pokud se podíváte pozorně, můžete v těchto místech často vidět různé znaky, jak ty, co aktivují Duchovní podstatu v člověku, touhu se přiblížit k Bohu, tak i Materiální podstatu prostřednictvím probuzení podvědomých strachů. Velmi často se v kultovně religiózních institucích používá mnohem více znaků s negativním vlivem na psychiku, než znaků, které v člověku podporují rozvoj a posilování Duchovního principu. Proč? Vše záleží na cílech, záměrech, a manipulativních technikách konkrétního náboženství – praktiky, které tato církev zdědila od těch minulých, jsou propracovány staletími. V takových technologiích je prvním pravidlem nenápadná psychologická příprava pro působení na podvědomí člověka, aby člověk bezpodmínečně vykonával tajné záměry manipulátora, ale zároveň si myslel, že to dělá z vlastní vůle a přání.

Anastasia: A znaky, to je právě ten nástroj vlivu, který zaručeně působí na podvědomí jakéhokoli člověka.

Rigden: Rozhodně. Tyto Znalosti měli lidé od pradávna, stačí se podívat na kresby a nápisy z období paleolitu. Bohužel, k dnešnímu dni tyto informace většina lidí nemá, jako tomu bylo v dávných dobách, ale pouze ti, kteří jsou na vrcholu moci a chtějí vládnout

všem národům. Ale tato situace se dá napravit, hlavní je, aby si to přála většina lidí. Takže, psychika člověka prostřednictvím podvědomí přesně zachycuje působení znaků, protože struktura psychiky je založena na nevědomém. Vědomí má v tomto případě podřízenou funkci. A znaky působí, řekněme to takto, na archetypální složku psychiky jednotlivce. Jejich působení se zakládá na individuální náchylnosti k nevědomé sugesci.

Co se stane, pokud v těchto kultovně religiózních institucích budou většinou umístěny negativní znaky? Člověk do takových institucí obvykle chodí, až když k tomu vnitřně dozraje (vyloučíme-li u některých národností typické masivní náboženské svátky nebo události, kdy lidé tradičně navštěvují kostel nebo chrám „jako společenskou událost“ se svými přáteli a příbuznými). Jinými slovy je to tehdy, když dochází k vnitřnímu duchovnímu vzestupu, ale Osobnost nemůže pochopit, co se to s ní vlastně děje. Samozřejmě, že taková potřeba ji intuitivně vede na místo, kde očekává, že dostane odpovědi na své vnitřní otázky. A proto, když se do těchto institucí vydá, je předem otevřena dialogu, to znamená, že má určitou míru důvěry k lidem sloužícím této religie.

Pokud by se člověk dostal do kultovní instituce, kde jsou většinou pozitivní znaky, které zesilují vnímání hlubokých pocitů Osobnosti, jež vychází z Duchovního principu, tak ho to ještě více inspiruje, znásobí to v něm pocit Lásky, vděčnosti k Bohu, navodí to v něm stav beze strachu, rozšířený stav vědomí a vnímání světa jako celku. Chápeš v čem je ten rozdíl? Člověk by nezažíval fanatismus, bouřlivé emoce s výkřiky typu

„aleluja“ v záchvatu hysterie vyvolané velkým přáním davu zachránit své tělo a žít v něm věčně (mimochodem, po takových emocích Materiální podstaty člověk pak zůstává sám se sebou a obvykle se cítí velice vyčerpaný a prázdný). Místo toho by naopak cítil úplné probuzení hlubokých pocitů, díky kterým se mu dostává uvědomění, duchovního přílivu energie, a které zesilují touhu tvořit pro spásu své Duše a ne těla. Toto je příklad toho, jak by to mělo vypadat dnes, pokud by lidská společnost skutečně byla ve svém vývoji duchovně směrována. Ale všimni si, že ve světě se všechno odehrává přesně naopak. Proč? Protože základem pro vytvoření jakéhokoliv náboženství jako instituce k ovládnutí mas je moc a manipulace, maskována jako „duchovní péče“ o lidi. To je důvod, proč je dnes v takových institucích mnohem více negativních znaků než pozitivních.

Když je ve většině takových institucí umístěno množství záporných znaků, tak tyto znaky jednoduše přesměrovávají duchovní rozmach člověka jakoby přes hranol, o kterém jsme již mluvili, a probouzí v něm podvědomé strachy, hmotné touhy, aktivují jeho Levou nebo Pravou bytost a zároveň také Zadní bytost. Tyto znaky vyvolávají psychickou disbalanci, omezují vědomí a navozují stav strachu, beznaděje a servilního chování. V tomto stavu se jakákoliv informace považuje za věrohodnou. Malý počet pozitivních znaků v těchto institucích v člověku stimuluje pocit naděje v budoucnost a touhu žít. V náboženských institucích je zpravidla použita standardní „sada“ podobné kombinace znaků, která člověka připravuje na následující verbální sugesci ze strany lidí určitého náboženského vyznání.

V důsledku takové nenápadné a „tiché“ předběžné přípravy pomocí znaků, která zesiluje slovní sugescí, se dokonce i dospělí lidé, inteligentní, s vyšším vzděláním, jež mají akademické tituly, stávají důvěřivými jako děti.

Obrázek č. 13. ***Symboly svastiky (přímé a obrácené) v ozdobě interiéru a exteriéru různých náboženských institucí.***

Jsou ochotni naslouchat jakýmkoliv příběhům lidí oblečených do náboženského oděvu, a to i když nechápou podstatu: kde je sugesce Materiálního rozumu a kde jsou skutečná zrna pravdy, které stimulují jejich duchovní růst.

Anastasia: Ano, ve stavu „zoufalství“ a paniky „tonoucího“ se člověk chytá každého stébla... Takže, nejdříve v člověku vyvolávají strach, pak manipulátor ukazuje, jak se toho strachu zbavit, a to způsobem, kterým sleduje vlastní prospěch.

Rigden: Ano. Lze to přirovnat k situaci, kdy člověka umístí do vazební cely a prostřednictvím hrozeb a bití jej přivedou do stavu duševního zhroucení. A pak mu schválně posílají spoluvězně, který mu slíbí, že ho z tohoto vězení osvobodí, protože údajně ví, jak na to. Samozřejmě, že se k němu člověk upíná s důvěrou a vírou, že ho zbaví utrpení. Začíná cítit úctu a respekt k novému „příteli“, protože mu dává pocit naděje, nebo spíše, že v něm podporuje iluzi osvobození. Ale všimni si, že spoluvězeň jen slibuje, ale nic nedělá, aby jej skutečně osvobodil, protože ve skutečnosti je sám nesvobodný „otrok“, který jen dělá svoji práci.

Stejně i v náboženství se jeho služebníci podobají „spoluvězňům“, kteří sami zdaleka nejsou svobodní. Ale oni, když propagují svoje náboženství, mají tendenci tvrdit, že člověk nemá šanci se zachránit, pokud není stoupencem jejich učení, že musí dodržovat veškerá pravidla a rituály (být „věčným sponzorem“, politickým voličem, jež vykonává vůli jejich kněží). Člověk poslouchá sliby náboženského „spoluvězně“

o své spáse a nakonec je připraven splnit každé jeho *přání*, protože si myslí, že je to „jeho povinnost“, „jeho upřímné přání“, „jeho vědomá účast“. Tento mechanismus manipulace je účinný, dokud je lidskému vědomí skrytý. Vždyť manipulátor své činy nikdy nepřizná. A protože je to celými staletími odzkoušený systém, často ani sloužící určitého náboženství si nejsou vědomi toho, co dělají, a komu ve skutečnosti slouží.

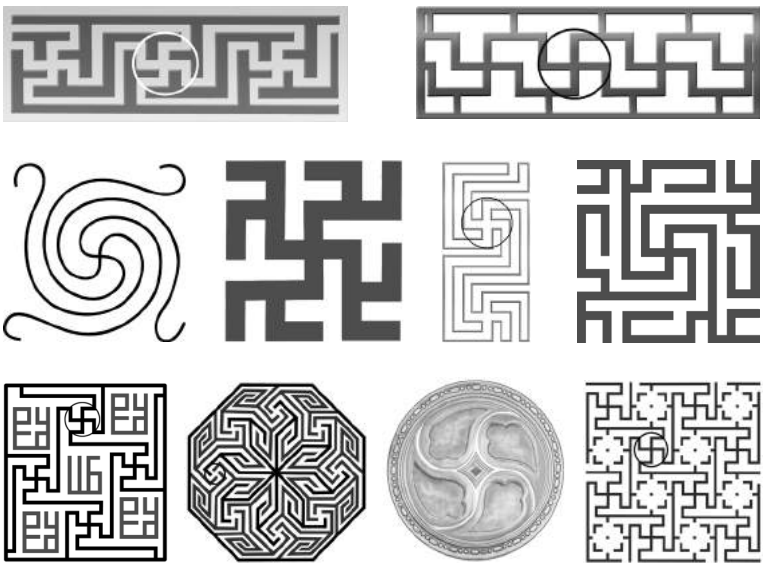

Obrázek č. 14. ***Symboly obrácené svastiky v ozdobě interiéru a exteriéru různých náboženských institucí.***

Anastasia: Obecně platí, že skrytá manipulace náboženských velekněží, jejichž cílem je podrobit si co největší množství lidí, je to, že si nejprve vytvoří vhodné podmínky. Vyvolají v člověku strach a pak jednají jako zprostředkovatelé dočasného vyřešení,

které z tohoto vnitřního konfliktu člověka vyplývá, samozřejmě ve formě, která sleduje jejich zájmy. Čím více je to pro člověka nepochopitelné a čím míň si uvědomuje, co se s ním děje, tím větší strach mu to *nepochopitelné* přináší. Navíc, tento proces zesiluje a pozornost Osobnosti se soustředí pořád jen na něj. Čím více strachu ideologie kněží nahání zotročeným národům, tím větší je jejich síla a tím větší mají autoritu u těchto národů.

Rigden: Ano, dochází ke skutečné manipulaci s lidskými pocity, a to ve prospěch Živočišného rozumu. Takové znaky mají negativní vliv na psychiku (například agresívní znak obracené svastiky), a v těchto institucích se zpravidla nacházejí v zorném poli lidí. Nicméně, jsou uspořádány tak, že nepřitahují pozornost, pokud o nich nevíte. Mohou být vepsány do vzorů, do vnější výzdoby interiéru, do malby zdí, použity jako podlahové prvky, řezbářské práce, modelovány a aplikovány na předmětech a oblečení kněží a tak dále.

Je třeba chápat, že každý člověk na podvědomé úrovni zaznamenává velkou část informací z neviditelného světa, a to i když se vědomě soustředí na nějakou svoji věc. Jak jsme již řekli, člověk navštěvuje takové instituce tehdy, když k tomu u něj dozraje vnitřní potřeba, v období duchovního rozmachu nebo když si přeje zbavit se svého vnitřního (duševního) utrpení, které je v podstatě důsledkem toho, že v něm dlouhodobě převládá Materiální podstata. Během takových okamžiků je člověk otevřen a nachází se ve stavu hledání pomoci. Ale ve většině případů získá v podobných institucích namísto duchovní pomoci

materiální záměnu a také může dojít k tomu, že se zvláštním způsobem zasekne v takovém stavu. Právě negativní znaky v něm zesilují podvědomé strachy sloužící náboženství, které k tomu dodává svá standardní verbální ponaučení, díky nimž se v člověku formují určitá materiální přání a snahy. Člověk na to soustředí sílu své pozornosti a to pak vede k tomu, že Zadní a boční Bytosti na něj mají ještě větší vliv.

Anastasia: Ano, negativní vliv znaků provokuje a v člověku dodatečně vyvolává tyto mechanismy: ovlivnitelnost, napodobování, vzájemnou emocionální nakažlivost, které jsou typické pro živelné chování mas. Tyto nástroje mají aktivní vliv na psychiku lidí a vytvářejí odpovídající emocionální napětí. A služebníci kultu pomocí verbálního vlivu prostě formují vyvrcholení těchto emocí v potřebném směru. Tak dochází k uměle vytvořené psychologické vazbě, k tomu, že se věřící cítí jako součást toho nebo jiného náboženství, že se osobně identifikuje s určitým společenstvím.

Rigden: Správně. Takže vliv znaků na člověka je vlastně pouhá fyzika. Proces toho, jak fungují, můžeme obrazně přirovnat k vypínači, kterým zapínáme lampu. Lidé tento vypínač mačkají, když potřebují vytvořit určité podmínky ke své práci (vytvořit umělé osvětlení tmavé místnosti). Přitom si ani pořádně neuvědomují, jak tento proces probíhá, co vlastně představuje elektrická energie, jaká je její povaha. Existuje několik znaků, které jsou odedávna používány k tomu, aby v člověku aktivovaly Materiální podstatu. Je přirozené, že aktivace podobných znaků společnosti nic dobrého nepřináší. Ale sami lidé si musí vybrat,

jakým emocím a myšlenkám dají přednost, a budou jim věnovat sílu své pozornosti.

Anastasia: Ano, proslulá lidská volba….

Rigden: Tato manipulace se neomezuje jen na náboženství, ale i používá ji mnoho okultních společností (latinské slovo occultus znamená „skrytý“). Tyto společnosti ve většině případů lákají ty, kteří touží mít nadpřirozené schopnosti pro uspokojení svého ega. Mimochodem, pokud lidé nahlédnou do historie vývoje tajných společností agresivního charakteru, které se snaží dosáhnout „neomezené moci“, zjistí, že i názvy mnohých z nich jsou spojeny s obrazy Pravé a Levé bytosti. Například tajná společenství Draka, Jaguára, Leoparda, Tygra, Vlka. Navíc jejich mystický základ tvoří rituály spojené s Levou a Pravou bytostí. Jejich podstatou je vybavit člověka vlastnostmi a „nadpřirozenou silou“ určitého agresivního zvířete, které se v této společnosti uctívá. Hlavní roli zde hraje právě osobní volba členů těchto společností, jejich ideologické nebo náboženské přesvědčení, a také staré magické techniky pro využití možností Pravé a Levé bytosti, které zpravidla, zná pouze špička tajné společnosti. To je jeden z mnoha příkladů, jak se duchovních znalostí zmocnili jednotlivci a začali je používat ve zkreslené podobě pro dosažení pozemské moci a osobních hmotných cílů. Jak říkali v dávných dobách, otrok má jen jednoho Pána, moci chtivý člověk jich má tolik, kolik existuje lidí, kteří přispívají ke zvyšování jeho pozemské moci, a kolik je duchů, kteří usilují o svržení jeho Duše.

Anastasia: A zase si uvědomuji, jak je pro většinu lidí důležité porozumět tomu, „kdo je kdo“ v tomto

světě, aby mohli odlišit skutečné duchovní od materiální záměny, Pravdu od lži, Dobro od zla ...

Rigden: Ano, potom by mělo lidstvo větší šanci vyhnout se katastrofickým následkům pro civilizaci jako celek. Vždyť pravidla hry v materiálním světě, což platí i pro okultní síly, jsou založeny na volbě samotného lidstva, přesněji jeho většiny. Ať už jsou to ty nebo ony okultní síly, pouze provokují nebo iniciují nějaké činy, tedy pouze spouštějí program té či oné Vůle. Ale tyto programy ztělesňují v životě sami lidé podle své volby, když konají určité skutky a věnují tomu čas svého rychle plynoucího života a mrhají na to sílu, která je určena ke spáse jejich Duše.

A pro to, aby bylo možné na světě odlišit, kde je Pravda a kde je Lež, je třeba na sobě pracovat, hlídat si své myšlenky, kontrolovat je, učit se vidět svět z pozice Pozorovatele Duchovní podstaty. Mnozí lidé, kteří jsou v procesu duchovního hledání, dokonce ani nechápou, jak systém Archóntů směřuje jejich mysl přímo opačným směrem a nutí je plýtvat časem a energií na pohodlí materiální, pomíjivé, místo aby reálně spasili svoji Duši. Většina lidí si dnes bohužel vybírá moc Živočišného rozumu, který je nalákal materiálními přáními. Nevědomě ztělesňují jeho Vůli svou chybnou volbou pomíjivého a nesmyslného, a vlastně tak svýma vlastníma rukama podporují a posilují moc Archóntů.

Podívej se, co propagují ve světě, jaké záměny dělají. Kolem jsou samá hesla a reklamy, které nabádají k nesčetným materiálním přáním a stimulují ego. Ale člověk se tolik nehoní pouze proto, aby dosáhl materiálního, ale aby získal pocit, že ovládá tuto iluzi, přání,

že získá dlouho očekávanou stabilitu ve svém vnitřním světě. Ovšem tato stabilita závisí výlučně na vnitřní práci na sobě samém, na vlastním duchovním sebezdokonalování a ne na vnějších okolnostech. Ukážu ti jednoduchý příklad. Zavři oči a představ si, že máš všechno: paláce, korporace, moc nad národy. A potom otevři oči, rozhlédni se a pochopíš, že to byla iluze, která velmi rychle skončila. Stejně tak i život rychle proletí a všechno rychle skončí. A má cenu kvůli této iluzi zatěžovat vlastní Duši, odsuzovat se k dlouhé posmrtné agonii, trápení se po celá staletí v podobě shluku negativních emocí, které sis sám v sobě vytvořil v honbě za iluzemi Materiální podstaty?

Stačí se podívat na okolní svět, jaké záměny vytváří Materiální rozum pro ty, kdo by se jakoby rádi pohybovali směrem duchovního osobního rozvoje, ale zároveň si přejí i to materiální. Tito lidé jsou ve svém záměru především nestabilní, jejich duchovní návaly lze snadno přesměrovat ve prospěch materiálních zájmů. Všimni si, o co se snaží ve své každodennosti, čemu věnují svou pozornost a čemu přikládají status prvořadého významu ve svém dni? Někdo je zaměstnán úsilím o svůj osobní vliv na lidi, utvrzováním vlastního významu, vyděláváním na duchovních znalostech, někdo se věnuje pročišťování organizmu, někdo se donekonečna dohaduje o vegetariánství, jiný se soustředí na hubnutí, na cvičení v různých systémech „ke zlepšení zdraví“ s egoistickými ambicemi a prázdným vnitřním obsahem. Někdo se drží sekt, náboženských proudů, a zase těší svůj sluch lživými sliby o vzkříšení v jakémkoliv těle. Někdo medituje, přitahuje bohatství, úspěch, štěstí a zdraví. Někdo kvůli tomu, že v něm převažuje

Materiální podstata a z hlouposti, si o sobě začíná myslet, že je „osvícený“, zběhlý v mnoha „duchovních otázkách“, začíná míchat různé jemu známé meditativní techniky a plést si hříšné s počestným. A co je základem toho všeho? Pýcha, potvrzování vlastní důležitosti v trojrozměrném světě, tajné přání mít moc nad někým.

Anastasia: Ano, záměny teď probíhají ve velkém. Stačí se jen podívat, jaké psychologické techniky jsou právě propagovány ve společnosti prostřednictvím světových médií, abychom se o tom osobně přesvědčili. Vždyť jsou to hlavně obyčejné archóntské techniky, tak říkajíc, „meditace“ pro veřejnost na dosažení materiálního blahobytu.

Rigden: Smutné je, že většina lidí si neklade otázku, proč se rozvíjí právě takové materiální zaměření? Proč na propagaci takovýchto myšlenek není líto peněz, když si kupují potřebné „autoritativní“ názory světově proslulých lidí? Proč se tyto myšlenky točí kolem oblažení těla, vytváření komfortu a egoistického světa sebelásky okolo sebe? Odpověď je prostá: aby člověk napodoboval toto chování, aby vynakládal čas a svou životní sílu, řečeno trochu jinak, na získání sladšího banánu a přitom aby se mu srst pěkně sametově leskla. Ale stejně jako u každého jiného podvodu, nikdo ti neřekne, jaké následky člověka čekají potom, když svůj život promrhá jako hloupá opice na hledání chutného banánu, a jeho milované tělo, jednoduše jako každé jiné zvíře, umře. Nakonec on, jako Osobnost, před svým utrpením neuteče a vyjde ho to příliš draho zaplatit za prázdně prožitý život.

A co je to taková každodenní práce na sobě samém? V prvé řadě je to zvyk kontrolovat své myšlenky. Člověk si obvykle často všímá projevů Materiální podstaty v jiném člověku. Ovšem nezatěžuje se natolik pronikavou pozorností k sobě samému, nesnaží se vyznat se ve svých reakcích na vnější a vnitřní provokace Materiální podstaty, nepovažuje za nutné intenzivně na sobě každý den pracovat.

Pouze když se díky práci na sobě vnitřně změníme, můžeme pochopit reálné procesy viditelného i neviditelného světa, můžeme vědomě jít po duchovní cestě. Jinak řečeno vnitřní přeměny musí být především v samotném člověku, v tom je smysl jeho duchovního rozvoje! Všechno ostatní je druhořadé. O tělo stejně jako o každý jiný stroj je třeba pečovat, ale pouze proto, abychom dojeli do cíle. Víc ne. Je třeba znát a neztrácet ze zřetele pravý cíl svého života, který spočívá v duchovním osvobození. To je to nejdůležitější pro každého člověka. Když začíná člověk poznávat sám sebe, začíná poznávat vícerozměrnost své struktury a její předurčení. Můžeme říci, že všechno napomáhá tomu, aby člověk učinil svou vědomou volbu, aby se stal novou Duchovní Bytostí. V této přeměně hrají důležitou roli jeho čtyři hlavní Bytosti.

Anastasia: Ano, u mnoha národů světa jsou dostatečně bohaté znalosti zachycené v různých rituálech, mystických praktikách a posvátných legendách, jež se týkají čtyř Bytostí a duchovního Centra. Mimochodem, podle různých legend každý národ rozmisťoval tyto čtyři Bytosti tak, že orientoval Přední bytost vůči určité části světa. Nemohl byste toto čtenářům objasnit? Proč měli lidé obývající různé

kouty pozemského světa svoje vlastní chápání takové orientace?

Rigden: Pokud o tom budeme mluvit celkově, tak orientace Bytostí podle světových stran, to že jim přiřazovali tu či onu barvu a tak dále, záviselo na místních tradičních preferencích, obyčejích a celkových náboženských představách každého národa. Ty se utvářely v průběhu staletí na základě posvátných vyprávění předků. Například jih u již zmíněných Číňanů byl považován za nejvíce ctěnou světovou stranu, proto na stranu jihu stavěli symboly odpovídající Přední bytosti. Pro šamany severních národů (Sibiře) byl hlavním směrem během vykonávání rituálů, kam otáčeli svůj obličej (Přední bytost), obvykle Sever. A pro šamany jižních a východních národů Asie to byl Jih nebo Východ. Pro indiány Střední Ameriky byl hlavní světovou stranou buď Východ, nebo Západ. To záviselo na místní tradici každého kmene. V podstatě je to tak, že kam člověk tradičně otáčí svůj obličej, když vykonává duchovní praktiku, náboženský rituál, obřad a tak dále, tam je také jeho Přední bytost. Když pročítáme mýty, je samozřejmě zapotřebí chápat, kde je národní folklór a kde jsou reálné znalosti, protože v průběhu času se na to nabalovalo mnoho cizích, lidskou myslí zmatených informací, a to především v důsledku doslovného chápání asociativních příkladů. Nicméně, i dnes je možné najít dost zajímavých připomínek a to i takových, které se týkají tajných znalostí o čtyřech Bytostech člověka.

Anastasia: Podobné znalosti můžeme najít v totemických zdrojích či mytologických představách národů Evropy, Asie, Afriky, Ameriky…

Rigden: Přesně tak. Malé národy žijící na různých kontinentech v důsledku své dostatečně dlouhé izolace před kontakty se zástupci „civilizovaného světa“ (kvůli nepříznivým klimatickým podmínkám nebo kvůli tomu, že místo, kde žijí, bylo pro cestovatele nedostupné) ve většině případů dokázaly uchovat znalosti svých předků. V určitém smyslu to bylo jejich spásou, protože „civilizace“ neměla ponětí o existenci těchto národů a jejich kultur. Tím pádem jejich unikátní znalosti nebyly totálně zničeny „ohněm a mečem“ dalším novým náboženstvím vládnoucím ve „světové civilizaci“, jak se to stalo dávným znalostem jiných národů.

Anastasia: Ano, jak se říká, všechno zlé je k něčemu dobré. Zato teď máme výbornou příležitost pro porovnání toho, co bylo kdysi a co je teď, a můžeme si položit otázku, proč představitelé všech současných náboženství tvrdí, že „duchovní znalosti“ mají jen a jen oni a nikdo jiný na celém světě. Pokud přistoupíme k této otázce objektivně a prozkoumáme ji ve stavu rozšířeného vnímání světa, bude očividné, že Znalosti byly všude jedny a ty samé, pouze jim lidé dali různou podobu a nazvali je „svými“.

Vždyť každé obnovené duchovní Učení vzniklo s ohledem na základní tajné znalosti, které byly v minulosti dány různým národům. A pouze když žrecové předělávali toto Učení a odívali ho do podoby vedoucího náboženství, pak v ten okamžik se změnila ideologie. V podstatě národům omezovali jejich vnímání světa až do té míry, že v masách vyprovokovali fanatizmus, vedli je k bezstarostnému ničení dědictví předků, tedy všeho toho, co neodpovídalo kánonům nového náboženství.

Rigden: Rozhodně... Ale co bych rád řekl. Bez ohledu na takovou práci žreců, jež vedla ke zničení duchovního dědictví různých národů, a na to, že je novým generacím vštěpováno, že všechny předešlé víry jsou „zrada víry a kacířství“, jsou základní znalosti o čtyřech Bytostech obsaženy v tajných znalostech všech dnešních světových náboženství. Můžeme to vypozorovat z vedlejších příznaků z toho, co je dnes masám předkládáno v učení, filozofii nebo ideologii toho či onoho náboženství. Je třeba chápat, že velekněží jakéhokoli náboženství budou lidem vnucovat pouze to, co je pro ně výhodné, co bude posilovat jejich moc mezi lidmi, a ne všechny znalosti, které jejich představitelé sami kdysi převzali od jiných populárních náboženství. Tím spíše kněží nebudou mezi lidmi rozšiřovat původní duchovní Učení, které člověka nezávisle vede k duchovnímu osvobození. Kněží ovšem formují to či ono náboženství na základě přitažlivých duchovních zrnek právě tohoto Učení. Při formování samotného náboženství jakožto institutu moci se mnohé v původním Učení předělává a mění, aby to bylo ku prospěchu moci žreců.

Vezměme si například buddhismus. Na první pohled, když čteme celkovou filozofii buddhismu, se zdá, že toto *světové náboženství* zdůrazňuje právě to, že člověk samostatně poznává svět a sebe samého. Lidem se tu prezentují nejrůznější praktiky, které „vedou k osvícení“, a když jsme u toho, musím podotknout, že byly vytvořeny na základě znalostí jiných, starších náboženství Indie. Tento pocit ovšem přetrvává do té doby, dokud se v tomto náboženství nesetkáš s realitou dnešního dne a také s žrecovskou strukturou tohoto náboženství. Pokud člověk nerozlišuje Duchovní

podstatu od své Materiální podstaty, pokud nevidí záměny vyvolané Materiální podstatou, je pro něj těžké pochopit, v čem spočívá lest a podstatný rozdíl mezi původním učením onoho Buddhy a náboženstvím buddhismu, které si toto učení, tak říkajíc, přisvojilo.

Takže zmínky o čtyřech Bytostech jsou i ve všeindické sakrální tradici i v buddhistickém religiózním výkladu učení Buddhy. K nejvyšším znalostem v religiózních učeních o meditativních praktikách v hinduismu a buddhismu patří: získání intuitivní znalosti – nadvědomí (v transkripci ze sanskrtu to zní jako „abhijñā“), poznání světa skrze zvláštní změněný stav vědomí, stav celistvosti, sjednocení se („samádhi"). Získání intuitivní znalosti se vykládá jako postižení pravdy, jednoty světa, dosažení rovnosti *pěti kategorií*: jasnovidectví, jasnoslyšení, ovládání nadpřirozených schopností, čtení cizích myšlenek, vzpomínky na minulé životy. Připomíná se, že dokonalý člověk je schopen působit na celý tento materiální svět až do sedmé dimenze, nebo jak je napsáno ve staroindických traktátech „až do Nebes Bráhmy“, vždyť cesta do „Nebes Bráhmy“ začíná *zbavením se náklonnosti k Šesti Světům Vášní* „kola života“…

Anastasia: Touto rovností pěti kategorií se v podstatě vysvětluje výsledek práce se **čtyřmi základními Bytostmi a centrem (Osobností)**. Po pravdě řečeno, je posuzován výsledek určité etapy duchovní práce člověka, kdy se tyto Bytosti už nacházejí pod jeho kontrolou, a člověk se už přibližuje ke stavu, že vystoupí ze šesti dimenzí.

Rigden: Přesně tak. Když na sobě člověk pracuje, mění se a zdokonaluje *duchovním směrem*, dosahuje

určitých efektů, které mu poskytují dodatečné možnosti v poznání světa.

Anastasia: Ano, například **Osobnost** (centrum) během procesu osvojování si duchovních praktik **získává schopnost „jasnovidectví“**, tedy pozorování pomocí vnitřního zraku z pozice Pozorovatele Duchovní podstaty jakýchkoliv forem nezávisle na vzdálenosti a času a vidí také reálnou podstatu události nebo jevu. Je to opravdu tak a to i s ohledem na moji dvacetiletou praktickou meditativní zkušenost a také zkušenosti lidí, se kterými jsem měla čest pronikat do Vašeho Učení, tedy těch původních duchovních Znalostí, o kterých jste mluvil. Takové jasnovidectví mimo jiné předpokládá, že je zároveň možné pozorovat objekt v různých rozměrech, chápat prvotní příčiny jeho projevení se, transformaci a tak dále. Když člověk dosahuje takového stavu intuitivního vědění, uvědomuje si, **jak ovládat Přední bytost**, což se v něm následně projevuje jako schopnost chápat, intuitivně cítit jakoukoli bytost z pozice Pozorovatele Duchovní podstaty, a může s ní také vstoupit do kontaktu nezávisle na vzdálenosti a čase.

Rigden: Správně. V náboženském výkladu buddhismu se to označuje jako získání božského sluchu (jasnoslyšení), jež umožňuje rozumět lidem hovořícím cizími jazyky, slyšet zvuky světa a to i na velké vzdálenosti. Spočívá to v tom, že podle indické mytologie je zvuk zvláštní symbol spojený s kosmickými rytmy. „Ten, kdo slyší zvuky světa“ je ten, kdo je zná a umí získávat kosmické rytmy. Má se za to, že všechno je vzájemně propojeno a prostoupeno jemnými kosmickými vibracemi. Když člověk změní sám sebe, svoji malou sféru, vnese změny i do velké sféry.

Anastasia: No ano, v podstatě člověk, který posuzuje jevy světa v rámci myšlení obyvatele trojrozměrného světa, bude toto vnímat jako získání „božského sluchu“. Znalosti o čtyřech Bytostech jsou skutečně odraženy ve filozofickém učení buddhismu, pravda je, že v poněkud přikrášlené podobě, ale přesto. Pokud se dokonce podíváme na již zmíněné kategorie (jasnovidectví, jasnoslyšení, ovládání nadpřirozených schopností, čtení cizích myšlenek a vzpomínky na minulé životy), vyjde nám, že každá z nich ukazuje na možnosti konkrétní Bytosti.

Soudím tak na základě praktické zkušenosti naší skupiny. Když jsme si například osvojovali meditativní techniku na „tunelování“, při níž byla zapojena Zadní bytost, tak jsme měli fakticky možnost dozvědět se o své minulosti a dokonce částečně „snímat“ informaci o minulých životech svých sub-osobností. Ve filozofii buddhismu pod pojmem získání „vzpomínek na minulé životy“ se mají na mysli „znalosti o svých minulých zrozeních a vzpomínky na předcházející dočasné stavy“.

A co se týče možností Levé a Pravé bytosti, dostalo se nám svého času skvělého názorného příkladu - byla to duchovní práce oné čtveřice bojovníků, kterou jste učil umění bojovníka Geliara. Právě tehdy jsem také pochopila, jak **kontrola Levé bytosti** odhaluje v člověku takové schopnosti jako vědění a čtení cizích myšlenek. Obecně vzato to není jenom odhalení těchto schopností, ale i smyslové vnímání struktur jemného světa a také působení skrze ně. Názorně jsem viděla, jak zkrocení **Pravé bytosti** pomocí pevné kontroly vlastních myšlenek a určitými meditativními

praktikami vede k působení na hrubé struktury světa, k odhalení určitých „nadpřirozených“ možností, které jsou ve své podstatě vedlejším výsledkem získaným v průběhu duchovního rozvoje.

Ale nejvíc mě překvapila duchovní odolnost této čtveřice: získání odlišných profesionálních návyků neoslabilo jejich duchovní záměry, což bohužel neplatí o mnoha lidech, s nimiž jsem pracovala v dalších skupinách. Odehrálo se samozřejmě mnohé, včetně poučné zkušenosti během výcviku. Dva roky úporné práce mé skupiny například přinesly konkrétní výsledky. To ale také odhalilo fakt, že někteří lidé ze skupiny se v podstatě ukázali nepřipraveni na to, aby u sebe takové fenomenální schopnosti odhalili. Jejich vědomí ovládl momentální úspěch, pocit vlastní významnosti, pýchy. Začali tajně snít o svých perspektivách spojených s lidským světem. Došlo tedy k převaze Materiální podstaty. Ale co bylo hlavní, vytratila se jejich upřímnost a přání dosáhnout právě duchovního cíle. Slovy s blahodárnými záměry začali zakrývat zjevné ataky Materiální podstaty. Dokonce i malý úspěch vyvolal ztrátu jejich kontroly nad Materiální podstatou. Ale zároveň to byla dobrá lekce pro ty, kteří si uměli uvědomovat své chyby a vytrvale se držet duchovního směru. Taková zkušenost dává možnost jít následně po duchovní cestě vyzráleji a vědoměji.

Rigden: Když člověk prochází etapou poznávání Pravé a Levé bytosti, v podstatě místo kontroly nad nimi riskuje, že se sám dostane pod kontrolu těchto celkem šikovných Bytostí, protože se nechá zlákat přáním mít neviditelnou sílu a moc nad jinými lidmi. A následek je, že se tím nechá unést, promrhá celý

svůj život na dosažení dočasného výsledku, přičemž ztratí možnost dosáhnout svého osvobození, možnost dostat se ven z kruhu reinkarnací. Je to vlastně jakási návnada na lidi, kteří nejsou ve své hlavní volbě pevní.

Na toto téma existuje jedno zajímavé podobenství o hledání pokladů. „Jednou procházel jeden Mudrc okolo vesnice a oznámil lidem, že na jejich hlavní návsi jsou pod zemí ukryty neuvěřitelné poklady. Ten, kdo je najde, tak nejen získá bohatství, ale už nikdy nebude takový, jako dřív. Lidé měli z této novinky radost a vedli dlouhé debaty a rozhovory, ale nakonec se všichni obyvatelé dohromady rozhodli ten poklad vykopat. Vyzbrojili se náčiním a pustili se do práce. Ale uplynul nějaký čas, očekávaný výsledek práce se stále nedostavoval a entuziasmus lidí opadal. Jako první začali výkopové práce opouštět ti, kdo hodně mluvili, ale ukázalo se, že sami neudělali nic proto, aby poklad našli. Pouze se snažili ostatním ukazovat, jak mají pracovat. Za nimi následovali lidé, které náročná práce rychle unavila. Rozhodli se, že poklad za takovou dřinu nestojí. Jiní lidé začali nacházet střepy keramiky, dávného nádobí a staré mince. Ukrývali tyto své nálezy před ostatními, protože si mysleli, že toto je ten pravý poklad a také rychle opouštěli místo výkopů. Třetí skupina lidí prostě měla radost z práce a hledání, domnívala se, že v této radosti z hledání se vlastně skrývá poklad, o kterém Mudrc mluvil. Ale když uběhl nějaký čas, bylo okolo nich stále jen množství kamenů a špína. Jejich radost také mizela, tak zanechali svého hledání, neboť se ukázalo, že jsou slabí duchem.

Jak šel čas, začali mnozí z těch, co zůstali, pochybovat o úspěchu hledání a mysleli si, že se stali oběťmi

omylů a výmyslů. Obyvatelé jeden po druhém začali opouštět místo hledání pokladu. A jenom hrstka těch, kteří šli záměrně k cíli a houževnatě a úporně pracovali, našli svůj poklad. Ale potom co poklad našli, už je v té vesnici nikdo nikdy neviděl. A ti obyvatelé, kteří se neúspěšně účastnili hledání pokladu, byli až do konce svých dnů znepokojeni ospravedlňováním sebe samých a objasňováním toho, proč jednali, jak jednali, proč tehdy nezůstali spolu s ostatními. Vždyť to byla šance, jak změnit svůj ubohý život k lepšímu. Někteří z nich zasvětili zbytek života hledání onoho Mudrce, který jim odhalil to tajemství, aby zjistili, jak měl vypadat ten poklad, kde je teď a jak je možné ho získat."

Takže poklad je duchovní přeměna člověka. Ale aby bylo možné jí dosáhnout, je třeba na sobě každý den houževnatě pracovat. Ne všichni, kdo jsou okouzleni perspektivou cesty, dojdou na její konec, neboť cesta předpokládá dosažení vnitřních změn. Jako první opouštějí cestu ti, co mnoho mluví a nedělají nic proto, aby se změnili. Za nimi následují ti, kdo hledají snadné vítězství. Potom z duchovní cesty scházejí ti, kteří se nechali oslnit možnostmi, které se jim odhalily a jsou použitelné k uspokojení jejich významnosti v tomto světě. Potom ti, kteří nacházejí potěšení v samotném procesu hledání smyslu života, ale nechápou sami sebe a v konečném výsledku nic nenacházejí. Z duchovní cesty scházejí i ti lidé, kteří pochybují o sobě, o Mudrcovi, jež jim odhalil duchovní Pravdu, i o samotné Pravdě. Všichni tito lidé chápou duchovní cestu tak, jak je to pro ně v tomto materiálním světě výhodné. Ale pouze ti, kdo jdou s čistotou a upřímností úmyslů až do konce, kdo jsou ve své duchovní práci

vytrvalí a každý den se mění, pouze ti v životě nachází své duchovní poklady, které jim dávají možnost odejít do jiného světa. Smysl tohoto podobenství je takový: když jdou lidé po duchovní cestě, často hledají osobní úspěch v tomto, pro ně dočasném světě, namísto svých pokladů, které jim otevírají cestu na Věčnost.

Anastasia: Ano, to je pravda života, která byla aktuální nejen v dávné minulosti, ale i dnes... Každý si vybírá sám.

Rigden: Praxe je tedy důležitou zkouškou. Jedna věc je číst náboženské legendy a snít o tom, že se staneš také takovým „duchovním člověkem", jako jsou hrdinové těchto legend, ale úplně jiná věc je reálně na sobě každý den pracovat, věnovat se duchovním praktikám a kontrolovat své myšlenky. V traktátech již zmíněného buddhismu nazývají umění, kdy člověk umí ovládat své nadpřirozené schopnosti, jako ovládání „zázračných sil". Také se tam mluví o tom, že dokonalý člověk může působit na svět „až do Nebes Bráhmy" (sedmá dimenze) a že cesta na „Nebesa Bráhmy" začíná tím, že se člověk zbaví své náklonnosti k *Šesti Světům* Vášní „kola života". Ve sbírce posvátných buddhistických textů „Tripitaka" je například velmi pozoruhodná sútra „O plodech poustevnictví". Mimochodem slovo sútra v překladu ze sanskrtu znamená „nit, na kterou jsou navlečeny *perly*"; ve staré indické literatuře tak nazývali nesouvislé výroky a později sbírku takových výroků. Je pravda, že když čteme sbírku buddhistických posvátných textů „Tripitaka", a týká se to i sútry „O plodech poustevnictví", je třeba chápat, že v nich nejsou zapsány původní slova Buddhy, ale jeho učení, které se dlouhou dobu

předávalo ústně a teprve později bylo zapsáno. Přičemž v průběhu formování náboženství buddhismu sem byly po staletí vnášeny změny. Jinými slovy řečeno, člověk musí brát v úvahu, že se nejedná o prvotní informaci, ale o její interpretaci, jež prošla skrze mysl mnoha lidí v průběhu staletí. Pokud člověk nezná podrobnosti duchovní práce a praktická meditativní zkušenost je mu vzdálená, pak je přirozené, že převypravovat, vykládat nebo překládat do jiných jazyků bude takovou informaci tak, že se bude řídit výlučně svým pohledem na svět a svými názory na tuto věc, tak říkajíc z pozice obyvatele trojrozměrného světa.

Takže v této sútře je zmiňován rozhovor Buddhy s Adžatašatrem – králem Magadhy (dávné země, která se rozkládala kdysi na severozápadě Indie). Král se ptá Buddhy, jaký je „viditelný plod poustevnictví“, tedy jaký je výsledek toho, když se někdo věnuje v tomto světě duchovním praktikám. Buddha mu to objasňuje *na běžných alegoriích pochopitelných pro obyčejného člověka*, vykládá mu učení o Cestě, kterou podstupuje mnich jako člověk, jež se věnuje duchovnímu sebezdokonalování, meditacím, a snaží se dostat do Nirvány. V této sútře se také říká, že mnich musí následovat pravidla mravního chování, vypráví se o radostech zkrocení sebe sama, o výsledcích duchovní práce na sobě samém. Přitom je zdůrazňováno, že výsledky práce mnich chápe „myslí, jež se nachází v samádhi, je čistá, jasná.... poslušná a soustředěná, oproštěna od všech tužeb ...“. Stav „samádhi“ v překladu ze sanskrtu označuje „složená dohromady“, „spojení“, „celistvost“, „sjednocení“. V indické filozofii je to stav osvícení, vyšší harmonie, považuje se za konečný cíl meditativních praktik. V buddhismu je „samádhi“ považováno za poslední stupeň osmistupňové cesty,

která podle jejich filozofie musí člověka dovést až k Nirváně.

V této sútře je i takováto zmínka: „Toto moje tělo má tvar, sestává se ze čtyř velkých elementů...“. Za čtyři velké elementy jsou ve filozofických úvahách obvykle považovány vzduch, země, voda a oheň. Takové alegorie, kterými měli dávní lidé na mysli čtyři základní Bytosti, jsou často používány v posvátných spisech, když se mluvilo o sebezdokonalování člověka a o jeho energetické struktuře, která je pro oči neviditelná. V 87. sútře „O plodech poustevnictví“ se mluví o projevení různých nadpřirozených schopností člověka, který dosáhl stavu samádhi. On, „...když je jeden, stává se hojným, když je hojným, stává se jedním; stává se očím viditelným i neviditelným; bez problémů prochází skrze stěny, valy, hory jakoby to byl vzduch; proniká skrze zem jako skrze vodu; chodí po vodě jako po zemské hroudě a nepropadá se; sedí se zkříženýma nohama a vznáší se k nebi, jako by byl okřídlený pták; Měsíc i Slunce se dotýká svou dlaní, ačkoli jsou silné a mocné; až do nebes Bráhmy může působit pomocí svého těla“. Tím se nemá na mysli fyzické tělo. V této sútře je zmiňováno buddhisty tak zvané „získané (fenomenální, mystické) tělo“ (název v sanskrtu v případě transkripce je „nirmánakája“, „tělo“ zážitků). „Z tohoto těla on vytváří jiné tělo, které má formu, tvořené rozumem, obdařené všemi velkými a malými částmi, neznající újmy v životních schopnostech.“ Přitom i v této otázce mají zmatek a teoretikové vedou nekonečné filozofické spory o tom, co ve skutečnosti znamená toto „fenomenální tělo“: tělo transformace, jiného stavu vědomí, fyzické tělo Buddhy, Bódhisattvy, tělo Iluze, nebo Projevení „dokonalého

potenciálu mysli v podobě fyzického tvaru“. Podobné rozpory svědčí o tom, že lidé ztratili podstatu základních znalostí a soudí o nich pouze podle zbylých vnějších podob, jež pochází od lidské mysli.

Ve skutečnosti je to ale všechno jednoduché. Energetické tělo, jež se nachází v šesti rozměrech, je u lidí přibližně stejné – má tvar čtyřhranné useknuté pyramidy s oddělenou špičkou. Většina lidí ji však nevidí a neví o její existenci. To ale neznamená, že nepůsobí na jejich život, osud a aktivitu. Jak se říká, „dokud tě játra nebolí, tak si na ně ani nevzpomeneš, pokud tedy vůbec víš, že nějaká játra máš“. Když na sobě člověk pracuje, věnuje se duchovním praktikám a každý den se stará o osvobození své Duše, jeho energetická struktura se mění, postupně se transformuje do kvalitativně jiné struktury, o které jsem už mluvil. A když Osobnost splyne s Duší, vytvoří se nová Duchovní Bytost, která už nepotřebuje materiální obal. Jinými slovy řečeno, díky tomu se stává „obyvatel“ trojrozměrné dimenze „obyvatelem“ sedmirozměrné dimenze.

Anastasia: Z pozice získané duchovní zkušenosti a díky pochopení klíče těch původních Znalostí, který jste nám dal, je prostě směšné, o čem se všichni tito teoretikové dohadují. Někdy „diskuse“ popsané v jejich pojednáních připomínají situaci se dvěma studenty, kteří se nazpaměť naučili různé teorie a až do posledního dechu se přou o podstatu praktického procesu výroby. Ovšem ani jeden z nich nemá osobní zkušenost s prací ve výrobě, takže nechápou, co to ve skutečnosti výroba je. Na pozadí takovýchto filozofických sporů se nepochybně zřejmě vyčleňují ti autoři, kteří jenom naprázdno nemluví, ale jsou schopni podělit se

s ostatními o své praktické duchovní zkušenosti, o to, jak se ubírají po duchovní cestě, byť místy intuitivně, ale stále správným směrem. Víš o tom, protože je to tvá vlastní praktická zkušenost. Vždyť získání vlastní praktické zkušenosti pomáhá vžít se a, jak se říká, bez zbytečných slov pochopit ty skutečně moudré lidi, kteří v průběhu staletí zanechali své záznamy, když se během procesu absolvování jejich duchovní cesty reálně věnovali práci na sobě samých.

Rigden: Nepochybně, v tomto procesu není hranic, času ani materiálního prostoru. Je zde celistvost a duchovní chápání, tak říkajíc, v jednotě s Pravdou… Takže v indickém náboženství se v té či oné podobě uchovaly připomínky toho, že člověk během procesu svého duchovního rozvoje získává určité „zázračné síly“ (buddhismus) nebo síly „siddha“ (indická jóga; staroindické slovo „siddha“ znamená „dokonalý“). Pojem siddha se vyskytuje také v džainismu a v hinduismu jakožto název mytických polobožských bytostí, jež měly nadpřirozené magické schopnosti a přebývaly ve vzdušném prostoru. Podle staroindických purán (v překladu ze sanskrtu „purana“ – „dávný“, „epická báseň o bohatýrech“), v nichž jsou popisovány kosmologické mýty o Vesmíru a jsou v nich předneseny hinduistické filozofické názory, mají polobožské siddhi následující nadpřirozené vlastnosti. Mohou se stát extrémně lehkými nebo těžkými, nekonečně malými nebo velkými; mohou se okamžitě přemisťovat do libovolného bodu v prostoru; toho, co si přejí, mohou dosahovat silou myšlenky; „své vůli“ mohou podřizovat předměty a čas; mohou dosáhnout nejvyšší moci nad světem. Mytologie ovšem představuje pouze zakamuflované znalosti o člověku a světě.

Anastasia: V podstatě to jsou dozvuky dávných znalostí o tom, že člověk je schopen osvojit si praktiky, díky nimž může ovládat své čtyři Bytosti.

Rigden: Přesně tak, přičemž už to je zásadně zpracováno různými náboženstvími. Ve skutečnosti jsou v duchovní praxi tyto nadpřirozené „kouzelné síly“, tak říkajíc, vedlejším efektem toho, když se člověk učí kontrolovat svou Pravou a Levou bytost. Právě práce těchto Bytostí v určitém, nazvěme to „režimu vědomí“, projevuje v člověku tyto nadpřirozené schopnosti. V již zmíněných buddhistických traktátech se uchovaly připomínky toho, že samotné ovládání těchto sil („siddhi“) není škodlivé, všechno je založeno na lidské volbě, lidském přání. V traktátech se také říká, že už Buddha varoval, aby se mnich během procesu sebezdokonalování vyvaroval toho, že by podlehl různým pokušením. Za prvé se vyhýbal tomu, aby demonstroval tyto „kouzelné síly“ lidem nezasvěceným do této věci, aby nevyvolával nejistotu v mysli nevěřících. Za druhé a to hlavně se měl vyvarovat pokušení vyměnit svůj původní cíl, tedy odchod do Nirvány (na Věčnost), za prázdná lidská přání: za touhu po moci, „magické ovládnutí světa“, uspokojení jakýchkoli materiálních přání a potřeb, žádostivost po kontrole a ovládání čehokoli, možnosti využít tyto neviditelné síly za egoistickým účelem a řídit události tak, aby pro něho byly výhodné. Jinými slovy Buddha varoval lidi, kteří jdou po duchovní cestě, před jakýmkoli využitím těchto „kouzelných sil“ za zištnými cíli. Jinak člověk sám sebe svede z duchovní cesty, aniž by vykonal ve svém životě to hlavní – vnitřní transformaci, spojení s Absolutnem, se světem Duše.

Proč Buddha obracel pozornost právě k této otázce? Buddha měl skupinu učedníků, kteří si osvojovali Vysoké Umění, jinak řečeno, umění Geliarů. Tato obtížná cesta duchovního rozvoje zdaleka není určena pro všechny. Obrazně řečeno je to jako u výzvědné služby: neberou tam všechny, kteří se hlásí, ale vybírají je výlučně podle osobních kvalit, schopností a již existujících profesionálních návyků. O této Buddhově skupině ovšem věděli i jiní lidé, kteří, jak se říká, si přáli v ní být, ale nezúčastnili se. Těch, co je napodobovali a přitom znalosti zkreslovali, bylo vždy dost. Je třeba poznamenat, že v období života Buddhy mnozí lidé, stejně jako je tomu i dnes, byli milovníky magie, různých tajných mystických umění, a to kvůli jejich egoistickým přáním mít neviditelnou moc nad lidmi. Ovšem jedna věc je ovládat nadpřirozené schopnosti kvůli egoistickým cílům a pýše, a jiná věc je využívat tyto schopnosti při službě duchovnímu světu. Buddha tedy varoval své učedníky, že když procházejí etapami vnitřní přeměny, je třeba se pevně držet svého hlavního duchovního cíle jakožto jediného smyslu lidské existence. Tímto cílem je duchovní osvobození, tedy odchod do Nirvány. V opačném případě je možné propadnout iluzi, chybně přijmout dočasné za věčné.

Anastasia: Ano, ve staré Indii bylo velmi populární téma o tom, že člověk může získat různé nadpřirozené schopnosti různými postupy. Můžeme říci, že to byl způsob, jak popularizovat nejrůznější náboženství. Kromě buddhismu je toto obsaženo i v ezoterických daršanech (učeních) staroindické filozofie, kde se mluví o jogistických metodách pochopení „původního vědění“ skrze to, že člověk cestou duchovních praktik získá „božské schopnosti“. Konkrétně v ezoterických

školách se dodnes používá takový pojem jako „šakti“ jako označení pro síly, které mohou být získány na různých úrovních praxe. Například Džňana-Šakti jsou síly spojené s vlastností jasnovidectví, jasnoslyšení, telepatie; Krija-Šakti jsou spojeny s materializací, se schopností uzdravit nebo uškodit silou myšlenky; Ičhá-Šakti jsou projevením síly vůle, sebeovládání vedoucího k rozvoji nadpřirozených schopností těla, schopností vykonávat astrální cesty; Mantra-Šakti jsou síly spojené s kosmickými rytmy, s působením na přírodu.

Rigden: Zcela správně. „Šakti“ v překladu ze sanskrtu znamená „moc, síla“. Jak jsem již říkal, ve starých indických legendách figuruje „šakti“ jako prvotní, božská, tvořivá síla ženské podstaty ve Vesmíru (Adi-Šakti), a v duchovních praktikách jako síly obdařené funkcemi Allatu a čtyř Bytostí člověka. V náboženských legendách je tato tvořivá síla zachycena v podobě bohyň, které jsou manželkami Bráhmy, Višnu a Šivy, a také aspektem v každém i každého boha. Pozoruhodné jsou zmínky o tom, že tato síla (šakti) se větví na menší síly, které jsou prezentovány zvláštními znaky na okvětních lístcích lotosů, v nichž žijí nejen „sami“ bohové ale i bohyně. Pro člověka neznalého věci tyto informace vypadají jako obyčejné náboženské legendy. Ale člověk věci znalý jasně chápe, o čem se tu mluví, jaké znalosti o makrokosmu a o člověku jsou uvedeny. Jak jsem již říkal, dávní lidé, zejména na Východě, alegoricky přirovnávali energetickou konstrukci člověka ke květu lotosu, kde každý pomyslný okvětní lístek představoval jednu z Bytostí člověka, jež má svůj znak, žije svým životem a je zodpovědná za spojení s některou z dimenzí. Pokud je tento znak

znám, je možné se s danou konkrétní Bytostí přímo zkontaktovat.

Anastasia: Ano, v mnoha náboženstvích jsou ozvuky těchto znalostí, jenom jsou zaobaleny do takové materiální filozofie, že pro člověka neznalého věci je těžké jenom pochopit, kde jsou duchovní zrna a kde jsou materiální příměsi vzešlé z lidské mysli nebo záměny vyvolané Materiálním rozumem, natož je oddělit… Když už jsme u toho, vzpomněla jsem si, že v čínském taoismu také považují lidské tělo za mikrosvět obydlený různými božstvy. Pravda, mají své představy o tomto procesu, který je v jejich chápání spojen s fyzickým tělem a jeho orgány. Nicméně následovníkům taoismu se doporučuje vést počestný život, vykonávat dobré skutky jakoby proto, aby si získali náklonnost duchů „těla“ člověka.

Rigden: Taoismus tyto znalosti zdědil ještě po starším čínském šamanismu, kde existovala představa o mnoha duších člověka (mimo jiné to byla zvířecí duše – „po“ a duchovní duše - „chuň“), které spojovali tělo v jeden celek. Je zde ale jeden podstatný rozdíl a záměna pojmů pocházející ještě z oněch časů. Spočívá v tom, že aby bylo možné získat náklonnost duchů nebo se s nimi domluvit, v podstatě to znamenalo, že bylo třeba uzavřít úmluvu s Materiálním rozumem, který díky této úmluvě dával člověku možnost vykonávat jakékoli magické skutky v rámci šesti dimenzí. Člověk (šaman) se naivně domníval, že duchové slouží jemu, ve skutečnosti ale on sloužil jako průvodce vůle Materiálního rozumu a tito duchové k němu mohli kdykoliv změnit svůj postoj. Jinak řečeno je podstatný rozdíl: získat náklonnost duchů (včetně bočních

Bytostí) k sobě samému, aby bylo možné ovládnout nadpřirozené schopnosti v materiálním světě ve svém dočasném životě, nebo se naučit řídit své Bytosti, dosáhnout celistvosti a duchovního osvobození, Věčnosti.

V taoismu, stejně jako v buddhismu, se jejich stoupencům klade za povinnost věnovat se radikální transformaci svého těla a vědomí, využívat jako nástroj poznání meditaci. V taoismu se také zdůrazňuje to, že člověk díky takové transformaci na cestě k dosažení „nesmrtelnosti“, podle jejich náboženského učení, získává nadpřirozené síly a schopnosti. Může se například stát neviditelným, přemisťovat se v prostoru, nacházet se zároveň na několika místech, zkracovat čas a tak dále.

Ale rád bych v této věci něco podotkl. V mnoha náboženských koncepcích se skutečně zmiňuje to, že když jejich následovníci nakonec jdou po navržené náboženské cestě, mohou se naučit ovládat některé nadpřirozené schopnosti. Mnohé lidi to přitahuje z popudu jejich Materiální podstaty, a to víc, než hledání duchovních zrn pravdy. Ale smutné je to, že mnozí promarní svůj život na dosažení tohoto cíle (získání nadpřirozených schopností) a vynakládají tak své síly zbytečně. Ovládání nadpřirozených schopností přece ještě není vrcholem dokonalosti. Existuje jedna stará moudrost: **„Když člověk ve své duši nezná Boha, je hotov uvěřit čemukoli.“**

Když se člověk naučí jakýmkoli nadpřirozeným schopnostem, neznamená to, že dosáhl duchovního osvobození. Vždyť to se může podařit i lidem, kteří

se věnují například černé magii, tedy těm, kteří jsou průvodci Živočišného rozumu. Ale jaký je výsledek? Stát se potom sub-osobností a podřídit se pak ještě větším mukám? Vždyť za vše vykonané jak ve viditelném tak i v neviditelném světě pak člověk odpovídá dvakrát tolik. Rozvíjení nadpřirozených schopností je opodstatněné pouze tehdy, když sám člověk nevěnuje upřenou pozornost tomuto procesu, když se soustředí na svou duchovní cestu a duchovní osvobození, a přitom na sebe ještě bere povinnost, tak říkajíc, nést odpovědnost „bojovníka světla“ z Duchovního světa. Ale to je cesta jen hrstky lidí. Převážná většina lidí se nepotřebuje soustředit na ovládnutí nadpřirozených schopností. Pro lidi je v jejich životě hlavní, aby své síly soustředili na duchovní osvobození, což znamená, že se mají soustředit na každodenní duchovní práci na sobě samých. To je to hlavní! Není třeba, abys lidem dokazoval, že jsi v něčem lepší než ostatní, ale musíš dokázat Bohu, že jsi hoden přijetí do duchovního světa, že si zasloužíš, aby tvoje Osobnost přebývala ve Věčnosti jako zralá Duchovní Bytost.

Anastasia: Ano, mnohá náboženství poukazují na to, že tyto možnosti se otevírají teprve v poslední etapě pochopení Pravdy, kdy už tedy v podstatě nejsou pro dosahování pozemských cílů potřebné.

Rigden: Přesně tak. Vždyť když dochází ke splynutí Osobnosti s Duší a člověku se stává dostupným sedmý rozměr, on už v něm vědomím žije a přebývá v duchovním světě. Mizí u něj jakýkoliv zájem o trojrozměrný svět, neboť všechno nejzajímavější začíná poznávat v duchovním světě.

Ve skutečnosti celá duchovní cesta člověka je cestou jeho vnitřních vědomých přeměn, radikální přeměny sebe sama. Když Osobnost začíná svou cestu, mnohé ještě nechápe a jde po ní intuitivně. Každý naráží na své překážky a během procesu duchovního posunu se je učí překonávat. Když se člověk poznává, začíná chápat neviditelnou stránku svého života, do té doby nekontrolovanou činnost svých Bytostí, které v jeho životě dávaly vzniknout ne vždy dobrým událostem. Tak si Osobnost uvědomuje příčinu svého trápení. Když člověk začíná chápat více, než je výhodné pro jeho Materiální podstatu, začíná více ignorovat potřeby své egoistické existence a vypracovává si návyk být v každém okamžiku připraven odrazit její útoky. Po nějakém čase tato práce na sobě samém přináší duchovní plody. Ne náhodou se říká, že „tebou střežená myšlenka vede ke štěstí".

Osobní volba hraje v životě člověka důležitou roli. V myšlenkách vždy převládá to, k čemu není Osobnost lhostejná. Člověk by měl častěji pozorovat situaci v sobě, to, o čem přemýšlí, a ptát se, co si tady a teď volí: utrpení tohoto světa nebo Věčnost pro sebe a svojí Duši? Vždyť v životě je nejdůležitější spása svojí Duše. Když člověk spasí svoji Duši, spasí i sám sebe. Život, a to i ten nejdelší, velmi záhy končí, a končí náhle. Každý jeho okamžik v materiálním světě neúprosně hltá čas. Mimochodem ruské slovo „ad" (v češtině znamená „peklo" – pozn. překladatele) znamená v sanskrtu „být, hltat, pohlcovat", nebo řečeno staroruským jazykem „*žrát*". Tento materiální svět dříve lidé považovali právě za místo, které dnešní náboženství nazývají peklem, a bylo zobrazováno v podobě nestvůry, která požírá lidi, jejich osudy a Duše. Ale pokud si člověk dnem

i nocí přeje spásu své Duše, každý den na sobě pracuje, dává mu to šanci dostat se navždy za hranice materiálního světa, za hranice utrpení a neustálého převtělování.

Aby bylo možné svoji Duši spasit, je třeba tímto přáním žít. Musí to být jediná vládnoucí touha člověka v jeho životě, nezávisle na okolnostech jeho osudu. Člověk ovšem obvykle, i když stane na duchovní cestě, tak po ní jde s nákladem mnoha banálních, pozemských přání, mezi jejichž pokušeními je pro něj těžké udržet to jediné přání vycházející z Duchovní podstaty. Proto jeho otázky často vycházejí z rozumu.

Na toto téma znám jedno dobré podobenství. „Jeden mladý člověk přišel k Mudrcovi, který seděl v pozici lotosu na břehu řeky. Rozhodl se, že mu dokáže svou úctu a že mu ukáže všemi možnými způsoby, že je připraven stát se jeho učedníkem. Mladík považoval za nezbytné zeptat se ho na otázku, na kterou, podle jeho názoru, Mudrc určitě odpoví a tím na sebe obrátit jeho pozornost. Mladík se ho tedy zeptal: „Co mám udělat pro to, abych se stal Moudrým a abych spasil svoji Duši?“ Oproti očekáváním mu Mudrc však nic neodpověděl stejně jako ostatním lidem, kteří k němu téměř celý den přicházeli, dávali mu otázky, stěžovali si na problémy nebo jednoduše vyjadřovali svou úctu k němu. Mladý člověk se rozhodl, že dá najevo svou houževnatost a pokaždé, když se někdo Mudrce na něco ptal, opět mu pokládal svoji důležitou otázku. Ale Mudrc, stejně jako předtím, stále mlčel.

I stalo se, že k večeru přišel k Mudrcovi sedícímu v pozici lotosu chudák s těžkou nůší a zeptal se, po

jaké cestě má jít, aby došel do nejbližšího města. Mudrc se rychle zvedl, vzal si chudákovu nůši na svá záda, odvedl ho na cestu, ukázal mu směr a podrobně mu vysvětlil, jak se dostane do města. Potom se vrátil a znova usedl, aby meditoval. Mladíka to natolik udivilo, že se začal Mudrce pokorně vyptávat: „Jak je to možné? Proč jste odpověděl tomuto člověku na světskou otázku a věnoval jste mu tolik času, a já vám celý den pokládám důležitější otázku o spáse Duše a vy jste mi nic neodpověděl?“

Mudrc vstal a pohybem ruky mladíka vyzval, aby ho následoval na břeh řeky. Zašel do vody. Mladík ho nechtě následoval, ačkoli voda byla chladná a foukal velmi nepříjemný vítr. Mudrc zašel do značné hloubky. Obrátil se k mladíkovi a nečekaně ho chytl za ramena. Potom chlapce ponořil celého i s hlavou pod vodu a to nehledě na mladíkovy zoufalé pokusy, aby se mu vysmeknul z jeho silných rukou. Nakonec Mudrc mladíka pustil a ten se hned vynořil, začal lačně lapat po dechu a vůbec se nemohl vzduchu nasytit. Mudrc se ho klidně zeptal: „Když jsi byl pod vodou, co sis ve svém životě nejvíc přál?“ Mladík bez rozmýšlení odpověděl: „Vzduch! Chtěl jsem jenom vzduch!“ Mudrc upřesnil: „Jenom vzduch? Možná že bys dal v ten okamžik přednost bohatství, slávě, potěšení, významnosti mezi lidmi a moci nad nimi?“ Mladík téměř vykřikl: „Cože?! Toužil jsem pouze po vzduchu a myslel jsem jen a jen na něj! Bez něho bych umřel!“ Mudrc spokojeně pokýval hlavou a odpověděl mu: „Takže aby se stal člověk Moudrým, musí si stejně silně přát spasit svoji Duši, jako si přeje dýchat vzduch, aby spasil svůj život! To musí být tvůj jediný cíl, za který musíš ve svém životě bojovat. Musí to být tvá jediná snaha ve dne i v noci.

Pokud na sobě budeš pracovat, abys spasil Duši, se stejným úsilím, jako jsi bojoval pod vodou o svůj život, určitě se staneš Moudrým a Spasíš se!“ Když mu řekl tato slova, začal vycházet ven z vody, v níž zůstal stát mladík, který díky jeho slovům prozřel. Nevšímal si už ani chladu ani nepříjemného větru. Když došel Mudrc až na břeh, ohlédl se a řekl: „A světskému člověku s nůší jsem pomohl pouze proto, že dnes byl jediný ze všech, který opravdu hledal to, na co se ptal.“

Anastasia: Vynikající podobenství, velmi přesně charakterizuje jak tajná přání mnoha lidí, kteří jenom sní o duchovní cestě, tak i stav člověka, který si skutečně přeje a mnohé pro to vykoná, aby dosáhl duchovního spasení.

Rigden: Cesta k získání vnitřní svobody vždy začíná prvním krokem. V počátečních stadiích poznání je v člověku skutečně mnoho banálních, pozemských přání, mezi jejichž lákadly je pro člověka, který nemá praktickou duchovní zkušenost, těžké udržet to jediné přání, jež vychází z jeho Duchovní podstaty. Chyba mnohých spočívá v tom, že v prvních stadiích si ani nevšímají, že se k duchovní cestě nechovají jako ke své hlavní cestě, ale jako k jakémusi doplňku jejich života, který se v určitém smyslu již uspořádal podle zvyku, určitých stereotypů myšlení a tak dále. Je v tom velký rozdíl: jedna věc je reálně změnit sebe a své zvyky, druhá věc je nezměnit se, ale přát si s pomocí těchto znalostí získat velký význam v tomto světě.

Když člověk neví o své duchovní podstatě, tak se každý den kapku po kapce jako džbán naplňuje zlými myšlenkami, negativními emocemi, prázdnými

přáními. V konečném výsledku tato masa materiální „špíny“ mění určení jeho dalšího osudu. Když jde člověk po duchovní cestě, tak si, obrazně řečeno, hlídá čistotu svých myšlenek – kapek, kterými každý den naplňuje své vědomí, věnuje jim pozornost a potvrzuje svou volbu. Po čase si jeho vědomí zvykne koncentrovat se pouze na dobré myšlenky a pocity. Osobnost se začíná podobat mladému zelenému rašícímu výhonku, který si sbírá krystalicky čisté kapky rosy, jež ho vyživují vláhou a stimulují jeho prudký růst, což mu následně umožňuje stát se nezávislou, samostatnou rostlinou.

Každodenní práce na sobě samém umožňuje člověku získat duchovní zkušenost v neviditelném světě, která mu dává pochopit jeho minulost i to, proč u něj například vznikaly stavy deprese, nespokojenosti se životem a tak dále. Člověk začíná chápat, proč když si přeje být lepší, tak zároveň pociťuje téměř zvířecí strach z jakéhokoli důvodu, který mu hrozí tím, že bude muset změnit svůj navyklý způsob života. Člověk se s pomocí duchovních nástrojů učí kontrolovat myšlenky a řídit své hlavní čtyři Bytosti. Když se duchovně rozvíjí, začíná skrze hluboké pocity chápat viditelný i neviditelný svět už ne z pozice svého rozumu omezeného hmotou, ale z pozice duchovního, intuitivního vědění, které obsahuje nejširší spektrum informací o světě a umožňuje udržovat nepřetržité spojení s Duší, jež je portálem do světa Boha. Záměry člověka postihnout duchovní cestu začínají být jako pevná skála, před kterou jsou větry pochybností bezmocné.

Anastasia: Ano, každodenní praxe pomáhá rozpoznat a poopravit sebe sama na své duchovní cestě.

Pokud se spokojíme pouze s teorií, je to totéž, jako přešlapovat na místě a mrhat cenným časem života. Jak říkali naši předci, ten, kdo letí k výšinám, předhoní ty, kteří jdou po duchovní cestě. Ten, co po cestě poznání jde, předhoní toho, co se po ní plazí. A ten, co se plazí, předhoní toho, který stojí zcela na místě. Udělat první krok znamená začít se pohybovat vpřed k poznání sebe sama.

Rigden: Zcela správně. Ty úplně první kroky duchovním směrem jsou popsány v tvých předcházejících knihách. A dříve než čtenářům řekneme o další etapě toho, jak hlouběji pracovat na sobě samém, myslím tím třeba meditaci „Pyramida“, je třeba jim nejdřív povědět o jednoduché, ale užitečné meditaci, díky níž lze poznat své čtyři Bytosti. U různých národů v různých dobách to mělo různé názvy. V dávné minulosti u Slovanů, ještě dlouho před tím, než se křesťanství objevilo a bylo zavedeno i do vědomí tohoto národa, se to nazývalo „Četverik“. Byla to jedna ze základních původních praktik v procesu sebezdokonalení na duchovní cestě člověka…

Anastasia: Vy máte na mysli meditaci na vědomé vnímání svých čtyř Bytostí?! To je skutečně velmi efektivní meditace, která je zaměřena na poznání sebe sama, na vyjevení zvláštností každodenní práce čtyřech Bytostí a jejich působení na vědomí skrze myšlenky a emocionální stavy.

Rigden: Tato jednoduchá meditace v podstatě představuje první krok k vědomému seznámení člověka se svými Bytostmi. Když si ji člověk osvojuje, učí se nejen regulovat své emocionální stavy, ale i chápat

pravou příčinu jejich vzniku. Obvykle si toho v běžném životě nevšímá a nesleduje, proč se na něj najednou jako vlna navalily různé proměnlivé nálady a emoce: zlost, pak agrese nebo lstivost spolu s egoizmem, potom ale zaútočí strach, hned se nečekaně objeví vzpomínky na minulost se svou negativní zátěží a tak dále. V lepším případě v sobě člověk tyto stavy identifikuje jako zjevný projev Materiální podstaty, která už zcela ovládla jeho vědomí. Začíná trpět těmito myšlenkami a emocemi, které se pořád točí dokola, ale zároveň je podporuje silou své pozornosti. Jinými slovy člověk nenachází prvotní příčinu provokace ze strany bočních Bytostí. Tato meditace ale napomáhá k získání návyků, které umožňují nejen sledovat tento proces, ale také ho včas zastavit, tedy zabrzdit ho ještě před tím, než tento stav člověka zcela pohltí. Tato meditace je nejen velmi efektivní, ale co je nejdůležitější, hlavně pro začínající, je jednoduchá k osvojení, protože je blízká k psychotechnice.

Cíl této meditace je následující: naučit se chápat momenty aktivace každé ze čtyř Bytostí, procítit je, odhalit emocionální vzestupy doprovázející tuto aktivaci a také pochopit charakter projevů různých myšlenek, jež byly tímto procesem vyvolány a následně působí na změnu nálady.

Meditace se provádí ve stoje. Meditující si představuje, že stojí ve středu základny malé čtyřstěnné pyramidy, tedy že se nachází v centrálním středu kosého kříže, který rozděluje prostor, kde bude každá jeho část v podstatě představovat pole jedné ze čtyř Bytostí. Trochu to upřesním. Čtvercová základna pyramidy je jakoby podélně rozdělena úhlopříčkami, které tedy

vytváří tvar písmene „X“, kosý kříž, a rozdělují základnu na čtyři stejně velké části. Meditující se nachází ve středu, kde se protínají linie kříže, který podle dohody rozděluje prostor okolo člověka na čtyři rozměrné části. Jednoduše řečeno, před člověkem, za ním a po jeho stranách se nachází trojúhelníkové plochy. Přibližně tak budou v lidském chápání vypadat tato pole čtyř Bytostí…

Teď upřesním, kde se nalézá centrum každé z Bytostí. Nachází se v každé z těchto trojúhelníkových ploch orientačně ve vzdálenosti o něco větší, než je horizontálně natažená ruka. Energetické centrum každé Bytosti tvoří jakýsi zvláštní shluk, který, když to tak řekneme, svým tvarem připomíná míč nebo menší kouli, a svou konzistencí, obrazně řečeno, něco jako plynnou planetu. Menší koule je symbolická představa centra každé Bytosti, která je dobrá pro lepší osvojení a jednoduchost pochopení této meditace. Ve skutečnosti je to složitá struktura. Takové obrazné přirovnání ke kouli se podobá vnímání struktury člověka v prvním rozměru, která tam vypadá jako bod. Ve vyšších rozměrech je už však struktura člověka vnímána v celé své vícerozměrnosti jako složitá energetická konstrukce. Stejné je to i s centry těchto bytostí: pouze proto, aby to mohl pochopit obyvatel trojrozměrné dimenze, je můžeme označit jako koule.

Takže, *uklidňujeme své myšlenky, emoce, ponořujeme se do meditativního stavu. Dýcháme, jak jsme zvyklí, klidně. Otevíráme čakry rukou, které se nachází ve středu dlaní. Uděláme nádech, čímž spouštíme energii „čchi“ (energii vzduchu) skrze čakry dlaní a vedeme ji nahoru po rukách až na úroveň ramen. Při výdechu*

provázíme energii „čchi“ (vzduchu) od ramen dolů po bočních meridiánech (orientačně po bočních stranách těla) a spojujeme oba proudy v čakře „Hara“ (nachází se přibližně tři prsty pod pupkem). Naplňujeme touto energií spodní část břicha, jako bychom naplňovali číši vodou. Poté, co ji naplníme (u někoho je to zpočátku myšlenková představa, u někoho je to později doprovázeno pocitem lehké tíhy ve spodní části břicha), přemisťujeme nashromážděnou energii ze spodní části břicha po páteři do hlavy, konkrétně do oblasti hypotalamu, mezimozku („dávné struktury“ mozku, jež se nachází prakticky ve středu hlavy). A právě toto místo (střed hlavy) bude také zvláštním středovým centrem, do kterého se bude meditující neustále v této meditaci „vracet“.

Anastasia: Tady bych ráda připomenula dvě zajímavé věci, o kterých jste nám kdysi vyprávěl. Za prvé je to ten fakt, že ne náhodou často připodobňují naplnění čakry „Hara“ k naplnění číše vodou. Slovo „Hara“ v překladu z japonštiny označuje „břicho“. A mnohem starší slovo „harā“ v sanskrtu, jak jste už říkal, vystupovalo ve starých indických praktikách jako jedno ze jmen vyšší tvořivé síly ženské podstaty – bohyně Šakti. Voda a číše v kontextu skrytých znalostí o člověku měly alegorický smysl, který ukazoval na síly a procesy působící v duchovních praktikách. Ta druhá věc se bezprostředně týká této meditace. Tehdy jste soustředil naši pozornost na to, že meditující se pouze na začátku soustředí na dýchání, které je pro něj běžně obvyklé, a to do té doby, než je spodní část břicha naplněna energií. Potom už jednoduše přenáší svou pozornost na pohyb energie po páteři a na to, aby sledoval další proces meditace. Dýchání pak probíhá přirozeně, automaticky. Tehdy mi tato upřesnění

pomohla v pochopení prvních kroků spojených s osvojováním této meditace.

Rigden: Správně. Při meditaci musí být dýchání klidné, přirozené, a veškerá pozornost se soustředí na procesy, které v daný okamžik probíhají... Zpočátku se tedy všechny pocity samozřejmě jako u každé jiné meditace nacházejí ve vyrovnaném stavu, ve stavu klidu. Tím pádem i všechny čtyři Bytosti člověka budou přebývat v „neutrálním", klidném stavu. Meditující je cítí jakoby paralelně. Centra Bytostí se zdají být jako velké míče, slunce, planetky a podobně, jak je komu příjemné si to na začátku obrazně představit. Postupem času, jak člověk s touto meditací víc a víc pracuje, naučí se cítit práci těchto Bytostí podle svých vnitřních pocitů. A když získá svou vlastní zkušenost, už tyto obrazné představy nepotřebuje. Tam už začíná další etapa práce v poznání sebe sama.

Anastasia: Když vycházím z vlastních zkušeností v osvojování duchovních praktik, všimla jsem si jedné zvláštnosti: když poprvé slyším, jak provádět novou meditaci, objeví se u mě „tisíc otázek" vzešlých z rozumu, jak konkrétně ji mám provádět. Teď chápu, proč neustále dáváte taková různorodá obrazná přirovnání a upřesnění během objasňování nové meditace. Jsou to vysvětlení pro rozum, pro to, aby materiální mozek zpočátku alespoň něco pochopil, aby si jednoduše ujasnil celkové schéma meditace. Je to tedy snaha objasnit člověku (jehož vědomí v daný okamžik pracuje v režimu vnímání trojrozměrného světa) ty jevy, ke kterým bude v meditaci docházet, až se jeho vědomí přepne do režimu práce vnímání jiných rozměrů, přesněji části jeho konstrukce, jež se nachází v jiných

rozměrech. Vždyť když člověk provádí samotnou meditaci, vše se ukáže být velmi jednoduché, jasné, protože ji provádí pomocí hlubokých vnitřních pocitů a navíc ve změněném stavu vědomí, kdy má rozšířené vnímání světa a je u něj odpojena typická autoanalýza obyvatele trojrozměrné dimenze.

Rigden: Nepochybně, všechny dimenze jsou vzájemně propojené a navzájem na sebe působí. To se týká i šesti dimenzí, v nichž se nachází víceúrovňová energetická struktura člověka. Pro pochopení jevů, které probíhají ve čtvrté a dalších dimenzích, je třeba, aby měl člověk meditativní zkušenosti a aby se reálně změnil, aspoň v jeho základním pohledu na svět, v každodenní práci na sobě. Pouze tehdy si může uvědomit, co je ve skutečnosti on sám, co je to svět a jaká tajemství v sobě ukrývá. Když člověk získá vlastní zkušenost, už nebude potřebovat „tisíce slov“, různá vysvětlení pro rozum, bude mu stačit náznak, aby se projevil ten nebo onen jev, aby ho identifikoval a aby pochopil, co se děje a jak.

Mimochodem, zdůraznil bych ještě jednu informaci, která poslouží jako potrava pro rozum. Týká se struktur mozku, které jsou v dané meditaci zapojeny. Mezimozek představuje zvláštní kolektor všech druhů vnímavosti. Přímo se účastní procesů regulace paměti, snění, instinktivního chování, psychických reakcí, korekce různých druhů vnímavosti a tak dále. Co to vlastně je tato hypotalamická oblast mezimozku, hypotalamus, který váží pouze nějakých pět gramů? V hypotalamu jsou umístěna nejdůležitější centra vegetativní nervové soustavy. Celkově vzato, bezprostředně v něm probíhá koordinace funkcí

sympatických a parasympatických center vegetativní nervové soustavy, na kterých, můžeme to tak říci, závisí celý organizmus. Hypotalamus řídí základní procesy homeostázy, to znamená, že podporuje dynamickou rovnováhu vnitřního prostředí při změně vnějších podmínek prostřednictvím koordinovaných reakcí. Navíc v prodloužené míše je mimo jiné umístěno také centrum hlavního nervu parasympatického nervového systému, nejdelšího hlavového nervu. Jde o bloudivý nerv (nervus vagus), jehož větve se podílejí i na výstavbě slunečné pleteně.

Ale vraťme se k meditaci… *Právě ze středu mozku (obrazného středového centra), ze zmíněné hypotalamické oblasti mezimozku, dále skrze určité body hlavy meditujícího postupně necháváme proudit energii (která byla nashromážděna v „Hara“ a přemístila se skrze páteř do hlavy) k centru každé Bytosti.* Takovým způsobem člověk uměle aktivuje své Bytosti, a tím v sobě nechává vzniknout různé prvotní emocionální vzestupy a přitom je zkoumá. **Úkolem meditujícího je**: naučit se rozpoznávat práci každé z jeho Bytostí, jejíž výsledek se projevuje v obyčejném životě v podobě určitých emocionálních vzestupů a myšlenek. Podíváme se podrobněji na to, jak na sebe během meditace vzájemně působí člověk a každá jeho základní Bytost.

Na začátku meditující pracuje s Pravou bytostí. *Během provádění meditace jde energie „čchi“ z hypotalamické oblasti mezimozku skrze pravé mandlové jádro (amygdala), jež je uloženo ve spánkovém laloku mozku. Potom jde skrze bod umístěný nad pravým uchem. Energie se tak dostává do kulovitého centra Pravé bytosti.*

Pro ty, kteří neznají stavbu svého mozku, dodám, že v lidském mozku se nacházejí dvě mandlová jádra umístěná z pravé i z levé strany. Je to velmi zajímavá podkorní mozková struktura, která je spojena se vznikem emocí různého druhu.

Anastasia: Ano, současná věda už ví, že mandlová jádra (amygdala) odpovídají za schopnost snímat informaci od jiných lidí. Tak člověk podvědomě rozumí, jak se tito lidé v daný okamžik cítí. Ale mechanismus snímání informace ještě není vědcům zcela znám.

Rigden: Pochopitelná věc, vždyť toto snímání, stejně jako mnohé jiné funkce mandlových jader, je spojeno s prací bočních Bytostí člověka v jeho energetické konstrukci. Ve fyzickém těle jsou funkce mandlových jader spojeny s vegetativními emocionálními reakcemi, se zajištěním obranného chování, s motivací podmíněně reflexivního chování. Přičemž dnes už je vědecky určen fakt, že poškození mandlového jádra může vést k částečnému zániku struktur, jež jsou odpovědné za zuřivost, agresi a také za vzpomínky na nebezpečné situace. Jinými slovy to může vést k částečnému zmizení strachu člověka, což ho uvrhne do neustálého rizika, které si nebude uvědomovat. V medicíně existovaly pokusy léčby strachu a nekontrolovatelných výbuchů agrese cestou chirurgického poškození mandlového jádra. Rád bych podotkl, že ne vždy platí, že účel světí prostředky. Vítězství nad sebou samým je mnohem důležitější než jakýkoli chirurgický zásah. Tím spíš, že všech svých strachů a projevů Materiální podstaty se člověk přeci jenom nezbaví. V lidském organizmu neexistují „nadbytečné části“, takže nemá cenu něco z těla odstraňovat, pokud to není nezbytně nutné.

A ještě několik slov o bodu nad uchem. V této oblasti jsou také struktury (energeticky spojené s konstrukcí člověka), které se účastní procesu toho, jak člověk, jenž se nachází ve změněném stavu vědomí, vnímá prostorové vztahy… přesněji řečeno, podílí se na jeho orientaci v prostorech různých dimenzí. Čtyři bytosti jsou v tomto procesu také zapojeny. Ačkoli je tu určitý fenomén. Pro tyto Bytosti neexistuje čas a prostor v té podobě, v jaké je vnímá obyvatel trojrozměrného prostoru. Ale právě díky práci Bytostí u člověka vzniká intuitivně přesný pocit orientace v čase a prostoru.

Dříve lidé samozřejmě takové podrobnosti o spojitosti energetické konstrukce člověka s fyzickými strukturami mozku neznali. Nicméně ti, kteří praktikovali tuto meditaci v dávné minulosti, ji prováděli stejně úspěšně. Dávní lidé si jednoduše představovali, že „dýchání větru“ na této úrovni meditace procházelo zpočátku skrze centrum hlavy, potom skrze její vnější body do konkrétních míst v prostoru, díky čemuž tam docházelo k určitému působení. Ve starých ruských duchovních praktikách si například tento proces představovali jako *roztáčení vichřice*, jako kontakt s vladyky čtyř větrů, kteří byli obdařeni *charakteristikami čtyř ročních období: zimního, letního, podzimního a jarního (jarní byl obdařen charakteristikami Přední bytosti, byl starými Slovany nejvíce uctíván).*

Anastasia: To dodáváte proto, že pro člověka není nezbytné, aby dokonale znal stavbu mozku k tomu, aby mohl kvalitně provádět meditaci?

Rigden: Ano, ovšem pro celkový intelektuální rozvoj jsou tyto znalosti užitečné… Následně lze praktické

zkušenosti s touto meditací jednoduše používat každý den, když v sobě pozorujeme počáteční projevy vzniku negativních myšlenek, emocí, a tím tedy můžeme včas předcházet jejich nežádoucímu rozvoji. Tento proces práce na sobě samém se časem stává zvykem, jako například chůze. Vždyť nejdřív se člověk učí držet rovnováhu, potom přesunovat nohy a potom se tento proces stává každodenním zvykem. Nakonec už člověk nevěnuje pozornost tomu, jak se v prostoru přemisťuje. Jednoduše využívá hotový výsledek své dřívější práce, aby plnil určité každodenní úkoly. Stejné je to i se získanými zkušenostmi z této meditace. Když člověk během každého dne kontroluje vznik nebo vzněcování emocionálních stavů, uchovává si nevyčerpanou pozornost a životní síly, aby mohl plnit důležitější úkoly. Mimo takovou kontrolu obvykle nevědomě plýtvá těmito svými silami na programy a vůli Materiálního rozumu a umožňuje, aby v jeho vědomí dominovaly negativní myšlenky a emoce.

Takže jak probíhá vnitřní práce s centrem Pravé bytosti. Člověk si ve svém běžném životě nevšímá, jak se kterákoli z jeho Bytostí aktivuje, zato ale dobře pociťuje výsledek takového procesu. Když začínají pracovat jeho boční Bytosti, může se nálada člověka nečekaně změnit, přičemž to může být bez viditelných příčin. Člověk je najednou sklíčený, nebo najednou z ničeho nic začne mít strach, je zklamaný, smutný, apatický nebo naopak agresivní, začínají vyplouvat napovrch dávné křivdy a tak dále. Proč k tomu dochází? Protože jsou aktivovány boční Bytosti, v tomto případě Pravá. Dále Bytost vyvolává tvorbu myšlenek odpovídajících tomuto emocionálnímu vzestupu a zabere jimi pozornost člověka. Jako obratný manipulátor

se ho snaží ulovit ve stavu zvýšené vnímavosti, tak říkajíc mu „nabízí“ na výběr různé varianty úvah, jež jsou ale stále v jednom a tom samém zabarvení.

Jinými slovy řečeno, když v člověku převládá Materiální podstata, pak boční Bytosti ve svém obvyklém režimu práce provokují Osobnost k podobným emocionálním vznětům. A co znamenají takové vzněty pro mozek? Je to kód, který aktivuje určité funkční úseky paměti, které uchovávají kdysi získané zkušenosti z podobných myšlenkových prožitků, emocí a stavů. Když jsou tyto „spižírny“ paměti otevřeny, pozornost člověka je ovládnuta jejich obsahem a boční Bytosti tím tedy uvádějí člověka do negativního stavu. Dále probíhá proces zesílení nálady tím směrem, že se člověk jakoby zasekne na jedněch a těch samých myšlenkách.

Ve výsledku sám člověk svojí volbou toho, čemu věnuje sílu své pozornosti, vynakládá životní energii na myšlenky Materiální podstaty, čímž také živí tu bytost, která tento emocionální vzestup vyvolává. Bytost tedy zesiluje svůj vliv na člověka díky jeho zdroji pozornosti. Je to tedy tak, že člověk se například jakoby snaží rychleji dostat ze stavu deprese nebo agrese, ale ve skutečnosti se toho nemůže nijak zbavit. Proč? Protože už v sobě tento stav připustil svojí volbou – promýšlením těch nebo oněch myšlenek, které ho do tohoto stavu uvrhly. A dostat se z něj nemůže, protože se ve skutečnosti nechce vzdát těchto negativních myšlenek, nechce je ignorovat ve svém vědomí a nadále si je už nepřipouštět. Až příliš se dotýkají jeho hrdosti, megalomanství, pocitu vlastní důležitosti, nebo jiné „super vlastnosti“ ze standardní sady Materiální podstaty.

Pokud ve vědomí člověka dominuje Materiální podstata, snaží se boční Bytosti neustále odvádět pozornost Osobnosti od toho hlavního, čímž je soustředění se na duchovní osvobození. Pokud se na tento neustále se opakující proces podíváme v globálním měřítku celého života, tak zjistíme, že takové „maličkosti“ psychologické nespokojenosti se sebou samým neustále odvádějí pozornost člověka od toho, aby se snažil dosáhnout základního cíle svého života. Navíc napomáhají tomu, že se člověk dostává do iluze existence, a nechápe pravou příčinu toho, proč vlastně žije tady a teď, v těchto podmínkách, a proč je „uvězněn“ v tomto dočasném, smrtelném těle. Bohužel to často bývá tak, že život utíká příliš rychle a člověk ani nestihne pochopit, proč se vlastně narodil, na co byla vynaložena síla jeho pozornosti, za jaké nicotné cetky (prázdná přání, vyjasnění vztahů, boje o vedoucí pozice atd.) vyměnil své cenné rezervy životních sil.

Anastasia: Ano, dříve se mi také stávalo, že se mé myšlenky a prožitky točily stále dokola okolo toho samého. Šlo o jakési nepozorované, nebo přesněji pro mne, obvyklé soustředění pozornosti na jakési prázdné maličkosti života, křivdy, zklamání, agrese nebo uspokojení pocitu významnosti, které se mi v ten okamžik zdály být velmi důležité. Potom jsem ale pochopila, že hlavní je znát sebe sama, svoji povahu, abych včas pochopila, co se se mnou právě děje, a jak mohu tomuto procesu předejít nebo jej regulovat. Jak jste kdysi radil, v praxi velmi pomáhá dostat se z této „malichernosti lidského bytí“, získat globální pohled z perspektivy svého Pozorovatele Duchovní podstaty. A reálně pochopit, jak život rychle utíká a jaké otázky jsou pro mou pravou, tedy mou Duchovní podstatu, prioritní.

Rigden: Jednoduše řečeno jde o rozšířený stav vědomí… Správně, ovšem omezený stav vědomí je právě charakteristický pro práci Materiální podstaty, tak říkajíc, pro „materializaci“ tvého vědomí. Proč například vzniká deprese? Je to důsledek aktivní práce Pravé bytosti. V takových případech se člověk snaží odejít do ústraní, utéct před společností, jak se říká, chce si pobrečet někde v koutě. A pokud to stále stejné působení trvá relativně dlouhou dobu, může to vést až k sebevraždě, což mimochodem využívají Kandukové. A žádná antidepresiva tady nepomohou! Jak může pomoci chemie, působící na procesy hrubé hmoty trojrozměrného světa, pokud mluvíme o podobném působení probíhajícím na úrovni jemných energií? Ovšem zastavit v sobě takové jevy může zcela každý. A pokud člověk ví jak na to, není to zase tak složité.

Vraťme se ale k samotné technice meditace… *Takže meditující se nadechuje, při výdechu postupuje energie z centra hlavy („dávných struktur“ mozku) skrze bod nad pravým uchem do kulovitého centra Pravé bytosti. Začíná docházet k* ***rotaci*** *tohoto kulovitého centra* ***Pravé bytosti proti směru hodinových ručiček.*** Všimni si prosím, že pohyb center Pravé a Levé bytosti probíhá právě proti směru hodinových ručiček. Je to prostě fyzika. Lidské představy o tom, že se otáčejí ve směru hodinových ručiček, to už je jen hra fantazie. Zpočátku probíhá roztáčení koule ve směru proti hodinovým ručičkám na úrovni představ. Následně ale meditující začíná pociťovat otáčení tohoto centra a má zjevný pocit, že tato „koule“ Pravé bytosti je *hutná a horká.*

Takovým způsobem člověk uměle aktivuje centrum Pravé bytosti. Centrum začíná svou obvyklou práci,

takovou, ke které dochází v případě, že ve vědomí jedince převládá Materiální podstata. V životě každého člověka byly okamžiky, kdy cítil strach nebo silné rozrušení a přitom jakoby hořel nebo měl naopak pocit, že je mu najednou velká zima. Fyziologové to připisují reakcím vegetativního systému. Ovšem podstata vzniku tohoto jevu leží mnohem hlouběji – na úrovni fyziky neviditelného světa.

Úkolem meditujícího je vžít se do různých emocionálních vzestupů, které jsou charakteristické pro práci této Bytosti, aby je následně mohl v každodenních pocitech rozpoznat a zastavit je na samém počátku jejich vzniku. V průběhu této meditace člověk na jedné straně jakoby znovu prožívá celou svou škálu pocitů, ale na druhé straně pozoruje situaci v jejím zárodku jako Pozorovatel Duchovní podstaty. To znamená, že vidí aktivaci Materiální podstaty, která je před ním obvykle skryta, vidí tak říkajíc přípravu k napadení, k útoku. Jinými slovy, meditující pozoruje situaci: jaké zejména emocionální vzněty vyvolávají vznik tíživého stavu vědomí, jaké pocity při tom vznikají, jaké myšlenky vyvolávají zlost, agresi, jaké životní epizody a asociace při tom vyplouvají napovrch a tak dále. Toto všechno probíhá skrze druhotné prožívání tohoto negativního stavu. Pocity to samozřejmě nebudou právě příjemné. Zpočátku se objeví pocit lehké nervozity, potom může vzniknout zlost, agrese nebo strach, pocit utiskování nebo minulých křivd. Čím více energie („čchi“ při dýchání) bude člověk vkládat do centra Pravé bytosti, tím více bude pociťovat horko od této koule, a tím víc budou zesilovat negativní pocity.

Anastasia: Je třeba podotknout, že lidé, kteří tuto meditaci provádějí poprvé, se často dopouštějí následujících chyb. Jelikož vědí, jaký charakter mají ony nepříjemné pocity, které se u nich mají objevit (a všichni vědí, jaké „kostlivce mají schované ve skříni“), mohou v prvním stadiu osvojování této meditace vědomě či nevědomě tyto emoce blokovat. Výsledkem pak je, že při svých prvních pokusech prakticky nic necítí, v lepším případě cítí teplo nebo chlad od samotných kulovitých center při jejich roztáčení.

Rigden: To je pravda. Prostě když člověk chápe, že teď bude opět muset prožívat nepříjemný stav, může podvědomě blokovat projevy těchto pocitů. Materiální podstata se nerada vzdává svých pozic. Meditující si to musí uvědomit a snažit se přeci jenom kvalitně provést meditaci, a ne se věnovat prázdnému plýtvání časem, zatímco ukolébává svou ostražitost myšlenkami, že, „já jsem určitě takový dobrý, vysoce duchovní člověk, ve mně se přeci nic negativního neděje“.

Tato meditace se provádí proto, aby se člověk mohl reálně fyzicky a psychicky vžít do těch stavů a citově - emocionálních vznětů, které vyvolává každá z jeho Bytostí. Takovým způsobem se bude učit rozpoznávat samotný okamžik počátku útoku své Materiální podstaty, vzniku těchto emocionálních vznětů a jejich vliv a projevy v každodenním životě. Začne chápat „odkud vyrůstá kořen zla“, odkud se vzal ten nenadálý negativní stav. Naučí se v sobě tento stav odhalovat a identifikovat, ale především kontrolovat a předcházet takovým útokům a nedopouštět rozvoj a prohloubení situace. Ovšem pokud člověk při praktickém osvojování této meditativní techniky místo toho, aby

na sobě reálně pracoval, bude lenošit nebo si bude jednoduše utěšovat pocit velikášství, bude to pro něj v každodenním životě velmi těžké. Vždyť Materiální podstata bude v plné zbroji využívat veškerý svůj tajný arzenál a člověk nebude vědět, jak a čím jí vzdorovat.

Mnozí lidé v takových případech připisují všechny tyto útoky vnějším okolnostem, nebo je svalují na ostatní, čímž pouze posilují nekontrolovanou činnost své Materiální podstaty. Ale jak jde čas, lidé v jejich životě se mění, mění se i okolnosti, ale útoky zůstávají stejné jako dřív. Proč? Protože všechny problémy jsou v člověku. Když člověk poznává sebe sama, zbavuje se tím svých duševních problémů. Příčina není ve vnějším, ale ve vnitřním. Když člověk poznává sám sebe, je třeba, aby se naučil chápat také lidi, kteří ho obklopují, tedy aby se naučil být dobrým.

Anastasia: To je nesporný fakt: když měníš sebe sama, mění se i tvůj vztah k okolnímu světu... Ano, je velký rozdíl mezi tím, co člověk očekává ve svých představách vzešlých z rozumu, když teprve přistupuje k osvojování meditativních technik, a tím, co se ve skutečnosti děje. Je to jako v tom příkladu s citrónem. Když si člověk představí citrón, může to v něm v lepším případě vyvolat větší vyměšování slin. Ale když si do něj kousne, projeví se u něj celá škála pocitů.

Rigden: Správně, stejné je to i tady: není třeba si představovat hypotetickou přítomnost těchto emocí, ale je třeba je reálně cítit. Vraťme se ale k meditaci. *Poté když se meditující vcítil do působení Pravé bytosti, znovu uklidňuje své myšlenky, city. Důležitá věc, které je třeba se naučit: člověk v mysli zastavuje pohyb*

tohoto roztočeného kulovitého středu Pravé bytosti. Na začátku, když se to učí, si může obrazně představovat tento proces tak, jak je mu to pohodlné, například že v mysli zastavuje tento otáčivý pohyb koule „rukou“ nebo příkazem myšlenky. *Potom se meditující vrací jako Pozorovatel do svého pomyslného centrálního středu v hlavě. Tam má znovu pocit klidu a ticha, pociťuje neutrální stav všech čtyř Bytostí najednou.* V tuto dobu může ještě pociťovat zbytkové jevy, které se budou projevovat jak fyzicky v podobě nepříjemného žáru někde v pozadí od pravé koule (jakoby od ohně), tak i na úrovni citově-emocionálních vznětů. Takovými projevy pak jsou třeba zlost nebo rozčílení. Tyto jevy na pozadí po určité době rychle vymizí a to jakmile člověk cílevědomě přenese pozornost na další procesy meditace.

Anastasia: Ano, jedna věc je poctivě roztočit tuto kouli, ale stejně důležité je i naučit se ji zastavovat. Z praktické zkušenosti vím, že v běžném životě, dokud si člověk tuto meditaci neosvojil a nevšímá si, jak začíná útok Materiální podstaty, potřebuje se naučit alespoň předcházet jejímu dalšímu rozvoji. To znamená, že pokud si v sobě všimnul zjevného projevu Materiální podstaty, tak aby alespoň nemusel věnovat svou pozornost na zesílení dotěrných emocí, citů a myšlenek. Jinými slovy aby se nenechal vtáhnout do tohoto procesu stimulovaného Materiální podstatou a aby nebojoval sám proti sobě za cenu vlastních sil a zdrojů.

Rigden: Správně. **Každá bitva začíná na bojovém poli lidského rozumu. Kdo umí ovládat svůj hněv, ten se podobá mudrci, jenž vyhrál svou bitvu, aniž**

by jí vůbec začal... Takže následující etapa meditace. *Poté co meditující obnovil stav vnitřního klidu, začíná znovu věnovat svou pozornost dýchání a opakuje schéma počátku meditace. Naplňuje tedy energií „čchi“ čakru „Hara“ (spodek břicha) skrze čakry rukou. Potom znovu posílá tuto energii skrze páteř do starého centra mozku (hypotetický centrální střed). Teď ji ale směřuje z tohoto centra do levého mandlového jádra, skrze bod nad levým uchem do kulovitého centra Levé bytosti.* ***A dále už začíná práce s Levou bytostí****, uměle, za pomoci soustředění pozornosti a mysli je roztáčeno centrum levé bytosti ve směru proti hodinovým ručičkám.* Úkolem je: vcítit se do počátku aktivace této Bytosti, zjistit jaké přitom vznikají emocionální vzněty, které formují odpovídající náladu.

Obvykle co se týče pocitů, dochází u člověka k následující škále vznětů: **pocit pýchy**, sebelásky, pokušení, zvýšeného libida, tajné přání někoho ovládat a tak dále. Na povrch mohou vyplouvat podobné obrázky spojené s těmito pocity, velikášství, pocitem že vše je dostupné a vše je dovoleno, jde také o obrazy spojené se sexuálními přáními z pozice dominujícího „alfa samce“ (nebo „alfa samice“) tak zvaného chtíče, jež je založen na egocentrizmu, chtivosti, přání někoho nebo něco vlastnit. Pokud je při roztáčení centra Pravé Bytosti cítit od koule žár, pak při roztáčení kulovitého centra Levé bytosti se přitom bude zvětšovat pocit chladu.

Když meditující zakusí všechny emocionální vzněty Levé bytosti, znovu uklidňuje své emoce: v mysli zastavuje otáčení kulovitého centra této Bytosti. Potom se znovu vrací jako Pozorovatel do svého centrálního

hypotetického středu vědomí (do neutrální pozice). Koncentruje se na stav klidu, ticha, cítí neutrální stav všech čtyř Bytostí současně. Fyziologický pocit chladu, zbytkové nepříjemné emoce a pocity vzniklé v důsledku aktivity Levé bytosti mohou být ještě nějakou dobu „na pozadí vnímání".

Potom meditující přechází ke zkoumání emocionálních stavů, kterým dává vzniknout **Zadní Bytost**. Proto opět zpočátku *přenáší svou pozornost na dýchání a soustředí se na proces naplňování „Hara", potom přenáší pozornost na pohyb energie „čchi" z „Hara" po páteři do starého centra mozku (hypotetický centrální střed). Teď už ale směřuje energii „čchi" skrze tylní(zadní) zónu do kulovitého centra Zadní bytosti a aktivuje ji.* Rád bych upozornil, že kulovité centrum Zadní bytosti se může otáčet na různé strany: jak doprava (ve směru pohybu hodinových ručiček), tak i doleva (proti směru hodinových ručiček). To závisí na vznikajících pocitech (těch, které vyplouvají napovrch nebo převládají v daný okamžik). Obvykle jsou spojeny s minulou zkušeností, významným vznětem emocí nebo citů při dominanci některé z Bytostí. A tato zkušenost ji v ten moment přímo spojuje s aktivací určité Bytosti, často Levé nebo Pravé (potom bude směr otáčení kulovitého centra proti hodinovým ručičkám) nebo Přední bytosti (potom se kulovité centrum Zadní bytosti otáčí po směru hodinových ručiček). Mohou to být pocity ze současnosti nebo minulosti člověka, mohou to být různá vidění v závislosti na síle emocionálních vznětů minulosti. Pocity z centra Zadní bytosti také mohou být různé: od hrobového chladu až po škálu teplých, příjemných pocitů.

Mimochodem, pokud je kulovité centrum Zadní bytosti silně roztočeno ve směru proti pohybu hodinových ručiček, jsou vytvářeny… řekněme to takto, podmínky pro dominanci materiálního myšlení. Všechno je to pouze fyzika mnohorozměrné konstrukce člověka. Prakticky vždy roztočení kulovitého centra Zadní bytosti ve směru proti pohybu hodinových ručiček vede k pocitu smutku, bezvýchodnosti, bezvýznamnosti, skepse, myšlenky typu „jsi nic a zůstaneš takový až do smrti“, rychlého ubíhání času a odsouzenosti. Ale pokud se kulovité centrum zadní bytosti začalo roztáčet po směru hodinových ručiček, tak to obvykle aktivuje zkušenost emocionálních vznětů vyvolaných Přední bytostí. Ta je spojena s Duší a s duchovním rozvojem člověka. V tomto případě pak vznikají zcela jiné pocity vycházející ze Zadní bytosti. Často při získávání zkušeností s touto meditací, když se meditující nachází v takovém „vznešeném stavu“, tak ho to jakoby „vyhodí“ ze Zadní bytosti do Přední, a meditace pak pokračuje ve zcela jiné kvalitě. Ale zatím tu mluvíme o standardním schématu. Podle něho poté, *co člověk dokončí práci se Zadní bytostí, opět zastavuje roztáčení daného kulovitého centra a vrací se vědomím do svého hypotetického centrálního středu hlavy. Opět uklidňuje své myšlenky, emoce, obnovuje stav klidu a ticha, neutrální cítění všech čtyř Bytostí současně.*

Potom meditující přechází k práci s Přední bytostí. To je ta nejpříjemnější část meditace. *Zpočátku jako obvykle přenáší pozornost na dýchání, opakuje schéma naplnění „Hara“ energií „čchi“ skrze čakry rukou a následně vede tuto energii po páteři do starého centra mozku (hypotetického centrálního středu). Teprve až nyní energie „čchi“ postupuje z centra mozku*

skrze bod umístěný uprostřed mezi obočím do kulovitého centra Přední bytosti.

Soustředíme se na kulovité centrum Přední bytosti, roztáčíme ho ***po směru hodinových ručiček.*** *Během toho bude cítit jasné vzájemné propojení s oblastí sluneční pleteně, přesněji s centrem energetické struktury člověka – s Duší.* Co se týče pocitů, bude docházet k přílivu sil, bude vznikat pocit pohody, příjemného tepla, radosti, nezúčastněnosti v materiálním světě a pocit setkání se s duchovním světem. Čím více se bude centrum Přední bytosti roztáčet, tím více bude člověk těmito pocity naplňován. Pro člověka je to jakýsi zvláštní emocionální ventil. V této meditaci je důležité, aby se s Přední bytostí pracovalo vždy až naposled, aby člověk dosáhl stavu stability, vyrovnání nálady a vzniku duchovního vznětu. Právě s tímto všeobjímajícím, požehnaným pocitem ve stavu rozšířeného vnímání nejen že meditující vychází z této meditace, ale uchovává si ho i ve svém obvyklém stavu vědomí. V této meditaci, stejně jako v životě, je důležité nejen zastavit negativní aktivaci obou bočních a zadní Bytosti, ale je zapotřebí naučit se aktivovat Přední bytost a včas se přepnout do pozitivního stavu vědomí a myšlení.

Meditující ukončuje tuto meditaci obvykle tím, že si přikáže: „Nádech, výdech, silou stisknout a povolit pěsti“. Tato meditace zabere 20 až 30 minut. Při prvních pokusech to může některým lidem zabrat o něco více času. Je možné ji provádět ráno, večer, během dne, jak je komu pohodlné. Napomáhá kontrolovat proudění myšlenek a citů, pomáhá člověku vyznat se v sobě a ve svých stavech. Důležité není jen osvojení

samotné techniky ale i rozpoznání vlastních, spontánně vznikajících emocionálních stavů v průběhu obvyklého dne. Při získávání zkušeností s touto meditací je možné vidět její efektivitu v každodenním životě poté, co se člověk naučí chápat, jaká z jeho Bytostí vyvolává ten či onen emocionální vznět. Vždyť potom člověk může včas zabraňovat negativnímu proudění tím, že zastaví aktivaci center zadní a obou bočních Bytostí a přepne se na Přední bytost, na pozitivní emocionální vzněty a jim odpovídající náladu a myšlení.

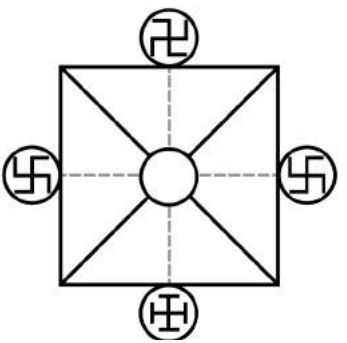

Obrázek č. 15. ***Symbolické zobrazení meditace Četverik***

Tato meditace je krokem k dalšímu rozvoji a k dosažení významnějších duchovních cílů. Je to pouze nástroj k tomu, aby se člověk naučil ovládat sebe sama a aby ho neovládala povaha Materiální podstaty. Díky této meditaci se člověk lehce naučí orientovat se ve svých pocitech, emocionálních vznětech, podobně jako dobrému muzikantovi stačí, aby uviděl noty, a už chápe, jaká je to melodie a jak bude znít. Taková kontrola pomáhá v každodenním životě podporovat dominanci Duchovní podstaty, zvyk žít

jako člověk, podle Svědomí. Nebo jak se říká, být stále ve formě.

Anastasia: Co se týče toho, aby byl člověk stále ve formě, to jste podotkl správně. Ale co je zajímavé, lidé si často asociují frázi „být neustále ve formě“ se sportem, přesněji s tréninky sportovců před závody. Pamatuji si například, že když jsme v naší skupině začínali pracovat s touto meditací, kamarádi ji často přirovnávali ke sportu. Prý každý trenér moc dobře chápe, že když svému svěřenci uměle vytvořil podmínky v maximální možné míře podobné těm reálným, tak tím zvýší jeho šance na vítězství na nejbližších závodech. Dobrý sportovec také ví, že nehledě na všechny těžkosti tréninku, všechny zhmožděniny a odřeniny, díky překonávání těchto překážek získává zkušenosti a zručnost. Postupem času si sportovec zvyká na každodenní zvýšené požadavky, které si sám klade. Pouze někomu nezainteresovanému se může zdát, že takovéto různorodé „cvičné“ překážky jsou něco složitého a možná dokonce i pro hlavní závod zbytečného. Sám sportovec je ovšem zcela pohlcen prací na tom, aby zlepšil svou zručnost. Je si dobře vědom toho, že když se na trénincích bude litovat a bude se snažit vyhýbat se zátěži, jednoznačně to povede k prohře na závodech. Kamarádi došli k závěru, že je to očividně to samé jako v této meditaci na aktivaci zadní a bočních Bytostí a potom jejich další sledování v každodenním životě, kdy si člověk uměle vytváří všemožné varianty překážek a učí se je překonávat. Je to právě tak pouze s jedním rozdílem – tady na rozdíl od sportu je člověk sám sobě trenérem, proto také sám sobě klade zvýšené požadavky na svou ostražitost. Úspěch takové *práce na*

sobě samém, *jako i ve sportu*, přímo závisí na tom, nakolik poctivě k ní člověk přistupuje.

Tento příklad je nepochybně pochopitelný každému, kdo začíná tuto meditaci praktikovat. Jak jsem si ale všimla, lidé v takovém případě užívali stereotypní mechanismy, společností považované za pozitivní. Na sport je zde pohlíženo jako na práci a vítězství nad sebou samým, je asociativně přirovnáván k duchovní práci. Pokud se ale podíváme na významový původ těchto procesů, zdaleka to nejsou jedny a tytéž pojmy.

Rigden: Správně, jsou to záměny, kterým málokdo v počátcích své sportovní kariéry věnuje pozornost, ale velmi jasně je pociťuje na jejím konci. Ve společnosti se má za to, že pokud se člověk věnuje sportu (zejména vrcholovému sportu), znamená to, že v prvé řadě vítězí nad sebou samým v tom smyslu, že překonává negativní vlastnosti, lenost, učí se disciplíně a tak dále. Je na to dokonce pohlíženo jako na podmínku harmonického rozvoje Osobnosti. A vítězství ve vrcholovém sportu jsou vůbec předkládána jako vrchol lidské práce v sebezdokonalování. Málo kdo si ale všímá, jaké globální záměny se v těchto pojmech skrývají.

S čím si většina lidí asociuje sport? Za prvé s hrou, kde je hlavní zvítězit jakýmkoliv způsobem. Za druhé se stadionem, kde se shromažďuje velké množství fanoušků sportovních závodů. Ti se soustředí na hru, která v nich vyvolává velký vznět emocí. Přičemž si všimni, že jde o zcela očekávaný a naplánovaný vznět emocí, který nezávisí na výsledku hry. Inteligentním lidem stojí za to se nad tím zamyslet, kdo a proč to ve skutečnosti dělá. Vždyť lidské emoce jsou mocná

energie. Negativními emocemi se přiživuje Materiální podstata, a když k tomu dochází u velkého množství lidí, získává tím Živočišný rozum. Jak vlastně vůbec vznikl vrcholový sport? Jak se objevily sportovní soutěže jako podívaná pro masy lidí?

Lidé často neanalyzují ani ty zprávy, které jim přináší tisk, a to už ani nemluvím o samotném hledání příčiny jevu. V tisku se často uvádí příklad, že první Olympijské hry byly uspořádány už ve Starém Řecku. Ale z jakého důvodu vznikly? Málokdo ví, že podobné „poklidné“ efektní závody byly důsledkem toho, že se neustále vedly války. Čím lépe byli sportovně připraveni vojáci té či oné strany, tím lepší byl výsledek konce války pro jejich organizátory. A tento stimul Materiální podstaty se dodneška odráží v současném sportu. Příprava na závody a i samotný cíl stát se šampionem, je v podstatě založen na tom, že je ve sportu neustále stimulován pocit velikášství, egoizmus, duch soupeření. Vždyť čím víc se v člověku vzedmou ambice, tím soustředěněji se bude připravovat. Ale tady se nemluví o vítězství nad sebou samým, jak se to všude rozhlašuje. Veškerá pozornost Osobnosti se ve skutečnosti soustředí na to, aby si člověk vypracoval návyk, jak řídit své tělo v důležitém okamžiku, tedy i tehdy, když využívá jeho rezervy a fenomenální schopnosti. Je to všechno pouze malé „vítězství“ nad vlastním tělem v rámci převládajícího myšlení Materiální podstaty.

A proč sportovec obětuje sebe, svůj životní čas, zdraví? Kvůli slávě pro sebe osobně a zároveň také pro zemi, která mu za vítězství poskytne různé výhody a privilegia. Ale co se skrývá za organizováním

podobných závodů a tím, že se jich emocionálně účastní miliony lidí? Co tyto závody v lidech stimulují? Nad tím se zamýšlí málokdo. A čím nakonec končí kariéra takového šampióna? Opravdu zvítězil sám nad sebou? Ne. Jeho výsledkem je někdejší sláva, potlačený pocit pýchy, to, že zůstal pro svou zemi nedoceněným, a vnitřní prázdnota. Vždyť jakmile se u něj objeví zdravotní problémy, nebo když přestane v soutěžích vyhrávat, stává se nepotřebným. A ve vrcholovém sportu je to běžný jev.

Všechny tyto negativní vzněty vyvolává právě vnitřní prázdnota. Protože zvítězit sám nad sebou znamená překonat v sobě Materiální podstatu (v tom také spočívá dosažení duchovní harmonie), a ne dokonale ovládnout určité návyky, jak řídit svoje fyzické tělo. Věnovat se sportu je skvělé, ale pouze proto, aby člověk udržoval své tělo ve zdravém stavu, aby nedocházelo k velkým problémům vyvolaným Materiální podstatou. Mnohem důležitější ale je, aby se člověk soustředil na svoji duchovní podstatu. V tom je ten smysl!

Anastasia: Máte pravdu, je to problém společnosti, ale začíná u člověka… Dokonce co se týče této meditace, když se bude člověk soustředit na důležitou, každodenní práci na sobě samém, na vlastní duchovní rozvoj, celkově se bude učit nacházet se na kvalitativně jiné vlně vnímání, tak i jeho Bytosti začnou pracovat jinak. Budou se jednoduše častěji přepínat do nového pracovního režimu tohoto převládajícího vnímání a budou v podstatě projevovat svoje jiné kvality a možnosti, včetně tak zvaných fenomenálních schopností člověka. Jak psali ve starých indických traktátech:

„Konej, ale neúčastni se plodů svého konání!“ To znamená, konej nezištně, a ne z egoizmu.

Podle mého názoru tato meditace obsahuje velmi důležitý moment chápání povahy člověka, jeho složitého uspořádání. Umožňuje na základě osobní zkušenosti pochopit tajuplný proces vzniku emocionálních vznětů a lidských myšlenek. Vždyť chemické a fyzikální procesy v mozku jsou pouze následkem „prvotní ezoosmózy“, tedy primárního energetického podnětu. Pamatuji si, jak jste velmi dobře asociativně přirovnával práci mezimozku k zvláštnímu přijímači, který přetváří energetické vibrace (signály vyslané Bytostmi) v jemnou hmotu pocitů a emocí.

Rigden: Pokud jsou asociace vztahující se k technice pro pochopení daného procesu přijatelnější, tak prosím, mohu uvést i další příklady. Pro jednodušší pochopení můžeme práci starých struktur mozku obrazně přirovnat k televizoru (mimochodem, toto slovo vzniklo z řeckého slova „tele“ – „daleko“ a latinského slova „vision“, což znamená „pozorovatel“, „viso“ – „dívám se“, „vidění“). Přesněji ke katodovému paprskovému zařízení (katodová trubice) v televizoru, která přetváří pro oči neviditelné elektronické a světelné signály na viditelné obrázky v rozmezí kmitočtů, které vnímáme.

Mezimozek, stejně jako je tomu v základních blocích televizoru s analogovou obrazovkou, má, obrazně řečeno, svůj vlastní přijímač signálů. Svými funkcemi se podobá jinému zařízení v televizoru – voliči televizních kanálů, který nejen zesiluje ale i vybírá signál odpovídajícího potřebného „kanálu“, poté ho přetváří

do standardního průběžného kmitočtu. Kromě toho se tam nachází, pokud se vyjádříme pomocí asociací, zvláštní „sekce dekódování signálu“, „detektor zvuku a videosignálu“, „zesilovač průběžného kmitočtu“, „zvukový zesilovač výkonu“, „katodová paprsková trubice“. Je to tedy ta samá fyzika, jenže na úrovni jemných energetických procesů, které probíhají v lidském mikrosvětě a jeho složitém uspořádání.

Mezimozek je jedním z jakýchsi měničů, které přetvářejí energii v hrubou hmotu. A Bytosti můžeme přirovnat k televizním věžím, které pomocí svých vysílacích antén přenášejí na různých kanálech své programy. Vezměme si například Levou, Pravou a Zadní bytost. Pozornost člověka k jejich programům je pro ně, řečeno technickým jazykem, i „napájecím zdrojem“ i „zesilovačem napětí snímkového a řádkového rozdělení“ i zesilovačem kanálů, které zobrazují člověku vnucované iluze. Představuje ale také sekci, která na dálku řídí člověka i jeho náladu. A tak se v lidské hlavě rodí buď thriller o vlastní pýše, nebo horor z jeho strachů, nebo melodrama „zeď nářků a ztracená minulost“. To znamená, že tyto Bytosti velmi šikovně načrtnou v pravděpodobném formátu jakoukoli iluzi, „z komára udělají velblouda“ a donutí člověka hluboce prožívat různé záporné emoce. Přitom všem samozřejmě využívají, pro lidský duchovní rozvoj, natolik cennou pozornost.

Pokud se ovšem člověk přepne tak, aby vnímal „vysílání“ Přední bytosti, tak může uvidět a procítit zcela jiné vnímání světa, které je pro jeho duchovní růst užitečné. Může to být například „dokumentární film“ o reálném životě, vnitřním, duchovním světě, který

se odráží ve světě vnějším. Díky takovému kontaktu a společnému prožívání získává Osobnost mocný pozitivní náboj, který jí umožňuje soustředit veškerou její pozornost duchovním směrem. Pravda je, že po takovém „filmu“ se stereotypní lidský život ukáže být jedním velkým divadlem. Takže jenom na člověku závisí, čemu bude ve své hlavě věnovat pozornost, jaké signály bude přijímat a zesilovat. Obrazně řečeno, v rukou samotného člověka není jen ovladač od jeho „televize“, ale má v nich také možnost řídit všechny tyto „televizní věže“ a jejich televizní a radiové společnosti.

Navíc člověk díky této meditativní technice může pochopit sám sebe i ostatní lidi. Když v sobě umíš přesně identifikovat momenty spojené s aktivací některé z Bytostí, není těžké ani procítit, když na tebe někdo z okolních lidí skrytě působí. Jakým způsobem? Například když s někým mluvíš nebo posloucháš nějaké informace z televize nebo rádia. V momentě rozhovoru nebo získávání informací z vnějšího zdroje se jednoduše klidně soustředíš na svou neutrální, středovou pozici, jako Pozorovatel obklopený svými čtyřmi Bytostmi. Přesněji řečeno, dostáváš se do stavu Pozorovatele nezúčastněného na okolnostech a pozoruješ v sobě, jakou konkrétní tvoji Bytost tato informace aktivuje. Díky tomu, že pozoruješ, jak na tebe tato informace působí, pochopíš, na jakém konkrétním emocionálním základě se formovala a za účelem dosažení jakých konkrétních reálných, nebo tobě skrytých cílů, je sdělována. Když například tvůj partner při rozhovoru říká lež, chytračí, bude se jednoznačně aktivovat tvoje Levá bytost. Pokud tě provokuje k agresi, tak se začíná roztáčet centrum tvé Pravé bytosti. Ale pokud v tobě probouzí vznět pozitivních emocí, Lásku, Dobro,

tak se aktivuje tvoje Přední bytost. Tímto způsobem tedy můžeš sledovat reálnou situaci a ne iluzi, kterou ti neustále vnucují z viditelného i neviditelného světa za účelem toho, aby řídili tvé vědomí.

Anastasia: Ano, pokud si tuto techniku osvojí velké množství lidí, pak ze společnosti zmizí potřeba lhát a navzájem se řídit. Nebude to ani potřeba, protože všichni o sobě navzájem budou znát Pravdu.

Rigden: To ano. Stane se to ale v tom případě, pokud se většině lidí ve společnosti zachce změnit se k lepšímu, potom bude mít lidstvo šanci jít po zcela jiné, kvalitativně nové cestě civilizovaného duchovního rozvoje. Ale co si současné lidstvo vybere, je otázka. Vždyť tato technika meditace byla lidem dávána i dříve. Přičemž byla do života společnosti přinášena v různých dobách. Neříkám, že v natolik podrobné podobě, ale bylo to vždy zcela srozumitelné pro myšlení tehdejších lidí. Ale lidi jsou lidi a někteří z nich, bohužel, jsou navíc milovníky toho, aby se i jednoduchá Pravda a čisté znalosti modernizovaly a komplikovaly. Teprve v dnešní době je to až směšně skrýváno za rituály doprovázené písněmi, tanci a celými estrádami s bubny. A to všechno proto, aby se „učedník“ nebo „žrec“ „přepnuli“ do změněného stavu vědomí a zaposlouchali se, jak k nim z levé nebo pravé strany „hovoří duch“. Ačkoli při provádění této praktiky v čisté podobě nejsou podobné složitosti zapotřebí, všechno je to lidské, vymyšlené. Tady se jednoduše učíš v počátku změnit stav vědomí, pozorovat a řídit své stavy. A dál už to jsou pouze pracovní záležitosti…. Celkově vzato musím poukázat na to, že takové základní duchovní praktiky spojené se základními znalostmi a duchovním růstem člověka

se obvykle už od dávné minulosti zaznamenávaly *v určitých znacích a symbolech.*

Anastasia: Znaky a symboly jsou zvláštní téma. Pokud je to možné, ráda bych si o nich něco podrobnějšího dozvěděla přímo od vás, a poskytli bychom tuto cennou informaci čtenářům. Od dávných dob je historie lidstva na každém kroku obklopena znaky a symboly. Ale když jsem o nich hledala zprávy v knihovnách v různých městech i pomocí zdrojů na internetu, došla jsem k neradostnému závěru, a to, že znaky a symboly jsou v každé historické epoše, ale znalosti o nich jsou buď ztraceny, nebo je dekódování jejich významu natolik hrubě zkresleno, že z Pravdy zůstalo jen opravdu velmi málo. Neexistují ani původní ani duchovní Znalosti o znacích, o kterých jste mluvil. Co je dnes prostým lidem dostupné? V lepším případě slovníky symbolů nebo knihy pochybného obsahu v podání „svobodných zednářů“, jež se týkají symboliky jejich okultního učení. Vědci se od podobných výkladů distancují, protože chápou, odkud se takové publikace berou. Zároveň už ale věda shromáždila bohatý materiál o grafických symbolech a znacích, které jsou vlastní dávným archeologickým kulturám z různých kontinentů a různých epoch. Mnohé z magických rituálních znaků, jež jsou v duchovní kultuře různých národů považovány za důležité, jsou identické. Zcela je ovšem vědci zatím dešifrovat nemohou. Teď už chápu proč. Dokonce i to, že jste nám o tomto tématu vyprávěl, mě vedlo ke zcela novému pochopení obrazu světa a znalostí o člověku. Když jsem četla práce o grafických symbolech archeologických kultur, články o etnografii, folklóru, mytologii, kosmogonii a o představách různých národů, došla jsem k závěru, že

vědcům chybí právě tento spojovací článek. Chybí jim onen klíč k dešifrování znaků, aby skloubili, pochopili a pročetli si tyto unikátní zprávy, jež představují duchovní dědictví lidstva.

Rigden: Ano, v současné společnosti je bohužel nadbytek dávných znaků a symbolů a mnohé Znalosti o nich jsou už ke dnešku lidmi skutečně ztraceny, to je fakt. Ale není to nic překvapivého. Problém je v lidech, v samotné společnosti: počínaje člověkem, jeho převládajícími přáními a konče prioritami lidské společnosti. Podívej se na historii lidstva: samé války, neustálé boje o náboženskou a politickou moc a to nejhorší – před většinou lidí jsou tajeny původní duchovní Znalosti, jež vedou k opravdové Svobodě Osobnosti a osvobození Duše. Proč byly původní Znalosti před většinou lidí ukrývány? Proč je zkreslovali až k nepoznání, a potom je ještě vykládali podle svého rozumu, jež zabředával do materiálního myšlení? Proč se snažili tyto informace vymýtit z vědomí nových generací a po tisíciletí je nechávali v zapomnění? Proto, že tyto původní Znalosti dávaly lidem možnost rozvíjet se duchovně samostatně, nezávisle na oněch politicích a kněžích, kteří se neustále nazývají „prostředníky“ mezi lidmi a bohem. Tyto Znalosti činily lidi svobodnými, nezávislými na politických strukturách a na kněžské moci, umožňovaly *národům* samostatně *se spojovat.* Je přeci velmi těžké řídit duchovně svobodné lidi, a tím spíš vnucovat jim spory, strach, agresi a jiné programy Materiálního rozumu.

Anastasia: Zcela s vámi souhlasím. Problém je skutečně v samotných lidech a ve společnosti, kterou tvoří, v tom, že je dávána přednost rozepřím a nesouladu

ve vztazích mezi lidmi. Vezmeme to jednotlivě… Podíváme například na vědecké bádání týkající se dávných znaků, tak i když pouze zevrubně nahlédneme na problémy v nich zkoumané, překvapí nás, s jakou hradbou umělých překážek se musí střetávat ti, kdo se dnes snaží dobrat pravdy. V jakých podmínkách musí pracovat vědci například již zmíněné etnologie, etnografie, archeologie nebo dávné historie? Všechno je založeno na pouhém entuziasmu placeném mizernou výplatou. Přitom ve své práci narážejí na samé překážky, jednak byrokratické, jednak finanční, ale čelí také neorganizovanosti a nekoordinovanosti v tom, aby pro svou práci získali odborníky příbuzných disciplín za účelem hlubšího komplexního prozkoumání různých otázek. A to všechno stejně ještě pod slibem mlčenlivosti, s tak zvaným „vědeckým tabu" týkajícím se konkrétních témat nebo nálezů.

To už ani nemluvím o situaci ve světovém měřítku, kde se v mnoha případech uměle vytváří překážky, aby se lidé nedostali k té či oné informaci, k unikátním archeologickým nálezům, které jsou v podstatě před lidmi skrývány. To všechno přirozeně probíhá za účasti oněch zainteresovaných struktur. Takové informace buď nejsou předány široké vědecké společnosti a jsou ponechány někde v depozitářích, kde se na ně jen práší, nebo jsou významné artefakty umístěny do soukromých sbírek, nebo je za pomoci speciálních služeb nechají úplně zmizet. Opravdu, někdo se velmi bojí, že tyto poznatky otřesou ideologií a pilíři jeho moci, aby nemohl řídit současné národy. Takže chvála a čest těm vědcům, kteří bez ohledu na tyto překážky pokračují v obětavé práci v této vědecké oblasti a informují širokou veřejnost

o významných nálezech, jež narušují iluzi o tom, že staré národy byly „divoké“, a často jsou také důkazem, že v oné vzdálené době byly prioritou duchovní hodnoty a znalosti. Pak tedy ale vzniká otázka, proč sama společnost mlčí? Vždyť jsou to v první řadě lidé, kdo by se měl zajímat o svou duchovní minulost, aby pochopili a správně určili, jakým směrem se bude ubírat jejich budoucnost.

Rigden: Mlčí proto, že vědomí většiny lidí je natolik zpracováno stereotypy konzumního materiálního myšlení, že prostý člověk nechápe dokonce ani to, proč je tato otázka položena. Člověk má, obrazně řečeno, klapky na očích. Těmito pomyslnými klapkami jsou podobné stereotypy a schémata, díky nimž člověk vlastně ani nechápe, proč by tyto vědecké profese pro společnost a stát měly mít větší význam, než například profese nanotechnologa. Ten se přece věnuje zkoumání na atomové a molekulární úrovni. A co třeba takový finanční analytik nebo fyzik, který se zabývá novými druhy zbraní? Veškerá potíž tkví v tom, že veškeré tebou zmíněné a v mnoha zemích „nevážené“ profese, spojené se zkoumáním dávné minulosti a kultur různých národů, považují za svou prioritu nadlidský úkol (kromě toho, že řeší také aktuální vědecké otázky) – rekonstruovat všechny stránky **duchovního života společnosti!** A komu z těch, kdo mají moc, se to může líbit? Vždyť pokud lidé zjistí, o co usilovali jim podobní prostí lidé před tisíci lety, jaký pohled na svět měli, jaké měli sakrální a duchovní znalosti, jak sami sebe zdokonalovali a čemu zasvěcovali svůj život, objeví se otázka, kam se to dnešní společnost řítí a proč byly tyto Znalosti po tisíce let před většinou lidí skrývány?

Vždyť čím se dnešní člověk liší od toho z dávné minulosti? Pouze tím, že se u něj poněkud změnily vnější podmínky existence, ale jeho vnitřní problémy, boj Duchovní a Materiální podstaty zůstaly stejné! Navíc natolik rozsáhlá vědecká práce za účelem rekonstrukce duchovní stránky života společnosti předpokládá, že budou dešifrovány stěžejní posvátné významy, klíčové motivy, zobrazené pomocí symbolů v různých kulturách a světonázorech. To znamená, že by to předpokládalo získání vědeckých důkazů toho, jak důležitou roli hrály prakticky jedny a ty samé znaky a symboly u světových národů v různých dobách, společenských uspořádáních, nezávisle na geografické vzdálenosti a izolovanosti národů na různých kontinentech.

Znaky a symboly byly v lidské společnosti od prvopočátku. Jsou i v dnešním světě a to nezávisle na tom, že většina lidí nechápe jejich význam a sílu jejich vlivu, kterým působí. Ty sama už díky meditativní zkušenosti dobře víš, jak některé znaky a symboly působí na fyziku viditelného i neviditelného světa. Znaky a symboly jsou klíčem k duchovní klenotnici lidské společnosti, je to kód ke složitým procesům, který otevírá tajemství řízení za pomoci hluboké fyziky a také otevírá nové horizonty vědeckých poznatků.

Anastasia: Ano, když to člověk ví, rozumí, jaké síly ovládá každý člověk, když dosáhne určitého úrovně sebezdokonalení. Ale klade to na člověka také velkou zodpovědnost.

Rigden: O tom není pochyb. Ale lidé jsou lidé. Dokonce, i když měli Znalosti o síle a významu znaků a symbolů, postupem času je zkreslovali, něco si přidali

a něco udělali „barevnějším“, jak to odpovídalo jejich chápání. Výsledkem bylo, že to, co jedni lidé znali na počátku tisíciletí a druzí na jeho konci, se ve svém smyslu rozcházelo a kvalitativně se lišil i obsah. Tyto Znalosti ovšem ve společnosti byly periodicky obnovovány. Jedny kultury mizely a odnesly si sebou do hrobu „posvátná tajemství“, jiné se naopak formovaly a vzkvétaly na pozůstatcích znalostí minulých generací. Takže přítomnost Znalostí v původní podobě byla vždy aktuální pro každý národ, který žil v jakémkoliv koutě zeměkoule. A sloužily nejen jako klíč ke znalostem jejich předků, ale také významně rozšiřovaly jejich vlastní poznání v oblasti duchovního osobního rozvoje.

V dnešním světě můžeme u každého národa najít celé systémy „jejich“ tradičních symbolů a znaků. Původní Znalosti jsou u nich ovšem ztraceny. Dokonce i samotné názvy symbolů a znaků ve svém významovém výkladu už nejsou spojeny s tajnými znalostmi o člověku. Označují především pojmy jakýchsi vědeckých veličin, ale mají také běžný a každodenní význam, jež charakterizuje některý z projevů materiálního světa.

Anastasia: Celkově vzato, znaky dnes existují, nadále fungují, ale Znalosti o nich chybějí.

Rigden: Přesně tak. Je to výsledek, ke kterému lidstvo došlo. Ztraceny ale nejsou jenom Znalosti, ale také obsahové významy slov, které v celém komplexu označovaly některé ze symbolů a znaků. Uvedu jednoduchý příklad. Podívejme se například na slovo „symbol“, které se dnes v každodenním životě často používá. Je převzato z řečtiny, ale jak ve Starém Řecku vzniklo?

Ve Starém Řecku existovalo slovo „shma“, jež označovalo „znak“, „vlajka“, „nebeské znamení“. Zde musím podotknout, že ve starých kulturách Egejské oblasti (ještě před vznikem Řecka), zejména poté, co tyto národy vstoupily do kontaktu s východními národy (například s obyvateli Anatolie (dnešní území Turecka), starými Egypťany, u nichž bylo rozvinuto „posvátné písmo“, sakrální znalosti) se mnoho ze znalostí neviditelného světa objasňovalo díky alegoriím, jež byly pro obyvatele konkrétního území pochopitelné. Například proces a výsledky společné meditace skupiny lidí, jež pracovali se znaky (nebo konkrétní působení pracovního znaku, který měl vliv na masy) se zasvěcovaným nováčkům objasňovaly jednoduše za pomoci jim pochopitelných asociací. Plochu, na níž znak dokázal působit, asociativně přirovnávali k síti na ryby, když je hozena do moře za účelem lovu (vždyť povolání rybáře bylo v té době velmi populární). Vyprávěli jim, že pokud se znak nacházel na určitém místě, například v místnosti, chrámu, na náměstí, působil na lidi, kteří se nacházeli v určitém rozmezí vzdálenosti od tohoto místa, podobně jako síť, která byla rozhozena na určitém úseku v moři při lovu ryb. Jednoduše řečeno, v dávné minulosti používali takové alegorie, které mohl pochopit člověk té doby. Dnes je samozřejmě možné toto všechno lidem objasnit za pomoci aktuálních příkladů. Například působení těch či oněch znaků a symbolů můžeme přirovnat k radiovému přijímači, který funguje na určité frekvenci a šíří radiové vlny do určité vzdálenosti. Nebo ho můžeme přirovnat ke světlu lampy, jež osvětluje určitou část ulice. A také to budou alegorie, protože dnešní lidé jsou také velmi vzdáleni pochopení jevů, spojených s procesy probíhajícími v jiných rozměrech.

Takže právě díky takovému asociativnímu přirovnání, jež bylo rozšířené v tajných spolcích, se v každodenní řeči prostých lidí (kteří, jak se říká, slyšeli zvon, ale nevěděli, kde je on) objevilo slovo „to sumbolon“, které začalo označovat společné vhazování sítí při rybolovu několika rybáři. Celkově vzato, je to stále to samé: ti, kdo nevědí o duchovní stránce věci, vždy přirovnávají význam znalostí, které slyší, k objektům a jevům materiálního světa podle svého materialistického chápání. Toto slovo „to sumbolon“ ovšem i nadále používali lidé zasvěcení do znalostí. Nakonec se spolu s mnohem starším slovem „shma“ (znak, vlajka, nebeské znamení) začalo slovo „symbol“ používat ve významu „*spojení* neviditelného a viditelného“, „*objevení* neviditelné reality skrze viditelný znak, jehož *tajný význam* chápe jen určitá skupina osob“. A později „symbol“ zcela nahradil ono staré slovo.

Je také důležité vědět, jak Archónti reagují na to, že znalosti vycházející z tajných duchovních spolků získávají mezi lidmi na popularitě. Uvedu opět příklad s týmž slovem „symbol“. Když toto slovo začalo získávat mezi lidmi na významu zejména ve svém původním smyslu, zasáhli do toho „svobodní zednáři“. Začali na území Řecka zřizovat své různé cechy, korporace, spolky, náboženství, strany a používali *své znaky a symboly* jako *veřejné* znaky odlišující tyto organizace. Slovo „symbol“ začali „špinit“ obsahovým významem obyčejných lidských činností, používat ho v různých každodenních aspektech života: jako diplomatické smlouvy, jako lístky do divadla, i jako názvy prstenů athénských soudců nebo jako název části vkladu při jeho vložení. Dozvuky těchto „zkomolení“ můžeme najít i dnes. A v konečném výsledku původní význam

slova „symbol“ začal být zapomínán, mizet ze všedního života.

Co je ale zajímavé, do ruského jazyka slovo „symbol“ přišlo právě ve významu „znak“. A slovo „znak“ vzniklo v ruštině ze staroslovanského slova „znať“ ve smyslu vědět, mít znalosti o něčem (staré ruské, ukrajinské – „**знати**“, slovenské – „znáti“, staročeské – „znáti“, polské „znac“ a tak dále). Slovo „znať“ tedy bylo pochopitelné pro každého Slovana bez ohledu na existující rozdíly mezi jazyky. Přesněji řečeno v určitém smyslu to odráželo právě prvotní význam řeckého slova „symbol“. Tak a to je jenom jeden z mnoha příkladů transformace významu slova, jež označuje znak a symbol. Vždyť každý národ měl vlastní výklad slova „znak“ a „symbol“, ale už ne každý národ si jejich prvotní význam pamatuje. Ale pokud by lidé tyto prvotní významy znali, překvapilo by je, nakolik je jejich smysl identický u různých národů, jež v dávné minulosti žily od sebe velmi daleko a dělily je třeba i oceány.

Pro lidi je rozhodně obtížné postupovat kupředu v poznávání této problematiky o symbolech a znacích, když nemají základy Znalostí, díky nimž se lze globálně podívat na celou situaci v průběhu tisíciletí. Ale to lze změnit. Existuje totiž několik pracovních znaků, které jsou v lidské společnosti neustále přítomny nezávisle na tom, zda o nich současná generace lidí ví nebo ne. Existují také základní znalosti o jiných znacích a symbolech. Ty byly odedávna nositeli určitých kódovaných znalostí o člověku, jeho energetické konstrukci a také o jeho možnostech v neviditelném světě, což se týkalo i toho nejdůležitějšího – duchovního osvobození.

Už od dob dávné minulosti byly znaky a symboly užívány v souladu s určitými cíli, v závislosti na jejich užití: v jedněch případech to bylo předání Znalostí, v jiných je užívali jako prvek ovlivňující přímo toho, kdo se na ně díval. V případě, kdy cílem bylo předávání Znalostí, užívali znaky a symboly vypadající jako „pečeť“. Vysvětlím to na jednoduchém příkladu. Když se člověk dívá na svoji fotografii, tak pravá strana fotografie odpovídá jeho levé ruce a levá strana fotografie pravé. Stejné je to i u pečetě, když se díváš na její originál a porovnáváš ho s otiskem. To se týká i znaků spojených s předáváním Znalostí, zejména těch, jež označují Pravou a Levou bytost.

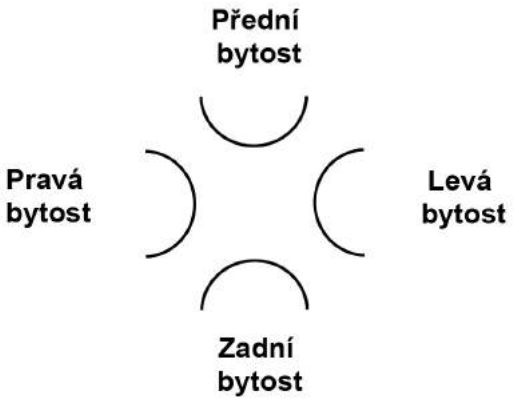

Obrázek č. 16. ***Příklad zobrazení základního symbolu pro předávání Znalostí.***
Pravá a levá strana typu „pečeti“.

A pokud jsme mluvili o znacích a symbolech, které byly určeny k tomu, aby určitým způsobem působily na člověka, jenž se na ně dívá, pak tyto symboly a znaky umísťovali v souladu se skutečnými stranami. Pokud bylo například zapotřebí aktivovat Pravou bytost člověka, pak byl odpovídající znak nebo symbol

umístěn proti pravé straně člověka, jenž se na ně díval, a tak dále. Existovalo ještě mnoho lidmi vymyšlených nuancí, jak konkrétně se mají tyto znaky číst: zleva doprava nebo zprava doleva, zespoda nahoru a naopak. To už jsou ovšem specifika spojená s místními tradicemi různých dávných národů, ačkoliv i ony byly svým způsobem založeny na nějaké konkrétní informaci. O tom tu teď ale nehovoříme.

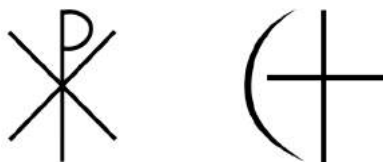

Obrázek č. 17. ***Příklady zobrazení symbolů a znaků určených k aktivaci bočních Bytostí:***
1) Symbolický znak aktivace Pravé bytosti (malý oblouk odpovídá Pravé bytosti člověka, jež se dívá na znak);
2) Znak aktivace Levé bytosti (velký oblouk odpovídá Levé bytosti člověka, jež se dívá na znak)

Prozkoumejme základní znalosti o čtyřech Bytostech člověka a o Duši, jež byly lidem známy odedávna. Původně byl obyčejný ***člověk*** označován jako ***rovnoramenný kříž s kruhem uprostřed*** *(zjednodušená varianta – jednoduchý rovnoramenný kříž*). Horizontální linie kříže označovala spojení s hmotou, vertikální linie spojení s duchovním světem, tedy přesněji ukazovala na to, že jsou v člověku přítomny prvky z duchovního světa a že má možnost duchovního pozvednutí. Proto také později různé národy spojovaly horizontální linii s živlem země, materiálním (pozemským) světem (pohybem dovnitř), a také s časem (jako pohybem z

minulosti do budoucnosti), s vektorem (Západ – Východ), s linií, jež odděluje Nebe a Zemi. A vertikální linii pak spojovaly s živlem ohně, vzduchu a jejich původním směřováním zespoda nahoru, z materiální sféry do duchovna.

Čtyři konce rovnoramenného kříže a kruh uvnitř (čtyři základní Bytosti a Duše) ukazovaly na základní elementy v konstrukci člověka, jež ztělesňovaly hlavní záměr: vytvoření podmínek pro to, aby si *Osobnost mohla zvolit* mezi materiálním a duchovním světem.

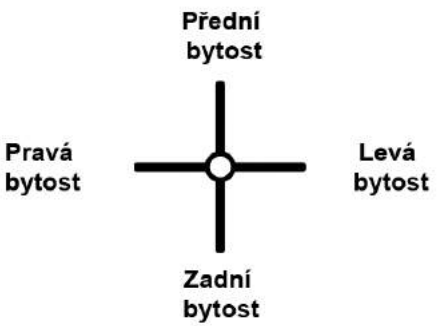

Obrázek č. 18. ***Symbol člověka – rovnoramenný kříž s kruhem.***
Na schématu symbolu (typu „pečeti“) jsou označeny: ve středu – symbol Duše (kruh), po jejich čtyřech stranách – základní Bytosti člověka.

Kruh je dávným symbolem pro Duši nebo projevy z Duchovního světa (včetně Duchovní Bytosti; symbol přítomnosti Boha, označení posvátného „zvuku Ra“); kružnice, která symbolicky ohraničovala a obsahovala v sobě část velké Prázdnoty. Když vezmeme v úvahu,

že Duše představuje skutečnou antihmotu, tedy sílu vycházející z Duchovního světa, tak v souladu s chápáním materiálního myšlení je to Nic. Někdy ji zobrazovali jako bod uprostřed kruhu jako symbol koncentrované energie z duchovního světa (v některých případech tak označovali počáteční stadium duchovního rozvoje, probuzení). A samotný kruh symbolizoval duchovní síly, vlastnost Duše ve významu dokonalosti, celistvosti, neměnnosti, věčnosti, označení duchovního světa, Existujícího, jež nemá ani konce ani začátku.

Jedna věc je tu zajímavá. Duše je v konstrukci člověka obklopena informačními obaly (sub-osobnostmi). Toto všechno je ale ještě uzavřeno v „obale“, jež sestává z životní energie člověka - Prány. Právě Prána představuje zvláštní vrstvu mezi energií Duše a materiálním světem. V mytologii mnoha světových národů, zvláště tam, kde byly zachycovány podobné posvátné (duchovní) znalosti o člověku, byla často uváděna asociativní paralela mezi energií Prány a ohnivými vlastnostmi Slunce. Odtud se také vzalo označení Duše jako slunečního disku.

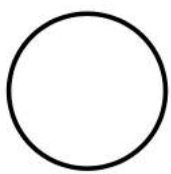

Obrázek č. 19. ***Symbol Duše, duchovního světa – kruh***

Kruh také označoval rozhraničení dvou sfér (materiální a duchovní). Pokud se to týkalo znalostí o člověku, pak to ukazovalo na poznatky o Duši, jež

se nacházela, tak říkajíc, v přechodném stavu.

Někdy byly spolu s kruhem zobrazovány prvky, jež mu dodávají dynamiku, například křídla, okvětní lístky lotosu, paprsky, klikatí hadi, ohnivé jazyky. Podobná zobrazení můžeme najít v posvátných symbolech tripolské, sumerské, staré indické, egyptské, mexické a ruské kultury. Označovala duchovní růst člověka nebo ukazovala na duchovní Znalosti (Učení), jež byly do tohoto světa vneseny Bytostí z duchovního světa. Ukazovalo to také na směr pohybu *zevnitř ven*, jež je vlastní síle Duše, která popostrkává Osobnost k volbě, k hledání duchovních cest vedoucích k osvobození ze zajetí hmoty. Dávní lidé v kosmologických mýtech často uzavírali celkové schéma světa do kruhu. V takovém případě to ukazovalo na to, že materiální svět byl stvořen (vybudován) světem duchovním.

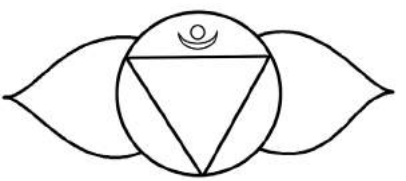

1

2

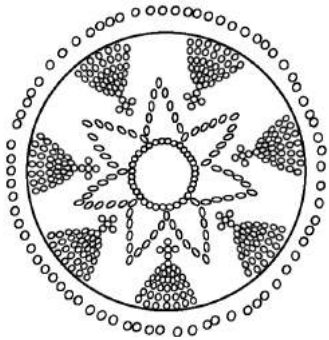

3

Obrázek č. 20. ***Symbol duchovního růstu, duchovních Znalostí – kruh s prvky, jež mu dodávají dynamiku:***

1) Ádžňá čakra – pomyslné označení čakry v duchovních praktikách Staré Indie, jež se nachází uprostřed čela („Třetí oko“) v podobě kruhu s dvěma okvětními lístky lotosu (světle modré barvy) s přidruženým označením sil Allatu (trojúhelník, jehož vrchol směřuje dolů, a znakem **AllatRa***);*

2) Okřídlený sluneční disk (Starý Egypt) – symbol duchovních Znalostí vnesených z „Nebes“ (symbol slunečních bohů různých národů, například Ahura Mazdy v zoroastrismu, asyrského Aššura, babylonského Šamaša, a také jedno z označení staroegyptského boha Ra);

3) Příklad zobrazení posvátného slunečního symbolu, který byl charakteristický pro předávání znalostí v dávné minulosti (období paleolitu). Vzor je vytvořen z určitého počtu „zrn“. Symbolizuje celkovou strukturu: sedmá dimenze uzavřená do kruhu, kde se za hranicemi kruhu nachází 72 „zrníček“, jež označují celkový počet rozměrů ve Vesmíru; uvnitř kruhu je 7 pyramidálních tvarů, na jejich vrcholcích je útvar ze sedmi „zrn“, jež je zdoben strukturou z pěti „zrn“ (středového a čtyř okolních „zrn“, jež okolo středového tvoří kříž). Uprostřed obrázku je „kvítek se sedmi okvětními lístky“

(sedmicípá hvězda), jehož střed je olemován 33 „zrny“, a každá strana okvětního lístku se skládá ze 6-ti „zrn“.

Anastasia: Ano, znalosti o sakrálním významu kruhu jsou zaznamenány v symbolech a znacích nejen na skalních malbách, výzdobě stěn obydlí, ale také na archeologických předmětech: posvátných soškách, rituálních oděvech, keramice a tak dále. Dochovaly se také v architektuře chrámových staveb, i na obydlích prostých lidí (stanech, jurtách). Tradiční rituální akty jednotlivých náboženství tyto znalosti také odrážejí. Například rituální obcházení v kruhu okolo určitého místa nebo stavby, provádění kruhových tanců (rituální chorovody (ruské sborové tance) okolo neviditelného středu nebo ohně, posvátného místa; točení se šamanů, dervišů), když spolu komunikovali mudrcové, usedali v kruhu, kde střed kruhu byl prázdný (ničím nezaplněný) jako symbol Duchovní podstaty.

Rigden: Mimochodem, kdysi v minulosti lidé svá města budovali tak, že v nich budovy rozmísťovali právě po kruhu, a střed města byl také ponechán prázdný (nezastavěný) v podobě kruhového náměstí. Takový stavební plán měl především hluboký sakrální význam.

Anastasia: Dnešním městům se toho zjevně nedostává, ačkoli archeologické příklady takových dávných staveb se dochovaly i do dnešních dnů. Podle takového principu před tisíci lety budovali například sídla Tripolské civilizace na území mezi Dunajem a Dněprem. Stejně tak byla stavěna města zřizovaná podle starého uralského Arkaimu. Jde například o archeology nazývanou „sintaštinskou kulturu“ - „zemi

měst“, kterou archeologové našli na území Ruska (Čeljabinská oblast, Orenburská oblast, Baškortostán a Severní Kazachstán).

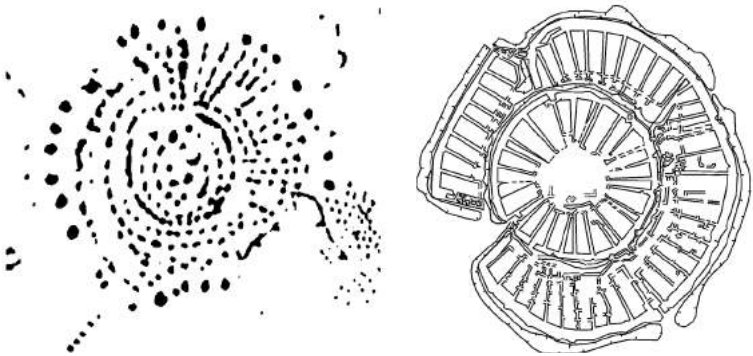

1 2

Obrázek č. 21. ***Plány dávných měst, rozmístěných po kruhu:***
1) Kopie leteckého snímku tripolského sídla Petreň (Moldávie);
2) Schéma plánu města Arkaim (Jižní Ural, Rusko)

Rigden: Přesně tak. Ale vraťme se k dávnému označení člověka – rovnoramennému kříži s kruhem v jeho středu. Obě **linie kříže** jsou smluveným označením čtyř Bytostí člověka: **bočních Bytostí** (obě horizontální linie směřující od středu), **Zadní bytosti** (vertikální linie směřující od středu dolů) a **Přední bytosti** (vertikální linie směřující od středu nahoru). Jak už jsem říkal, charakteristikami těchto Bytostí obdařovali v asociativních přirovnáních určité síly v prostoru, například čtyři živly, čtyři sezónní větry a také čtyři světové strany. Obvykle přitom byly tři z těchto sil spolu úzce vzájemně propojeny nebo měly záporné charakteristiky zadní a bočních Bytostí.

Čtvrtá síla byla ovšem vládnoucí, měla zvláštní vlastnosti a kladné charakteristiky Přední bytosti. Všechny tyto síly byly také označovány křížem – sakrálním symbolem člověka jako bytosti, v jejíž konstrukci se propojuje duch a hmota. Vertikální linii kříže spojovali se slunovratem, pohybem k duchovnímu světu, snahou člověka, aby v něm převládala Duchovní podstata. Proto v náboženské tradici dávných národů na hlavách posvátných bohů často zobrazovali sluneční disk jako symbol vládnoucí Duchovní podstaty a Znalostí vnesených z Duchovního světa. Horizontální linii ukazující na boční Bytosti pak alegoricky nazývali osou rovnodennosti a spojovali ji s pohybem Slunce (když Slunce přechází nebeský rovník: jarní a podzimní rovnodennost).

Anastasia: Ano, i dnes to můžeme vysledovat na památkách starobylých kultur. Například ve starém perském městě Persepolisi (existuje i jeho starší název, který v překladu z perského jazyka znamená „Džamšidův trůn“) se dochoval velmi pozoruhodný basreliéf. Je na něm zobrazen symbol zoroastrálního svátku nového roku (Navruz), který perské (iránské) a turkotatarské národy slaví podle slunečního kalendáře. Nejzajímavější na tom je, že tímto symbolem je „věčně mezi sebou bojující“ býk (Pravá bytost) a lev (Levá bytost). V dávné minulosti existovala pověra, že v určité dny v roce byly jejich síly vyrovnány.

Rigden: Správně, proto také tyto symboly začali spojovat se dny sluneční rovnodennosti v přírodě. Ačkoli toto všechno má jiný podtext… Tajný význam znalostí o čtyřech Bytostech člověka byl vkládán i do pojmů, které byly ekvivalentní kříži.

Anastasia: V představách většiny dnešních lidí je kříž spojen výlučně s jedním světovým náboženstvím, s křesťanstvím. Podle mého názoru dělají přívrženci tohoto náboženství vše proto, aby se lidé o nic víc nezajímali. Vždyť kříž je velmi dávný symbol a objevil se ještě dávno předtím, než toto náboženství vzniklo. Zobrazení křížů a jejich modifikace byly známé již v období paleolitu. Symbol kříže například našli v památkách, které jsou datovány do období prvobytné společnosti. Vezměme si například dvacet tisíc let stará zobrazení v jeskyni Chauvet (Francie), která se díky mikroklimatu podzemí velmi dobře dochovala.

Rigden: A je třeba poznamenat, že tyto nálezy byly učiněny relativně nedávno. Kolik ještě existuje takových míst, o kterých lidstvo neví! Podobné artefakty jsou ale cenné pouze tehdy, když lidé chápou původní význam symbolů, a ne když se pouze kochají „podivuhodnými uměleckými díly předků“ a spojují jejich význam s pojmy vzešlými z lidské mysli, jež je nastavena současnými náboženstvími.

Různé variace kříže symbolicky označovaly doplňující informace k jeho základnímu výkladu. Pokud například na koncích kříže byly umístěny tři koule, odkazovalo to na trojrozměrnost světa, v němž člověk přebývá, nebo na množstevní charakteristiku jevů, které byly označovány v podobě dodatečného znaku na kříži. Pokud byla spodní část kříže, která odpovídá Zadní bytosti, prodloužena (tak zvaný dlouhý nebo latinský kříž), označovalo to, že je věnována zvýšená pozornost, koncentrace Zadní bytosti (neustálé utrpení, připomínky minulosti zatěžující Duši, stimulace pocitu viny, křivdy). A ty už dobře chápeš, že když

se člověk nachází ve stavu Materiální podstaty, pak taková aktivace Zadní bytosti v podstatě představuje neustálou stimulaci deprese, strachu a nespokojenosti se sebou samým.

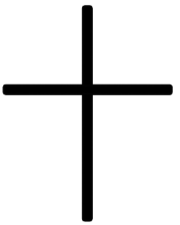

Obrázek č. 22. ***Dlouhý nebo latinský kříž***

Anastasia: Vždyť křesťanství lidem vnucuje nošení kříže právě v této podobě jakožto symbolu utrpení Krista. Takže nakonec místo lásky k Bohu v lidech nepřímo vyvolávají myšlenky na jejich vlastní utrpení, minulost a smrt? Jinými slovy tímto symbolem v lidech podvědomě aktivují negativa nespojená s něčím neurčitým, ale s jejich vlastní minulostí? Tak to skutečně není nic jiného než stimulování aktivity Zadní bytosti.

Rigden: To je právě jeden z prvků toho, o čem jsme již mluvili. Mám na mysli manipulaci se znaky v chrámech. A v tomto případě není kladen důraz pouze na Zadní bytost. Na takovém kříži je ze zadní strany obvykle nápis napsaný latinskými písmeny INRI (Iesus Nasareus Rex Iudaeorum), což znamená Ježíš Nazaretský, *král židovský*.

Anastasia: Jasně, takže tady se ještě proniká do podvědomí věřících s tím, že je jim nadřazen nějaký

jiný národ… A proč tady není symbol Duše, Lásky k Bohu?

Rigden (s úsměvem): Tak vidíš, když má člověk Znalosti, objevují se u něj otázky, které jsou velekněžím, majícím moc, „nepohodlné“. Jak mohou použít takový symbol, pokud podle jejich talmudů jsou cíle a úkoly zcela jiné? Pouze v jejich teoriích pro veřejnost se mluví o spáse, v praxi, jak sama vidíš, se děje něco jiného.

Anastasia: Ano, v praxi, bohužel, na rozdíl od teorie, otroctví nikdo nezrušil, pouze ho zdokonalil a dobře zakamufloval za demokratickou svobodu, když právě tím vytvořil pouze iluzi svobody a rovnosti.

Rigden: A řeknu ještě víc. Kdysi jsem o tom už mluvil, že latinský kříž jako symbol křesťanství byl zaveden ve čtvrtém století našeho letopočtu, když bylo Ježíšovo Učení změněno na náboženství, a náboženství získalo statut státního náboženství. Mimochodem, v genealogii obvykle latinským křížem označovali úmrtí člověka. Takže v křesťanství kromě tohoto čtyřramenného dlouhého kříže určeného k tomu, aby ho věřící lidé nosili, jsou také ještě kříže šestiramenné a osmiramenné, tak zvané „patriarchální kříže“, s dvěma nebo třemi dodatečnými příčnými břevny, které obvykle zdůrazňují Přední bytost. Nosí je arcibiskupové a kardinálové. V celkové koncepci náboženství se přítomnost tohoto vrchního příčného břevna vykládá jako deska (tabulka) pro již zmíněný „titul“ Ježíše s latinskou zkratkou (INRI). A pokud ve znaku bylo ještě jedno spodní šikmé břevno, tak se věřícím jednoduše vysvětlilo, v materiálním kontextu náboženského

výkladu, že je to jakoby břevno, na kterém měl Kristus nohy.

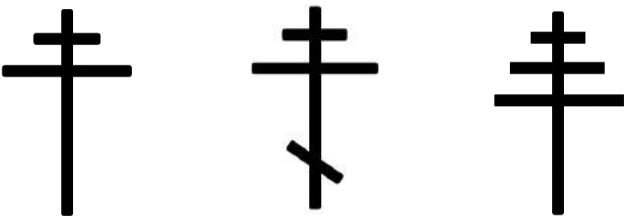

1 2 3

Obrázek č. 23. ***Patriarchální kříže:***

1) patriarchální kříž – šestiramenný kříž s dvěma příčnými břevny;

2) pravoslavný kříž – osmiramenný křesťanský kříž s horním příčným břevnem a dolním šikmým břevnem (zřeknutí se lidské minulosti);

3) papežský kříž – tři horizontální příčná břevna – symbol materiální moci v trojrozměrném světě. Ve všech případech horní příčné břevno zdůrazňuje přední bytost, tvoří rovnoramenný kříž. To znamená, že nad dlouhou horizontální linií stojí rovnoramenný kříž – symbol člověka (lidské moci)

A teď se podívejme na skrytý význam symboliky kříže, který byl využíván ještě dlouho před tím, než vzniklo křesťanské náboženství. Ve Starém Egyptě byla například populární taková označení křížů, jež jsou dnes známy jako kříž tau a kříž ankh. Kříž tau ve skrytých znalostech označoval, řečeno dnešním jazykem, lidský život v materiálním světě, projevy emocí a myšlenek, jež jsou vyvolávány zadní a oběma bočními bytostmi. A kříž ankh v sobě spojoval dva různé prvky: vládnoucí kruh a k němu zavěšený kříž tau. Kříž

ankh ztělesňoval dokonalého člověka s převládající Duchovní podstatou, v němž převažuje Přední Bytost nad třemi ostatními, kde duchovní převažuje nad materiálním. Proto také kříž ankh umisťovali do rukou nevyšším staroegyptským bohům jako duchovní symbol, jako označení nesmrtelnosti, věčného života. Kříž ankh je také znám jako „klíč života“, „klíč k energii“, „klíč obrození“, duchovní přeměny. Takové významy byly spojeny se symbolikou určité etapy duchovních praktik, kdy docházelo k odhalení sebe sama, ke kvalitativní přeměně člověka ve zcela jinou Duchovní Bytost. Přičemž znalosti o tomto kříži a jeho symbolice existovaly nejen ve Starém Egyptě (Africe), ale i ve staré Evropě, Asii a Americe.

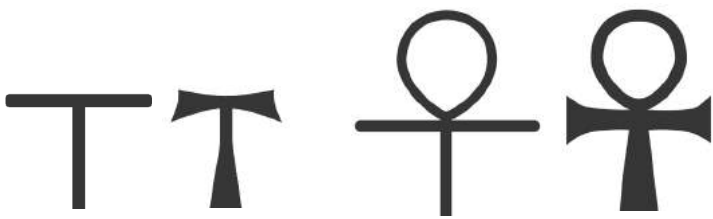

1 2

Obrázek č. 24. ***Kříž tau a kříž ankh:***
1) příklady zobrazení kříže tau;
2) příklady zobrazení kříže ankh

Takže, když byl na kříži tau umístěn rovnoramenný kříž, označovalo to vládu člověka nad Bytostmi v trojrozměrném světě, kdy v něm převládá lidské (Materiální podstata). V dávné minulosti takový symbol obyčejně používali při věštění, prorokování, léčení a tak dále. Pokud byl rovnoramenný kříž uzavřen v kruhu a byl umístěn nad křížem tau, mluvilo se o smrti

člověka, u něhož v životě převládalo materiální (vládla Materiální podstata). Jednoduše řečeno, tento symbol označoval odchod „na reinkarnaci“. Ale existovaly i jeho jiné významy…

Anastasia: To znamená, že patriarchální kříže jsou v podstatě lidské rovnoramenné kříže nad křížem tau, symbolem moci nad materiálním světem skrze magii. A také je to přeškrtnutí Přední bytosti, tedy zřeknutí se duchovního kvůli materiálnímu.

Rigden: Přesně tak. Břevno ve spodní části kříže označuje, že se člověk zříká své lidské minulosti a zasvěcuje se službě. Jenom zůstává otázka: „Službě komu?“ Odpověď na tuto otázku obsahuje význam vládnoucího znaku v tomto symbolu. A co se týče dlouhého kříže s třemi břevny jako schůdky vedoucími nahoru, který dnes nazývají „papežským křížem“, tak odedávna takovým znakem označovali toho, kdo usiloval o moc nad trojrozměrným světem, pokud se to tedy týkalo symboliky jednotlivého člověka. Věřícím se ale přirozeně takové „delikátní“ podrobnosti nesdělují. Částečně k tomu dochází kvůli tomu, že jsou utajovány špičkou této hierarchie, částečně proto, že řadoví duchovní tuto informaci neznají a přidržují se tradičního výkladu svého náboženství. Tradiční výklad ovšem v podstatě představuje vymyšlené vysvětlení tohoto dávného symbolu určené masám, které se tak využívá při formování celkové koncepce daného náboženství.

Pro lepší pochopení asi uvedu jednoduchý příklad. Když se zeptáte věřícího člověka, který na krku nosí křížek, co cítí, když si na něj vzpomene, když vidí jeho

odraz v zrcadle na svém těle nebo se ho dotýká, tak můžete uslyšet standardní odpověď. Člověk vám odpoví, že si v ten okamžik vzpomene na utrpení Ježíše Krista během jeho ukřižování, že má pocit viny a vlastní hříšnosti. Taková odpověď je charakteristická prakticky pro všechny věřící tohoto náboženství. Všimni si, že si v ten okamžik nevzpomenou na Kristovo učení, na Jeho kázání a ponaučení, že nemyslí na spásu své Duše, Lásku k Bohu, ale že mají pocit viny, utrpení a pociťují strach. Proč? Protože v jejich energetické konstrukci jsou aktivovány Zadní a Přední Bytost. To je také typickým příkladem toho, jak pracují (podvědomě působí) znaky a symboly a jak je využívají velekněží ve svém systému ovládání mas. Není překvapující, že před lidmi skrývají původní Znalosti. Kdyby o nich totiž lidé věděli, začali by klást otázky, které by byly náboženské špičce „nepohodlné". Proč například oni (věřící) nosí symbol, který v nich vyvolává pocit viny, vědomě je vhání do depresí, stimuluje v nich utrpení a negativní vzpomínky na jejich minulost, zatímco ti, co v církvi působí, nosí symbol moci nad materiálním světem? Vždyť podle výkladu mají všichni ve své víře toužit po Lásce k Bohu, spáse Duše a Duchovním světě.

Anastasia: Ano, když si začneš uvědomovat, jakými znaky a symboly tě ze všech stran obklopují, pochopíš, proč ve společnosti dominuje materiální Rozum, a to i tam, kde se lidé snaží najít si duchovní utěšení.

Rigden: Říkal jsem to už mnohokrát a ještě to zopakuji: změna situace je v rukách samotných lidí, všechno závisí na převládající volbě každého člověka.

Ale vraťme se k tématu o znacích čtyř Bytostí. Pokud byl rovnoramenný kříž symbolem prostého člověka, tak **Ondřejský kříž (kosý kříž) a jeho variace (často s kruhem ve středu)** už označoval **Bytost, jež se pohybuje na cestě Znalostí** a nese sakrální informace o člověku a meditativních praktikách pro kontrolu čtyř Bytosti. Zdůrazňuji, že jde o člověka, který ovládá Znalosti, ale jak je používá (s jakou dominanci ve vědomí), to už je jeho osobní volba.

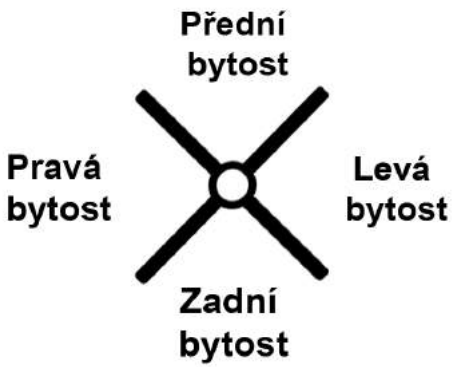

Obrázek č. 25. ***Rovnoramenný kříž s kruhem v centru – symbol Znalostí o čtyřech Bytostech člověka a o Duši.***
Kosý kříž – symbol posunu v poznávání, pomyslného rozdělení prostoru na pole (zóny) působení Bytostí; kruh je označením Duše. Schéma symbolu je uvedeno podle typu „pečeti“

Častěji ale v posvátných textech symbol kosého kříže (nebo jeho variace) ukazoval na Znalosti o energetické konstrukci člověka, jeho Bytostech a vzájemném propojení s dimenzemi. Dimenze byly podle dohody zobrazovány v podobě určitého

množství schodů useknuté pyramidy nebo jako schodiště, jako detaily vzorů (poupě lotosu, jeho okvětních lístků, obrysů hor, klikatých čar), kruhy v kruhu, čárečky, zrna, tečky. Jejich množství bylo obvykle rovno 3, 4, 5, 6 nebo 7. Pokud se nacházely 3 stejné prvky symbolu, ukazovalo to na trojrozměrnou dimenzi. Čtyři stejné prvky ukazovaly na trojrozměrnou dimenzi a čtvrtý čas, mohly také sloužit jako označení pro čtyři Bytosti. Pět stejných prvků ukazovalo na pětirozměrnou dimenzi, ale s tímto číslem bylo spojeno zejména zobrazení pěticípé hvězdy jako jednoho ze symbolů ženské podstaty, znaku projevení sil Allatu v páté dimenzi. Šest prvků označovalo šestou dimenzi, jež je pro člověka maximálně možná, v němž dominuje materiálno, a z něhož může ve změněném stavu vědomí působit na materiální svět. A přítomnost sedmi stejných prvků na obrázku označovalo sedmou dimenzi, jež ukazuje na dokonalého člověka, na strukturu světa do sedmé dimenze, nebo na pojem „ráje“, „Nirvány“, „osvobození Duše“.

Někdy se spolu se symbolickým označením sedmého rozměru zobrazovali značky v počtu 8, 9, 12, 13 a také 33 nebo 72, jež ukazovaly na znalosti o Vesmíru. Takové sakrální informace nezřídka zaznamenávali ve vzorech rituálních předmětů, oblečení nebo na posvátných stavbách.

Variace *kosého kříže* byly velmi různorodé: kosý kříž v podobě čtyř spojených trojúhelníků s kruhem uprostřed, jako *středy trojúhelníkových ploch*, na které je kruh rozdělen, kříž podobající se jeteli (ve středu je úzký a směrem k okrajům se rozšiřuje), hadům propleteným do podoby kříže a tak dále.

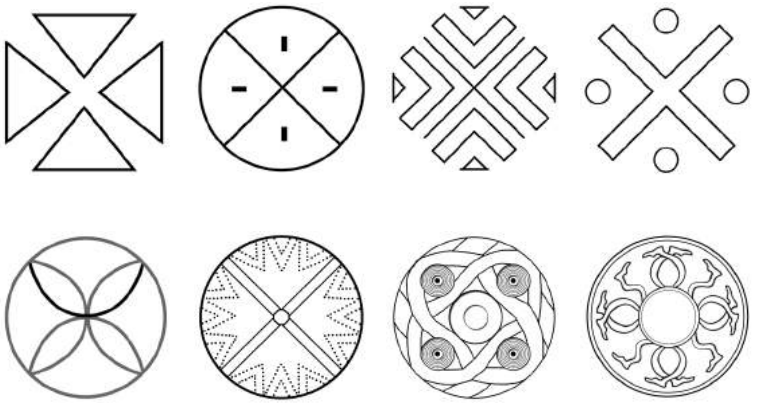

Obrázek č. 26. ***Variace kosého kříže s označením prostorů čtyř Bytostí***

Pokud bylo nutné zdůraznit nebo demonstrovat aktivaci, převahu nebo zablokování jedné z Bytostí, nebo konkrétní práci s těmito Bytostmí, označovalo se to v kosém kříži dodatečným znakem, jež byl umístěn v odpovídajícím poli.

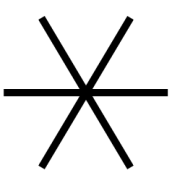

1

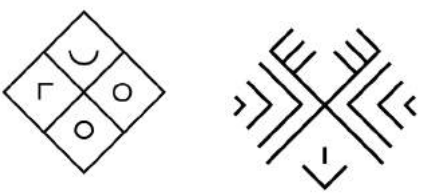

2

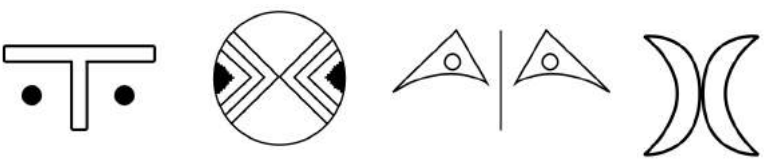

3

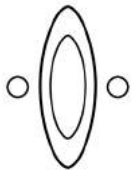

4

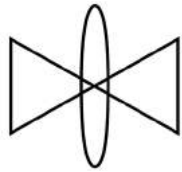

5

Obrázek č. 27. ***Symbolické zobrazení, zdůrazňující práci se čtyřmi Bytostmi:***

1) používá se ve významu: symbolu šesti dimenzí; ukazuje na duchovní znalosti nebo praktiky; blokování nebo aktivace práce bočních Bytostí člověka v závislosti na dodatečných označeních, jež se nacházejí vedle;

2) příklady obvyklých označení při meditativní práci s některou z Bytostí;

3) každý ze symbolů ukazuje na zdůraznění nebo dominanci bočních Bytostí v člověku;

4) symbol svým tvarem zachycuje aktivaci bočních Bytostí, která se projevuje tlakem zvenku dovnitř a odráží ve stavu člověka v podobě tíživých, negativních, svíravých pocitů (symbol ukazuje na reálnou deformaci osobního prostoru, ke které v tomto procesu dochází);

5) symbol má analogický význam jako předcházející, ale jiné schematické zobrazení.

Anastasia: Asi stojí za to zdůraznit, že řeč je právě o posvátných nebo magických symbolech, jež označují sakrální znalosti toho či onoho národa… Celkově vzato můžeme říci, že základními symboly čtyř bytostí jsou trojúhelníky a polokoule, které se střetávají, ale prakticky se neprotínají.

Rigden: To rozhodně. Ale nejsou to prostě jen trojúhelníky a jen polokoule. Jsou to obvykle rovnostranné

trojúhelníky, jejichž tři strany ukazují na trojrozměrnost dimenze, z níž Pozorovatel (Osobnost) začíná svou cestu duchovního rozvoje. Dva trojúhelníky ležící horizontálně a dotýkající se svými vrcholy symbolizují Pravou a Levou bytost.

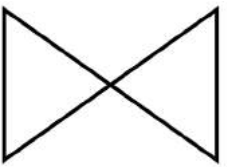

Obrázek č. 28. ***Symbol Pravé a Levé bytosti člověka***

Je to svérázný znak nekonečna, neustálého vracení se k jedněm a těm samým mechanismům světa hmoty, takzvaná „proměnlivá stabilita". Jde o neustálou převahu jednou Pravé jednou Levé bytosti (přelévání totožné síly z jedné oblasti „chytání" nebo přesněji „honu" na pozornost člověka, do druhé), samozřejmě pokud se budeme dívat na tyto dva horizontální trojúhelníky v kontextu člověka, jež nekontroluje své myšlenky. Toto je ale charakteristické právě pro obvyklou práci bočních Bytostí, když si Osobnost vybírá myšlenky a emoce od Materiální podstaty. Pokud člověk ve svém duchovním rozvoji dosáhne výšin, tak boční Bytosti mění obvyklý režim práce. Stávají se pomocníky, tou silou, která svým spojením s jinými dimenzemi pomáhá poznávat neviditelnou různorodost (pomyslnou „nekonečnost") tohoto světa.

A trojúhelníky, jejichž vrcholy jsou orientovány směrem nahoru a dolů, jsou zvláštním případem, na nějž bychom se měli podrobněji podívat. Dva trojúhelníky

umístěné vertikálně a dotýkající se svými vrcholy symbolizují Přední a Zadní bytost.

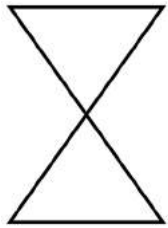

Obrázek č. 29. ***Symbol Přední bytosti člověka – trojúhelník s vrcholem směřujícím dolů, symbol zadní bytosti – trojúhelník s vrcholem směřujícím nahoru.***

V kontextu původních Znalostí o čtyřech bytostech člověka byl trojúhelník s vrcholem směřujícím nahoru symbolem Zadní bytosti, viditelného, projeveného materiálního světa. Proto vůbec ne náhodou si začali lidé trojúhelník takového tvaru spojovat s mužskou podstatou. Ale vůbec to neoznačuje velikost, podobnost s horou vypínající se k nebesům nebo podobu se třemi principy stavby Vesmíru (se symbolem Boha). Hora je samostatný obraz a symbol spojený především s chápáním jiného rozměru. A symbol Boha v podobě trojúhelníku s vrcholem směřujícím nahoru označoval tři principy stavby Vesmíru: Bůh (idea), Lotos (plán) a Allat (ztělesnění idey a plánu).

Rovnostranný trojúhelník s vrcholem směřujícím nahoru označoval podle původních Znalostí **o člověku** dvě věci. Zaprvé, výchozí pozice člověka: jako Pozorovatele v trojrozměrném světě, před jeho

samostatným duchovním rozvojem; jako objektu vytvořeného podle „obrazu a podoby“ Boha (v člověku je od prvopočátku umístěna Duše a jsou v něm uloženy tři podmínky pro jeho duchovní rozvoj: duchovní idea, plán a ztělesnění idey). Zadruhé, pokud už přímo mluvíme o samotném procesu duchovního rozvoje člověka (jehož důraz se klade na Přední bytost, tedy na horní trojúhelník s vrcholem směřujícím dolů) nebo se naopak mluví o člověku zakomplexovaném ve hmotě, v němž dominuje Materiální podstata, pak je význam dolního trojúhelníku zcela jiný. V tomto případě trojúhelník s vrcholem směřujícím nahoru neoznačuje prostě jen Zadní bytost, ale znamená také agresi materiálního světa (proto ho také v některých případech spojovali s živlem ohně), pohyb hmoty od rozšíření k zúžení (zvenku dovnitř), soustředění se na Vůli Materiálního rozumu a jeho moc nad pyramidální hierarchií hmoty. Jinými slovy trojúhelník s vrcholem směřujícím nahoru označuje to, co se zakládá na „pozemském“, materiálním, dočasném a usiluje o moc.

Rovnostranný trojúhelník s vrcholem směřujícím dolů v původních Znalostech neoznačuje prostě jen Přední bytost, s jejíž pomocí člověk uskutečňuje svůj duchovní růst a rozvoj. Tento symbol odedávna označuje **tvořivou sílu Allat**, tedy pohyb duchovního od prvotního bodu vtělení, projevení plánu Tvůrce k neustálému tvoření a rozšiřování, k dokonalé formě obsažené v tomto plánu. Ne náhodou v dávné minulosti trojúhelník s vrcholem směřujícím dolů lidé spojovali se symbolikou ženské podstaty, s nejvyššími bohyněmi, které ve vírách

různých národů ztělesňovaly tvořivé funkce Velké Matky jako prarodičky celého světa, spojení s *vodním prostředím* (což byla asociace k duchovnímu světu). Podle sakrálních původních Znalostí o člověku, když si Osobnost vybírá Duchovní podstatu, projeví se v ní tvořivá síla Allatu v podobě duchovního probuzení, rozšířeného stavu vědomí, projevení duchovní Lásky. Právě proto během provádění duchovních praktik má člověk pocit, že vše chápe a zná, a také pociťuje všeobjímající Lásku k celému světu. To je právě výsledek práce jeho Přední bytosti a projev sil Allatu, jež obnovují a projevují spojení Osobnosti s Duší. Ozvuky těchto Znalostí můžeme najít v posvátných traktátech o světě a člověku, v mytologických syžetech, na obrazech a v rituálech mnoha národů světa.

Anastasia: Mimochodem, v již zmíněné Tripolské civilizaci například, často na rituálních nádobách zobrazovali právě tento symbol dvou vertikálně umístěných trojúhelníků, jež se dotýkají svými vrcholy, dokonce s označením směru pohybu energií při duchovních praktikách.

1

2

3

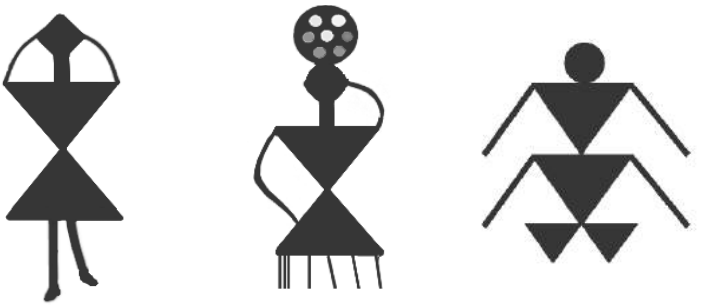

4 5 6

Obrázek č. 30. ***Starodávná označení znalostí o člověku, o procesech jeho duchovního rozvoje***
Obrázky na rituální keramice Tripolské civilizace (VI – III. tis. před n.l.):

1) obecné znalosti o struktuře člověka (tři dimenze v dolním trojúhelníku, tři dimenze v horním trojúhelníku; symbol kruhu);

2) označení obyčejného člověka;

3) označení dobrého člověka, jež začíná svoji duchovní cestu (hlava v podobě čtverce, zvednutá ruka a také v horním trojúhelníku je akcent na Přední bytost);

4) figurka v pohybu se zvednutýma rukama – jedno ze sakrálních označení duchovní praktiky při práci s Pravou a Levou bytostí;

5) označení duchovní praktiky, dosažení vyššího duchovního stavu a spojení se sedmou dimenzí (na hlavě je kruh se sedmi kruhy, kde horní kruhy tvoří trojúhelník s vrcholem směřujícím dolů; a také propojení energií – označeno orientací rukou);

6) označení člověka, jež jde po duchovní cestě: je ukázáno, že Přední bytost dominuje nad bočními Bytostmi a pomocí síly Allat převádí člověka do jiného, vyššího světa (člověk se zdvojnásobuje, projevuje se v dimenzích vyšších než třetí).

Rigden: Ano, tyto symboly jsou všude, většina lidí si jich zkrátka nevšímá, nezajímá se o ně, a protože nemají původní Znalosti, nevyzná se v nich. Například ve Staré Indii byl jako symbol bohyně Šakti (asociativní obraz projevení sil Allatu), o níž jsem již hovořil, používán trojúhelník s vrcholem směřujícím dolů. A symbolem boha Šivy (jednoho ze třech bohů v indické mytologii, jež ztělesňoval také ničivé síly) byl trojúhelník s vrcholem směřujícím nahoru. Nebo jiný příklad. Když se Řekové nacházeli na březích trojúhelníkovitého ústí řeky Starého Egypta, tedy řeky Nilu, začali ji nazývat „delta". Pro staré Egypťany toto ústí, jež umožňovalo přístup k moři (jakož i samotná život jim zajišťující řeka), bylo srovnatelné s posvátným lotosem, s trojúhelníkem, jehož vrchol směřuje dolů a ztělesňuje ženskou podstatu. Přičemž základna delty s množstvím ramen, jež vedou k moři (vodnímu prostředí), byla v posvátných staroegyptských výkladech asociována s duchovními cestami, které je spojovaly s jiným, duchovním světem. Mnohé staroegyptské bohyně obdařené funkcemi Allatu, byly v legendách vládkyněmi *vodního prostředí* nebo byly s ním a s lotosem spojeny. Proto se u Řeků stala delta symbolem ženské podstaty, „dveří života", a to nehledě na to, že samo slovo vzniklo ze čtvrtého písmene řecké abecedy, jež má tvar trojúhelníka s vrcholem směřujícím nahoru. Celkově vzato, stojí za to pozorněji zapátrat alespoň ve známých dějinách různých kultur a můžeme najít mnoho zajímavých informací. A to už nemluvím o dávno zapomenutých kulturách, které si dnešní lidé nepamatují, jejichž archeologické nálezy však v budoucnosti ohromí svět tím, že jsou v nich dochovány unikátní artefakty a duchovní

znalosti. Pokud ale samozřejmě u tohoto lidstva nějaká budoucnost bude.

A ještě několik slov o variaci symbolu, kdy je trojúhelník s vrcholem směřujícím dolů umístěn přes trojúhelník s vrcholem směřujícím nahoru. Tento symbol byl v dávné minulosti velmi rozšířen v mystických, okultních a náboženských proudech. Podle původních Znalostí je to tak, že pokud je hlavním (vrchním) symbolem trojúhelník s vrcholem směřujícím dolů, který je zobrazen bílou barvou (božská ženská podstata, síly duchovního světa), a pod ním se nachází (po okrajích je vidět) trojúhelník s vrcholem směřujícím nahoru černé barvy (mužská podstata, síly hmoty), označuje ***nadvládu duchovního světa, tvořivých sil Allatu nad materiálním světem*** *v šestirozměrné dimenzi.*

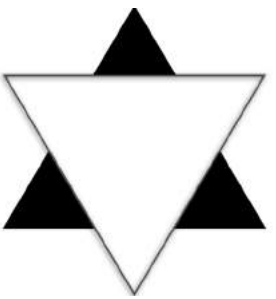

Obrázek č. 31. ***Dávný symbol nadvlády duchovního světa nad materiálním***

A pokud trojúhelník s vrcholem směřujícím nahoru překrývá trojúhelník s vrcholem směřujícím dolů, označuje to dominanci Materiálního rozumu, materiálního světa nad duchovním, magické působení na

hmotu ze šestého rozměru při dominanci Materiální podstaty. Také to znamená, že člověk využívá síly Allatu ne pro duchovní osvobození, ale proto, aby získal moc v materiálním světě. Takový znak s přesně opačným významem obvykle umisťovali lidé, kteří se snažili o tajnou moc nad trojrozměrným světem a sloužili Vůli a záměrům Materiálního rozumu. Pokud byl znak zobrazen jednoduše, bez ukázání toho, který trojúhelník je dominantní, nazývali ho zase „převráceným znakem“, protože trojúhelníky označující Přední a Zadní bytost v něm měly vyměněná místa, a boční Bytosti zaujímaly prvenství (označovali je jako trojúhelníky umístěné ve vertikále). Také se to označovalo přeškrtáváním kosočtverce (jednoho ze symbolů duchovní přeměny člověka). V dávné minulosti se takový symbol používal především v černé magii.

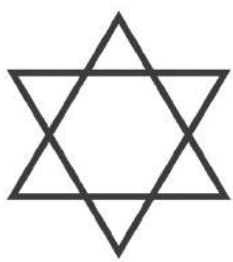

Obrázek č. 32. ***Převrácený znak***

Anastasia: Když už jsme u toho, tento symbol je dnes ve světě široce rozšířen pod názvem „Davidova hvězda“. Lidem se samozřejmě říká, že nese význam „dokonalého svazku ducha a hmoty“ s vládnoucím trojúhelníkem, jehož vrchol směřuje nahoru. A lidé se pak diví, proč žijí v takovém „nešťastném světě“, kde je mnoho závisti a agrese.

Rigden: No a kdo je vinen tím, že se lidé nezajímají o nic víc, než o to, co jim vnucuje materiální Rozum. V dávné minulosti byl tento znak na Východě znám jako „vládce džinů“, magický symbol člověka, jež má moc nad hmotou za pomoci sil předurčených k duchovnímu rozvoji. Pokud uvnitř velkého trojúhelníku s vrcholem směřujícím nahoru zobrazovali jeden nebo několik trojúhelníků s vrcholem směřujícím dolů, označovalo to právě, že člověk využívá své unikátní síly za jinými účely, tedy k tomu, aby dosáhl určité moci v materiálním světě. Pokud například do trojúhelníku s vrcholem směřujícím nahoru umístili tři trojúhelníky s vrcholy dolů, označovalo to využívání síly Allatu materiálním Rozumem pro jeho záměry, obvykle aby dosáhl dočasné moci v trojrozměrném světě. Mimochodem tři trojúhelníky s vrcholy směřujícími dolů symbolizovaly božské principy: ideu, plán, realizaci (provedení tohoto plánu). Na dávných zobrazeních můžeme vidět ničím neohraničené tři trojúhelníky s vrcholy směřujícími dolů, na nichž je postaven čtvrtý velký trojúhelník s vrcholem směřujícím dolů, což označuje pohyb člověka k duchovnímu osvobození. Jde tedy o případ, kdy člověk správně využívá své životní síly.

Anastasia: Povězte prosím čtenářům ještě o polokoulích. S nimi se můžeme také relativně často setkat na vzorech posvátných, rituálních předmětů, na dávných artefaktech, kde mají označovat čtyři Bytosti.

Rigden: Ano, pro označení čtyř Bytostí se také používal symbol polokruhu, půlměsíce, oblouku jako určité části celku. Při tom boční oblouky umístěné vertikálně byly symbolem bočních Bytostí. Oblouk

podobající se převrácenému půlměsíci nebo obrácené číši symbolizoval Zadní bytost, proto ji v sakrální symbolice národů spojovali s minulostí zbavené života a také s označením „mrtvého“ učení, jež se orientovalo na materiálno. A k označení Přední bytosti původně používali znak oblouku nebo půlměsíce, jehož růžky směřují nahoru, jako symbol projevení síly duchovního světa – Allat. Odtud také vlastně vznikla označení pro ostatní Bytosti právě ve tvaru různých odlišných oblouků, polokoulí. Díky takovému zobrazení Přední bytosti a znaku Allat se u některých národů objevil asociativní symbol číše jako duchovní schránky, jež je připravena na naplnění tvořivými silami Allat (nebo podle představ dávným lidí – křišťálově čistou vodou, což byla asociace k duchovnímu světu).

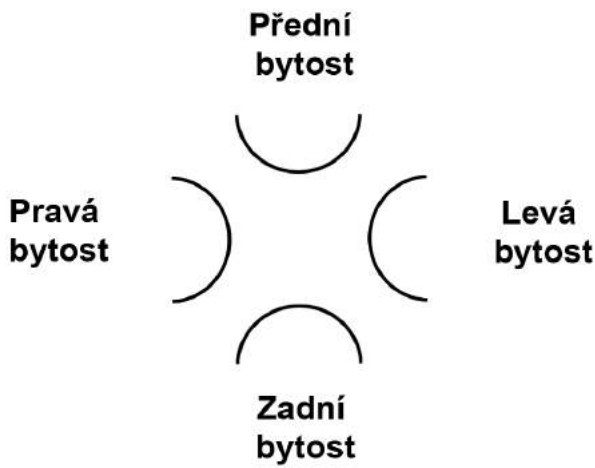

Obrázek č. 33. ***Schéma označení Bytostí člověka v podobě oblouků***

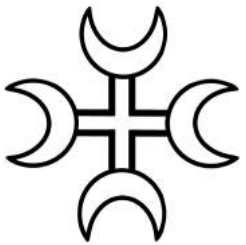

1

2

3

4

5

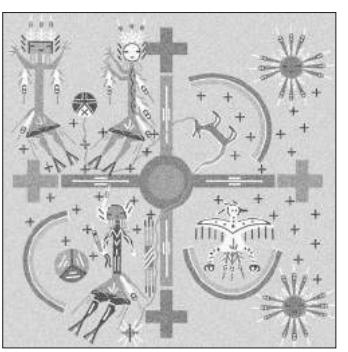

6

Obrázek č. 34. ***Symbolické zobrazení Bytostí člověka v podobě oblouků a půlměsíců se znakem Allat:***

1) Měsíční kříž (jiný název kříž Kruassante) byl rozšířeným sakrálním symbolem mezi dávnými národy severní Evropy;

2) schéma rituálního talíře Tripolské civilizace s křížem a půlměsíci na koncích (IV – III. tis. před n. l.);

3) symboly oblouků předkřesťanského období historie Vjatičů – staroruských východoslovanských kmenů, které žili v povodí řeky Oky;

4) rituální talíř Tripolské civilizace se znakem Allat ve středu;

5) znaky na keramice Tripolské civilizace (z archeologických nálezů vedle obce Bernašovka ve Vinické oblasti, Ukrajina);

6) posvátný obraz z barevného písku indiánského kmene Navaho (jihozápad USA; Severní Amerika).

Anastasia: Zmínil jste kosočtverec jako jeden ze symbolů duchovní přeměny člověka. Povězte nám prosím alespoň obecně o symbolech čtyřhranných obrazců: o kosočtverci a vlastně i samotném čtverci. Lidé si dnes často pletou význam těchto symbolů, poněvadž se opírají o současné výklady dávných znalostí, které už jsou v mnohém zkresleny a jsou vyloženy na úrovni materiálního pohledu na svět.

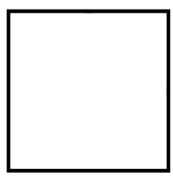

Obrázek č. 35. ***Čtverec – symbol pozemského***

Rigden: Čtverec v symbolice původních Znalostí představuje pomyslnou *základnu* pyramidální konstrukce člověka, jež spojuje všechny jeho čtyři Bytosti. V důsledku toho byl u různých národů čtverec asociován se symbolem Země, všeho pozemského, spojením všech čtyř živlů, světových stran, s mužskou

podstatou (jako opak kruhu, který sloužil symbolem ženské podstaty a Nebe).

Tyto znalosti se odrazily ve stavbách mnoha kultovních budov různých národů světa. Na čtvercové základně se například stavěly zikkuraty, pyramidy, chrámy, pagody, kostely a jiné posvátné stavby. Přičemž architektura samotné budovy obvykle určitým způsobem odrážela znalosti o přeměně čtverce v **kruh** nebo v **kosočtverec**, jež byl schematickým zobrazením **krychle**, postavené na jeden ze svých vrcholů. To znamená, že v těchto symbolech byly zaznamenány Znalosti o energetické přeměně konstrukce člověka při jeho duchovním osvobození, při přechodu Duchovní Osobnosti z materiálního do duchovního světa.

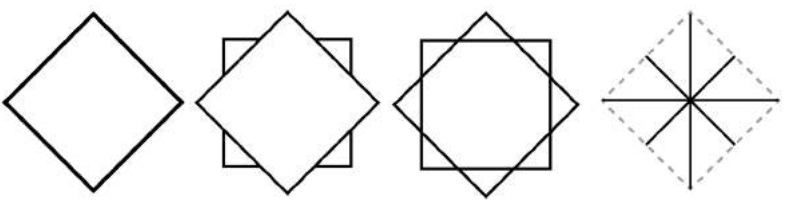

Obrázek č. 36. ***Varianty zobrazení kosočtverce jako symbolu transformace, duchovního osvobození člověka***

Kosočtverec také často zobrazovali v podobě oválného „zrna“ s lehce zaostřenými konci nahoře a dole a spojovali ho se symbolem ženské podstaty, s životní silou, plodností, bohyní, jež byly obvykle obdařeny funkcemi Velké Matky. Označovali ho znaky spojení dvou sil, které v prostoru vytvořily nový tvar. *Kosočtverec* vepsaný do čtverce nebo do kosočtverce, jež

vycházel za okraje čtverce a tvořil osm vrcholů, *osmicípou hvězdu*, byl symbolem původních Znalostí o duchovním osvobození člověka. O těchto symbolech lidé věděli už v období paleolitu.

Všechny tyto obrazy a symboly byly založeny na znalostech duchovních praktik, na specifiku probuzení duchovních sil v člověku, na projevení okamžiku splynutí Osobnosti s její Duší. Mimochodem, samotný proces dosažení takového duchovního splynutí, osvícení, pochopení Pravdy v dávné minulosti označovali symbolem, který se podobá „broukovi".

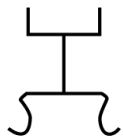

Obrázek č. 37. ***Symbol duchovního osvobození, osvícení, pochopení Pravdy***

Přičemž původně ho užívali ve vztahu k duchovně vyzrálé, Osobnosti bez ohledu na to, zda to byla žena nebo muž. V tomto znaku často „ruce" zobrazovali symbolicky znakem Allat, a „nohy" měly podobu dvou spirál zatočených na různou stranu.

Spirály v sakrálních znalostech o člověku byly obvykle pomyslným označením buď pro směr pohybu energií v procesu samotné duchovní praktiky, nebo pokud to bylo spojeno s informacemi o vzniku světa, označovaly síly Allatu. Spirála zatočená ve směru hodinových ručiček označovala pozitivní, tvořivé duchovní síly. Naopak ta zatočená ve směru proti hodinovým ručičkám označovala záporné, ničivé síly Materiálního rozumu, jež působí proti

silám Allatu. Když byla použita spirála s tří a půl obloukem, označovali tak energii, kterou, jak už jsem říkal, na Východě dodnes nazývají „spícím hadem Kundaliní“, jež symbolizuje skrytý energetický potenciál člověka.

Obrázek č. 38. ***Příklady dvou různě směrovaných spirál v symbolice dávných národů***

Později místo výše zmíněného znaku, podobajícímu se „broukovi“, začali zobrazovat ženské bohyně a tímto způsobem tak označovali proces dosažení duchovního splynutí s Duší a osvobození člověka z materiálního světa. Tímto lidé zaznamenávali jedno z původních dodatečných vysvětlení, že takového stavu může člověk dosáhnout pouze za účasti tvořivých sil Allatu (božské ženské podstaty). Používali také významově analogická označení v podobě dvou spirálovitých, mezi sebou propletených hadů. Pokud takový symbol zobrazovali spolu s obrazem člověka, který provádí duchovní praktiku, obvykle tím ukazovali, že ocasy hadů vycházely z první čakry člověka (Múladhára), těla byla propletena tak, že tvořila tři a půl ohybu, a jejich hlavy se nacházely vedle sedmé čakry (Sahasrára). Takto pomyslně ukazovali cestu pohybu energie v energetickém „těle“ člověka. Ve východních traktátech pojednávajících o duchovních praktikách, jsou i dnes zmínky o probuzení „hada Kundaliní“, jako o dosažení duchovního stavu osvícení, odchodu do Nirvány. Mimochodem, díky takovému asociativnímu symbolu, jež byl dříve spojen s duchovními znalostmi, některé národy dodnes uctívají obyčejné hady, kteří se vyskytují na jejich území, jako posvátné plazy.

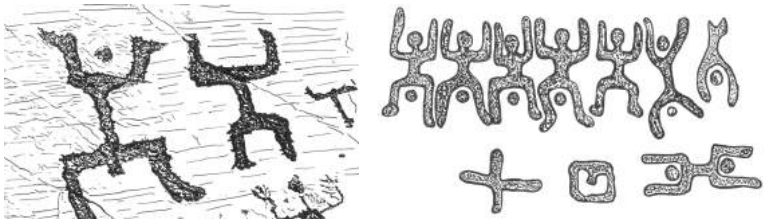

1-a

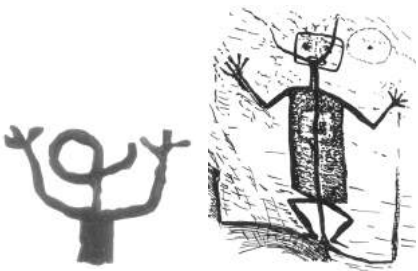

1-b

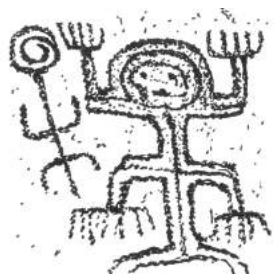

1-c

1-d

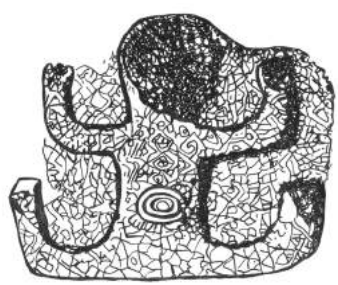

2-a

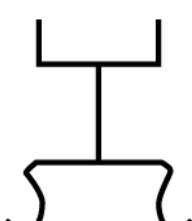

2-b

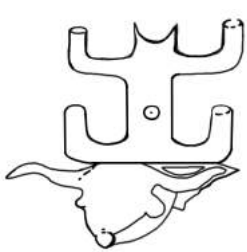

2-c

3

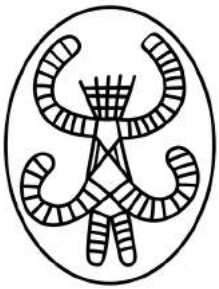

4

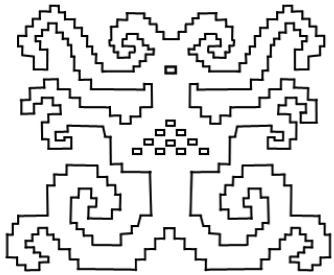

5

6

7

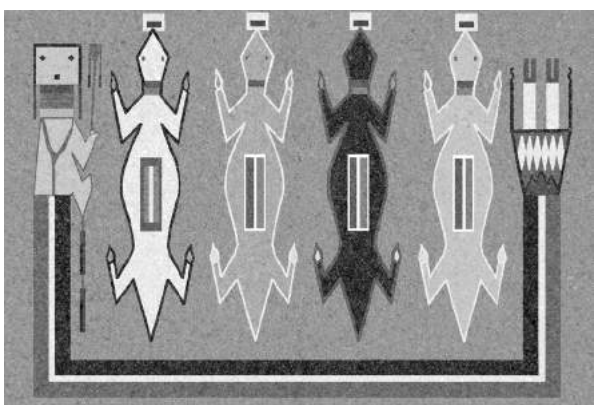

8

9

10

11

Obrázek č. 39. ***Symbol duchovního osvobození člověka v označeních dávných národů:***

1) Petroglyfy dávných lidí:

a) skalní malby objevené v údolí Camonica (okolo VI. tis. před n. l.; Val Camonica, předhůří centrálních Alp, severní Itálie);

b) skalní malby objevené na pobřeží Bílého moře (okolo III. tis. před n. l.; republika Karélie, severozápad Ruska); mnohé z místních petroglyfů jsou viditelné pouze při východě a západě slunce (to byl čas provádění ranních a večerních duchovních praktik);

c) petroglyfy objevené v údolí El Abra (XII. tis. před n. l.; Kolumbie, Jižní Amerika);

d) petroglyfy nalezené v severozápadní části Brazílie (X – VII. tis. před n. l.; Jižní Amerika);

2) symboly dávné archeologické kultury Çatalhöyük (Çatal Höyük nebo také Çatal Hüyük) (VII. tis. před n. l.; Anatolie, Malá Asie):

a) zobrazení „Bohyně“ s označením energetického centra - Duše;

b) znak z grafické symboliky této kultury;

c) zobrazení „Bohyně – žáby“ (symbol znovuzrození) pod níž se nachází býčí hlava s široce rozevřenými rohy (konec VII. tis. před n. l.; artefakt chrámu kultury Çatalhöyük;

3) dávný znak indické kultury;

4) schematické zobrazení Matky – Bohyně u starých Slovanů a také u lidí Tripolské kultury (VI – III. tis. před n. l.; Ukrajina);

5) ruská výšivka „zobrazení rodičky“;

6) fragment starořecké vázy Boiótijská amfora, okolo roku 680 před n. l.), kde je zobrazena Artemis v podobě Potnii Theron (Vládkyně zvířat); obrácenými svastikami a útočícími psy je ukázán agresivní svět, sama Artemis je představena jako duchovní projev v tomto světě; zobrazení ryby na šatech Artemis je symbolem ponoření do změněného stavu vědomí; šest příčných trámů na oděvu je symbolem šesti dimenzí; hlava Artemis se pouze dotýká těla – vystupuje jako symbol sedmé dimenze; ptáci ukazují na duchovní, vyšší svět; dva hadi na okraji obrazu symbolizují dosažení stavu vyššího duchovního osvícení, osvobození;

7) zlatý odznáček s vyobrazením Skytské Bohyně (IV. st. před n. l.; mohyla Velká Bliznica, Tamanský poloostrov, Krasnodarský kraj, Rusko; muzeum „Ermitáž“, Sankt Petěrburg, Rusko);

8) posvátný obrázek z barevného písku indiánského kmene Navaho (Severní Amerika);

9) zobrazení skythské Bohyně pod rukojeti stříbrného podnosu (IV. st. před n. l.; mohyla Čertomlyk, Dněpropetrovská oblast, Ukrajina);

10) vyřezávaný plíšek s vyobrazením Bohyně (VII – VIII. st.; archeologický nález v okolí jezera Čuď, Permská oblast, Rusko; Čerdynské regionální muzeum A. S. Puškina);

11) soška aztécké Bohyně vody – Chalchiuhtlicue (mezi lety 300 – 400 našeho letopočtu; Severní Amerika; Národní muzeum antropologie v Mexiku); Chalchiuhtlicue („vzácná sukně“ nebo „nefritová sukně“) byla zobrazována v podobě mladé ženy; převáděla svaté přes nebeský most (duhu).

Anastasia: Ano, díky dávným artefaktům nalezeným na různých místech naší planety existuje už mnoho důkazů svědčících o tom, že lidé mají k tomuto znaku, jenž se podobá broukovi, a také k jemu analogickým zobrazením ženských bohyň zvláštní vztah. Jenomže ve vědě dnes dochází k zvláštním věcem: duchovní aspekt těchto artefaktů se prakticky nezkoumá, většina výkladů se omezuje na materiální chápání, jakoby naschvál snižovali duchovní význam a roli těchto symbolů v kulturách různých národů. Vědci se například často setkávají s historickými artefakty v podobě bohyní, jež mají místo nohou do spirály stočené nebo do polokruhu roztažené linie (nebo také hady stočené do spirály). Prakticky ale všechny tyto nálezy považují za „rodící ženu v pozici žáby“ nebo za „antropomorfní bytost v pozici žáby, která je spojena

s magií plodnosti a představuje pozici ženy…“ a tak dále. Celkově vzato je tedy spojují s materiálními aspekty existence bez jakéhokoli duchovního obsahu.

Rigden: No, podle toho, jaký mají lidé pohled na svět, takové dělají závěry. Pokud by současní lidé věnovali více pozornosti skutečnému duchovnímu sebezdokonalování, lépe by chápali, proč se dávní lidé tolik starali o svůj duchovní rozvoj. Uvedu jednoduchý příklad. V 60-tých letech 20. století objevili archeologové v jižní části centrálního Turecka na plošině roviny Konya město Çatalhöyük (Çatal Hüyük), jež se datuje do období VII. tisíciletí před naším letopočtem. A pod ním našli ještě 12 vrstev, tak říkajíc stavebních horizontů kultur, které existovaly ještě před tím.

Anastasia: Ano, pro vědecký svět to byl tehdy senzační objev: dávné stavby (vnější úzký vchod byl vybudován na ploché střeše), svatyně, tabulky, sošky, mikrolity geometrických tvarů, pozůstatky polychromních nástěnných maleb. Podle propočtů vědců mohlo v tomto dávném městě žít najednou okolo sedm tisíc obyvatel.

Rigden: Přesně tak. A právě tam byla v téměř každém domě zvláštní místnost. Vědci ji nazývají „svatyní“. Ale řečeno naším jazykem, byla to místnost určená k tomu, aby se v ní lidé věnovali duchovním praktikám. Snažili se, aby tato místnost byla umístěna v centru obydlí. Stěny takové místnosti (zejména východní a severní) byly vyzdobeny freskami, jejichž délka dosahovala od 12 do 18 metrů. Ale nejzajímavější je, co na nich bylo zobrazeno: „Bohyně“ v podobě ženy, která zaujímala pozici již zmíněného „brouka“

(nebo jak to nazývají vědci – „v pozici žáby“), vedle ní byly zvířata a ptáci, jež charakterizují čtyři Bytosti, a také symboly v podobě znaku Allat (půlměsíc s růžky směřujícími nahoru), kosočtverec, dva vertikálně spojené trojúhelníky (ve tvaru „přesýpacích hodin“), dva horizontálně spojené trojúhelníky (ve tvaru „motýlích křídel“), symboly v podobě „pláství“, „zrn“ a „vln“. Přičemž se tyto symboly vyskytovaly v nejrůznějších kombinacích: byly navrstveny jeden přes druhý, někdy byly zdvojené, někde ztrojené, jindy jich bylo ještě víc, byly zobrazovány jako pozitiv, nebo jako negativ. „Bohyni“ také malovali jako ženu – rybu (meditativní ponoření do změněného stavu vědomí), jako ženu - hada (označení práce s duchovními praktikami a dosažení stavu duchovního prosvětlení), a také jako ženu – ptáka (spojení s duchovním světem). V těchto námětech byly také ženy, jak nesou rybářské sítě, což v podstatě ukazovalo na to, že tyto znaky rozmístila skupina, jež se věnovala duchovním praktikám.

Navíc pro malbu takových fresek užívali barvy, jež jsou vlastní Duši v přechodném stavu: modrou a zelenou (tuto barvu získávali z měděné rudy), tmavě červenou a jasně červenou (z oxidu rtuti a z hematitu), žlutou (z oxidu železa), šedou (z galenitu), fialovou (z manganu) a samozřejmě bílou barvu. Toto všechno dohromady spolu se znaky a symboly ukazuje na to, že lidé ovládali původní Znalosti. Mimochodem, takováto tradice existovala ve starších dobách. Skupina lidí se věnovala duchovním praktikám spolu s vedoucím skupiny, což byl člověk, který na sobě pracoval lépe než ostatní a tím pádem i rychleji postupoval na své duchovní cestě. Na stěnách duchovní místnosti

vedl tento člověk v podobě symbolů a znaků záznam o duchovní práci, o tom jak si skupina osvojuje znalosti a jak se učí. No, a když vedoucí dosáhl duchovního osvobození, pak byly stěny místnosti pokryty bílým nátěrem. Nový vedoucí skupiny začínal vytvářet novou „výmalbu“ na čistý list. Následně tato tradice přešla do lidské společnosti, kde se už začal klást důraz na lidský život a jeho události.

Anastasia: Ano, toto všechno je jen dalším důkazem toho, že lidé na sobě reálně pracovali, přičemž duchovní sebezdokonalení bylo přirozenou součásti tehdejšího životního stylu společnosti. Nejednalo se o letmou zábavu, nebo o takovou část života člověka, kterou by bylo lepší před okolím skrývat, jak tomu je u dnešních lidí. Duchovní rozvoj byl smyslem života tehdejších lidí. Přičemž sama společnost, ve které žili, to nejenom podporovala, ale dokonce tomuto procesu napomáhala... Zmínil jste se, že dávní lidé používali znak v podobě vlny.

Rigden: Ano, **vlna** je dávným označením energie, jejich charakteristik, nebo jak by se dnes řeklo, označením energetického pole. Pokud se to týkalo duchovních, tajných znalostí o člověku, tak počet vlnitých linií nebo proužků tvaru vlny ukazovalo na to, s energiemi jaké dimenze člověk v duchovní praktice pracuje, nebo do jaké dimenze v praktice přechází. Také to ale mohlo symbolizovat samotnou práci v neviditelném světě. Vlnitá linie byla v běžné symbolice používána jako označení vody a řek. A v sakrálních znalostech o Vesmíru byla voda symbolem *jiného* světa, odlišného od toho pozemského, proto takto často označovali i spojení s duchovním světem.

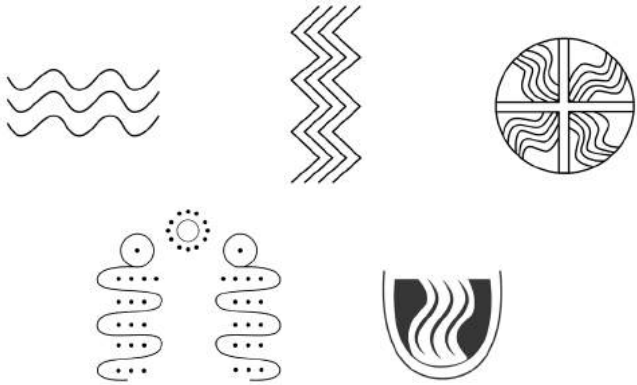

Obrázek č. 40. ***Příklady zobrazení symbolů dávných národů ve tvaru vlny***

Potvrzení toho, že lidé už v dobách dávno minulých ovládali tyto duchovní Znalosti, můžeme najít i dnes. Základní symboly, jako je kruh, kříž, kosý kříž, trojúhelník, kosočtverec, čtverec, spirála, hvězda, pyramida, půlměsíc s růžky ohnutými nahoru nebo jejich modifikace jsou na mnoha archeologických artefaktech. Jsou například na skalních malbách, na figurkách z období paleolitu, na rituálních nádobách z období paleolitu, na atributech posvátných oděvů, na věcech, předmětech, ozdobách objevených v hrobech. Toto všechno ukazuje na to, že lidé ve svém životě ovládali zvláštní magické, sakrální a duchovní znalosti.

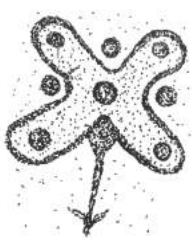

1

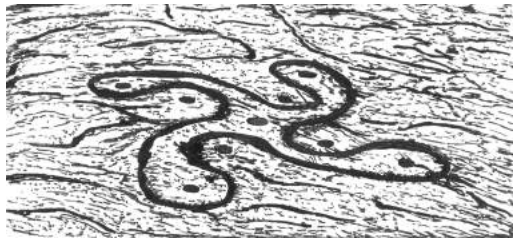

2-a

2-b

2-c

3

4

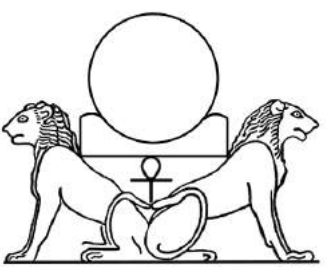

5-a

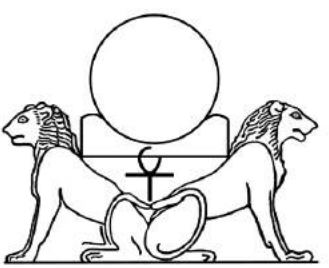

5-b

6

7 8

Obrázek č. 41. ***Příklady vyobrazení sakrálních znalostí o člověku na artefaktech různých dávných národů:***

1) petroglyfy z období paleolitu: skalní malby (údolí Val Camonica, Severní Itálie);

2) ženské figurky se sakrálními symboly – různé varianty zobrazení tripolských „Bohyní“ (Tripolská kultura, kultura Cucuteni):

a) u první varianty symboly ukazují na ženu, jež dosáhla splynutí Duše s Osobností, dostala se do sedmého rozměru, jde tedy o vysoce duchovní osobnost; na její hrudi je symbolicky vyobrazen pohyb energie v oblasti, kde se nachází čakra spojená s životní energií – Pránou (je to velmi vzácné vystižení nejen duchovně vyspělé osobnosti, ale vypovídá to také o tom, že tento člověk mohl doplňovat životní energii, Pránu, aniž by lidem okolo způsobil škodu, což zdůrazňuje vysoký duchovní status této „Bohyně“); na jejím břiše je symbol kosočtverce a uvnitř něho se nachází kosý kříž a čtyři body – čtyři „rovnovážné“ Bytosti

(což také ukazuje na to, že tato žena („Bohyně“) ovládala své Bytosti);

b) u druhé varianty symboly ukazují na duchovně vyspělou ženu, která ovšem ještě nedosáhla splynutí Osobnosti s Duší (šest horizontálních proužků na její hrudi ukazuje na to, že dosáhla „šesti nebes“, kosočtverec s kosým křížem, jež jsou zobrazeny na jejím břiše, však obsahují poznámku, že je u ní aktivní její Levá bytost, což vypovídá o tom, že ještě zcela nekontroluje své Bytosti);

c) třetí variantou je tripolská ženská figurka s geometrickým ornamentem pyramidy, s označením základních čaker člověka a znakem „AllatRa“ (artefakt byl nalezen vedle sídla Dragušeň; Moldávie);

3) posvátná figurka (ozdobená na vrcholu znakem Allatu) je pokryta záznamem znaků a symbolů, které ukazují čtyřstrannou strukturu a jiné znalosti (neolit; centrální Středomoří);

4) zobrazení na kamenných deskách vchodu do Inaňské hrobky (r. 193; provincie Šaňdun, Čína) bohyně nesmrtelnosti Si-van-mu se stylizovaným znakem Allat za jejími rameny (ve tvaru křídel) a také se symbolickými figurami bočních Bytostí (podle mytologického popisu jsou to zajíci, kteří tlučou v hmoždířích lektvar nesmrtelnosti). Bytosti stojí na cylindrických podstavcích (tři spojené podstavce označují třetí dimenzi; podle mytologie – vrcholky hor), zachycen je také mytologický tygr Baj-chu, který je umístěn na místě Zadní bytosti (minulosti); na tygrově hlavě se nachází Levá bytost, jinými slovy je položen důraz právě na ni, navíc je figura tygra nakreslena v pohybu, je tedy poukázáno na její aktivitu;

5) různé varianty staroegyptské chrámové výmalby:

a) v jednom případě symbol „AllatRa“ stojí na znaku ankh;

b) ve druhém případě je znak ankh zavěšen jako klíč k danému symbolu duchovního osvobození;

6) raná tripolská keramika: ornament vnitřní výzdoby rituální misky ve tvaru useknutého kužele se zobrazením čtyř oblastí s malými hady v každé z nich a se světlými oblouky, které je lemují;

7) zlatý medailon (předkolumbovská doba civilizací v oblasti Střední Ameriky);

8) zlatý přívěšek na oděv ((předkolumbovská doba civilizací v oblasti Jižní Ameriky).

Pro člověka Znalostí tyto symboly svědčí o mnohém a byly pro něj tím, čím je dnes pro nás otevřená kniha napsaná srozumitelným jazykem. Starodávné nápisy (zanechané na kamenných blocích, na skalách, klenbách jeskyní a tak dále), a zejména ty, ve kterých jsou znaky a symboly, jež ukazují na konkrétní duchovní praktiky, obvykle sloužily jako označení místa, kde se lidé těmto praktikám věnovali. Jako místo pro duchovní praktiky bylo vybíráno vždy nějaké zvláštní místo, často v obtížně dostupných jeskyních nebo na otevřených prostranstvích. Mimochodem, dříve měl právo vytvářet podobné nápisy na skalách pouze člověk Znalostí, který měl s podobnými praktikami osobní zkušenost. Dnešní vědci nazývají takové dávné lidi, kteří zanechali skalní nápisy, „paleolitickými šamany“. Rád bych vás upozornil na to, že se do dnešního dne dokonce dochovala i taková místa, kde byly vedeny záznamy celých generací a lidé se tam přicházeli učit po celá tisíciletí…

Anastasia: Ano, takové originální „kamenné knihy“, vyhotovené na různých skalních horninách, kdy každá z knih je velká asi jako fotbalové hřiště, nacházejí vědci i dnes. Jsou to například skalní

vyobrazení (petrogyly) u Bílého moře (město Zalavruga, Karelská republika, Rusko) nebo ve švédském Namforsenu (Angermanland) a v Tanumu (Bohuslen), nebo v předhůří centrálních Alp v údolí Val Camonica (Itálie), ale jde také o nápisy afrických křováků v Dračích horách nebo o obrázky z náhorního plató Tassili n'Ajjer na Sahaře a tak dále.

Rigden: Zcela správně. Později začaly být symboly používány v lépe přenosné variantě jako talismany, aby neustále připomínaly dvojí podstatu člověka a prvenství duchovní podstaty. Je třeba poznamenat, že když byly aplikovány, dobře se vědělo, jak se to má udělat (zejména šlo o to, jaký symbol kam umístit a proč). Symboly byly umísťovány na ozdoby, jež byly nošeny na hrudi, na domy, rituální nádoby a posvátné figurky, které byly v té době uctívány, stejně jako dnes lidé uctívají náboženské atributy.

Symboly byly také umísťovány na určité předměty, kde fungovaly jako informace zvláštním způsobem zaznamenaná ve znacích. Týkalo se to i událostí, které se měly uskutečnit v budoucnu, nebo fungovali jako záruka toho, že se uskuteční. Toto následně bylo přetransformováno do zvláštního předmětného písma, jaké je například na oné „berle věstníků“, na které byly podobné památné znaky. Díky ní posel jednoho národa nebo společenství jakoby potvrzoval své zmocnění a různé úkoly, jež mu byly uloženy, před zástupci jiného národa nebo společenství.

Anastasia: Ano, „berla věstníků“ byla v dávné minulosti používána v Evropě, ve Staré Číně, u

dávných afrických a australských národů. O tom ale vědí opravdu jen vědečtí odborníci, kteří se těmto otázkám věnují, ale pro většinu lidí jsou tato fakta málo známá. Zato v dnešní společnosti, je v literatuře dostupné široké veřejnosti, velmi popularizována symbolická Mojžíšova hůl, Hermésova caducea a tak dále.

Rigden: Historické artefakty jsou málo známy, protože sami lidé se o tyto věci nezajímají.

Anastasia: Je to tak. Dokonce i pro ty, kteří tyto artefakty se symboly a znaky nacházejí, nejsou na nich uchované informace zcela pochopitelné. Proto je popisují v lepším případě jako „ornament“ na rituálních předmětech, jako znaky podobné té či oné posvátné symbolice u jiných národů.

Rigden: Nejčastěji byly takové symboly zobrazovány na kameni nebo na předmětech, jako způsob předání duchovní zkušenosti potomkům. Pro ty, kteří šli po duchovní cestě, byly tyto záznamy Znalostí duchovně významné.

Anastasia: Znamená to tedy, že pro lidi, jež žili před tisíci lety, byly duchovní Znalosti mnohem důležitější a významnější, než je pro dnešního člověka s konzumním způsobem myšlení, například mapa s přesným označením místa, kde se nachází obrovský poklad nebo jeho úspory v bance.

Rigden: Přesně tak. Už před deseti tisíci lety si duchovních znalostí vážili víc než dnes. Jak se říkalo na Východě, opravdovým bohatstvím jsou Znalosti, které všude provází toho, kdo jimi vládne.

Anastasia: Ano, co může být v lidském životě důležitější než duchovní rozvoj? Je to základní cíl a smysl života. Historie lidstva zaznamenaná ve znacích a symbolech svědčí o důležitosti této otázky dokonce i v natolik vzdálené době a nezávisle na podmínkách, v nichž lidé žili. Pro ně byl duchovní rozvoj tím hlavním a materiální život měl až druhořadý význam. Ale dnes? Nová pokolení navzdory tomu, že žijí v mnohem komfortnějších podmínkách v porovnání s lidmi z dob dávno minulých, si stále častěji vybírají dominanci materiálních hodnot, naprázdno si užívají života a řídí se konzumními prioritami společnosti.

Rigden: Bohužel je to tak. Mimochodem, dávní lidé takové nápisy hodnotili jako předávání té nejdůležitější informace dalšímu pokolení, neboť vše v tomto životě je pomíjivé, krom toho duchovního. V dobách dávné minulosti lidé lépe chápali, že život na tomto světě příliš rychle ubíhá, že velmi rychle končí v důsledku různých příčin, a to třeba i v důsledku přírodních katastrof. A aby nepřišli o Znalosti, zanechávali je na „věčném kameni“. Vše, co jsme teď řekli, se nepochybně váže k sakrálním, posvátným, rituálním nápisům, protože kromě nich u dávných lidí existovaly, stejně jako je tomu i v dnešní společnosti, ještě také každodenní, kalendářní, rodové, historické a jiné záznamy.

Některé sakrální „pracovní“ znaky (ty, při jejichž aktivaci je možné jimi působit na fyziku neviditelného světa) také mohly být využity jako symbolické označení duchovního člověka, který tyto znalosti praktikoval, měl zkušenosti a mohl se o ně podělit s ostatními lidmi. Dříve bylo skutečně všechno jednoduché a pochopitelné. Znaky nemohl používat každý, koho

to napadlo, a už vůbec nebyly používány jako ozdoba pro něco, co měl člověk rád, jako je tomu dnes, kdy zpravidla takový člověk vůbec nechápe podstatu onoho symbolu. V době dávno minulé to dělali lidé znalí věci, kteří dosáhli určitého stupně duchovního rozvoje... Dnes ale lidé jako opičky na sebe věší ozdoby s různými symboly a znaky, aniž by chápali, co ve skutečnosti označují a jak působí na podvědomí. Je pro ně hlavní, že je to "in“, drahé a soused jim to závidí.

Mnozí nezodpovědní politikové a státní úředníci dnes nechávají umístit na vlajkách, erbech měst či států symboly, které jim často podstrkují „svobodní zednáři“. Dokonce se ani nezamýšlejí nad tím, proč je pro „svobodné zednáře“ tak důležité, aby na vlajce v určité oblasti byl „jejich“ znak nebo symbol. Úředníci nechápou, jaký je rozdíl mezi tím či oním znakem a jaké neštěstí způsobí tímto „neškodným činem“, když odsuzují svůj národ (včetně svých rodin) k dalšímu dodatečnému utrpení. Systém podřízený materiálnímu Rozumu těmto lidem určil konkrétní priority – peníze a místo, z něhož šíří moc tohoto systému, aby člověk o ničem dalším nepřemýšlel.

Dnes se vůdčí představitelé různých náboženství snaží napodobit tradice minulosti, oblékají si sváteční oděv, zdobí se drahocennými metály, kameny, atributy, na nichž jsou zaznamenány symboly. Většina z nich má jen chabé vědomosti o významu těchto „vzorů“ a znaků, protože jsou omezeni pouze na úzkou koncepci svého náboženství, a dokonce se ani nezajímají o mnohem starší využití těchto symbolů v duchovní kultuře různých národů světa a o jejich správné předurčení. Obecně řečeno, zevnějšek je sice

bohatý, ale má prázdný vnitřní obsah. To dříve, před nějakými 8 až 12 tisíci lety bylo všechno jinak, mělo to smysl: vnějšek (znak, symbol) byl sice skromný, ale o mnohém vypovídal, měl bohatý vnitřní obsah. Vůbec je třeba poznamenat, že pro lidi, jež žili v oné době, byla znalost symboliky natolik důležitou a přirozenou věcí, že si ani nedokázali představit, že by takové cenné informace bylo možné zapomenout nebo o ně přijít.

Anastasia: Zmínil jste se, že teprve až mnohem později, když se společnost začala přiklánět na stranu materiálního myšlení, začali zaměňovat jednoduché za složité. Znaky a symboly začali komplikovat dodatečnými výklady, které však vycházely z lidského rozumu.

Rigden: Je to skutečně tak. Když v důsledku určitých příčin (přírodních katastrof, epidemií a tak dále) bylo přerušováno předávání duchovních Znalostí nebo docházelo mezi národy k jejich modernizaci v důsledku zapojení lidského rozumu, další pokolení je pak už nechápali. Lidé vykládali tuto informaci ze svého rozumu, přímý význam vysvětlovali z pozice všedních zkušeností, které měli. To je další věc, která napomáhala následnému zkreslování a chybnému výkladu znaků.

Anastasia: Ano, ať už se nám to líbí nebo ne, všechno začíná tím, že se lidské vědomí přiklání k materiálnímu. A pokud ve společnosti dochází ke ztrátě nebo ke zkreslení podstaty a smyslu původních Znalostí v důsledku zásahu Materiálního rozumu, pak se směrování k materiálnímu ve vědomí dalších generací jenom prohlubuje...

Když jsem následovala informace, které jste nám poskytl, našla jsem v pracích, zasvěcených archeologickým a etnologickým otázkám, mnoho zajímavých faktů. Výzkumů, které by se věnovaly kulturním vrstvám datovaných do minulosti vzdálené 12 tisíc let, je samozřejmě málo, jsou to především náhodné objevy. Ale artefaktů datovaných začátkem období XI – VII. tisíc let před naším letopočtem, zejména těch spojených se znaky, se nashromáždilo relativně dost.

Během zkoumání různých kulturních vrstev můžeme dobře pozorovat, v jakém období u jednotlivých národů začal onen „příklon“ k hmotě. Ve vrstvách, jež se váží k dobám dávné minulosti, nacházeli vědci více stop mírumilovného života, chyběly tam znaky nerovnosti mezi lidmi a co je hlavní, našli důkazy o tom, že ve společnosti byly prioritou duchovní znalosti. Na to ukazují mnohé artefakty s charakteristickými znaky a symboly. Šlo například o pozůstatky obydlí s bohatou výzdobou za pomocí grafických symbolů, steatitové pečeti se znaky, hliněné medailony s vyřezanými symboly a znaky, střepy rituálních nádob se znaky, keramické výrobky s bohatými ornamenty zakládajícími se na mytologických syžetech nebo ženské hliněné sošky, na nichž byla sakrální symbolika. A soudě podle pohřebišť, teprve později se na časové ose začaly objevovat zbraně, ozdoby ze zlata, stříbra a drahých kamenů. Dochází k výraznému rozdělení obyvatel na vrstvy: objevuje se mnoho chudých hrobů, několik málo bohatých, potom více velekněží a vojáků, jež byly pohřbeny se zlatými ozdobami, se zbraněmi. Navíc, pokud dříve byla mezi lidmi běžná výměna zboží bez zvláštní potřeby materiálního hromadění (hodnoty byly očividně jiné, nemateriální

povahy), pak se později objevilo zlato, peníze a obchodem se začali zabývat zvláštní lidé s příklonem k materiálnímu hromadění. Došlo také k náležitému rozdělení obyvatel na vrstvy, vznikly politické a náboženské systémy řízení. Můžeme tedy vypozorovat „příklon“ lidstva na stranu Materiálního myšlení. Přesnější by bylo říci na stranu, kde ve společnosti dominují vlastnosti Materiální podstaty, kde na těchto základech vzniká stát, objevuje se otroctví a tak dále.

A co mě ještě překvapilo, je fakt, že v obecných vzdělávacích programech různých „civilizovaných“ zemí světa jsou jen letmo zmiňovány informace o tom, že lidská společnost existovala i mnohem dříve než pět tisíc let před naším letopočtem. Toto období je nazýváno jako „předhistorické“ a popisují z něj především všední život a materiální podmínky života takzvaných „předhistorických lidí“. Duchovní stránku života dávných lidí však podávají jako primitivní víru v magii, duchy, existenci lidské Duše, záhrobní mytologické světy a bohy, jež je obývají. Vždyť ale i dříve existovalo mnoho zajímavého a významného. Proč se o tom mlčí?

Během určitých období začaly různé lidské společnosti, jež se od sebe navzájem nacházely velmi daleko, například masově přecházet na mnohem civilizovanější úroveň existence, jak říkají vědci, přešli „ke kultuře výrobního hospodářství“. Šlo o usedlé zemědělství, výrobu nádob s těmi samými základními sakrálními znaky, o domestikaci zvířat, stavbu domů (v některých oblastech dokonce i dvoupodlažních) s jasným plánem výstavby měst a tak dále. A v mýtech a legendách národů, jež mezi sebou nebyly geograficky

nijak svázány, jsou zmínky, že místní obyvatele toto všechno naučili „lidé z nebe“. Odtud se také objevila víra, že přírodu i životy lidí řídí zvláštní vyšší bytosti. Často se právě během těchto období na rituálních keramických nádobách začaly masově objevovat znaky a symboly. Tyto znaky (fakticky jedny a ty samé) existovaly v lidských společnostech, jež žily na různých kontinentech, i před tím. Svědčí o tom ony skalní malby (petroglyfy). Znaky se dokonce našly i na skalních malbách, které vznikly před 35 tisíci let!

Rigden: Jak už jsem říkal, určité znaky a symboly prostě ve společnosti byly od samého začátku.

Anastasia: Ano, a tento očividný fakt je zatvrzele ignorován, patrně z nedostatku původních Znalostí v otázkách, jež jsou pro lidskou společnost klíčové… V různých knihovnách jsem našla zajímavé informace týkající se dávných archeologických kultur, o nichž jste se zmiňoval v rozhovoru o znacích: jde o dávné civilizace, které existovaly na území Evropy a Asie buď dávno před existencí známé Sumerské a Egyptské civilizace, anebo ve stejné době. Jak jste už sám říkal, například Tripolská kultura existovala v období VI – III. tisíciletí před naším letopočtem v Evropě (území dnešní Ukrajiny, Moldávie, Rumunska). V Rumunsku je známa jako kultura „Cucuteni“ (podle názvu nejbližšího sídla, kde byly objeveny první archeologické nálezy spojené s touto kulturou na těchto územích). V kulturních vrstvách tohoto období bylo nalezeno velké množství keramiky se sakrální znakovou symbolikou. Přičemž šlo o nádoby dvou typů: rituální (s ornamenty ze znaků a symbolů) a běžně používané (prosté, bez obrázků).

Obrázek č. 42. ***Symboly a znaky Tripolské civilizace***
(VI – III. tis. před n. l., stará Evropa)

Ráda bych zmínila ještě jeden důležitý fakt, na který jste nás svého času upozorňoval. V těchto sídlech bylo

nalezeno mnoho ženských sošek a s vyřezanými posvátnými znaky a ornamenty, což svědčí o tom, že tyto národy uctívaly tvořivou ženskou podstatu. Pozoruhodné je i to, že během vykopávek jiných dávných kultur bylo také nalezeno nejen mnoho takových znaků na výrobcích z keramiky, ale i množství ženských ozdob se stejnými sakrálními symboly a také ženské sošky se znaky. Vedle toho nacházeli také hroby žen šamanek, jež za života ovládaly sakrální znalosti. Ukazují na to předměty a mnohé jiné rysy, jež byly nalezeny v místě pohřbení. Svědčí to o tom, že ženy se nejaktivněji podílely na duchovním životě společnosti, na rituálních obřadech, a že lidé v dávné minulosti zvlášť uctívali právě ženskou, božskou podstatu.

Rigden: A tak to má v harmonickém, duchovně vyspělém společenství také být. Poněvadž ženská podstata ve vztahu k duchovnu představuje projev tvořivé síly Allatu...

Anastasia: Poté, co jste před mnoha lety poprvé zmínil téma znaků, jsem našla mnoho příkladů existence různých znaků a symbolů v dávných kulturách. Jde například o kultury Balkánsko-Dunajského regionu, kde existovala řada archeologických kultur mladší a pozdní doby kamenné V – III. tisíciletí před naším letopočtem, jež zaujímali velké oblasti staré Evropy a Balkán (horské hřebeny jihovýchodní Evropy). Na artefaktech můžeme vidět relativně bohaté „ornamenty“, jež sestávají ze základních symbolů. Těmi jsou kruhy, spirály, trojúhelníky, kříže, pyramidy, kosočtverce a jiné znaky.

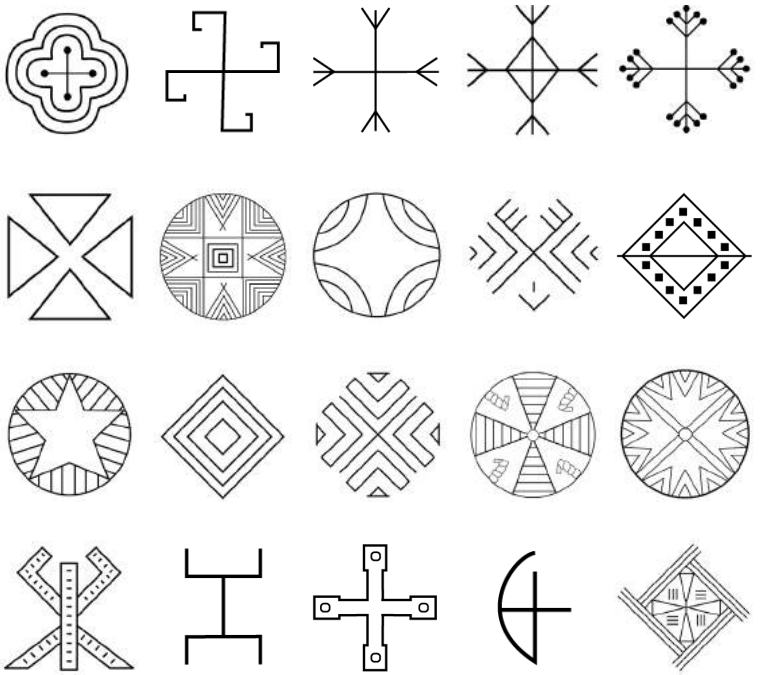

Obrázek č. 43. ***Symbolika kultur staré Evropy***

(V – III. tis. před n. l.). Představeny jsou symboly různých dávných kultur: kultura Vinča Tordoš (Turdaš) (dnešní území jižní Evropy; Maďarsko, jihozápad Rumunska, severní část Srbska, Bulharsko), kultura s lineární-šňůrovou keramikou (střední Evropa – od Rúrské oblasti v Německu až po hranice Česka a Slovenska), Dunajská kultura (Bylany), (Česko a Slovensko), balkánská kultura Dimini (pobřeží Egejského moře poblíž města Volos, nedaleko od města Larisa, Řecko), kultura Narva (na území dnešní Litvy, Lotyšska, Estonska, severu Běloruska, Pskovské oblasti Ruské federace), Lengyelská kultura (západ Maďarska, východ Rakouska, Česko, Slovensko) a jiné kultury zmíněného období z této oblasti.

Kromě toho bych ráda zmínila archeologickou kulturu Sesklo (V. tis. před n. l.; blízko města Volos, které se nachází nedaleko velkého města Larisy, pobřeží Řecka), pro kterou je také charakteristický ornament geometrického tvaru. Během vykopávek byly objeveny figurky a nádoby pomalované ornamentem, jež byl často vyhotoven červenou barvou. Mimochodem, našli tam také pintadery (španělské slovo „pintadera“ od slova „pintar“, což znamená „psát barvami, něco zobrazovat“). Jsou to jakási hliněná razítka a obvykle mají reliéfový ornamentální vzorek. V mnoha kulturách v období mladší doby kamenné byly relativně rozšířeny. Předpokládá se, že jednou z jejich funkcí bylo pomocí barvy nanášet originální „tetování“ v podobě znaků a symbolů na tělo člověka před posvátným nebo rituálním obřadem.

No a nakonec je třeba také zvlášť zmínit Šigirskou kulturu (V – IV. tis. před n. l., střední Ural a Zauralí; dnešní Rusko). K jejím památkám patří nejstarší objevená dřevěná socha na světě, vyrobená z modřínu, kterou nazvali podle místa jejího objevení jako „Velký Šigirský idol“. Trup sochy je ze všech stran pokryt vyřezávaným geometrickým ornamentem. Samotnou sochu odborníci datují do období střední doby kamenné (období před 9,5 tisíci let).

Rigden: Mimochodem, na tomto, archeology takzvaném idolu, jsou také informace o sedmi dimenzích v podobě jeho sedmi podob (schematických zobrazení lidských tváří). Přičemž je sedmý rozměr představen jako nejvýš položená velká (oboustranná) vládnoucí „tvář“ a šest rozměrů je vyobrazeno jako

šest reliéfních „tváří“. Oněch šest tváří je vyřezáno na širokých plochách „těla“ idolu: tři jsou na přední straně a symbolizují trojrozměrný svět, tři jsou na opačné straně a symbolizují pro obyčejného člověka nedostupné rozměry (čtvrtý, pátý a šestý).

Anastasia: Nejzajímavější je, že vědci se dodnes přou o to, co to může znamenat, stejně jako si zcela nevědí rady se symboly a znaky, jež jsou na něm umístěny. Také je zajímavé, že v prvním popisu tohoto idolu, který vypracoval pracovník muzea, když tento exponát přijímal, byla zmínka, že idol má zkřížené nohy. To by ukazovalo na pozici lotosu a na poznávání světa v procesu meditace. Očividně ale tato část artefaktu byla pro někoho krajně „nepohodlná“, protože to navádělo k zamyšlení, minimálně o spojitosti s Východem. Proto právě tato část v depozitářích muzea ještě před revolucí „beze stopy zmizela“.

Tohle tedy znamená, když se řekne, že je ztracen klíč k původním Znalostem: cenný artefakt byl sice objeven, ale co s ním dělat a jak přečíst dávné znaky a symboly, to nikdo neví. Celkem bylo na teritoriu dnešního Ruska objeveno mnoho, pro badatele velmi zajímavých symbolů, jež patřily dávným archeologickým kulturám. K těm patří například Hornovolžská kultura (nacházela se v oblasti řeky Volhy (horní Volhy), v oblasti mezi Volhou a Okou, na dnešním území Moskevské oblasti Ruska), v jejichž vrstvách našli nádoby s vyřezanými ornamenty a symboly, hliněné medailony s vyřezanými znaky (dávný medailon, v podstatě ta samá tamga). A jak velká je informační hodnota artefaktů, například kultury

Čebarkul (jižní část Uralského hřbetu, dnešní Čeljabinská oblast, Rusko).

Celkově vzato je Ural velmi bohatou oblastí na symboly a znaky. Nachází se tam třeba uralské skalní malby z období střední a mladší doby kamenné a z doby bronzové, jenž jsou opravdu ohromné! A co je zajímavé, vytvářeli je především na skalách, jež jsou obráceny k vodě. Voda, jak je známo, v interpretacích dávných lidí představovala symbol jiného, duchovního světa. Pokud byli zobrazováni ptáci, pak ve většině případů šlo o vodní ptáky. No a tradičně jako u všech dávných národů světa byly duchovní Znalosti zaznamenány v podobě geometrických tvarů (kruhů, mnohoúhelníků, vln, klikyháků, šikmých i rovných křížů, paprsků) a také v podobě antropomorfních bytostí, kopytníků, jež charakterizovaly především čtyři Bytosti. Co je ale hlavní, vyobrazovali figurky lidí v podobě „brouka“ (s rukama roztaženýma do stran a s pokrčenýma nohama), na jejichž hlavy umísťovali symboly duchovního osvobození nebo zdokonalení (nebo znak **AllatRa**, symbol Allatu nebo zobrazili několik vycházejících paprsků). Stojí také za zmínku i původní kultury Sibiře s jejich symboly a znaky…

Mimochodem, mnoho zajímavostí jsem načerpala také z prací, jež se věnovaly zkoumání východních kultur datovaných do období VII – VI. tisíciletí před naším letopočtem nejen na Urale ale i v přední a centrální Asii. Jde například o kulturu „lovců a sběračů“ Hacilar, která existovala *před devíti tisíci lety*. Je pro ni charakteristická bohatá výmalba stěn domů, nádoby s grafickou symbolikou, kde převládaly především sluneční (kruhovité) a kosočtvercové symboly.

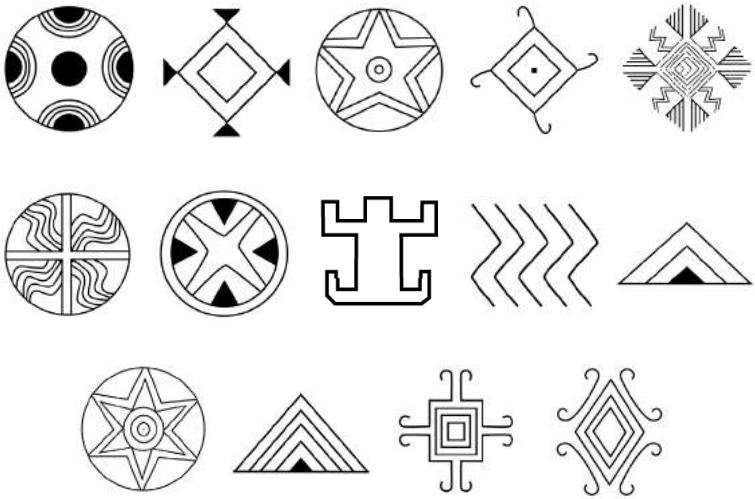

Obrázek č. 44. ***Symboly kultury Hacilar***
(VII – V tisíciletí před n. l.; západní Asie)

Nebo například kultura Çatalhöyük, o níž jste se už v rozhovoru zmiňoval, existovala v VII. tisíciletí před naším letopočtem stejně jako Hacilar na území dnešního Turecka.

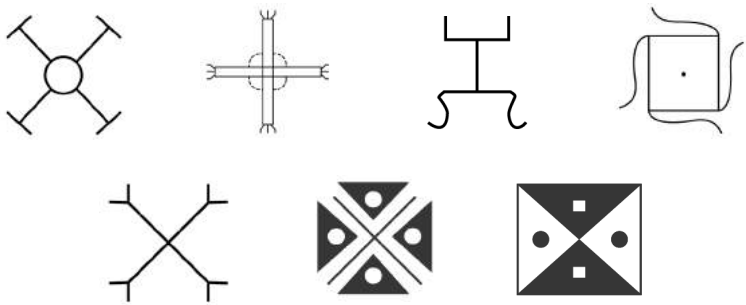

Obrázek č. 45. ***Symboly kultury Çatalhöyük***
(VII. tisíciletí před n. l.; západní Asie)

V její symbolice skutečně převládalo mnoho symbolů ve tvaru kříže a kosočtevrce, a zjevně tam uctívali božskou ženskou podstatu. Toto všechno svědčí o tom, že dávní lidé ovládali původní Znalosti o Duši, o čtyřech Bytostech, ale také o náležitých duchovních praktikách.

Je zajímavé, soudě podle pohřebišť, u dávných lidí této kultury neexistovaly ani znaky sociálního rozvrstvení, ani náznak nerovného postavení mužů a žen v otázkách vůdčí pozice v duchovních, sociálních nebo každodenních oblastech společenského života. Ve „svatyních", které vědci našli, bylo soustředěno mnoho ženských figurek Bohyně – Matky a také tam bylo velké množství maleb s reliéfními vyobrazeními Bohyně – Matky, býčích hlav, lvic. Mimochodem, nejznámější nalezená socha v této vrstvě je socha ženského božstva, jež sedí na *kubickém trůnu*, jehož *opěrk*y mají podobu *dvou lvic*. S tím samým se můžeme setkat i ve Starém Egyptě. Tam nacházíme lvy jako symboly bočních Bytostí a býčí hlavu jako osobitou dávnou interpretaci symboliky těchto znalostí.

Rigden: Ano, pro dávné národy, které uctívaly býka jako posvátné zvíře, byl takový asociativní výklad těchto znalostí skutečně charakteristický. Přesněji řečeno, býka, krávu, také hada a jiné zástupce viditelného světa zvířat, o kterých jsem už mluvil, začali lidé považovat za posvátné pouze proto, že kdysi dřívější pokolení, za použití jejich příkladu, asociativně vyprávěla o neviditelné struktuře člověka a světa. To samé se týká i světa rostlin. Samotná zvířata, plazy nebo rostliny tu nehrají žádnou roli. Je to to samé, jako kdybychom vzali jablko a přirovnali ho ke tvaru Duše

v přechodném stavu. Můžeme říci, že Duše je přibližně taková, má stejně kulatý tvar, že v jejích obalech je přítomna žlutá a červená barva. Stejně jako jablko, jakožto plod na slunci, zraje, tak i Duše, obrazně řečeno, dozrává, když se člověk duchovně zdokonaluje. A pokud bude duchovní část těchto Znalostí ztracena, pak se pro následující generace stane jablko posvátným plodem, kterému se budou klanět, protože bylo zapsáno v posvátných textech jejich předků. Přesně tak Materiální rozum materializuje všechno duchovní v lidském systému, aby nastolil svoji vládu.

Dříve základní duchovní praktiky, podobně jako je tomu dnes, vysvětlovali velmi zjednodušeně. Znamená to, že brali obyčejné asociativní příklady trojrozměrného světa, které byly pro člověka v běžném životě pochopitelné. Bylo to nezbytné pouze proto, aby si člověk mohl osvojit a pochopit počáteční etapy duchovní práce. Při jeho dalším duchovním rozvoji nezbytnost tohoto odpadala, protože člověk získal osobní zkušenost s pobytem na neviditelné straně reality (v duchovním světě). A tuto realitu není možné vysvětlit pomocí lidských slov, protože duchovní lidé se navzájem chápou i beze slov. A ti, kdo o této straně ještě nevědí, se neustále marně snaží logikou pochopit to, co je možné pochopit pouze pocity. Právě pro ně byly určeny takovéto hrubé asociace materiálního světa.

Ale vraťme se k „posvátné“ symbolice obrazu býka. V asociativním výkladu dávných lidí představovaly oči býka smluvené označení bočních Bytostí, prodloužená tlama s pysky (vypovídající, přesněji „bučící“ o minulosti) představovala Zadní bytost, a horní část hlavy s obloukovitými rohy znázorňovala Přední bytost v

podobě půlměsíce s růžky směřujícími nahoru (znak Allatu), jakožto symbol možného postupu do jiného světa. Na trup býka obvykle umísťovali znak kruhu, do něhož zapisovali šest linií jako hvězdu s šesti cípy. Ta byla symbolem šesti materiálních rozměrů, v nichž vládne Materiální rozum. A pokud šest linií hvězdy vypadalo jako kosý kříž protnutý horizontální linií, tak právě ony dva horizontální cípy („minusy“) ukazovaly ještě na to, že člověk kontroluje boční Bytosti nebo naopak na jejich aktivitu, což záviselo na dodatečných znacích. Mimochodem, na těle býka bylo buď zvlášť zdůrazněno břicho jakožto asociativní obraz prostoru umístění Živočišného světa, nebo záda, jež v asociativním chápání nesou (základy) materiálního světa. Na tato místa vyobrazovali odpovídající znaky. Později, když se objevilo náboženství jako instituce moci a řízení a když začala totální likvidace staré víry, změnila jedna část velekněží symbol býka v „posvátný obraz“, jemuž se mají klanět masy, ale přitom před nimi tajili pravé znalosti. Druhá skupina velekněží v boji o vlastní moc začala obraz býka vykládat jako záporný spolu s těmi znalostmi, které ztělesňoval.

Anastasia: Takovou záměnu asociativního obrazu za posvátný můžeme vidět i dnes v současných vírách. V takových náboženstvích jako je hinduismus, džinismus nebo zoroastrismus je dodnes kráva uctívána jako posvátné zvíře. Požívání hovězího masa je v hinduismu tabu a v prvních stoletích našeho letopočtu považovali vládcové Indie usmrcení krávy kýmkoliv z obyvatel za obrovský přestupek, který byl trestán popravou. A to už ani nemluvím o tom, jak jsou všechny produkty a odpady tohoto zvířete dodnes v těchto náboženstvích považovány za „posvátné a očistné“,

za „všelék proti všem duchovním a tělesným neduhům“. A co zůstalo z duchovních znalostí? Prakticky nic, pouze obecná filozofie, a i ta s materiálním odklonem k uctívání obyčejného zvířete. V konečném výsledku celé generace lidí místo toho, aby na sobě reálně duchovně pracovali, oblažují život obyčejnému přežvýkavému sudokopytníkovi.

Rigden: Ano, Materiální rozum je ve svých záměnách skutečně působivý.

Anastasia: Ano, své záměny do vědomí lidí vkládá velmi rychle a v lidské společnosti se to pak uchovává dlouhou dobu. Všechny tyto dávné kultury, které existovaly na území staré Euroasie, a jejich ozvuky svědčí o tom, že lidé měli duchovní Znalosti, jež pro ně byly důležitější než běžný život. Kromě kultur zmíněných výše je i mnoho jiných, které existovaly v době dávno minulé a měly ty samé symboly a znaky. Byly to například kultury Chassunská a Chaláfská (V. tis. před n. l.; území dnešního Iráku (severní Mezopotámie), Sýrie, Turecka; tyto kultury existovaly v období před vznikem Sumerské civilizace), Zagroské kultury – sídla Gandž Dare, Ali Koš (VII – VI. tis. před n. l. v Zagroských horách; dnešní Írán), kultura Méhrgarh na úpatí Sulejmanových hor (VI – V. tis. před n. l.; území dnešního Pákistánu); kultura Anau (V. tis. před n. l.; poblíž dnešního města Ašchabad, Turkménie). A to zdaleka není celý seznam, který ve skutečnosti obsahuje území v té době příhodné k osídlení. Toto území se rozkládalo od Evropy po Sibiř a od Afriky po Asii. A všude můžeme najít tu samou grafickou symboliku, ty samé geometrické znaky, jimiž byly bohatě zdobeny stěny domů i nádoby.

Rigden: A já řeknu ještě víc. Všimni si, že velké množství těchto znaků se nachází právě v oblastech, které jsou v bezprostřední blízkosti dávných, v duchovním smyslu významných, míst. Mám na mysli ta místa, kde ve své době duchovní lidé ovládající odpovídající znalosti aktivovali určité pracovní znaky, jejichž síla působení se uchovala po celá tisíciletí.

Anastasia: Chcete říci, že tato místa nejsou anomálními zónami uvolňování energie, tedy že jejich původ není přírodní ale umělý? Že byla vytvořena kdysi dávno díky aktivaci určitých pracovních znaků?

Rigden: Ano. Stačí prozkoumat události (alespoň ty, jež jsou dostupné v rámci historických záznamů), zejména co se týče duchovních aspektů, které se odehrály na tebou zmíněných místech, kde ve své době byly aktivovány znaky.

Anastasia: Vlastně ano… Pokud si například vezmeme Tripolskou civilizaci… Dnešní Kyjev dodnes nazývají „otevřenou čakrou“, městem síly. A pokud vezmeme v úvahu, že tam v dávné minulosti byl chrám Lotosu a v těsné blízkosti sídla Tripolské civilizace s velkým množstvím sakrálních znaků a symbolů známých nejen v tehdejší Evropě ale i na jiných kontinentech…

Rigden (s úsměvem): No a proč tam byl chrám Lotosu?

Anastasia: No ano… Skutečně, pokud budeme pokračovat v porovnávání podle „míst síly“, vyplují na povrch docela zajímavé okamžiky z historie

duchovního života lidstva. Pokud se například podíváme na východní pobřeží Řecka blízko města Larisa... Nedaleko odtud se nachází hornatý poloostrov Chalkidiki se svatou horou Athos! Dnes je to místo s největší koncentrací pravoslavných mnichů, je to duchovní klášter, který uctívá mnoho lidí a nachází se pod zvláštní záštitou Přesvaté Bohorodičky. V průběhu více než tisíce let jsou tam bez přestání pronášeny modlitby, všude se nacházejí dávné znaky, vyobrazení Bohorodičky a Archanděla Gabriela. Jak cenný je klášter Vatoped (postavený na počest Zvěstování Přesvaté Bohorodičky) nebo klášter Svatého Pantelejmona (Rusik, Rossikon) na Athosu? Vždyť k duchovní činnosti těchto dávných klášterů měl ve své době přímý vztah i Agapit Pečerský. Jen vskutku znakové události v minulosti mají vzdálené následky i v daleké budoucnosti!

Rigden: A všechno to začalo aktivací znaků...

Anastasia: Ano, Řecko a znaky jsou dva nerozlučné pojmy. Území Balkánského poloostrova bylo v minulosti (přibližně od III. do II. tisíciletí před naším letopočtem) místem rozšíření egejské, nebo jak se také ještě říká, krétsko-mykénské kultury. Je to jedna ze záhadných kultur. Soudě podle uměleckých památek v ní také byla uctívána ženská podstata a písemné památky obsahovaly hojnost znaků a symbolů. Nakolik je mi známo, dodnes nebylo dešifrováno kypersko-mínojské písmo, ze kterého se později vyvinulo písmo kyperské. A znaky kyperského písma se velmi podobají tripolským znakům a znakům jiných, ještě starších kultur. Znaky tedy zůstaly, jejich původní význam byl ovšem ztracen.

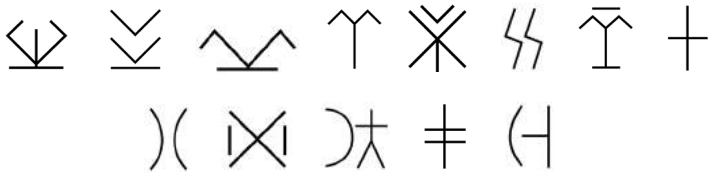

Obrázek č. 46. ***Znaky kyperského písma***
(XI. st. před n. l.; dávná písemná památka obyvatel ostrova Kypr, jež se nachází ve východní části Středozemního moře)

Rigden: Všechno kdysi mělo stejný základ, existoval společný jazyk a společné znaky. Dnes je ale jazyk zapomenut a znaky jak byly, tak i zůstaly. Jenomže lidé přišli o duchovní součást Znalostí o těchto znacích. Vzpomínky na sílu působení znaků se však u člověka uchovaly na genetické úrovni. ***Pokud se podíváme na to, co každá z Osobností upřednostňuje, jaké symbolice intuitivně věnuje nejvíc pozornosti, jaké „ornamenty“ jsou jí příjemné a obklopuje se jimi i v běžném životě, můžeme vidět tytéž základní znaky a symboly.*** Stačí se podívat na to, jaké „vzory“ člověka obklopují na předmětech všedního užívání, ve výzdobě interiéru i exteriéru bydliště a dokonce i na jeho osobních věcech. Přičemž nemusí to být jen doma, ale třeba i v práci (znaky a symboly firem nebo společností, loga na různých příručních předmětech, internetových stránkách a tak dále). Pro lidi je to natolik všední záležitost, že se ani neptají, odkud vycházejí jejich přání, proč podvědomě upřednostňují určité znaky a symboly, proč se jimi obklopují a jak to působí na jejich život.

Anastasia: Ano, to je fakt. Skutečně jsem o tom nikdy nepřemýšlela, dokud jsem se nesetkala se

Znalostmi, které jste nám poskytl. Pamatuji si, že poté, co jsem poprvé vyslechla tyto informace a začala jsem věnovat pozornost vybavení své domácnosti, bylo to pro mne odhalením. Pochopila jsem to, co mne neustále obklopovalo. Kolem dokola byly samé „vzory“ a základní „ornamenty“ zdůrazňující to, o co jsem se ve svém životě podvědomě snažila. Některé z nich byly navíc pracovními znaky. V konečném výsledku je to tedy tak, že když jsem je každý den měla na očích, nevědomky jsem je aktivovala svou pozorností. To znamená, že působily na můj život výhradně pouze na základě mé vlastní volby, jež byla založena na tom, co má Osobnost tajně, podvědomě upřednostňovala.

Rigden: Soustředěné pozorování sebe sama vede k zajímavým objevům. Člověk v sobě odhalí to, čeho si občas dříve snadno všímal jen u jiných lidí.

Anastasia: Ano, tehdy to pro mne byl skutečný objev, který mi umožnil upravit můj život i v tomto ohledu… Ale teď jste mě zcela zaujal samotnou myšlenkou, že je možné vypozorovat místa aktivace znaků počínaje dávnou minulostí. Pokud provedeme důslednou analýzu, všechno přesně zapadne na svá místa, jako části mozaiky. Například Rusko, jižní část Uralského hřbetu… Jižní Ural je bohatý nejen na symboly a znaky, ale i na záhadná a anomální místa. Například nedaleko města Čebarkul archeologové našli tu samou „Zemi měst“ s jednotnou kulturou, o které jsme se už v rozhovoru zmínili. Jsou to dávná města, která existovala ve IV – III. tisíciletí před naším letopočtem na území dnešní Čeljabinské a Orenburské oblasti, na území Baškortostánu (Rusko) a severního Kazachstánu. Šlo tedy fakticky o celou civilizaci v

období, kdy existoval Starý Egypt. Tato města byla od začátku dobře naplánována a měla komplikovaný architektonický plán. Přičemž kromě pravoúhlých tvarů mnohá z nich měla i jasný tvar kruhu, jiná měla tvar vejce (pooválu, očividně šlo o paralelu s kosmickým vejcem, které bylo známo v mytologii mnoha dávných národů).

Celkově je třeba zdůraznit to, že dávné kultury Sibiře, které zaujímaly velké území západní Sibiře, jižního Uralu, západní část střední Asie mají velmi bohatou znakovou symboliku. Na druhé straně to asi ale nikoho nepřekvapí, vždyť nedaleko se nachází vstup do Brány Šambaly.

Rigden: Přesně tak, znaková symbolika v těchto oblastech je ke zkoumání nejbohatší a nejzajímavější. Ale přesto, aby bylo možné udělat si o ní alespoň rámcovou představu a pochopit, odkud vycházejí její kořeny, je pro porovnávání znaků a symbolů lepší obsáhnout rozlehlejší území: od západní Sibiře v Rusku po indické hory, od íránských hor Zagros po mongolskou plošinu.

Anastasia: Ano, jenom co Altaj vydal unikátních archeologických objevů a kolik je tam anomálních míst. Ačkoli i pohoří Zagros (území dnešního Íránu) je velmi záhadné, když vezmeme v úvahu mnohakilometrové vápencové jeskyně, které si po tisíciletí uchovávají nejen svoji podstatu, ale i lidská tajemství, symboly a znaky. A pokud prozkoumáme duchovní historii generací lidí, jež žili na těchto místech, dojdeme k relativně zajímavým srovnáním. Hory Zagros vystupují ze západní strany k údolím Mezopotámie – místu kde

se nacházely sumerské městské státy v IV – III. tisíciletí před naším letopočtem. Kultura Sumerů je opět spojena s těmi samými základními znaky a symboly, které jsou i u jiných národů. A některé jejich posvátné legendy, například o potopě, o rajském ostrovu, byly později přejaty židovskými veleknězi při sestavování textů, jež byly následně zahrnuty do Bible. Samozřejmě z nich však vypustili odkazy na sumerskou civilizaci jako původní zdroj.

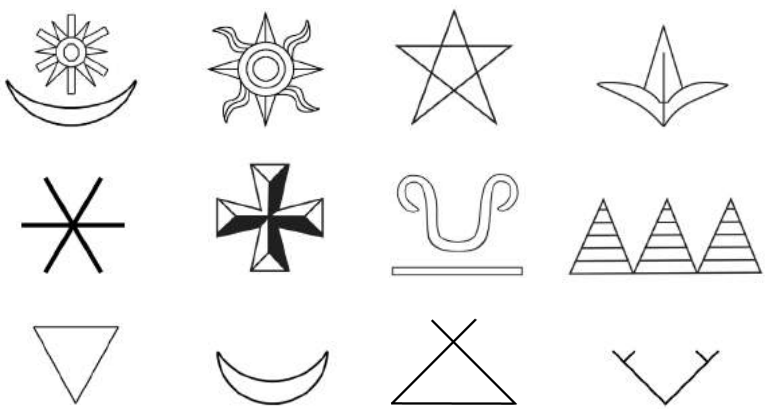

Obrázek č. 47. ***Znaky Sumerské civilizace***
(III. tis. před n. l., jihozápadní Asie)

No a nemůžeme samozřejmě zapomenout na proroka Zarathuštra, který na tomto území dávné Persie (v I. tisíciletí před naším letopočtem), které se nachází právě v horách Zagros, kázal učení o Ahura Mazdovi. Vždyť na základě tohoto učení byla vytvořena posvátná kniha Avesta a zoroastrické náboženství, které podstatným způsobem ovlivnilo mnoho lidí z následujících generací a to nejen na těchto místech.

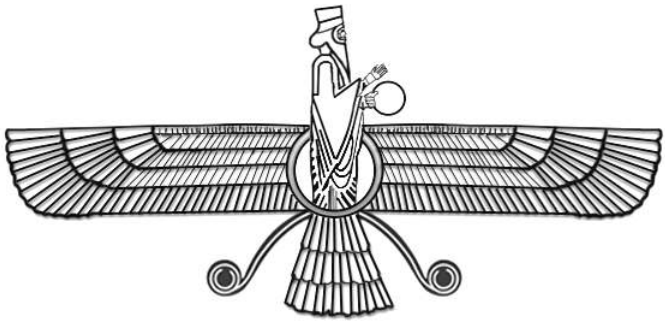

Obrázek č. 48. ***Zobrazení symbolu Ahura Mazdy na dávných basreliéfech***

Nakolik je mi známo, byla tato ideová koncepce zoroastrismu ve své době na Východě velmi populární a ovlivnila formování takových masových náboženství jako je manicheismus, mithraismus, judaismus a ovlivnila také na křesťanskou sektu katarů, jež rychle rozšířila svůj vliv v západní Evropě v XI – XIII. století našeho letopočtu. Jejich náboženské názory pak římsko-katolická církev považovala za „nebezpečné kacířství"…

Takový řetězec objevů se pak s každým dalším krokem stává ještě zajímavější… Pak je tu archeologická kultura Méhrgarh na úpatí Sulejmanových hor (území dnešního Pákistánu)…

Rigden: Pradávné kultury poloostrova Hindustan v povodí řeky Indus? Ó ano, to bylo velmi zajímavé období, co se týče aktivace znaků…

Anastasia: Pamatuji si, jak jste nám kdysi vyprávěl o jednom z globálních bodů protínání… o místě, kde se nachází největší světový horský uzel Asie, který vznikl spojením systému nejvyšších pohoří planety

- Pamíru, Hindúkuše a Karákóram. V kontextu toho vyprávění jste se dotkl tématu velmi vyspělé kultury, která existovala nedaleko od těchto míst před pěti tisíci lety, tedy ve III. tisíciletí před naším letopočtem. Tak jste mne touto informací zaujal, že jsem se začala věnovat hlubšímu zkoumání této otázky. Archeologové dnes podle dohody nazývají tuto kulturu Indickou kulturou, ale je i jiný název – Harappská civilizace podle místa vykopávek v Harappu, který se nachází v západní části jižní Asie, v Pákistánu (západním Pandžábu).

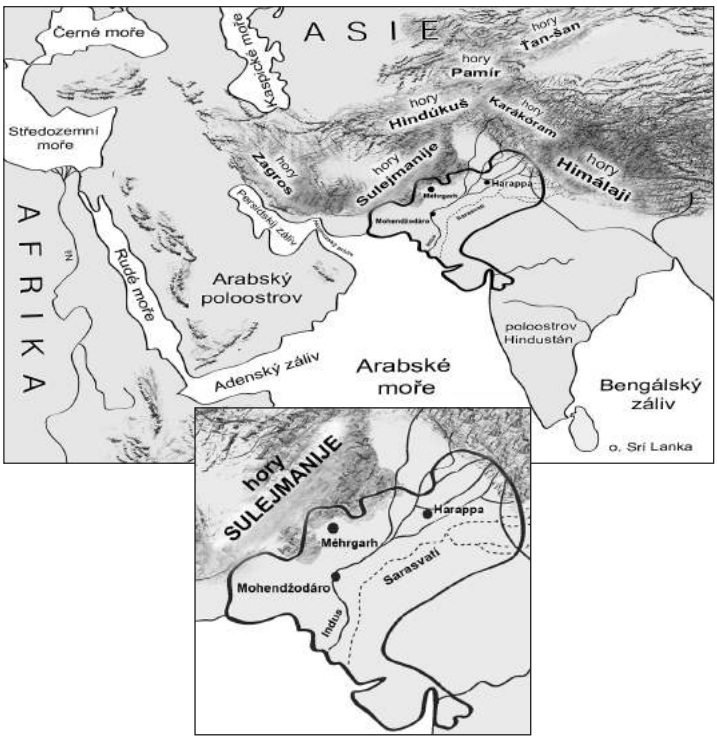

Obrázek č. 49. ***Mapa míst, kde se nalézala Harappská civilizace*** *(III. tis. před n. l.; jižní Asie)*

Na mapě jsou označeny symbolické hranice dávné civilizace, k jejímž hlavním centrům patřili Harappa, Méhrgarh, Mohendžodáro (nazvané podle místa vykopávek), řeka Indus a koryto kdysi posvátné řeky Sarasvátí (označena tečkovanou čárou), která podle mytologie ztělesňovala ženské božstvo. Sarasvátí je legendární řeka dávné minulosti a území okolo ní bylo považováno za posvátné. Podle legendy se mezi řekami Sarasvátí a Drsadvati (Drishadvati) nacházela posvátná země védismu a bráhmanismu vytvořená bohy a její název byl Bráhmavarta (v překladu ze sanskrtu to znamená země Bráhmy). Byla považována za „posvátnou zemi", v níž kdysi dávno žil kmen Bharatů a byly tam sestavovány texty posvátných Véd.

Celkově vzato na mě tato velmi vyspělá civilizace udělala velký dojem. Existovala tisíce let na relativně velkém území (větším než jiné dávné státy té doby), měla centralizovanou městskou strukturu a také stabilní, po tisíce let neměnnou kulturu, tedy s ohledem na to, že tam žili lidé různých ras a národností. Přesně jako to bylo u nás v Sovětském svazu. Jenže na rozdíl od Sovětského Svazu obyvatelé Harappské civilizace, jak to tak vypadá, ovládali duchovní znalosti, a tyto informace byly dostupné mnoha lidem. Harappská (indická) civilizace, jak jste nás tehdy upozornil, existovala v době Sumerské říše, Starého Egypta, tedy v době předtím, než do této země přišli Arijové, předtím než byl vytvořen posvátný sborník textů - Védy! Ale jaké znalosti měli lidé této civilizace, to je prostě neuvěřitelné! Informace od vás mi doslova otevřely oči v ohledu mnoha historických a archeologických sdělení, a dokonce pro mne bylo překvapením, proč archeologové taková očividná fakta nevidí.

Během vykopávek tam (stejně jako u Tripolské civilizace dávné Evropy, v Çatalhöyük v západní Asii) našli mnoho terakotových ženských sošek, což ukazuje na to, že uctívali bohyni matku, Ženskou podstatu, tedy tvořivé síly Allatu. Archeologové na místech, kde existovala Harappská civilizace, objevili několik velkých „oltářů“ se studnami a místy k omytí. V podstatě je to důkazem toho, že znalosti o zvláštní magické přeměně za pomoci vody, kdy člověk s duchovní vírou se během náboženských rituálů omýval, byly známy již velmi dávno!

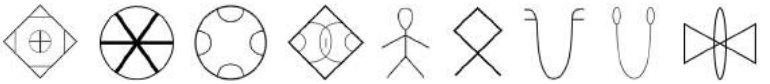

Obrázek č. 50. ***Znaky Harappské civilizace***
(III – II. tis. před n. l.; údolí řeky Indus, jižní Asie)

Nejpodivuhodnější je ale samozřejmě harappské znakové písmo, které není dodnes rozluštěno. Vědci nacházejí některé shodné znaky u Sumerů a domnívají se, že by toto písmo mohlo být blízké chetitskému hieroglyfickému písmu. Navíc objevili, že téměř 50 symbolů harappské kultury se podobá znakům z Velikonočního ostrova! No ale kde se nachází jižní část Tichého oceánu, přesněji samotný Velikonoční ostrov, a kde Indie a Pákistán, tedy místo, kde se vyskytovala dávná harappská kultura?! Dělila je vzdálenost 13 tisíc kilometrů a čas v řádech tisíců let! To vypovídá o tom, že tyto znaky a symboly znaly v různých částech světa v různých dobách.

Rigden: A tak to také je. Už jsem mluvil o tom, že tyto znaky a symboly, jež v sobě obsahují základní

Znalosti o světě a o člověku, byly prakticky na všech kontinentech bez ohledu na to, že místní národy jim v různých dobách přidávali v jejich výkladu určitý svůj charakter.

Anastasia: Důležitost některých znaků, podle mého názoru, dokazuje ještě jeden fakt. To, jaký byl na ně „uspořádán hon“. Vezměme si například historii dávného písma Velikonočního ostrova. Na tomto místě, znalosti o znacích a symbolech, stejně jako jejich užívání v písmu, vymizelo zcela nedávno, v polovině XIX. století, kdy na ostrov vtrhla „západní civilizace“ v podobě lidí, kteří sem připluli na holandských a španělských lodích. O zvláštním písmu užívaném na ostrově řekl světu misionář, který tam pobýval. Obyvatelé ostrova si vedli své záznamy pomocí zvláštních znaků na dřevěných destičkách, které byly téměř v každém domě. Když ale Evropanům tento misionář odhalil znaky užívané na Velikonočním ostrově, udělal tím on a poté jeho následovníci zároveň všechno pro to, aby toto písmo zničili, aby ho vyhladili jako pohanské kacířství. A co dnes zůstalo z této kultury, která ještě zcela nedávno existovala? Několik set obrovských soch hlav, které jsou velké jako několikapatrový dům, váží okolo 20 tun a jsou rozeseté po celém Velikonočním ostrově. K tomu ještě několik desítek destiček jakožto památník písemností, které se jako zázrakem dochovaly, a také hůl a náhrdelník, zdobený písmeny. Poslední zmíněné památky jsou však roztroušeny po různých světových muzeích. Mám takový dojem, že žrecové z různých koutů světa poté, co se dozvěděli o těchto znacích a symbolech, udělali všechno proto, aby je zničili, a to nehledě na to, že i tak to byly už jen ubohé pozůstatky tehdejších znalostí.

Rigden: Tak Archónti přeci nespí, ale konají. Kdo lépe než oni rozumí, co jsou to znaky, a tím spíše co představuje takový aktivovaný znak ve skutečnosti.

Anastasia: Nejsmutnější však je, že to zdaleka není jediný případ takového totálního zničení znalostí. Na počátku XX. století jeden evropský etnograf cestoval po jižní Africe. Pohyboval se v oblasti pásu Dračích hor (těch samých hor, kde domorodci zanechali své skalní nápisy), a dostal se až do vesnice kmene Basuto (Basotho). Překvapilo ho, že všechny stěny hliněných domů kónického tvaru se slaměnými střechami byly vyzdobeny různě barevnými ornamenty, o které se majitelé domu pečlivě starali. Ukazuje se, že to bylo písmo tohoto národa, kde každý znakový symbolický detail ornamentu něco znamenal. Etnograf svůj objev publikoval v jednom specializovaném časopise, aby získal pozornost vědců a lingvistů. Ale místo odpovědi se rozhostilo ticho. Když ale po mnoha letech někdo z odborníků zcela náhodou našel tento článek a do oněch míst se za účelem prozkoumání tohoto neobvyklého písma vypravila skupina vědců, ukázalo se, že tam už někdo „zodpovědně“ zapracoval na tom, aby tento ornamentální jazyk z povědomí kmene Basuto vymýtil!

Rigden (s pousmáním): A proč „někdo“? Okamžitě poté, co byl článek tohoto etnografa publikován, se do oblasti Dračích hor spěšně vydali jiní „odborníci“. Vždyť v té době byl kmen Basuto pod britskou nadvládou. Vláda velké Británie, která byla manipulována „svobodnými zednáři“, se do té doby jen málo vměšovala do záležitostí tohoto národa. Jejich násilné poručnictví afrického národa bylo více spojeno s diamanty

– přesněji s kimberlitovými trubkovitými tělesy, jež obsahují diamanty a byly objeveny nedaleko od tohoto místa. Jakmile se ale objevila informace spojená se znakovým, ornamentálním písmem tohoto národa, „svobodní zednáři“ na ni zareagovali mnohem rychleji, než na přítomnost diamantů v těch samých místech jižní Afriky.

Tito „odborníci“, kteří tam přišli jako katoličtí misionáři, tedy pro kmen operativně vytvořili na základě latiny nové písmo (sisuto). Otevřeli tam školy a začali v nich učit toto písmo a také angličtinu, čímž nové generace násilně odnaučovali jazyku a písmu jejich předků. Natolik tím lidem zamotali hlavu, že když sem přijeli vědci a lingvisti, ukázalo se, že dokonce už ani sedmdesátiletí stařečkové si nepamatují písmo svých otců, protože se učili jen anglicky a písmo sisuto. Výsledkem je, že místní obyvatelstvo dnes slepě kopíruje ornamenty svých předků a původní smysl nechápe, mění ho a zjednodušuje. Své domy často zdobí za účelem dodatečného výdělku, který se zakládá na tom, že přilákají zahraniční turisty. Ti se sem jezdí podívat na „svébytnou kulturu místního národa“. Lidé dokonce ani nechápou, o jaké základy duchovních znalostí přišli, a proč dnes je, i jejich vládu, tak snadno řídí ti samí cizinci, kteří v zemi vyvolávají nezaměstnanost, hlad, vzpoury a politické převraty.

Anastasia: Je to tak. Je jasné, proč hlasatelé od Archóntů mluví o tom, že znaky jsou jen primitivní jazyk, v němž není nic podstatného, že je to pouze folklór… Čím víc je lidé budou spojovat s běžnými věcmi, tím lepší to pro Archónty bude. Pak se nikdo nedobere k jejich podstatě. A Archóntové na takové

projekty, zaměřené na to, aby zničili duchovní znalosti, aby vymazali z paměti národů znalosti o tvořivých znacích a symbolech, penězi nešetří…

Rigden: Proč to Archónti dělají, je jasné. Ale smutná je jiná věc. Že sami lidé, jejich většina, Archóntům umožňuje, aby to dělali!

Anastasia: Ještě bych ráda řekla několik slov o Velikonočním ostrovu. Mezi místními obyvateli se dochovala pověra, že ceremoniální plošiny („ahu“), na nichž se nacházejí některé kamenné sochy, představují propojení mezi viditelným a neviditelným (nadpozemským) světem. A také to, že samotné kamenné sochy („moai“) obsahují nadpřirozenou sílu předků. Tato síla je podle pověry schopná jakoby regulovat přírodní jevy a samozřejmě může také vést k blahodárnému výsledku, ke vzkvétání národa…

Rigden: Ale nic nadpřirozeného tam není. Prostě tam kdysi žili lidé, kteří věděli, jak a proč je třeba aktivovat některé znaky. Pokud by jejich potomci nepřišli o znalosti, které jim byly dány, tam by se lidé, kteří dnes na ostrově žijí, lépe navzájem chápali a lépe by chápali i elementární spojení s jinými světy. Lidé, kteří měli znalosti, obvykle jako způsob předávání těchto znalostí a legend svým potomkům, jako takovou kroniku, používali znaky nanesené na kamenné sochy. Sami sebe pak také často zdobili určitými tetováními, jež měla zvláštní symbolický smysl. Pro nezasvěcené to byly jen obrázky, které vlastně nic neznamenaly, ale vzbuzovaly úctu a strach vůči tomu, kdo podle jejich názoru „určitě něco neobyčejného uměl“. Později samozřejmě docházelo k obyčejnému napodobování.

Anastasia: Ano, ale na kamenných hlavách a plošinách, které jsou na Velikonočním ostrově, znaky nejsou.

Rigden: A kdo říkal, že tyto hlavy už dál nepokračují? Ať v těch místech kopají hlouběji, potom možná najdou to, co je před jejich zraky skryto. Ale to není podstatou věci. I když lidé najdou něco zajímavého spojeného se znaky a symboly, co s tím budou dělat? Pokud převažuje materiální myšlení a chybí Znalosti, tak v lepším případě vyvolají senzaci v médiích, aby na ostrov přilákali víc turistů a vydělali víc peněz. A tím to končí. Znalosti jsou cenné pro toho, kdo duchovně hledá pouze tehdy, když je možné je využít, zdokonalit se a poskytnout duchovní pomoc druhým lidem.

Anastasia: O tom není pochyb. Vaše slova v pravou chvíli potvrzují materiál archeologických vykopávek Harappské civilizace, který jsem si sebou na tuto schůzku přinesla. Jak se říká, kdo hledá, najde. Byly tedy nalezeny znaky, symboly a unikátní artefakty, současní badatelé by je však mohli vykládat lepším způsobem. Vyrobila jsem kresby fotografií archeologických nálezů včetně artefaktů z Mohendžodára (smluvený název ruin kdysi největšího města harappské civilizace, bylo objeveno v údolí řeky Indus v dnešním Pákistánu). Tady je například ona steatitová pečeť, o které jste vyprávěl! Muž sedí na pahorku v pozici lotosu. Když jsem poprvé viděla tuto fotografii, tak mě samozřejmě překvapilo, že lidé se před pěti tisíci lety věnovali stejným duchovním praktikám jako my dnes!

Je pravda, že muzejní popis této pečeti, stejně jako i ostatních nálezů, mě opakovaně donutil k

smutnému pousmání. Vždyť tento popis v podstatě odráží způsob chápání světa těch lidí, kteří ho vyhotovili. Já sama bych ale, pokud bych byla na místě těchto vědců a nevěděla bych o existenci této duchovní praktiky, uvažovala určitě stejně. Archeologové toto vyobrazení popisují následujícím způsobem: obnažené mužské božstvo se třemi tvářemi sedí na trůnu v jogínské pozici; na rukou má náramek, na hlavě složitou pokrývku hlavy, jejíž vrcholek vypadá jako „fíkusová větev“. Pronášejí různé domněnky včetně takových, že když je u muže vyobrazeného na pečeti nad hlavou taková „rostlina“, tak to určitě symbolizuje, že má toto „božstvo se třemi tvářemi“ moc nad přírodou.

Obrázek č. 51. Na pečeti je zobrazení člověka, který provádí duchovní praktiku na aktivaci znaku

(Harappská civilizace; III – II. tis. před n. l.; údolí řeky Indus, jižní Asie)

Rigden: Myslím, že pokud by člověk, který tuto pečeť vyrobil, uslyšel takový výklad „učených lidí“ z daleké budoucnosti, tak by nebyl překvapen o nic míň než oni, když ji našli. Jak hluboko v daleké budoucnosti musela v duchovním vývoji klesnout civilizace, když její „výkvět“, přední lidé, „učení mužové“ uvažují podobným způsobem?! Jak bylo možné zapomenout to, co napomáhá duchovnímu osvobození člověka, to, co je hlavním cílem jeho života? Dávného mistra by takový výklad dnešních lidí ohromil ve stejném rozsahu.

A co se týče této pečeti, pro člověka znalého dávného šifrování znaků a symbolů, které ukazují na určité základní meditativní techniky a duchovní praktiky vedoucí k duchovnímu osvobození, jsou tato označení jako otevřená kniha. Je zde jasně ukázáno, že člověk sedí v pozici lotosu. Nejde o obnažené mužské božstvo. Je to odkaz na začátek meditace. Je zapojena dolní čakra (dochází k vzestupu energie a jejímu pohybu skrze energetické meridiány)… „Trůn na kopytech“ ukazuje pouze na to, že tento člověk je duchovně výš než jeho Materiální podstata (jejímž symbolem jsou kopyta). Kromě toho v některých případech takové smluvené grafické označení (malá vyvýšenina, na které sedí meditující člověk) může ukazovat na Vedoucího skupiny při společném provádění této duchovní praktiky. Přítomnost čtyř tváří (tří viditelných a jedné neviditelné) vypovídá o úrovni dané duchovní praktiky, v níž je už využívána celistvost čtyř Bytostí v poznání neviditelného světa. Mimochodem, když v dobách dávno minulých zobrazovali tři tváře, měli tím na mysli tváře čtyři (čtvrtá strana je neviditelná), o čemž svědčí například mytologie a zobrazování „bohů“ ve staroindické kultuře. Znak nad hlavou muže vůbec není „větví

fíkovníku“. Tímto způsobem je ukázán výstup energie z čakry Sahasrára a aktivace pracovního znaku v průběhu této meditace.

Anastasia: Ano tady samotný znak vypovídá o duchovní úrovni tohoto člověka, který je schopen ho aktivovat.

Rigden: Nepochybně, toto není jednoduchý znak. Horní nápis pro člověka znalého věci znamená pokyny k této duchovní praktice a říká, k čemu je předurčena.

Anastasia: V podstatě tady jsou všechny znaky, které tuto duchovní praktiku identifikují: kosý kříž jako symbol čtyř Bytostí, s určitými akcenty; znak ryby označující ponoření do změněného stavu vědomí; znak vlny ukazující na pohyb energie; znak Allatu upravený pro zápis… V podstatě tedy to samé, co je i na dávných skalních nápisech. Tady dokonce, i když lidé postupem času zahalí tyto znaky do svého materiálního pojetí, tak samotné vyobrazení si uchová duchovní informace pro znalé lidi nových pokolení.

Rigden: Přesně tak.

Anastasia: Víte, že když jsem hledala informace o Harappské civilizaci, tak jsem zcela nečekaně našla i mnoho jiných zajímavých faktů? Vezměme si třeba tu steatitovou pečeť, o které jste mluvil… Mimochodem, myslím si, že i pro čtenáře bude zajímavé dozvědět se, stejně jako to svého času bylo zajímavé i pro mne, proč se v dobách dávné minulosti často vyráběly pečeti právě ze steatitu. Vždyť tento materiál používali už v období starší doby kamenné. Svědčí

o tom archeology objevené ženské rituální figurky „paleolitických Venuší“, které jsou z tohoto nerostu vyrobeny.

Rigden: Tento materiál byl v různých dobách mezi národy velmi rozšířen. Právě ze steatitu se vyráběly magické figurky v dávné Indii, ve Starém Egyptě, a je popisován jako kámen obdařený posvátnými vlastnostmi. Používali ho na Urale, v Asii i v Americe. V dávné minulosti ho nazývali „ohnivým kamenem“, protože „si podmaňoval plameny a nutil dokonce i rozpálenou horninu, aby následovala jeho vnitřní tvar“. Spatřovali v tom sakrální filosofii. Faktem je, že tento kámen není „prázdný“. Steatit má skutečně unikátní vlastnosti. Kromě toho, že se snadno opracovává (skládá se z talku, magnezitu a chloritu), je odolný, má vysokou tepelnou jímavost a tepelnou vodivost, je odolný vůči chemickým i akustickým vlivům (nerezonuje a nepřenáší zvuk). Celkově vzato, jak by se dnes řeklo, talkochlorit (tak ho dnes nazývají geologové) má dobré izolační vlastnosti a je zdrojem pozitivní energie. Když se ohřeje, vysílá tepelné vlny, jejichž frekvence odpovídá frekvenci tepelného vyzařování lidského těla a činí okolo 8 – 9 mikronů. Má i řadu dalších vlastností, které pozitivně působí na lidské zdraví. Věděli o tom už lidé v dávné minulosti, a proto ho často používali v běžném životě, ale i v magii.

Kromě toho, díky těmto unikátním vlastnostem tohoto nerostu nebylo možné pečeti ze steatitu spálit, byly dostatečně odolné a uchovaly se po tisíciletí. Proto byl steatit využíván k předávání znalostí budoucím generacím…

Anastasia: A tady je kopie vyobrazení steatitového otisku z nálezů v Mohendžodáro. Už jste nám o něm kdysi vyprávěl. Zde jsou skutečně vyobrazeny znalosti o technice provádění skupinové meditace Ohnivý Lotos. Soudě podle otisku je vedoucí osobou meditace žena, která je ve spojení s duchovním světem. Na její hlavě je umístěn znak **AllatRa**.

Obrázek č. 52. ***Zobrazení skupinové meditace na otisku pečeti***
(Harappská civilizace; III – II. tis. před n. l.; údolí řeky Indus; jižní Asie)

Tuto pečeť ovšem ve vědeckých knihách popisují jako rituál přinášení oběti s procesím ze sedmi figur, kde je umístěno božstvo stojící na posvátném „fíkovníku“. Je pochopitelné, že když jsou v lidské společnosti ztraceny základy duchovních znalostí, sakrální symboliky a znaků, je těžké cokoli podobného pochopit z pozice materiálního pohledu na svět. Pro většinu lidí

ani dnes tento obrázek nevystoupí za hranice jejich současných představ o světě.

Rigden: Každý si v životě nese svůj ranec osobních zkušeností. Podle jeho obsahu člověk posuzuje svět, ve skutečnosti ale posuzuje sám sebe. Materiální pohled na svět uzemňuje, ještě více, zotročuje Duši a ztěžuje jí situaci, nutí člověka doslova jako vězně vláčet za sebou tyto tíživé okovy ve svém vědomí. Duchovní pohled na svět dává Duši křídla, zdokonaluje a napomáhá formování osobního rance zkušeností výlučně z hodnot duchovního světa. Ty totiž nemizí ani po smrti fyzického těla člověka.

Anastasia: Po několikáté se přesvědčuji, jak je pro člověka důležité, aby měl osobní duchovní zkušenost a Znalosti a aby se ke svému duchovnímu rozvoji choval s veškerou odpovědností. Vždyť život utíká velmi rychle. Soudě podle pozůstatků o tom v harappské kultuře určitě věděli. Tady je vyobrazení razítka pečeti, o které jste mluvil jako o symbolickém schématu meditace zaměřené na čtyři Bytosti. Je na ní opět zobrazen člověk se třemi tvářemi, který sedí v pozici lotosu. Nad jeho hlavou v oblasti čakry Sahasrára je symbolicky zobrazen lotosový květ (stejným způsobem květ malovali i dávní Egypťané) a schematické označení znaků Allat, **AllatRa**. A vedle je nápis v podobě symbolů a znaků. Po stranách centrálního vyobrazení jsou *čtyři* zvířata.

A jaká jsou ta *čtyři zvířata*? Slon, tygr, buvol a jednorohý nosorožec! Slon je zobrazen, jak odchází stranou, což je symbol Zadní bytosti, vleklé a silné minulosti člověka. Útočící tygr je symbolem agresivní Pravé bytosti. Bučící buvol je symbolem Levé bytosti,

pokud vezmeme v úvahu ten samý symbol dávné Indie a jihovýchodní Asie, kde byl buvol symbolem nadpřirozené síly a mužské podstaty. No a jednorohý nosorožec byl podle mytologie dávných národů Indie symbolem síly, pronikavosti, štěstí, odvážné bytosti, které se bojí dokonce i tygr. To znamená, že je obdařen charakteristikami Přední bytosti. I tady je, zdaleka ne náhodou, zobrazena symbolika jednoho rohu.

Obrázek č. 53. ***Pečeť se zobrazením meditace zaměřené na čtyři Bytosti***
(Harappská civilizace; III – II. tis. před n. l.; údolí řeky Indus; jižní Asie)

Mimochodem, víte, že jsem s údivem objevila, že na pečetích harappské kultury byla rozšířeným symbolem mytologická bytost s jedním rohem (vědci ji nazvali jednorožcem), která je vyobrazena spolu s posvátnými (duchovními) atributy? Pro mne to byl velmi zajímavý objev, když vezmu v úvahu to, co jste nám dříve o této bytosti vyprávěl.

Rigden: Jednorožec byl odedávna jedním ze symbolů Přední Bytosti, jež napomáhá duchovně čistému člověku, aby se spojil se svojí Duší, aby vystoupil z kruhu reinkarnací. Ztělesňoval snahu zaměřenou pouze jedním směrem, duchovním směrem, proto ho také obdařovali vlastnostmi, které jsou vlastní člověku, který na sobě duchovně pracuje. Těmi vlastnostmi jsou: čistota, šlechetnost, moudrost, síla, chrabrost, dokonalé dobro a také je to spojováno se silami Allatu, tedy s božskou čistotou ženské podstaty (mýty o Panně a jednorožcovi).

Obrázek č. 54. ***Symbol v podobě jednorožce na pečeti protoindické civilizace***

(Harappská civilizace; III – II. tis. před n. l.; údolí řeky Indus; jižní Asie). Na pečeti jsou dva jednorožci (jejich krky a rohy jsou vyobrazeny se zřetelnou spirálovitou strukturou) a spolu s kruhem uprostřed tvoří stylizovaný symbolický znak Allatu s kruhem (symbol **AllatRa)***. Nad ním je kosočtvercová struktura a sedm velkých listů (to ukazuje na duchovní*

přeměnu člověka a na jeho postup do sedmé dimenze) a také dva malé lístky po stranách kosočtverce. Kosočtvercový znak v dolním rohu pečeti s koulí uvnitř (znak kosočtverce je znakem transformace) také ukazuje na člověka, který dosáhl duchovního osvobození a postoupil během života do sedmé dimenze (4 kruhy v rozích kosočtverce ukazují na jeho čtyři zcela kontrolované Bytosti; vnitřní kruh je zobrazen jako symbol šestirozměrného světa, v tomto symbolu se ukazuje na to, že člověk postihl všech šest světů skrze vnitřní poznání).

Když prozkoumáš historii národů, tak například Sumerové používali vyobrazení jednorožce jako symbol spojený s kruhem (Duší), který badatelé vykládají jako „měsíční symbol“ a také jako atribut bohyní v pojetí duchovní čistoty. Asyřané zobrazovali jednorožce na basreliéfech spolu se Stromem Života, Egypťané jeho obrazu přisuzovali nejlepší morální kvality. Peršané podle jejich posvátných znalostí považovali jednorožce za dokonalost, za představitele „čistého světa“ mezi zvířaty (původně čtyřmi zvířaty), a jeho roh pokládali za jedinou sílu, která je schopná porazit Ahrimana. Nebo si vezměme staroslovanské legendy a byliny zaznamenané ve starém ruském sborníku duchovních písní „Holubičí kniha“ (kniha, kterou ve XIII. století náboženští žrecové toho času zakázali), kde je jednorožec zmiňován jako Indrik-zvíře (Indra). Jsou v ní následující verše:

„Indrik-zvíře je u nás zvíře všech zvířat,
A on, zvíře, chodí v podzemí,
Prochází všechny hory bělokamenné,
Čistí prameny a průtoky.
Když se toto zvíře rozehraje,

Celý vesmír se rozechvěje,
Všechna zvířata se mu, zvířeti, klaní,
On nikomu křivdy nečiní...“

Anastasia: Ano, setkala jsem se s těmito bylinami, ve kterých se popisuje pohled na svět dávných lidí, včetně otázek kosmologie, sociologie a duchovních znalostí. Ale zajímavými se pro mne staly teprve poté, když jsem začala chápat jejich duchovní podstatu a když jsem se naučila oddělovat zrna od plev. O Indrovi se například říká, že žije na posvátné Hoře, že jí a pije z Modrého moře, rohem chodí po podzemí, jako slunce po obloze. Když vezmeme v úvahu, že posvátná Hora je symbolem postupu do další dimenze, voda označuje duchovní svět, a spirálovitý roh, s jehož pomocí Indra „chodí po podzemí“, představuje astrální putování skrze „tunelování“, kde je často „tunel“ zatočen do spirály, tak zjistíme, že je to docela zajímavá kniha!

Rigden: Kdybys viděla prvotní variantu těchto bylin, kterou kdysi předkové Slované měli, tak by tě překvapila jednoduchost Pravdy a duchovní Znalosti, které tam byly skrze podobné symboly vloženy. Ve variantě, která se dochovala pro dnešní lidstvo, z nich bohužel mnoho nezůstalo. Ale roli tu nehrají pouze zkreslení, která se v průběhu staletí nahromadila při předávání Znalostí. Tyto legendy byly bohužel pečlivě přepracovány, když se začalo rozšiřovat křesťanství a začaly být ničeny „pohanské“, původní slovanské víry. Někdy informace zaměnili, někde je přepracovali, a někde březové destičky se staroslovanskými záznamy zcela spálili. Tehdy také došlo k závažným záměnám s posunem k ideologii křesťanského náboženství.

Dříve byl například jedním z básnických přívlastků Indry „far“, což ve staroruském jazyce označovalo „plemenného koně, plnokrevníka“. Služebníci křesťanského náboženství to využili, a jednorožec začal žít podle jejich legendy ne na posvátné Hoře z ruských bylin, ale na Svaté hoře Favor, která se nachází v Palestině a podle křesťanské tradice je považována za místo Přeměny Krista. Ale ohledně samotného básnického přívlastku „far“ chci říci něco jiného. Staří Slované toto slovo používali ve vztahu k Indrovi (jednorožci) ve významu „kůň“, a to už se jedná také o lidskou interpretaci Znalostí. Podle původní legendy (kdysi známé nejen na územích, kde žili předci Slovanů, ale i v dávné Indii, Íránu (horách Zagrosa)) byla Přední Bytost, symbolem které byl jednorožec, spojena s Farno, nebo řečeno naším dnešním jazykem, s Grálem. Farno (na východě Farn) označovali za zářící podstatu, božský oheň, který násobí sílu, vládu a moc. Jsou zmínky, že Farno pomáhá Duši člověka přejít most vedoucí do věčného života. A teď to všechno porovnej s těmi znalostmi, které už máš.

Anastasia: Ta informace je pro mě, stejně jako každé setkání s Vámi, dalším odhalením! Za prvé, teď je mi jasné, proč na staré ruské domky - svatyně instalovali dvě dřevěné hlavy koní s velkým solárním symbolem (kruhem). Mimochodem, tato tradice nebyla rozšířena pouze na území Ruska, ale i mezi starodávnými národy Pobaltí a Evropy. To znamená, že kromě toho, že to byl stylizovaný znak **AllatRa**, ve smyslu sakrálních vědomostí to byla jedna z variant interpretace starodávných legend o jednorožci a Farnovi. Za druhé, pokud má tato pověst společný indoevropský základ, znamená to, že musíme její dozvuky (a tedy i

zbytky těch Znalostí) hledat nejen ve starém ruském eposu, ale i mezi literárními památkami Starodávného Íránu a Starodávné Indie.

Například ve starodávné Indii byl nejoblíbenější védskou postavou bůh Indra. V překladu ze starého indického jazyka značí základ slova „Indra“ ukázání na duchovní Sílu. Je zajímavé, že se objevují zmínky o tom, že je pro tohoto boha příznačný polymorfismus a že se může proměnit na koňskou žíni. Sám Indra v mýtech vystupuje jako bůh Nebe, který je spojený s deštěm (vodou), osvobozuje řeky i potoky, proráží cesty (stejně jako slovanský jednorožec Indrik). Je „synem síly“, „pijícím sómu“, přátelský, vždy připravený přijít na pomoc. Co je nejdůležitější, právě Indra podle legend bojuje sám a poráží draka Vritru (démona chaosu). Jeho vítězství se přirovnává k vítězství dynamického principu (síly Allat) nad neměnným chaosem (Živočišným rozumem), vede k uspořádání védského světa „širokých prostranství“. Daný souboj je ústředním námětem legendy. Přihlédneme-li k tomu, že staroindické slovo „Vrtra“ (Vritra) se doslova překládá jako „zácpa“, „překážka“ a Indra ztělesňuje duchovní sílu, pak to všechno v podstatě znamená překonání Živočišného principu, duchovní vítězství člověka nad sebou samým, jeho osvobození.

Rigden: Navíc se Indra považuje za Strážce jedné ze *čtyř stran světa*. Existuje také zmínka, která se vztahuje ke Znalostem o uspořádání světa. A konkrétně, že Indra řídí Svargu (Nebe) – to je podle představ Indů ráj, nacházející se na vrcholu hory Meru. Teď si vzpomeň, že ve slovanskoruské mytologii byl také bůh Svarog – bůh Nebe, nebeského ohně, otec

Dažboga a Svarožice. Ve starém ruském letopisu počátku XII. století, v Pověsti dávných let, zahrnuté v Ipatěvském letopisu, se o něm dochovaly zmínky jako: „...a pojmenovali ho bůh Svarog... a po sedmi vládnul jeho syn, jménem Slunce, říkají mu Dažbog... Slunce-car, syn Svarogův, jenž jest Dažbogem...“

Anastasia: Opravdu, všechno to má jeden a týž kořen! I když je to trochu alegoricky, hovoří se o sedmi dimenzích, o duchovní práci člověka nad sebou samým. Podle bylin Svarog, jako zpodobnění nebe, „v temnotě mračen zapaloval plamen nebeského ohně (blesk)“. A potom „rozbíjel hromovými šípy mračna, zapaloval svítidlo slunce, uhašené démony temnoty“. Přihlédneme-li k tomu, že tu Svarog plní roli Přední bytosti, mraky jsou zde myšlenkami Materiální podstaty a svítidlo je Duše, „uhašená temnotou“ sub-osobností, vychází nám z toho celkem poutavá staroruská mytologie.

Rigden: Ještě aby ne... Mimochodem, v Holubičí knize (Голубинная книга), vysvětlující vznik světa, se také objevuje zmínka o kamenu Alatyr. Podle legendy na něm byly vytesány znaky, „hovořící“ o zákonech boha nebes Svaroga. Dle starých ruských pověr právě pod kamenem Alatyr pramení živá voda, přinášející celému světu obživu a uzdravení (utváření), právě pod ním se ukrývá síla, jež nemá konce, a právě na kameni Alatyr sedí krásná dívka Zarja (Červánek), která neustále budí svět z nočního spánku. Nyní to všechno porovnej se znalostmi o znaku **AllatRa**, o síle božského tvořivého ženského principu Allat a jeho důležité roli jak v procesu rozvoje Vesmíru, tak i v duchovním probuzení Osobnosti a jejího splynutí s Duší. Alatyr,

tak předkové Slovanů v duchovních legendách odedávna nazývali sílu Allat, vycházející od Boha, a toho člověka, který tu sílu hromadil a duchovní prací jí v sobě násobil.

Anastasia: Ano, disponuješ-li duchovními znalostmi, je všechno očividné. Nejenže začínáš rozumět sám sobě, ale i jednotlivým duchovním zrnům různých kultur. Je mi líto badatelů, kteří vidí pouze materiální stránku otázky, dokonce i v takovém vyobrazení, bohatém na symboly a znalosti, jako je pečeť Harappské civilizace, o které jsme se již zmiňovali. Mimochodem, zobrazení člověka, sedícího v pozici lotosu, se čtyřmi zvířaty po boku, symbolizujícími čtyři Bytosti člověka, a znakem nad jeho hlavou se ve vědecké literatuře prezentuje jako vyobrazení boha se třemi tvářemi, s květy nad hlavou a zvířaty po boku. Podle toho na základě vlastních interpretací dospěli vědečtí pracovníci k závěru, že je tento bůh ochráncem skotu, zvířat. Tak to vypadá, vnímáme-li se svět „z materiálního úhlu pohledu“, z pozice Vůle Živočišného rozumu.

Rigden: Ale stačí, aby člověk přepnul dominantu Pozorovatele a chtěl spatřit podstatu otázky. Znalosti, zafixované v symbolech a znacích, vždycky byly a jsou, ale pouze duchovně hledající může za clonou tajemství spatřit Pravdu.

Anastasia: V tomto vyobrazení je ještě jeden zajímavý výjev. Po boku meditujícího člověka jsou zobrazena divoká zvířata, která se v těch místech vyskytují, tedy srozumitelné příklady pro národy, které charakterizují čtyři Bytosti. A pod „trůnem“ s typickými kopýtky jsou vyobrazena domácí ochočená zvířata – kozy. Ve

starodávné Indii byla koza symbolem plodnosti, životní síly, starosti o obživu (maso, srst, mléko). V posvátných Védách se zmiňuje, že na tomto zvířeti jezdí někteří védští bohové, například Agni – bůh ohně, obětní hranice a rodinného krbu. Ale to všechno bylo mnohem později, po existenci kultury Harappské civilizace. Vzhledem k duchovní symbolice, vyobrazené na pečeti, a také k rozmístění koz pod „trůnem s kopyty“, na němž sedí člověk, toto všechno symbolizuje, že se meditující jedinec nachází nad každodenními pozemskými pouty, že jeho duchovní úsilí překračuje starosti materiálního světa.

Rigden: Naprosto správně. Všechna tato zvířata jsou pouze asociace, srozumitelné myšlení tehdejších lidí, charakterizující specifika duchovních znalostí, meditace, jiného vnímání světa, odlišného od trojrozměrného světa, nic víc. Lidé ale mají sklon k napodobování. Chybí-li jim původní Znalosti, zkušenosti a praxe duchovních praktik, nebo jednoduše, pokud je nechápou, začínají přijímat asociace duchovního učení jako materiální skutečnost. Navíc, lidi kvůli výmyslům materiálnímu rozumu dělají z těchto asociativních obrazů „svaté“ a začínají je uctívat v materiálním světě, myslí si, že tak dosáhnou osvícení, získají „přízeň nebes“. Proto také došlo v dějinách k případům zkreslení Znalostí, a to prostřednictvím interpretací lidského rozumu: když se v duchovním učení uvádělo, že „aby se člověk spojil s božským, musí v sobě zabít zvíře“, neznalí lidé tato slova brali doslovně. V důsledku toho se v dějinách lidstva přinášely krvavé oběti zvířat, lidí, a to jednoduše kvůli nesprávné či záměrně překroucené interpretaci pozůstatků původních Znalostí těmi, kdo řídili náboženskou politiku nebo

ovlivňovali utváření náboženských představ toho či jiného národa.

Dnes vypadají náboženství spolu se svými oběťmi v očích lidí technogenní civilizace poněkud primitivně. Vždyť na jejich politickém počtu a jejich estrádním uctívání různých bohů nezávisí obživa a přežití lidské společnosti. Dnes jsou materiálním „bohem“ většiny žijících lidí peníze, stejně jako to dříve byla ta koza v rodině. Ale uplyne nějaký čas a materiální priority se znovu změní, i když ani pak nepřestanou být materiální... Podívej, s jakými asociacemi dnes musíme operovat, abychom obnovili ztracenou duchovní Pravdu: srovnávat s vědeckými všeobecně srozumitelnými informacemi, prosazovat asociace za pomoci práce počítače, techniky a tak dál. Jestli se teď lidé ve své většině nezmění v duchovním aspektu, pak je zcela možné, že v budoucnosti, jestli vůbec v této lidské společnosti nějaká nastane, budou všechny tyto znalosti lidé chápat rovněž doslova, s překrouceným duchovním smyslem.

Anastasia: Představuji si, jaké mohou být výzvy technogenních velekněží: „Jako oběť bohům přines nanomolekuly nejnovější vybrané modifikace a vykoupíš se ze všech svých hříchů za celý měsíc. Věř rozumu světového Superpočítače a budeš spasen!“

Rigden: Všechno by to bylo směšné, kdyby to nebylo zároveň tak smutné. Necháme žerty stranou. Lidé se nad tím musí vážně zamyslet. Duchovní svět nelze přesně popsat, je to naprosto jiný svět, odlišný od toho materiálního. Ale duchovní svět je možné reálně procítit, budeme-li se věnovat duchovním praktikám,

vítězit nad svým egocentrismem a otevírat v sobě cestu do Věčného světa.

Anastasia: Skutečně je tomu tak. Podstatu toho, co jste řekl, může člověk pochopit teprve tehdy, když se začíná chovat sám k sobě, k duchovní práci a každodenním praktikám disciplinovaně... Porazit svůj Živočišný princip a duchovně se osvobodit – to je skutečný cíl všech duchovních učení již od dob paleolitu. Jiná věc je, jak lidé tyto poznatky, na rozdíl od dnešního chápání předávání informací, zaznamenávali. Opět v oné Harappské civilizaci našli takový celkem zajímavý otisk na terakotě. Na jedné straně tabulky je vyobrazen člověk sedící v pozici lotosu (Pozorovatel), s patřičným meditačním symbolem nad hlavou. Vedle něj se nachází člověk, který zabíjí buvola (vítězí nad svoji Materiální podstatou). Nad buvolem je zachycena ještěrka se šesti ostny na ocasu. Ovšem, ve vědeckých publikacích se domnívají, že jde o lov, přinášení oběti a tak dál...

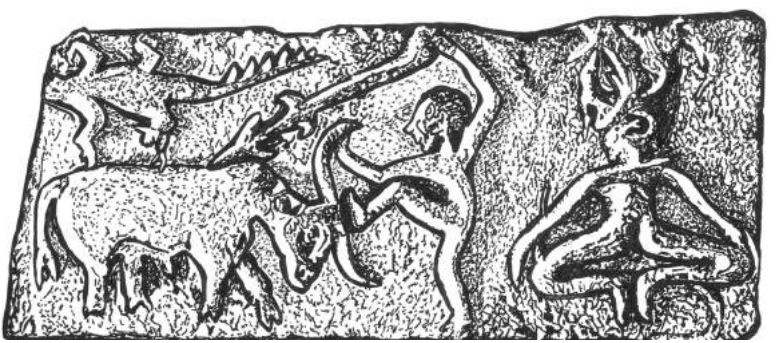

Obrázek č. 55. ***Vyobrazení, symbolizující vítězství nad Živočišným principem***
(Harappská civilizace; III–II tisíciletí př.n.l.; údolí řeky Indus, Jižní Asie)

Rigden: Mimochodem, ještěrka (ještěr) je starodávné symbolické označení jistých duchovních znalostí. Považovali ji za mystickou bytost, stejně jako i hada, ale opět pouze proto, že dříve asociativně srovnávali život tohoto obojživelníka s nejrůznějšími duchovními procesy. Její podobu například spojovali s hlubokou minulostí, se starými strukturami mozku, s vodou (s jiným světem), se stavem přítomnosti či ponoření se (Pozorovatele a jeho vstup do změněného stavu vědomí), s proniknutím (tunelováním, symbolem zadní Bytosti). Ještěrku zobrazovali také jako znak moudrosti, varování před nebezpečím, symbol změn.

Co se týká tohoto konkrétního obrázku, na ocasu ještěrky nejsou vyznačeny ostny, ale symbolické zobrazení hor. V dnešní společnosti máme možnost hovořit o dimenzích, mnohorozměrnosti světa, změněném stavu vědomí. Ale v hluboké minulosti se tyto poznatky asociativně vyjadřovaly trochu jinak. Lidem, kteří strávili celý život v prostředí hor, se nelehká cesta sebezdokonalování, odpoutání se od svého Živočišného principu (světských přání, egocentrismu) přirovnávala k vystoupání na horu (překonání sebe samotného) a procházení dimenzí v duchovních praktikách se přirovnávalo k překonání první hory, pak druhé hory a tak dál. Hora je pro mnohé národy symbol duchovního povznešení, symbol spojitosti s vyššími světy, asociativní obraz spojení různých světů (například země a nebe, země a podzemního světa) a také obydlí bytostí z jiného světa. Dostat se do „jiného světa“ bylo možné pouze tehdy, když člověk překonal sám sebe. Ale pravdou je, že, když nastalo bezduché, prázdné materiální napodobování, začali kvůli podobným asociacím horu

označovat jako místo, kam se přinášely oběti, protože se údajně „nachází blíže k bohům“.

Anastasia: Ten obrázek je zajímavý i na druhé straně terakotové tabulky. Je tu zobrazena usmívající se žena, která chytla pod krkem dva „tygry“ (boční Bytosti) a stojí nad slonem (symbol pomalé, odcházející, silné minulosti – zadní Bytosti). Její vlasy vypadají jako symbolické zobrazení 12 paprsků. Nad hlavou má znak kosého kříže v kruhu se zaškrtnutými bočními Bytosti, tedy symbol absolutní kontroly nad nimi. Vědci, v rozpacích kvůli vysvětlení tohoto výjevu, jelikož je to jediný „rukopis Indu“, se domnívají, že zobrazuje „kolo s paprsky nad hlavou ženského božstva“.

1

2

3

4

5

6

7

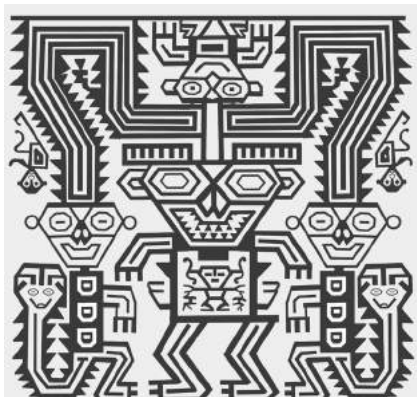

8

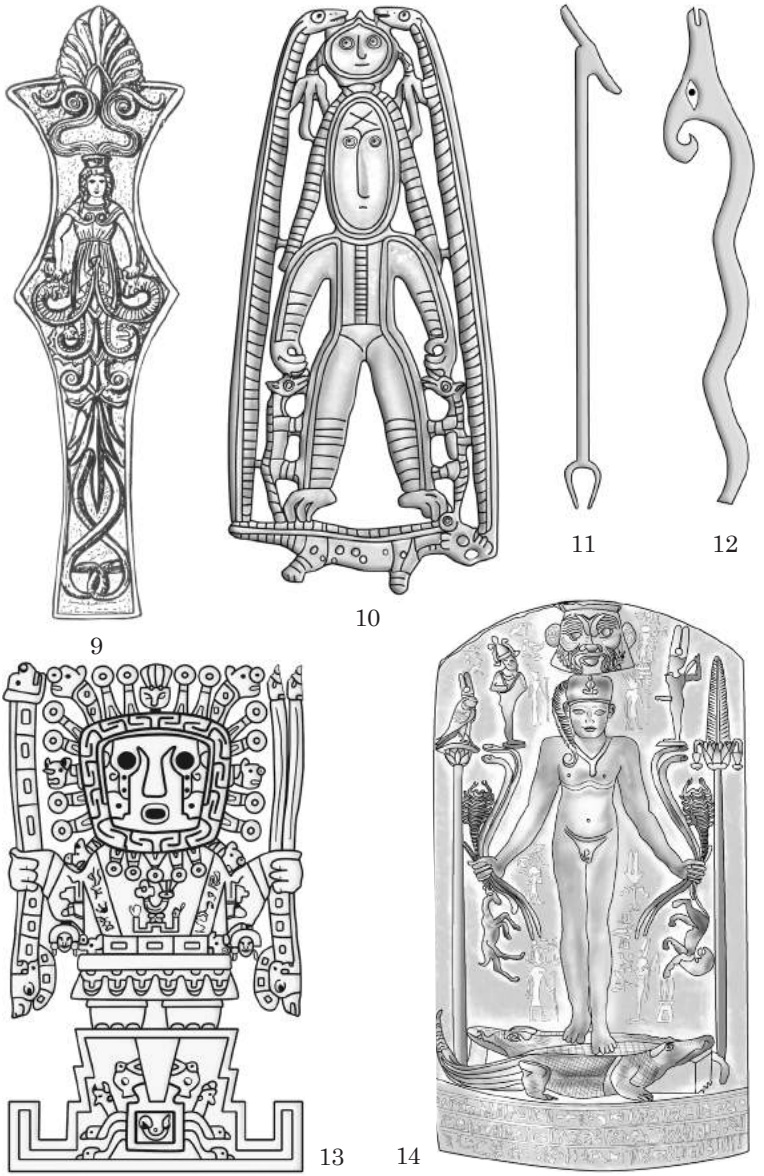

Obrázek č. 56. ***Symbolické zobrazení duchovní kontroly člověka nad jeho bočními Bytostmi u různých národů:***

1) zobrazení na terakotové destičce: starodávný symbol nad hlavou usmívající se ženy, která drží pod krkem dva „tygry“ (Harappská civilizace; III–II tisíciletí př.n.l.; údolí řeky Indus, Jižní Asie;

2) zobrazení skythské bohyně Artimpasa, která byla součástí skythského sedmi božského panteonu (VII.-III. st. př. n. l.; severní pobřeží Černého moře);

3) zobrazení starodávného egyptského znaku „ankh“, držícího dvě mytická zvířata s kopyty (reliéf v egyptském chrámu Sobek a Haroeris; 80 l. př. n. l.; město Kóm Ombo, Egypt);

4) starý zlatý přívěšek národů Jižní Ameriky v podobě krychle stojící na dlouhlavém hadu;

5) symbol vítězného božstva, boha hromů starých Slovanů – Peruna (před křesťanstvím se považoval za nejvyššího boha v panteonu Kyjevské Rusi IX. století n. l.); podle legendy se po Perunově vítězství nad mytickým nepřítelem osvobozují vody (v archaických transformacích mýtu se osvobozuje božská žena (Makoš), která byla unesena jeho protivníkem), a prolévá se nebeská vláha (déšť);

6) řezba na jižní fasádě Dmitrijevského chrámu (památník ruské architektury; byl postaven v letech 1194–1197; Vladimiro-Suzdalské muzeum a rezervace; město Vladimir, Rusko);

7) skalní malba (kolem IV.-III. tis.př.n.l.; pobřeží Bílého moře; republika Karélie, severozápad Ruska);

8) fragment na rouchu indiánské kultury Paracas (V.-III. st. př.n.l.; Peru, Jižní Amerika);

9) vyobrazení skythské Bohyně na okrasné části uzdy – zlatý koňský náčelník (IV. st. př. n. l.; mohyla Velká Cimbalka, Záporožská oblast, Ukrajina; muzeum Ermitáž, Sankt-Petěrburg, Rusko);

10) plíšek s vyobrazením Bohyně (VII. – VIII. st.; archeologický nález v oblasti Čudského jezera, Permská oblast, Rusko; Čerdynské vlastivědné muzeum A.S. Puškina);

11) egyptské posvátné žezlo „uas“ v podobě hole s ohnutým vrškem a rozdvojenou spodní částí (hlava a kopyta zvířete); atribut starých egyptských bohů, označující kontrolu (moc) nad Materiální podstatou;

12) symbolické vyobrazení hada, podobného drakovi, s pery v mytologii severoamerických indiánů; v mýtech se zmiňuje, že symbolizoval bouřky; porazit takového draka mohl pouze Veliký Hrdina, který byl morálně čistý a vynikal silou ducha;

13) vrchní božstvo vody a země, demiurg v náboženství Inků – Virakoča (drží v rukou dva hady – jeden se sedmi „články“ těla, ukazující na sedmirozměrnost, druhý se třemi „články“ těla a rozdvojenými kopyty, ukazující na trojrozměrnost světa a Materiální podstatu); (XI. – XVI. st. n. l., Jižní Amerika);

14) stéla Hor na krokodýlech (III. st. př. n .l.; Starověký Egypt); Hor je zobrazen nahý jako symbol čistoty, nezatíženosti materiálními tužbami na své cestě tímto světem (ukázána důležitost kontroly svých Bytostí, velký význam nemateriálních hodnot v životě člověka).

Rigden: Ach, kdyby bylo v duchovních dějinách lidstva takových „kol“ více, a to nejen v teorii, ale i v praxi, mělo by to pro tuto civilizaci nepředstavitelnou hodnotu!

Anastasia: No, vezmeme-li v úvahu historické artefakty, drželi pevně „pod krkem“ a měli pod kontrolou své boční Bytosti nejenom nejlepší představitelé praindické civilizace, která kdysi žila v Asii. V posvátné symbolice starobylých Egypťanů (Afrika), indiánů starodávného Peru (Jižní Amerika), Skythů, Slovanů (Evropa) se také nacházejí obdobné symboly. Mimochodem, později je možné povšimnout si

očividné transformace tohoto starodávného asociativního symbolu bočních Bytostí na příslušný samostatný symbol v podobě hole.

Rigden: Ano, kdo by si tehdy pomyslel, jakých rozměrů „transformace“ znalostí lidským rozumem nabude... Symbol, kdysi ztělesňující duchovní kontrolu člověka nad jeho bočními Bytostmi (a možnost duchovního zdokonalování a vysvobození z materiálního světa), se po ztrátě duchovní složky kvůli hloupému lidskému napodobování začal používat jako symbol moci nad lidmi. Žrecové nejrůznějších náboženství, mágové, monarchové, králové, carové, imperátoři udělali z hole, žezla materiální symbol své všezahrnující moci a nadvlády nad lidmi. Mimochodem, řecké slovo „sceptron“, latinsky „sceptrum“ znamená „hůl, podpěra“.

Už nikdo si nepamatuje, proč tahle obyčejná hůl, kvůli které někdy lidé zabíjeli jeden druhého když usilovali o moc, jako atribut „bohů Nebes“ disponovala takovou symbolikou, že byla prostředníkem mezi Bohem a lidmi (králi - jejich poddanými), garant míru a spravedlnosti. Proč ji považovali za symbol dodatečných možností toho, kdo ji vlastnil, a vyšší moci ve smyslu „jak ty si přeješ“? Proč u různých národů sloužila jako atribut smrti a vzkříšení, vítězství, očištění a obrození, symbol nebeské ochrany, atribut Bódhisattvy, ukazatel cesty? Proč měli v dávné minulosti duchovní autoritu mezi lidmi ti jejich předkové, vedle nichž se vyobrazoval tento symbol?

Anastasia: To je přesné. Vždyť ve starodávném Egyptě ještě znali duchovní význam symbolů.

Egyptské trojité žezlo se skládalo z biče, symbolizujícího moc nad materiálnem (Levá bytost), žezla s háčkem, což značilo kontrolu nad emocemi (Pravá bytost), a prstenu – vlády nad vlastními myšlenkami. Ovšem s postupem času se i v Egyptě toto chápání pomalu vytratilo, ale i přes to se částečné informace o symbolech, fixujících tyto Znalosti, dostaly až k nám.

Artefakty Starodávného Egypta i dnes ohromují svou informační hodnotou, co se týká duchovních Znalostí. Například vyobrazují hada se 72 kroužky („články" těla), který si kouše svůj ocas! Mimochodem, vzala jsem si s sebou kresby s vyobrazeními ozdob Harappské civilizace, které objevili archeologové. Na území vykopávek bylo nalezeno mnoho terakotových náramků a prstenů, které byly vytvořeny v podobě hada, který se kouše do ocasu, takového urobora Harappské civilizace, což jen svědčí o starobylosti tohoto symbolu.

Navíc byla nalezena ještě jedna zajímavá věcička – buď rituální opasek, nebo náhrdelník. Ale zajímavý je její popis: skládá se ze 42 dlouhých korálů z drahokamu karneolu, 72 kulovitých bronzových korálků, 6-ti bronzových korálků, 2 bronzových zakončení v podobě půlměsíce a 2 dutých cylindrických zakončení, také z bronzu. 42 dlouhých korálů z karneolu! Když si připomeneme, že starodávní Egypťané měli právě 42 mravních přikázání, z nichž jich židovští žrecové převzali pouze 10 pro vytvoření vlastního náboženství, pak nám z toho vychází zajímavé srovnání. Je očividné, že ty znalosti byly ve starobylém světě rozšířeny, a každý národ v různých dobách ta pravidla jednoduše připisoval svým bohům.

Nepochybně není náhoda ani to, že těch 42 korálků bylo vyhotoveno z karneolu. Tento drahý kámen se v dobách neolitu široce využíval pro výrobu nejrůznějších předmětů. Byl dobře znám na území Mezopotámie, Indie, Egypta a také u národů starověké Evropy, Asie a Ameriky. Znali ho i na území dnešního Ruska, jsou o něm zmínky ve Sborníku Svatoslava. Vyráběli z něj nejrůznější rituální ozdoby, amulety, talismany, kultovní předměty. Četla jsem, že ve Starověkém Egyptě spojovali karneol s různými symboly, ztělesňujícími živou Duši, ochranu v záhrobí, že ho spojovali s čelní čakrou a jasnovidectvím. Lidem byly také známy jeho léčivé schopnosti...

Ale to nejzajímavější na oné Harappské rituální ozdobě je to, že na ní není ani víc, ani míň, ale přesně 72 kulových korálků, 6 bronzových korálků, 2 půlměsíce... Přihlédneme-li k Znalostem o 72 dimenzích Vesmíru, šestirozměrné dimenzi materiálního světa, v němž je umístěna energetická konstrukce člověka, a také ke znalostem o základních znacích Allat ve tvaru srpku, můžeme poznamenat, že existoval celkem zajímavý způsob zaznamenávání a předávání informací, dokonce i prostřednictvím podobných rituálních ozdob.

Disponuje-li člověk duchovními Znalostmi, skutečně se dívá na svět jiným, více globálním pohledem a chápe více, než nám předkládá materiální systém hodnot. Vždyť pokud se nad tím zamyslíme, k čemu je člověku taková složitá konstrukce s množstvím adaptačních mechanismů, souvislostí, podivnou vlnovou strukturou a unikátním mozkem, schopným pracovat v nejrůznějších režimech a pozměněných stavech

vědomí? Odpověď je prostá jako jakákoliv pravda: protože člověk má perspektivu duchovního rozvoje, jinak by se totiž ničím nelišil od kteréhokoliv jiného zvířete.

Rigden: Největší cenností nejsou materiální vymoženosti, ale právě duchovní Znalosti, díky nimž se může zdokonalovat jak sám člověk, tak i společnost a může se rozvíjet celkově. Duchovní znalosti byly v lidské společnosti odjakživa. Dříve, stejně jako i dnes, se jednoduše zachovávaly možnosti volby člověka: někdo do znalostí pronikal více, jelikož usiloval o vysvobození Duše, někdo zas méně, poněvadž se nemohl vypořádat se svým Živočišným principem a vybral si dočasné místo věčného. Přirozeně bylo nutné tyto Znalosti mezi lidmi pravidelně obnovovat a přizpůsobovat je pro ty, či ony národy s použitím jim srozumitelných asociací. Odtud se později vzaly taková variace legend, obsahující jedny a tytéž původní informace. Ale opakuji, Znalosti o nástrojích pro duchovní zdokonalování člověka tu existovaly odedávna. To můžeme prověřit podle starodávných symbolů a znaků, které jsme již zmiňovali.

Anastasia: To je nesporný fakt. Stačí jen pohlédnout na hlavní starodávné znaky, symbolizující duchovní svět a plné duchovní osvobození člověka.

Rigden: V této souvislosti bych chtěl dnešní společnost upozornit na znak AllatRa. V samých počátcích ho zobrazovali jako prázdný kruh, který je ve spodní části olemován srpkem s růžky směrujícími nahoru. Je jedním z 18-ti původních starobylých pracovních znaků. Pojmenování tohoto znaku – **AllatRa** – hovoří o podstatě jeho síly. Na počátcích vzniku lidské

společnosti lidé díky pradávným Znalostem věděli o Jediném (o Tom, Kdo stvořil vše), a jeho projevy označovali jako zvuk Ra. Tvořivou sílu Ra – božský ženský princip, Pramatku všeho jsoucího – odedávna nazývali Allat. Odtud se i mezi těmi, kdo byli zasvěceni do duchovních Znalostí, vzalo pojmenování toho odvěkého znaku – **AllatRa** – jako označení tvořivé síly Toho, Kdo stvořil vše. Mimochodem, v minulosti lidé tyto informace o posvátném Prvotním zvuku přiřazovali k sakrálním poznatkům o vesmírném uspořádání v kontextu se znalostí o člověku jako o složitém subjektu tohoto světa, který je nestabilní ve své volbě. No a dnes si lidé spojují zvuk Ra, tedy v tom lepším případě, výhradně s mýty starověkého Egypta o bohovi Ra.

Přesto lidé používali znak **AllatRa** jako šiřitele tvořivé síly Boha již odedávna. Je neustále aktivní a působí spolu s viditelným i neviditelným světem, ovlivňuje energetickou konstrukci člověka, nezávisle na tom, zda to člověk chápe, či nikoli. Ale přesto je hlavní vliv znaku založen na lidské volbě. Dominuje-li v člověku Duchovní princip, působí na něj daný znak jako dodatečná duchovní síla. To znamená, že znak jakoby vstupuje do rezonance a zesiluje tvořivou, duchovní sílu člověka. Dominuje-li v člověku Materiální podstata, zůstává vůči němu znak neutrální. Negativního člověka zpravidla stimulují zcela jiné znaky, fungující na aktivaci materiálního, Živočišného principu. Znak **AllatRa** projevuje svůj účinek (tvořivou duchovní sílu) nejvíce ve skupině lidí, kteří každý den skutečně pracují nad sebou, spojují své úsilí ve společných duchovních praktikách (modlitbách, meditacích a tak dál).

Geliarové, nebo jak je nazývali například ve středověku – „opravdoví bojovníci Světla vojska Hospodina“ – se vždy pokoušeli zavést tento znak mezi masy, a během staletí tak napomáhali těm lidem z nových generací, kteří skutečně následovali duchovní cestu. V dávné minulosti bylo nejlepším způsobem popularizace tohoto znaku náboženství. Ačkoli to také byl institut velekněžské moci vymyšlený lidmi, zakládal se ale na zrncích pravých duchovních Znalostí (které kdysi byly v plném rozsahu dány všem) a také na lidech, skutečně kráčejících po duchovní cestě. Těch sice nebylo tolik, ale právě oni do obrazů přidávali atributy těch či oněch uctívaných bohů, jako jsou duchovní symboly a aktivní pracovní znaky. Nicméně ti, kdo sloužili Živočišnému rozumu, se stejným úsilím, prostřednictvím náboženství, masám přinášeli negativní znaky (aktivující Materiální podstatu).

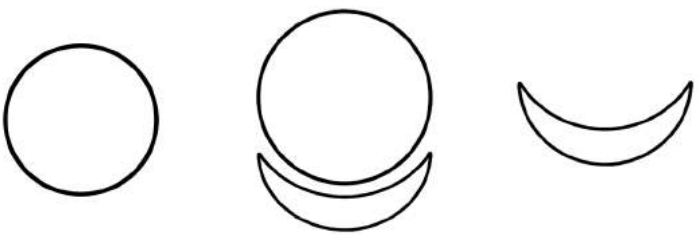

Symbol Duše, Duchovního světa ***Znak AllatRa*** ***Symbolický znak Allat***

Obrázek č. 57. ***Znak AllatRa a jeho části***

Již jsem vyprávěl, že **kruh** je symbolem Duše a také jedním ze **symbolů** projevení duchovní Bytosti ze světa Boha. A také, že **symbolický znak srpku s růžky směrujícími nahoru**, je symbolem člověka,

který se duchovně osvobodil ještě za svého života. **Znak AllatRa** se rovněž používal jako označení toho, kdo přišel do tohoto materiálního světa z duchovního světa (jiného, vyššího) a obnovuje zde ztracené odvěké Znalosti.

Rád bych upozornil na to, že znak **AllatRa** je pracovní (čistý) právě v takové podobě, tedy jako *prázdný kruh nad prázdným srpkem se špičkami směrujícími nahoru.* Pokud se do kruhu či půlměsíce umísťovala jakákoliv zobrazení, nebo konvenční znaky, přestával být symbol pracovní (čistý) a stával se pouze informativním symbolem, jako jakákoli kniha, v níž se dočítáme obecné informace. Proč v takovém případě přestával být znak funkční? Je to čistá fyzika. Když zaplníme *Prázdnotu* znaku čímkoli, jakýmkoli symbolem, jednoduše se narušují, řekněme, kvantové vztahy znaku a světa. A právě znak s vyplněným kruhem, či srpkem, působící na sebe s jinými dimenzemi ze své druhé dimenze, se při přechodu přes ezoosmózu bude v jiných dimenzích (včetně té trojrozměrné) vnímat pouze jako obrázek, nesoucí informaci - symbol.

Anastasia: Jinými slovy, v tomto případě již bude sloužit jen jako symbol, a ne jako pracovní znak.

Rigden: Správně. Pokusím se teď lidem srozumitelněji vysvětlit rozdíl mezi pracovním (aktivním) znakem a symbolem. Pracovní znak můžeme, obrazně řečeno, srovnat s prázdnou nádobou, kterou Pozorovatel ponoří do studny (aktivuje znak) a nabere vodu (sílu). Potom ji sám vypije (naplní se silou), nebo dá napít ostatním (obdarovává je silou), či zalévá svou zahradu (aktivuje geografické místo), která mu v budoucnosti přinese odpovídající úrodu (duchovní aktivaci Osobností, které

budou přebývat v těchto místech i ve vzdálené budoucnosti). Jestli ale nádoba, která je spuštěna do studny, není prázdná, ale je už naplněna (informativní symbol a ne pracovní znak), pak to ztrácí smysl, protože naplněnou nádobou vodu nenabereš. Dokonce bych to upřesnil ještě více: je to stejné jakoby taková nádoba neměla dno, tedy – co ponoříš, to i vyndáš – bez výsledku ...

Anastasia: Je třeba poznamenat, že pracovní znak **AllatRa** je jedním z nejsilnějších znaků, často jej využívali lidé, kráčející po duchovní cestě. A co je nejzajímavější, člověk od něj nemůže získat sílu, nenachází-li se Osobnost v pozici Pozorovatele Duchovního principu, například na rozdíl od znaku hvězdy.

Rigden: Znak **AllatRa** funguje v dimenzích vyšších než šestá a to ho staví do řady mezi těch několik unikátních pracovních znaků, které jsou člověku v tomto světě dostupné... Čili znak **AllatRa** je skutečně silný znak, který umožňuje nahromadit a znásobit v sobě sílu Allat, tu sílu, která vychází od samotného Boha a míří bezprostředně na tvoření, tedy uskutečnění Jeho plánu. Proto se i v sakrálním smyslu tento znak považuje za ztělesnění síly Boha skrze Allat.

Anastasia: AllatRa jako funkční znak, i jako symbol se zaplněným kruhem a doplňkovými označeními, ukazujícími na konkrétní Znalosti, se využíval v různých dobách u různých národů jako tajnopis o duchovních praktikách nebo Učeních. Příklady můžeme najít, seznámíme-li se s odpovídajícími archeologickými artefakty, památníky umění, písemnictvím starodávných kultur Indie (Harappská civilizace), Tripolská civilizace, Sumerské civilizace, Starověkého Egypta,

svérázných kultur starodávných národů Sibiře a tak dál. Tyto symboly archeologové nachází ve skalních malbách, na starodávných stélách, hliněných tabulkách, amuletech, rituálních nádobách, oblečení, ve výzdobě starodávných „svatyní“.

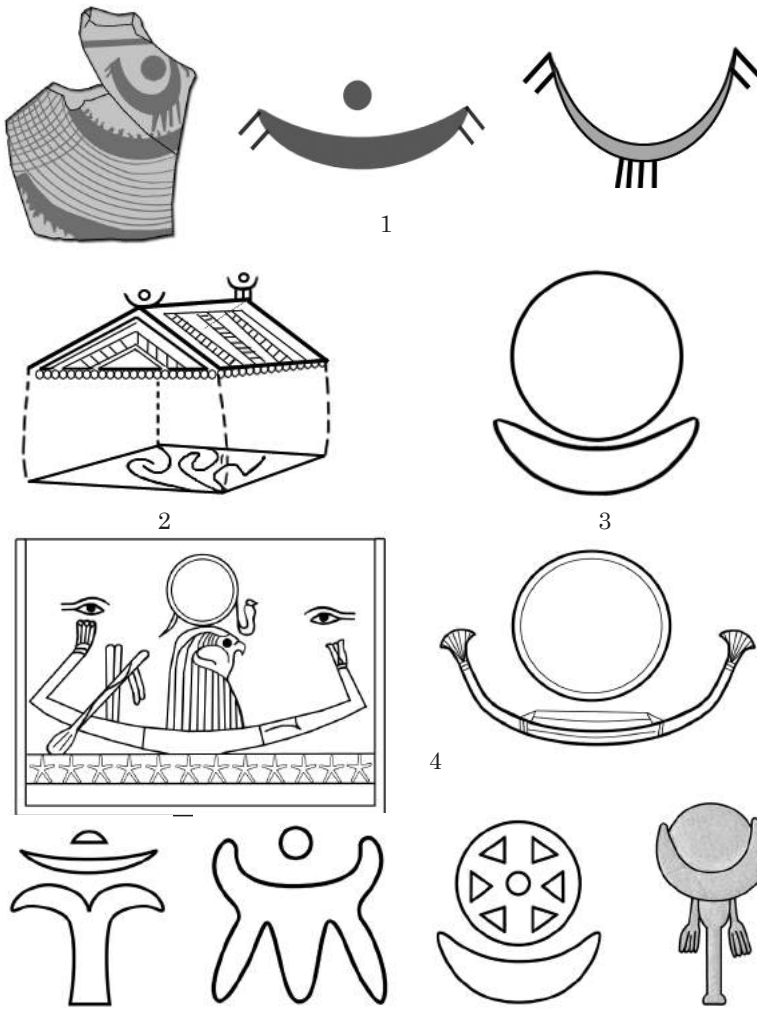

1

2

3

4

5a 5b 5c 6

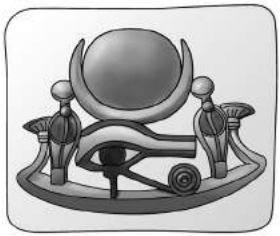

7

8

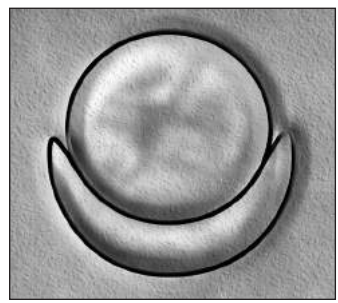

9

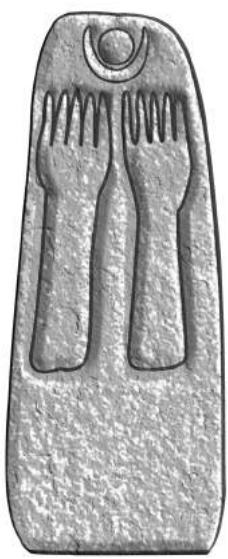

10

11

12

13

Obrázek č.58. ***Znak AllatRa a jeho symboly v dávných kulturách starodávné Evropy, Asie, Afriky:***

1) archeologické nálezy s vyobrazením „sluneční bárky s kruhem“ (symbol AllatRa, jelikož je půlměsíc zobrazen s doplňkovými prvky) na fragmentech rituálních nádob Tripolské civilizace (Ukrajina; Východní Evropa);

2) hliněná čtvercová plastika s vyobrazením domu, korunovaného znakem AllatRa (eneolitická kultura Balkánsko-Dunajského regionu; z vykopávek kolem města Plovdiv, Bulharsko);

3) pracovní znak AllatRa v Mínojské kultuře (II. tis. př. n. l.; ostrov Kréta);

4) zobrazení symbolu AllatRa ve staroegyptských posvátných námětech v podobě posvátné „sluneční bárky“ (Allat) a boha Ra (v jednom případě se sokolí hlavou, korunovanou prázdným diskem, ve druhém případě v podobě samotného prázdného disku, který je jedním ze zpodobnění Ra);

5) symboly AllatRa na artefaktech:

a) kultury Hacilar (V. tis. př. n. l.);

b) Apeninské kultury (II. tis. př. n. l.);

c) kultury národů Římské říše (200 n.l.);

6) znak AllatRa v symbolu semitského božstva Baal, které se uctívalo ve Fénicii, Palestině, Sýrii;

7) znak AllatRa na fragmentu přívěsku náprsní ozdoby, nalezené ve hrobce (kryptě) faraona Tutanchamona; na fragmentu se nachází vyobrazení Vedžat („Oko Ra“ nebo „Horovo oko“) na sluneční bárce boha Ra (konec II. tis. př. n. l., Starý Egypt);

8) fragment vlysu z Maribu (V. – IV. st. př.n. l.; jižní část Arabského poloostrova) – disk Venuše (Astar) nad srpkem Luny;

9) symbol AllatRa v otiscích asyrských a akkadských pečetí;

10) centrální stéla s osvobozením; znak AllatRa na stéle pozdní doby bronzové, nalezená mezi ruinami dávného Kanaánského chrámu boha Luny při vykopávkách ve městě Tel Chacor (Horní Galilej; dnes sever Izraele);

11) tradiční zobrazení staroegyptské bohyně Nebes, Lásky – Hathor (podle původních legend dcery Ra), na kamenných basreliéfech posvátných chrámů starého Egypta, se symbolem AllatRa na hlavě;

12) námět na podnose s vyobrazením královského lovu, epocha Sásánovců (VII. st. n. l., Persie);

13) příklad vyobrazení AllatRa jako symbolu (s vyplněným kruhem) – symbolické grafické zobrazení (jantra) vrchní čakry Sahasrára („tisícilístkový lotos“), umístěné na vrcholku hlavy; používá se v meditačních praktikách v hinduismu, buddhismu a dalších indických směrech.

Rigden: To jednoduše hovoří o tom, že tu vždycky byli lidé, kteří disponovali sakrálními Znalostmi o původních pracovních znacích.

Anastasia: Přitom lze přesně vysledovat, kde použili symbol **AllatRa** a kde právě aktivní znak.

Rigden: Mimochodem, co se týká symbolů… Existovaly různé symboly, vycházející ze základu interpretace

znaku **AllatRa**. Jedny z nich ukazovaly na dodatečné vysvětlení, které chápali lidé, zasvěcení do těchto Znalostí, další z nich byly variace lidí, kteří se pokoušeli posílit již tak silnou pozornost či dodatečně ji obrátit na jakési významné okamžiky. Jako příklady podobných symbolů, vytvořených na základě znaku **AllatRa**, mohou posloužit srpek se špičkami směrujícími nahoru, nad nímž stojí buď kruh s křížem uvnitř, nebo hvězda, nebo symbolické zobrazení tváře a tak dál.

1 2 3

Obrázek č. 59. ***Příklady symbolů AllatRa:***
1) symbol z perské kultury (VI st. př. n. l.);
2) symbol ze sumerské kultury (III. tis. př. n. l.);
3) asyrský atribut boha Slunce Aššúra a sumersko-akkadského božstva Luny — Sína.

Lidé, kteří neměli skutečnou představu o významu těchto symbolů, je spojovali se Sluncem nebo s Lunou, pohlíželi na ně jednoduše jako na atribut toho či onoho božstva. Pro lidi, disponující Znalostmi, byly tyto symboly přesně jako nápověda, otevřený dopis z minulosti od těch, kdo danou symboliku nakreslil. Vezmeme-li například symbol srpku se špičkami směrujícími nahoru, nad nímž je malý kruh vepsán do velkého kruhu, a v malém kruhu stojí kříž s prázdným kruhem uprostřed – to bylo symbolickým zobrazením duchovního Učení, které do tohoto světa vnesla Bytost z duchovního světa (jehož symbolem byl znak

AllatRa). Malý kruh vepsaný do velkého symbolizuje lidi, kteří jsou s tím Učením spjati (kruh následovníků). Rovnostranný kříž je symbolem člověka a prázdný kruh ve středu kříže v tomto případě (ve spojení s celkovým symbolem) neukazuje pouze na Osobnost. Svědčí o Člověku, který díky tomuto Učení dosáhl duchovního osvobození (spojení Osobnosti s Duší), který ale zůstal pomáhat lidem, kráčejícím po duchovní cestě.

Anastasia: Ano, to je opravdu skutečný hrdinský čin – dosáhnout duchovního osvobození, ale mít dostatek odvahy a zůstat zde, v tom hrubém materiálním světě, a šířit dále síly Allat... Ještě je tu jeden zajímavý okamžik, spojený s uvedenými symboly. **Symbol AllatRa** byl zpravidla atributem ženských bohyní. Z těch nejznámějších můžeme jmenovat například znak bohyně Al-Lat („Matky Bohů“), kterou kdysi uctívali Arabové, ještě v době před islámem. Tehdy se nad její symbolické zobrazení umísťoval půlměsíc se špičkami nahoru, znamenající spojení s duchovním světem, a kruh (který lidé interpretovali jako měsíční symbol). Bývávalo tomu i tak, že samotný půlměsíc malovali se slunečními paprsky jako symbol dynamiky, pohybu duchovním směrem.

Rigden: Není s podivem, že se symbolem **AllatRa** spojovali právě ženské bohyně. To proto, že za celou historii lidstva se podobnými duchovními Průvodci zatím stávaly pouze ženy, možná proto, že mají mateřský instinkt ve smyslu duchovní péče a Lásky k lidem. I když se Průvodci mohou stát jak ženy, tak muži. Muži jednoduše, jakmile dosáhli duchovního osvobození a odkryly se jim vyšší duchovní sféry,

velmi rychle opouštěli tento materiální svět, bez zastavení a zamyšlení se nad osudem lidí, kteří zde zůstávali.

Anastasia: Dokonce i v takových otázkách zůstávají ženy ženami a muži muži... Chtěla jsem se s Vámi ještě podělit o nějaké objevy, spojené s Allat. Mezi Znalostmi, o kterých jste pověděl a já to zaznamenala v knize Sensei ze Šambaly. 4. díl, jste vyprávěl i o základním významu doby Allatu, která činila **12 minut**, přesněji **11 minut 56, 74 sekund**. Náhodou jsem našla informaci o chrámu z dob vlády faraona Ramesse II., který byl v Egyptě u řeky Nil vytesán do skály. V 60. letech 20. století, ve spojení se stavbou přehrady, ho přemístili na nové místo, o 65 metrů výše, než se nacházel předtím, na téže skále. Tedy, dvakrát do roka tam lze pozorovat následující světelný jev: 22. února a 22. října přesně v 6 hodin ráno proniká první paprsek světla vchodem do chrámu ke kultovnímu výklenku svatyně. Potom se paprsek zdržuje 6 minut na soše boha Amon-Rea a celých 12 minut osvěcuje sochu Ramesse II. 22. února mu přitom paprsek svítí na hruď, 22. října na korunu.

Rigden: Lidé rádi zaznamenávají svou důležitost, dokonce i v kousku kamene, a rádi využívají duchovní Znalosti pro uspokojení své pýchy.

Anastasia: Bohužel... Tak tedy, co se týká symbolů. Jak jste zmínil, půlměsíc často malovali s hvězdou namísto kruhu. Ale hvězda mohla být i pěticípá, i sedmicípá, i osmicípá, mohla se zobrazovat buď jako geometrický útvar se špičatými výstupky, nebo jednoduše s paprsky, vycházejícími ze středu.

Rigden: Hvězda nad půlměsícem je v podstatě zesílení silného – Allat v Allatu. Takové znaky se používají ještě jako dodatečné poukázání na jednu ze sil Allatu. Různě paprsčité hvězdy mají odedávna svá specifika v interpretaci jejich symboliky. Sedmicípá hvězda je symbolem sedmé dimenze. Osmicípá hvězda je stejným symbolem jako kosočtverec (krychle, postavená na jeden z úhlů, jako symbol transformace člověka v duchovní bytost, postoupení do duchovního světa). A **pěticípá hvězda** je *pracovním znakem*, spojeným se silami Allat (projevujícími se na úrovni páté dimenze) a patří ke skupině pozitivně působících znaků. Ale takovým detailům se věnují leda lidé, kteří pracují se znaky v neviditelném světě.

Znak pěticípé hvězdy aktivuje v člověku (na úrovni podvědomí) vnímání spravedlnosti, naděje na budoucnost a také napomáhá spojování lidí. Ale unikátní vlastnosti tohoto znaku, bohužel, často používali a stále používají lidé, sloužící Živočišnému rozumu. Ve srovnání se znakem **AllatRa** je to sice slabá síla, nicméně při jeho masovém používání přináší výsledek, spojený s určitým vlivem na lidi a se změnou událostí v trojrozměrném světě. Co se týká pěticípé hvězdy, ať by ji člověk otočil, jak by chtěl, třeba vrškem nahoru, třeba i vrškem dolů, je to jedno, stejně to stále bude znak jedné z tvořivých sil Allat. Otázka pouze zůstává, na co se čerpá, přesněji, kam lidé, kteří ji získali, tuto doplňující sílu směrují.

Anastasia: Skutečně, pěticípá hvězda se používala odedávna, v různých podobách přetočení. Její nejstarší zobrazení (budeme-li hovořit o artefaktech, které jsou dnes známé) má za sebou devíti tisíciletou

historii a bylo nalezeno v Malé Asii, v kultuře, o níž jsme mluvili. V neolitu umísťovali znak pěticípé hvězdy nad hlavu Veliké bohyně jako její symbol. A u Egypťanů znamenala pěticípá hvězda „božstvo“. Jsou známy zpodobnění pěticípé hvězdy nad hlavou býka, zvířete, které bylo v některých dávných učeních posvátné. Znak této hvězdy se přitom používal vrškem dolů, jako pozitivní duchovní symbol, obsahující elementy znaku Allat (centrální trojúhelník míří dolů jako označení tvořivého božského ženského principu), či špičkou nahoru v tomtéž smyslu.

Odpradávna sloužila hvězda za symbol vítězství duchovního principu nad tím materiálním. V mytologii ji označovali za spojení Nebe a Země. Tento znak byl oblíbený u národů starověké Evropy, Asie (zejména u Sumerů, Peršanů), Ameriky (u původních obyvatel – Indiánů) a dalších. Soudě podle magických rituálů toho, či onoho národa to byl jeden z nejčastěji používaných symbolů. Znak pěticípé hvězdy se objevoval na amuletech kvůli ochraně před zlými silami. Díky řeckému jazyku je ta hvězda dnes známá jako „pentagram“. V dnešním světě je pěticípá hvězda symbolem mnohých států. Očividně kvůli ztrátě Znalostí se začalo její vyobrazení v ezoterice vysvětlovat rozumem a hvězdu vrškem nahoru začali považovat za znak „Bílého mága“ a hvězdu s vrškem dolů za znak „Černého mága“.

Rigden: Takové rozdělení je již skutečně „výklad“ lidského rozumu. Ale došlo k němu s využitím tvořivé síly Allat, dostupné prostřednictvím daného znaku, za nějakým negativním účelem. Znak hvězdy přináší pouze pozitivní impuls k jakékoli změně, příval

energie. A kam ji pak lidé nasměrují, to je již otázka lidské volby. Jednoduchý příklad, v historii používali znak pěticípé hvězdy často pro uskutečnění revoluce, převratu. Hvězda v masách probouzela pozitivní náboj, dávala zaměření, stimulovala v lidech usilování o něco lepšího, ve smyslu jejich vnitřního chápání světa. Proto lidé přistupovali k těmto změnám ve společnosti s vírou, pozitivní náladou, nadějí na lepší život a budoucnost, s přáním získat dlouho očekávanou Svobodu. To je i prokázaný efekt působení daného znaku na masy. Ale kam a s pomocí jakých nařízení se veliteli takových převratů veškerá ta síla zaměřovala? Samozřejmě že směrem k moci Živočišného rozumu, který lidem podsouvá koncept duchovního snažení za účelem realizace vlastních materiálních programů. A dochází k tomu, že v revolucích a převratech lidé v naději, že získají vlastní Svobodu, svrhají jednoho tyrana a „vybírají" místo něho dalšího tyrana, nechápou, že se v jejich životě z toho, co očekávají, nic nezmění, a ani nezískají tu Svobodu, o níž sní každá Duše. Podobné záměny Živočišného rozumu nechápou ani ti, kteří tyto masové „show", s využitím kolosálních lidských zdrojů (síly), organizují. Lidé mrhají svou unikátní silou, aby v důsledku posílili moc Živočišného rozumu v materiálním světě, v němž mají žít, i když třeba jen krátkou dobu. Čím větší je moc Materiální podstaty, tím více zapomínají na svoji Duchovní podstatu, přicházejí o skutečné chápání opravdové Svobody a smyslu svého života.

Anastasia: Ano, jsou-li ztraceny původní duchovní Znalosti, nechápeme, co vytváříme a co si chystáme svou volbou.

Rigden: Lidé by se měli pozorněji seznámit s historií a okolním světem. Především proto, aby pochopili chyby, učiněné v minulosti i současnosti, a nedělali je tedy v budoucnosti. Aby se zorientovali ve směrování svých životů a přistoupili k této otázce s již hlubokým pochopením sebe a společnosti, v níž žijí.

Anastasia: Ne náhodou se říká, že Znalosti jsou síla! Chtěla bych se vrátit k rozhovoru o pradávných duchovních praktikách. Konkrétně bych Vám byla velmi vděčná, kdybyste čtenářům pověděl **o meditaci Pyramida**, která patří k základním duchovním praktikám. Doufám, že tato meditace pomůže lidem, stejně jako i ve své době nám, uvědomit si realitu, získat osobní duchovní zkušenosti v poznání své Duše a díky hlubokým vnitřním pocitům dosáhnout pochopení toho, co je ve skutečnosti opravdová Svoboda.

Rigden: To je možné.

Anastasia: Ale než přejdeme k vysvětlení samotné techniky vykonávání této unikátní meditace, měli bychom čtenářům upřesnit několik podstatných okamžiků, které se týkají pochopení toho, co je to změněný stav vědomí během meditace. Víte, setkala jsem se s případy, kdy si lidé dokonce přečetli knihy a zabývali se meditací, uskutečňovali ji, mírně řečeno, na pouhých představách. Během podrobné diskuse se ukázalo, že jednoduše nechápali, co ve skutečnosti meditace je, co v praxi znamená změněný stav vědomí, i když o mnohém četli. V některých případech se lidé domnívali, že dělají meditaci, ve skutečnosti ale prakticky zůstávali během dne v obvyklém stavu bdělosti a vůbec se neobtěžovali nějakým přepnutím do jiného stavu

vědomí. Proto je během té činnosti často napadaly myšlenky o každodenních záležitostech, o jejich současné práci, každodenním životě, denních prožitcích a tak dál, tedy nejrůznější odvádějící myšlenky. Ovšem, že taková meditace, jako teorie, se uskutečňovala na holých představách. V jiných případech lidé místo meditace propadli spánku. Převážně to bylo poté, co se během pracovního dne velmi unavili, a potom si sedli, že se budou věnovat meditaci. Spánek, jak je známo, je také jeden ze změněných stavů vědomí. Chybně tento stav považovali za meditaci, jelikož do toho vkládali takové „houževnaté úsilí“, v tom smyslu, že se donutili meditovat, nehledě na únavu po pracovním dni. Nepociťovali ale fakticky žádné výsledky.

Rigden: Tito lidé musí pochopit, co je to změněný stav vědomí, jaké ty stavy bývají a čím se liší jeden od druhého. Pro takové změněné stavy vědomí, jako je například právě spánek nebo meditace, je typické absolutní uvolnění těla, myšlenkový klid, polospánek. Ale to je pouze ukazatel *počátku změněného stavu vědomí*, potom již přichází rozdělení: na ty, co se pohrouží do meditace (vědomé ovládání jemných procesů neviditelného světa), a ty, co se pohrouží do spánku (nevědomý stav).

Anastasia: To je to, o čem jsem mluvila! Lidem chybí reálné praktické chápání toho, co je to taková opravdová meditace a jak ve skutečnosti probíhá.

Rigden: Těmto lidem bych pro začátek poradil, aby se pochopili a vyznali se v tom, co je elementární autogenní cvičení, naučili se uvolnit tělo a kontrolovat své myšlenky. Aby se naučili dlouho udržet pozornost na

jedné věci, a teprve potom mohou přistoupit k praktikování meditace, tedy ještě hlubšího ponoření se do změněného stavu vědomí. Potřebují si osvojit prvotní techniky meditace, které jsi popsala v knize Sensei ze Šambaly. 1.díl a v dalších knihách této série, teprve potom si již mohou začít osvojovat základní duchovní praktiky.

Anastasia: Souhlasím s Vámi, lidé jsou různí. Jedni podstatu rychle chápou, druzí potřebují čas, aby se v tom všem vyznali detailněji. Nejčastěji ale člověku elementární znalosti o sobě samém, o obecných mechanizmech práce mozku v různých stavech vědomí nestačí. Vím, že disponujete unikátními znalostmi z oblasti neurofyziologie a fungování lidského mozku. Nemohl byste nám podrobněji objasnit téma změněných stavů vědomí, abychom se zorientovali alespoň ve faktech, srozumitelných pro čtenáře, nebo se podělili o poznatky, které je možné veřejně oznámit?

Rigden: No, v mezích dnešního chápání vědy o fungování lidského mozku, aby lidé pochopili, o co jde a jaký směrem by měli vést své výzkumy, je to možné. Jak je známo, činnost mozku je spojena s elektromagnetickými vlnami. Mozek může pracovat v různých režimech, pro každý z nich je typický konkrétní psychofyziologický stav vědomí. Člověk jako Osobnost může, díky koncentraci své pozornosti, ovládat několik takových stavů vědomí. V každodenním životě se člověk nejčastěji nachází v jednom ze stavů, kterému se ve vědeckých kruzích říká bdělost. Vědci provedli měření elektrické aktivity lidského mozku a nazvali **stav aktivní bdělosti** beta-rytmem (β-rytmem). Jeho rozsah činí od 14 do 35 Hz, napětí 10-30 μV. Beta-vlny

patří k rychlým vlnám a jsou nízkoamplitudovým kolísáním celkového (souhrnného) potenciálu lidského mozku. Tvar vlny na elektroencefalogramu připomíná, hypoteticky, „trojúhelníky“ se špičatými vrcholky. Beta rytmus zachycují převážně při činnosti čelní a centrální oblasti mozku. Když ale člověk zaměří pozornost na něco nového, neočekávaného, na nějakou zaslechnutou informaci, intenzivní rozumovou činnost, silný emocionální podnět, pak se tento rytmus zvýší a může se šířit do dalších částí mozku. Beta-rytmus je typický pro činnost mozku při rozumové práci člověka, při jeho emocionálním napětí, při působení nejrůznějších impulsů.

Měli bychom poukázat na to, že ve skutečnosti pro mozek vůbec není typický takový pojem, jako únava. Musíme jednoduše rozumět, jak pracuje a pohotově přechází z jednoho typu činnosti na jiný, musíme umět kvalitně a ve vhodnou dobu měnit stavy svého vědomí. Každodenní život je neustále spojen s psychologickým „přeladěním“ člověka, na čemž, mimochodem, také závisí i celkový stav organismu. Na člověka během dne působí nejrůznější vnější faktory, takové jako například zvuk, světlo, o to už nemluvím o vlivu neviditelného světa. To všechno představuje každodenní impulsy, které tak či onak působí na fyziologické a jiné procesy činorodosti člověka.

Nadměrné rozrušení, hněv, podrážděnost, psychologická únava jsou doprovázeny napětím svalů tváře, šíje, rukou a tak dál. Napnutý sval zároveň také představuje generátor dráždivých impulsů. Úkolem člověka, který provádí autogenní cvičení, či se připravuje na vykonání meditace, je omezit tok dráždivých

signálů. Proto se usazuje do vhodné, pohodlné pozice v tichu (vylučuje zvuky – podněty), zavírá oči (vylučuje působení zdrojů zrakových impulsů), přepíná pozornost od různých všedních myšlenek, prožitků, neklidu na vnitřní klid, ticho (tedy dle možnosti vylučuje bezprostřední působení neviditelného světa). Dále se soustředí na uvolnění svalů (vylučuje ještě jeden kanál vzrušení), potom úplně dosahuje stavu absolutního klidu. Tak člověk přelaďuje režim činnosti své psychiky a tedy i nervové soustavy. Díky takovému „přeladění“ se může sám ovládat s pomocí přesných myšlenkových autopříkazů (autoraportů).

Anastasia: Disciplína myšlenek člověku odkrývá velké možnosti. Ve stavu meditace může ovládat mechanismy, při jiných stavech (včetně stavu bdělosti) své mnohovrstvé energetické konstrukce nedostupné. Samozřejmě je u něj při správném vykonání meditativní techniky možné pozorovat duchovní vzestup, prozření, rozvoj intuitivního vědění a také „vedlejší účinky“ jako přibývání sil, dobrá nálada, zvýšení tvůrčího potenciálu, což se také pozitivně projevuje na celkovém stavu člověka.

Rigden: Zcela jistě. Je důležité všechny tyto mechanismy chápat. Pozornost při meditaci je jako elektrický proud v síti: co k němu budeš připojovat, to bude fungovat. Proto je důležité udržovat koncentraci pozornosti na hlavních procesech, které se odehrávají při meditaci. Obrazně můžeme člověka, věnujícího se duchovní praktice, přirovnat k vojenskému letci, plnícímu bojový úkol v nadzvukové stíhačce. Zpočátku si pilot na zemi natrénuje všechny činnosti na leteckém (pilotážním) trenažéru – imitátoru letu v letadle. To je

totožné jako u člověka, který si právě začal osvojovat prvotní etapy meditace. Konkrétně proces uvolnění, oproštění se od postranních myšlenek, pohroužení se do stavu meditace, prvotních vjemů na úrovni fyzického těla, například tepla v oblasti slunečního pleteně, či lehkého mravenčení v oblasti čaker, či pohyb energie po rukou a tak dál. Tuto etapu je možné nazvat jako prvotní: od holých teoretických představ o meditaci, do získání prvních praktických návyků.

Druhou etapu při osvojování meditativních praktik bychom mohli obrazně přirovnat k získávání praktických zkušeností pilota přímo ve vzduchu, když se posadí do bojového letounu a trénuje se v letu. Tady začíná chápat, že řídit letadlo ve vzduchu není vůbec totéž jako provádět tatáž cvičení na trenažéru na zemi. Podstatný rozdíl je v technice provedení a v pocitech, chápání procesu letu, životě v naprosto jiném prostoru – ve vzduchu. Podobně jako pilot i meditující jedinec vnímá podstatný rozdíl mezi teoretickými poznatky a těmi praktickými, kdy provádí každodenní vnitřní práci nad sebou, provádí kontrolu svého Živočišného principu. Člověk se začíná měnit. To hlavní je, že samotná meditace je pouze nástroj! Jinými slovy začíná v běžném životě kontrolovat své myšlenky, starat se o jejich čistotu, sledovat své psychologické reakce, nepřipouští ve svém vědomí žádná negativa. Když člověk nekontroluje své myšlenky, všichni mohou za jeho nezdary a trápení, všechny odsuzuje, je s mnohým nespokojený, všechny poučuje, i když svými radami se v životě neřídí, a tak dál. Když člověk začíná pracovat nad sebou, nevěnuje pozornost vnějším, ale svým vnitřním příčinám, proč právě tak a ne jinak, vnímá a reaguje na okolní svět. Člověk začíná chápat, proč

podléhá vnějším provokacím a jak je třeba odvádět pozornost od svých četných egocentrických tužeb, nepříjemností, agresí Materiální podstaty, jak se přepínat na Přední bytost, hluboké vnitřní pocity, vycházející z Duše, jak zůstávat na duchovní vlně. Když pak člověk nad sebou samostatně pracuje každý den, neomlouvá svoji Materiální podstatu, pak se mu i v meditacích odhaluje naprosto nová úroveň vnímání. Začíná chápat, co je to meditace, začíná pronikat do tohoto, pro něj zcela neobvyklého procesu. Člověk se učí pracovat a přebývat ve zcela jiném stavu vědomí, odlišném od bdělosti i spánku, tedy v praxi začíná pociťovat ten rozdíl ve stavech vědomí, chápat svět prostřednictvím hlubokých vnitřních pocitů, intuitivní Znalosti, které nejsou produktem logiky.

A nakonec třetí fáze. To když pilot plní v nadzvukové stíhačce bojový úkol. Tehdy již nepřemýšlí o mechanismech fungování letadla, jednoduše vše vykonává automaticky. Nemyslí na ten neobyčejný prostor, v němž se nachází, ale tím prostorem žije. Pilot cítí každý pohyb letadla a jeho pozornost se soustředí na to hlavní – na splnění bojového úkolu. Stejně tak je to i u člověka, který se vážně zabývá duchovními praktikami. V této fázi se stává jeho kontrola nad Materiální podstatou zvykem, automaticky spouští mechanismus meditace přesným myšlenkovým příkazem a provádí meditaci samotnou výhradně vnitřními hlubokými pocity bez jakýchkoli myšlenek. Mechanismus duchovních praktik (za podmínky seriózní práce jedince nad sebou v každodenním životě) přivádí člověka na zcela jinou úroveň vnímání, včetně 4., 5. nebo 6. dimenze z pozice Pozorovatele od Duchovní podstaty. Začíná poznávat známý svět hmoty, svět jemných energií, a

to výhradně hlubokými vnitřními pocity, a ne za pomoci logiky a materiálních myšlenek. Vždyť myšlenky jsou materiální produkt, nic víc. A duchovní, hluboké vnitřní pocity – to je naprosto jiná kvalita vnímání, zcela jiné uchopení všezahrnujících Znalostí, to, co lidé nazývají osvícením.

Anastasia: Na té straně získáváš podivuhodnou jasnost a přesnost vnímání procesů, k nimž tam dochází. Avšak po meditaci, když se pokoušíš objasnit to, co jsi prožil, jiným lidem, chápeš, že není možné hodnověrně předat za pomoci obvyklých představ a asociací to, co jsi na té straně cítil. Díky tomu si uvědomíš, že i ve tvém běžném životě existuje podstatný rozdíl mezi reálnými procesy a hrou rozumu – těmi asociacemi, s nimiž manipuluje logika z pozice materiálního chápání světa. Ano, když to všechno začínáš poznávat v praxi, dotýkáš se skutečné reality, uvědomuješ si, proč je tak důležitý každý tvůj prožitý den, strávený duchovní prací nad sebou samým, proč je tak důležité, jakým myšlenkám a záležitostem každodenně věnuješ sílu své pozornosti. Vždyť všechno má nevyhnutelné důsledky, v první řadě pro tvou Duši a Osobnost.

Rigden: Přesně tak. Živočišná podstata Osobnost ukolébává nejrůznějšími iluzemi, zahaluje vědomí hustou, mlhavou clonou materiálního bytí. Tuto mlhu může rozehnat pouze osobní duchovní růst člověka, kdy díky svým získaným zkušenostem začíná chápat, co je to skutečná realita. Obrazně můžeme proces duchovního růstu člověka, jeho sebekontrolu a sebezdokonalování přirovnat k vytvoření podmínek pro růst semínka stromu, zasazeného do země. Semeno, kdysi

jako část plodu, uzrálého v atmosférickém prostředí (nebi), je jako Duše a země jsou vnější pozemské podmínky pro Duši, tedy naše myšlenky a skutky v materiálním světě. Jaké si vytvoříme podmínky (připravíme-li suchou, zmrzlou či přespříliš zavlaženou půdu, či vytvoříme-li normální podmínky pro růst semínka) pro náš duchovní rozvoj, takový výsledek získáme. Vždyť pokud se nebudeme starat o semínko, může zahynout a nebude žádný strom, ani žádné plody. Budeme-li se o semínko starat, bude mít šanci prorůst ze země, proniknout do sféry vzduchu, kde již bude zakoušet působení naprosto jiného prostředí, odlišného od země. Při tom si ale ještě bude ochraňovat své kořínky v zemi, bude i nadále pociťovat její vliv, ale již ne tak jako dřív, ale v nové kvalitě. Jinými slovy, při životě člověka v trojrozměrné dimenzi má Osobnost možnost duchovně se rozvinout a dosáhnout splynutí s Duší, to znamená odejít na Věčnost. Ovšem, „semeno“, „země“, „strom“, „nebe“, „poznání“, „rozvoj“ – to všechno jsou slova z lidských asociací, jelikož, jak jsi správně poznamenala, v praxi, když člověk začíná skutečně poznávat jiný svět a pronikat do něj, chápe mnohem víc, než je možné vyjádřit slovy.

Čili, meditace je nástroj, s jehož pomocí se spouští systém, obrazně řečeno, duchovní navigace složité konstrukce člověka. To pomáhá opravit směr pohybu podle kurzu, mířícímu ke konečnému cíli (duchovnímu osvobození), vyhnout se nejrůznější odkloněním na cestě a dosáhnout zlepšení kvality pohybu. A protože je člověk živá energetická konstrukce, pak v důsledku využívání mnohokrát vyzkoušených nástrojů dochází k jejímu zdokonalování, a to díky duchovnímu rozvoji samotného operátora řízení – Osobnosti.

Anastasia: Ano, ve vědě se v současnosti zcela nechápe důležitost procesů, k nimž dochází ve stavu meditace.

Rigden: Ano, je to tak, vědci zatím považují samotnou meditaci za stav „klidného bdění“, za pomoci v současnosti dostupné techniky pozorují v lidském mozku zvláštní frekvenční rytmus – alfa-rytmus, který se nejvíce projevuje v oblasti zátylku (vedle epifýzy (šišinky)). Vědci se shodli na tom, že alfa-rytmus odpovídá rytmickému kmitání potenciálu s frekvencí od 8 do 13 Hz (průměrná amplituda 30 – 70 μV). V meditaci se tento rozsah skutečně pohybuje od 7 do 13 Hz. Musíme ale také vědět, že když si člověk připouští myšlenky a věnuje jim pozornost, zmenšuje tento rytmus amplitudu kmitání, tedy slábne, nebo se úplně ztrácí a nahrazuje ho jiný rytmus.

Anastasia: Od 7 do 13... Celkem zajímavý ukazatel, obzvlášť pokud provedeme některá srovnání. Je zajímavé, že 7 a 13 jsou významná čísla v mytologii mnohých národů. V symbolice tajnovědy sedmička poukazuje na sedmou dimenzi, pro člověka důležitou v jeho duchovním plánu. V mytologii ji spojovali s charakteristikou idey Vesmíru, využívali ji jako hlavní číselné označení v popsání světového stromu, plného božských panteonů, univerzální charakteristiky téměř všeho, co se u různých národů světa zaznamenává v mytologickém kosmu. Je zajímavé, že při vykonávání určitých duchovních praktik někdy meditující sleduje procesy a jevy, které se asociativně odráží v základu některých mýtů. Lidé v dávné minulosti, zřejmě aby nějakým způsobem předali dalším pokolením své duchovní zkušenosti, zachycovali

nejvýznamnější momenty prostřednictvím asociativních obrazů právě v mýtech, legendách, jinotajích, pověstech.

Rigden: Naprosto správně jsi poznamenala, že se lidem v určitých meditacích odhalí, řekněme, ne zcela obvyklé uspořádání světa. Jak ho vysvětlit těm, kdo nevědí o existenci procesů v neviditelném světě? Pouze s pomocí asociací, srozumitelných posluchači. Nakonec, mytologie národů světa je vlastně pokus lidí zaznamenat znalosti o viditelných a neviditelných světech, poznatky minulosti a duchovní zkušenosti lidstva v asociativních podobách, srozumitelných pro další pokolení.

Anastasia: A číslo 13?! Vždyť, kromě toho, že označuje plný kruh síly (12+1), tak je to ještě zvláštní číslo, například v geometrii prostoru. Jednou jste vyprávěl o geometrii prostoru Vesmíru, o přímém spojení geometrie s fyzikou. Tehdy jste zmínil poznatky z geometrie, kterými lidé odedávna disponovali, včetně těch o polopravidelných mnohostěnech v trojrozměrném prostoru. K nim patří dnes takzvaných 13 Archimédových těles. Víte, je to divné, ale kdysi dávno, ještě ve škole, jsme se o tom učili. Jako dnes si vzpomínám na definici: polopravidelné mnohostěny jsou mnohostěny, jejichž stěny jsou pravidelné mnohoúhelníky, a mnohostěnné úhly u vrcholu jsou symetrické. Po mnoha letech jsem se na tyto znalosti začala po Vašem vyprávění dívat pod zcela jiným úhlem pohledu, se zájmem badatele. Dodnes nemohu zapomenout, jak jste tehdy v posloupnosti sakrálního smyslu rozmístil 13 Archimédových těles!

Vždyť v takovém pořadí se vyskytují všechny základní symboly a znaky, také schéma celkového obrázku je ve tvaru kosého kříže, sestávajícího ze samotných obrazců, s označením čtyř Bytostí a centra, zdokonalení od jednoduchých prostorových forem ke složitějším. Lidé rozmísťují všechny tyto polopravidelné mnohostěny v trochu jiném pořadí. Poukazují na zmínky o nich v pracích řeckého učence Archiméda. Dnes ale není tajemstvím, že se odhalení těchto poznatků jeho jménu pouze připisuje. Zpravidla se k takovým případům přidává typická poznámka, že důkazní práce týkající se daného problému tohoto učence byly ztraceny. Mě zajímalo, odkud mohl vědět o těchto 13-ti tělesech?

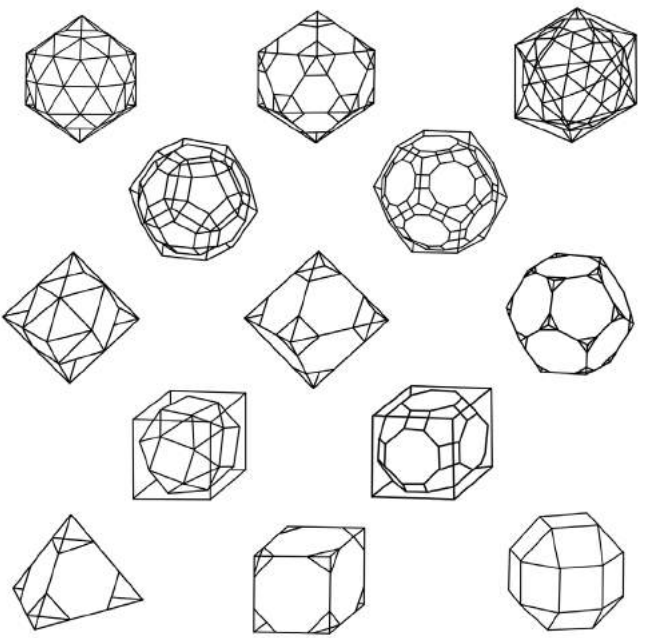

Obrázek č. 60. ***Prapůvodní schéma rozmístění 13 polopravidelných mnohostěnů***

Archimédes pocházel z významné rodiny, svého času sám studoval různé nauky, včetně geometrie. V tehdy největším kulturním centru – v egyptském městě Alexandrii (nacházejícím se tehdy pod nadvládou Řeků) – jak je známo, byla založena proslulá Alexandrijská knihovna (Alexandrijský Músaion). Byla vyšším vzdělávacím zařízením, měla mezinárodní význam a obsahovala unikátní staré knihy (svitky) z různých zemí. Je známo, že v ní Archimédes později pracoval. Hledala jsem v historických zdrojích, které by o prostorových útvarech zmiňovaly podobné znalosti, v této, nebo mnohem starší době. Jak jste mi doporučoval, nahlédla jsem do písemných památek Chetitů (indoevropského národu, žijícího ve střední části Malé Asie ve 2. tisíciletí před naším letopočtem). Matematické znalosti Chetité přejali od Babyloňanů. Tedy, přibližně 15 století před řeckými matematiky Pythagorem, Eukléidem, Archimédem byly lidem známy takové informace jako například umocnění čísla, tabulky s druhými a třetími odmocninami, rovnice pro vypočtení obsahu trojúhelníku, lichoběžníku, kružnice, objemu krychle, kvádru, kuželu, běžného a komolého jehlanu a dalších prostorových útvarů. Skutečně, všechny tyto znalosti lidé měli již v dávné minulosti. Soudě podle monumentálních staveb, disponovali těmito poznatky i staří Egypťané, Sumerové, Indiáni, obyvatelé Mezoameriky a další dávné národy.

Také jsem si pročetla informace o hvězdicových mnohostěnech, konkrétně Kepler-Poinsotových tělesech, o hvězdicovém osmistěnu (oktaedru), který současnému lidstvu znovu odhalil vynikající vědec Leonardo da Vinci. Má se za to, že útvary lidem naznačovala sama příroda. No, máte pravdu, jaké to jsou útvary?

To jsou skutečně symboly a znaky! Tentýž příklad trojúhelníku, pyramidy, krychle, hvězdy a tak dále.

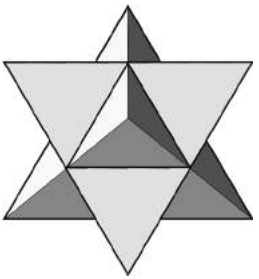

Obrázek č. 61. ***Hvězdicový osmistěn. Leonardo da Vinci***

Teprve nyní hlouběji rozumím nejen principu působení za pomoci pracovních znaků, ale i proč a jak se ta či ona symbolika využívala pro přesnější předání konkrétní meditační techniky.

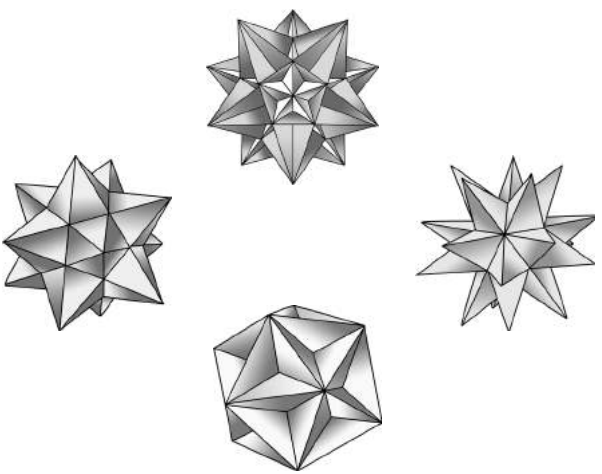

Obrázek č.62. ***Hvězdicové mnohostěny: Kepler-Poinsotová tělesa***

Teď lidé mají možnost rozšířit své poznatky jak v oblasti makro, tak i mikrovesmíru, prozkoumat přírodu na úrovni molekulární struktury, na úrovni struktury atomů, studovat hlubší uspořádání mikrosvěta. Obdivuhodné, všechno je fyzika, všechno je vlna, zachycující jakousi konkrétní formu existence! Vezmeme-li třeba krystaly ledu, nebo horní křišťál (čistý krystal křemene). Často připomínají ořezanou tužku, tedy formu šestiúhelného hranolu se špičkou ve tvaru šestihranné pyramidy.

Všechno v materiálním světě má svoji určenou prostorovou pozici. Jednou jsem se zajímala o informace o pokusech týkajících se výzkumu vlivu zvukové vlny na drobné částice, konkrétně na suchý písek, umístěný na povrchu kmitající gramofonové desky.

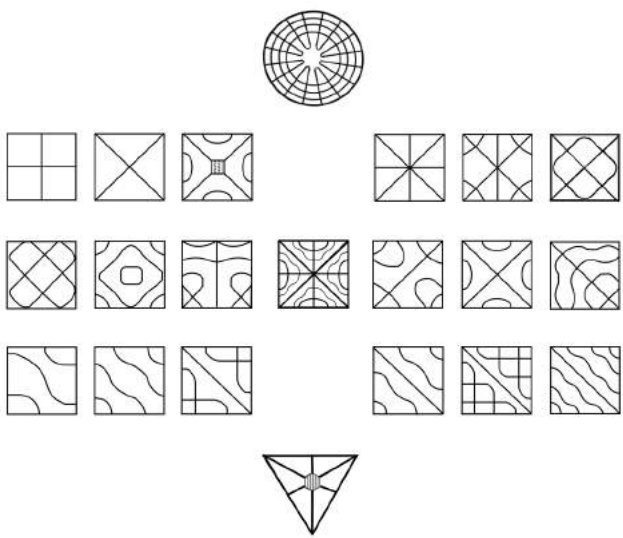

Obrázek č. 63. ***Chladniho obrazce***
Geometrický ornament drobných částic po působení zvukové vlny o konkrétní frekvenci

Překvapivě se písek pod vlivem vibrací začíná stavět do různých geometrických pravidelných ornamentů. Jejich tvar přitom přímo souvisí s frekvencí zvuku! Pro čtenáře, který to nezná, upřesním, že se takové ornamenty nazývají Chladniho obrazce, podle německého vědce, pracujícího v oboru experimentální akustiky na konci 18., počátku 19. století, který je objevil. Dnes se výsledky jeho výzkumů využívají při studiu vlastních frekvenčních spekter telefonů, reproduktorů a mikrofonů.

Rigden: Zvuk a geometrické pravidelné znaky – to je oblast čisté fyziky, a tedy i taková první vlaštovka na poli pochopení tajemství globálního Zvuku a pracovních znaků lidstvem. V podstatě jde o objevení na vědeckém základu toho, co bylo lidem známo od časů dávné minulosti a zachyceno v pověstech různých národů.

Anastasia: Ano, vzpomínám si na všechny ty unikátní informace o Prvotním Zvuku, o němž jste povídal, když jste vyprávěl o Grálu, o zvláštní „vstupence" do duchovního světa, do světa Boha. Zaznamenala jsem je v knize Sensei ze Šambaly. 4.díl. Zmiňoval jste, že se formule Prvotního Zvuku skládá z určitých pracovních znaků. Jejich aktivace vede k projevení mimořádných sil – spojení Prvotního Lotosu a Allatu. Když o tom člověk přemýšlí z pozice již známých Znalostí, například, z oblasti fyziky, geometrie prostoru, globálního času, uspořádaných informací (základních informačních cihel), mnohem lépe chápe hloubku těch Znalostí, které jste poskytl světu.

Rigden: Ten, kdo odvážně proniká do hloubky, dříve či později pozná Pravdu. Budeme-li se zdržovat na

povrchu, můžeme pouze pozorovat zkreslený odraz toho, co se skrývá v hlubině...

Anastasia: Ano, abychom mohli poznat Pravdu, musíme skutečně proniknout do její hlubiny, což je možné pouze z pozice Pozorovatele Duchovního principu. Jak říkali mudrcové, aby člověk poznal Pravdu, musí zapomenout na sebe... Ještě jsem chtěla říci několik slov o přírodních fraktálech (z latinského slova fractus – zlomkový), těch geometrických samopodobajících se obrazcích, o nichž jste se zmiňoval při jednom z rozhovorů. Fraktály - to je skutečně celý podivuhodný svět neobvyklých prostorových konstrukcí a forem, krásy a harmonie! Snažila jsem se o těchto věcech prohloubit své znalosti. Zjistila jsem, jak mnoho o světě ještě nevím a jak poutavý a prospěšný je samotný proces poznání.

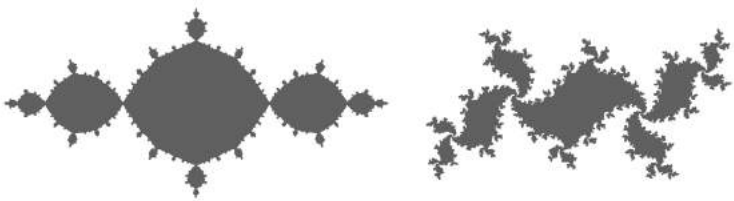

Obrázek č. 64. ***Juliova množina***

Fraktál je geometrický útvar, v němž se jeden a týž motiv opakuje v postupně se zmenšujícím měřítku. Skutečně, v přírodě dochází k opakování jednoho a téhož vzoru poměrně často. Můžeme to vidět, pokud zvětšíme, či naopak zmenšíme (kolikrát se nám zachce) zkoumaný objekt. Vlastnost fraktálů – samopodobnost – se projevuje v mnohých objektech, systémech,

přirozených strukturách. Například ve sněhových vločkách, oblacích, plamenech, turbulentním proudu vody, korunách stromů, DNA, oběhové soustavě člověka a tak dál. Fraktály se vyskytují v mnohých přírodních jevech a procesech. Je to jako jiná úroveň složitosti geometrie prostoru, ale jak chápu, ještě zdaleka není ta nejsložitější, přihlédnu-li k tomu, co jste nám vyprávěl.

Jak jste mi poradil, zajímala jsem se i o současné vědecké úspěchy v oblasti fraktální geometrie. Zdá se, že se dnes fraktální modely používají ve mnohých oblastech nejrůznějších disciplín. Například, v chemické kinetice (z řeckého slova „kinetikos“ – pohybový). Přihlédnu-li k tomu, že je tato oblast fyzické chemie spojena i s biologií a dalšími oblastmi přírodních věd, představuji si, jak je to kolosální objem materiálu pro studium, včetně oblasti medicíny. Fraktální modely se také využívají při vytváření anténních konstrukcí, v informatice pro zlepšení objemu přenesených dat, kompresi dat a velmi kompaktního uložení informací. Díky nim vědci předpovídají alternativní budoucnost současnému internetu.

Kromě toho se fraktální modely používají v jaderné fyzice a astronomii, a to při studiu elementárních částic, procesů na Slunci, rozložení galaxií ve Vesmíru. Skutečně, fraktální vlastnosti se projevují i ve *spirálovitém* toku energií, což jste tehdy zdůrazňoval. Našla jsem to v nepřímých potvrzeních, kdy fyzikové sledovali chování fraktálních clusterů ve vnějších elektrických a magnetických polích s vytvářením spirály a také turbulentních proudění. Velké víry tam vyvolávají menší víry, a ty zas ještě menší a takové dělení spirálovitých

energií bylo možné pozorovat do těch viditelných mezí, které byly vědcům technicky dostupné.

Rigden: Když člověk hledá, ve skutečnosti nachází mnohem více, než předpokládal, že najde. Znalosti o fraktálech jsou mnohem starší, než si vůbec současné lidstvo může představit. Jednoduše ve společnosti dochází k obvyklému procesu přejímání znalostí, k jejich zatajování, přejmenovávání, k obvyklým hrám na vychloubačnost z pokolení na pokolení, ze století na století.

Anastasia: Ano, četla jsem o algebraických fraktálech Newtona…

Rigden: No, to není v dějinách to nejzajímavější… Vzpomeň si na Sierpinského trojúhelník, fraktál, navržený polským matematikem na počátku 20. století.

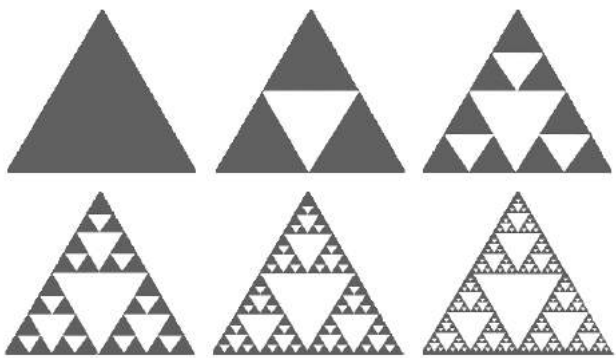

Obrázek č. 65. ***Fraktál Sierpinského trojúhelník***
Proces konstrukce fraktálu v trojúhelníku cestou neustálého opakování dělení na čtyři různé rovnostranné trojúhelníky.

Anastasia: A, to je ten trojúhelník, v kterém lze pozorovat proces opakování samopodobajících se trojúhelníků v uzavřeném plochém systému.

Rigden: Naprosto správně, tak zvanou rekurzi, z latinského slova „recursio“ – návrat.

Anastasia: Ano, to jsem četla. Vzpomínám si, že mě velmi zaujalo Vaše vyprávění o sněhové vločce Kocha, když jste tento matematický proces vysvětloval z pozice prohloubené fyziky. Tehdy jsem začala hledat informace o té sněhové vločce a zároveň jsem našla jiné informace, včetně těch o samopodobajícím se trojúhelníku.

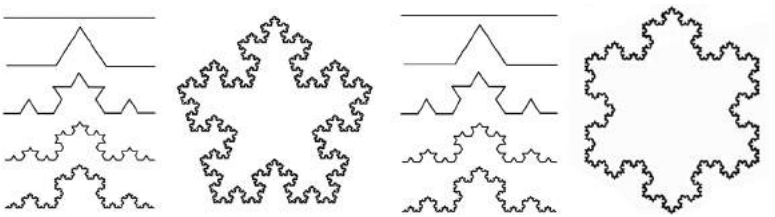

Obrázek č. 66. ***Fraktál Sněhová vločka Kocha***
Dva příklady procesu proměny linie na sněhovou vločku cestou mnohonásobného rozdělení části linie na tři stejné části a nahrazení střední části dvěma novými částmi analogické délky.

Bylo to pro mě skutečně zajímavým odhalením, když jsem srovnala všechny ty přirozené geometrické tvary materiálního světa s původními Znalostmi o pracovních znacích, s procesy, spojenými s duchovním rozvojem člověka, a rovněž se znaky a symboly, které jsem našla, když jsem se zajímala o archeologickou

minulost lidstva. Včetně těch, které představitelé nejrůznějších národů v dávné minulosti malovali na skály, keramické nádobí, určené pro magické, rituální, posvátné obřady a tak dál...

1 2

Obrázek č. 67. ***Fraktály s vyobrazeními Tripolské civilizace:***

1) pro pohodlné srovnání obrázků je zde uveden Sierpinského trojúhelník;

2) vyobrazení na Tripolské keramice (6. – 3. tis. př. n. l.; stará Evropa): schematické zobrazení duchovního rozvoje člověka, díky silám božského ženského principu — Allat (trojúhelník vrcholkem dolů), postup do dalších dimenzí.

Rigden: Nic složitého na tom není. Vezmeme-li symboly a znaky Tripolské či Egyptské civilizace a srovnáme-li je s informacemi o paralelních světech, o tunelování, o meditaci „Astrální zrcadla“...

Anastasia: O tunelování, meditaci „Astrální zrcadla“?! No ovšem, rekurze ve fyzice! Co je to ten astrální tunel? To je klasický příklad nekonečné rekurze, pouze v jiné dimenzi... Dvě zrcadla, postavená naproti sobě, vytváří dva koridory ze slábnoucích odrazů zrcadel – to je ve fyzice známý příklad nekonečného opakování fraktálu. Přihlédneme-li k tomu, že ve mnohých

případech staré ornamenty skutečně opakují geometrii prostorů, vychází nám z toho, že v dávné minulosti lidé znali o všech těch procesech mnohem více než my, a to navíc z praxe, a ne z teorie!

Rigden: Prostě, v dnešním světě většina lidí zapomněla na hlavní cíl toho, přesněji řečeno, proč potřebují tyto znalosti, proto se vše, bohužel, převádí na materiální směr chápání světa. Proč dokonce i vědci, když pracují s materiály, procesy a jevy, které jsou částí celku, si neustále pokládají otázku: „V čem je tedy smysl mého života?“ Vždyť i vědecká práce může v důsledku vědci pomoci pochopit duchovní aspekty, jestli se ovšem člověk bude věnovat hlavnímu úkolu svého života – duchovnímu seberozvoji. Mnozí lidé, žijící v dávné minulosti, ani nedisponovali takovými informacemi o materiálním světě jako dnešní vzdělaný člověk, ale disponovali duchovními znalostmi a věděli to hlavní: co je pozemský svět a jak se ovládat, aby se dostali za jeho hranice, dosáhli duchovního světa.

Zrcadlové odrazy, prohloubení, směrem k makrovesmíru, nebo směrem k mikrovesmíru materiálního světa přivádí k vzájemnému prolínání, rodícímu se u člověka *jako Pozorovatele uvnitř systému* ***vnímání nekonečné podobnosti části celku. Ale tyto pocity jsou iluzorní, neboť hmota je dočasná a ve svém projevu ohraničená. Opravdová věčnost je pro člověka skryta pouze v Duši – v tom nekonečně malém, majícím možnost vstoupit do nekonečně velkého, tvořícího na svých křižovatkách oblasti vzájemné přitažlivosti a prolínání. To je i pravá a nekonečná podobnost části celku.***

Anastasia: Ano, ve Vašich slovech je podstata – Pravda. Vznikl takový vnitřní pocit, jakési vnitřní chápání, že v tom jsou obsaženy hlavní zákony vesmíru. Zajímavý stav – jasně chápu, že to pochopení vychází jakoby od Duše, ale jeho obsah nelze logikou vůbec postihnout.

Rigden: Něco podobného lze obsáhnout pouze vnitřními hlubokými pocity, vycházejícími od Duchovního principu. Jinak to nejde. Vždyť konstrukce člověka v šesti dimenzích je vytvořena jako nejvhodnější forma pro poznání světa novou Osobností, aby měla možnost duchovně vyzrát a spojit se se svojí Duší. Zdůrazňuji, že konstrukce člověka je vytvořena právě *kvůli poznání světa*, a ne pro „věčný život" v materiálním těle. Naše fyzické tělo je v podstatě pouze část konstrukce, nacházející se v trojrozměrné dimenzi! Jednoduše, právě od ní začíná nová Osobnost svůj proces poznání.

Takže lze říci, že v každém člověku jsou potenciální zárodky vědce. Jednoduše, je důležité se v první řadě naučit chápat tento svět z pozice Pozorovatele Duchovního principu, pak na sebe nenechají dlouho čekat ani převratné objevy. Lidé dnes mnohé nevidí a nechápou, dokonce ani se současnými přístroji. Jelikož se pokoušejí sledovat a soudit jevy, které se nacházejí uvnitř omezených systémů třetí dimenze (svého fyzického těla, Země a tak dál) a ne vně těchto systémů, nemohou materiálním myšlením mnohé procesy obsáhnout. Ačkoliv každý má takovou možnost – poznat svět z pozice Pozorovatele Duchovní podstaty. Práci starých struktur lidského mozku v okamžik vykonávání duchovních praktik, setkání s duchovním světem a pochopení tajemství vesmíru technikou nenahradíš.

Anastasia: To je přesné. Skutečně, každý člověk je v jistém smyslu výzkumný vědec, nezávisle na jeho profesi. A co je v každé profesi to nejdůležitější? Být Člověkem tady a teď, v jakýchkoliv podmínkách, pracovat v první řadě se sebou. Pak se i výsledky takové vnitřní kvalitní práce odrazí na vnějším životě člověka, na jeho pomoci druhým lidem. Bude-li takových lidí ve společnosti většina, pak se i společnost stane jinou, vždyť každá část je nositelem vlastností celku.

Rigden: Bezpochyby… Ale vraťme se k tématu meditace, jako změněného stavu vědomí. Různorodost rozsahu frekvence činnosti mozku, stejně jako i okolního světa, ještě ani zdaleka není prostudována, ačkoli věda má dnes jisté představy. Člověk má své vlastní energetické pole, které generuje určité záření. Dokonce kdybychom studovali konstrukci člověka v trojrozměrné dimenzi, mohli bychom nalézt mnoho zajímavých zvláštností. Třeba lebka, která je celkem dobrý rezonátor různých frekvencí. Když jsme u toho, člověk žije na planetě Zemi, jež má také své vlastní energetické pole. Vzdušná atmosféra, přesněji ionosféra (horní část vrstev atmosféry Země, nacházející se 50 km nad Zemí), je ohromný sférický rezonátor, vlnovod, vodící elektřinu, kde neustále dochází k procesům ionizace a rekombinace (z latinského re- – předpona, označující „obnovení, opakování akce“, „combinatio“ – „spojení“).

Člověk žije v dutině tohoto objemného rezonátoru, který ovšem, ať tak či onak, působí určitým způsobem na jeho energetickou konstrukci. Vnější hranice ionosféry, jak si vzpomínáš, je i vnější částí magnetosféry Země, toho „štítu“, který ochraňuje planetu před vesmírným zářením. Díky ionosféře se radiové vlny šíří na

delší vzdálenosti a mnohokrát se od ní odráží. Blesky, generující nízkofrekvenční vibrace, když se dostávají do rezonance s molekulami atmosféry, mohou v ionosféře vyvolávat netlumené kmitání určité povahy, které mnohokrát obíhá planetu.

Anastasia: Podobně jako myšlenky člověka při dominanci Živočišné podstaty. Tyto „elektrické výboje" občas tak rezonují, že vzniká plošné netlumené kmitání, které se pak v hlavě celý den točí v uzavřeném kruhu.

Rigden: No, co je to vůbec rezonance? Slovo rezonance pochází z latinského slova „resono", což znamená „zním v odpověď", „ozývám se". Je to odezva! Jev rezonance není jednoduchý, ovlivňuje zvukové, elektrické, mechanické a další oscilační procesy. Vzpomínáš si, jak jsem jednou vyprávěl, že Nikola Tesla zkonstruoval přístroj, známý dnes jako „Teslův transformátor", s jehož pomocí názorně předvedl, jak září jeho tělo při vyzařování vysoké frekvence? Tento projekt později zdokonalil sovětský vynálezce Semjon Kirlian. Díky tomu mohou dnes lidé sledovat tak zvaný efekt Kirliana, který umožňuje fixovat záření, zvláštní nimbus kolem různých biologických, anorganických objektů, umístěných v nestálém elektrickém poli o vysoké frekvenci.

Anastasia: Ovšemže si to pamatuji, tehdy jste vyprávěl ještě o jednom zajímavém experimentu: jak badatelé ustřihli od listu, právě utrženého ze stromu, jeho část a zbytek listu umístili do toho pole a viděli, že se na snímku vytvořil fantomový obraz odstraněné části listu. V podstatě, řekneme-li to naším způsobem,

se dochovala informační struktura o celém listu, i když byla jeho fyzická část odstraněna. Potom jsem se pokoušela rozšířit své znalosti na dané téma. Po pravdě řečeno jsem našla mnoho zajímavého, včetně informace o tom, že se dnes studují možnosti využití tohoto fenoménu při diagnostikování nemocí a různých psychofyziologických stavů člověka, jelikož bylo vypozorováno, že charakter tohoto záření závisí na stavu sledovaného objektu.

Rigden: To, že se to dnes studuje, je výborné. Ale podstatný krok v dané problematice bude učiněn teprve tehdy, až vědci budou mít alespoň obecné představy o energetické konstrukci člověka, teprve tehdy pochopí nejperspektivnější směr zkoumání. Jak je známo, rezonanční kmitání se nejzřetelněji projevuje v blízkosti původců daného kmitání. A co to je takové kmitání? To jsou změněné stavy prostředí, dráždiči, jež v sobě nesou energii. Jinými slovy, změny prostředí, k nimž dochází kvůli tomu, že do něj vstupují informace. Tak je to i ve vztahu lidských myšlenek. Když přichází myšlenky a ty jim věnuješ svoji pozornost, pak to v tobě aktivuje určité emoce. A když se tento informační program (myšlenky) dostávají do rezonance s emocemi, jež tu vyvstaly díky těmto myšlenkám, pak vzniká „netlumené kmitání“, poutající k sobě pozornost člověka. Často k něčemu takovému dochází při atacích bočních Bytostí na Osobnost. To všechno je ale v první řadě následkem volby člověka! Ten prakticky daný proces a jeho následné příčiny. Například ráno se k němu může dostat nějaká myšlenka, které věnoval pozornost. A přes den nebo večer se nahrnou emoce, odpovídající danému informačnímu programu, i když sám člověk dokonce i na tu myšlenku zapomněl myslet. Program

do něj však již vstoupil díky síle jeho pozornosti, kterou mu věnoval. Ta síla spouští myšlenky, jež rezonují s emocemi, které tímtéž vyvolávají, jak říkáš, netlumené plošné kmitání. A vůbec není náhoda, že se potom točí celý den v hlavě v uzavřeném kruhu.

Všechno na světě je propojeno a nic se neděje bez následků. V tom gigantickém ionosferickém rezonátoru vznikají za působení běžících vln o stejné frekvenci a intenzitě, pohybujících se v opačném směru, takzvané stojaté vlny. Jako příklad vibrace stojaté vlny může posloužit tentýž experiment s obrazci Chladniho, když po okraji kovového disku, na němž je nasypaný písek, přejedou smyčcem. Vznikající zvuk v disku vzbuzuje stojaté vlny, prostřednictvím jejichž vibrací se utváří určitý geometrický vzor. Jako příklad stojatých vln v přírodě můžeme uvést právě kmitání v ionosférickém rezonátoru, známé dnes jako Schumannovy vlny, a efekt rezonance, jež vytváří – Schumannovu rezonanci. Vědci vypočítali, že frekvence Schumanna činí 7,83 Hz, a udělali z toho závěr, že vlny rezonují ve stejném rozsahu frekvencí jako lidský mozek, včetně frekvencí alfa-rytmu.

Tento rozsah frekvencí není vůbec tak jednoduchý, jak si lidé myslí. Ale stačí, aby bylo velké přání to všestranně prostudovat. Vždyť dnes již máme pochopení, že jsou pro alfa-rytmus typické různé modulace, střídání vzestupu, či poklesu amplitudy vln (*vřeten*), nebo „spontánní“ změny. Mimochodem, chtěl bych upozornit na to, že v takových změněných stavech vědomí, například ve stavu spánku, při němž vzniká delta-rytmus s frekvencí 1 - 4 Hz, se vřetena generují v jádrech thalamu (hrbol mezimozkový,

hlavní části mezimozku), přesněji v jeho retikulárních buňkách...

Anastasia: Jinými slovy, v mezimozku. Přihlédneme-li k tomu, co jste nedávno vyprávěl o mezimozku při vysvětlování meditace na čtyři Bytosti, vznikají nám tady zajímavá srovnání. Vždyť thalamus, jako hlavní část mezimozku, je hlavním podkorovým centrem, do něhož se dostávají impulsy všech typů senzitivnosti, kde ve skutečnosti dochází i k analýze a syntéze a potom k jejich přerozdělení do různých oblastí lidského mozku. Retikulární jádro thalamu je spojeno s novou i starou kůrou lidského mozku, s dalšími jádry thalamu. Ještě co se týká toho názvu – thalamus – pochází z řeckého slova „thalamos“, znamenajícího „odpočívárna, místnost“. Nazvali ho tak, jako by předem věděli o takovém místě v lidském mozku, kde dochází ke změně jednoho stavu na jiný, řekněme k přetvoření jemných energií na hrubou vlnu. Retikulární formace celkově (z latinského slova „reticulum“ – „síťka“, „formatio“ – „utváření“) je vůbec univerzální systém. Ne nadarmo ji nazývají „mozek v mozku“. Je spojena s mozkem a s míchou.

Rigden: Navíc se zkoumají další rytmy, které pracují na stejné frekvenci jako alfa-rytmus, ale mají jinou podobu vlny, které jsou zachycovány v jiných oblastech mozku. Rozsah frekvencí, například vědci takzvaného μ-rytmu činí 7 – 11 Hz (tvar vln na elektroencefalogramu připomíná řecké písmeno μ (mí)). Je zajímavé, že dnes již věda zkoumá domněnku, že je μ-rytmus zvláštním odrazem aktivity zkoordinované činnosti zrcadlových neuronů...

Anastasia: Ano, vybavuji si ten nezapomenutelný rozhovor s Vámi v polovině 90. let o zrcadlových neuronech. Jak jsem se tehdy snažila dohledat tu informaci v knihovnách, ale žádnou jsem nenašla. Až mnohem později, po několika letech se v tisku objevily zprávy o těch unikátních experimentech, o nichž jste se zmiňoval. Mám na mysli ty, když vědci na opicích zkoumali činnost řídících neuronů, které se aktivovaly při vykonávání určitých činností, a náhodně při tom objevili takzvané zrcadlové neurony, jež se spouštěly i tehdy, když makakové jednoduše viděli vizuálně známou činnost. Jinými slovy se zrcadlové neurony aktivovaly, když třeba opice sama brala ze stolu arašídy a jedla, ačkoli se ve skutečnosti v tu chvíli pouze dívala na to, jak to vykonává jiná opice. Navíc se objevila informace nejen o výsledcích podobných pokusů se zvířaty, ale i zprávy o následných experimentech s lidmi. Zaujalo mě Vaše vyprávění o podstatě vzniku empatie (z řeckého slova „empatheia“ – „vcítění“) – porozumění emocím jiného člověka, o vědci takzvaných mechanizmech pochopení cizího vědomí. Vezmeme-li v úvahu vše, co jste již zmínil, pak to jednoduše vyjadřuje chybějící fragmenty v celkovém obrazu daného jevu. Vaše znalosti jsou opravdu unikátní, udávají vektor cíleným výzkumům pro uskutečnění podivuhodných, individuálních a evolučních objevů celosvětového významu.

Rigden: Ve skutečnosti v sobě téma zrcadlových neuronů ukrývá mnoho zajímavého. V plném objemu ale bude dostupné teprve tehdy, když se lidstvo dobere základních představ o neviditelné podstatě člověka, možnostech rozšířeného vnímání informací prostřednictvím změněných stavů vědomí, konkrétně

prostřednictvím nejrůznějších duchovních praktik a meditací, zaměřených na duchovní rozvoj.

Anastasia: To bude vážný evoluční krok v rozvoji vědy, který povede k pochopení mechanizmů telepatie, k rychlé adaptaci člověka v nejrůznějších podmínkách, včetně vesmírného prostředí, paralelních světů a jiných dimenzí, k pochopení mechanizmů předvídání, simulace událostí a činů.

Rigden: Zrcadlové neurony jsou pouze malinkým krůčkem vědy na cestě, která by v budoucnu mohla přivést k pochopení fungování reálných mechanizmů celkové konstrukce člověka: jak právě člověk snímá informace, pocity, emoce jiného člověka, ještě před přijetím verbální či vizuální informace o společníkovi. Ovšem za podmínky, že u tohoto lidstva vůbec bude nějaká budoucnost.

Anastasia: Ano, lidská volba... To je vše, na čem je to založeno.

Rigden: Aktivita neuronů má elektrickou povahu pouze částečně. Mnohé ve fungování mozku lidé ještě nechápou a „nevidí“, jelikož zatím nedisponují takovými měřicími přístroji, které by zaznamenaly ty nejjemnější energie jiných dimenzí. Ačkoliv, když mluvíme o tom nejlepším přístroji v poznání neviditelného světa, tím je bezpochyby člověk sám, jenž byl obdarovaný schopností pronikat do jiných světů a dimenzí...

Anastasia: Jinými slovy, člověk může zadávat úkoly a dostávat připravené odpovědi či výsledky bez pochopení všech detailů a podrobností jevů, doprovázejících

tento proces, i mechanizmů působení. Tedy, budeme-li mluvit jazykem vědců, člověk může získávat praktický výsledek, míjejíc teoretické výpočty. I když většině vědců, z nichž se mnozí považují za materialisty, to samozřejmě bude znít jako nonsens.

Rigden: No, je to stejné jako získat pochopení pojmu víra: co je to antonymum nebo synonymum slova znalosti? **Vždyť víra bez znalostí vzbuzuje pochyby. Pochyby vylučují porozumění Pravdy. Nepochopení Pravdy dělá víru nesmyslnou a prázdnou. Znalosti vylučují pochyby, stejně tak jako přinášejí porozumění Pravdy. Porozumění Pravdy naplňuje víru znalostmi. A pouze víra, naplněná znalostmi, je víra skutečná.**

Anastasia: Tak se to děje i v životě. V praxi jsem se již několikrát setkala s případy, kdy se člověk pokouší dělat celý soubor nejrůznějších meditací, ale sám se nechce měnit, nevěnuje se práci na sobě, zůstává egoistický, i nadále chce uspokojit svoji důležitost, získat nad vším moc. Takové lidi často navštěvují pochyby, pýcha, nepochopení prostých pravd. Ale viděla jsem i jiné lidi, kteří nad sebou pracovali každý den, a výsledek týchž meditací u nich byl naprosto jiný. Každý den se snaží být Člověkem, zabývají se seberozvojem, duchovním cvičením, začínají vnímat inspirativní Znalosti, nachází pravou víru. Pro takové lidi s duchovní pílí by bylo vhodné, abyste nám pověděl o jedné ze základních meditací – „Pyramida“.

Rigden: U této příležitosti existuje jedno staré východní moudro: „Porazil-li jeden člověk za svůj život v bitvách mnoho lidí, a zvítězil-li jiný během svého života

sám nad sebou, pak ten druhý získal mnohem větší vítězství než ten první. Vždyť je mnohem důležitější zvítězit sám nad sebou než nad druhými.

Doufám, že s přihlédnutím k nyní již známým informacím, máme možnost meditaci „Pyramida“ pochopit hlouběji. Čili, jak jsem již říkal, z pozice Pozorovatele vyšší dimenze nevypadá struktura člověka tak jako v trojrozměrné dimenzi (s rukama, nohama, hlavou a tělem). Vypadá jako složitá forma, která se nejvíce podobá useknuté čtyřhranné pyramidě s oddělenou špičkou, pokud bychom měli zvolit nějakou nejbližší možnou asociaci, srozumitelnou pro myšlení obyvatele trojrozměrné dimenze. Díky meditaci „Pyramida“ může člověk procítit svou energetickou strukturu, spojenou se čtyřmi Bytostmi, rozšířit své chápání, ale co je hlavní, procítit svoji Duši.

Meditaci „Pyramida“ je dobré vykonávat vsedě v pozici lotosu či jednoduše s nohama zkříženýma do „tureckého sedu“ a rukama položenýma dlaněmi dolů na kolenou. Ale pokud člověk z jakýchkoli důvodů nemůže v takové pozici dlouho setrvávat, může meditaci vykonávat například vsedě na židli. To nejdůležitější jsou vnitřní duchovní procesy, které probíhají v člověku.

Zavíráme oči, naladíme se, uklidníme se, uvolníme tělo, osvobodíme svou mysl od myšlenek, od všech svých prožitků, emocí. Prostě, plnohodnotně vstoupíme do změněného stavu mysli – meditace. Když se již nacházíme ve stavu meditace, začínáme pozorovat svou energetickou konstrukci spojenou se čtyřmi Bytostmi. Z pozice Pozorovatele, nacházejícího se uvnitř pyramidy,

je tedy nezbytné procítit Pravou, Levou, Zadní a Přední bytost ve formě „živých stran“ useknuté pyramidy. Ty strany se orientačně nacházejí ve vzdálenosti natažené ruky od fyzického těla člověka.

Anastasia: Obrazně řečeno, před meditujícím se na vzdálenost natažené ruky nachází živé energetické pole, v podobě přední strany useknuté pyramidy. Stejné je to na bocích a vzadu. Tato pole vytváří čtyřúhelník – základnu, uprostřed níž se nachází meditující člověk, sedící v pozici lotosu.

Rigden: Ano. Tyto čtyři Bytosti jsou jako pohraničníci našeho energetického pole, jinými slovy, osobního prostoru. Co je to *osobní prostor?* Mezi fyzickým tělem a čtyřmi Bytostmi je prostor, který se pohybuje od kritických 7 centimetrů do 1 metru. Osobní prostor připomíná neostrými konturami ovál (či jak ho nazývali v minulosti „vejce“ nebo „rybí měchýř“), který je objemem větší než lidské tělo. Zpravidla ho v tajnopisu znaků a symbolů označují symbolem oválu.

Řeknu pouze, že osobní prostor každého člověka je nestabilní, tedy neustále se v určitých mezích svého objemu mění. To závisí na mnoha příčinách, dokonce i na změně nálady člověka. Toho si ale lidé obvykle nevšímají, nechápou a nevidí fyzickým pohledem, a to ani nemluvím o tom, že by to řídili podle svých stavů. Ale o tom teď nebudeme mluvit. Musím poznamenat, že rozložení energií v pyramidové konstrukci člověka je trochu jiné, odlišné od toho, jaké člověk vnímá z pozice Pozorovatele třetí a čtvrté dimenze – přes energetické meridiány těla, rukou a nohou. Tady se

energie rozdělují podle řezů pyramidy, v souladu s fyzikou a geometrií prostorů vyšších dimenzí.

Tedy, pomyslné strany useknuté pyramidy jsou naše čtyři Bytosti. Duše je uzavřena uprostřed této konstrukce v takovém zvláštním zářivém kokonu. Její pozice je přibližně ve spodní třetině konstrukce, a budeme-li se orientovat podle fyzického těla, pak je na úrovni slunečního pleteně a vrchní části břicha. Mimochodem, na Východě v minulosti zobrazovali *Duši* v kokonu v podobě *perly ve škebli.* Byla symbolem vnitřního duchovního rozvoje člověka uvnitř jeho konstrukce, zázrakem Zrození. Její perleťová běloba byla symbolem duchovní čistoty, moudrosti, dokonalosti a tajného vědění. Je třeba poznamenat, že toto asociativní srovnání Duše s perlou se dá vysledovat ve všech světových náboženstvích. U indiánů a buddhistů je perla symbolem duchovního osvícení. Křesťané spojují „drahocennou perlu z vod křtu" s představami Duše a Bohorodičky, Její duchovní čistoty. V islámu existuje pověra, že perla je jedním ze jmen Boha, že v posmrtném světě právě perly vytváří sféry kolem ctnostných duší. Podobné asociace jsou částečně spojeny s duchovním viděním, jelikož meditující člověk během vykonávání určitých duchovních praktik někdy *vidí procesy, k nimž dochází v oblasti umístění Duše, procesy, které se mu asociují se zářením, s hrou ostrého světla, vycházejícího od Duše, připomínajícího lesk a světelnou hru perleti na slunci.*

Anastasia: Jednou jste uváděl jednu dobrou asociaci, když jste vyprávěl o obalu Duše během reinkarnace – že se podobá duhovému filmu na mýdlové bublině. Tyto poznatky jsem zaznamenala v knize Ezoosmóza.

Rigden: Naprosto přesně… Teď, když jsme se obecně seznámili s konstrukcí člověka v podobě useknuté pyramidy, přistoupíme k její špičce, která je oddělená od jejího základu. Právě v tomto místě, v domnělé špičce pyramidy, která se nachází nad hlavou člověka, se rodí jeho myšlenky. Orientačně se nachází asi půl metru od temene hlavy (je to přibližná vzdálenost, jelikož je to u každého individuální). Tedy pro chápání obyvatele trojrozměrné dimenze vypadá energetická struktura obyčejného člověka jako čtyřboká useknutá pyramida s oddělenou špičkou.

Ale vraťme se k technice vykonávání této meditace… *Je nezbytné procítit všechny čtyři Bytosti.* Tento prožitek se podobá tomu, jako kdyby se člověk nacházel ve společnosti čtyř absolutně různých lidí, kteří by stáli blízko u něj, a kdyby zavřel oči a uvolnil se, mohl by pocítit jejich přítomnost podle určitého tlaku na jeho osobní prostor. *Když procítíme čtyři Bytosti, přemisťujeme se na vrcholek pyramidy. Tam pozorujeme prvotní proces „zrodu“ našich nejrůznějších myšlenek (které se poté přemění prostřednictvím center kakodemona a agathodemona, což jsi zmiňovala v knize „Ptáci a kámen“, a řekněme, že dosahují materiálních charakteristik), jak vznikají dané energie, cesty jejich pohybu, vzájemného působení, blokování. Rozlišujeme jejich působení, jednoduše řečeno, sledujeme všechny tyto procesy a potom je buď maximálně uklidňujeme, nebo se od nich zcela abstrahujeme.*

Potom opouštíme vrcholek této pyramidy a míříme výš, dostáváme se na úroveň Pozorovatele, oproštěného od materiálního světa. Jinými slovy, se dostáváme

výše než myšlenky, výše než hmota, dosahujeme stavu oproštění od pozemského, od toho, co nás jako Osobnost tak či onak připoutává k materiálnímu světu. V prvních stadiích ovládnutí meditace často pomáhá představa, že meditující vystupuje vědomím ze své konstrukce pyramidy, zůstává viset a pozoruje ji z ptačí perspektivy. Použijeme-li nějakou současnou asociaci, pak se vědomí jakoby nachází v této výšce, přesně jako ve vakuu, jako ve stavu bez tíže. Takový stav Pozorovatele od Duchovního principu pomáhá získat úplný vnitřní klid, rozšířený stav vědomí, nezaujatost samotného pozorování probíhajících procesů, umožňuje abstrahovat se od materiálního těla, myšlenek a prozkoumat energetickou konstrukci z pozice nového vidění. *Dále přebýváme v tom stavu vědomí a pozorujeme zvenčí svou pyramidální konstrukci a Duši, jež je v ní uzavřena.*

Pak přichází ta nejdůležitější část meditace. *Uskutečňujeme maximálně možné přímé přiblížení vědomí (Osobnosti) k Duši, realizujeme to přitom na hluboké pocitové úrovni. Tedy ponoříme se (jako Pozorovatel) přes špičku pyramidy, vnitřní energetickou strukturu pyramidy do jejího středu – k Duši.* Při vykonávání této části meditace mozek často předává asociativní vjem, jako by se člověk nořil do hloubky, přesně jako při potápění se do vody, ale bez tlaku, který je při tomto fyzickém procesu typický. Lidé, kteří jsou obzvláště citliví na energetické procesy, zejména ti, u nichž je vyvinuto intuitivní vnímání, zaznamenávají při takovém pohroužení dokonce fáze postupného přepínání režimu činnosti svého vědomí na nové, ještě nepoznané úrovně mimosmyslového vnímání.

Tedy, je nezbytné se maximálně možně přiblížit k zářícímu kokonu ve středu pyramidy, kde se nachází částečka duchovního světa. A potom se sní setkat na úrovni hlubokých vnitřních pocitů. Ovšem, vcítit se do Duše až do samotného konce a postihnout její duchovní hloubku člověk nemůže, dokud duchovně nedozraje a nesplyne s ní. Ale dokonce i toto setkání pocitů vyvolává stav, který třeba buddhisté nazývají dotknout se Nirvány, jiní mu říkají stav blaženosti, božského blaženství, dosažení harmonie a tak dál.

Díky této meditaci sami můžeme hlouběji pochopit naši složitou vícerozměrnou strukturu, uvědomit si, že se mnohé myšlenky objevují a mizí nezávisle na naší „vůli". Máme ale možnost je pozorovat, ovlivňovat, abstrahovat se od nich, blokovat je. To nejdůležitější je, že s pomocí této meditace bude člověk jako Osobnost pociťovat nejen božskou přítomnost, ale i spojení se svou Duší, bude pracovat na návyku neustálého kontaktu se svojí Duší, bude si v praxi uvědomovat, že Duše je základní, nejdůležitější částí celé konstrukce člověka. Duše – to jsi ty, ale skutečný. Veškerá zbylá energetická konstrukce je vystavěna v šesti dimenzích kolem ní. V této meditaci člověk získává zkušenost naprosto jiného vnímání své přítomnosti, učí se poznávat sám sebe z pozice Pozorovatele Duchovního principu.

Doba vykonávání dané meditace je individuální, stejně jako při osvojování jakéhokoliv jiného duchovního cvičení. Zpočátku doporučuji se jí věnovat 20 minut. Jednou denně, nebo klidně i několikrát denně, jak se komu chce. To hlavní ale je, aby to bylo kvalitně. Později je možné dobu meditace prodloužit, například na 30 minut. Ale opakuji, na tomto procesu

není důležitá doba, ale právě vnitřní pocity, získávání zkušeností s duchovním, hlubokým vnitřním spojením s Duší.

Anastasia: Tato meditace je skutečně unikátní. Z vlastní zkušenosti mohu říci, že v pocitech je poměrně podstatný rozdíl mezi tím, když teprve přistupuješ k osvojení dané duchovní praktiky, a tím, když s ní již máš jistou zkušenost. Zpočátku se mi samotná technika, spojená s novým chápáním vykonávání duchovního cvičení, zdála neobvyklá, řekněme „v geometrii prostoru“. Vždyť v ní nebyla žádná práce s čakrami, která pro mě v tom okamžiku byla již přirozená, vnímání pohybů energie po energetických meridiánech těla a tak dál. Ale tím byla zajímavá.

Zpočátku u mě všechno probíhalo pouze s představami, ale patrně proto, že jsem tehdy ještě neuměla plnohodnotně vstoupit do změněného stavu vědomí. Ale později, když jsem tuto meditaci trénovala doma každý den, se objevily podivuhodné pocity. Začala jsem zachycovat okamžik přepínání stavu vědomí, hlubokého ponoření, objevily se neobyčejné pocity vnímání přítomnosti Duše, které slovy vůbec nejde popsat. Máte naprostou pravdu, člověk musí získat vlastní zkušenosti s meditací, aby pochopil celou tu nepopsatelnou škálu pocitů.

A ještě několik poznámek, co se týká vnímání času během meditace. Dříve, když jsem získávala první zkušenosti duchovních cvičení, pro mě bylo velmi znatelné, když jsem měla v meditaci zůstat 20 – 30 minut. Nyní chápu, že se člověk během meditace soustředí na tělo právě tehdy, když se nachází v režimu obvyklého

myšlení, v podstatě pobývá ve stavu bdělosti. V tomto stavu velmi dobře cítíš tělo, okolní podmínky, v hlavě se čas od času objeví postranní myšlenky, které odvádí od meditace, a samotná meditace probíhá podmíněně, jelikož z velké části pracuje tvoje představivost. Teď, po mnoha letech, když dělám „Pyramidu“ a skutečně se dostávám do změněného stavu vědomí, pro mě doslova přestává existovat čas a prostor a vůbec celá ta hrubá realita trojrozměrného světa. Ty pouze spouštíš tento proces, jdeš naproti Duši a jakoby tě podchycují z té druhé, duchovní strany, a začíná aktivně pracovat Přední bytost...

To, co se již odehrává v pokročilé fázi této meditace, se ovšem nedá srovnat s tím, co bylo na začátku. Přičemž v této duchovní praktice neexistuji žádné stereotypy: každé vykonávání duchovní praktiky přináší nové pochopení, ještě nasycenější škálu vjemů a jasnější vnímání procesů, k nimž dochází na neviditelné úrovni. Tímto stavem žiješ, a když vystupuješ z meditace, jako bys opouštěl něco drahého a blízkého. A znovu čekáš na ten okamžik, kdy to opět vyzkoušíš. Potom se objevuje touha a aktivní přání provádět meditace ještě víc, chce se ti pobývat tam déle. Vždyť v tom podivuhodném stavu začínáš pociťovat něco velmi drahého, blízkého, neobvyklé pohodlí, začínáš si zřetelně uvědomovat hluboké vnitřní procesy, které nelze obsáhnout mozkem v obvyklém stavu vědomí. To hlavní je, že když vystupuješ z meditace, pociťuješ podstatný rozdíl mezi tím jemným světem a světem hmoty trojrozměrné dimenze. Mnohé procesy v naší realitě začneš pociťovat jako práci hrubých materiálních energií. Je to s podivem, ve stavu meditace získáváš jasný a zřetelný smysl své existence a mnohé z

toho, co tě zneklidňovalo v pozemském životě, se zdá prázdné a směšné. Tam v plné míře pochopíš, jaké jsou skutečné životní hodnoty – hodnoty pro Duši. A tato fenomenální zkušenost jakoby zanechává svéráznou duchovní stopu ve tvém životě v trojrozměrné dimenzi. A to, v první řadě, pomáhá neztrácet naše duchovně životní orientační body, pomáhá nám v tom, abychom usilovněji pracovali nad sebou, kontrolovali naše myšlenky, nálady, zabránili provokacím Materiální podstaty. Duchovní zkušenosti nám pomáhají porozumět, v čem spočívá skutečné štěstí, vyvolávající pocit vnitřního klidu a pohodlí, pomáhá nám porozumět, proč nestojí za to honit se za přízračnou iluzí tohoto světa. To nejdůležitější je, že začínáš chápat, kdo jsi skutečný ty a v čem spočívá smysl tvé existence tady, na tomto světě.

Rigden: Prostor a čas na tomto světě mají nesouvislý (kaskádový) charakter. Všechno materiální je nesouvislé, nerovnoměrné, všechno je ezoosmóza. Tento materiální svět je nestabilní, dočasný. A svět Boha, duchovní svět je stabilní a věčný. Po dané meditaci je skutečně možné, dokonce i v obvyklém stavu vědomí, díky získaným zkušenostem, pocítit vnitřní hluboké pocity, vycházející z Duše, to tenké spojení s ní, pocit bezmezné duchovní Lásky, pocit rodného domu – Nirvány a Věčnosti.

Kdysi dávno byla tato meditace obecně známou technikou sebezdokonalování v lidské společnosti, jednou ze základních technik při získávání zkušeností s vnitřními hlubokými pocity, citovým spojením Osobnosti a Duše. Ale postupně, čím více docházelo k procesu materializace vědomí společnosti, začali na

tuto meditativní techniku, mimochodem stejně jako i mnohé další duchovní Znalosti, zapomínat, začali ji ztrácet a dokonce někdy schválně ničit i zmínky o ní. Dokud se ještě duchovní Znalosti ve společnosti vyskytovaly, předávaly je následujícím pokolením v podobě symbolů, jako to nejdůležitější a nejběžnější ve vnímání světa. Například symbolickým označením meditace „Pyramidy“ (úplná varianta symbolu) byl čtverec s šikmým křížem a prázdným kruhem uprostřed.

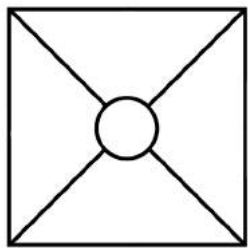

Obrázek č. 68. ***Symbolické označení meditace Pyramida***

Anastasia: Víte, když jste mi původně vysvětloval tu meditaci a vyprávěl, že se energie rozdělují po průřezech pyramidy, ze zvědavosti jsem poté nahlédla do učebnic geometrie a již s větším zájmem jsem četla o tom, co šlo během studií ve škole mimo mě. Například to, že rovina, která protíná pyramidu a je rovnoběžná s její základnou, odsekává podobnou pyramidu. Jestliže protneme čtyřbokou pyramidu několika rovinami, které budou rovnoběžné se základnou, a potom tyto řezy promítneme na tutéž plochu základny, ve výsledku dostaneme řadu vepsaných čtverců. Čtverec, jak je známo, je symbol všeho materiálního. Díky této doplňující informaci jsem dále začala chápat více i o procesech, k nimž dochází při

meditaci. A také to, jak je důležité, aby měl člověk všestranné základní znalosti.

Rigden: Geometrie pyramidy je těsně spojena s fyzikou. Máme-li podobnou konstrukci a disponujeme-li nezbytnými Znalostmi, můžeme způsobovat určité efekty následkem vzájemné souvislosti... mezi dimenzemi, a to díky přirozeným fyzickým zákonům. Po pravdě řečeno, to věděli i žrecové, v jejichž rukou byly informace o původních duchovních praktikách. Stačí obrátit pozornost na archeologická fakta – na starodávné pyramidové stavby. Setkáváme se s informací, že prakticky všechny měly důležitý kultovní, rituální, religiózní význam, symbolizovaly nadpřirozené síly a ztělesňovaly vyjádření určitých vlastností světa, proto je také lidé uctívali.

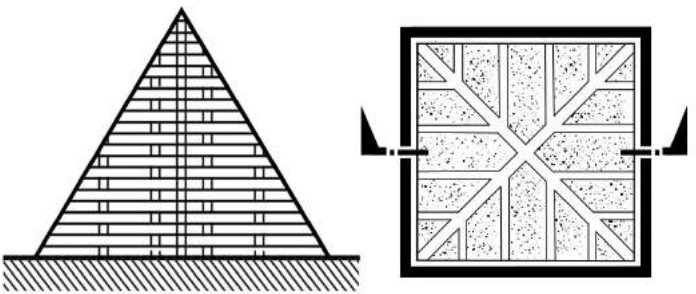

Obrázek č. 69. ***Schéma pyramidy a její základny***
Na schématu je vyznačena konstrukce pyramidy (stavba 2. tis. př. n. l.) – její průřez a horizontální projekce, kde je zobrazena kamenná kostra s naplněním. Zvláštní pozornost na sebe strhuje geometrické schéma základny pyramidy.

Anastasia: Ano, dnes mnozí lidé vědí o takových monumentálních starodávných stavbách, jako jsou

egyptské pyramidy v Africe, useknuté pyramidy starodávných národů ve Střední a Jižní Americe. Je známo, že i Sumerové v Mezopotámii (Přední Asie) budovali stupňovité stavby (ze 3 – 7 vrstev) v podobě useknutých pyramid – zikkuratů, na jejichž vrcholku se zřizovaly posvátné chrámy. Celý tento komplex u nich symbolizoval „spojení Nebe a Země“, mystické, posvátné centrum.

Rigden: Navíc, se symbolikou pyramidy spojovali i osud lidí po smrti. Třeba právě Sumerové, Egypťané, Babylóňané... Nebo vezmeme-li si tradice pohřbívání v Sýrii, Palestině, Číně, Koreji, na severním Kavkazu, na Sibiři a tak dál.

Anastasia: Nepochybně, tyto hroby obvykle mají stupňovitou pyramidovitou střechu (ideálně do šesti stupňů, které dříve patrně označovaly počet dimenzí, v nichž je umístěna konstrukce člověka). Na vrcholku se zpravidla nachází kámen ve tvaru polokoule či ve vejcovité podobě. Vystupoval jako symbol jiného světa (sedmé dimenze), označoval duchovnost, vševědoucnost zemřelého člověka, nebo to byl symbol odešlé Duše. Samotné hrobky se vyskytují ve čtvercovitém uspořádání.

Rigden: Mnohé národy jednoduše dělaly kopcovitý val – hrobku (kurgan), připomínající pyramidu...

Anastasia: Ano, to je nejrozšířenější podoba pohřebních staveb na kontinentech. Také stojí za zmínku stepní kurgany v Rusku a na Ukrajině. Například kurgany Abaševské kultury, rozšířené ve 2. tisíciletí před naším letopočtem na území od Kalužské oblasti

až k Uralu (Rusko). Mimochodem, pro tuto kulturu byl typický „kult ohně a slunce“, keramika, bohatě zdobená geometrickými ornamenty, a také byla nalezena řada ženských ozdob ve tvaru spirál, přívěsků, plíšků a tak dál. A co mohyly starodávných pohřebišť na Altaji, třeba archeologický nález „Altajský zlatý člověk“ v Rusku nebo podobný nález v Kazachstánu – „Issykský zlatý člověk“?! Pyramidy ze zeminy-kurgany byly typické pro Skythy, kteří žili ve stepních oblastech Evropy a Asie (od 7. století před naším letopočtem do 3. století našeho letopočtu). Tento národ měl také bohatou sakrální symboliku, spojenou se ženskými bohyněmi a vědci takzvaným „zvířecím stylem“ umění. A to už ani nemluvím o archeologických památkách jiných světadílů, třeba Mississippské kultury v Severní Americe – Cahokia (7. – 13. st. našeho letopočtu). Její památník se skládá ze 109 kurganů – pyramid, převážně s useklou špičkou. Je třeba podotknout, že Mississippská kultura má rovněž velmi bohatou znakovou symboliku.

Rigden: To bezpochyby. Kdybychom se podívali na symboly starodávného světa, mohli bychom bez námahy v jejich základu najít jedny a tytéž duchovní znalosti, mít o nich alespoň obecné představy... Nebo další příklad předávání Znalostí v podobě pyramidy. Na východě byly po dobu několika tisíc let jedněmi z nejstarších symbolických posvátných staveb stúpy. Stúpa v překladu ze sanskrtu znamená „vrchol, kopec zeminy hromada země, kamenů“. Stúpu vztyčovali na mohyle vůdce nebo císaře, když napodobovali starodávný způsob pochovávání, později ji často používali jednoduše jako symbolickou stavbu náboženství, úschovna „duchovních pokladů“.

Anastasia: Tady by bylo vhodné udělat pro čtenáře malé upřesnění. V různých zemích tyto stavby nazývají různě, například stúpa (Indie), dagoba (Srí Lanka), suburgan (Mongolsko), „bao ta“, pagoda (Čína) a tak dál. Dnes je stúpa nejvíce známá jako monumentální stavba v buddhistické architektuře, jako symbol Osvícení.

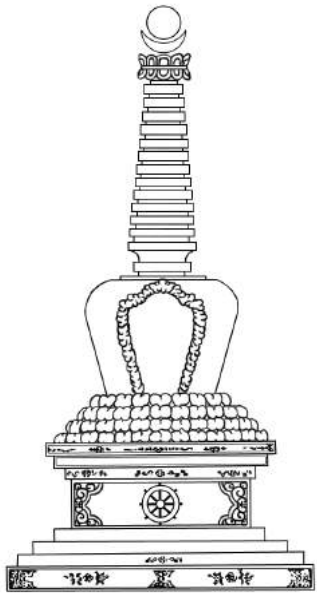

Obrázek č. 70. ***Architektonická kultovní stavba Východu — stúpa***

V architektuře jsou zobrazeny následující symboly: tři spodní stupně jsou symbolem trojrozměrné dimenze; čtverec, na němž spočívá pyramidovitá konstrukce (čtyři stupínky ukazují na čtyři dimenze – 4, 5, 6, 7); potom následuje stylizovaný symbol duchovní transformace, 13 kruhů, lotosový kvítek; stavbu korunuje starodávný znak ***AllatRa****.*

Rigden: Samozřejmě, ale pohlédneme-li na všechny ty stúpy, spatříme jedno a totéž uchovávání Znalostí v podobě symbolů čtverce, krychle, pyramidy a vrcholu, zpravidla ve tvaru srpku se špičkami nahoru a kruhem nad nimi, tedy znaku **AllatRa**.

Anastasia: Ano, není překvapivé, že se stúpa s takovým vrcholem považuje za stavbu „blahodárně působící na okolní prostor".

Rigden: Mimochodem, v buddhismu začali tuto starodávnou architektonickou stavbu doplňovat výmysly lidského rozumu – shora na znak **AllatRa** ještě instalovali architektonický „drahokam".

Anastasia: Právě v tomto *náboženství* drahokam symbolizuje „nezničitelnou podstatu *rozumu a vyplnění všech přání*", „mystickou sílu".

Rigden: Jedním slovem, lidé zůstávají lidmi... Tak tedy, v různých částech světa veškerá tato symbolika pyramidálních staveb hrála důležitou úlohu při předávání duchovních znalostí prostřednictvím monumentální architektury, počínaje duchovními praktikami určenými pro poznání a splynutí s Duší každého jednotlivého člověka a konče zvláštními Znalostmi a pracovními znaky, přinesenými na svět ze Šambaly pro duchovní rozvoj celého lidstva.

Anastasia: V současnosti byl význam těchto starobylých symbolů pro většinu lidí zapomenut, stejně jako i duchovní znalosti, symbolická, asociativní úloha starobylých fetišistických předmětů ve tvaru pyramidy. To se dá jasně vypátrat v dějinách národů.

Předměty ve tvaru pyramidy byly pro obyvatele starodávného světa (například indiány, Egypťany, araby, Řeky) objekty religiózního uctívání, obdařenými, podle pověstí, nadpřirozenou magickou sílou. O naší době ani mluvit nemusíme. Dnes se i samo slovo „fetiš“ vykládá v různých jazycích různě: u Francouzů „fetiche“ – „idol“, u Portugalců „feitico“ – „kouzlo“, v latině vůbec slovo „facticius“ znamená „umělý“. Tak i dnes mají starodávné amulety s různými symboly, které měly kdysi asociativní význam a sloužily pro předávání duchovních praktik a znalostí.

Rigden: Jednoduše se dnes lidé nezamýšlí nad tím, co jim vnucují hlasatelé politiků a velekněží, dokonce ani, když na ty informace narazí. Proč například indičtí bráhmanové, žijící v daleké Indii, žrecové Féničanů, kteří kdysi panovali na východním pobřeží Středozemního moře, druidové, žijící v Evropě, nezávisle jeden na druhém v různých dobách uctívali posvátnou, obyčejnou hromadu kamení, vyskládanou do tvaru pyramidy? Opravdu je všechno v kamenech?! Dokonce i výzkumníci, když zkoumali podobné otázky, se zpravidla jednoduše omezují na odpovědi, které vyslovovali jejich předchůdci, konkrétně, že byl dříve pro lidi tento tvar posvátným symbolem spojení Země a Nebe. A proč „spojení“ a proč právě Země a Nebe, jaké duchovní znalosti se skrývají za touto pyramidální symbolikou? Kdyby se tito badatelé zabývali svým duchovním sebezdokonalováním, jsem přesvědčený, že by světu sdělili mnohem více, než jen jednoduché citování banálních výmyslů lidského rozumu.

Anastasia: To bezpochyby. Jestli se podíváme na „efekty“, které provází meditaci „Pyramida“ při jejím

seriózním vykonávání, bude jasné, proč různé národy v různých dobách označovaly pyramidu za centrum, svatou horu, ohnivý oltář, posvátné místo. Má-li člověk zkušenosti s danými duchovními praktikami, je snadné pochopit ty, kteří se kdysi takovými asociacemi pokoušeli objasnit budoucím pokolením duchovní podstatu tohoto cvičení.

Rigden: Není obtížné to pochopit, protože máš duchovní zkušenosti. Většina lidí dnes, bohužel, dokonce ani neví o tom, že by měli Duši, a to ani nemluvím o duchovních praktikách vedoucích k poznání sebe sama. Ačkoli jsou ty znalosti pro každého člověka v podstatě důležitější než třeba jídlo a další nezbytné podmínky pro existenci jejich fyzického těla. Neznalost vede k nepochopení, k vysvětlování elementární informace o duchovních záležitostech pomocí rozumu. V důsledku takového zkreslení Živočišným principem se lidé vydávají na povrchní hledání svého duchovna. Hledají vše, co je libo: hory, svatá místa, náboženské stavby, místo toho, aby poznávali sebe, svou Duši. A co nakonec mají jako výsledek?

Anastasia: Ano, dnes jsou většině lidí dostupné sotva vzdálené dozvuky duchovní praktiky, které oni chápou jako samostatná pojetí...

Rigden: Naprosto přesně, a to v podobě filozofie, upravené lidskou logikou. Tyto dozvuky vstoupily do filozoficko-religiózní kategorie pojetí společného Centra (včetně lidské bytosti) u různých národů. Pouze **Duši, uvězněnou v člověku, začal každý nazývat podle sebe**: místo bezprostřední blízkosti Boha, ducha, příbytek Všemohoucího, neprojeveného bytí;

jádro, místo klidu, kolem níž se vše otáčí; spojení mezi světy, vstoupení do množnosti a návrat k jednotě, obsahující souhrn všech možností; věčné „teď a tady“; čistá existence, ráj, Svaté místo; absolutní realita.

Navíc začali v různých náboženstvích rozepisovat danou filozofii každý ze svých *hledisek*. Například v hinduismu je Centrum Vnitřní Svědek, místo nepopiratelné jednoty, bod, nacházející se za hranicemi času, Íšvara. Mimochodem, toto slovo pochází ze sánskrtu a překládá se jako „panovník“, v doslovném smyslu jako „osobní Bůh“, nezávislá existence, božský Duch v člověku. Titul „Íšvara“ se připisuje různým bohům v Indii, také slouží k označení původu světa, formy božského ztělesnění, atributu všemohoucnosti a vševědoucnosti.

Anastasia: Ano, představitelé různých religiózně-filozofických škol Indie dodnes diskutují o těchto pojetích a každý se to pokouší interpretovat po svém.

Rigden: Vždyť ten, kdo dosáhl duchovních výšek, nepotřebuje slova, neboť dosahuje vnitřního duchovního chápání samotné podstaty daného jevu… V buddhismu označuje duchovní „centrum“ Nirvánu, Osvícení. Mimochodem, jak jsem již kdysi vyprávěl, v tomto *náboženství* se při určitých vizuálních meditativních praktikách používá m*a*ndala (v překladu ze sanskrtu znamená „kruh, koule“) – schematicky vyobrazená geometrická kompozice či konstrukce, symbolizující duchovní a kosmický řád Vesmíru, jako usilování o duchovní centrum, poskytující osvícení. Ale jaký má tedy tvar? Obvykle je to *kruh* nebo *trojúhelník ohraničený čtvercem*. Trojúhelník nejčastěji

směřuje *špičkou dolů*, s ústředním symbolem (*kruhem*) ve středu. Zpravidla je rozdělena na *čtyři části* nebo počet částí dělitelný čtyřmi. Nebo vezmeme-li jantru (v překladu ze sanskrtu „amulet“, „magický obrázek“), který je jen jednoduchou formou mandaly. Jedná se o schematické vyobrazení kompozice z geometrických útvarů, které se využívá v meditativních praktikách hinduismu, buddhismu pro zesílení procesů vnitřní koncentrace při meditaci. Zpravidla vypadá jako *kruhy a trojúhelníky,* vepsané *do čtverce,* symbolické vyobrazení *lotosu*, centrálního *bodu* (nulového bodu). Opět, hovoříme-li o symbolice monumentálních staveb, architektonický plán většiny hinduistických, buddhistických, džinistických chrámů je ve tvaru jantry.

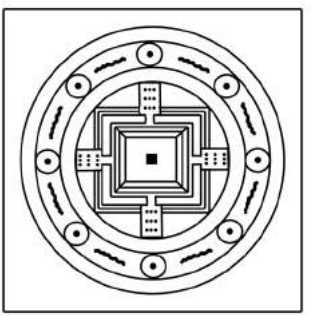

1

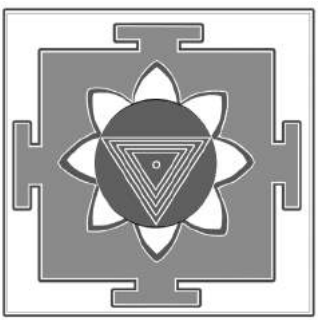

2

Obrázek č. 71. ***Mandala, jantra***

Příklady:

1) mandala ve tvaru kruhu se znakem čtverce s bodem v centru, čtyřhranné pyramidy se šesti stupni a čtyřdílným dělením;

2) kali-jantra („kala“ znamená v překladu ze sánskrtu „čas“; toto slovo má indoevropský základ, označující otáčení; v ruském jazyce je významem blízké slovu „kolo“); v mytologii hinduismu označuje cyklická stvoření a zničení Vesmíru, koloběh času v pojetí reinkarnace Duše a subjektu osudu.

Obecně, je třeba podotknout, že kvadratická struktura, ukazující na obecnou starodávnou symboliku duchovních znalostí, se odráží v architektonickém plánu chrámů, patřících jiným náboženstvím. Například, chrámové a klášterní komplexy starodávné Číny měly ve svém základu čtverec a kruh. Největší proslulý čínský chrám, „Chrám nebe“, je rozdělen na dvě části: plán jedné je ve tvaru čtverce (symbol Země, pozemské síly), plán té druhé je kulatý (kruh je symbolem Nebe, nebeské síly). V Číně dodnes společné zobrazení čtverce a kruhu (Země a Nebe) symbolizuje ideálně vyváženého člověka (v duchovním smyslu). Dalším příkladem může být tvar muslimských mešit, orientovaných na Kábu v Mekce – také jsou čtvercové, či obdélníkové…

Anastasia: Ano, jednou jste o tom vyprávěl, stejně jako i o křesťanských chrámech. Křesťanské quadrifolium („čtyřlístek“, z latinského slova „quadri“ – „čtyřikrát“, „folium“ – „list“) je chrám křížového-kopulovitého typu, jeho čtyři křídla jsou zakončena kopulovitými zakončeními, označujícími „nebeskou klenbu“. Řecký název takových chrámů je tetrakonchos („čtyřlístek“; z řeckého slova „tetras“ – „čtyři“, „konche“ – „ulita“, „*vichřice*“, „*to, co je stočeno do spirály*“). Zajímala jsem se o danou problematiku a našla jsem mnoho zajímavých faktů. Takové stavby byly oblíbené nejen ve staré Rusi, ale i v Byzancii, v zemích Zakavkazska (Arménii, Grúzii), Persii (Íránu), Indii a dalších starodávných státech. Na západ se dostaly prostřednictvím Helénistické kultury, která převzala mnohé od kultur starověkého Východu. Co je ale pozoruhodné, v ranně křesťanských chrámech Blízkého východu, Evropy (později i v prvních ruských křesťanských chrámech) skutečně zpočátku stavěli oltář právě ve *středu kříže*

chrámu jako *trůn „neviditelného Boha“*! Tedy pod centrální velkou kopulí ve středu chrámu. Teprve mnohem později byl chrámový oltář přemístěn do vystupující východní části budovy.

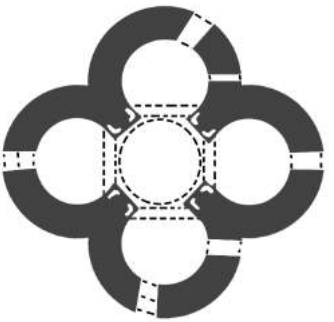

Obrázek č. 72. ***Schéma křížovo-kopulovitého chrámu (quadrifolium)***

Rigden: Střed kříže v chrámu symbolizoval právě tu *„vzácnou perlu ve škebli“*, kterou znal celý dávný východ jako znak *Duše*... Mimochodem, v minulosti v Kyjevské Rusi nebyla původní varianta chrámu Svaté Sofie („Božské moudrosti“) v Kyjevě ničím jiným než *pětilodním křížovo-kopulovitým chrámem s 13 kopulemi*, majícími pyramidální kompozici. Na kopulích chrámu přitom nebyly umístěny pouze kříže, *ale kříže, v jejichž základu se nacházel horizontální srpek se špičkami nahoru*. Navíc, střed (ve tvaru kruhu) každého kříže protínal ještě kosý kříž a celková kompozice vypadala jako rovnostranný kříž. Byla tam veškerá starodávná duchovní symbolika: kruh, kosočtverec, poukázání na 3, 4, 6, 7, 8, 9, 12 a 13 a také znak **AllatRa**. Tento chrám byl zasvěcen Zvěstování, tedy Bohorodičce a Archandělu Gabrielovi.

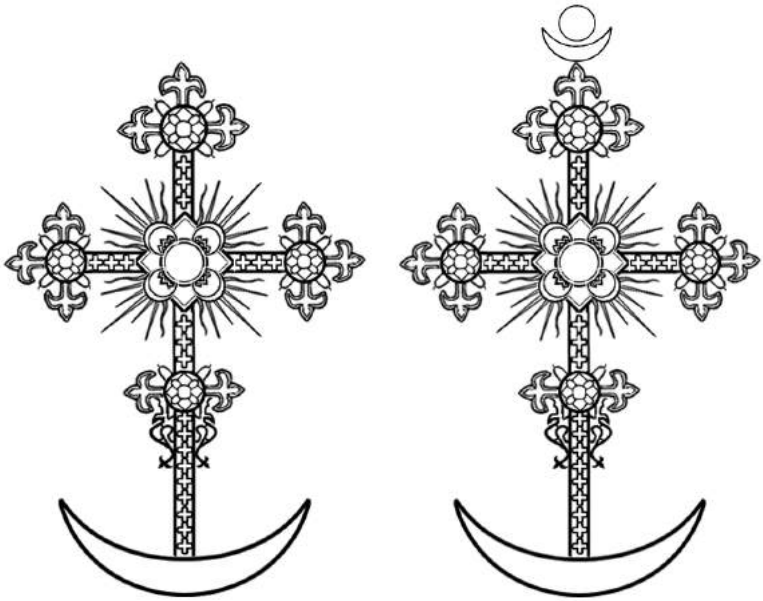

1 2

Obrázek č. 73. ***Symboly Archanděla Gabriela a Panny Marie:***

1) kříž – symbol Panny Marie;

2) centrální kříž – symbol Bohorodičky (Panny Marie) s vrcholkem ve tvaru symbolu Učení, přineseného z Duchovního světa — znaku AllatRa (symbolizoval jak skutečné duchovní Učení, přinesené Ježíšem, tak i předání duchovních Znalostí, „odhalení Vůle Duchovního světa“ ve smyslu „zvěsti“ Archanděla Gabriela jako vyslance Duchovního světa).

Takový kříž, to je pro lidi, zasvěcené do tajemství duchovních Znalostí a skutečného duchovního učení Ježíše, celá kniha. Je osobním *symbolem Panny Marie* jako učednice Ježíše, která za života dosáhla duchovního osvobození a zůstala pomáhat lidem i po své fyzické smrti. Na úplné špičce centrálního kříže

bylo ještě návrší v podobě srpku se špičkami nahoru a nad ním kruh, tedy pracovní znak **AllatRa**. Tato příznačná zvláštnost ukazovala na to, že toto Učení bylo přineseno z duchovního světa, v daném případě Ježíšem Kristem, jako vyšší Duchovní Bytostí, jež tento trojrozměrný svět navštívila skrze ztělesnění v lidském těle. Také ukazoval na zvláštní význam Archanděla Gabriela jako Duchovní Bytosti, která sehrála důležitou roli při šíření skutečného duchovního Učení Ježíše a při duchovní podpoře Panny Marie. Navíc to všechno dohromady svědčilo o úrovni Znalostí těch, kdo iniciovali umístění tohoto funkčního znaku na centrální kopuli hlavního chrámu hlavního města Kyjevské Rusi. Tehdejším kněžím a věřícím bylo podáno prosté vysvětlení, a to, že veškerá tato symbolika bude slovanským národům vzhledem k jejich tradičním symbolům srozumitelná.

Anastasia: Ano, tato informace zasluhuje zvláštní pozornost. O té důležité duchovní úloze, kterou sehrál Archanděl Gabriel pro Kyjevskou Rus, jsem podrobněji napsala v knize Sensei ze Šambaly. 2.díl. O historii Marie a Ježíše zase v knize Sensei ze Šambaly. 4.díl, o tom, že skutečné duchovní Učení předal Ježíš své učednici, ženě jménem Marie, která dosáhla ještě za svého života duchovního osvobození od reinkarnací. A že právě ona měla stanout v čele skutečné Církve Ježíše. Ale protože bylo Učení překrouceno (následkem intrik lidí, usilujících o moc, a jeho podstatným předěláním při utváření náboženství), dnes stojí v čele této Církve výhradně muži a obraz Panny Marie spojují především s matkou Ježíše, kterou nazývají Bohorodičkou. Ale to ani trochu nezmenšuje duchovní sílu tohoto tvořivého božského ženského principu,

který lidé, opravdu toužící po duchovním spasení, nalézají i dnes.

Rigden: Doufám, že si lidé tyto informace nejenom přečtou, ale že pochopí jejich duchovní podstatu. Duchovní Učení Ježíše se poskytovalo otevřeně všem lidem jako Znalosti, jako zrnko Pravdy, jediné pro celé lidstvo. Dnes je pro lidi těžké to pochopit, vždyť místo Učení vidí pouze koncepci světového náboženství, s nímž dnes spojují jméno Ježíše. A co se týká Panny Marie, která se v podstatě nachází mezi duchovním a materiálním světem, ta dodnes opravdu slouží jako božský Průvodce duchovní síly na pomoc těm lidem, kteří kráčí po duchovní cestě. O tom, mimochodem, věděli skuteční učedníci Ježíše, kteří, i když tajně, mezi lidmi tyto Znalosti šířili. A moudrých, čestných, poctivých lidí, opravdu hledajících duchovní spasení a ne materiální blahobyt a vlastní výhody, bylo v každém náboženství vždycky dost. Tajně disponovali danými Znalostmi a dělali na svých pozicích všechno možné pro to, aby předali Pravdu následujícím pokolením, aby si skutečné duchovní Znalosti prorazily cestu do budoucnosti pro ty, kteří prahnou po duchovním spasení. Proto můžeme na stěnách v katakombách, kde se dříve ukrývali křesťané, nalézt nejen znak ryby a rovnostranného kříže, ale i znak půlměsíce se špičkami nahoru (Allat). Proto se i ve „Zjevení“ (12:1) objevuje záznam, který se připisuje Janu Bohoslovovi: „A veliké znamení na nebi se objevilo: žena oděná sluncem a měsícem pod nohama a na její hlavě koruna dvanácti hvězd.“ Proto stály na starodávných pomnících ruské architektury 11. – 14. stol. právě takové kříže s půlměsícem, který je symbolem Panny Marie,

svědčící o tom, že stavbu podobných chrámů právě s takovými neobyčejnými znaky a symboly iniciovali ti, kdo byli spojeni se skutečnými Znalostmi.

Anastasia: Dodnes se dochovaly informace o existenci těchto důležitých symbolů a znaků v architektuře hlavních chrámů Kyjevské Rusi. Například, kříže s půlměsícem se špičkami nahoru jako symboly Panny Marie dnes zdobí kopule chrámu Proměnění Páně (chrám Spásy na Berestově)), který se nachází poblíž Kyjevo-Pečerské Lávry (první zmínka o chrámu Proměnění Páně se vztahuje k 11. století, město Kyjev, Ukrajina), Dmitrijevský chrám ve Vladimíru (12. století, město Vladimír, Rusko), Chrám Zvěstování Bohorodičky v moskevském Kremlu (15. století, město Moskva, Rusko) a také mnoho dalších architektonických památek. Svého času byly postaveny slovanskými mistry.

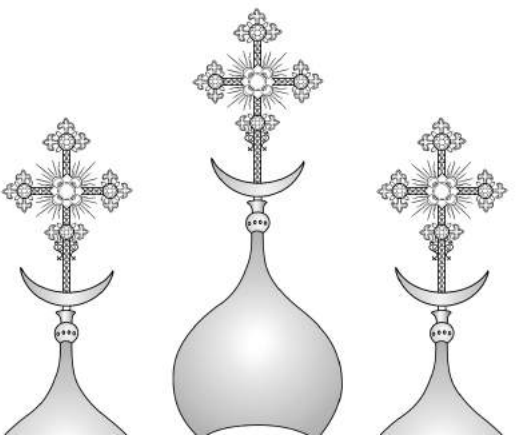

Obrázek č. 74. ***Kopule s kříži – symboly Panny Marie***

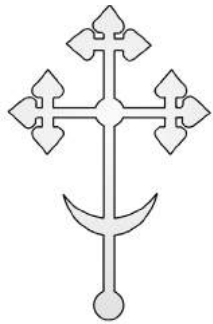

Obrázek č. 75. ***Zjednodušené schéma symbolu, používané později lidmi po několikanásobné přestavbě chrámů a kostelů***

Rigden: Naprosto správně. Je třeba poznamenat, že jako příklad vybudování podobných chrámů s takovou symbolikou v Kyjevské Rusi posloužil právě kyjevský chrám Svaté Sofie. Byl postaven v 11. století v centru Kyjeva podle projektu, který doporučil knížeti Jaroslavovi Moudrému Agapit Pečerský. Chrám neměl obdoby ani v byzantské architektuře té doby. Jaroslav Moudrý (veliký kníže Kyjevský, bývalý kníže Rostovský, kníže *Novgorodský*) se seznámil s *Agapitem Pečerským, Lékařem Nezištným*, kvůli své nemoci. Tehdy se sláva o lékařském umění Agapita šířila i daleko za hranicemi Kyjevské Rusi. Jaroslav měl problémy s páteří kvůli poranění kyčelního a kolenního kloubu. Stal se tedy, jak bychom to řekli dnes, stálým pacientem Agapita. Díky takovému vynucenému, ale pro Jaroslava velmi užitečnému kontaktu, díky tomu, že mu Agapit objasňoval mnoho otázek, tykajících se Znalostí, jak o člověku, tak i společnosti celkově, bychom mohli říct, že se kníže Jaroslav stal „Moudrým“.

Jako následek takového kontaktu vznikly první samostatné ruské kláštery, a to na počest Svaté Bohorodičky. Začaly se aktivně překládat zahraniční knihy (zejména z Athosu), začalo horlivé přepisování staroslovanských tlustospisů (dokonce i staroruských „pohanských“ dokumentů, zapsaných na březové kůře). Knihy se staly základem obecného osvícení. Sečtělost Agapita a jeho rady určené Jaroslavovi přivedly k tomu, že se samotný kníže začal zajímat o četbu knih, zavedl vzdělání do módy, a to jak mezi svými společníky, tak mezi prostým lidem. Kníže se řídil radami Agapita, zřizoval první veřejné dětské školy, v hlavním městě byla u Sofijského chrámu založena velká knihovna celostátní úrovně, byla ustálena základní znaková symbolika pro celou společnost, byla nastavena diplomatická práce na mezinárodní úrovni. Takže není s podivem, že Kyjevská Rus během vlády Jaroslava Moudrého dosáhla svého rozkvětu.

Anastasia: To jsou skutečně zajímavá fakta, která v té náhlé změně chování Jaroslava vyjasňují mnohé: od krutého vládce, který se rozhodně neomezoval v prostředcích při dobývání moci v Kyjevu, až po okamžik, kdy se stal „Moudrým“ panovníkem během jeho vládnutí v Kyjevské Rusi po seznámení se s Agapitem Pečerským… Ano a symboly, a dokonce i sama neobyčejná architektura pětilodního křížovo-kopulovitého Sofijského chrámu se 13 kopulemi a pyramidovitou kompozicí vůbec nejsou náhodné. Mimochodem, nemohl byste vysvětlit čtenářům, co v architektuře znamená „loď“?

Rigden: To slovo je utvořeno od latinského slova „navis“ – „koráb“. V architektuře označuje podlouhlou

část budovy, takovou protáhlou místnost, připomínající koráb, ve tvaru symbolické „sluneční bárky“ (známé ještě za dob Tripolské civilizace, kdy ji vyobrazovali s kruhem, v podobě znaku **AllatRa**), nebo jak ji nazývali v mytologii Starověkého Egypta – „Bárka věčnosti“. Mimochodem, později, ve 12. Století tak začali nazývat mořeplavecké plachetnice (lodě). V symbolickém významu toho chrámu to označovalo „bárku, plující napříč časem“, „duchovní archu“ Kyjevské Rusi.

Anastasia: Je třeba poznamenat, že budova Chrámu Svaté Sofie v Kyjevu byla několikrát částečně zničena, a to jak lidmi, tak časem. V období mezi 17. a 18. stoletím v důsledku přestavby zcela podstatně změnila svoji vnější podobu.

Rigden: Je to skutečně tak. Co je ale zajímavé, nehledě na všechny ty téměř tisícileté peripetie, dodnes ve zvláštním výklenku – klenba *hlavního oltáře* září ta stará ruská pravoslavná *perla – šestimetrová* mozaika Bohorodičky, takzvaná „Oranta“. V křesťanství se považuje za jeden z ikonografických typů Bohorodičky, která se zobrazuje v životní velikosti *s rukama zdviženýma do úrovně tváře, ohnutými v loktech.*

Anastasia: Tedy, ruce Bohorodičky jsou vyobrazeny ve tvaru symbolického znaku Allat – téhož starodávného symbolu duchovního splynutí Osobnosti a Duše, osvícení a pochopení Pravdy, dosažení duchovního osvobození, které bylo známo starodávným národům v různých dobách, ve tvaru výše zmíněného symbolu, podobného „brouku“, a také jako vyobrazení starodávných bohyní se zdviženýma rukama. Tentýž starodávný symbol, zaznamenaný „prehistorickými“ lidmi

v podobě petroglyfu, ukazujícího na to, že takového stavu duchovního osvobození může člověk dosáhnout pouze za přispění tvořivých sil Allat.

Rigden: Naprosto přesně. Čili, vyobrazení Bohorodičky „Oranty“ v tmavomodrém oděvu, stojící na *čtyřúhelníkovém* podstavci, je umístěno na *kulatém* zlatavém mozaikovém podkladu. Mimochodem, ve změněném stavu vědomí (rozšířeném duchovním vnímání) může člověk, hledící na *Bohorodičku*, spatřit efekt *zeleného* světla, od ní vyzařujícího. V oblouku nad klenbou tohoto unikátního výklenku se dochoval nápis v řečtině od asketů Athosu pro budoucí pokolení Kyjevské Rusi: *„Bůh uvnitř ní stále zůstává: pomůže jí Bůh od rána do rána.“*

V kontextu vyprávění o Kyjevské Rusi bych rád upozornil na následující, neméně důležitou stránku dějin. V Kyjevské Rusi *bylo uctívání Archanděla Gabriela a Panny Marie společné* od samého počátku jak se patří. Teprve mnohem později, v 15. století, lidé vyčlenili uctívání Archanděla Gabriela z kultu Zvěstování Svaté Bohorodičky, ačkoliv to bylo chybné. *Tam, kde Panna posvátně tvoří, vždy s Ní přebývá i Duch Svatý.* Mimochodem, v náboženských představách Slovanů (ještě před přijetím křesťanství) se společně uctívaly páry z mužského a ženského božstva, řekneme-li to tedy naším jazykem – ve významu duchovního symbolu božského Lotosu (plánu) a tvořivé síly Allat (ztělesnění plánu).

Anastasia: Ano, to je možné vypátrat podle mytologických postav slovanských posvátných legend, které se dochovaly z pradávných časů.

Rigden: Co se týká Archanděla Gabriela a Panny Marie, na *oltářních sloupech* hlavní východní klenby Sofijského chrámu v Kyjevě, kde je umístěna Bohorodička „Oranta“, se dodnes dochovala mozaiková vyobrazení Zvěstování.

Anastasia: Ano, na jednom *sloupu* je tam vyobrazen *Archanděl Gabriel*, jehož prsty pravé ruky jsou spojeny do *gesta požehnání*. Na dalším *sloupu* je vyobrazena *Bohorodička* s vřetenem v rukou, předoucí duchovní nit' lidského života.

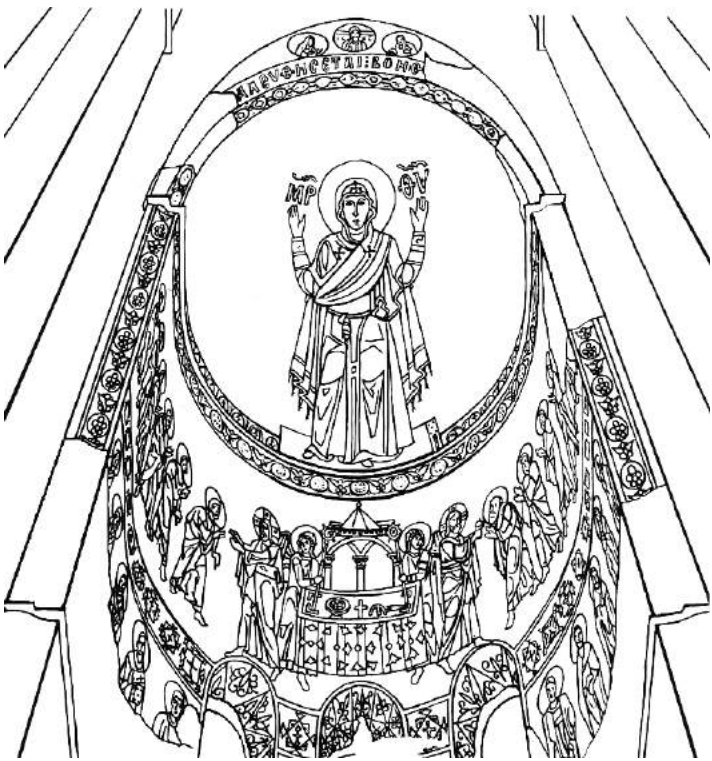

1

2

3

Obrázek č. 76. ***Archanděl Gabriel a Panna Marie***
(schéma fresek 11. století v chrámu Svaté Sofie; Kyjev, Ukrajina):

*1) schematické zobrazení mozaiky 11. století „Bohorodička Oranta“ (hlavní oltář chrámu); ve vyobrazení je zašifrovaný symbol půlměsíce se špičkami nahoru a symbol kruhu (***AllatRa***);*

2) zobrazení Archanděla Gabriela, jeho pravá ruka je vyobrazena v gestu „požehnání“ (mozaika na oltářním sloupu);

3) zobrazení Bohorodičky s vřetenem v rukou, předoucí duchovní nit lidského života (mozaika na oltářním sloupu).

Rigden: Chtěl bych poznamenat, že ve staroslovanském jazyce je slovo „vřeteno“ spojeno se slovem „vrtět“ (*trychtýř, pohyb ve spirále*). Mimochodem, nevyskytovalo se pouze u Slovanů. Staroindické slovo „vartanam“ rovněž označuje „točení“. Vřeteno se v dávné minulosti v duchovním chápání považovalo za magický nástroj, darovaný shůry. Tedy, řekneme-li to současným jazykem, je to označení modlitby, meditace, duchovní praktiky. Předení nití s pomocí vřetene bylo určitým duchovním symbolem, který mnohé národy znaly jako spojení „Země a Nebe“, sjednocení člověka při jeho rychle pomíjejícím životě s duchovní nebeskou podstatou (Duší). Nit v náboženském umění symbolizovala duchovní život člověka v globálním smyslu – symbol času, spojení minulosti, současnosti a budoucnosti. Byla duchovní složkou, jež spojovala všechno jsoucí, stejně jako nit, spojující dohromady všechny perly (duše). U mnohých starodávných národů se Veliká matka zobrazovala s kolovrátkem v rukou.

Anastasia: Je zajímavé, že vědci přiřazují Velikou matku k „měsíčním“ bohyním, jelikož ji národy obvykle vyobrazovaly s určitým velmi starým znakem v podobě „*srpku Luny*“, tedy *půlměsíce se špičkami směrujícími nahoru, na nichž byl umístěn kruh.*

Rigden: Ano, člověk mnohému nevěnuje pozornost, pokud to nezná. Ale stačí, aby se skutečné znalosti dotkly jeho čela, Duše se probudí a on nabývá Moudrost. A Moudrost plodí konání…

Anastasia: Zlatá slova… Předpokládám, že pro mnohé čtenáře bude, stejně jako svého času pro nás, velmi zajímavé dozvědět se informace o aktivních

znacích, které byly tehdy masově rozšířeny po celé Kyjevské Rusi. Nemohl byste nám o tomto význačném okamžiku v dějinách povědět více?

Rigden: Agapit Pečerský zasvětil Jaroslava Moudrého do tajemství aktivních znaků, detailně mu pověděl, jak a jaké základní kultovní stavby je nezbytné postavit v hlavním městě a v zemi. A co bylo nedůležitější, pověděl mu jak a jaké znaky se na nich mají umístit. Sdělil mu rovněž, co je zapotřebí udělat, aby tyto znaky aktivoval, aby mezi lidmi vyvolaly duchovní vzestup a tak je ochránil od vlivu negativních sil neviditelného světa. Agapit samozřejmě sledoval své cíle, zakládal duchovní znaky pro budoucí pokolení, na rozdíl od pomíjivých lidských cílů Jaroslava. Lidi jsou jenom lidi, i když je třeba desetkrát varuješ před následky, je to jedno, stejně se neustále pokouší poskytnuté Znalosti předělat rozumem. Bohužel, ani Jaroslav nebyl výjimkou lidského rodu, alespoň tedy v tomto ohledu. Věděl, jaký vliv má obrácená svastika na masy a přesto přikázal umístit tento znak do výzdoby chrámu, jako potvrzení své pozemské moci. No, a čeho tím dosáhl? Jeho život proletěl tak rychle jako šíp, napříč iluzí materiálního světa. A lidská slabost – *touha po získání pozemské moci – po smrti fyzického těla pouze ještě více zatížila a prodloužila agónii jeho muk jako sub-osobnosti.* Zato ale jeho lidskou chybou se dodnes kochá Živočišný rozum, aktivuje pokolení žreců ve svůj prospěch a vyvolává v masách živých lidí výbuch negativní energie.

Také je ale třeba říci, že v ostatních věcech Jaroslav skutečně prokázal svou Moudrost. Spolu s týmem lidí stejného myšlení tento projekt úspěšně realizoval, díky

čemuž se za krátkou dobu Kyjevská Rus stala nejen vzkvétajícím státem, ale stala se i „Domovem Přesvaté Bohorodičky“. V tu dobu, hlavně kvůli správnému rozmístění pozitivních znaků a propagandy lidských morálních a kulturních hodnot, se v lidech začaly stále častěji projevovat nejlepší duchovní vlastnosti. Ve světových názorech Slovanů té doby se začala služba „Pravdě Boží“ sdružovat se službou Dobru, vyššímu duchovnímu Blahu, vítězstvím *Dobrodiní*. Lidé v podstatě nalezli společné body starých náboženských představ s novými, které zavedli předchozí politikové a kněží. Proto po rozepřích na náboženské půdě v té době došlo k pozitivnímu rozmachu, takové duchovní jednotě lidí na území starého ruského státu, který se doposud neodlišoval od ostatních zemí té doby, tonoucích v rozbrojích…

Chrám Svaté Sofie v tomto projektu sehrál klíčovou roli. Zaprvé, Sofijský chrám, postavený v Kyjevu, byl okopírován (pravda, ne s takovou okázalostí, ale s podobným uspořádáním pětilodního křížovo-kopulovitého chrámu) v tehdy důležitých městech ruské země: ve Velikém Novgorodu (toto město v Rusku dodnes existuje), v Polocku (i toto město v současnosti existuje, nachází se ve Vitebské oblasti Běloruska). Okopírovalo se nejen vnější uspořádání, ale i duchovní náplň – počínaje umístěním základních symbolů a znaků, ikony Bohorodičky „Oranty“ a konče vybudováním osvětových knihoven a škol při těchto chrámech. Dodnes v Chrámu Svaté Sofie ve Velikém Novgorodu vztyčují figuru holuba na kříži centrální kopule chrámu jako symbol Svatého Ducha. Historické zvraty v dějinách Chrámu v Polocku zmiňují, že se ho v 18. století dokonce na počest Sestoupení Ducha Svatého

pokoušeli předělat na chrám. Holub je již náhrada mnohem staršího vrcholu kříže – znaku **AllatRa** v podobě půlměsíce se špičkami nahoru a kruhem nad ním. Dříve vyobrazovali holuba s roztaženými křídly. Když člověk hleděl vzhůru na kříž chrámu, místo holuba viděl znak, vizuálně tvořený roztaženými křídly a malinkou hlavou holuba (ve tvaru půlměsíce se špičkami vzhůru a kruhu).

Za další, originál této kopie – Chrám Svaté Sofie v Kyjevě – byl postaven nejen sám o sobě, ale jako komplex. Přesně podél rohů Chrámu byly ve stejné vzdálenosti od něj postaveny a rovněž *znaky označeny čtyři „Brány města“*. Kdybychom ale byli přesnější, byly to brány do takzvaného Horního města, které se nacházelo na Starokyjevské hoře. Dnes se jedná o centrální část Kyjeva.

Anastasia: Tedy, čtvero bran kolem Chrámu Svaté Sofie v Kyjevě tvoří kosý kříž podle příkladu čtyř Bytostí, kde je středem sám chrám jako symbol Duše.

Rigden: Zcela správně. Brány jsou v symbolice křesťanství vchody, vedoucí z chrámové předsíně do chrámu a z chrámu k oltáři. Hlavní brána staroruského ikonostasu v pravoslavném chrámu se nacházela naproti oltářní mense (v oltáři) a nazývala se „Královskou branou“ v chápání duchovního a ne politického významu. Obvykle se v její horní části vyobrazovala scéna Zvěstování s Archandělem Gabrielem a Pannou Marií a ve spodní části, na křídlech, se v párech vyobrazovali čtyři evangelisté. Tedy, v určitých okamžicích bohoslužby symbolizuje otevření Královské brány „otevření Království nebeského“, tedy vstup, průchod

do jiného, duchovního světa. Tato symbolika se neutvářela pro nic za nic. K takovému energetickému procesu „otevření“ průchodu do jiného světa skutečně dochází během duchovní práce silných duchovních osobností (jak individuální, tak i kolektivní), nezávisle na tom, k jakému náboženství patří a v jaké zemi žijí. Mimochodem, v minulosti se mezi lidem, například právě Kyjevské Rusi, považovalo „otevření vrat“, „otevření brány“ za vpuštění do města, a jestli se to týkalo nepřátel, pak to znamenalo dobytí města či přání měšťanů složit zbraně. Jestli se v kronikách objevila informace o zavření hlavní brány před nepřítelem, pak to znamenalo rozhodnutí obyvatel města postavit se na odpor.

Hlavní „Zlatou branou“ starobylého Kyjeva se stala jižní brána, která byla orientována směrem na Athos, jenž považují za „Obydlí Bohorodičky“. Přesněji z hlediska geografie byla brána umístěna v jihozápadní části města. U této hlavní „Zlaté brány“ města byl vybudován kostel, zasvěcený Archandělovi Gabrielovi a Bohorodičce – chrám Zvěstování, „aby vždy tomuto městu přinášel radost svatým Zvěstováním Hospodinovým a modlitbou Svaté Bohorodičky a Archanděla Gabriela“.

Anastasia: Ano, historické zprávy o tom jsou zaznamenány v Ipaťjevském letopise. Dokonce se dodnes dochovala slova, která si můžeme přečíst v mnohasvazkovém historickém sborníku, vyprávějícím o literatuře Starodávné Rusi (počínaje 11. stoletím) – „Knihovna literatury Starodávné Rusi“ (svazek 1, str. 50): „Da-li cělovanie archanděl Panně, bude i hradu tomu. K Ní se obrací: „Raduj se, obdarovaná! Pán s

tebou!"; k hradu tomu: „Raduj se, blahověrný hrade! Pán s tebou!" Kyjev se historicky nachází pod společnou ochranou Bohorodičky a Archanděla Gabriela – to je zřejmý fakt, který se dnes zamlčuje. Proto můžeme ve znaku Kyjeva pozorovat Archanděla Michaela jako ochranitele města. Je vyobrazen s odhaleným mečem, jako symbol kyjevských knížat, která vedla války, včetně těch bratrovražedných, podobně jako mnozí jiní mocní v tehdejších dobách.

Rigden: No, co s těmi „vladaři" naděláš... Jak to bylo dříve v minulosti, tak to i zůstalo: „knížata o malém mluví jako o velkém a sami si tak na sebe přivolávají nepokoje a vzpoury." Ale to není důležité. Hlavní je, že je mezi lidmi dodnes živá vzpomínka a úcta k Archandělovi Gabrielovi a Panně Marii, nehledě na pozemská přání současných „knížat".

Anastasia: Nepochybně, duchovní paměť národa se předává z pokolení na pokolení, což je velice potěšující. Ale vraťme se k natolik zajímavému rozhovoru z historického pohledu. Tedy „Zlatá brána" v Kyjevě byla symbolem města, který se v duchovní interpretaci Znalostí o člověku přirovnával k Přední bytosti. Následně, symbolem Minulosti města, k Zadní bytosti...

Rigden: A severní pomyslnou „branou" se stal první kamenný kostel Kyjevské Rusi, zasvěcený Svaté Bohorodičce, dnes známý jako Desetinný chrám. Byl postaven ještě za vlády Jaroslavova otce, knížete Vladimíra. Vedle něj se rozprostíral celý starý velkoknížecí Vladimírův dvůr. Je třeba poznamenat, že co se týče kultovních předkřesťanských staveb, má toto místo velmi starou historii.

Anastasia: Ano, při archeologických vykopávkách tam byly odhaleny základy „paláců“ mnohem starších budov, vztahujících se k „pohanským“ slovanským časům. Také tam byly nalezeny ostatky starodávné kultovní stavby (kapiště) v podobě kamenné platformy *se čtyřmi výběžky v rozích*. Jinými slovy, i v dávnějších dobách představovala Starokyjevská hora významné kultovní a náboženské centrum slovanských národů, na tomto území žijících.

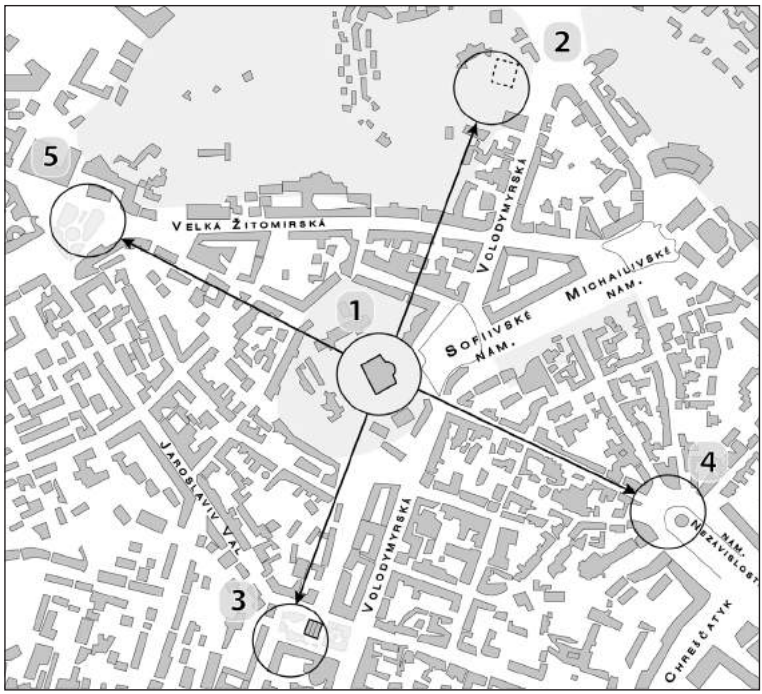

Obrázek č. 77. ***Aktuální mapa historického centra Kyjeva. Kyjev s označením původní polohy „čtyřech bran“ a s označením polohy současného chrámu Svaté Sofie:***

1) Chrám Svaté Sofie;

2) Místo základů Desetinného chrámu (první kamenný chrám Kyjevské Rusi, zasvěcený Svaté Bohorodičce);

3) Poloha hlavní „Zlaté brány“;

4) Poloha „Ljadské brány“;

5) Poloha „Západní brány“.

Rigden: Naprosto správně. Tedy, Jaroslav Moudrý nejenže v tomto kostele provedl restaurační práce, ale podle rady Agapita ho ještě jednou, jak se patří, vysvětil. První kostel v Kyjevské Rusi, zasvěcený Bohorodičce, symbolizoval minulost, která otevírala cestu budoucnosti. Kostel hrál při rozmísťování znaků v Kyjevě důležitou úlohu.

Pravou bytostí historického hlavního města se stala „Západní brána“, či jak ji lidé pojmenovali „Židovská brána“. Z geografického hlediska se nacházela v severo-západní části města. Po několika stoletích, kdy se utvářelo město Lvov, ji začali nazývat „Lvovskou branou“, jelikož jimi vedla cesta z Kyjeva do Lvova. Dnes se na tomto místě v Kyjevě nachází Lvovské náměstí. Co je zajímavé, že s postupem času se na tomto místě, s ohledem na body aktivizace, stimulující v lidech Živočišný princip, nic nezměnilo. Odedávna se tu nacházelo tržiště, a tak to setrvalo i dodnes. Pouze se mu začalo říkat jinak – Obchodní dům. Navíc, stimul k hromadění a zvětšování materiálních hodnot v tomto městě (mimochodem, stejně jako i v mnohých dalších velkých světových městech) dnes roste jako plevel, místo skutečně důležitých a lidem potřebných stimulů – tvořivých skutků „plodícího, věčného stromu“ – Duchovního principu.

Anastasia: Bohužel, je to tak. Pohlédneme-li na současný Kyjev, první, co nám přijde na oči, bude množství obchodních domů, bank a dalších podobných zařízení, kdy jedno je bohatší než to druhé. Vzniká takový dojem, že se všichni starají pouze o obchod, místo skutečných duchovních a tvořivých skutků, náležejících k civilizované lidské společnosti.

Rigden: Podobná velká světová města jsou názorným příkladem převažující volby člověka. Ale opakuji, situaci mohou napravit pouze sami lidé. Tak tedy, tehdy Agapit poradil Jaroslavovi „posílit Západní bránu“ duchovně kulturním objektem se znakem, který by vyvažoval neviditelné síly, aby v člověku nedošlo k převažování Živočišného principu, navštěvujícího toto místo. Tak zde byl postaven chrám a byl zasvěcen Uvedení Páně. To bylo symbolické. Zaprvé, staroslovanské slovo „uvedení“ znamenalo „setkání“ a podle staroslovanských náboženských představ – setkání člověka s bohem a jeho velebení. Za další, biblický námět Uvedení byl zasvěcen Bohorodičce (Panně Marii), která přinesla nemluvně Krista do chrámu přesně ve čtyřicátý den po jeho narození. V pravoslaví se Uvedení slavilo právě *týden před* ***25. únorem*** a v duchovním smyslu se na něj pohlíželo jako na obnovení, jako na setkání starého a nového. Proto je velmi symbolické, že byla „Západní brána“ v Kyjevě posílena právě tímto, duchovně kulturním objektem.

Jestliže byl Sofijský chrám centrem, „Zlatá brána“ byla pomyslnou Přední bytostí, Chrám Bohorodičky (Desetinný) byl tou Zadní a „Západní brána“ Pravou bytostí, pak symbolem Levé bytosti starodávného hlavního města Kyjevské Rusi byla „Ljadská brána“.

Byla umístěna tam, kde se dnes nachází centrální náměstí města – náměstí Nezávislosti, kterému se dnes mezi lidmi říká „Majdan“.

Anastasia: Víte, když jsem od Vás poprvé slyšela tuto informaci, byla jsem velice udivená, pomyslela jsem si: „Zajímavé, kdo přišel na to, aby se právě na toto místo přeneslo hlavní náměstí hlavního města a zvláště se zdůraznila Levá bytost?“ Ale vždyť právě na tomto místě, jako na náměstí hlavního města, se shromažďují masy lidí.

Rigden: Naprosto správně. A nebylo to učiněno kvůli nedorozumění, ale vědomě, jak se říká – Rozumem, a to Živočišným. Nicméně, vezměme to všechno pěkně popořádku. Stanoviště, kde se nyní nachází náměstí Nezávislosti, se v dobách Agapita Pečerského nazývalo „Perevesiščem“. Bylo tam bláto a lidé mu odedávna říkali Kozí blata. Tedy, přibližně tam, v jihovýchodní části města, kde dnes na Majdanu začíná Sofijská ulice, která vede k chrámu, nechal Jaroslav Moudrý postavit „Východní bránu“, jež otevírala cestu z Kyjeva do Pečerského kláštera (dnešní Kyjevsko-Pečerskou Lávru) a také do „země pečeněžské“. V historii získala brána název „Ljadská brána“. Staroslovanské slovo „ljad“ se překládá jako „nečistý“, „lehkomyslný“ a „ljada“ jako „pustina“, „plevel“, „husté křoví“, „neobdělaná země“. Mimochodem, později, po několika stoletích, právě „Ljadskou branou“ vpadla po dlouhém obléhání města vojska chána Bátú. Co se týká samotného místa, „pustinou“ zůstalo až do 19. století, dokud svobodní zednáři, přispívaje ke zničení duchovního dědictví Slovanů, iniciovali výstavbu budovy Městské dumy právě na tomto „nečistém místě“.

Anastasia: Ano, „Nezávislost“ na Kozích blatech… Centrální náměstí města na takovém místě?! Ano, svobodní zednáři jsou pro národy „dobré přátelé“ pouze napohled, rozumem jsou cizí.

Rigden: Proto lidem přehrazují přístup ke Znalostem, dělají vše proto, aby se lidé nezajímali o své skutečné duchovní dějiny, otravují je svou lží, skrývají před nimi očividná fakta. Podívej se na atributiku: všude jsou meče, šípy a luky, sekery, štíty, kružítka a lvi – symboly svobodných zednářů. Stačí jen zajímat se o dějiny a můžeme vystopovat to, jak se prakticky v jednu a tutéž dobu překrucovaly a ničily dokonce i malé zbytky těch znakových staveb, které byly pro lidi vybudovány třeba v Kyjevské Rusi za dob Agapita a byly aktivovány znaky. Například Chrám svaté Sofie v Kyjevě podrobili právě mezi 17. a 18. stoletím restauraci a při tom jej přestavili do stylu baroka, kvůli čemuž budova podstatně změnila svůj vnější vzhled (včetně geometricky prostorové podoby).

Anastasia: No, tedy v historické literatuře autoři pečlivě opisují jeden od druhého jeden a týž výrok, a tedy, že „baroko“ bylo tehdy módním stylem období Renesance „západní civilizace“.

Rigden: … a jeho centrem byla Itálie, Řím. Nic ti to o ničem neříká?

Anastasia: Ó, to hovoří o mnohém. Vždyť co všechno stojí za jedním slovem „baroko“!

Rigden: Naprosto přesně. Italské slovo „barocco“ pochází z portugalského „perola barroca“ – „perla

nepravidelného tvaru“, tedy „perla s vadou“, defekt v drahokamu, deformovaná perla. To slovo existuje i v latinském jazyce…

Anastasia: No ano, přihlédneme-li k tomu, že rozšíření tohoto stylu bylo spojeno s aristokratickými kruhy a církví, není vůbec zarážející, že bylo jako jeho název zvoleno právě slovo „baroko“, jako pojmenování deformované perly. Později to přitom byl vládnoucí styl v evropském umění až do poloviny 18. století, zejména v zemích, kde byl rozšířen katolicismus. Baroko se považuje za triumfální průvod „západní civilizace“.

Rigden: No ano, průvod s pochodněmi. Jak se říká, kdo má uši, ať uslyší. Pro moudré lidi není vůbec těžké pochopit, proč se Sofijský chrám stal prvním architektonickým památníkem na území Ukrajiny, jež byl zapsán na seznam Světového kulturního dědictví UNESCO. To tedy znamená, že je zakázáno ho přestavovat a předávat ho jakékoli náboženské organizaci, vykonávat v něm bohoslužby.

Anastasia: Zdá se, že svobodní zednáři od Archóntů přestavěli původní budovu a nyní s pomocí svého původního nástroje UNESCO kladou podmínky místním obyvatelům, týkající se toho, že není možné chrám přestavovat a ještě v něm nelze vykonávat původní pravoslavné bohoslužby, řekněme tedy aktivovat „perlu“?! No… nelze to nazvat jinak než bezpráví.

Rigden: Tak považ, tohle je hlavní duchovní „perla“ Kyjevské Rusi! A co udělali svobodní zednáři se zbylými stavbami v týchž letech? Právě v 18. století podnikají pokusy o přestavbu Sofijského chrámu ve

Velikém Novgorodě, pod záminkou zpevnění stěn budovy se pokouší narušit jeho geometrický prostorový vzhled. A v Polocku přestavují chrám zcela nanovo. Sofijský chrám v Polocku se v 18. století již velmi architektonicky odlišoval od svého původního vzhledu, vezmeme-li v úvahu to, kolikrát ta budova byla během předchozích staletí zničena a následně obnovena pomocí lidského rozumu. Nehledě na tuto skutečnost se svobodní zednáři pro každý případ pojistili a na jeho místě na počátku 18. století vybudovali chrám neslovanské architektury ve stylu baroka.

No, a o „čtyřech branách“ Kyjeva raději pomlčím. Jakmile svobodní zednáři začali sponzorovat Kyjevské politiky, bylo pod různými záminkami zahájeno bourání a ničení zbytků znakových architektonických pomníků minulosti. Stará známá metoda svobodných zednářů: nejprve zničit originál, potom podsunout svou „kopii“. Takže dnes je možné sledovat pouze ubohou „kopii“ „Zlaté brány“, spekulace ohledně „kopie“ pomníku svobodných zednářů - „Ljadské brány“, která byla prakticky zničena v 19. století, když se stavěla budova Městské dumy. A můžeme sledovat pouze zmínky z kronik o tom, že kdysi existovala „Západní brána“ a že ve městě Kyjevě stál první kamenný kostel Bohorodičky. Tak tady máš celé vyprávění o tom, jak duchovní znaky pomáhají jedněm lidem k rozvoji a jiné zase děsí, jak jedni vytváří duchovní perlu pro budoucí generace, a jiní se zas pokouší nanést na ni své baroko.

Anastasia: Ano, doby i léta současného světa.

Rigden: To je pouze jeden případ v dějinách. Jemu podobných můžeme v minulosti nalézt celou řadu.

Všechno závisí ne na stavbách, ale na lidech a jejich volbě...

Anastasia: Mimochodem, vrátíme-li se k rozhovoru o architektonických zvláštnostech chrámů u světových národů s využitím základní symboliky, včetně perel... Stejně jako je v křesťanských chrámech oltářní část budovy ve tvaru půlkruhového výklenku orientovaná na Východ, tak je i v muslimských mešitách zvláštní půlkruhová nika – mihráb (arabské slovo „michr'ab" – „směr modlitby"). Mihráb je orientovaný na muslimské posvátné město Mekka (rozkládá se na Arabském poloostrovu v jiho-západní Asii), kde se nachází jedna z hlavních muslimských svatyní, stavba ve tvaru krychle – Kába. Tak tedy, tato nika je ozdobena ornamentální řezbou, malbami, inkrustací. Její vnitřní kopule částečně nabývá tvaru škeble – symbol města uložení drahocenné duchovní perly.

Rigden: Přesně. Ta úprava je samozřejmá, poněvadž se u muslimů objevuje mnoho legend spojených s perlou, vyčleňují ji do kategorie zvláštních symbolů. Podle výroku Proroka Mohameda byl například svět stvořen z *Bílé Perly*. Podle muslimských představ stvořil Všemohoucí Bílou Perlu, jejíž tloušťka byla jako *sedm nebes a sedm zemí* dohromady. Když k Sobě Bůh přizval Perlu, *Jeho výzvou* se celá zachvěla, a tak se změnila na proudící *Vodu*. Ze všech výtvorů, které v nějakou noční či denní dobu tak či onak přerušují své chvalozpěvy Nejvyššímu, pouze ona jediná, když již byla Vodou, *ani na okamžik nepřestávala slavit Stvořitele*, neustále se čeřila a pěnila. Proto jí i Bůh dal výhodu nad ostatními, udělal ji *zdrojem a počátkem života všeho živého*. Tak bylo z Vody stvořeno vše živé. Aby byla tato drahocenná

voda unášena, Nejvyšší stvořil *Vítr* (Vzduch), *obdaroval ho „nekonečným množstvím“ křídel.*

Proto je zpravidla tato sakrální nika naplněna mnohými symboly. Spojovali ji s Přesvatou Pannou, neposkvrněnou Duší. Dříve uvnitř mihrábu zavěšovali hořící lampu, protože božskou přítomnost ve světě nebo v člověku připodobňovali ke světlu lampy. Svítidlo je ve skle a sklo je přesně jako perlová hvězda – symbol „Světla na světě“.

Anastasia: Co se týká symbolů, velmi zajímavá je i kompozice modlitebního koberečku (namazlik) u tureckého lidu, vyznávajícího islám. Svými ornamentálními výjevy často imituje mihráb toho či onoho regionu.

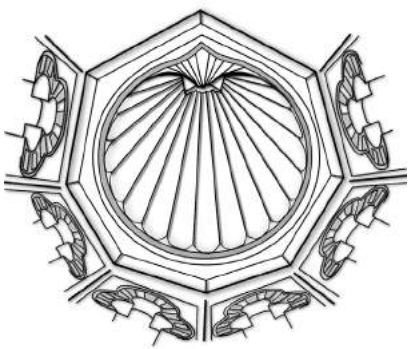

1

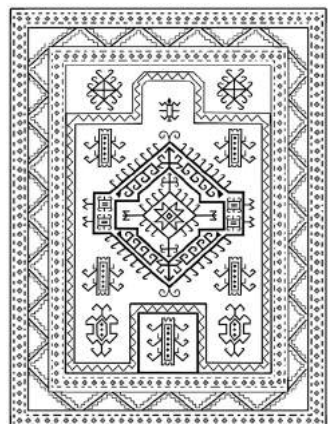

2

Obrázek č. 78. ***Symbolická zobrazení v islámu:***

1) lasturovité klenutí niky mihrábu (Velká sloupová mešita Mezquita, která je považována za jednu z největších na světě; rok 785 – počátek 11. století; Córdoba, Španělsko);

2) modlitební kobereček (turecký namazlik); umění turkických národů, vyznávajících islám.

Rigden: Mimochodem, tam se také převážně objevují všechny ty symboly a znaky, tedy v kulturách a náboženstvích mnohých jiných národů: osmistěny, šestistěny, kosočtverce, čtverce, kosé kříže a tak dále... Ve skutečnosti byla škeble s perlou v minulosti symbolem Duše, tvořivého božského ženského principu. Byla atributem mnohých ženských božstev a jejich jmen, symbolem vodního posvátného živlu. Tím, jak jsem již zmiňoval, se rozumělo prostředí bytí, odlišné od pozemského, kvalitativně *jiné* pro lidské chápání. Avšak všechno živé z něj pocházelo, záviselo na něm, potřebovalo ho. V Bibli je zmínka o slovech Ježíše Krista, v nichž vysvětluje, čemu se podobá Království Nebeské (Matoušovo evangelium, kapitola 13, verš 45-46): „Nebeské království je také podobné kupci hledajícímu krásné perly, když našel *jednu velmi vzácnou perlu*, šel a prodal všechno, co měl, a koupil ji."

Perleť se svým *duhovým* efektem považovali za „božskou slupku" perly. Mimochodem, na Východě také často básnicky opisovali skrytý duchovní smysl Duše v podobě perly jako kapky vody na lotosu. Jde o to, že lotosové lístky mají svérázný bělavý voskový povlak. Odedávna je známý neobyčejný jev lotosu: voda (třeba dešťová) padá na lístky lotosu a vytváří kulaté kapky. Ve slunečních paprscích hrají tyto kapky na bělavém povlaku duhovými barvami perleti a vypadají jako drahé perly. Samozřejmě tento jev nemohl zůstat básníky Východu nepovšimnut. Díky tomu získaly jejich lyrické verše metaforu s hlubokým skrytým smyslem:

Z věčného nebe
Náhle kapky deště
Na lotos spadly,
A průzračná vláha na lístcích...
Se perlami stala.

Francouzské označení perly „perle“ pochází z latinského slova „pirula“ – „zrnko“. Pokud jde o toto slovo, to pochází ze slova „pirium“ – „sféra“. Slovanské slovo „perleť“ bylo převzato z německého slova „Perlemutter“: „Perle“ – „perla“ a „Mutter“ – „matka“. V latinském jazyce „mater Perlarum“ – „matka Perly“. Starodávní Římané ještě perlu nazývali „margarita“. Toto slovo bylo převzato ze starořeckého jazyka („margoron“ – „perleť“). Z něj pochází i ženská jména, spojená s epitetem starodávných bohyní Lásky, krásy, plodnosti, věčného jara a života. Například jméno Margarita (perla) vzešlo z epitetu bohyně Afrodity, která se podle řecké mytologie zrodila v důsledku panenského početí a vznikla z mořské pěny v lastuře, jako třpytící se perla. Jméno Marina („mořská“) pochází z epitetu „zářící“, „Matka perly“ starořímské bohyně Venery (latinské slovo „veneris“ – „láska“), kterou ztotožňovali s Afroditou. Jedním z jejích symbolů byla holubice. Proto i v raně křesťanském umění, které se zrodilo v Římské říši, byla Panna Marie zobrazována s lasturou nad hlavou, jako symbolem Toho, kdo přinesl „Božskou perlu“. Musím ještě podotknout, že *jméno Marie v Římské říši spojovali s tradičními představami tamějších národů o bohyni Lásky – „zářící“, „Matka perly“*! A ne „truchlivá“, „zavržená“ a už vůbec ne „hořkost“, jak potom její jméno představovali masám židovští žrecové.

Anastasia: Oni *mohou...*

Rigden: Mohou pouze proto, že lidé nechtějí vědět více než to, co jim určili žrecové. No a tady je výsledek. Stačí však pohlédnout na obdobné posvátné symboly a označení u jiných světových národů (přístup k jejich znalostem se schválně ve vědomí věřících omezuje slovy „pohané“, „zrádní“ a tak dál) a všechno stane na svá místa.

Anastasia: No jistě, a od koho tihle kněží okopírovali oblíbené starodávné symboly, znaky, atributiku božských postav?! Od jiných národů.

Rigden: A co se týká Panny Marie, stačí jednoduše konfrontovat symboly a jména Pramatky starodávných světových národů, ženských světlých božstev a jejich epitety. Bude jasné, že ze století na století předávali různým národům jedny a tytéž duchovní znalosti o osvobození lidské Duše, v nichž sehrála důležitou úlohu tvořivá síla božského ženského principu (Allat).

Tak tedy, samotnou perlu v minulosti na Rusi nazývali „inči“, což u mnohých slovanských a jiných národů znamená „jiný“, „jedná“, „jediná“, „skutečný, správný“. Proto se později začali v křesťanství nazývat mniši „inok“ a jeptišky „inokyňa“. Perla byla asociativním symbolem Duše z *jiného (duchovního) světa*. Staroruské slovo „rakovina“ (lastura), „perlamutr“ (perleť) vzniklo ze starých slov národů, které žili ve Východní Evropě. ‚Raky‘, ‚rakve‘-‚škořápka, obal‘ jsou podobné latinskému slovu ‚arceō‘ – ‚zavírám‘. Tedy, perla ve škebli je symbolické označení Duše, zavřené v materiálním obalu těla, který sem byl přinesen z

jiného světa, a může se osvobodit pouze při splynutí (spojení) vědomí člověka (Osobnosti) s Duší za pomoci duchovní, tvořivé síly a při vládnutí Duchovního principu v člověku.

Anastasia: To je pro současné lidi skutečně velmi zajímavá informace. Zajímavé je, že se velké perly v minulosti nazývaly Orient (latinské slovo „orientis“ – „vycházející slunce“). Toto slovo bylo převzato z Východu. Tak poeticky se často nazývalo něco „jiné, lákající svou nepoznaností a vnitřní krásou“.

Rigden: Naprosto přesně. Velké perly nazývali „unio“ (z latinského slova - „jediný“) a slovem „orient“ na Východě zpočátku označovali *záři přírodních perel*.

Anastasia: Ano, z pohledu duchovních symbolů na to všechno člověk hledí zcela *jinak*!

Rigden: Povím ti mnohem víc. Cylindrická místnost pod centrální velkou kopulí či věží *uprostřed křížení* křížového-kopulovitého chrámu se nazývala hlavní, centrální apsidou, kde bylo místo i pro oltářní stůl a oltář. Překrytí apsidy ve tvaru polokopule (koncha – *„lastura“, „spirálovitý vír“, „trychtýř“*) symbolizovalo „nebe“. Přičemž v architektuře se zámkový kámen, oblouk, „uzavírající“ klenbu, dodnes nazývá klíč. Tak tedy, na vydutý vnitřní povrch apsidy se zpravidla původně umísťovala mozaiková či malířská vyobrazení Bohorodičky „Oranty“ se zdviženýma rukama jako symbol „otevírající Bránu Nebes“.

Anastasia: Ano, tady se skutečně vyskytují všechny symboly duchovní práce člověka nad sebou samotným,

dosažení osvobození za pomoci božské síly ženského principu... Vyobrazení Bohorodičky „Oranty“ bylo známo ve starodávné Rusi, kdo ví, jestli ne od samotného počátku jejího Křestu. Mnozí ji spojují s Byzancí, ale ne s Dálným Východem! V náboženských a kulturologických příručkách se vyzdvihují verze původu pojmenování dané ikony z řeckého slova „orantis“ – „modlící se“. Dále, než za toto „omezení“ věc nejde, a to patrně kvůli neznalosti či neochotě zmiňovat se o jiných kulturách. Vždyť, podíváme-li se do historie, bude zřejmé, že se tady zakládal naprosto *jiný* smysl!

Rigden: Máš pravdu, tady je skutečně *jiný* smysl a je mnohem hlubší, než se zdá na první pohled. Co se týká spojení se slovem „modlící se“, je patrné, že se lidé opírali o údaje z raně křesťanských maleb římských katakomb, kde v takové pozici byly vyobrazeny modlící se postavy. Ale ruce zdvižené takovým způsobem je, jak jsme již zmínili v našem rozhovoru, doopravdy starodávné symbolické zobrazení, známé i v dobách paleolitu, i v dobách neolitu, v době měděné (Starověký Egypt, Mezopotámie, Harappská kultura, Tripolská kultura a další). Je to symbolické označení Allatu, symbol znalostí o duchovních praktikách po dosažení splynutí Osobnosti a Duše, symbol duchovního osvícení, pochopení Pravdy.

Anastasia: Je to podivuhodné, zdá se, že všechny znalosti máme i dnes, pouze se u lidí zásadně pozměnilo vnímání světa, a to opačným směrem! Dokonce i v architektuře křesťanského chrámu jsou zachyceny základní Znalosti: kvadratická, čtyřlístková struktura se středem, cylindrická centrální místnost, pyramidální architektura celé budovy. Ona pyramidální

architektura může být navíc korunována pyramidovitou špičkou, či kopulemi ve tvaru cibule se špičatým zakončením (cibulovité kopule). To všechno odpovídá symbolice energetické konstrukce člověka, cestě osvobození jeho Duše: čtyři bytosti, střed je Duše, osobní prostor, pyramidální struktura, architektonické symboly transformace čtverce na kruh nebo osmistěn (symbol krychle). A jak jsme si již názorně předvedli, v náboženství křesťanství plní právě tvořivá božská síla ženského principu hlavní úlohu reálného Průvodce ze světa lidí do duchovního světa. Jde skrze základní ženské obrazy křesťanství – skrze Pannu Marii, Marii Magdalenu... Lidé rozdělují obrazy, ale jejich podstata je pouze jediná – božská Láska, *Boho rodička* – to, co prostřednictvím Lásky znovu*zrozuje* v člověku dialog s Bohem, prostřednictvím Duše s Ním obnovujeme bývalé spojení. Právě duchovní, *blahá síla Lásky a Tvoření Bohorodičky* je základní, provázející, výkonnou silou Boha! Ve výjevech Zvěstování se Panna Marie často vyobrazuje s lotosem, přesněji s lilií v ruce, jako symbolem duchovní čistoty. Zobrazují ji s nohama stojícíma na drakovi – Živočišný princip člověka. Vždyť přihlédneme-li k duchovním znalostem o člověku a k jeho duchovní cestě, všechno získává *jiný*, mnohem hlubší smysl!

Pannu Marii nazývají „duchovně oživující sílou“, „ztělesněním pravých znalostí“. Nazývají ji „Boží Moudrostí“, „tvůrcem všeho“, „Matkou tvoření“, o níž se v Bibli říká, že „Ona je dechem síly Boží a čistým projevem slávy Jeho“, „Ona je odleskem věčného světla a čistým zrcadlem jednání Božího“, „Ona je jediná, ale může všechno, přebývá-li sama v sobě, všechno se obnovuje, přechází-li z generace na generaci do svatých

duší, připravuje přátele Boží a proroky“. Duchovní sílu Panny Marie srovnávají s „Branou Nebeskou“! Nazývají ji „Nositelka Božstva“, „Duší světa“, „Prozřetelností Boží“, „Ztělesněním Logosu“...

Rigden: Kdysi řekl Ježíš Marii: „Blahoslavená jsi, Marie, protože ne tělo a ne krev ti to zjevily, ale Můj Otec, který je na nebesích. A pravím ti: ty jsi Magdala Církve Mé a brány pekelné ji nepřemohou.“ „A dám ti klíče království nebeského: a cokoli svážeš na zemi, bude svázáno v nebi; a cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno v nebi.“

Anastasia: Ano, ano, vzpomínám si na ta slova. Tyto poznatky jsem zaznamenala v knize Sensei ze Šambaly. 4.díl, poznatky o tom, že právě Marie Magdalena byla tím nejbližším učedníkem, jemuž Ježíš nejenže svěřil tajné znalosti, ale i předal „Klíče od království nebeského“, to, co dnes lidé nazývají Grálem. „Magdala Církve Ježíše“, základní „Sloup Víry“, na němž dodnes stojí skutečné Učení Ježíše...

Rigden: .... a dochází k opravdové duchovní pomoci lidem při spasení jejich duší.

Anastasia: Víte, jednou, když jsem byla v Kyjevě, zašla jsem do jednoho z chrámů a spatřila starodávné vyobrazení Bohorodičky „Oranty“, kde byla zobrazena od pasu nahoru. Ruce má zachyceny zdvižené nahoru a roztažené do stran, podobně *jako číše, jako půlměsíc se špičkami nahoru*. Na hrudi má zdůrazněný *kruh*, v němž se nachází kojenec Kristus, jako v mateřském lůnu, pod její ochranou. Je to tedy ikona se zašifrovaným symbolem **AllatRa**.

Bylo mi divné, že lidé nevidí něco, co je zřejmé. Ačkoliv, kdybyste nás před mnoha lety nezasvětil do těchto otázek, zcela jistě bych také nechápala, proč se nemohu vynadívat právě na tuto ikonu, proč z ní cítím pozitivní sílu. Vyfotila jsem si to vyobrazení „Oranty“ a nastavila jsem si ho jako tapetu v mobilu. Tady je…

Rigden: (s přátelským úsměvem se dívá na zobrazení): Bohorodička „Znamení“… Ovšemže, jinak to být nemohlo… Světozářná blaženost Boží. Lůno matky slovanského národa. Radost blahosl*a*vených očí Tvých, věrný Brat, doposud jako Pochodeň Světla září na Tvoji slávu a přibližuje ten den „Já jsem, Já existuji!“…Nádherná ikona… Jak jsem říkal, ve staré Rusi byl obraz Bohorodičky mezi lidmi nejuctívanějším. Tato ikona se jmenuje Znamení pouze u Slovanů Ruska, Ukrajiny, Běloruska (a také těch národů, jež s nimi potom byly historicky spojeny do jedné velké země) a nikde jinde. V jiných zemích jí říkají Bohorodička „Velká Panagia“, „Pantanassa“, „Platytera“. Málokdo ví, že slovo „znamení“ ve staroslovanském jazyce pochází ze staroruského slova „znamja“, což znamená „*znak*“. Na Rusi se taková ikona poprvé objevila v 11. století. Ale již po skončení pozemského života **Agapita Pečerského, Lékaře Nezištného**, začali tu ikonu mezi lidem nazývat nejen „znamením“, ale i „ztělesněním“, *znakem spasení*. V tom je ta podstata!

Anastasia: I dnes o tom můžeme najít zmínky. Jen v církevních legendách začali, bohužel, zdůrazňovat více fyzické spasení lidí než duchovní. Nicméně jestliže si pozorně nastudujeme historii těch let, dokonce i nepřímá sdělení nás v konečném důsledku přivedou k historickým událostem, spojeným s konkrétními

daty. Například **25. únor** 1169 – díky ikoně „Oranta“ došlo k zázračnému vyřešení konce bitvy u *Velkého Novgorodu*, díky čemuž začal lid Bohorodičku následně uctívat jako svou ochránkyni. Pravdou je, že mocipáni na počest této události stanovili svátek, ale až na 27. listopadu, podle juliánského kalendáře (10. prosince podle nového kalendáře).

Rigden: Tak to je. Jednoduše k této události došlo v období Velkého půstu. Bylo nevhodné slavit, vždyť byl půst. A tak to připojili k 27. listopadu, ke svátku tehdejší hlavy města Novgorodu. Nicméně, ve vládě bylo všechno jako obvykle, nic se nezměnilo. Ale to hlavní je, že lidé cítí to pravé. Abychom byli spravedliví, musím říci, že tato ikona už od 11. století v Kyjevské Rusi vykonávala mnoho duchovních zázraků. I poté se díky této ikoně uskutečnilo mnoho tajných i zjevných zázraků. Stala se v celé pravoslavné ekumeně natolik oblíbenou, že ji začali vyobrazovat nejen v chrámech na nástěnných malbách. Tento znak se stal dostupným všemu lidu. Šířil se v podobě měděných odlitků jako amulety, jako ikonka-kvadrifolium, enkolpiony (relikvie, které se věšely na hruď, dříve se jim říkalo „lůno“, „persi“), ražby obrázků a tak dál.

A i dnes je tato ikona jednou z nejuctívanějších v ruském Pravoslaví. Dokonce i mimo něj, v Bělorusku je například ikona *Bohorodičky ve společnosti čtyřech andělů* dodnes v erbu hlavního města (erb v překladu z němčiny znamená „dědictví“), charakteristickým symbolem starodávného staroslovanského města Minsk (Мѣньскъ), které se rozprostírá na břehu řeky Svislač, jednoho z přítoků Dněpru. V pověstech se

dochovaly částečné zmínky o spojení ikony „Znamení“ se starodávným Kyjevem a o jejím zázračném získání. Všechny tyto symboly a znaky v duchovním dědictví těchto slovanských národů zanechaly jistou stopu.

1

2

Obrázek č. 79. ***Vyobrazení „Oranty“:***

1) bronzová ikonka s vyobrazením „Oranty“ (12. – 13. stol., Brest, Bělorusko);

2) medailon (lícová a rubová strana) s vyobrazením „Oranty“ a božského Kojence Ježíše na lícové straně (14. stol., archeologické vykopávky u města Brest, Bělorusko).

Anastasia: Ano, stačí pouze pohlédnout na současné erby těchto míst, abychom pochopili, na jaké symboly se soustředí vnímání společnosti.

1

2

3

Obrázek č. 80. ***Současné symboly Běloruska:***

1) znak města Novopolock (Vitebská oblast, Bělorusko);

2) znak města Minsk (znázorněna Bohorodička ve společnosti dvou andělů a dvou cherubínů);

3) symbol na známém katolickém chrámu — kostel svatého Simeona a svaté Heleny (počátek 20. století), nacházejícím se na náměstí Nezávislosti ve městě Minsk.

Rigden: Vůbec, musím poznamenat, že u Slovanů byla v předkřesťanském období zachována symbolika převážně rombického typu. Můžeme říci, že Slované a baltické národy byly prakticky posledními indoevropskými národy, které dlouho a vytrvale vzdorovaly vměšování křesťanské symboliky do jejich tradičních náboženství. Chci upozornit, že křesťanství jako náboženství kolem 10. století již značně upevnilo svoji pozici ve světě jako nástroj politického vlivu. A tyto národy měly převážně symboliku zaměřenou na duchovno. No, jak jsem říkal, veškeré změny začínají symboly. Jestliže bohatou sakrální symboliku íránských národů začalo křesťanství ovlivňovat prakticky již v 6. století, germánské národy v 8. století, pak závažný nástup symbolů daného náboženství (včetně negativně působících znaků) u Slovanů počíná v 10. – 11. století.

Avšak díky tehdejšímu zásahu Agapita Pečerského byly do tohoto procesu v Kyjevské Rusi aktivovány právě pozitivní symboly, z nichž mnohé (znak **AllatRa**, Allat, kosočtverce, kruhy, rovnostranné kříže) byly velmi dobře známy i v období před křesťanstvím. Agapit v podstatě obnovil Znalosti, včetně těch o čtyřech Bytostech, o duchovním osvobození člověka. Ovšem, nebylo to učiněno očividně, ale skrytě, ale to neznamená, že by to bylo méně důležité. Čili díky duchovní činnosti Agapita Pečerského, Lékaře Nezištného došlo k obnově převážně pozitivních znaků, což se, přirozeně, projevilo na duchovní budoucnosti daných národů.

Anastasia: Ano, to lze velmi jasně vysledovat podle nejrůznějších starodávných artefaktů. Například podle symbolů a znaků, které se masově objevily u slovanských národů té doby, podle ikon se symbolem Allatu a znakem **AllatRa**, podle lidových výšivek s posvátnými náměty, podle rozšíření spon (ozdobné spony na oděv), náušnic, broží se symboly právě rovnostranných křížů (a ne dlouhých křížů) s atributikou čtyř Bytostí. Co je přitom zajímavé, ve starodávném Rusku se vyskytovaly zlaté a stříbrné prsteny ve městech a ve vesnicích - měděné *s geometrickými vzory.*

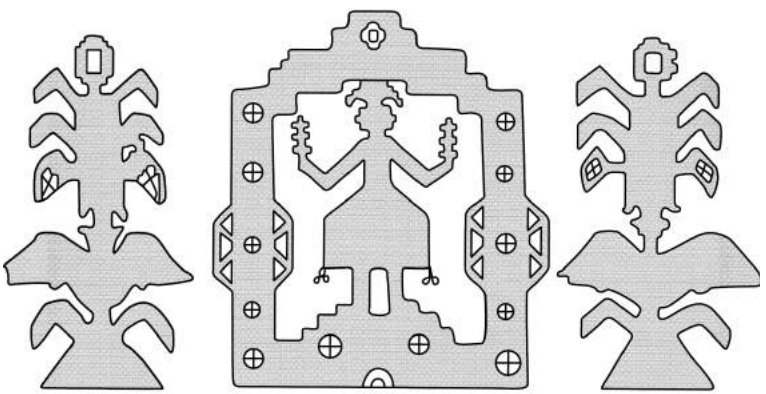

Obrázek č. 81. ***Výšivka s vyobrazením staroslovanského kapiště a bohyní Mokoš***
Bohyně Mokoš patřila k vrchním bohům panteonu Kyjevské Rusi předkřesťanské epochy. Byla jednou z hlavních slovanských nebeských ochránkyň ženského principu, plodnosti, předení a tkaní.

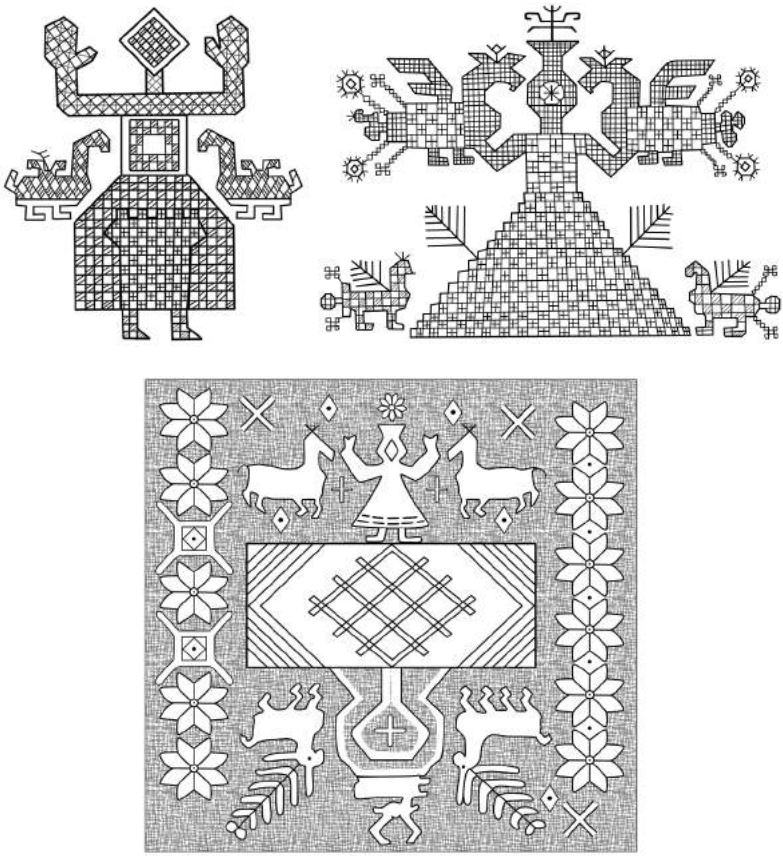

Obrázek č. 82. ***Obrazce ruské národní výšivky s vyobrazením sakrálních symbolů***

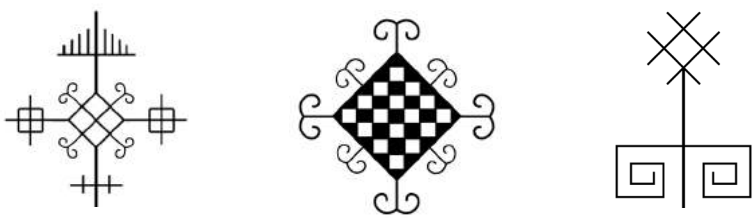

Obrázek č. 83. ***Prvky slovanských výšivek***

Obrázek č. 84. ***Symbolika Slovanů-Vjatičů***
(počátek 12. století; vyobrazení z artefaktů, nalezených na území Moskevské oblasti, Kalužské oblasti, Smolenské oblasti, Brjanské oblasti; Rusko).

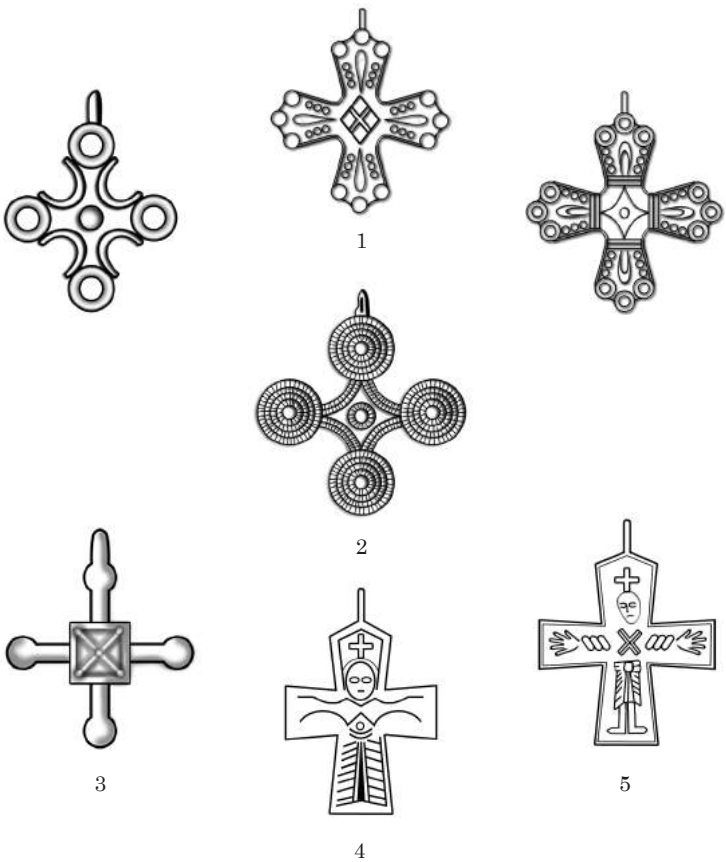

Obrázek č. 85. ***Křesťanské rovnostranné kříže***
(11.–13. st.; Kyjevská Rus):

1) artefakty nalezené na území bývalé Vitebské gubernie (Bělorusko);

2) kovový hrudní kříž (nalezen v Polocku, Vitebská oblast, Bělorusko);

3) kovový hrudní kříž (nalezen ve městě Borisov, Minská oblast, Bělorusko);

4) kříž se znázorněním Ukřižování (konec 10. stol. — počátek 11. stol.; artefakt z města Novogrudok, Grodnenská oblast, Bělorusko);

5) kříž se znázorněním Ukřižování (konec 10. stol. — počátek 11. stol.; artefakt z města Polock, Vitebská oblast, Bělorusko).

Rigden: Lidé zpravidla více soustředí pozornost na filozofii toho či onoho náboženství nebo na politickou ideologii, ale nevěnují se znakům a už vůbec se nevěnují skutečnému předurčení těch znaků. Vždyť některé z nich jsou funkční a působí na energetickou konstrukci člověka, působí na úrovni podvědomí, nezávisle na tom, zda to člověk chápe, či nikoli. Lidé by se měli všímavěji porozhlédnout, jaké znaky a symboly obklopují jejich domy, práci a jiná místa jejich působení. Změnit situaci tím lepším směrem, je vždy možné, disponujeme-li Znalostmi, pokud by si to sami lidé přáli a pokud by se jejich reálná práce tímto směrem ubírala... Tedy, vraťme se k hovoru o „Orantě“. Není to jediná ikona se znázorněním Bohorodičky, kam byly tyto symboly a znaky přidány.

Anastasia: To souhlasí, stačí, abychom pohlédli na vyobrazení divotvorné Ostrobramské ikony Boží Matky (Vilenská ikona). Nalézá se ve městě Vilnius (Litva) a dnes je velmi oblíbená jak v *Litvě*, tak i na *Ukrajině*, v *Bělorusku*, *Polsku*. Uctívají ji jak katolíci,

Obrázek č. 86. ***Zobrazení Ostrobramské ikony Bohorodičky***
(Vilenská ikona)

tak pravoslavní. Jsou s ní spojeny nejrůznější pověsti, včetně té, o jejím vzniku v Korsuni (staroruské jméno města Chersonesus, kde byl pokřtěn kyjevský kníže Vladimír – otec Jaroslava Moudrého). Dnes se ruiny tohoto města nachází na území města Sevastopol na Ukrajině. Na této ikoně si lze snadno

všimnout symbolu půlměsíce se špičkami směřujícími nahoru.

Rigden: Mnohá taková vyobrazení Panny Marie s půlměsícem se špičkami nahoru se začala objevovat na Západě v dobách vzniku a upevnění řádu Templářů (12. – 13. stol.). Je třeba poznamenat, že v dřívějších dobách s takovou symbolikou v podobě božského ženského principu zobrazovali i Bohyně jiných kultur. Například íránskou bohyni Ardvísúra Anáhitá (v překladu z avestánštiny „Ardvi mocná, ctnostná“ – bohyně *vody* a plodnosti, jíž je v posvátné knize „Avesta“ (jašt 5) zasvěcen samostatný chvalozpěv „Ardvisur-jašt). Mimochodem, původně slovo Ardví znamenalo zdroj světových vod, vytékající z božského království Světla a dávající počátek veškerému životu (prototyp Allatu).

Obrázek č.87. ***Ardvísúra Anáhitá, nesená posvátným ptákem***

Fragment vyobrazení na stříbrné číši (6. stol., Írán (Persie); dnes se nachází v muzeu „Ermitáž“, Sankt-Petěrburg, Rusko)

Nebo další příklad, spojený se staroegyptskou bohyní Isis. Její kult byl široko rozšířen jak na východě, tak na západě, například v Malé Asii, Sýrii, Řecku, Itálii, Gálii a dalších státech.

Anastasia: Ano, dokonce v dobách helénismu byl kult Isis, daleko za hranicemi Egypta, velmi oblíbený. Širokým masám ji představovali jako bohyni ženského principu, plodnosti (tvoření), bohyni mořeplavectví. Leč první, co v jejím typickém vyobrazení upoutá pozornost, je pokrývka hlavy, atribut ve tvaru půlměsíce se špičkami vzhůru a na něm kruh (**AllatRa**).

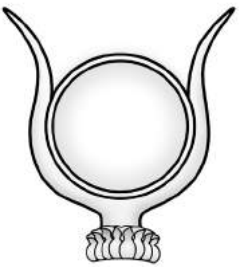

Obrázek č. 88. ***Atribut pokrývky hlavy staroegyptské bohyně Isis***

Rigden: V sakrálním pojetí její jméno označovalo přechodný stav, to, co spojovalo s *jinou* sférou. Mimochodem, v dobách helénismu bylo chápání posvátné symboliky téhož křížového-kopulovitého chrámu, jak jsem již říkal, v mnohém přejato z náboženských představ Východu. Již jsem v našem rozhovoru zmiňoval

třeba řecké slovo „apsida“, označující cylindrickou místnost pod centrální velkou kopulí či věží v křížovém-kopulovitém chrámu, nebo zámkový kámen („klíč“), „uzavírající“ klenbu. Symbolický význam apsidy byl převzat Řeky ze sakrálního smyslu jména bohyně Starověkého Egypta - Isis a jednoho z jejích atributů – egyptského kříže ankh, který znamenal „věčný život“, „klíč života“, symbol nesmrtelnosti. Aps*i*da (ze starořeckého slova „αψις“ znamená „oblouk, klenba, výčnělek“, „to, co dává k sobě, spojuje“). Řekové tak pojmenovávali jakýkoliv kruhový tvar: disk, kouli, cylindr, nebeskou klenbu.

Anastasia: Ano, žreci nejrůznějších zemí byli nuceni se v mnohých případech smířit s takovým masovým uctíváním „cizí bohyně“ v „jejich stádech“. Bylo pro ně těžké překonat nárůst její obliby mezi lidem.

Rigden: To je pochopitelné. Žreci s tím nejenže bojovali, ale pokoušeli se také tomuto hnutí stanout v čele, přinejmenším převzít nějaké obřady, prvky tohoto kultu, epitety pro své „místní“ bohyně, aby zvýšili jejich atraktivitu, a tedy zvýšili své příjmy. Avšak se všemi těmito „převzatými věcmi“ se částečně kopírovaly i základní znalosti. Opravdoví zasvěcenci, kteří disponovali znalostmi o znacích a symbolech, důvod té oblíbenosti mezi lidem chápali. Proto sami napomáhali šíření pozitivních znaků a symbolů, využívali veškeré dostupné prostředky a možnosti, včetně toho, že je zachycovali v monumentální architektuře, aby tyto znalosti předali následujícím generacím. Později se to u různých národů jednoduše proměnilo v tradici, častokrát aniž by chápaly podstatu. Lidé

začali kopírovat, dodržovali pouze obecnou, povrchní filozofii, řídili se zkušenostmi minulých pokolení v architektuře a umění.

Vnímavému člověku stačí pohlédnout na architekturu posvátných staveb: chrámů, kostelů, dalších kultovních budov, postavených jak v minulosti, tak i dnes, nacházejících se v různých světadílech, patřících nejrůznějším náboženstvím. A uvidí, že se v nich odráží jedny a tytéž základní duchovní symboly. Často takové stavby představují architektonická řešení v podobě transformace čtvercového tvaru (označujícího vše pozemské, lidské) do sférického tvaru (nebeské, duchovní), což, jak jsem již říkal, symbolizuje duchovní růst, přeměnu konstrukce člověka. V podstatě je to symbol čtyř Bytostí člověka, dosažení jejich jednoty pod nadvládou Duše a její následovné osvobození. Toto znázorňovali v architektuře posvátných staveb v podobě krychle, nebo symbolického označení jejích osmi vrcholů (často jako osmicípou hvězdu). Později začali zobrazovat prototyp krychle ve tvaru osmistěnu, díky němuž se čtverce věže spojoval s kruhem kopule, jako symbol definitivní transformace, kvalitního přetvoření povahy člověka a jeho vstoupení do duchovní sféry.

Totéž se týká i starodávného umění. Vezměme třeba geometrické vzory Východu. Například muslimských paláců a mešit a také knih, oděvů, malby nádobí. V jejich základu se nachází arabesky – čtverce, kruhy, trojúhelníky, hvězdy, mnohokvěté květiny, proplétání, podobná lotosu a jeho stonku. Mimochodem, lotos jako motiv muslimského středověkého ornamentu 12. – 16. století, který

představuje spojení *spirály* s lístky svlačce, nazývají islimi (‚ислими' ruská transkripce slova), což v překladu z turkického jazyka znamená „islámský". Na východě se považuje, že tento vzor oslavuje krásu země, připomíná lidem rajské zahrady, rovněž vyjadřuje ideu symbolického duchovního růstu člověka, zachyceného v neustále se vyvíjejícím kvetoucím výhonku, jehož cesta zahrnuje mnoho možností jeho všemožného růstu, splétání nejrůznějších okolností světa. Geometrické ornamenty v muslimském umění Blízkého a Středního východu se v 9. – 16. stol. nazývaly girich (slovo pochází z perského slova, znamenajícího „uzel"). Rád bych poznamenal, že k nejrozšířenějším symbolům patří osmicípá, pěticípá a šesticípá hvězda. Obecně symbolizují geometrické ornamenty ve vnímání světa islámského náboženství, ideu jednoty, harmonie, pořádku, podle nichž, podle jejich víry, existuje Vesmír, stvořený jediným Bohem, stvořitelem všeho jsoucího – Alláhem.

Tyto symboly dokonce kdysi sloužily pro předání znalostí, dnes jsou pro většinu lidí prostě objekty duchovního pozorování, stejně jako pro Indy mandaly. Mimochodem, zpočátku se jako znak Buddhy rovněž používaly symboly a znaky, ostatně stejně jako i v raném křesťanství pro označení Krista. Již mnohem později s vytvořením institutu náboženství, například buddhismu, došlo k personifikaci Buddhy jako božstva. Jak jsem již zmiňoval, geometrické znaky v ornamentech jsou velmi stará tradice symbolického předání znalostí, která na Východě existovala ještě před islámem. Takový ornament četli arabští kočovníci doslova jako otevřenou knihu, které rozumí většina lidí.

Anastasia: Východ, konkrétně islám, to je historie sama o sobě. Kdysi jste nám vyprávěl o prorokovi Mohamedovi. Vzbudilo to velký zájem o islámské tradice, kulturu, umění, architekturu, literaturu. Jak je známo, hlavní muslimská svatyně, místo poutníků, je město, kde se narodil Mohamed – Mekka. Toto místo se nachází v nevelkém údolí mezi horami. Již před přijetím islámu byla Mekka hlavním religiózním centrem národů Arabského poloostrova a K*á*ba (budova ve tvaru velké krychle) byla všeobecně uznávanou svatyní. Kdo a kdy ji postavil, vědci zatím nevědí. Ale co je zajímavé, Kába v překladu z arabštiny znamená „krychle". Přihlédneme-li k tomu, že krychle postavená na roh (nebo s označeným rohem) byla odedávna u různých světových národů významným duchovním symbolem, ukazujícím na transformaci, přeměnu člověka na Duchovní bytost, dostáváme se k poutavé historii.

Podle geometrie je krychle pravidelný šestistěn, skládající se z 12 hran, 8 úhlů (kde se v každém schází 3 hrany) a 6 stěn, které tvoří čtverce. Tady je vhodné připomenout si, že číslo 72 může představovat kombinace 12 krát 6. Opět nesnadná symbolika čísel a geometrických významů.

Tak tedy, poté, co se stal vládnoucím náboženstvím v Mekce islám, se hlavním místem muslimských poutníků stala mešita Al-Masdžid al-Harám, kde se nachází starodávná svatyně Kába a mimochodem, i Makam al Ibrahim – malá stavba s kopulí, kterou korunuje symbolický znak Allatu. V ní se nachází kámen s otiskem chodidla, jenž podle legendy náleží prorokovi Ibrahimu (Avrámu).

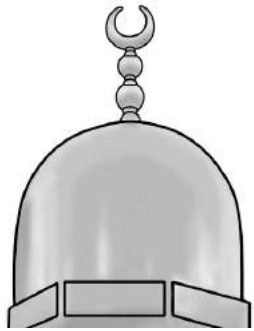

Obrázek č. 89. ***Znak Allatu, korunující kopuli Makam al Ibrahim, Mekka***

Rigden: Naprosto přesně. V Koránu (súra 3, aját 97) je ohledně tohoto znaku jasně napsáno: „Tam jsou jasná *znamení* pro lid – místo Ibrahima. Každý, kdo do něj vstoupí, tam pobude v bezpečí.“ Znak Allatu je také symbolem dosažení duchovního osvobození – jediného pro člověka možného stavu duchovní přeměny, otevírající cestu na Věčnost, v níž může člověk přebývat v bezpečí před nebezpečími tohoto materiálního světa.

Anastasia: Souhlasím s Vámi, je to velmi názorně ukázáno a jasně popsáno, lidé to ale nevidí, nebo to chápou po svém, vychází ze svých úsudků obyvatele trojrozměrné dimenze. Soustředili své vnímání spíše na vnější skutečnosti. Například na vnější stěnu východního rohu Káby, kde je vestavěna hlavní svatyně mešity, takzvaný Černý kámen (Hajar al-Aswad), kámen vejčitého tvaru, dlouhý třicet centimetrů. Vědci se domnívají, že kámen je vulkanického, nebo meteoritického původu. Ale to není ta podstata. Podle starodávné arabské legendy předal anděl Džabrail (v křesťanství archanděl Gabriel; v islámu, jak je známo,

je Džabrail tím nejuctívanějším andělem, zvěstujícím prorokům vůli a zjevení Alláha) Adamovi z ráje, po jeho pokání, na znak božského odpuštění Alláha bílý kámen jako *oltář* pro modlitby na Zemi, který byl základem Káby. To se stalo poté, co byli Adam a Chava (Eva) vyhnáni z ráje a rozděleni, potom se po mnoha letech znovu setkali na území Mekky. Podle legendy byl kámen zpočátku bílý, ale kvůli lidským hříchům zčernal.

Obrázek č. 90. ***Schematické vyobrazení fragmentu ilustrace „Mohamed dostává své první zjevení od anděla Džabraila“, na němž je znázorněn anděl Džabrail.***

(Originál ilustrace je uveden v knize Jāmi' al-tawārīkh (doslova „Sborník letopisů“). Autor Rashid-al-Din. Kniha byla publikována ve městě Tabríz, Persie, rok 1307. Dnes se nachází ve sbírce Edinburgské univerzitní knihovny, Skotsko).

Podle náboženských představ islámu se Kába v Mekce považuje také za „Domov Boha“, „část nebe převráceného na zemi“, za centrum vesmíru, za stranu, jejímž směrem by měla být namířena modlitba každého muslima. Věřícím se ukládá, že by měl každý muslim alespoň jednou za život navštívit Mekku, kde by měl vykonat celou řadu ceremonií, včetně toho, že by měl sedmkrát obejít Kábu, symbol božského řádu, podřízený jedinému centru.

Ale když veškeré tyto informace o svatyni Kába porovnáme se Znalostmi, dojdeme k tomu, že nejde o vnější uctívání. Vždyť energetická projekce duchovně rozvitého člověka v sedmé dimenzi připomíná tvar krychle, postavené na jeden z rohů! Krychle s označením jednoho z rohů je symbolické předání duchovních znalostí. A sedm kruhů je symbol dosažení sedmi dimenzí!

Rigden: Naprosto správně. V bohoslužbách nejrůznějších náboženství má často své místo vykonání jakéhokoli sedminásobného vnějšího obřadu jako *symbolu* dosažení sedmé dimenze za života, zvláštního duchovního procesí (duchovního rozvoje člověka během života) na cestě k Bohu. Jak jsi správně poznamenala, třeba v islámu se jedná o sedminásobné obejití Káby a ještě o další obřady, spojených s číslem sedm. To je podmíněno muslimskými náboženskými představami o tom, že se trůn Alláha nachází v ráji *na vrcholu sedmého nebe, kde je „Lotos u okraje nejzazšího“* (Sidrat al-Muntahā). Existuje i takový ezoterický směr islámu – súfismus – který velmi ovlivnil religiózní dogmatiku, filozofii, literaturu, etiku a poezii muslimů východu. Mimochodem, ve stylu súfijských rubaí psal

i výtečný vědec a básník Omar Chajjám. Tak tedy, v súfismu je duchovní poznání, cesta k Bohu, sedm duchovních stupňů na cestě k sebezdokonalení (tariqa; v překladu z arabštiny znamená ‚cesta', ‚cesta k pravdě'). Říká se jim maqam (v překladu z arabštiny –‚umístění', ‚pozice', ‚stanoviště'). Jedná se o duchovní stabilní stav, kterého dosahuje súfij v každém stadiu; ‚stanoviště' tariqa. Cesta k Bohu se popisuje jako symbolické přetínání takzvaných *Sedmi* údolí.

Anastasia: Ano, těchto symbolických „sedm údolí" má v súfismu velmi poetické názvy. První – Údolí Hledání, kde se člověk rozloučí se všemi svými pozemskými přáními. Druhé je Údolí Lásky, tam se snaží najít Boha jako jediného Milovaného. Ve třetím údolí – Údolí intuitivních znalostí – súfij teprve začíná poznávat Boha, přijímat svět Pravdy. Ve čtvrtém – Údolí Rozdělení – se člověk, hledající Boha, musí definitivně rozloučit se svými závislostmi a přáními. V pátém, Údolí Spojení, pochopí Jednotu světa. V šestém – Údolí Nadšení – vnímá a pocítí oceán Božské Lásky. A v sedmém, Údolí Smrti, dochází ke ztrátě lidského „Já", egocentrismu a ke spojení Duše hledajícího s Bohem, podle představ súfijů. Stav vědomí, když se ztrácí „Já" a v člověku zůstává pouze to božské, pravá podstata, nazývají súfijové „fana" („nebytí"), které se podobá buddhistické Nirváně.

Rigden: Správně, takové jsou jejich asociativní představy duchovních stupňů na cestě k Bohu. V buddhismu je v podstatě totéž. Tam se objevuje šest postupných stupňů dokonalosti, vedoucích k osvícení a osvobození, dosažení Nirvány. Jen se tyto stupně nazývají „páramitá", což v překladu ze sánskrtu znamená

„přeprava“, „prostředek spasení“, „to, s pomocí čehož se dosahuje protilehlého břehu“ (Nirvána).

Anastasia: Ano, a tytéž stupně, které mají súfijové, jsou zachyceny i v původních náboženských představách Indů – v buddhismu a hinduismu. Šest dokonalostí – páramit.

První páramitá je dokonalost ve štědrosti milodarů. Vždyť pod tím se v buddhismu rozumí vnitřní práce nad sebou samým, odloučení od náklonnosti k materiálním věcem, odloučení od pohodlí, střádání, touhy po ovládání, moci. A také snaha o přerušení kruhu soužení kvůli nekonečným pozemským přáním (u súfijů se v prvním Údolí rovněž loučí se všemi svými pozemskými přáními), přeměna ze sobce na štědrého člověka, schopného nezištně se odevzdat, podělit se, pomoci, konat dobro ne kvůli užitku a vlastní slávě.

Druhá páramitá je dokonalost v mravnosti. Mravní čistota je základem pro další etapy sebezdokonalení, umožňuje otevřít dveře do duchovního světa (súfijové se v této etapě pokouší nalézt Boha, a to prostřednictvím svých ušlechtilých pocitů). Projevuje se ve zdokonalování disciplíny rozumu, uskutečňování dobrých myšlenek, činů a záležitostí, dodržování etických, morálních všeobecně lidských principů. No a nakonec se této etapě v buddhismu, stejně jako i v jiném náboženství, připisuje dodržování slibů a pravidel, určených daným náboženstvím.

Třetí páramitá je dokonalost v trpělivosti. Je to rozvinutí sebekontroly (u súfijů počáteční etapa poznání Boha, přijetí světa Pravdy). Zkrocení neklidu,

negativních emocí, svého hněvu, rozčarování, depresí, trvalé překonání jakýchkoliv potíží, životních problémů, zdokonalení síly vůle.

Čtvrtá páramitá je dokonalost v úsilí. V podstatě se jedná o umění ovládat se, radovat se z dobročinných skutků, o spokojenost z jakékoli práce, o produkování myšlenek, mířících pouze k osvícení. Díky tomu se člověk rozloučí se svojí vlastní leností, závistí, žárlivostí, egoistickými přáními (u súfijů se hledající jedinec musí definitivně rozloučit se svými závislostmi a přáními).

Pátá páramitá je dokonalost meditace. Buddhisté tuto etapu nazývají „všezahrnujícím pochopením“, „pozorování v meditaci“ (u súfijů to jsou dvě fáze: pochopení Jednoty světa a pozorování v meditaci), kdy člověk přestává vidět svět zúženě (a to kvůli egoistickému pozorovateli) a prostřednictvím pohledu uvnitř sebe samotného začíná vidět skutečnou realitu světa, praktikuje meditaci. Tehdy začíná chápat, co je to skutečná realita, odhaluje se mu různorodost světů. Člověk začíná chápat, co je to iluze rozumu, začíná u něj dominovat přání poznat skutečný svět. Předpokládá se, že další čtyři dokonalosti vytváří příznivé pole, na němž duchovní výhonek, zrozený v meditaci, nakonec přinese svůj zralý plod.

Šestá páramitá je dokonalost nejzazší (intuitivní) moudrosti. Kvalitní duchovní přetvoření člověka, duchovní probuzení. Získání čistého původního vnímání, zbaveného jakýchkoli myšlenek, dosažení vysokých nedefinovaných forem vědomí (v súfismu se jedná o ztrátu lidského „Já“, o spojení Duše hledajícího a

Boha), duchovní vidění, když ke vnímání veškeré Reality dochází okamžitě, bez přítomnosti pojmového lidského rozumu, který potřebuje jazyk, obrazy, pozemské asociace a kategorie představ.

Rigden: Ano, takové je koncepční schéma dosažení Nirvány. Mimochodem, šestý stupeň intuitivního vědění se u nich nazývá Prajña-páramitá („prajña" znamená v překladu ze sánskrtu „moudrost", „pochopení"). S tímto jménem spojují ženu bódhisattvu, Matku Osvícení, bohyni Nejvyšší Dokonalé Moudrosti (Intuice).

Znázorňují ji, zpravidla, se čtyřma rukama, sedící v pozici lotosu na velkém lotosovém květu. Dvě ruce ukazují znak (mudru) otočení kola Dharmy – symbol dosažení osvícení, duchovní transformace. V pravé boční ruce má standartu s klenotem Čintamani, v levé boční ruce drží *knihu na lotosu*. Jestliže se budeme podrobněji věnovat staroindické filozofii, zjistíme, že tato bohyně Nejvyšší Intuice je v podstatě symbolem tvořivé síly Allatu. Buddhisté se ve svém náboženství, aby se něčím odlišovalo od hinduismu, vyhýbají pojmům Duše a Boha. Ale co chci říct, to neznamená, že když se člověk blíží k závěrečné fázi duchovní cesty, že to v sobě necítí – teď mám na mysli Duši a Boha. Naopak, tohoto stavu nejvyšší intuitivní vševědoucnosti a všepochopení člověk dosahuje, když za pomoci duchovních nástrojů pozná, co je to Duše, a díky každodenní duchovní práci nad sebou samotným se k ní maximálně svou Osobností přibližuje, prostřednictvím Duše obnovuje spojení s Bohem. Další věc je, že z celé armády věřících dochází na konec duchovní cesty pouze jedinci, ostatní pouze filozofují, nemění svou lidskou podstatu.

Obrázek č. 91. ***Žena bódhisattva, Matka Osvícení, bohyně Nejvyšší Dokonalé Moudrosti — Pradžňápáramitá***
(socha z 8. stol.; nalezena vedle chrámu Singhasari, nacházejícího se nedaleko města Malang na ostrově Jáva; Národní muzeum Indonésie ve městě Jakarta)

Anastasia: Ano, má-li člověk praktické zkušenosti s meditacemi, může Vaše slova pochopit mnohem hlouběji.

Rigden: To je samozřejmé… Tytéž etapy duchovního sebezdokonalování člověka na cestě k Bohu můžeme nalézt i v dalším světovém náboženství – křesťanství. S koncepcí spasení člověka je zde spojeno *sedm svátostí*, které symbolicky odrážejí duchovní cestu věřícího: křest, biřmování, zpověď (pokání), eucharistie (přijímání), církevní sňatek, pomazání (soborování) a chirotonia (kněžství, rukopoložení). Je známo, že skrze těchto sedm svátostí sestupuje na věřícího neviditelné božské *dobro*diní, spásná síla Boží.

Anastasia: Ano, prakticky tytéž etapy práce nad sebou samotným. Jen řečeno jinými slovy v celkovém kontextu daného náboženství. Tak třeba první svátost – Křest. Podle křesťanské věrouky je křest spojen s přijetím věřícího „do lůna církve“, kdy člověk „umírá pro živočišný, hříšný život a rodí se s pomocí Ducha Svatého do života duchovního, svatého“. Křest člověku otevírá perspektivu duchovního spasení. Během symbolického obřadu se člověk „zříká satana a všech jeho skutků, veškeré služby jemu“, tedy v podstatě potvrzuje svoji připravenost zříci se v životě přání svého Živočišného principu a sloužit pouze své Duchovní podstatě, které je v tomto náboženství pojímáno jako vstoupení do božské podstaty, služba Kristu. Symbolicky tvoří základ svátosti Křestu celý obřad, v jehož průběhu se odříkávají modlitby a člověka buď noří do nádoby naplněné vodou, vodojemu, nebo ho kropí vodou.

Rigden: Vůbec, je třeba poznamenat, že obřad omývání, ponoření vodou byl znám mnohým národům již v minulosti: Egypťanům, Peršanům, Féničanům, Slovanům, Řekům, Římanům a tak dále. Mimochodem, v

raných křesťanských církevních pravidlech bylo stanoveno, aby se kojenec křtil právě *osmý den* po narození, na památku osmého dne života Ježíše Krista. Tímto jakoby zaměnili obřad obřízky na „duchovní obřízku“ (osvobození od hříchů) v podobě tajemství Křestu. Ale do té doby bylo rituální omývání novorozence ve vodě a jeho pojmenování právě *osmý den po narození* známo Římanům (jak bylo již zmíněno, křesťanství se zrodilo v Římské říši), kteří tu tradici převzali od jiných národů. Další příklad, třeba v buddhismu slaví svátek „narození Buddhy“ *osmý* den *čtvrtého* měsíce. V tento den tradičně omývají vyobrazení Buddhy vonnou vodou a čajem, odříkávají modlitby. Příkladů je ale mnoho.

Co bych ale k tomu ještě chtěl říci. Toto rituální jednání, omývání, pojmenovávání *osmý den po narození dítěte* bylo u mnohých národů spojeno s původními duchovními Znalostmi. **Když Duše osmý den vstupuje do novorozeného těla spolu se všemi doprovodnými obaly – sub-osobnostmi, v podstatě je to pro ně největší stres.** Vždyť u sub-osobností, jako u rozumných informačních struktur materiálního světa, se vyskytuje plné uvědomění si všech procesů přerodu, strach z nevyhnutelnosti jejich plné anihilace. Znovu se dostávají do toku životní energie Prány nového těla, cítí život, ale nemají více možností, jako dřív (jako při životě jejich Osobností), tyto energie řídit. Ty sub-osobnosti, které byly svojí volbou více přivázány k matérii, jsou naladěny agresivněji k nové formující se Osobnosti, pro niž se tento svět a její osobní volba teprve začínají projevovat. Navíc, jak jsem již zmiňoval, sub-osobnosti (právě ty, které za svého života získaly určité vědomosti a zkušenosti „práce“ s energiemi, například když se člověk během života zabýval magií,

extrasensorikou a tak dál), které jsou „uzavřeny“ v novém těle, mohou v prvních fázích, dokud ještě nedozrála nová Osobnost, podnikat pokusy, i když třeba dočasného ovládnutí moci nad tělem. Proč? Proto, aby měly možnost ovládat vědomí, využívat energie nového těla, získávají v materiálním světě krátkodobou, ale přece jen sílu. Ta jim třeba umožňuje, díky projekcím, se okamžitě přenášet v prostoru, navštěvovat místa, k nimž měly nějaké pouto během jejich života. V podstatě se jedná o drobnou krádež životní energie Prány nové rodící se Osobnosti, která zkracuje roky jejího přebývání v materiálním světě. Navíc takové běsnění Živočišného strachu a agresivní útoky těchto sub-osobností v jistém smyslu vytváří nepříznivé podmínky pro formování nové Osobnosti, zanechávají svůj negativní otisk na jejím dalším rozvoji. Tak tedy, abychom novou Osobnost před takovými kousky sub-osobností ochránili, minimalizovali prvotní stresové působení sub-osobností na Osobnost a také abychom poskytli pozitivní duchovní impulz jejímu budoucímu duchovnímu rozvoji, odedávna se vykonává obřad omývání *osmý den od narození dítěte*. Z toho důvodu se vlastně podle pověr nejrůznější národy světa domnívali, že podobnými obřady omývání, pomazání pomohou člověku na samotném počátku jeho životní cesty, a on pak v budoucnu bude dobrý. V opačném případě bude zlý.

Během provádění takového obřadu, s pomocí, řekněme, svěcené vody (či rostlinných olejů, používaných při pomazání) přenášela duchovní síla lidí, provádějících obřad, prvotní pozitivní duchovní impuls (ezoosmózu) na novou Osobnost. Ve skutečnosti to byla ovšem krátkodobá duchovní pomoc. Podobné

náboženské představy byly rozšířeny mezi různými národy světa. Odrážely (i když třeba i v poněkud primitivní podobě, adaptované myšlení lidí, žijících v oněch dobách) podstatu Znalostí, o skutečné energetické struktuře člověka, které se kdysi ve společnosti vyskytovaly, v mezích představ o sub-osobnostech, přerodu Duše, formování nové Osobnosti.

V minulosti přitom daný obřad omývání a pojmenovávání *osmý den po narození* dítěte nepředpokládal příslušnost novorozence k jakémukoli náboženství. Připomenu, že ve slovanských zemích či třeba v zemích starověkého Východu (Egypt, Indie, Řecko, Římská říše a tak dál) měli polyteismus (z řeckého slova „poly“ – mnoho, „Theos“ – Bůh). Jinými slovy, byl jim vlastní systém náboženství, schvalující uctívání mnoha bohů. To je dozvuk náboženských představ, obyčejů, uctívání různých duchů, totemů, které existovaly už při prvobytně pospolné společnosti a nosily v sobě stopu duchovních znalostí o světě a člověku. Když člověk vyrůstal, formovala se jeho Osobnost, sám určoval svou životní a duchovní cestu, vědomě prováděl svoji osobní volbu, včetně otázky náboženského vyznání.

Mimochodem, k Osobnosti. Již jsem zmiňoval, že nová Osobnost v novém těle se více méně formuje kolem 5 – 7 roku, tehdy u ní dochází k prvotnímu energetickému vzestupu. Potom, v období pohlavního dospívání – v 11 – 14 letech (u každého je to individuální) dochází k dalšímu, mnohem mocnějšímu energetickému vzestupu. Všechny tyto energetické skoky jsou v podstatě projevem síly Duše, původně namířené na pomoc Osobnosti při hledání cest duchovního osvobození. Protože síla je síla, je důležité, přes jaké

prizma myšlení prochází a kam potom míří. Proto je právě v těchto letech života pro novou Osobnost důležité její okolí a v první řadě světonázor, slova a činy lidí, s nimiž je dennodenně v kontaktu a od nichž všechno nasává jako houba: i to špatné, i to dobré, zaznamenává ty informace na svůj čistý list vědomí. Tyto prvotní záložky zanechávají stopy i v dalším životě osobnosti a nepřímo ovlivňují její životní volbu: duchovní či materiální, která v ní bude dominovat, a náležitě předurčovat její posmrtný osud.

Anastasia: Ano, ozvěny těchto znalostí jsou v jistém smyslu zachyceny v nejrůznějších náboženských tradicích. V křesťanství, konkrétně třeba v pravoslaví, je přikázání, že do 7 let věku dítěte se křest uskutečňuje podle vyznání jeho rodičů. Od 7 do 14 let již musí dítě samo potvrdit své přání pokřtít se, v souladu s přáním jeho rodičů. A po 14. roku života vykonává plnohodnotnou volbu toho, jakým vyznáním se bude řídit. To znamená, že v pravoslaví v tomto věku již souhlasu rodičů k pokřtění není zapotřebí.

Rigden: Mimochodem, později začali tento první obřad omývání a pojmenovávání osmý den po narození vykonávat čtyřicátý den, čímž tento čin ztratil svou podstatu. Také začali celou ceremonii komplikovat, dělat z této svátosti kultovní obřad. Všechno se přihodilo jako vždy – z hoře lidského rozumu. V samotném důsledku dnešní kněží sami nemohou pochopit a zodpovědět mnohé důležité duchovní otázky, a to již nemluvím o tom, že by je měli vysvětlit věřícím. Jednoduše se ve svých odpovědích tradičně přidržují náboženských šablon, nepronikají do jejich podstaty.

Anastasia: Lidé na to často naráží. Tyto otázky představují předmět diskusí na mnohých webových stránkách, ve mnohých internetových fórech. Mimochodem, co se týká svátosti Křtu, kdysi dávno jste nám vyprávěl velmi zajímavá fakta. Zaznamenala jsem je v knize Sensei ze Šambaly, 2.díl... Nicméně, taková rituální svátost ponoření do vody u mnohých náboženství národů světa (stejně jako v křesťanství) symbolizuje mravní očistu člověka, jeho duchovní zrození. Jestli se jedná o dospělého člověka, předpokládá se, že svátost v první řadě člověka přiměje přehodnotit svůj vztah k materiálnímu světu, rozloučit se se svými strachy, změnit se uvnitř, žít nadále v souladu s mravními zákony, činit dobro, stávat se lepším v duchovním smyslu, pracovat nad sebou. No, nakonec je to impulz k naději, duchovní víře, k tomu, aby Osobnost vykonala třeba i první vědomý krok k Bohu. Křtí-li kojence, předpokládá se, že podobné „získání víry“ se klade na křtitele, než dítě vyroste.

Vypadá to, že Křtění v křesťanství je prvním symbolickým duchovním stupněm věřících, což je i v buddhismu, súfismu a dalších náboženstvích v prvních fázích sebezdokonalování. Tedy, pochopení práce nad sebou samým, přerušení kruhu soužení se kvůli nekonečným pozemským přáním, odpoutání se od oddanosti k materiálním věcem, rozloučení se se všemi našimi pozemskými přáními kvůli duchovnímu spasení, zdokonalování v mravnosti.

Rigden: Ano, je to totéž, jen jinými slovy.

Anastasia: Do obřadu Křestu vstupuje i další svátost – pomazání, po čemž člověka podle religiózních

kánonů pouští do třetí svátosti – prvního přijímání (eucharistie) a do dalších církevních svátostí.

Rigden: Všechny tyto svátosti symbolizují kázání církve člověku, který kráčí po duchovní cestě k Bohu. Tak třeba křesťanský magický-kultovní obřad pomazání (z řeckého slova „myron“ – „aromatický olej“). Podobný obřad pomazání rostlinným olejem se praktikoval již v dobách před vznikem křesťanství, jako magický posvátný obřad nejrůznějších národů. Byl založen na pověře, že mazání určitých částí těla olejem „odpuzuje zlé duchy“. Zpravidla tyto části těla odpovídaly základním čakrám člověka. Například oči, střed čela („třetí oko“), střed hrudi, dlaní, chodidel. Ve skutečnosti probíhá následující proces.

Obyčejný rostlinný olej je svými vlastnostmi dobrým energeticko-informačním akumulátorem, schopným po dlouhou dobu zachovávat informaci, jež do něj byla vložena, jako voda nebo křišťál. Ovšem, v této otázce je důležité, kdo a jak „připravuje“, ve smyslu vkládá informaci do oleje, s jakou dominantou. Samotný proces „přípravy“ představuje buď odříkávání modlitby, nebo magické formule, nebo zaklínání. Mimochodem, to se může uskutečňovat zcela neslyšně. Vždyť podstata není v tom, zda se ta informace vyslovuje nahlas nebo v mysli. Hlavní je, co za tím stojí, jaké vnitřní pocity člověk do daného procesu vkládá. Síla těchto pocitů nabíjí olej odpovídajícím způsobem, zadává vektor následujícího jednání podle programu, který je v něm uložený. Jaký bude právě tento vektor, záleží na člověku, který olej „připravuje“. Je-li to duchovně silná Osobnost, bude se jednat o duchovní, pozitivní pomoc. Bude-li

olej připravovat energeticky silný člověk s dominujícími materiálními přáními, pak nemůžeme čekat nic dobrého.

Když se takový „nabitý“ olej nanáší na tělo člověka (zejména na oblasti umístění čaker), vstupuje do něj program, předem uložený do tohoto oleje. Původně bylo podobné jednání předurčeno pro duchovní podporu člověka, aktivaci jeho Přední bytosti. Obvykle se za těmito účely využíval rostlinný olej. Již mnohem později, když se znalosti vytratily a docházelo k pouhému napodobování tohoto obřadu, začali lidé do těchto olejů přidávat balzámy a aromatické látky, aby, kdyby to nezaúčinkovalo, to alespoň hezky vonělo. Mimochodem, toto popostrčilo lidi, aby vytvořili takový výrobek, jako jsou voňavky.

Anastasia: Skutečně, ve voňavkách je v porovnání s ostatními parfémy nejvyšší koncentrace éterických olejů.

Rigden: V raném křesťanství pro tento obřad využívali obyčejný čistý rostlinný olej, nejčastěji upřednostňovali oleje (aromatické pryskyřice, vytékající při naříznutí kmenu stromu) z rostlin rodu Commiphora, čeledi březulovitých – myrhy. Disponuje dobrými antiseptickými vlastnostmi, proto se dnes, stejně jako i dřív, používá při hojení ran a při léčení nejrůznějších onemocnění... Ale to jsou všechno detaily. Obecně je křesťanská svátost pomazání symbolickým vyobrazením duchovního ponaučení věřícímu v prvotní etapě jeho putování na cestě k Bohu, kde se takto „dávají dary Svatého Ducha, navracející a upevňující v duchovním životě“.

Anastasia: Tuto etapu v dalších tradičních náboženstvích nazývají fází sebezdokonalování., Třeba Buddhistům absolvování této etapy umožňuje otevřít dveře do duchovního světa, zdokonalovat se v disciplíně rozumu, v upevnění dobrých myšlenek, skutků a činů, dodržování etických morálních, obecně lidských principů. Totéž se objevuje i u súfijů. Nicméně, jistou podobnost můžeme sledovat i v dalších etapách duchovní cesty, které člověk uskutečňuje díky vnitřní práci nad sebou.

Rigden: Naprosto správně. Vezměme opět tu křesťanskou svátost pokání (zpovědi). Vždyť její podstata netkví v tom, že přijdeme, povíme duchovnímu o veškerých hříších našeho Živočišného principu, dostaneme od něj „rozhřešení“ a půjdeme zase hřešit dál. Podstata tkví ve skutečné práci nad sebou, ve změně našich myšlenek a přání, stupnice životních hodnot, zřeknutí se sobectví, závisti, žárlivosti, hněvu, hrdosti, lenivosti. Obecně řečeno, podstata spočívá „ve zřeknutí se hříšných myšlenek a skutků“. Nejedná se tolik o lítost nad minulostí, jako o obnovený pohled na sebe samotného, o analýzu našich činů kvůli pochopení, odhalení našich chyb a potvrzení směru našeho pohybu po duchovní cestě. Jedná se o nezbytnost správného pochopení tebou vykonaných křivd a odpuštění všem, kdo se dopustili nějaké křivdy na tobě. Je to očištění vlastního Svědomí a další život podle jeho zákonů. Je to utváření zvyku pozitivního myšlení. Je to pevná vnitřní opora od Boha, přísná kontrola našich myšlenek a přání, vycházejících z Živočišného principu, nebo, jak se říká v křesťanství, „úmysl dále již nehřešit“.

Mimochodem, co se týká kontrolování myšlenek Živočišného principu. V ruské pravoslavné asketické literatuře, kde se popisuje koncentrace věřícího na svůj vnitřní svět, jeho vlastní prožívání pocitů při spojení s Bohem, je v podstatě řečeno totéž, co se objevuje i v mnohých jiných náboženstvích a co je vlastní jakémukoli člověku, kráčejícímu po duchovní cestě. Jen se to tady nazývá učením o původu hříchu, „vášních jako zdroji hříchu v lidské duši". Mniši si předávají praktické zkušenosti při sledování zrození „hříchu" ve vědomí člověka v podobě myšlenek, přesněji myšlenek a přání Živočišného principu, jejich rozvoj a projevení v podobě negativních skutků.

Prvotní stadium, prvotní moment zrození „hříchu" nazývají příloh (česká transkripce slova). Vyznačuje se lstí, zachycením, ovlivněním, napadením. Na to se nahlíží jako na vliv *zvenčí* na lidskou Duši, jelikož se taková myšlenka rodí buď jako důsledek pokušení, obklopujících člověka, pokud jim věnuje svou pozornost, nebo to může být vyvoláno vzpomínkami z minulosti na vlastní i cizí hříchy, nebo vlivem temných sil a tak podobně. Přitom se zdůrazňuje, že jsou tyto myšlenky nahodilé, vnější, rodí se v hlavě *samovolně*, bez jakékoli účasti člověka, navzdory jeho přáním. Na vznik podobných provokativních myšlenek a zřeknutí se jich se pohlíží jako na duchovní cvičení, svéráznou pomoc při poznávání sebe sama. A v tom se projevuje opravdová svoboda volby člověka. *Abychom zabránili podobným myšlenkám Živočišného principu, je nutné nevěnovat jim žádnou pozornost již v samotném počátku jejich vzniku, „vyhnat je od prahu".* Pokud to neuděláme, pak se myšlenka (či obraz) zastavuje a ovládá rozum. Člověk ji začíná

„živit“ svou pozorností a přáními a tu myšlenku tak uměle podle vlastní volby udržuje v hlavě.

Dále dochází k následujícímu stadiu – „splynutí“, přesněji „spojení“ té myšlenky (od Živočišného principu) s vědomím člověka (s volbou Osobnosti), nebo, jak píší asketové, dochází k „rozpravě se vzniklým obrazem“. Tedy člověk si škodí již tehdy, když pouze přihlíží a vnímá to špatné rozumem. Třetí stadium je „zběhnutí“ - narušení rovnováhy, kdy do působení vstupuje „vůle“. Člověk „s potěšením“ přijímá myšlenku a uskutečňuje svoji osobní definitivní volbu, dává přednost té myšlence *zvenčí*. „Vůle“ se pokouší tuto myšlenku vykonat. Člověk uskutečňuje volbu se záměrem znovu, ještě jednou prožít intensivnější předpokládaný příjemný pocit, vyvolaný tou myšlenkou. Tak končí „vnitřní rozvoj hříchu“, přesněji myšlenka Živočišného principu nabývá na síle, zotročuje si vědomí Osobnosti.

A dále to přeměňuje na vnější skutek. Jestli se člověk nevěnuje kontrole svých myšlenek, vykonává tento skutek prakticky bez jakéhokoli zvláštního váhání a podobný stav moci „nahodilých myšlenek zvenčí“, jež ho ovládají, se již stává zvykem. Proto si dokonce ani nevšimne, ani nechápe, že ho již ovládá „cizí vůle“, stává se otrokem svého Živočišného principu.

Čili, v křesťanské věrouce, ostatně jako i v učení jiných tradičních světových náboženství, se klade důraz na to, abychom se nejenže drželi od vykonávání lidských „hříchů“ (hrdosti, hněvu, sebelásky, malomyslnosti, zármutku, mamonářství a tak dál), ale dokonce abychom nedopouštěli to, aby se v nás

rozvíjely myšlenky neduchovní povahy, což je podstatou při pochopení duchovní cesty.

Anastasia: Ano, to je velmi podstatný okamžik při poznání sebe sama, tytéž základy jako v jiných náboženstvích... Mimochodem, v našem rozhovoru jsme již zmiňovali, že v Pravoslaví se může člověk zpovídat již od sedmi let věku. Jinými slovy, právě po skončení počátečního období formování nové Osobnosti, když člověk začíná nést vědomou zodpovědnost za své činy. Co se týká tohoto věku, je tu zajímavý fakt, který není spojený s náboženstvím. Třeba v Japonsku rodiče tradičně dovolují dětem do 5 – 7 let chovat se tak, jak se jim zachce. Po uplynutí tohoto věku se ale období „úplné svobody konání" mění za poměrně přísný, disciplinovaný výchovný proces. Tedy, všechno to probíhá po skončení počátečního období formování nové Osobnosti. Předpokládá se, že počínaje daným věkem, dítě již musí, nést plnou zodpovědnost za své skutky.

Rigden: Podobné dozvuky původních znalostí byly zaznamenány u různých národů...

Anastasia: Jednou jste říkal, že v raném křesťanství se skutečné pokání nazývalo řeckým slovem metanoia, což znamená „pokání", „přehodnocení".

Rigden: Naprosto správně. Jedná se duchovně-mravní přeměnu člověka, čemuž velmi napomáhá ne vnější obřadní jednání, ale hluboké vnitřní přijetí a pochopení vlastní duchovní povahy. Proč se v tomto náboženství říká, že Bůh odpouští jakýkoli hřích, jestli se člověk skutečně kaje? Jelikož se musí veškeré to pochopení uskutečnit na úrovni hlubokých vnitřních

pocitů, upřímné víry a obrácení se k Bohu. Jestli se člověk rozhodl žít jinak a důkladně se začal věnovat sebezdokonalování v duchovním směru a plní to, pak se skutečně začíná reálně měnit. Včetně jeho vztahu k jeho vlastní minulosti, a to díky přehodnocení života a realizaci v přítomnosti dobrých myšlenek, činů a skutků.

Anastasia: Ano, v buddhismu je to dokonalost v horlivosti, produkování myšlenek, směřujících k osvícení, boj s vlastními sobeckými přáními. U muslimů-súfijů je to fáze, kdy se jedinec, hledající Boha, musí definitivně rozloučit se svými závislostmi a přáními...

Rigden: Správně. Podíváme-li se na křesťanskou svátost přijímání (eucharistie, z řeckého slova „eucharistia“: „eu“ – „dobře“, „charis“ – milost, blahosklonnost“), pak také můžeme spatřit symbolický odraz jedné z fází duchovního sebezdokonalení, které je vlastní i dalším náboženstvím. Eucharistie je hlavním obřadem křesťanské bohoslužby (náboženské liturgie), mší, dopoledních mší, během nichž věřící symbolicky přijímají chléb a víno. V křesťanství tato svátost symbolizuje setkání s Bohem, poděkování, spojení s Nejvyšším, přiblížení se k Božstvu, k Lásce Boží. Ne náhodou nazývají raně křesťanští autoři eucharistii „lékem nesmrtelnosti“, „lékem života“. Někdo se dokonce domnívá, že hluboce věřící lidé mohou během bohoslužby (během čtení modliteb) „v duchu pozorovat nebeskou službu“, tedy jinými slovy, mohou vstoupit do změněného stavu vědomí, a to díky modlitbě.

Anastasia: No, budeme-li se opírat o hlavní působení daného obřadu – hluboké vnitřní pocity věřícího

– pak dochází k témuž procesu, jako při vstoupení do změněného stavu vědomí u jiných tradičních náboženství. Jen to lidé nazývají různě. Třeba súfijové – vnímání světa Pravdy, pochopení Jednoty světa a pozorování, buddhisté – všezahrnující pochopení při meditaci. Všechno to je v podstatě proniknutí do duchovních sfér ve změněném stavu vědomí za pomoci hlubokých vnitřních pocitů člověka.

Rigden: Nepochybně. Skutečná duchovní cesta člověka k Bohu je jedna – skrze hluboké vnitřní pocity – a lidských interpretací této cesty je nespočet. Proto dochází k nesváru, vyvolanému lidským rozumem, ohledně toho, co má být po duchu jediné.

Anastasia: Ano, bohužel se mnohé dokonce i v duchovních otázkách řeší lidským rozumem. Jako příklad nám může posloužit křesťanská svátost církevního sňatku (‚*venčanie*' podle ruské transkripce slova), na niž se tradičně pohlíží jako na uskutečnění obřadu uzavření manželského svazku mezi mužem a ženou, posvěceného církví (uložení věnce (‚*venčanie*') na hlavy těch, kdo vstupují do církevního manželství)). Tento symbolický obřad se v minulosti vykonával i při korunovaci monarchů (‚*venčanie*' na krále, cara). Mnozí se k tomuto činu jednoduše staví z pozice materiálního myšlení, nechápou podstatu celého toho obřadu, jeho *symboliku*, která v sobě v duchovní interpretaci skrývá celou etapu sebezdokonalování člověka a jeho přeměnu jako Osobnosti.

Rigden: Máš pravdu, postoj společnosti k těmto duchovním otázkám se v mnohém zakládá na pozici materiálního způsobu myšlení. Proto si mnoho

párů na světě přeje znát odpověď na otázku: „Jakou etapu sebezdokonalování symbolizuje sňatek?!“ Jak zavtipkoval anglický filozof a spisovatel Oscar Wilde: „Manželství je příliš dokonalý stav pro nedokonalého člověka.“ Budeme-li hovořit vážně, harmonický vztah mezi mužem a ženou, postavený na opravdové lásce, je nádherný. Může se to stát počátkem, impulsem k rozvoji nejvyšší kvality jejich citu – duchovní Lásky, té samé, která se nazývá věčnou, čistou, překonávající všechny hoře a životní strasti, inspirující, oduševňující, poskytující sílu. Ale dosažení takového duchovního stavu je výjimečný výsledek individuální práce člověka nad sebou samotným (buď muže, nebo ženy). Jedná se o každodenní duchovní práci, upevnění zvyku, pozicí dominance Duchovního principu, udržování svého Živočišného principu „na řetězu“, disciplínu myšlenek. Pěstovat duchovní Lásku je nezbytné zejména v sobě samém. Nemůžeme čekat, že nás jí někdo někdy obdaří. Když se člověk naučí plodit duchovní Lásku sám v sobě, naučí se i chápat i duchovně milovat své blízké.

Lidé zpravidla nechtějí na sobě pracovat s krocením svého Živočišného principu, obrazně řečeno, nechtějí si odstranit „břevno“ z vlastních očí, zato na svém partnerovi vidí každé „smítko“ a neustále se snaží někoho ovládat a nad někým dominovat. Často jsou vztahy v rodinách vybudovány ne na lásce, ale na egoismu obou manželů. Vzájemné nesváry a obviňování pochází od svévole Živočišného principu jich obou. Tak se i stává, že místo očekávaných nadějí „šťastného manželského života“ nastupuje absolutní rozčarování. Všechno je to staré jako svět sám.

Prach prachu, pozemské pozemskému, duchovní duchovnímu. Jednomu tělu jedna Duše a o tu by měla být ta hlavní starost. S životem těla přichází a se smrtí těla odchází. Všechno ostatní jsou šablony, vymyšlené lidmi pro omluvení svého života a vlastního výběru. Duchovní cestu nemáme hledat ve vnějším životě, ale uvnitř člověka, v jeho pocitech, myšlenkách, slovech a skutcích. To je i jeho cesta *k věnci* – k duchovnímu vrcholku, který je kulminací jeho života, apogeem, nejvyšším stupněm a nejvyšším bodem sebezdokonalování.

Anastasia: Tedy, v duchovní interpretaci je ‚*venčanie*‘ fáze, která předpokládá násobení vnitřního hlubokého pocitu Lásky, pocítění spojení Osobnosti s Bohem, které nezávisí na vnějších podmínkách či okolí, ale je výsledkem výhradně duchovní práce člověka nad sebou samým, schopnosti přebývat ve stavu dominance Duchovního principu. To se přitom týká jak žen, tak i mužů.

Ještě bych si ráda promluvila o křesťanské svátosti pomazání (soborování). Podle náboženských představ je to v podstatě církevní léčitelství, svátost, která se vykonává nad nemocným člověkem kvůli vyléčení duševních i tělesných nemocí a také nad umírajícím člověkem. Používá se přitom posvěcený olej, olivový nebo jiný rostlinný olej. Vykonává se na základě proseb člověka samotného nebo jeho blízkých. Sestává z odpuštění hříchů, pomazání olejem, přivolání milosti na nemocného.

Rigden: No, co se týká léčení, není to nic nového. Podobná činnost byla rozšířena již v magických

praktikách žreců Starověkého Egypta, Babylónu a tak dál... Veškeré tyto magické praktiky léčení se v masových náboženstvích vždy vyskytovaly, jinak by ta náboženství pro většinu lidí nebyla atraktivní. Co se týká podstaty samotného obřadu, jedná se o svérázné napodobení toho, co kdysi mělo jistý duchovní základ. Všimni si, že mnozí raně křesťanští autoři nazývají pouze Ježíše Krista v tomto náboženství jediným skutečným Lékařem „duší a těl". Ještě před několika staletími se pomazání vykonávalo v chrámech u zcela zdravých věřících (předpokládalo se, že jsou náchylní k duchovním onemocněním, takovým jako malomyslnost, zármutek, beznaděj a příčinou všeho že mohou být „hříchy, za něž se nekají", možná dokonce i hříchy, jež si člověk neuvědomuje). Tato tradice se sice dochovala, avšak dnes je pomazání spíše obřad církevního léčení nemocných lidí. Když tomu budeme věnovat pozornost, můžeme postřehnout, že tato svátost, vykonávaná dnes, má jisté pouto k číslu *sedm*. Obvykle třeba tento obřad vykonává *sedm* kněží, čte se *sedm* evangelických příběhů, *sedm* modliteb, nemocný se pomaže *sedmkrát* a tak dále. V podstatě se jedná o pokus množstvím dosáhnout kvality. Kde se vzalo takové napodobování?

Ve starodávných pověstech Východu se zmiňuje, že Bódhisattva jako Bytost z Duchovního světa (v křesťanství obvykle tuto duchovní úroveň označují činem Archanděla) mohl s pomocí doteku (vložení) rukou nebo prostřednictvím informačních nositelů energií (podobných jako rostlinné oleje, křišťál, voda a tak dál) předávat člověku doplňující duchovní sílu. Obecně dělal Bódhisattva člověku (pokud si skutečně zasluhoval) takový osobitý duchovní dárek. Člověk pak již

danou sílu využíval podle svého uvážení, podle své volby, podle své víry. Podle současných představ se to, obrazně řečeno, podobá doplňující dávce benzínu, načerpané do automobilu. Bezpochyby zvětší vzdálenost jeho jízdy. A jakou rychlostí a jakým směrem auto pojede, to již záleží na jeho řidiči (Osobnosti).

Samozřejmě, že daná síla působila krátkodobě. Ale díky tomu člověk mohl, třeba během vykonávání své duchovní praktiky proniknout do duchovní sféry dál, než byly jeho osobní možnosti. A odpovídajícím způsobem mohl při pobývání v její realitě získat cenné zkušenosti, mohl prakticky pochopit *jiný* svět. To znamená, že ve svém rozvoji získá duchovní impulz (ezoosmózu), nové pochopení, nové vnímání světa, které od základu změnilo jeho vztah k iluzorní realitě trojrozměrného světa. Dávalo mu to možnost přiblížit se sedmé dimenzi (Nirváně, sedmému Nebi, ráji), pochopit, co je to Nejvyšší Svoboda, nebo, jak říkali dříve, „pocítit dech Věčnosti“. To je skutečně velmi cenný duchovní dárek, který nelze srovnat s ničím pozemským.

A to už nemluvím o vlivu této síly na fyzické tělo. Když se člověku taková duchovní síla předá, je samozřejmé, že jeho organismus díky přílivu dodatečné tvořivé energie zlepší kvalitu své práce. V důsledku dochází k energetickému vzestupu, který pozitivně působí na činnost mnohých životně důležitých soustav, zlepšuje imunitu a tak dále. Proto se v pověstech říká, že jsou této duchovní síle podřízeny jakékoli, dokonce i ty nejzávažnější, nemoci. Ale fyzické působení – to všechno je až druhotné, nejdůležitější je duchovní pomoc Osobnosti, řekněme „duchovní uzdravení“,

možnost dotknout se svého skutečného rodného duchovního světa. Proto například i Ježíše Krista nazvali jediným skutečným Lékařem „duší a těl“. Jelikož on, jako nejvyšší Bytost, která přišla z duchovního světa, někdy naděloval lidem takovou sílu.

Podobný vliv (ale samozřejmě s menší sílou) mohl vykonávat i člověk, který se duchovně osvobodil od pozemských reinkarnací, tedy člověk, jenž za života dosáhl *sedmé* dimenze (odtud i pochází pouto k číslu sedm: sedminásobné působení či množství modliteb, účastníků obřadu a tak dál). Takové Osobnosti, jež se spojila se svou Duší, jež se stává jiným člověkem – novou Bytostí, se otevírají naprosto jiné možnosti.

Ale lidi jsou lidi. Mnohým je milejší vlastní závist a napodobování od lidského rozumu. Dokonce ani nerozumí, proč Kristus říkal „podle víry vaší se vám staň“, když ho lidé prosili, aby vyléčil jejich dočasná těla, když přitom měli možnost žádat Ho o Věčnost, o spasení své Duše...

Anastasia: Nu, vzhledem k tomu, jaká tehdy panovala ideologie mezi lidem, to ani není zarážející. Ačkoliv co se týká současnosti, rozdíl není velký. Řekneme-li dnes člověku, že mu bude dáno všechno, o co si poprosí...

Rigden: Ano... staletí plynou, ale lidé se nemění. A co se týká obřadu pomazání, v křesťanství vznikl na základě poznatků o podobných obřadech (například o „léčení po zaklínací modlitbě“) mnohem starších náboženství, majících své místo u různých národů. Zpravidla se prováděly s použitím obyčejných

lékařských pomůcek (třeba takových jako olej), které se používaly i v minulosti. Tedy, všechno je stejné, pouze v podání křesťanské ideologické koncepce.

V čem je podstata takového „zaklínacího“ léčení? Kněží, praktikující modlitby, silní šamani, senzibilové a jim podobní mohou krátkodobě působit na člověka. Ovšem, to všechno pouze v mezích Živočišného rozumu, tedy v lepším případě mohou působit z pozice šesté dimenze. Rozhodně se to nedá přirovnat síle duchovně osvobozeného člověka, jemuž se otevřela sedmá dimenze, a už vůbec se to nedá srovnat se sílou Bódhisattvy. Všechny tyto vlivy a současné obřady můžeme v chápání lidí zařadit k zvláštní „pomoci“ jeden druhému. Praktikovaly se ve společnosti již v dobách paleolitu. Ale už dávno se ztratil jeden důležitý okamžik tohoto působení: pokud se člověk, jemuž pomáhají, nezmění uvnitř, nebude v budoucnu pracovat sám se sebou, nad upevněním své Duchovní podstaty a zkrocení svého egoismu, hrdosti (tedy Živočišného principu) a tak dále, nepřinese mu tato pomoc *žádný užitek*. Nikdo za člověka neudělá jeho základní duchovní práci, kromě něj samotného! Dokonce i kdyby se celý vesmír modlil za spasení toho člověka, ale on sám se podle své osobní volby nebude chtít změnit, všechny tyto lidské skutky budou nesmyslné. Skutečná svátost duchovního léčení je vyjádřena následujícími slovy: „Podle víry vaší se vám staň.“ Člověk si sám vybírá, jakému principu udělí sílu své pozornosti: jestli Živočišnému či Duchovnímu. Proto se i lidská přání natolik odlišují: někdo se dožaduje zdraví pro své smrtelné tělo a jiný i žádá věčný život pro svou Osobnost v pravém domovu Duše.

Anastasia: Ano, darmo mluvit, v dnešní společnosti dochází pouze k napodobování formy, bez znalosti podstaty. Takovou duchovní sílu žádnou sedmičkou lidí v oblečení kněží nenahradíš a duchovní osvobození, samozřejmě, za peníze nekoupíš (to není postavení, ani hodnost) a vychloubáním nezískáš.

Rigden: To je přesné. Je zapotřebí se sebou hodně pracovat, abychom dosáhli duchovního osvobození. Přitom není důležité, zda se řadíš k nějakému náboženství, či nikoli. To je osobní duchovní práce každého člověka...

Anastasia: Problém je v tom, že tyto znalosti o možnostech samostatného duchovního rozvoje každého člověka před společností skrývají sami veleknězi. Dokonce i ti, kdo hledají Znalosti a začínají se svým pátráním, se řídí materiálním, obecně přijatým vnímáním světa, a podle toho nachází i lidi s podobným vnímáním světa. Tak to i dopadá s jejich duchovním poznáním, stejně jako v biblickém výroku: „Vede-li slepý slepého, oba spadnou do jámy."

Rigden: Naprosto správně. Obvykle si takový lidé hledají učitele, zčásti proto, aby jim předali zodpovědnost za svůj duchovní rozvoj, místo toho, aby se rozvíjeli sami. Ale pohlédneme-li na společnost celkově, ve většině případů se takzvaní „učitelé" svým duchovním rozvojem prakticky v ničem neliší od svých „učedníků". Napodobitelů (od lidského rozumu), kteří se prohlašují za prostředníky mezi lidmi a Bohem, je nadbytek i dnes po celém světě, a nejen v různých náboženstvích a sektách, ale prostě v celé společnosti. Všichni chtějí někoho učit, ale jen

ne to, jak duchovně přeměnit sebe sama. V takové „napoleonské armádě“ „učitelů“ všech barev, kteří skutečně poznali Pravdu, je jen několik jedinců! Proč takový paradox? Protože, ať už se podíváš kamkoli, všude jsou záměny duchovního vnímání světa za materiální, politika, touha po moci a penězích. Dnes již není žádné tajemství, že se v mnohých náboženstvích kupují církevní hodnosti jako brambory na tržnici. Pro mnohé je to pouze politická hra, možnost vládnout nad nám podobnými. A v podstatě všichni zůstávají obyčejnými lidmi, kteří zaujímají různé, poměrně vysoké posty.

Anastasia: No ano, uměle před lidmi vytváří iluzi své svatosti. Kdysi, za dob Sovětského Svazu, když jsem byla školačkou, jsem tak přemýšlela o sovětské vládě. Pro mě to byli málem polobozi, kteří kdesi tam, daleko od nás (a ne v našem životě) sedí na svých zasedáních, všichni jsou takoví správní, nejedí, nepijí a dokonce nechodí ani na záchod. A když jste mi osvětlil tento mýtus a ukázal, že to jsou takoví lidé, jako všichni ostatní, byl to pro mě zpočátku šok. Potom jsem začala reálně chápat situaci. Začala jsem rozmotávat ten řetěz: proč se vytvářel tento mýtus, proč jsem ho tak přijala. A zároveň jsem si vyjasnila mnoho zajímavých faktů. Třeba jak se vůbec ve světě vytváří příznivé obrazy politiků a kněží, jejich „image a svatost“ (kterými oslavovaný kandidát vůbec nedisponuje), jak se uměle vytváří „společenský názor“ týkající se daných lidí. Jak se masově klaní lidi k tomu či onomu příznivému vnímání světa, jak a proč dochází k boji o vládnutí vědomím celých národů v různých zemích, dokonce k boji o světovou nadvládu.

Rigden: Ano, dostat informaci, to je teprve půl díla. Mnohem důležitější je kvalita jejího pochopení! Podíváme se dále. Třeba obřad křesťanské svátosti Kněžství (rukopoložení), tedy zasvěcení do hodnosti duchovního v církevní hierarchii. Bohužel, v současnosti to v křesťanství připodobnili ceremoniálnímu, teatrálnímu představení, podívané týkající se přidělení moci určitým lidem „vykonávat svátosti a pást své stádo“. Tady už po duchovnu není ani vidu, ani slechu, tady už se jedná čistě o politiku. Vzhledem k současným vztahům uvnitř nejrůznějších křesťanských církví a hnutí, vzhledem k myšlení podřízeným spotřebitelskému formátu je tento obřad ve většině případů pouhou formalitou, daní tradicím. Všem je tak již všechno známo ještě před obřadem, vysoké hodnosti, jak se říká, jsou vykoupeny a rozděleny. A čím se zabývá mysl většiny přítomných během samotného obřadu? „Bývalé“ zajímá rozdělení moci a vztahy uvnitř kolektivu, „mladé“ zas jak nezapomenout posloupnost kroků, jaké předměty a „svaté ruce“ líbat v první řadě a kolikrát se poklonit. V průběhu doby se nic nezměnilo. Vždyť něco podobného existovalo i v náboženství jiných národů v různých dobách, jen se tomu říkalo jinak. Ale podstata zůstala stejná. Ovšem, do této „tlačenice moci“ se někdy dostávají i skutečně věřící lidé, soustředící se, ne na vnější obřadnosti, ale na své duchovní pocity k Bohu. Takových je ale velmi, velmi málo.

Anastasia: Skutečně, všechno je to lidské dílo. Každý si vybírá to, co ho více oslňuje v jeho tajných přáních. Ale pohlédneme-li na počátky původu svátosti Kněžství jako takového, má se tady na mysli poslední, závěrečná fáze

duchovního rozvoje člověka. Je to totéž, co v súfismu nazývají ztrátou lidského „Já“, spojením Duše hledajícího s Bohem, v buddhismu zas dokonalostí nejzazší (intuitivní) Moudrosti.

Rigden: Ovšem, lidé sledující duchovní cestu skrze vnitřní práci nad sebou, nezávisle na tom, zda svého času náleželi k nějakému náboženství, či nikoli, ve skutečnosti procházeli týmiž fázemi sebezdokonalování. Budeme-li studovat zdroje zrození právě pojmu „kněz“, zjistíme, že v dávné minulosti označovalo „člověka, stojícího před bohem“. Ale v podstatě se jedná o vstoupení do sedmé dimenze, dosažení skutečné svatosti, o duchovní proměnu člověka ještě za jeho života. Právě v této fázi duchovního rozvoje člověk skutečně pozná takovou sílu od Boha, díky níž opustí kruh reinkarnací a osvobodí se, odejde do ráje, Nirvány, kamkoli, jak lidé jinak nazývají Duchovní svět, jehož podstata se jiným názvem nemění. Čili všechny fáze duchovního zdokonalování člověka jsou podle smyslu shodné a existovaly ve všech světových náboženstvích pod tou či jinou rouškou zvláštních svátostí, stupňů, absolvování částí duchovní cesty a tak dále. Ale co chci říci. **Duchovní Znalosti nenáleží ani jednomu z náboženství**, ať už by si je každé z nich pokoušelo přivlastnit a interpretovalo by je podle svých zákonů a tradic.

Anastasia: Ano, i to se dá velmi jasně vysledovat, pokud budeme pozorně studovat a srovnávat duchovní znalosti v náboženských kulturách různých národů. Jako příklad nám může posloužit křesťanská svátost pomazání, o níž jste mluvil. Pomazání

(v podobě *znaku rovnostranného kříže*) určitých částí těla posvěceným myrem: tváře, očí, uší, hrudi, rukou, nohou se považuje v daném náboženství za symbol přistoupení k božské milosti, prostřednictvím níž člověk „dostává dary Ducha Svatého“. Znak kříže na čele (v oblasti čakry „Třetí oko“) podle křesťanského náboženství symbolizuje požehnání myšlenek, aby je člověk dokázal držet v čistotě (duchovních úmyslech). Znak kříže na hrudi (v oblasti čakry, které se v hinduismu říká srdeční čakra lásky – „Anahata“) symbolizuje Lásku k Bohu, kterou by člověk měl udržovat celý život. Na očích (v minulosti je nazývali „otevřenými čakrami“) se pomazává, aby člověk dosáhl duchovního vidění (vidění hojnosti boží v jakémkoli díle). Na uších proto, aby člověk slyšel duchovní slovo...

Rigden: Mimochodem, v minulosti lidé disponující skutečnými duchovními znalostmi o tomto procesu, uskutečňovali pomazání olejem ne přímo uší, ale právě bodů nad každým uchem, které jsem zmiňoval, když jsem vyprávěl o meditaci o čtyřech Bytostech. Tedy se pomazávaly tytéž oblasti nad ušima, kde se nacházejí struktury, podílející se procesu vnímání orientace člověka v prostorech různých dimenzí ve změněných stavech vědomí.

Anastasia: Ano, zdá se, že to všechno tak dřív bylo, když se znala celá podstata... Pomazání rukou (v oblasti, kde se nachází čakry rukou) v křesťanství symbolizuje ponaučení o dobrých skutcích; pomazání nohou (na chodidlech jsou také čakry) zas symbolizuje možnost následování duchovní cesty, vedoucí do „království Božího“. Jinými slovy, nehledě na

křesťanskou filozofii interpretace pomazání se samotný proces vykonával prakticky podle bodů umístění základních čaker...

Rigden: Rozhodně, seznámíme-li se s informacemi o rituálech, spojených s pomazáním olejem, u nejrůznějších národů světa od minulosti až po současnost, můžeme odhalit „podivuhodnou podobnost“ při nanášení „posvěceného“ oleje. A právě tím, že se olej nanášel prakticky na jedny a tatáž místa na těle, se aktivizovaly určité energetické zóny člověka – čakry. Tyto rituály byly rozšířeny například u Egypťanů, obyvatel staré i současné Indie, mezi národy, žijícími na území staré Evropy, Uralu, Sibiře. Navíc, pozornému člověku stačí pohlédnout na to, jak na různých místech planety zobrazují národy své bohy, svaté, jakou symbolikou se u nich značí základní čakry, jak jsou spojeny prsty rukou v určitých kombinacích. To všechno se nevědoucím lidem vysvětluje v obecně srozumitelných kategoriích jako symboly spojení mezi Nebem a Zemí, jako způsoby tvoření a ovládání výtvorů toho či onoho božstva. Ve skutečnosti ale ukazují na duchovní symboly a praktické znalosti týkající se sebezdokonalování člověka.

Například v křesťanství, přesněji v pravoslaví, existuje ikona „Spas v silách“. Kdysi zaujímala jedno z ústředních míst v ikonostasu pravoslavného chrámu. Na Rusi to bylo v době (14. – 15. stol.), kdy začali místo nízké oltářní přepážky dělat velkou přepážku – ikonostas, oddělující oltář od hlavní části chrámu. Tak tedy, daná ikona se odlišuje zajímavou symbolikou.

Obrázek č. 92. ***Vyobrazení ikony „Spas v silách“***
(1408, autor Andrej Rublev; Státní Treťjakovská galerie, Moskva, Rusko)

Je na ní znázorněn Ježíš Kristus, sedící na trůnu. V levé ruce drží otevřenou knihu a pravou rukou žehná. Prsty má složeny ve speciálním gestu, kde jsou spojeny články prstů prsteníčku a palce. Již víš, že se takové pozice prstů používá při určitých duchovních praktikách, když takovým způsobem dochází ke „spojení“ energetických meridiánů člověka „do kruhu“.

Anastasia: Ano, tímto gestem se zřetelně demonstruje, jaký duchovní nástroj používala Osobnost při meditativní práci se svou energetickou konstrukcí, osobním prostorem a spojením s duchovním světem!

Rigden: Již jsem jednou vyprávěl, že v tajných gestech a sakrálních označeních starověkého Východu, kromě plnění dodatečných funkcí v duchovních praktikách, ukazoval prsteníček na aktivaci epifýzy (šišinky, čakry „Třetího oka“). Připomenu, že čakra v překladu ze sánskrtu znamená „kolo“ (dříve „*kruh*“, „disk“). Čakry jsou zvláštní energetická centra v neviditelné části konstrukce člověka, přes něž prochází pohyb energií (energetický *vír).* Na východě také používají pro označení sedmi energetických center člověka místo slova „čakra“ – „lotos“ („padma“). Mimochodem, v súfismu se analogicky praktikuje duchovní práce se základními (šesti) jemnými centry v energetickém těle člověka („lataif“). „Třetí oko“ se dosud v různých učeních považuje za „duchovní oko“, čakru jasnovidectví. Zmiňují se o něm v traktátech. Pokud se údajně zaktivuje mimosmyslové vnímání, pak „Třetí oko“ napomáhá „získávání nejzazších znalostí“, „proniknutí do duchovního světa“. Považuje se za průvodce mocného působení, napomáhajícího „aktu tvoření a ovlivňování čehokoli“, přinášejícího možnost pozorování událostí minulosti, současnosti i budoucnosti. Rovněž ho na východě nazývali čakrou „oproštění od pozemského a nadpřirozených schopností“. Tuto čakru značili dle dohody *modrou* (světle modrou) barvou.

Anastasia: Bezpochyby není starodávná symbolika, spojená s prsteníčkem, tak prostá, jak se na první pohled zdá. Jednou jste nám vyprávěl zajímavé informace, týkající se toho, kde se v lidské společnosti tradice vzala nosit na prsteníčku pravé či levé ruky prsteny.

Rigden: To je skutečně stará historie. Zpočátku bylo nošení prstenu na prsteníčku tajným domluveným

symbolem mezi lidmi, zasvěcenými do sakrálních znalostí. Prsten sám o sobě značil pohyb po kruhu, přesněji po kruhu vinutí spirály. Symbolika se rozdělovala na pravostranný pohyb (jako například správná svastika) a levostranný (obracená svastika). Nosil-li člověk prsten na prsteníčku pravé ruky, znamenalo to, že byl přívržencem světlých sil, znamenalo to směrování člověka k Jedinému Bohu, k Věčnosti. Tento symbol svědčil o tom, že si člověk vybral duchovní cestu a ovládal Znalosti. Nosil-li člověk prsten na prsteníčku levé ruky, označovalo to posun člověka opačným směrem (stranou materiálního Rozumu), přívržence temných sil (a podle toho disponoval i odpovídajícími Znalostmi) a jeho službu Vůli Živočišného rozumu. Rozdíl v nošení prstenu na určité ruce byl tedy domluveným odlišením zasvěcených lidí, jakým silám a čí Vůli sloužil jeho majitel.

A i samo pojmenování „prsteníček“ (v ruštině „bezejmenný prst, prst beze jména“) ve výše zmíněném prostředí ne náhodou vzešlo také z určitých Znalostí. Stejně jako v hluboké minulosti, tak i dnes zůstává Jméno Boha pro lidi tajemstvím. Skutečné jméno Boha nebylo lidem dodnes odhaleno, nehledě na četné spekulace duchovních nejrůznějších náboženství. Proč? Dochovaly se legendy o tom, že nevysloveným jménem Boha lze ovládat všechny síly přírody, všechny dimenze („rozměry“) ve Vesmíru. A k těmto informacím se obvykle přikládá dodatek duchovních, vytvořený na základě legend o prvotním Zvuku, který v různých dobách nazývali různými způsoby, včetně Grálu. Ten dodatek hovoří o následujícím: že ten, kdo dokáže správně vyslovit „Jméno Boha“ (původně stálo v legendách „Prvotní Zvuk“), ten může poprosit Boha

o vše, co si bude přát.“ Dodnes se dochovaly pověsti o tom, že když někdo zavolá Boha tajným jménem, bude moci na sebe upoutat Jeho pozornost. Obvykle po takovém přání prahnou lidé duchovně nezralí. Ti, kdo žijí s Bohem uvnitř sebe, to nepotřebují: našli Ho ve své Duši a přebývají v Něm. Duchovně nezralí lidé touží po tom, zjistit jeho Jméno, přitom po tom touží kvůli své vlastní životní moci nad vším a všemi. Nechápou, že pro ně, jako pro nezralý plod, je to zhoubné. Zúžené vnímání člověka, způsobené dominancí jeho Živočišného principu, snižuje chápání Boha na jakýsi materiální subjekt, a to takový, jak se člověk sám vidí v trojrozměrné dimenzi. Žrecové, když utvářeli ta či ona náboženství, pojmenovali Boha různými „jmény“. Navíc dodnes nutí lidi bojovat, nenávidět se navzájem, a to jen kvůli prvenství jejich náboženství a „jména“ jejich Boha, bojovat o prvenství mezi konkurujícími si náboženstvími a o jedinečné právo vystupovat „jménem“ Boha. Kvůli různým epitetům, kvůli záměrně jiné interpretaci veleknězů se lidé mylně domnívají, že jsou různí nejvyšší bohové. Ale všechno to jsou současná různá „jména“ Boha. Všechno to jsou v podstatě *epitety*, kterými se v minulosti označoval Jediný, namísto zapovězeného jména Boha.

Anastasia: Máte pravdu, o tom se může přesvědčit jakýkoliv člověk, stačí pouze sledovat etymologii původu a původní význam slov, označujících jméno Boha v různých náboženstvích.

Rigden: Bezesporu, jakýkoli moudrý člověk, když vše konfrontuje, pochopí, že různá „jména“ Boha v náboženstvích jsou pouze epitety Jediného. Podíváme se například na jméno vrchního Boha starověkých

Egypťanů – *Osiris*. Toto „jméno“ je pořečtělá podoba egyptského jména Usir. Řecké slovo „Osiris“ tedy pochází z egyptského „*U'sir*“, což znamená „*Ten, kdo se nachází na vrcholu*“. Nebo co třeba znamená jméno avestánského božstva v zoroastrismu *Ahura Mazda* (později Ormazd, Ormuzd), který byl prohlášen prorokem Zarathustrou Jediným Bohem? Mimochodem, zpočátku prorok upozorňoval, že jméno Ahura Mazda je pouze nahrazení *zakázaného jména Boha*, které mezi lidem nikdo nezná. Toho Boha dokonce v religiózním kalendáři zapsali jako „Bezejmenný“. Avestánské „Ahura Mazdā“ se překládá jako „Moudrý Bůh“, „Vladyka mysli“. Avestánské slovo „mazdā“ také znamená „uchovávat v paměti“. Jeho „jméno“ je tedy utvořeno ze dvou staroíránských slov, která mají árijské (indoíránské) kořeny. „Ahura“ odpovídá sánskrtskému slovu „asura“ – „vladyka“ – a „mazdā“ indickému „mēdhā“, tedy „*moudrost, pochopení*“.

Obecně řečeno, lidé zapomněli na jednu prostou pravdu, co je to ve skutečnosti *Moudrost*. Ani náhodou to nejsou vědomosti získané z knih, životní zkušenosti, bystrý rozum nebo elegantní logika myšlení. **Ve starodávných tradicích různých národů byla „Moudrost“ původně dar z nebes (citová euforie, osvícení) během duchovního růstu člověka, dar, s jehož pomocí se dosahovalo stavu nejvyššího osvícení, všehopochopení, všeznalosti.** Ne náhodou se v zoroastrismu zmiňuje, že se Ahura Mazda ukázal prorokovi Zarathustrovi díky „*Blahému úmyslu*“ teprve poté, co prorok mnoho let přebýval ve vytrvalém duchovním hledání. „Prorok se ptal a Bůh odpovídal a poučoval ho o *božské Moudrosti*“, tedy byl „*tím, kdo dává Moudrost, pochopení*“.

Takže právě z epitetů utvářeli žrecové „jméno“ Jediného Boha. A tak jsou v každém náboženství, jaké vezmeš, všechna „jména“ Boha epitety: „Bůh Spasitel“, „Známý Bůh“, „Důstojný“, „Všeobjímající“, „Do všeho pronikající“, „Zářivý“, „Probudivší se“, „Základ“, „Posvátná síla“, „Přinášející štěstí“, „Neviditelný“ a tak dále. Vyjmenovávám smyslová původní slovní označení různých „jmen“ (v podstatě i epitetů) Boha, která jsou dnes známá mnohým lidem, nacházejícím se v těch či oněch světových náboženstvích. Jinak řečeno, jedná se o informace, které dnes leží na povrchu a jsou dostupné každému, kdo se o tu otázku zajímá. A to již nemluvím o starších kořenech převzetí těchto slov ze složitých epitetů starodávných náboženství a věrouk, na něž si dnes již nikdo nevzpomene, dokonce ani, když má v rukou archeologické artefakty, potvrzující jejich dřívější popularitu. V konečném důsledku vedou všechny tyto „historické epitety“, jak schody, k prvotním označením Jediného v tom všem národům společném prajazyku, k němuž se dnes teprve začínají vědci lingvisté teoreticky přibližovat.

Anastasia: Ano, je to hořké a směšné… Vyplývá z toho, že se lidé ve společnosti zabíjejí, válčí, dohadují kvůli *epitetům* jednoho, a pro všechny téhož Jediného.

Rigden: Bohužel… dokonce ani nechápou **jedinou duchovní podstatu** pro všechny národy, pro celé lidstvo. Proto, že byla známa lidská povaha, se od počátku označení Jediného, jak jsem již říkal, lidem nepředávalo Jeho jménem, ale jako *zvuk* „Ra“, který symbolizoval pojem „Jediné, Věčné (Nejvyšší)“. I proto se odedávna dokonce i lidem, zasvěceným do Znalostí, předávalo smluvené označení Boha bez uvedení Jeho

jména (mimochodem, to se týká i prsteníčku (v ruštině „prst beze jména“, pozn. překladatele)). Až mnohem později, když ve společnosti začalo mezi lidmi docházet k rozepřím rozdmýchávaným žreci, se objevily různé interpretace, rozdělení na „své“ a „cizí“ bohy a tak dál, což nakonec přispělo ke ztrátě skutečných Znalostí. Ale to všechno jsou lidské skutky.

Ale vraťme se k tématu prstenů. První prsteny se vyráběly jednoduché a hladké. Třeba takové prsteny, jaké nosily zasvěcení, se dříve vyráběly výhradně z krystalu, jako energetické a informační sběrače ...

Anastasia: Tedy z přírodního materiálu, v němž jsou elementární částice (atomy, ionty, molekuly) rozmístěny podle geometrických zákonů prostorových ploch a krystalových mřížek a mají převážně geometrický pravidelný tvar a strukturu (tytéž mnohostěny, které jsme již zmiňovali). Obecně je možné říci, že je to tentýž znak, jen ne dvourozměrného, ale trojrozměrného prostoru, v němž vnější forma odráží symetrii vnitřního rozložení elementárních částic a také rozdělení energií, které je vytváří...

Rigden: Ovšem... A později, když lidé začali ztrácet Znalosti, se již pro výrobu prstenů začal používat tvrdý kámen, dřevo nebo kost. Mnohem později je začali vyhotovovat z kovu... Tak tedy, první prsteny ve starodávných tajných společenstvech byly jednoduché, rozdíl byl pouze v tom, na jaké ruce se nosily: jestli na levé, nebo na pravé. Ale poté, co došlo k úniku informací a obyčejní lidé napodobovali atributiku zasvěcených lidí, se prsteny začaly ve společnosti nosit masově, bez chápání podstaty, na různých prstech,

vyráběly se z různých kovů, zdobily se drahými kameny a tak dál. Tehdy začali zasvěcenci na prstenech vyobrazovat určité znaky, symboly, které byly srozumitelné pouze pro jistý kruh lidí. Třeba ten, kdo patřil ke Světlým silám, nosil na prsteníčku pravé ruky prsten ve tvaru hada, který si kouše ocas, a jeho hlava byla umístěna ve směru hodinových ručiček. Přívrženci Temných sil nosili prsten na prsteníčku levé ruky. Na jejich prstenu se také nacházel had, ale jeho hlava směřovala proti směru hodinových ručiček. Ale ani to netrvalo příliš dlouho.

Brzy ztratil takový zvyk, jako je nošení prstenu, kvůli lidskému napodobování a překroucení Znalostí svůj význam i u těch, kdo byli spojeni s pradávnými Znalostmi. Avšak mezi lidmi tato tradice nošení prstenů jako ozdoby či označení nějakých privilegií zůstala. Až se začali zdokonalovat ve vychloubání před ostatními, počínaje vymýšlením „supermagických prstenů“, které údajně ochraňovali svého nositele před nemocemi, neštěstími, „dávali sílu“, konče symboly sociální nerovnosti v podobě prstenu bohatého člověka – „ctihodného občana“. Když to shrneme, je to jako vždy, lidská pýcha na prázdném místě.

Anastasia: Chtěla bych vysvětlit ještě jednu zajímavou otázku, která se týká našeho tématu prstenu a prsteníčku. Kdysi jste mi vyprávěl o tom, odkud vzešel výraz „prst Boží“, z něhož v podstatě vznikl i pojem „prsten“.

Rigden: Ano, ve staroslovanském jazyku slovo „perst“ znamená „prst“. Dříve tímto slovem označovali prsteníček pravé ruky. Dodnes zůstal u některých

národů, třeba u Kazachů, zvyk, spojený se starou pověrou, že by se novorozenci po narození neměli přiložit k mateřskému prsu, ale měl by se dát právě prsteníček, a to proto, aby z kojence vyrostl dobrý, duchovní člověk. To jsou ještě takové dozvuky, pravda spíše v lidské interpretaci zmíněných znalostí o symbolice prsteníčku.

Dnes je nošení prstenu záležitostí módy a tradice, a to třeba tradice nošení snubních prstenů na prsteníčku buď levé, nebo pravé ruky (v každé zemi je to různé). Přitom je ale možné nalézt jisté dozvuky znalostí, jimiž lidé kdysi disponovali. Například v pravoslaví při sňatku (‚*věnčanii*') se označuje prsten, který se navléká novomanželům na prsteníček pravé ruky, za *znak věčnosti* a spojení *věncem s duchovním světem.*

Anastasia: Většina lidí se dokonce ani nezamýšlí nad tím, proč existují různé tradice, které oni dodržují, a odkud pramení. Když ale rozumíš takovýmto detailům, bude jasnější i další informace. Třeba co na sochách nebo vyobrazeních božstev znamená spojení tohoto prstu s dalším, včetně poukázání na meditační techniky.

Rigden: Co se týká pozice prstů... Jestliže prsteníček podle meditativních funkcí symbolizoval duchovní vidění, znalosti, nadpřirozené schopnosti, pak palec představuje energetický potenciál síly samotného člověka. Konkrétně ukazoval palec na to, že do meditace byla zapojena čakra, která se nachází přibližně ve spodní části břicha, uvnitř malé pánve, mezi kostmi kostrče a stydkou kostí. Navenek ji znázorňovali na schématech člověka v oblasti hráze. To

je ovšem pomyslné znázornění, jelikož se nejedná o fyzické, ale o energetické tělo člověka.

Obrázek č. 93. ***Schematické znázornění čakry Muladhara v Indii***

Mimochodem, v Indii tuto čakru nazývají Muladhara („mūlādhāra“ – toto slovo pochází ze sanskrtu, „mula“ znamená „kořen, základ“, „adhara“ – „základ, báze, opora“). S touto čakrou je spojeno i probuzení energetického potenciálu člověka. Tradičně ji vyznačovali červenou barvou.

Probuzení toho mocného energetického potenciálu na východě nazývají „probuzením spícího *Hada Kundaliní, svinutého do tří a půl otáček*“. Toho jsem již nejednou zmiňoval, když jsem vyprávěl o spirálových strukturách. Ta síla se odedávna považovala za ženský aspekt božské síly (Allatu), jejíž některé vlastnosti se později v křesťanství začaly připisovat Duchu Svatému. Napomáhala probuzení mocné, tvořivé síly duchovní Lásky v člověku, kterou nelze dokonce ani částečně přirovnat k jakýmkoli fyzickým pocitům či projevům hrubé energie.

V Indii danou čakru často ztotožňovali se sídlem Brahmana a domnívali se, že síla, obsažená v tomto energetické centru, se nachází v každém člověku,

jen ve „spícím“ stavu. Ona síla se probouzí pouze tehdy, když člověk pracuje sám se sebou, usiluje o zkrocení svého Živočišného principu a usiluje o dominanci Duchovního principu. Křesťanští asketové (z řeckého slova „askesis“ – „cvičení, praktika“) tuto etapu duchovního rozvoje nazývají *dosahování* stavu *oproštění* (od všeho pozemského). Tedy stavu bez působení vášní a přání, stavu zavržení zlých úmyslů a skutků na cestě mravnosti, stavu čistoty rozumu. Bez této vnitřní práce se sebou samým nám ani jeden duchovní nástroj kýžený výsledek neposkytne.

Na výsledek probuzení Kundaliní se na východě dívají jako na podstatnou změnu vědomí člověka, jako na duchovní probuzení, intuitivní pochopení Pravdy. V křesťanství již tuto fázi nazývají *stavem oproštění od pozemského*, kdy „rozum vstupuje do mimosmyslového vnímání“, stavem, kdy člověk dosáhl toho, že se může „přenášet do země vědění, kde přebývá rozum v duchu Božího příbytku“. Na východě se vystoupení energie Kundaliní od páteře přes centrum hlavy k nejvyššímu, k jejímu spojení s božským Jediným, považuje za velmi mocný impuls k transformaci Osobnosti. Když se vědomí spojuje s Jediným a tento stav se stává stálým, nastupuje „osvobození“.

V křesťanství nazývají dosažení nejvyššího duchovního stavu „Blaho“ a považují jej za univerzální cennost, mezní hranici lidského úsilí. Při posouvání k této hranici bylo zapojeno blaho jako osobní vlastnost Ducha Svatého. Přitom se upřesňuje, že je to zvláštní stav, kterého nelze žádnému obyčejnému člověku dosáhnout pomocí známých smyslů, není dostupný

představivosti a předstihuje jakékoli logické myšlení, „nelze ho pochopit rozumem“. Jinými slovy, tohoto stavu lze dosáhnout pouze tehdy, když se člověk duchovně vyvíjí, přebývá ve změněném stavu vědomí, s absencí myšlenek a představivosti. Lze ho dosáhnout výhradně s pomocí hlubokých vnitřních pocitů („šestým smyslem“, obyčejnému člověku neznámým). Předpokládá se, že Bůh je „největší Blaho“, trvalé, věčné, nesmrtelné, je v něm obsažena moc, velká moudrost. A o toto Blaho usiluje každá lidská Duše. V podstatě je to kvalitní transformace člověka a přeměna jeho energetické povahy na formu, která se v lidských představách podobá energetické krychli, stojící na jednom ze svých rohů.

1

2

Obrázek č. 94. ***Pomyslné označení základních čaker při dosažení nejvyššího stavu osvobození:***
1) současné tradiční schematické označení člověka v pozici lotosu se sedmi čakrami;

2) schematické vyobrazení dosažení stavu duchovního osvobození na tradičním tripolském džbánu. Pozice rukou žen ukazuje na umístění první a sedmé čakry

Anastasia: Ano, toto gesto spojení prsteníčku s palcem slouží jako symbol spojení síly Boha a energetického potenciálu samotného člověka, a již od dob Ježíše Krista jako Syna Božího je to skutečně opravdové gesto *blaho*slavení lidstva.

Rigden: Navíc na ikoně „Spas v silách" je Ježíš znázorněn na pozadí geometrických útvarů. Konkrétně se na pozadí nachází červený čtverec, v jehož rozích je umístěn okřídlený člověk, lev, býk a orel.

Anastasia: To jsou symboly čtyř Bytostí na pozadí červeného čtverce.

Rigden: Ano. Dnes se tyto výjevy (tetramorfy) v křesťanství interpretují jako symboly evangelistů (konkrétně Matouše, Marka, Lukáše a Jana). Kvůli takové interpretaci žreců dnes málokdo zná skutečnou podstatu těchto symbolů a jejich původu. Věřícím tohoto světového náboženství je vysvětlují takto: Matouš je obraz okřídleného *člověka*. Byl výběrčím daní, proto jeho obraz obvykle znázorňují s pomocí peněžního obnosu, kopí, meče...

Anastasia: No ano, *obraz člověka, to je symbol lidské povahy a přání*, tradiční alegorická interpretace u dávných východních národů Zadní bytostí v kontextu znalostí o čtyřech Bytostech.

Obrázek č. 95. ***Schematické vyobrazení ilustrace z Karolinského manuskriptu***
(9. stol.; nalezen ve Francii; Knihovna Valenciennes):
Mystický beránek (ve středu),
čtyři „apokalyptická zvířata“, držící Knihu.

Rigden: Naprosto správně, jen si to již nikdo nepamatuje. Dále je symbol Marka – lev, král zvířat. Symbol Lukáše je okřídlený býk, kde se na samotného býka pohlíží jako na obětní zvíře.

Anastasia: Ještě v praindické civilizaci znamenal býk Živočišný princip a u většiny starověkých národů označoval charakteristiku Pravé bytosti člověka. A kolik starých východních námětů bylo zasvěceno boji se lvem a vítězství nad ním, jako symbolem zkrocení nejchytřejší a nejpánovitější Levé bytosti – opory Živočišného principu!

Rigden: Všechno je tak jednoduché, když chápeš to, co je zřejmé… A ještě symbol Jana – orel. I když původně stál v kontextu znalostí o čtyřech Bytostech jiný pták. Ve skutečnosti by tu měl být znázorněn sokol, kdybychom se drželi prvotních zdrojů, z nichž žrecové kopírovali námět pro své nové náboženství. U mnohých starých náboženství, včetně Egypťanů, byl pták (sokol) symbolickým označením Přední bytosti. Orel je již jen taková vsuvka do znalostí, převzatých žreci u jiných národů. Ale to je již jiné téma rozhovoru.

Tak tedy, co je zajímavé v námětu pravoslavné ikony „Spas v silách". Všechny tyto „zoomorfní bytosti" drží **Knihu** a jsou umístěny jako symboly na koncích skrytého obrázku – *kosého kříže* v podobě paprsků, vycházejících z krychle. Ta je symbolicky zobrazena jako kosočtverec. Na obrázku je na *červeném čtverci* umístěn *modrý (zelený) ovál*, na tom zas je *červený kosočtverec* (jako symbol transformace čtverce na kosočtverec, tedy vytváření krychle, postavené na jeden z rohů).

Anastasia: Úžasné, vždyť krychle na rovině v izometrické projekci je pravidelný šestiúhelník a každá jeho stěna je vlastně kosočtverec! Všechno záleží na tom, jak se na to díváš.

Rigden: Naprosto správně. V tomto případě bych se vyjádřil poněkud přesněji: všechno záleží na tom, kdo se právě dívá. Tak tedy, na ikoně na pozadí červeného kosočtverce sedí Ježíš na trůnu. Jedna Jeho noha přitom stojí *na úhlu* této *krychle*, druhá se nachází na modrém oválu. Tomu v křesťanství

také říkají „mandlovitá aureola“, „rybí měchýř“ a pohlíží na něj jako na symbol Božské moci, která obklopuje Krista během Jeho vzkříšení a proměnění. V modrém (zeleném) oválu jsou namalovaní serafíni (původně červenou barvou), cherubíni (původně modrou barvou) jako symboly nebeské hierarchie. Každý z nich je přitom znázorněn jako tvář, obklopená šesti křídly!

Vzpomeň si na ‚masky‘ (schematická zobrazení lidských tváří) na Velkém Šigirském idolu, symbolizujícím dimenze. Takové pomyslné označení jiných dimenzí nebylo vlastní pouze Šigirské kultuře (5. – 4. tisíciletí před naším letopočtem, střední Ural a Zauralí, dnešní Rusko), ale i jihosibiřské Okuněvské kultuře (2. tisíciletí před naším letopočtem) i pro další staré kultury dávno před vznikem křesťanství a dnes známých světových náboženství.

Mimochodem, Okuněvská kultura je celkem bohatá na znaky a symboly ve tvaru kruhů, spirál, trojúhelníků a také antropomorfních stylizovaných postav, zobrazení sokolů, ženských bohyní, symbolických duchovních znaků (Allatu). Podobná označení byla ve starověkém světě celkem rozšířená.

Tak tedy, vraťme se k rozhovoru o ikoně „Spas v silách“. Na spojení červené a modré barvy se v křesťanství nahlíží jako na spojení lidské a božské podstaty Ježíše Krista. Samotný obraz Krista působí jako symbol Jeho nového, budoucího zjevení se lidem, a to jako Vládce viditelného i neviditelného světa, symbol nepoznatelnosti a ztělesnění.

Obrázek č. 96. ***Schéma rozmístění symbolů na ikoně „Spas v silách“***
(1408, Andrej Rublev):

1) lev;
2 modrý (zelený) ovál (sféra);
3) trůn, na němž sedí Kristus jako Soudce;
4) gesto blahoslavení — spojení prsteníčku a palce pravé ruky;
5) okřídlený člověk;
6) Ježíš Kristus v zlatavém rouchu;
7) orel;
8) serafíny, cherubíni;
9) otevřená Kniha;
10) červený kosočtverec;

11) červený čtverec, do něhož je vepsán modrý (zelený) ovál;
12) býk;
13) noha Krista stojící na rohu červeného kosočtverce.

Anastasia: Ano, co se týká symboliky, pro znalé lidi je to úžasná ikona. Čtverec jako symbol pozemského se čtyřmi Bytostmi, kosočtverec jako symbol krychle, postavené na jeden z rohů – symbol sedmé dimenze, symbolika duchovní proměny a osvobození člověka. Ovál je označení osobního energetického prostoru mezi člověkem a jeho Bytostmi, spojení s jinými světy (dimenzemi). Kristus se nachází v červeném *kosočtverci*, tedy v sedmé dimenzi, v ráji na „Sedmém nebi" a ještě blahoslaví takovým významným gestem pravé ruky! Jsou tady všechny základní znalosti o člověku a jeho duchovních možnostech na cestě k Bohu! Ještě jeden důkaz: když disponuješ Znalostmi, snadno pochopíš klíčovou podstatu informace, zaznamenané lidmi v minulosti.

Rigden: V principu se takový způsob předávání informací využíval odedávna. Přitom podobné, řekněme základní Znalosti, umísťovali obvykle tak, aby byly patrné na první pohled. Stačí pohlédnout na znaky a symboly, které nás v životě obklopují, či na tradiční náboženská zobrazení, nebo pohlédnout do dějin umění národů světa, abychom pochopili, že tyto Znalosti tu byly vždy.

Anastasia: Máte pravdu. Pokud je mi známo, ikona „Spas v silách" se od 14. století až dodnes nachází přímo ve středu ikonostasu chrámu Zvěstování Panny Marie v Moskevském Kremlu. Ale otázka je jiná, kdo ji

vidí? V křesťanském náboženství symbolizuje „Spas v silách“ složitou teologickou koncepci. Jak se Kristus zjeví v konci časů v celé své úplnosti Své síly a slávy pro „Soudný den“ a nadcházející přeměnu Vesmíru, pro naplnění Božského záměru o světě: „Aby se vše pozemské a nebeské spojilo pod vedením Krista.“

Rigden: Tato ikona se svým způsobem považuje za kompletní traktát o symbolice, proroctví budoucnosti v jazyku ikonopisectví.

Anastasia: Je známo, že je zde zvláštní důraz na *Knihu*! Během druhého příchodu drží Kristus *otevřenou Knihu*, všechny zoomorfní postavy také drží každá po jedné. To se má na mysli Evangelium, nebo tento symbol poukazuje na jakýsi obecný alegorický význam? Vím, že v křesťanství odedávna symbolicky znázorňovali Ježíše Krista *jako Knihu, na kterou sestupuje hrdlička jako zjevení Ducha Svatého.* Také mě zajímalo, proč se právě hrdlička zmiňuje v Bibli nejčastěji. Jak je vidět, jistým způsobem se odlišuje od holuba. Je menší a patří k přelétavým ptákům. Hrdlička se objevovala v Palestině na počátku jara. Považovali ji za prvního posla, čistého ptáka.

Rigden: To je opravdu tak. Povím ti víc. Odedávna se v raném křesťanství zobrazoval Duch Svatý právě jako bílá hrdlička (později jako holubice), ale ne jako holub. Hrdlička byla *symbolem božské Lásky, tvořivého ženského principu, Pramatky všeho jsoucího (Allat).* To je spojeno s mnohem staršími znalostmi, kdy božskou trojici znázorňovali jako Otce, *Matku* a syna. Takovou triádu měli například ve starověkém Egyptě: Osiris-Isis-Hor. Později začali v křesťanství

vyobrazovat hrdličku (v jiných ztvárněních holubici) zejména na obrazech Zvěstování (v kontextu zachycení námětu Archanděla Gabriela a Panny Marie) a křest Krista.

Co se týká Knihy, měla jsi pravdu. Podtrhuje se především fakt přítomnosti Knihy jako takové, a to *jako otevřené, tedy dostupné čtení.* V křesťanské kultuře je symbolika knihy velmi mnohoznačná a hluboká, proto ji každý maloval, vycházeje z obecně přijatých pravidel. Mohla to být kniha Zvěst, Kniha Života se jmény Spasených, Kniha Zjevení o proroctvích Druhého příchodu Krista. Mimochodem, ve knize Zjevení se objevuje námět Knihy, napsané „uvnitř a zvenčí", zapečetěné sedmi pečetěmi, kterou nemůže otevřít a přečíst nikdo jiný, než beránek Boží. Je tam také zmínka o čtyřech zvířatech – Strážcích – kolem trůnu a tak dál.

Anastasia: Připomeňte, prosím, čtenářům, kterým je toto téma blízké, kde se ve „Zjevení" nachází námět právě o Knize a čtyřech zvířatech.

Rigden: V Bibli to jsou 4. a následující kapitoly v „Janově zjevení". Třeba ve 4. kapitole jsou takové řádky: „...a uprostřed trůnu i kolem trůnu čtyři bytosti plné očí zepředu i zezadu. První bytost byla podobná lvu, druhá býkovi, třetí měla tvář jako člověk a čtvrtá se podobala letícímu orlu. Každá z těch čtyř bytostí měla po šesti křídlech dokola a v sobě plno očí..." A v 5. kapitole se hovoří o Knize: „Na pravici Sedícího na trůnu jsem viděl knihu popsanou zevnitř i zvenčí, zapečetěnou sedmi pečetěmi. Potom jsem viděl silného Anděla, jak volá mocným hlasem: „Kdo je hoden

otevřít tu knihu a rozlomit její pečeti?“ A nikdo na nebi, na zemi ani pod zemí nemohl tu knihu otevřít ani do ní nahlédnout… A hle, spatřil jsem, jak uprostřed trůnu a těch čtyř bytostí a uprostřed těch starců stojí Beránek jako zabitý a má sedm rohů a sedm očí, což je sedm duchů Božích poslaných na celou zem. Přišel a vzal tu knihu z pravice Sedícího na trůnu, a jakmile ji vzal, ty čtyři bytosti a těch čtyřiadvacet starců padlo před Beránkem na kolena. Každý měl loutnu a zlaté misky plné kadidel, což jsou modlitby svatých a zpívali novou píseň: ‚Jsi hoden vzít tu knihu a otevřít její pečeti, neboť jsi byl zabit a vykoupils Bohu svou krví, lidi z každého pokolení a jazyka, lidu i národa. Učinil jsi nás králi a kněžími našemu Bohu a budeme kralovat nad zemí.‘ Okolo trůnu, těch bytostí a starců jsem viděl a slyšel hlas mnoha andělů. Byly jich miliony a miliardy a volali mocným hlasem: ‚Hoden je ten zabitý Beránek přijmout moc a bohatství, moudrost a sílu, slávu, chválu a čest!‘ Také všechno stvoření, které je na nebi, na zemi, pod zemí i v moři, všechno, co je v nich, jsem slyšel volat: ‚Sedícímu na trůnu a Beránkovi chvála a čest, sláva i vláda na věky věků!‘ A čtyři bytosti řekly: ‚Amen!‘ A starci padli na kolena a klaněli se.“

Anastasia: Ano, teď ty řádky, ve světle rozšířeného chápání podstaty toho, co se skutečně odehrálo, znějí naprosto jinak!

Rigden: Konečně, jednou jsem vyprávěl o tom, že se na posvátnou knihu v sakrální symbolice pohlíží jako na záznam posvátných symbolů, které jsou označením Slova Božího (Zvuk Tvoření), přineseného do světa. Egypťané třeba na hieroglyfy pohlíželi jako

na posvátné znaky, zahrnující celé představy a někdy jednotlivé zvuky. Později se objevilo zjednodušené písemnictví, které se začalo používat nejen v náboženských, ale i světských textech.

Co jsou třeba v různých jazycích dnešní písmena? V podstatě to jsou smluvené znaky, vymyšlené lidmi. Jejich různá kombinace je smluvený kód pro chápání té či oné informace. Jakýkoliv smluvený znak je přitom sám o sobě neutrální. V různých kombinacích se ale i smluvený znak stává součástí zvláštního informačního portálu, sloužícího k provedení té či oné síly a Vůle. Všechen ten, řekněme, informační prostor se aktivuje a začíná pracovat teprve tehdy, když do něj člověk vloží svou sílu (pozornost, uvědomění), a to přečtením daného kódu. Když třeba člověk vidí zavřenou knihu a neví, co je v ní napsáno, její smluvené znaky se nachází v neutrálním stavu. Jakmile ji ale začne číst (chápe-li tyto smluvené znaky), znamená to počáteční vložení síly pro aktivaci daného informačního prostoru.

Ale je velmi důležité, co v daný moment v člověku dominuje a jaká je ona síla, kterou vkládá, tedy jaká je povaha jejího původu. Člověk například čte současnou knihu, vybranou uměleckou literaturu. Ale v daném okamžiku v něm dominuje Živočišný princip (egoismus, zlost, nenávist a tak dál). Je odpovídající, že při čtení třeba i dobré knihy ho bude její obsah dráždit, rozčilovat, rozesmívat i bavit „primitivností“ jeho mánii velikosti, bude vyvolávat závist, rozhořčení. Bude v ní vybírat ty momenty, které budou uspokojovat jeho samolibost. Jinými slovy budou smluvené znaky, obsažené v knize, napomáhat ještě intenzivnější aktivaci

síly, která v danou chvíli v tom člověku převažuje, tedy Vůli k naplnění programu Živočišného principu. Bude-li v člověku v daném okamžiku dominovat Duchovní princip, otevře se mu zcela jiná strana: nejenže se obohatí informacemi, ale bude se v ní i zrale orientovat, může se mu odhalit pochopení původu těch či oněch zdrojů sil, vložených samotným autorem prostřednictvím jím aktivovaného kódu smluvených znaků.

Anastasia: To znamená, že tato kniha, přečtená s Láskou Boží v Duši, dává možnost bez předpojatosti pochopit informace, jež jsou v ní obsaženy, porozumět podstatě, pocítit a rozeznat zdroj jejího původu. Jinými slovy, kniha je smluvený informační kód a jeho pochopení záleží na dominující volbě samotného člověka.

Rigden: Správně. Tyto smluvené informační kódy (slova, věty) do knihy vnáší jiní lidé, v nichž v okamžik jejich zaznamenání (napsání knihy) také dominovala ta či ona síla (nebo řekneme-li to přesněji – dominovala v nich Vůle buď Duchovního světa, nebo Živočišného rozumu). Jestliže člověk tyto smluvené kódy nezná, třeba jazyk, v němž je kniha napsána, samozřejmě si je nemůže přečíst. Ale jestli je zná a také je aktivuje, pak pocítí účinek této aktivace, tedy vliv síly této Vůle, která na něj působí.

Anastasia: Jinými slovy, když v tobě bude převládat Živočišný princip, dokonce i když budeš číst duchovní traktáty, zmeškáš to nejdůležitější, budeš vše odmítat a nic nepochopíš kvůli momentálně zúženému vědomí. Když v tobě bude dominovat Duchovní

princip, budeš jakoukoli knihu přijímat ve stavu rozšířeného vnímání světa, což ti umožní lehce oddělit „zrna od plev“, pochopit dominující motivy spisovatele, pochopíš, kdo a co sem vkládal a za jakým účelem se to všechno dělalo.

Rigden: Ano, to znamená, že když bude ve tvém vědomí dominovat Duchovní princip (a tedy i rozšířené vnímání světa za pomoci hlubokých vnitřních pocitů), začneš vnímat skutečnou podstatu, získávat Moudrost. A prostřednictvím Moudrosti přichází i Znalosti. Znalosti, jako znakový kód, při jejichž aktivaci Duchovním principem se budou utvářet podmínky nejen pro proměnu Osobnosti, ale i jejího okolního světa. Proto je kniha a informace, které jsou v ní zakódované, v podstatě průvodcem vůle (buď Duchovního světa, nebo Živočišného rozumu). Informační kódy se vztahují k *výměnným informacím*, *jsou neutrální*, dokud je člověk neaktivuje a nevstoupí s jejich silou do rezonance. Tyto smluvené znaky písemnictví vymysleli lidé. Nesmíme si je plést s *původními aktivními pracovními znaky, které byly na tento svět přineseny z vnějšku*... To jsou naprosto různé pojmy a jiné znaky.

Anastasia: Máte na mysli ty původní znaky?

Rigden: Naprosto přesně. Mám na mysli právě těch *původních 18 pracovních znaků*, které dodnes v lidské společnosti existují: 9 pozitivních, tvořivých znaků (přinesených z Duchovního světa) a 9 negativních pracovních znaků (zavedených Živočišným rozumem). Tyto znaky jsou aktivní nezávisle na člověku a jeho dominujících přáních a silách. Jsou

aktivní samy o sobě, to znamená, že je jim přidělena síla a na sebe vzájemně působí s okolními viditelnými a neviditelnými světy a s veškerou složitou konstrukcí člověka v šesti dimenzích.

Anastasia: Ano, tato informace vyžaduje hluboké pochopení...

Rigden: A co se týká informací, které jsou zafixované v symbolech ikony „Spas v silách“, na Rusi později byly tyto znalosti rozšířeny také prostřednictvím obrazu ikony Bohorodičky „Neopalimaja kupina“ (Ohnivý keř). Symbolicko-alegorická kompozice dané ikony podle základních geometrických detailů prakticky opakuje „Spas v silách“: červený *čtverec* (se 4 evangelisty v zoomorfních, apokalyptických výjevech – člověk, lev, býk, orel), *kosý kříž*, skrytý *ovál*, *kosočtverec (do něhož je vepsán obraz Bohorodičky*, 6 andělů v kosočtverci). Takže celkem, všechno je, jak se patří. Pouze geometrické prvky se v popisu jmenují jinak, například dvě čtyřcípé hvězdy, navršené jedna na druhou (v součtu je osm úhlů), nebo osmicípá hvězda s *useknutým spodním paprskem*! Kosočtverec je přitom obvykle *zelené*, či *světle modré (tmavomodré)* barvy, čtverec pod ní je červený, tak jak to má být. Ve středu kompozice je umístěna Bohorodička, která v levé ruce drží Kojence Krista a v pravé žebřík (někdy se na takových ikonách žebřík dotýká ramena Bohorodičky, někdy malují místo žebříku Bránu a žezlo jako symbol Spasitele), to vše symbolizuje, že právě Bohorodička duchovně povznáší lidstvo „ze Země na Nebe“. Na této ikoně je mezi obrazy také Archanděl Gabriel se symbolem *blahé* zvěsti (zvěstování) – větvičkou lilie.

Obrázek č.97. ***Zobrazení ikony Bohorodičky „Neopalimaja kupina“ (Ohnivý keř)***
(konec 16. stol.; z ikonostasu Spaso-Preobraženskovo chrámu Soloveckého kláštera; moskevské památkově chráněné území „Kolomenskoe“; Rusko)

Anastasia: Ano, tato ikona je znalcům umění velmi dobře známá, například díky znázornění ikony Bohorodičky z 16. století „Neopalimaja kupina“ (Ohnivý keř), která pochází z ikonostasu Spaso-Preobraženskovo chrámu Soloveckého kláštera. A i mnozí lidé ji znají. Ikony takového typu jsou snad v každé

pravoslavné rodině. Ale kdo z těchto lidí věnoval svou pozornost takovým znakovým podrobnostem? Ať se zeptáš, koho budeš chtít, mnozí tu ikonu znají jako „ochránkyni domova před požáry“. V lepším případě Vám poví, že tato ikona byla namalována na základě biblického příběhu „o Mojžíšovi, když se rozhodl vyvést svůj lid z Egypta“, nebo „o hořícím trnovém keři, z něhož se Bůh ozval Mojžíšovi, a ten se ze zvědavosti šel podívat, jak to, že ten keř hoří, ale přitom neshoří...“

Rigden (rozesmál se): I když jsou slova lidu zábavná, jejich podstata je pravda! Žrece vždycky trápila zvědavost a závist, odkud se bere tolik boží síly ve skutečné Duchovní Bytosti. A co myslíš, jaké je spojení mezi Mojžíšem, Bohorodičkou a požáry?

Anastasia: Víte, zdá se mi, že je celé to „spojení“ uměle vytvořené. V podstatě je Bohorodička, soudě podle všech těch duchovních znaků, podle toho, kolik zázraků se stalo ve světě skrze její obraz za ta tisíciletí, skutečně Spas v Silách.

Rigden: Tak to opravdu je. Ikona Bohorodičky „Neopalimaja kupina“ nemá žádnou spojitost se všemi těmi záležitostmi žreců. Na Rusi ji tak nezačali nazývat podle slova „kupina“ – „trnka, keř“, ale podle staroslovanského slova „kupa“, které znamenalo „spojení“, „vznešenost“, „souhrn něčeho“. A to, že ji spojovali s pověrou o ochraně před požáry, tak kvůli tomu teď, jak jsi správně poznamenala, stojí v každé domácnosti, protože se proslavila svým konáním zázraků. Ale mnohem důležitější je, že skrze ni se dostaly znalosti k většině lidem, i když v poněkud „zapečetěné podobě“. I dnes tu jsou, a to je velmi důležité!

Ne náhodou spojují „Neopalimaju kupinu“ se symbolikou neposkvrněného početí *BohoRodičky* od Ducha Svatého. To je právě symbol toho, o čem jsem ti povídal. *BohoRodička* je Průvodce Boží síly pro každého člověka, kráčejícího po duchovní cestě, je to *síla Boží Lásky*, s jejíž pomocí se osvobozuje Duše člověka od pozemských převtělení. Ježíš jako Duchovní Bytost z *jiného* světa obnovil skutečné Znalosti, které se postupně během staletí vytratily, a poskytl lidem duchovní nástroje pro duchovní spasení. Tedy jinými slovy, předal lidem *klíče*. Pracoval-li člověk nad sebou s pomocí daných nástrojů, získával, obrazně řečeno, *klíč ke znaku*. A *BohoRodičce* jako Průvodci síly Boží, jako duchovně svobodné Bytosti, nacházející se mezi světy kvůli duchovnímu osvobození lidských duší, dal *sílu a znaky samotné*. Pouze spojením usilovné práce duchovně hledajícího na sobě s cíli BohoRodičky (Allatu) docházelo ke spojení Osobnosti s Duší, člověk tedy dosahoval osvobození své Duše, sedmé dimenze, nebo, jak se říká v křesťanství, „ráje“, „království Otce a Syna“. Pouze na volbě člověka záviselo, zda bude znak aktivní, zda bude člověk Hoden získat tu božskou sílu, která jej přivede k Bohu. *Klíč jim byl dán kvůli tomu, aby ho používali. A aby mohli klíč použít, bylo nutné do toho vložit své úsilí.* Právě taková je **cesta duchovního člověka – cesta neopalimé duchovní vyrovnanosti, která vede pouze vkupě (spolu) s tvořivou silou Boha k osvobození.**

Ale to není známo jen v křesťanství, ale i v dalších náboženstvích. To věděli již v dávné minulosti, kdy nazývali Boha, Jeho Syna a BohoRodičku (Velkou Matku) jinak. Vždyť nejde o rozumové koncepce žreců, vymyšlené na základě epitetonů, ale o jedna a

táž duchovní zrnka, na kterých se drží všechna jejich náboženství. Ukážu ti jednoduchý příklad.

Jak jsem již zmiňoval, není to tak dávno, co byl mezi nejrůznějšími východními a západními národy natolik oblíbený kult bohyně Isis, který vznikl ve Starověkém Egyptě. Mimochodem, stačí obrátit pozornost na umění Starověkého Egypta, na jeho obrazce, které se dochovaly až do současnosti na stavbách, malbách starověkých chrámů, sochařských výjevech. Spatříme tytéž symboly předávání základů duchovních Znalostí, co i jinde ve světě: pracovní znak **AllatRa**, lotos, kruh, krychli, kosočtverec, pyramidu, kříž, čtverec, symbolické znázornění čtyř Bytostí. Tak tedy, kult bohyně Isis se udržel několik tisíciletí, včetně epochy Římské říše. A v čem je ukryta skutečná příčina takové obliby? V pracovních znacích – ve *znaku* **AllatRa**, který se tehdy šířil s pomocí kultu bohyně Isis stejně, jako se dnes šíří s pomocí kultu BohoRodičky. Skutečné Znalosti jsou již dávno z velké většiny ztraceny, ale symboly a znaky zůstaly!

Anastasia: Ano, Isis jako Velkou Matku často zachycovaly právě se znakem **AllatRa** na hlavě, jak jsme již říkali, *ve tvaru číše půlměsíce* se špičkami směřujícími nahoru, nad nímž se jako vypouklá strana perly nachází *kruh*.

Rigden: Tento znak ukazuje na příslušnost této síly k Jedinému, který stvořil vše ve Vesmíru. Již jsem říkal, že kdysi dávno lidé *označovali představu „Jediného nejvyššího“ (Jediného Věčného) zvukem Ra*. Odtud se později, se zrozením žrectví, objevil bůh *se jménem* Ra, který vznikl podle legend z lotosového kvítku, jenž

vyvstal ze světového oceánu. Veliká bohyně (kterou nazývali různými epitety, později přeměněnými na jména) vystupovala zpočátku jako doprovodná síla Ra (Jediného Věčného). Nositelkami takového znaku ve Starověkém Egyptě v různých dobách byly kromě Isis také bohyně Hathor (dcera slunce Ra; její jméno znamenalo „dům Nebe“), bohyně I*u*saset (její jméno znamenalo „tvořící ruka Boha“, „nejvyšší mezi těmi, kteří vychází“). Předpokládalo se třeba, že pokud člověk zakusí duchovních darů bohyně Hathor, přidá mu to dodatečné duchovní síly, že mu Hathor pomůže přejít z pozemského světa do *jiného (duchovního).* Kvůli tomu ji vyznamenávali epitety Veliká Matka, bohyně Lásky, duchovní radosti, „Zářící v paprscích Ra“, Veliká Žena, Tvůrce všeho živého. Mezi doplňujícími asociativními označeními, která ji symbolizovala, byl sykomorus jako „Strom Života“, také symboly *věčného* života – *zelená a světle modrá barva*, kterým, jak hlásaly legendy, ona velela. Poslední informace je spojena se zašifrovanými znalostmi o *vlnové podstatě člověka* a momentem duchovní přeměny.

Anastasia: Ano, tyto dvě barvy, jak jsme již slyšeli, se objevují v označení božských postav, které u různých národů ztělesňují vesmírný řád, vody života, plodnost, Matku Prarodičku, tvořivou božskou sílu ženského principu. V křesťanském náboženství jsou všechny tyto barvy vlastní Bohorodičce. Ten kosočtverec „Neopalime kupiny“, v němž je umístěn obraz Panny Marie, se také vyznačuje *zelenou* nebo *světle modrou* (modrou) barvou. To mluví o tom, že se předávaly jedny a tytéž základní znalosti z pokolení na pokolení, od národa k národu. Mimochodem, existuje takové staré slovo „Hlavka“, které Řekové svého času

převzali do své mytologie od národů, jež kdysi žily ve dnešních slovanských zemích. To slovo označovalo tvořivou sílu božského principu, spojeného s vodou a také ovládajícího „*zelenou a světle modrou barvou*“.

Rigden: Povím ti víc. Kvůli tomu, aby se lidem mohly objasnit Znalosti týkající se neviditelného světa, bylo nutné obracet se k asociacím a obrazům, srozumitelným pro obyvatele třetí dimenze. V dávné minulosti znázorňovali Velikou matku (bohyni) jako tvořivou sílu Duchovní podstaty člověka (jejímž odrazem se následně stala právě Isis, představená v podobě ženy) ve zvláštní pozici, připomínající posvátnou *krychli* – když člověk sedí a rukama obejme kolena. Shora „krychli“ korunovala hlava, ukazující na její vrchol. A na hlavu nebo na jeden z úhlů krychle stavěli znak **AllatRa**.

Podstata je prostá. Je to symbolické znázornění cesty duchovního osvobození Osobnosti při jejím spojení s Duší (nezávisle na těle, v němž se člověk nachází, nezávisle na jeho pohlaví, barvě pleti a tak dále). Tak se v daleké minulosti znázorňovala *Pramatka jako sedící v pozici, připomínající krychli. Umísťovali ji přitom na čtvercovou, plochou podstavu.* Krychle označovala duchovní svět, kterého může člověk dosáhnout s pomocí božské síly ženského principu (Allatu) a změnit kvalitativně svou povahu, stát se jiným – Duchovní Bytostí. Také označovala šest dimenzí, v nichž je umístěna konstrukce člověka. Plochý čtvercový kámen byl pozemský materiální svět, jeho čtyři úhly sloužily jako označení čtyř hlavních Bytostí člověka. Později, když začalo docházet k lidskému napodobování, začali kněží reprodukovat (zvěčňovat kvůli pozemské slávě) své tváře ve formě krychlových soch.

1

2

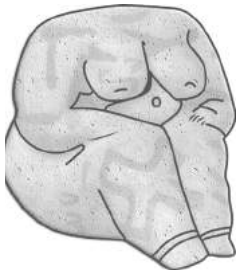

3

4

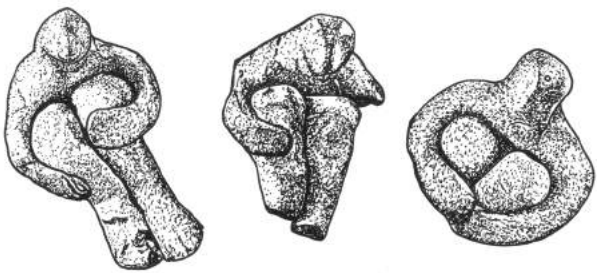

5

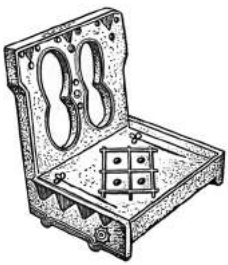

6

7

8

9

10

11

12

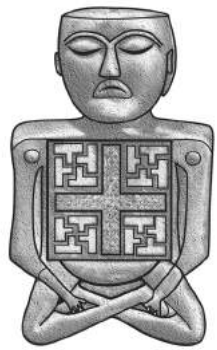

13

14

Obrázek č. 98. ***Krychlové sochy a symboly starověkého světa:***

1) krychlová socha paleolitické „Venuše“;

2) čínská socha ve tvaru krychle, postavené na úhel (vytvořená z kamene jaspisu, jaspisu si ve starověké Číně vážili jako „čistého kamene“, který symbolizoval Nebe; lidé se domnívali, že člověk musí sám, sebezdokonalováním, v sobě stvořit („vyplavit“) prostředek pro dosažení nesmrtelnosti, jemuž se v čínských traktátech říkalo „kouzelná perla“, „jaspisový klenot“, který přemění celé tělo člověka a učiní ho čistým a nesmrtelným (jaspisovým);

3) paleolitická krychlová socha bohyně v pozici vsedě, s ohnutými koleny, s rukama objímajícíma kolena (na těle má naneseny symboly; obvykle se znázorňovala bez tváře, někdy bez hlavy);

4) fragment zobrazení „Soudu Osirise“ na staroegyptském papyru; ve starověkém Egyptu zobrazovali lidi, zvířata, bohy tradičně z profilu;

5) terakotové sošky lidí, sedících v pozici s ohnutými koleny, objímající je rukama (artefakty Harappské civilizace);

6) eneolitický předmět s ústředním rombickým symbolem;

7) rituální eneolitická krychlová forma s geometrickým ornamentem (stojí na podpěře se čtyřmi nožkami; vrchní část je vyhotovena ve tvaru symbolického znázornění šesti dimenzí);

8) krychlová socha, na níž je znázorněn egyptský bůh moudrosti Thovt (v podobě babuina) se znakem „AllatRa“ (4. – 1. stol. př.n.l.; Karnacký chrám (Théby, Egypt);

9) bronzová soška ve tvaru krychle, na níž je znázorněna v pozici vsedě, s ohnutými koleny, objímajícími je rukama, egyptská bohyně Pravdy a Spravedlnosti, vesmírné harmonie a pořádku – Maat (12. – 11. stol.př.n.l.; starověký Egypt);

10) krychlová soška písaře Kha se znakem „AllatRa“ (2. tis.př.n.l.; Abydos, starověký Egypt);

11) postavička aztécké bohyně vody – Chalchiuhtlicue (15. – 16. stol.n.l.; Mexiko, Střední Amerika);

12) postavička aztéckého „vládce roku“, v mytologii indiánů Střední Ameriky boha ohně a sopek — Xiuhtecuhtli (14. – 15. stol. n.l.; Mexiko, Střední Amerika);

13) krychlová postavička člověka, sedícího v pozici lotosu, se symboly na těle; používala se pro upevnění posvátného vědra; vědro bylo nalezeno na lodi Vikingů (9. stol.; Norsko);

14) krychlová soška Senusreta-Senebefni (2. tis. př.n.l.; starověký Egypt).

Mnohem později, když ve starověkém Egyptě začali zpodobňovat bohy jako personifikované sochy, stavěli postavy bohů na krychli, to aby zachytili jejich božskou podstatu. A jestli bylo nezbytné ukázat na spojení mezi pozemským a nebeským (božským), stavěli sochu na krychli, která byla umístěná na plochém čtverci. Pokud byla postava umístěna jednoduše na plochém čtverci, pak to označovalo výhradně pozemský aspekt bytí. Takové prvotní krychlové sochy (a také jejich druhy rombického typu) byly svého času hojně rozšířenými kanonickými sochařskými výjevy nejen ve starověkém Egyptě, ale i v dalších koutech světa.

Anastasia: Skutečně, na podobné postavičky božstev, sedících v pozici *podobající se krychli*, jsem nejednou narazila mezi archeologickými nálezy, objevenými v nejrůznějších koutech světa. S takto pokrčenýma nohama a rukama na kolenou také sedí postavičky, které byly vytvořeny někdy v období paleolitu (tak zvaná „Velká matka“). Podobné postavičky byly nalezeny mezi vykopávkami, patřícími k Harappské civilizaci. A krychlové postavičky starých indických a čínských bohů?! A o četných artefaktech Aztéků, Olméků a Májů v Mezoamerice ani nemluvím! Na území

slovanských národů byly rovněž nalezeny postavičky *Veliké Pramatky* z dob Tripolské civilizace, na jejímž lůně je zobrazen kosočtverec s kosým křížem uvnitř a středovými body! V dalších variantách se znázorňovala s konkrétními symboly useknuté pyramidy, nebo se dvěma propletenými hady, kteří, vzhledem k indiánským znalostem o síle „Hada Kundaliní“, symbolizují tvořivou sílu duchovního zrození člověka.

Rigden: Abychom to trochu přiblížili, dva hadi, propletení do klubka, byly u starověkých národů jedním z prvotních symbolů *umírání* a *vzkříšení* přírody, její *obnovy*. Hadi (například užovky) se na podzim ukrývají pod zem, stáčejí se v norách do velkého klubka, upadají do zimního spánku a na jaře se probouzí a vylézají z nor (ze země). Proto sloužili jako asociativní příklad lidem, toužícím pochopit, co je to reinkarnace, umírání a vzkříšení člověka v cyklu přerodu jeho Duše.

Anastasia: Ano, mnohé národy, zejména na Východě, uctívaly hady jako symbol, spojený s plodností, ženským principem, zemí, vodou a také Moudrostí. Podíváme-li se na ty znalosti v duchovním kontextu, všechno je na svém místě. Co se týká Tripolské civilizace, je zajímavé, že právě keramické džbány s posvátnou symbolikou byly především *rombického tvaru*. Podíváme-li se pozorně na archeologické nálezy, můžeme zjistit, že se na takových džbánech znázorňovaly významné symboly a znaky duchovního rozvoje: kruh, půlměsíc (se špičkami vzhůru), spirály, trojúhelníky (pyramidky), vlnití hadi (klikaté dělicí linie, spojení s vodou, tedy *jiným světem*), čtyřcípé kříže, „slunce a luna“, čtyři „slunce“. Navíc, podle údajů archeologických vykopávek měli v každém tripolském domě

posvátný „oltář“ křížového tvaru (ve tvaru kosého kříže), kde zapalovali první oheň pro pec. Je to tentýž symbol ohně - Duše a čtyř Bytostí!

Rigden: S tvarem kosočtverce se ve starověkých ornamentech setkáváme často. Nazývali ho symbolem Jednoty Země a Nebe, spojovali jej s lilií, lotosem…

Anastasia: Dokonce, když se budeme zabývat etymologií slova „kosočtverec“, narazíme na celkem zajímavá fakta. To slovo je utvořeno od řeckého slova „rombos“, které označuje „vlček, magické kolo, buben“. Ve spojení s tím stačí, abychom si vzpomněli na to, jakou důležitou úlohu hrál v magických aktech buben, třeba u šamanů. Takový buben byl přitom obvykle pomalován všemi hlavními symboly a znaky.

Rigden: Naprosto správně. Mimochodem, předpokládalo se, že z něj šaman jednou rukou vyluzuje *posvátný Zvuk* a druhou rukou se při tom drží křížového podstavce bubnu, který měl zpravidla tvar *kosého nebo rovnostranného kříže*. Podle symboliky protnutí kruhu a kříže vzniká osm úhlů (osmiúhelník). U Bílých šamanů Sibiře se objevovala pověra, „posvátná znalost“, že když se uvede do pohybu čtverec, tedy znaky čtyřech živlů, mohou se změnit na znak věčnosti (kruh)… na Západě v antické mytologii Řekové tento proces nazývali kvintesencí (z latinského slova „quinta essentia“ – „pátá podstata“), teorií pátého elementu.

Anastasia: Správně, nazývali ho také „prvotním éterem a „božským“, „věčným“ i „vznešeným“

(nebeským, nacházejícím se ve výšce). Aristoteles kvintesenci definoval jako nejjemnější element, základní podstatu, substanci celého nadměsíčního světa na rozdíl od čtyř elementů podměsíčního světa, které jsou vystaveny cykličnosti vzájemné proměny („vzniku a zničení"). Všechno je tak prosté! Zdá se, že všichni mluví o tomtéž, ale jen jinými slovy.

Rigden: Ovšem, nic složitého tady není, když víš! Když dosáhneš pochopení, všechno se stane jednoduchým. Co se týká šamanů, poznamenala jsi to naprosto správně. Tehdy byly znalosti a podobná forma jejich předávání pro různé národy samozřejmé. Ale ještě mnohem dříve o těchto základních znalostech věděla většina lidí v lidské společnosti a lidé nepotřebovali doplňující vysvětlení, dokonce i když žili na různých koncích planety.

Tak tedy, socha ve tvaru krychle symbolizovala vítězství duchovní povahy člověka nad tou materiální, to znamená vítězství Duchovního principu nad Živočišným. Také označovala duchovně zralého člověka, připraveného vnímat božské Slovo. Boží slovo se tehdy považovalo za *neslyšitelný Zvuk, díky němuž Bůh „promlouvá" k člověku, za duchovní osvícení člověka v chápání Jediného.* Proto někdy znázorňovali bohy s otevřenými ústy, ale nejčastěji na jejich krychlových sochách umísťovali odpovídající znaky. Později, když se objevily hieroglyfy, začali vyrývat provolání k Jedinému, který měl neviditelnou podstatu.

Anastasia: Předpokládám, že čtenáře bude zajímat, že lidé v těch dávných dobách ještě věděli o Prvotním Zvuku.

Rigden: Ovšem, že věděli. To jsou základní duchovní Znalosti... Co znamenal právě hieroglyf ve starověkém Egyptě? Původně ho považovali za posvátný znak, „božské slovo“, znak, označující Zvuk. Hieroglyfy se přitom psali v jisté posloupnosti, seskupovaly se do nejrůznějších *čtvercových* a *pravoúhlých* tvarů, což mělo také svůj smysl. Takovému způsobu psaní učili pouze v chrámových školách, nazývaných „Domy života“. Připomenu, že symbolem „života“, „věčného života“ byl u Egypťanů znak ankh, který také nazývali „klíčem života“, „klíčem k věčnosti“. Tento svérázný kříž jako symbol nesmrtelnosti spojovali s vodou (*jiným* světem). Nebyl znám pouze egyptské kultuře, ale i civilizaci Májů, starým evropským národům, třeba Skandinávcům.

Obrázek č. 99. ***Staroegyptská soška „Písař se svitkem“***
(19. – 18. stol. př.n.l., Starověký Egypt; Státní muzeum výtvarného umění A. S. Puškina, Moskva, Rusko).

Tak tedy, je pozoruhodné, že sami písaři starověkého Egypta, kteří zaznamenávali posvátné znaky, je obvykle znázorňovali v pozici lotosu (vsedě se zkříženýma nohama) na *čtvercovém plochém kameni*. Pozici lotosu v minulosti nazývali také „pyramida“.

Egypťané měli ke Zvuku jako posvátnému symbolu projevu neviditelného Jediného, který stvořil vše, zvláštní vztah. Odtud u nich vznikla i taková představa, zaznamenaná v legendách, o tom, že Zvuky probouzí Vesmír, neprobouzí jen Duši, ale i to nejkrásnější v ní – spojení s neviditelným Jediným.

Anastasia: Patrně i proto si ve starověkém Egyptě vážili hudby jako veliké tvořivé síly. Dochovaly se zmínky o tom, že při některých náboženských ceremoniích pověřovali pouze ženy tím, aby naplnily prostor posvátnými zvuky, třeba kněžky bohyně Isis, Hathor, na jejichž hlavách se, mimochodem, nacházel znak **AllatRa**.

Rigden: To všechno jsou ovšem pouze vnější obřady, které nicméně symbolizovaly právě tvořivou sílu božského principu Allat, projevujícího sílu Boha (Prvotní Zvuk tvoření) skrze znak **AllatRa**. Ale to nejdůležitější na celém tom teatrálním aktu asociativního předání duchovních Znalostí je vnitřní stav věřících a funkční znak, který vidí masy lidí.

Později, když se Znalosti začaly vytrácet, je lidé začali ve srozumitelné podobě obnovovat pro další pokolení. Tehdy se stalo populárním další znázornění Veliké bohyně Matky, ale již ne ve tvaru krychle, ale v podobě *Sedící ženy* na úhlu rovnoběžnostěnu, kvádru

(šestihranu, který má, stejně jako krychle, protilehlé úhly, jež symbolicky označují 6 dimenzí, rovné a rovnoběžné). Přitom se zdůrazňovalo to, že bohyně *sedí* právě *na vrcholu* té symbolicky znázorněné krychle jako značka nebo ornamentní odloučení jednoho z vrcholků krychle. Nohama se bohyně opírala o *čtvercový plochý kámen*. To všechno symbolizovalo spojení mezi Zemí a Nebem. Na hlavu Veliké Matky se konstantně umísťoval znak **AllatRa**, který sehrál klíčovou roli v duchovní aktivizaci člověka, který se na něj díval.

Do rukou *Veliké Matky* začali umísťovat duchovní symboly. Do levé ruky jí například ukládali znak Ankh („*klíč k věčnosti*") a do pravé ruky *lotosový květ* na dlouhém stonku (někdy bohyni vypodobňovali tak, že drží v obou rukách symbolická označení Pravé a Levé Bytosti jako znak vítězství nad Živočišným principem, které byly později nahrazeny berlou). Lotos byl původně symbolem duchovních Znalostí, duchovní praktiky, tvořivých sil, dokonalosti, věčnosti v Jediném. Proto ho nazývali posvátným květem (Znalostí) zářícího Jediného (Ra). Mnozí bohové (a nejen starověkého Egypta) se znázorňovali, jak sedí na lotosovém květu.

Mimochodem, jak jsem již kdysi zmiňoval, právě **lotos byl jedním z prvních symbolů nesmrtelnosti, vzkříšení** u různých národů, ve významu duchovní přeměny člověka. To se následně tak či onak odrazilo v náboženských představách nejrůznějších kultur, třeba staroindické, staroegyptské, asyrské, fénické, chetitské a dalších. Jestli přitom zobrazovali poupě lotosu, znamenalo to potenciální možnosti (člověka)

v životě. Jestli se zobrazovala zralá semenná tobolka lotosu, která má tvar obrácené useknuté kuželovité pyramidky, označovalo to výsledek skutků člověka vykonaných za jeho života, svérázný „plod“ (výsledek) po jeho smrti. Byl-li onen stonek se semennou tobolkou v rukou božstva, znamenalo to plodící síly tvoření. Navíc lotos často vyobrazovali spolu s Velkou Matkou (jak ji nazývají vědci – bohyní Luny), proto ho později začali symbolicky malovat ve tvaru číše.

Tak tedy, lotos v rukou Matky-Panny staroegyptské kultury symbolizoval mravnost, duchovní plodnost, panenskou čistotu tvořivé božské síly ženského principu. Později se objevovaly různé interpretace lotosového květu v rukou Veliké bohyně: hůl (žezlo duchovní moci nad hmotou, ovinutá hadem nebo dvěma hady, rozkvetlé žezlo), *znalosti* v podobě *rozevřeného svitku (otevřené knihy)*. Později začali bohyni Isis vyobrazovat následovně: dlaň pravé ruky si tiskne ke sluneční pleteni, levou rukou drží Kojence (Syna Jediného), jehož jméno je Hor, což znamená „Ten, který je z Nebe“. Hor, jako tvořící bůh, se obvykle zpodobňoval s hlavou sokola.

Anastasia: Ano, již jsme to zmiňovali v našem rozhovoru, že v mytologii národů světa sloužil pták odedávna jako asociace, spojená s duchovními představami: Duchovní Bytosti, „jež přišla z Nebe“, „*z jiného světa*“ a také s Přední Bytostí člověka. Zobrazení křídel jako takových bylo u mnohých národů označením spojení s jinými světy, dimenzemi, symbolem pozvednutí Duše na Věčnost duchovního světa po smrti těla v materiálním světě. Obraz ptáka se stal archetypem všech okřídlených bytostí.

Obrázek č. 100. **Znázornění sošky bohyně Isis a Kojencem Horem**
(12. stol. př.n.l., starověký Egypt; muzeum „Ermitáž“, Sankt-Petěrburg, Rusko)

Rigden: Naprosto přesně. Navíc byli ptáci také atributy bohů, ztělesňujícími boj světlých a temných sil, působících v neviditelném světě a sklánějících volbu člověka na jednu ze stran. Proto zasvěcenci odedávna měli ptáky symbolicky rozdělené. Třeba *sokol* symbolizoval světlé síly, duchovní bystrozrakost a odvahu. *Orel* symbolizoval temné síly, boj o materiální moc. Ale v lidské společnosti kvůli napodobování a nechápání

podstaty symbolů prakticky došlo ke splynutí symboliky těchto ptáků, kteří se prakticky navzájem zastoupili. Leč moudrému člověku stačí pohlédnout na současnou symboliku státních standart a mezinárodních organizací. Jestlipak tam najde mnoho sokolů? Pravděpodobně, že ne, ale zato kolik uvidí orlů, bezpočet! To všechno je pouze nepřímé potvrzení mnohočetných faktů toho, na jaké hraně stojí dnešní lidstvo, kdo mu vládne a jaká síla ve světě vítězí.

Anastasia: Vysoký let sokola Egypťané asociativně srovnávali s letem Duše v nebeských sférách. Předpokládalo se, že Hor jako Syn Osirise a Isis byl přizván do lidského světa proto, aby spojil Zemi a Nebe, kvůli utkání se silami Temnoty. Ztělesnění životní síly a Duše – „ba“ – to představoval obraz sokola s hlavou člověka. A některé bohy naopak znázorňovali jako člověka s hlavou sokola.

Rigden: Správně. Jako člověka s hlavou sokola odpradávna zachycovali takové bohy starověkého Egypta jako třeba Ra, Montha, na jejichž hlavách se nacházel znak *kruhu*. Jejich symbolem byl okřídlený sluneční disk (*kruh*). Nejenže byl atributem egyptských bohů Ra, Montha, Hora, ale později, jak jsem již připomínal, byl také symbolem bohů jiných národů, třeba starého perského boha Dobra – Ahura Mazdy.

Tak tedy, vraťme se k tématu symboliky Veliké Matky a krychle. Jméno bohyně Isis znamená v překladu ze staroegyptského jazyka do řečtiny „trůn“, „sedadlo“. Naopak řecké slovo „thronos“ znamená „sedišče, vyvýšenina“. Bylo také spojeno se starodávnými znázorněními Veliké Matky (v pozici Vsedě) ve tvaru krychle.

Obrázek č. 101. ***Znázornění staroegyptského sokola***
(detail náprsního přívěsku; 7. stol. př.n.l.; starověký Egypt)

Hieroglyf, spojený se jménem Isis, také vyhotovovali jako boční projekci plochého čtvercového kamene, kvádru s důrazem na to, že bohyně *sedí* právě *na* jeho *vyvýšení (úhlu)*. Tento trůn (sedišče) také často umísťovali na hlavě Isis jako označení jejího jména, jednoho ze starodávných epitetů Veliké Matky, spojeného s duchovním pozvednutím, se symbolickým svatým místem, spojením Nebe a Země. Tak se symbolická krychle stala trůnem.

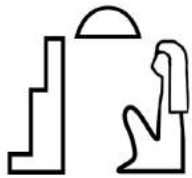

Obrázek č. 102. ***Staroegyptské hieroglyfy bohyně Isis***
(první symbol — projekce trůnu z profilu)

No, a teď stačí vyznačit analogické názvy toho, jak se v různých náboženstvích nazývá místo *přiblížení k Bohu*, k nejvyššímu *osvícení v sebezdokonalování*, a mnohé se stane zřejmým. Buddhu třeba vypodobňovali na „trůnu“, jenž se podle epitetů nazýval „lotosovým“, „diamantovým“. V křesťanství používali místo slova „trůn“ smyslově podobné slovo „prestol“. Staroslovanské slovo „prestol“ pochází od slova „stol“, „stlať“, a to ve významu „místo na sezení“, či dokonce „trůn“ (jako spojení s nejvyšším). Proto také existuje výraz jako: „Prestol Boží, to je Nebe“.

Anastasia: Prestol (*čtyřúhelníkový stůl* s ostatky svatých, *zakrytý přehozem*) je hlavním příznakem pravoslavného chrámu. Stojí *uprostřed oltáře*. Mimochodem, je zajímavé, že mnohé typy oltářních kompozic představují právě *Bohorodičku na trůně*.

Rigden: Naprosto správně... Ale stojí za zmínku, že jedna věc je znázornění bohů s typickou symbolikou pro předání duchovních znalostí a další věc jsou lidé s jejich touhou materiálního napodobování a moci. Během rozvoje politického a žreckého institutu moci v lidské společnosti, mocipáni, kteří napodobovali stará zpodobnění bohů, „sedících na trůně“, nezapomněli i sebe obklopit symboly „boží slávy“, často ani nechápali jejich původní podstatu. Nebudu tady vůbec zmiňovat civilizace Východu (Asie) a Západu (Mezoameriky), v jejich historii se objevuje dostatek podobných faktů. Jednoduše uvedu jako příklad letopisné pověsti o „carských regáliích“ na Rusi, o tak zvaném „Monomachově trůnu“, který se dochoval dodnes.

Carský prestol dříve nazývali „Carské místo“. Byl to symbol nejvyšší moci. Umísťovali ho nejen v knížecích síních (v palácích), ale i ve chrámech. V chrámu ho přitom zpravidla umísťovali po pravé ruce Carských vrat ikonostasu v podobě *stanové střechy* (pokrov) *na čtyřech sloupech*, kde se nacházelo ohrazené *sedišče* za samostatným vstupem. Jako *podpěry* tohoto *pyramidovitého trůnu* sloužily postavičky *čtyř zvířat*. A jakých zvířat? „Lev nemilosrdný (zvíře nestvůra), hyena – kruté zvíře… a dva oskrogana: jeden je uzlovitý a hrbolatý, ан въторъ ятна испълнъ доже до краи.“

Obrázek č. 103. ***Trůn Monomacha***
(rok 1551; Uspenský chrám, Moskevský Kreml, Moskva, Rusko)

Anastasia: Jinými slovy, podpory trůnu tvořila domnělá označení všech čtyř Bytostí člověka? Lev a hyena jsou boční Bytosti a to, co je uzlovité a hrbolaté, to je určitě Zadní bytost. A co znamená v překladu ze staroslovanštiny poslední fráze?

Rigden: „...a druhý naplněn světlem až po okraj (krajní mez, vrchol)“.

Anastasia: To je přesně o Přední bytosti! Tady je vidět, že ani staroslovanský jazyk není marné znát.

Rigden: A co se týká čtyř Bytostí, pro staré Slovany, jak jsem již zmiňoval, to nebyla žádná novinka. Jejich stará božstva, která v období šíření křesťanství začali nazývat pohanskými, odrážela zcela všechny ty znalosti, zformulované v asociativní podobě, která byla lidem srozumitelná. Vezměme si třeba slovanského boha „Strobož´“ - Striboga – boha čtyř větrů. Kořen jeho jména pochází od slova „stroiť“ („budovat“) a jeho hlavní funkcí se stanovovalo „budování Dobra“. Čtyři větry různých ročních období označovaly alegoricky čtyři Bytosti člověka, ty neviditelné rozumné prostory, které se v něm pokoušely vládnout. Tři z nich jsou přitom točící se *vichry*, vytvářející kvílení a svištění, co se v rychlém tanci nesou „za zvuků nebeských chórů“. Proto si lidé později v národním folklóru (ruských zaříkadlech) vymýšleli zaklínání proti „strašnému čertu, divokému vichru,... letícímu hadu, ohnivému“. A jarní vítr se asocioval s Přední bytostí, s prvními jarními ptáky, zvěstovateli „dobrých duchů“, „zpěvem a hudbou nebes“. Takže všechny nástroje byly člověku dány, aby „si v sobě vybudoval Dobro“. Ostatní již záviselo na lidské volbě.

Anastasia: Ano, vypadá to, že dávní Slované měli asociativní představy o podstatě prostorové konstrukce člověka a jeho duchovní složce velmi blízko pravdě. Vždyť vítr jako živel hmatatelného prostoru nejblíže ze všech charakterizuje neviditelnou podstatu čtyř Bytostí!

Rigden: A co je vzhledem k dávným Slovanům ještě zajímavější, jejich znalosti nebyly zaznamenány pouze v mytologii, ale i v architektonických stavbách! Dlouho před křesťanstvím na Rusi existovaly budovy chrámů, které později začali nazývat „stanovými“ („šatrovými“). Staroruské slovo „шаторъ“ pochází z turkického „šatyr“ – „stan, přístřešek“. Abychom to ještě upřesnili, máme také staré indické slovo „chattram“, které znamená „zástěna, závěs“ a bylo spojeno s významem „otevírám, zavírám Světlo“.

Anastasia: Otevírám, zavírám Světlo“? To v duchovní interpretaci v podstatě znamená „klíč k nebesům“?!

Rigden: Ano, správně. Tak tedy, stanovou střechou ve staroruském stavitelství nazývali *návrší* centrických staveb ve tvaru čtyřstěnné či osmistěnné *pyramidy*, kterou završovali věže, chrámy a dokonce i přední vchod obyčejného vesnického domu. Byl to symbol, vyjádříme-li to současným jazykem, aktivního usilování člověka o duchovno (Nebe). V podstatě ta konstrukce představovala „*osmistěn na čtyřstěnu*“, umožňující udělat přechod z čtvercového *základu* chrámu na *osmistěnné návrší* (stanovou střechu), na němž stála malá *hlávka* jako kopule ve tvaru *polokoule*.

Anastasia: Kopule ve tvaru *polokoule*?! „Na osmi stěnách je návrší s odkazem na hlávku?! Takže je to právě *vrchol krychle, postavené na úhel*?! To jsou skutečné architektonické symboly pilířů Světla!

Rigden: Mimochodem, od slova hlávka pochází staroslovanské slovo „hlav*a*“ jako označení počátku všeho, základ, nejvyšší: hlava kolektivu, hlava domu, hlavička nadpisů na březové kůře, a následně i knih a podobně. Na samotném člověku se za „hl*á*vku“ považovalo *temeno* hlavy, vrcholek člověka.

Anastasia: Na temeni hlavy vždy vyznačovali čakru „Tisícilístek“, nebo jak ji v Indii nazývají – čakra „Sahasra*Ra*“, což v překladu ze sánskrtu znamená „Tisíc lístků lotosu“. Je to *sedmá* čakra člověka. Zajímavé je, že se hinduisté domnívají, že právě zde se Duchovním vědomím blokují projevy živočišné podstaty člověka, které svazují Duši pozemskými touhami a přáními, Duši, jež usiluje o Věčnost. Právě s pomocí této čakry dochází k Jednotě s Nejvyšším, jako finální etapa duchovního růstu Duše v tělesné schránce. Právě zde se, podle názorů duchovních asketů Indie, probouzí tvořivá síla Kundaliní („Had Kundaliní“), pozvedá se skrze šest čaker, zakončuje svou pouť, dochází k prozření, jednotě s nadvědomím, Duše s Bohem (Nejvyšším Jediným).

Rigden: Také stojí za to, abychom věnovali pozornost tomu, jakým symbolem se u nich tato čakra vyznačuje. Má tvar průzračného diamantu, z čehož později také vzešly názvy „lotosový, diamantový trůn“ Buddhy.

Anastasia: Pokaždé, když narazím na starodávné znalosti indoevropských národů, se nepřestávám podivovat jejich moudrosti a hloubce poznání duchovní podstaty.

Rigden: Tyto znalosti měly odedávna různé národy, včetně těch, které žily na dnešním slovanském území… Co s takovou výstavbou bylo přitom ještě typické pro starověké ruské chrámy? Svou vnější symbolikou a rozpětím stavby vytvářely velmi silný dojem. Co se ale týká vnitřního prostoru, byly tyto chrámy nezvykle malé a *nebyly předurčeny* „bohoslužbám“ *pro mnoho lidí.* V tom vnitřním úzkém prostoru chrámu se zdůrazňovala zejména jeho *neuvěřitelná výška nad křížením.* Často byly podobné chrámy zasvěceny právě *Pramatce* toho či onoho lidu jako tvořivé božské síle ženského principu, proto jejich vnitřní prostor také symbolizoval cestu duchovní dokonalosti v samotném člověku.

Anastasia: Staré národy, žijící kdysi na současných slovanských územích, doopravdy měly velmi bohatý duchovní odkaz, o čemž svědčí archeologické vykopávky s odpovídajícími duchovními symboly a znaky, datující se ke 12. – 4. tisíciletí před naším letopočtem. Jednoduše je patrné, že se dnes někomu velmi hodí, aby se lidé, kteří dnes tato území obývají, mylně domnívali, že jejich předkové pochází z „divokých kmenů“, které neměly žádné duchovní dědictví.

Rigden: Stojí za to, aby se lidé zamysleli, proč jim a jejich potomkům vnucují takový „názor“, proč se dělá vše pro to, aby se sami lidé nezajímali o nic víc, než je mocnáři určeno, že „by měli znát“. Proč i s dnešními

technickými možnostmi civilizace světoví žreci pokračují v informačních útocích na vědomí lidí a dělají z nich „hloupého Honzu, který si ani nepamatuje na své předky“?

Anastasia: Ano, probudí-li se slovanský lid ze svého duchovního spánku, bude se řídit štědrostí své Duše, duchovně probudí i další národy a toto celonárodní probuzení se odrazí na celém světě...

Kdysi jste mi říkal zajímavou informaci o „Zjevení“ Jana. Konkrétně o tom, jak byla napsána historie Apokalypsy, jak Jan využil informace židovských žreců, kteří mnohé převzali ze starých řeckých legend, náboženských představ východních národů, včetně egyptských a babylonských mýtů. Všechno jsem to zaznamenala v knize Sensei ze Šambaly. 4. díl. Tak tedy, jak jste již zmiňoval, Jan také psal o prestolu, stojícím na nebi, na němž byl „*Sedící*“. Co je ale mnohem důležitější, také psal o těch *čtyřech* apokalyptických zvířatech, stojících kolem trůnu!

Rigden: Ano, i u Jana se objevoval „*Sedící*“, „ten, který seděl na trůnu, byl na pohled podobný kameni jaspisu a karneolu, a kolem trůnu byla *duha*, na pohled podobná smaragdu“. Ovšem, všechno je stejné. Opět tytéž *barvy* kamenů, symbolizující bohyni Isis a další Průvodce Allatu. Opět ten „trůn stál na nebi a na něm byl Sedící„... před trůnem bylo také skleněné moře jakoby z křišťálu“ a „hořelo sedm ohnivých pochodní před prestolem – podstata sedmi duchů Božích.“ „Uprostřed trůnu i kolem trůnu čtyři bytosti plné očí zepředu i zezadu. První bytost byla podobná lvu, druhá býku, třetí měla tvář jako člověk a čtvrtá

se podobala letícímu orlu. Každá z těch čtyř bytostí měla dokola po šesti křídlech a v sobě plno očí. Bez přestání, dnem i nocí, říkaly: „Svatý, svatý, svatý je Pán Bůh Všemohoucí, který byl, který je a který přichází.“ A kdykoli ty bytosti vzdají slávu, čest a díky Sedícímu na trůnu, Živému na věky věků, padne těch čtyřiadvacet starců před obličejem Sedícího na trůnu, klanějí se Živému na věky věků a pokládají své věnce před trůn se slovy: „Hoden jsi, Pane a Bože náš, přijmout slávu a čest i moc, neboť jsi stvořil všechny věci, z tvé vůle byly stvořeny a trvají.“ Jan jednoduše využil informace židovských žreců. Ty zas většinu těchto znalostí okopírovali z legend jiných národů. Přisvojili si je samozřejmě kvůli vytvoření koncepcí, vycházejících z rozumu a formování vlastního náboženství.

Pouze jako základ si vzal námět, který přirozeně nebyl o tvořivé síle Allatu pro žijící lidi, ale o Soudu, který po smrti fyzického těla čeká na každého člověka. Starověcí Egypťané to nazývali „posmrtný Soud nejvyššího boha Osirise“ (jehož ženou byla bohyně Isis). O Osirisovi jsem již kdysi vyprávěl. Jeho jméno znamená „*Ten, kdo se nachází na vrcholu*“. Považoval se za vládce záhrobního světa, který vynáší Soud nad Duší každého člověka po pozemském životě a rozhoduje o jeho dalším osudu. V dnešní variantě překladu textu papyru, v němž se vypráví o „posmrtném Soudu“, zní epiteton člověka, jenž se dostává k onomu „Soudu“, celkem legračně – „čerstvě zemřelý“. Jak se říká, jak člověk vnímá život, tak to i překládá do jiného jazyka. Kdysi se Egypťané domnívali, že život pokračuje i po smrti fyzického těla, pouze v jiné formě a v jiném prostoru. Tyto představy se zakládaly na Znalostech, které se kdysi dávaly všem lidem. Místo Soudu

(*přechodný stav člověka po fyzické smrti*) v „záhrobí“ nazývali Egypťané „Veliký Dům Dvou Pravd“. Osiris se u Soudu jako Bytost z vyššího duchovního světa symbolicky vyobrazoval *Vsedě* na *krychlovém* „trůnu“, nohama se opíral o *čtvercovou* podstavu. Soudí z *vrcholu* krychle, na níž obvykle ukazuje označený úhel krychle. U Soudu (ve Velikém Domě Dvou Pravd) jsou také přítomni *čtyři* ochránci trůnu Osirise...

Anastasia: Vzpomínám si, že jste mi jednou ukazoval kopii papyru s vyobrazením Osirisova Soudu. Byli tam *čtyři* ochránci trůnu Osirise v záhrobí, kteří před Soudcem stáli na lotosovém květu.

Rigden: Naprosto správně. Podle legendy jsou syny Syna Osirise – Hora (tedy „Toho, kdo je z Nebe“). Každý z nich se nachází pod ochranou určité bohyně, znázorňované v podobě *okřídlené ženy*. Jména synů Hora jsou Imset, Hapi, Duamutef a Kebehsenuf. Imset má *lidskou podobu*, Hapi se vyobrazoval s hlavou *opice*, Duamutef s hlavou *šakala* a Kebehsenuf s hlavou *sokola*. Tato *základní čtyřka* se zmiňuje neustále, i v „Textech pyramid“, v „Textech sarkofágů“, v „Knize mrtvých“ a další nábožensko-magické literatuře starých Egypťanů. Ovšem, mnohé z duchovních znalostí utrpělo různé změny a překroucení kvůli rozumovému chápání s dominancí materiálního myšlení, ale přesto se jakési dozvuky dochovaly.

V původním duchovním smyslu to jsou *čtyři* základní Bytosti člověka. Je to část struktury člověka, reální „Očití svědci“ neviditelného světa, kteří přesně jako palubní černé skříňky v letadle zaznamenávají všechno o tajných i zjevných skutcích Osobnosti, o

jejích myšlenkách, volbě a preferencích během prožitého života. Zadní bytost – Imset – se zpodobňovala v lidské podobě jako symbol veškeré lidské minulosti – minulosti života různých Osobností (subosobností) v pozemských reinkarnacích Duše (u Jana mělo toto „zvíře tvář jako člověk“). Pravá bytost – Hapi – se znázorňovala s hlavou opice (paviána) jako symbol divokosti, života ve stádě, projevu živočišných instinktů, síly, hněvu a agrese (u Jana se toto „zvíře podobá býku“ – zvířeti, které žije ve stádu). Levá bytost – Duamutef s hlavou šakala byl symbolem vysoce vyvinutého živočicha, s bleskovou reakcí, obratnosti, rozumem a vychytralostí (u Jana se toto „zvíře podobalo lvu“). Je také třeba podotknout, že v asociativním obrazu šakala staří Egypťané velmi přesně zachytili základní rysy Levé bytosti během jejího útoku na člověka s pomocí odpovídajících forem myšlenek. Vždyť šakal se také nepozorovaně a hbitě plíží ke své oběti a prudce ji chytá. Odlišuje se drzostí a opovážlivostí náhlých útoků. Při vysokém skoku může dokonce lapit ptáka, který vzlétá ze země vzhůru. Navíc je celkem ukřičený. Když se chystá na lov, vydává takový skučivý nářek. A vyje tak hlasitě, že zvířata, která se nachází poblíž, mu začínají jako odpověď přizvukovat.

A konečně, symbol Přední bytosti – Kebehsenuf s hlavou sokola (u Jana to bylo zvíře „podobající se letícímu orlu“; orel je již změnou žreců). Sokol byl skutečně symbolem duchovní svobody člověka, který na duchovní cestě (do výšin, do Nebe) usiluje o osvobození své Duše. Je to také symbol oduševnění, prostoupení všemi úrovněmi, vítězství nad hmotou. V Egyptě byl právě sokol Králem Ptáků, nebeským principem, jedním z původních projevů, symbolem boha Ra.

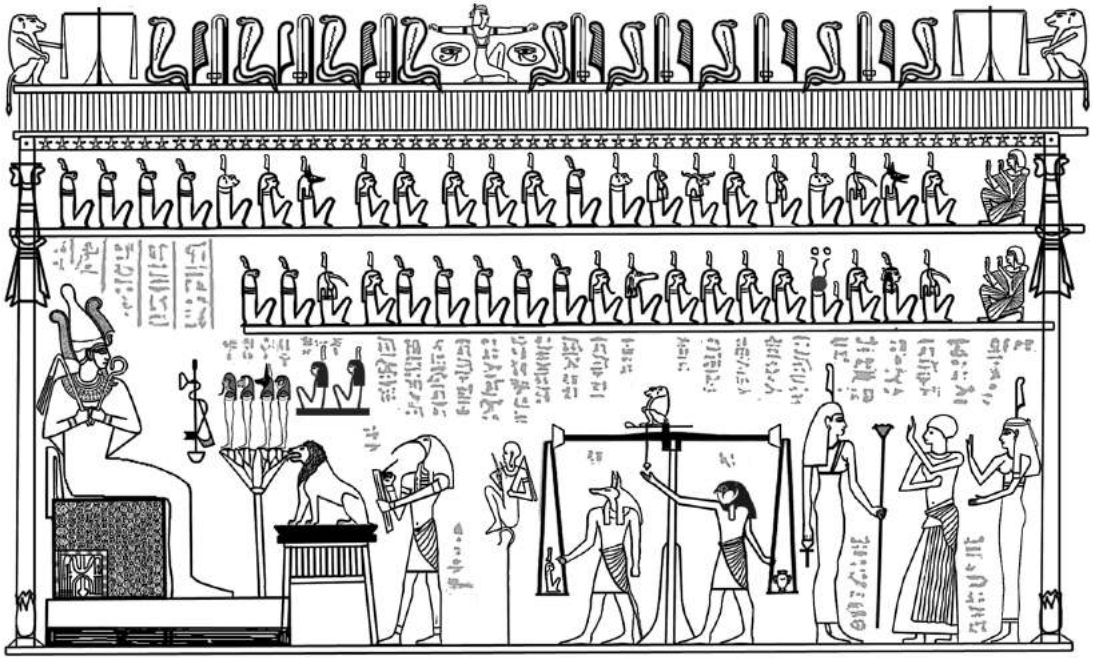

Obrázek č. 104. ***Soud Osirise***
(schéma staroegyptského zobrazení na papyru; 6 stol.př.n.l., „Kniha mrtvých“; Muzeum „Ermitáž“, Sankt-Petěrburg, Rusko)

U mnohých dalších národů, třeba u Inků, byl také solárním (slunečním) symbolem, ochraňujícím duchovní cestu člověka, posilujícím jeho ducha. Přirovnávalo se to ke schopnosti sokola létat dlouho a vysoko, být „blízko ke slunci“.

V „Knize mrtvých“ se tyto čtyři Bytosti také nazývají „vládci Pravdy a Skutečnosti“, „vrchními principy, stojícími za zády Osirida“, „pilíře Šu“ (Šu je podle kosmologických legend „Ten, kdo kdysi zvedl nebe ze země a drží ho; bůh vzduchu, rozdělující Nebe a Zemi“; v sakrálních pověstech o člověku je označením jeho „stínu“ v neviditelném prostoru). Umísťovali je na lotosový květ, později po stranách trůnu, za trůn, nebo před trůn (u Jana – „uprostřed trůnu a kolem trůnu“).

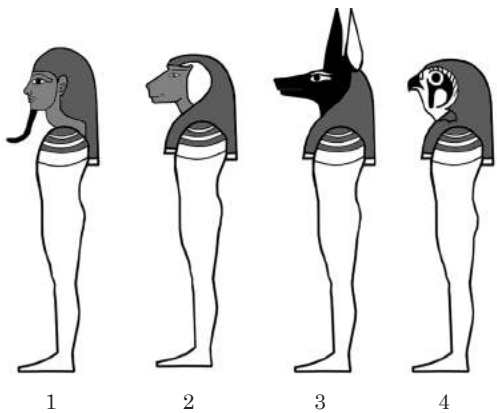

Obrázek č. 105. ***Čtyři bytosti u Soudu Osirida (fragment kresby „Soud Osirida“):***

1) Zadní bytost (Imset) s hlavou člověka;
2) Pravá bytost (Hapi) s hlavou opice (pavijána);
3) Levá bytost (Duamutef) s hlavou šakala;
4) Přední bytost (Kebehsenuf) s hlavou sokola.

Anastasia: Také jste tehdy zmínil, že před „Sedícím na trůně“ (Osirisem) se na ‚oltáři‘ nachází symbolicky zobrazený *Živočišný rozum* v podobě lva, a také odkvetlý lotosový květ. Z toho zůstala prakticky jenom jedna tobolka, na níž stojí čtyři Bytosti.

Rigden: Správně, jak jsem říkal, lotos se v takové podobě obvykle znázorňoval jako symbol duchovního výsledku životní cesty Osobnosti po smrti jejího těla. Rozkvetlý lotos je symbol aktivního života, a když lístky opadají, zůstane podstata – duchovní zrnka, která v sobě člověk nalezl během svého života. Na obrázku papyru je symbolicky zachyceno, že na této „podstatě“ stojí jako Svědci čtyři základní Bytosti. Zjednodušeně řečeno jsou informací o každém prožitém dnu člověka, po jednotlivých vteřinách.

Obrázek č. 106. ***Mlčenliví Svědci před Soudcem, stojící na lotosovém květu***
(fragment kresby „Soud Osirise“)

Označení nad nimi zpravidla odráží symbolické značky počítání „myšlenek a skutků“ (hříchů) člověka, zaznamenaných každou Bytostí. Je to zvláštní pomyslný ukazatel kvantitativního ekvivalentu aktivní dominance každé z Bytostí za život, jež Osobnost prožila. Není možné nic skrýt, všechno skryté se stává zjevným. Ty čtyři Bytosti jsou jako „mlčenliví Svědci“, kteří nikdy nelžou. Veškeré skutky člověka, jeho myšlenky, emoce, prožitky, veškeré svody, to, čím se nechal okouzlit a co si vybral během svého života, jsou pro Soudce evidentní.

Anastasia: Zajímavé je, že na tom starém egyptském papyru bylo ukázáno, že se lidská Duše toho procesu neúčastní, pouze očekává svůj osud podle výsledků svědectví čtyř Bytostí, nacházejících se na misce vah.

Rigden: Ano, obvykle ještě vedle misky vah dodatečně znázorňovali symbol Přední bytosti (figurka s hlavou sokola), ukazovali na její účast při vážení, čímž asociativně demonstrovali, jak byla aktivní po celou dobu života. Jednu z Bytostí Živočišného principu (Zadní, Pravou, Levou) obvykle stavěli vedle protilehlé misky vah, na níž byla postavička bohyně Spravedlnosti a Pravdy (Maat), nebo její atribut – peříčko. Zachycovala se tu ta dominující ze všech Bytostí Živočišného principu, přičemž se ukazovalo, nakolik byla aktivní během života člověka. Nejčastěji na tom místě znázorňovali právě Levou bytost (postavička s hlavou šakala). Považovali ji jako nejstarší (vedoucí Zadní a Pravé Bytosti) a nejchytřejší bytost Živočišného principu člověka.

Obrázek č. 107. ***Vážení Duše***

(fragment obrázku „Soud Osirida“): na misce vah, jíž se drží postava s hlavou šakala (Levá bytost; Duamutef), se nachází postavička bohyně Spravedlnosti a Pravdy (Maat); na misce vah, jíž se drží postava s hlavou sokola (Přední bytost, Kebehsenuf), se nachází staroegyptský symbol zobrazení Duše; nad miskami se nachází bůh Thovt (bůh Moudrosti, počítání a písma, „vládce času“), kterého staří Egypťané zobrazovali jako paviána; podle legendy zapisoval Thovt dny narození a smrti lidí, vedl kroniky a u Soudu zapisoval výsledek vážení Duše každého člověka.

Anastasia: Pokud bychom vycházeli z duchovních Znalostí, vypadá to, že dané Bytosti v člověku zpočátku provokují ty či ony myšlenky za jeho života a potom, podle jeho Volby, zaznamenávají, na co se nejvíce soustředil a čemu věnoval nejvíce své životní síly. A po smrti pak u Soudu „donáší“ na Osobnost, abychom tak řekli, se všemi pikantními podrobnostmi?!

Rigden: Tak to je. Popravdě se tento Soud neodehrává tak, jak si to lidé vymysleli, když ostatním vysvětlovali procesy neviditelného světa skrze asociativní obrazy, srozumitelné obyvatelům trojrozměrného světa. Jsou to prostě procesy, jež jsou pro každou Osobnost neodvratitelné, a dochází k nim...řekněme na energetické-informační úrovni, které ji čekají po smrti fyzického těla.

Anastasia: To znamená, že pokud během života Osobnost volila priority především Živočišného principu a aktivovala převážně svou Zadní a Boční Bytosti, stávala se ve skutečnosti „zapečetěnou" sub-osobností a Duše se opět nořila do materiálního světa Živočišného rozumu, tedy docházelo k její reinkarnaci a opětovnému uvěznění do materiálního těla...

Rigden: Zcela správně. Duši opět zavírali, řekněme jazykem náboženství, do „pekla". Ve starověkém Egyptě se to symbolicky zobrazovalo jako požírání (polykání) Duše příšerou jménem Amat. Tato nestvůra svojí podobou ztělesňovala živočišný svět Rozumné materie, přičemž s označením trojrozměrnosti dimenze, do níž byla Duše odeslána. Konkrétně měla Amat rysy tří zvířat: krokodýla, lva a hrocha. Zjednodušeně řečeno, Duše odcházela na reinkarnaci a dostávala se znovu do pozemského života trojrozměrné dimenze.

Pokud za života člověka „převládala" aktivace Přední bytosti, pak se „Duše osvobozovala". Podle staroegyptských náboženských představ ji odesílali na „Sluneční bárce", kterou také nazývali „Bárka věčnosti", „Bárka milionů let" do Iaru (Ialu; pole blahoslavených, „ráj"), tedy do jiného, duchovního světa.

Anastasia: Přihlédneme-li k tomu, že kdysi staří Egypťané, stejně jako i další národy, třeba Tripolská civilizace, znázorňovali „Sluneční bárku“ v podobě znaku **AllatRa** (půlměsíc s kruhem, „úsměv Ra“), dostáváme velmi zajímavé srovnání. Ten, kdo tehdy přinášel tyto Znalosti, očividně věděl o dimenzích Vesmíru a duchovním světě mnohem více, než co se později objevilo v náboženských koncepcích a představách těchto národů.

Rigden: Všechno to je a všechno to bylo vždycky. Celá ta symbolika reálných energetických procesů, k nimž dochází, když Osobnost s Duší opouští tělo po jeho fyzické smrti. Prostě se to všechno objasňovalo duchovně nezralému člověku, logice jeho materiálního rozumu, na asociativních příkladech trojrozměrného světa, srozumitelných tehdejší společnosti.

Anastasia: Ano, a tudíž „tam“ již nic změnit nelze! Co si tady sám vybereš, to „tam“ po zásluze dostaneš. Život je skutečně velmi závažná záležitost. Reálně se životní zkoušky (břemena) dávají podle mojí síly a nic navíc. A co je hlavní, chápu, že ve skutečnosti není složité, abych kontrolovala myšlenky tady a teď, abych ignorovala to provokativní našeptávání zadní a bočních Bytostí. Vždyť všechno je v mých rukou! Já si vybírám, zda je budu poslouchat, nebo ne! Jednoduše je zapotřebí více kontroly z mé strany: pokud se někde projevila vlastnost Živočišného principu – nesmím dopustit, aby se ve mně rozvíjela, musím se v tu chvíli soustředit na pozitivní myšlenky, musím během dne vykonávat více duchovních a tvořivých skutků. O tom se mluvilo po celá staletí. Stačí si vzpomenout na nedávná období. Vezmeme-li třeba řádky z Ježíšova

biblického „Kázaní na hoře“: „Světlem těla je oko. Je-li tvé oko čisté, celé tvé tělo bude mít světlo. Je-li však tvé oko špatné, celé tvé tělo bude ve tmě...“; „...neboť kde je váš poklad, tam je i vaše srdce“.

Rigden: Zcela správně. „Ten, kdo žne je odměněn a sklízí plod v život věčný, proto ty, kdo sejí a žnou, budou se spolu radovati.“ O tom se mluví v takové nebo podobné formě prakticky ve všech tradičních náboženstvích světa, která mají duchovní zrnka. Tak třeba v posvátné knize muslimů, v Koránu, jsou následující poznámky. Nejvyšší stvořil nebe a zemi za *šest* dní, umístil nad hladinou vody Svůj majestátní trůn (*prestol*), objímající nebe i zemi, z něhož vládne svému dílu. „Jeho trůn se nacházel na vodě, aby prověřil, čí skutky budou lepší“ (sura 11, ajat 7). Trůn se přitom označuje dvěma termíny: Kursi (trůn – vyvýšené místo pro sezení) a Arš (Al-arš) (tak se nazývá místo, které zachvacuje všechno jsoucí a nachází se nad ním). Arš (Al-arš) zachvacuje Kursi a nachází se nad ním. Podle muslimských náboženských představ se předpokládá, že Trůn nyní spočívá na ramenou čtyř převelkých andělů, kteří ho drží. Podle pověstí mají ti andělé různé tváře. Jeden má tvář orla, další lva, třetí býka a poslední má lidskou tvář.

V Koránu se také zmiňuje, že anděl Džabrail (předávající prorokům Zjevení Nejvyššího, včetně těch v podobě svitků a knih, a přicházející v případě nutnosti na pomoc) vypráví Mohamedu o duchovních tajemstvích lidské duše, jež svádí svůj boj v prostoru i čase, o odplatě, jež člověka čeká v Soudný den za skutky vykonané na pozemském světě. V 17. súře,

vykládající o vzetí Mohameda andělem Džabrailem na sedmé nebe, se říká následující:

Aját (11)

A člověk vyzývá ke zlu,
tak jak vyzývá k dobru,
vždyť člověk je unáhlený
(ve své nerozumnosti).

Aját (15)

Kdo po cestě správné se ubírá,
sám pro sebe tak činí,
však kdo bloudí,
ten jen proti sobě tak činí.

A žádná duše nákladem obtěžkaná
neponese břímě jiného.
A nepotrestali jsme nikoho dříve,
než byl námi vyslán (k nim) posel
(s varováním o odplatě
a oznámením o správné,
přímé cestě).

Tady bychom měli věnovat pozornost posledním řádkům, z úhlu pohledu již známých Znalostí. Třeba Znalostí o zvláštnostech struktury člověka v šesti dimenzích; o činnosti jeho základních čtyř Bytostí (včetně jejich Svědectví u posmrtného Soudu); o usilování Duše člověka o Věčnost, o jejím „přání“ prožít v materiálním světě „poslední život“; o množství přání vycházejících od Živočišného principu, která uzamykají Duši v „přechodné životy“ a jsou stimulována

třemi Bytostmi kvůli vytvoření podmínek pro realizaci volby člověka.

Aját (18)

Těm, kdož po věcech rychle pomíjivých touží,
pospíšíme dát v něm to, co chceme,
a tomu, komu chceme;
však (až) potom pro ně peklo připravíme,
aby v něm hořeli v ponížení a v zavržení.

Aját (19)

Kdož však si zamiluje život Poslední
a po životě budoucím (ve věčnosti) touží;
usilují o něj horlivě,
jsouce přitom věřící (oddají se Bohu celou duší) –
*blaho*dárně uznáno bude jejich snažení.

Anastasia: Ano, to je velmi hluboké. Vypadá to, že Džabrail vyprávěl o činnosti těchto čtyř Bytostí ve vztahu k člověku. Tedy, pokud bude člověk věnovat pozornost tomu a přát si to, co mu navrhují Pravá, Levá a Zadní Bytosti, pak to žádoucí i dostane. Jen se potom bude muset za svou volbu zodpovídat, a to svými trápeními a tím, že se stane sub-osobností v přerodech („v pekle“, „bude v něm hořet zavržený a opovržený“), jeho Duše bude zatížena novými uvězněními ve hmotě. Jestliže se člověk chce vyrvat z kruhu pozemských reinkarnací a dostat se do Věčnosti duchovního světa a vynasnaží se během svého života v duchovním rozvoji udělat vše, co na něm závisí, aby se pro něj stal pozemský život Posledním, tehdy bude mít šanci, aby byl přijat do duchovního světa...

Ano, moudré verše Koránu opravdu odráží duchovní podstatu, jež se dostala z hlubin věků až do dnešních dnů. Mladí lidé, především mladá pokolení, jsou málo obeznámena s takovou duchovní literaturou různých národů, jako jsou například „Védy“, „Avesta“, „Tripitaka“, „Bible“, „Korán“, stejně jako já v jejich věku. Proto mnozí z nich dokonce ani nevědí, že i v Koránu je informace o Soudném dni.

Rigden: Ovšem, i o Soudném dnu, i o knize všech skutků člověka, vykonaných za celý jeho život, i o vahách spravedlnosti. Třeba v súře 99, Zemětřesení (Az-Zalzalah), (aját 7, 8), se říká: „A kdo učinil dobra alespoň za váhu prášku, uzří je (bude za to odměněn), a kdo učinil zla alespoň za váhu prášku, uzří je (dostane za to odplatu).“ Každý člověk se bude zodpovídat za své myšlenky, skutky a činy. Svět islámu zná dodnes slova Mohameda: „V soudný den člověk neodejde z místa zúčtování, dokud nezodpoví 4 otázky: Jak jsi prožil život? Jak jsi používal své tělo? Jak jsi vydělal a využil svůj majetek? Jak jsi využil své náboženské znalosti?“

Anastasia: V podstatě je to vyúčtování spojené se čtyřmi Bytostmi. Vždyť Zadní bytost (lidská minulost) je to, jak jsi prožil svůj život. Pravá bytost jsou životní instinkty člověka, jak člověk používal své tělo. Levá bytost je touha po moci a četných pozemských přáních. Přední bytost je to, jak se člověk duchovně rozvíjel během svého života.

Rigden: Naprosto přesně. V súře 21, Prorokové, (Al--Anbija), (aját 47) je napsáno: „A postavíme v den zmrtvýchvstání váhu spravedlivou a nebude duše žádná o

nic ošizena; a i kdyby to mělo jen váhu zrna hořčičného, My je přineseme. A my stačíme si jako účetní (nikdo nedokáže spočítat (skutky) lépe, než počítáme My.“

Anastasia: Skutečně lidé vidí pouze vnější religiózní slupku náboženství, která neznají, ale ani se nepokouší proniknout do podstaty duchovních zrnek, která jsou tam uchována.

Rigden: Bohužel, je to tak... Zmínky o dvou cestách Duše – pravdivé a lživé – se objevují i ve starodávné indoevropské mytologii. Dochovaly se i v traktátech „Upanišad“, které se považují za závěrečnou část „Véd“, kde jsou vyloženy sakrální znalosti, vysvětlení tajného vnitřního smyslu duchovní cesty. Toto dílo je základem ortodoxních religiózně-filozofických systémů Indie. Ve starodávném íránském náboženství, zoroastrismu, je posvátnou knihou „Avesta“. V ní se také hovoří o *osobním Soudu* člověka po smrti jeho těla. Konkrétně se tu píše o tom, že posmrtný *osud* člověka záleží výhradně na tom, kolik za svůj život nahromadil *dobrých myšlenek, slov a skutků*. Tři dny po smrti těla míří Duše člověka k Mostu Odplaty (Činvat) k Soudu, který řídí synové Ahura Mazdy – Mitra, Sraoša a Rašnu. Skutky člověka, uskutečněné během pozemského života, váží na vahách Rašnu (duch pravověrnosti; ‚přímý, čestný‘). Mimochodem, podle religiózních traktátů měl Ahura Mazda *čtyři* syny. Byli to Mitra, Sraoši, Rašnu a Aši (Podstata Pravdy, Pravý Zákon Vesmíru; termín „Aši“ se také používal ve smyslu jména bohyně osudu, Pravdy a Spravedlnosti).

Ve starých íránských legendách se zmiňuje, že každý člověk po smrti se u vchodu na onen svět setkával

se svou Daenou v ženské podobě – ztělesněním jeho vnitřního duchovního světa. Jen pravověrným se zjevovala jako překrásná dívka a předpokládalo se, že pravověrný sem vcházel jakoby po čtyřech schodech. Prvním krokem vstupoval do nebeské říše dobrých myšlenek, druhým krokem do nebeské říše dobrých slov, třetím krokem do nebeské říše dobrých skutků a čtvrtým krokem dosáhl „nekonečného světa“. A ti, kdo svůj život vyčerpali pozemskými tužbami, nabyli špatné myšlenky, slova i činy, se považovali za prokleté duše. Takové zatížené duši se Daena zjevovala jako děsivá stařena a duše procházela třemi pekly zlých myšlenek, slov a skutků a nakonec se na čtvrtém schodu objevovala před tváří nejvyššího božstva zla Ahrimana a jeho pomocníky.

Anastasia: Legenda je jen legenda, ale kolik je v ní obsaženo skutečných informací...

Rigden: No, proto se také legendy vytvářely, aby předávaly informace, dokonce i prostřednictvím těch, kdo je nechápou. Čili o tom, tak říkajíc, osobním Soudu, kterému se po smrti svého fyzického těla nevyhne ani jeden žijící člověk, se vypráví v té či oné formě v nejrůznějších světových náboženstvích, třeba v křesťanství, islámu, buddhismu, zoroastrismu, hinduismu. Tyto znalosti jsou a byly prakticky u všech národů světa, jen jsou vyjádřeny jinak. Třeba Slované odedávna pojem „Soud“ používali ve významu osudu a později ve významu božstev, spojených s osudem člověka. Předpokládalo se, že „Soud“ drží ve svých rukou všechno dobré a osudné, že se nelze vyhnout jeho rozsudkům ani rozumem, ani vychytralostí.

Anastasia: Dosud „soud“ u různých národů v interpretaci toho pojmu (stejně jako i ve staroindickém jazyku) označuje „spojení“, „sjednocení“. Třeba u Skandinávců a Němců to slovo dříve znamenalo „průliv, místo, které lze přeplavat“, u Řeků zas znamenalo „úschovnu“.

Rigden: Zcela správně. Mimochodem, v náboženských představách starých Řeků byl nejvyšší bůh Zeus vůdcem bohyní osudu – moir. Lidé se domnívali, že moiru (starořecké slovo „Μοῖραι“ z „μοῖρα“ znamená „osud, úděl“) má každý člověk. V raných náboženských představách tak nazývali neodvratitelný zákon přírody, „božské předurčení“. Podle náboženských představ Řeků vládl Zeus nad zemí i pod ní, konal Soud nad mrtvými. Zmiňovalo se také, že vůli osudu člověka Zeus často neznal, a teprve na zlatých vahách (nebeských slunečních), kde jedna miska vyjadřovala život člověka a druhá jeho smrt, jejich osud poznával. Zeus sám zaujímal k výsledkům vážení neutrální postoj. A pro žijící lidi vytahoval ze dvou nádob dobro a zlo a „naslepo“ je rozdával lidem.

V čínských náboženských představách se vyskytují zmínky o knihách osudu, které jsou uloženy v záhrobí, a kde jsou u každého žijícího člověka vyznačeny jeho hlavní události a délka jeho života. Podle sumero-akkadských náboženských představ se předpokládalo, že „zemřít“ znamená setkat se se svou „šimtou“, to znamená s tím, co neviditelně doprovázelo člověka během celého jeho života a co předurčovalo jeho další osud. Také se zde objevovaly pojmy „šedu“ a „alad“ jako dvě protikladné

síly, vtělené do životní síly člověka a určující jeho charakter a úděl. Slovo „alad“ se přitom používalo ve významu „tvoření“. Takových příkladů bychom mohli uvést poměrně hodně.

Anastasia: Jednou jste říkal, že ani jedna náboženská představa, ani jedno světové náboženství ve starověkém světě by se nestaly mezi lidem tak masovými, kdyby neobsahovaly informace o neviditelném světě, struktuře člověka, o duchovních etapách rozvoje člověka, o odpovědnosti Osobnosti za prožitý život a o varováních týkajících se volby života.

Rigden: Náboženství, to je pouze vnější forma, různorodost, kterou si v různých dobách vymýšleli žreci, především kvůli realizaci vlastních pozemských cílů. Jako základ nadstavby (v této podobě nejrůznějších spekulativních koncepcí) ale posloužily duchovní znalosti, které se v různých národech předávaly z generace na generaci. V opačném případě by tato náboženství nebyla pro lidi atraktivní. Lidé vnitřně, Duší cítí skutečné duchovní zrnko, ať už ho žrecové zahalí do jakékoli slupky, vymyšlené lidským rozumem.

Anastasia: Ano, nejednou jste nám vyprávěl o tom, že každého člověka *po smrti jeho těla,* ať už to chce, nebo ne, čeká v neviditelném světě „osobní Soud“. Jak tomu rozumím, v náboženských koncepcích, třeba křesťanství, islámu, zoroastrismu, dochází ke splynutí pojmů osobního Soudu člověka po jeho smrti a celkového Soudu lidstva, který jste zmiňoval, tedy že je veškerému *žijícímu* lidstvu předurčen „Soudný den“.

Rigden: Zcela určitě. Období Na Křižovatce. Odedávna se v různých proroctvích mluvilo o tom, že v určitou dobu *u žijících lidí* nastane celkový „Soud“ pro celé lidstvo.

Anastasia: V knize Na Křižovatce jsem psala o naplňujících se proroctvích různých národů světa: Sumerů, Májů („Proroctví Ptačího člověka“), Keltů (proroctví „Kola času“), Peršanů a tak dál. Mimochodem, u Peršanů se v zoroastrismu, jak jste říkal, dochovalo mnoho informací o posmrtném životě, Vzkříšení, Soudném Dnu („Frašegird ve významu „dělání (světa) dokonalým“). Podle náboženských představ stoupenců zoroastrismu mají na pozemský svět přijít tři Sao-šanta (sao-šant je avestánské slovo, příčestí budoucího času od slovesa „spasať“ – „zachraňovat“). První dva Sao-šantové budou muset na konci časů obnovit učení Ahura Mazdy. Potom přijde poslední Sao-šant kvůli konečné bitvě proti nositelům zla, konat „Poslední Soud“. Také jsou zde informace o tom, že na konci časů, kdy bude vyčerpán kruh tisíciletých evolucí (až zvítězí Aša – Pravda, Spravedlnost, Dobro), může konečně nastat „ráj na zemi“, kde budou lidé žít šťastně: země bude jako údolí; bude jeden jazyk, jeden zákon pro všechny. Každý ctnostný člověk přibližuje tuto událost přeměny světa svými myšlenkami a skutky. Z hlediska dnešního dne se všechny tyto předpovědi již nezdají být legendami.

Rigden: Ano, všechno závisí pouze na lidech, na jejich volbě. Jednoduše většina dnes důležitosti těchto procesů nerozumí, důležitost osobní duchovní přeměny, která nejenže může člověku otevřít cestu na Věčnost, ale bude mít za následek i přeměnu okolního světa.

Proroctví o „Soudném dnu“ existují již odedávna. Žreci, když vytvářeli to či ono náboženství, do něj také zahrnovali své koncepce. Využívali ty znalosti ale kvůli svým materiálním účelům, zdůrazňovali to, že když bude člověk věřit pouze jejich náboženství, bude po své smrti spasen, povstane z mrtvých v „tělesném vzkříšení“ v „Soudný den“. A k čemu nás přivedly tyto materiální záměny lidského rozumu? Přece k tomu, že jedni se tomu úplně vysmívají, druzí si nezodpovědně myslí, že se to stane „potom“, tím je míněno „po jejich smrti“, „a kdy nastane ten jeden, jediný *den* Soudný“, další fanaticky, s živočišným instinktem zabíjejí jeden druhého „kvůli víře“, přemýšlí, jak za to „tam budou odměněni“. A většinu věřících jednoduše přiměli, aby se chovali pasivně, vnutili jim názor, že je nutné být „ve stádu“ pouze daného náboženství a žádného jiného, že za ně všechno vyřeší bitva kdesi tam na nebesích, bitva mezi anděly a démony. Všechno jsou to šaškoviny Živočišného rozumu, zkreslení od žreců, toužících po pozemské moci.

Ve skutečnosti v *jiném duchovním světě* není žádné rozdělení na materiální a duchovní princip, je tam pouze Duchovní! Rozdělení a boj je v člověku samotném, protože část duchovního světa (Duše) je umístěna do materiálního těla. „Andělé a démoni“, kterými žreci zastrašují lidi a vymýšlejí jim nejrůznější podoby – to vše je, v podstatě, výběr člověka té či oné Vůle (Vůle z Duchovního světa nebo Vůle od Živočišného principu), kterou přijímá a považuje ji za svou vlastní. Touto volbou člověk určuje svoji další účast v rozhodující vnitřní bitvě. Tytéž procesy se promítají také na společnosti. Je přitom **mnohem snazší zvítězit nad Živočišným principem ve společnosti**

společně, než aby ho každý člověk porazil sám v sobě. „Soudný den“ pro lidstvo – to není jen jeden den, ale celkový výsledek toho, k čemu lidstvo (celá společnost) došlo od svého prvního dne do posledního. Je to „Soud“ žijících nad žijícími, který provádí lidé sami nad sebou v době globálních kataklyzmat a přeměn na Zemi, spojených s kosmickými jevy.

Anastasia: Ano, kdyby dnes měla společnost vektor rozvoje v duchovním směru a v čele ideu všeobecného spojení na základě přátelství a vzájemné pomoci mezi lidmi, pak by opravdu, vzhledem k současným technickým možnostem, měla šanci tu dobu přežít. S takovými nesváry, které se dnes dějí, kvůli zášti mezi lidmi, kterou rozdmýchávají politici a velekněží, kdo ví, zda bude mít společnost nějakou budoucnost. Ale vše je ve skutečnosti v rukou lidí! Kdysi jste zmiňoval, že se v životě Skutečného Člověka vždy najde místo pro bojovný hrdinský čin. Jak se říká, Duše je míra pro vše!

Rigden: Naprosto přesně... Bohužel si dnešní svět zapomíná přát lepší svět. Ačkoli... všechno plyne, všechno se mění. Jak se ukazuje z praxe, ideje globálního charakteru se realizují pouze tehdy, když se opírají o společné úsilí a skutky většiny lidí, o konsolidaci snažení ve společném zájmu různých skupin. Takže situaci mohou ještě změnit sami lidé, kdyby si to přáli...

Anastasia: Tak co lidem chybí k takovému duchovnímu hrdinskému činu pro budoucnost celého lidstva? Možná, že je ve společnosti jednoduše nedostatek původních Znalostí, které, v podstatě, kdysi

sjednocovaly všechny lidi v jejich hlavních duchovních snahách?!

Rigden: Již jsem o tom hovořil, ale zformuluji tedy v základních rysech výsledek toho, co jsem dříve řekl. Vzhledem k přítomnosti znaků, symbolů, těch či oněch duchovních zrnek různých kultur může jakýkoliv člověk dojít k úsudku, že Znalosti, jako takové, se vyskytovaly ve všech dobách. Navíc tu jsou i dnes. A jestli si člověk skutečně přeje Duchovno, může ho nalézt.

Ale jde o to, že současný člověk s jeho materiálním světonázorem - to je produkt současné společnosti. A společnost má v daném okamžiku, bohužel, spotřebitelský formát myšlení, kdy se lidé nejčastěji stávají oběťmi Živočišného rozumu, průvodci jeho Vůle, otroky na jejich galejích. Vždyť přebývá-li člověk ve stavu dominance Živočišného principu, uvidí dokonce i v duchovních Znalostech pouze možnost získání materiálního užitku, uspokojení své významnosti a dalších vlastností Živočišného principu. To znamená, že dokonce i při přítomnosti Znalostí jako takových bude docházet k četným záměnám a absenci reálného duchovního růstu.

Nebudeme se už dále nořit do dějin. Podíváme se na jednoduchý příklad s tvými knihami, který v podstatě typicky charakterizuje situaci celkově. Ani se nestihly dostat na veřejnost, tedy kromě lidí, kteří prahnou po znalostech, a už se objevili ti, kdo začali Znalosti z těchto knih využívat kvůli vyzdvižení vlastní image a upevnění autority, kvůli reklamě vlastních koncepcí materiálního myšlení, kvůli uspokojení mánie velikášství, své významnosti. Někteří z nich si pod zástěrkou

daných Znalostí začali říkat „učitelé“ a pokoušeli se tak na tom vydělat, a když už ne peníze, tak aspoň osobní autoritu. Vždyť Znalosti k tomu jsou i poskytnuty v knize, aby byla možnost je šířit mezi lidmi v čisté podobě, bez prostředníků, hlásajících je rozumem, bez prostředníků, kteří kvůli svým neznalostem nebo nerozumu zkreslí jejich podstatu.

Těch lidí je mi, ovšem, líto. Vždyť právě Duchovní princip je ponouká, aby se s lidmi podělili o nabyté informace. A jejich myšlení, zakódované v principy a předpoklady předchozích zkušeností (získaných v různých náboženstvích, sektách) přesměrovává toto přání a sílu, vycházející od Duše, materiálním směrem, který je již ve vědomí ustálen. Tak při jejich plnění vzniká naprostá bakchanálie: pokouší se „učit“ druhé, ukazovat jim, jak se provádí meditace, ačkoli jsou sami egoističtí a nevypořádali se ještě sami se sebou. Domnívají se, že je jim dovoleno vnášet do meditativních technik změny, kombinovat, překrucovat je, modifikovat je na základě svých předchozích zkušeností, získaných v nejrůznějších pochybných institucích okultního a náboženského charakteru. Když to jednoduše shrneme, snaží se „učit“ ostatní na základě svého lidského rozumu, ale jejich „vůz je stále na místě“.

Knihy poskytují přesné nástroje a tito lidé se je z vlastní neznalosti snaží poškodit. Ale, jak je známo, se špatným nástrojem nic dobrého nepostavíš. Tak se to děje i dnes, za tvého života, před tvýma očima. A co pak bude za sto let, a to ani nemluvím o tisíciletích, pokud ovšem tato civilizace bude tento čas mít?

Anastasia: Ano, to je pravda. Bohužel, takových lidí není málo... Ale přece jen je stále ještě více těch, kdo pronikli do hloubky daných Znalostí a pokouší se změnit sebe, stát se Člověkem, který tyto informace nezištně šíří dál. Jsou lidé, kteří praktikují meditaci podle knih, neoddělují se od svých přátel, s nimiž jdou společně po duchovní cestě, dokonce ani když mají v těchto praktikách více zkušeností, než jejich kolegové... Takoví lidé nekřičí napravo nalevo, ale jejich duchovní práce, v první řadě nad sebou, je vidět podle jejich skutků a jednání.

Rigden: Je dobře, že takoví lidé jsou. Kvůli nim se dávají Prapůvodní Znalosti. Duchovní nástroje je třeba využívat kvůli osobnímu rozvoji, kvůli směřování k nejvyššímu. Takže Znalosti ve společnosti jsou, nedostává se nám jen přepnutí dominance, a to z Živočišného principu na Duchovní podstatu. Nedostává se nám pevné každodenní volby, samostatné práce nad sebou. Vždyť dokud se člověk sám nebude chtít změnit (sám kvůli sobě, a ne kvůli vychloubání před lidmi), nezíská praktické zkušenosti s prací nad sebou, s kontrolou svých myšlenek a přání, bude se motat ve množství překroucených teorií a cvičení, zdeformovaných k nepoznání, jako v lepkavé pavučině.

Je-li člověk v kontaktu se skutečnými duchovními Znalostmi, odhaluje jejich jednoduchost, hloubku a přirozenost. Ale jak je známo, teorie je bez praxe mrtvá. Nestačí vědět pouze něco, je potřeba také umět používat ty znalosti i v praxi. **Duchovní práce nad sebou je mnohostranná v každém dni. Předpokládá nejen práci za pomoci duchovních nástrojů,**

ale i získání čistoty myšlenek, skutků a jednání, které jsou hodny jména Člověk.

Pokud chybí taková všestranná práce nad sebou, dokonce i pokud člověk získal Znalosti, bude se po nějaké době ptát sám sebe: „Nabyl jsem tedy ty nebo ony Znalosti, věnuji se tomu nebo onomu cvičení a co se změnilo?“ Přítomnost těchto Znalostí ho tedy bude pouze zneklidňovat pravidelnými otázkami rozumu. A proč? No protože když se člověk nevěnuje usilovně vlastní duchovní přeměně, překypuje utajovanou nadějí, že mu dané Znalosti pomohou změnit nebo zlepšit jeho materiální život.

Anastasia: Jinými slovy očekává takový člověk brzké viditelné změny sebe sama v okolním materiálním světě.

Rigden: Naprosto správně. Co se ale může změnit v tom úzkém spektru trojrozměrného světa, který člověk vidí a cítí svými pěti materiálními smyslovými orgány? Třeba cihla, která mu spadne na nohu, bude vždycky vyvolávat stejnou bolest, teplo a chlad budou tělu stejně přinášet nepohodlí, člověk bude stejně jako dřív pociťovat potřebu jídla a spánku. Jeho Živočišný princip ho stále bude terorizovat tisíci přání a touhou po všech radostech materiálního světa. Nachází-li se člověk pod vlivem Živočišného principu, podvědomě očekává ve svém životě nějaké materiální změny, očekává, že získá nějakou magickou moc, která mu poskytne nějaké uspokojení, tajný vliv na někoho a tak dál.

Anastasia: To znamená, že člověk pohlíží na duchovní Znalosti, s jejichž pomocí se může duchovně

pozvednout nad materiální svět, z pozice obyvatele (Pozorovatele) trojrozměrné dimenze. A materiální myšlení v rozměru této dimenze je zpravidla omezeno tajnými nesplnitelnými přáními, pocházejícími od Živočišného principu... No a je pravda, že mu Živočišný princip může ještě našeptávat: „Vždyt' s pomocí těchto Znalostí jsi nezískal žádnou tajnou moc nad ostatními a materiální svatozář nad tvou hlavou ještě nezazářila před davem. Kde je slibované *povznesení*?"

Rigden: U člověka se v prvních etapách jeho práce nad sebou objevuje jisté nepochopení duchovních procesů. Zvenčí se jistě nic nemění, tělo s jeho problémy stárne, jako stárlo. Člověk zpočátku nepozoruje, že díky původním Znalostem získává něco *jiného*, věčného, mnohem důležitějšího, než je všechno trojrozměrné, materiální a smrtelné. Znalosti mu poskytují základ proto, aby se v něm rozvíjela duchovní síla a Moudrost. Když člověk ví o svém Živočišném principu, už nějak dokáže zadržet a zastavit jeho projevy, dokáže ignorovat špatnou myšlenku, a tímto změní svou budoucnost, která by se udála, kdyby dovolil myšlence, pocházející od Živočišného principu rozvinout do situace negativní pro jeho duchovno. Když tak nad sebou pracuje každý den, někomu pomůže slovem, někomu svým dobrým skutkem ukáže příklad, podělí se o duchovní Znalosti. Tak bude člověk stále častěji uskutečňovat svoji *vědomou* každodenní Volbu, tedy „tady a teď". A z takových „tady a teď" je utkaný celý jeho život.

Čili, takové pochybnosti jsou charakteristické pouze pro toho, kdo právě přebývá na počátku svého procesu duchovního rozvoje. Ten, kdo již pevně stojí na

duchovní cestě, se od základu mění sám, hlouběji si uvědomí smysl svého rychle utíkajícího života. Takoví lidé pospíchají, aby každý den udělali mnoho užitečného pro lidi i pro Duši, a to jak naplánovaného, tak i zcela náhodného, a zvyšují tak šanci své Osobnosti na duchovní spasení. Čili, když člověk pevně stojí v pozici duchovního Pozorovatele, má-li prapůvodní Znalosti a pracuje nad sebou, získává praktické klíče k sebezdokonalování a nachází zrnka Pravdy, dokonce i když jsou ukryta v hromadě plevelu.

Anastasia: Přihlédneme-li k rozvoji informačních technologií, mají dnes lidé i možnost zanalyzovat chyby a minulé zkušenosti lidské civilizace. Navíc lidé dnes mají možnost částečně sledovat situaci ve světě, týkající se nejrůznějších otázek života světové společnosti, a to právě díky internetovým technologiím. Mnohé skutečnosti života a činnosti politiků a žreců se stále častěji stávají jměním veřejnosti. To má, samozřejmě, za následek odpovídající reakci ze strany společnosti: lidé přestávají věřit představitelům moci.

Mnozí začali chápat, kdo vaří „polévku“ událostí pro lidi a jakou dohodu mají s žreckými a politickými klany – „kuchaři“ v „kuchyni“ světové politiky, ekonomiky a hlavně – ideologie. Mnozí si začali uvědomovat, kdo je zákazník a kdo je vykonavatel. Lidem ale bylo vnuceno přesvědčení, že tu situaci ve společnosti není možné změnit, že „to tak bylo odedávna“. Ačkoli v podstatě jsou lidé samotní vykonavateli i účastníky všech daných procesů a také „spotřebiteli“ politického nebo náboženského „produktu“. Takže, mnozí lidé chápou absurditu dané situace. Rozumí tomu, že takto již dále žít nelze. Ale nechápou, co je zapotřebí dělat, aby se

život ve společnosti stal skutečně lepším ne na papíru, ale ve skutečnosti. Jak změnit směr pohybu společnosti, aby vyšla na cestu, na níž se v člověku bude stimulovat skutečný kulturní, morální, duchovní rozvoj, a nebude dále váznout v zoufalé bažině Živočišného principu s jeho spotřebitelským formátem myšlení, válkami a rozepřemi.

Rigden: Ano, bohužel, v dnešní společnosti se již dávno zformoval názor o bezvýchodnosti a nezvratitelnosti těchto procesů, ve skutečnosti ale východisko existuje a je velmi prosté. Je zapotřebí, aby lidé co možná nejčastěji vyhodnocovali situaci, každodenní život a jeho události z pozice Pozorovatele od Duchovního principu, pak budou lépe chápat, jak mají žít a co mají dělat. Je to analogické příkladu práce, vedoucí k čistotě jeho vědomí: přišla myšlenka od Živočišného principu – ignoruj ji, nevěnuj jí pozornost, jen věnuj více pozornosti dobru, myšlenkám, skutkům a jednání, vycházejícího od Duchovního principu. Tak je to i ve společnosti: jednoduše ignoruj všechno špatné a násob kolem sebe všechno dobré, tvůrčí, ctnostné. Není třeba být v záležitostech společnosti pasivní, nemusíš sám vytvářet podmínky pro rozvoj stimulů, aktivujících v lidech Živočišný princip, třeba pro rozvoj pýchy, korupce, peněžních a egoistických vzájemných vztahů namísto přátelství a tak dál. Když lidé ve své většině přestanou podporovat a uvádět do života „vůli“ žreců a politiků, kteří mezi lidmi stimulují agresi a vlastnosti Živočišného principu, tehdy ve společnosti zmizí mnohé uměle vytvořené problémy.

Jednoduše je třeba chápat, že my, všichni lidé, jsme všichni stvořeni z jednoho a téhož. Nikdo z nás není

ani výš, ani níž. Všichni sedíme v jednom sudu materiálních nečistot, tedy všichni jsme uvězněni v tomtéž materiálním světě, v tomtéž smrtelném těle s jeho „věčnými problémy a neutuchajícími přáními“. Všichni se jednou budou muset zodpovídat za svůj prožitý život. Žreci a politici jsou tíž lidé, kteří se nachází v týchž podmínkách a ničím se neliší od ostatních, kromě neúměrné touhy po pozemské moci a vášně k nahromadění materiálních hodnot.

Anastasia: Všechno je to tak. Soudě podle historie rozvoje lidské civilizace, byli vždy žreci (stejně jako politici) závislí na podpoře lidu, proto se všemi možnými způsoby snažili posílit svou autoritu mezi lidem, převážně metodami založenými na strachu. V podstatě, když většina lidí přestávala podporovat to či ono náboženství, pak skomíralo.

Rigden: Správně jsi poznamenala, že skomíralo další náboženství jako určitá šablona pro společenské vědomí, ale ne *víra* lidí v Boha. Jednoduše tuto víru žreci využívali ve všech dobách a na jejím základě vytvářeli nové šablony, příznivé pro jejich moc, které si porobovaly společenské vědomí.

Anastasia: Po jednom nezapomenutelném rozhovoru, který jsme spolu vedli, jsem se detailně věnovala otázce motivace a zdůvodnění důležitosti toho či onoho náboženství, která vykládali žreci lidem. Našla jsem mnoho zajímavých skutečností. Prakticky ve všech náboženstvích se zdůrazňoval obřad přinášení *obětí* tomu či onomu bohu, který také tvořil hlavní událost náboženské ceremonie. Dnes je to třeba, kromě tradičních ceremonií, banální

obětování finančních prostředků „na náboženské potřeby“.

Vzpomínám si na Vaše slova, která jste tehdy pronesl: „A lidé si pamatují, co je to „oběť“ Bohu? Vždyť prakticky všechny náboženské systémy v různých dobách byly vystaveny kolem obřadu přinášení obětí. Proč hrála odedávna „oběť“ tak důležitou roli v bohoslužbách nejrůznějších národů?“ To, co jste řekl dále, bylo pro mě skutečným prozřením. Nemohl byste povědět i čtenářům o tom momentu, pro lidstvo podstatném?

Rigden: No ano, stojí to za to. Začnu tedy staroslovanskou interpretací slova ‚žertva‘ (‚oběť‘), které zní možná legračně, ale odráží jeho podstatu. Jednou jsem již vyprávěl, že slovo ‚žertva‘, které se v ruském jazyce objevilo v 11. století ve spojení s rozšířením křesťanského náboženství, pochází od slovesa – staroslovanského slova ‚жьрж‘ (‚žru‘, ‚tvorju žertvu‘ – konám oběť). A co se toho týká, ‚žru‘ (жьрж) se u Slovanů používalo ve významu ‚žrať‘ (staroslovanské sloveso, pocházející z indoevropského jazykového prostředí), tedy ‚pohlcovat‘. Mimochodem ‚pohlcování‘ bylo spojeno se staroruským slovem ‚život‘ (‚břicho‘), což mělo v minulosti skutečně význam ‚život‘. Od tohoto slovo se utvořilo i staroslovanské slovo ‚životnoe‘ (‚zvíře‘) – v doslovném významu ‚to, co žije‘. Co se tohoto slova týká, rozšířilo se v Kyjevské Rusi zejména v 11. – 12. stol., díky tajnému obnovení odvěkého duchovního Učení (včetně toho o čtyřech Bytostech) Agapitem Pečerským.

Anastasia: Z toho nám vychází, že staroslovanská kapiště, zejména ta, na nichž byly zaznamenány

zvláštní znaky a symboly, vůbec nebyly „obětníky“ jako takové. Možná že v některých případech to byla všeobecně známá místa, kam se lidé po celá staletí přicházeli učit (podle znaků a symbolů) duchovním znalostem, vyměňovat si zkušenosti s tím, jak se například scházeli v minulosti lidé ve svých posvátných jeskyních a učili se podle petroglyfů.

Rigden: Pro lidi to bude snadné vysledovat, když budou mít základní duchovní znalosti... Tak tedy, slovem „žru“ (жърж; „žereti“) začali následně označovat slovo „žrec“. Podíváme-li se na etymologii příbuzných slov, můžeme zjistit, že dříve znamenalo „ten, kdo se chlubí, připomíná se, vychvaluje se“. Odtud i vzniklo lidové slovo „žrec“ ve významu, jak bychom řekli dnes, skutečného spotřebitele darů, přinesených božstvu. Mimochodem, dříve existovalo na Rusi slovo „žercovať, které také znamenalo „hltat“. Je utvořeno od slova „žerc“ – „úplatkář, utlačovatel, lupič, hanobitel“. Čili lid přesně vystihuje to, kdo je kdo v daném světě. Podíváme-li se na význam ruského slova „žertva“ („oběť“), můžeme zjistit, že znamená „požírané, ničené, hynoucí“. To je to, co odevzdávají nebo o co nenávratně přichází. Je to sebezapření, zřeknutí se výhod nebo radovánek.

V náboženských představách mnohých národů světa je oběť omilostňující nebo děkovné přinášení všeho možného bohům, především pozemských plodů nebo darů z říše zvířecí. Je to „očištění od hanebností a dosažení duchovní čistoty“. Vezměme, například, Bibli, v níž se zmiňuje, že synové praotců přinášeli oběť Bohu: Kain z pozemských plodů, Ábel ze svých stád. V dnešních světových náboženstvích se na oběť pohlíží jako

na symbol obětování něčeho z našeho blahobytu, něčeho takového, co je drahé a příjemné nám samotným.

Podíváme-li se ale blíže na duchovní počátky těchto náboženských představ a symbolických obřadů, můžeme pochopit, co je to skutečná oběť Bohu, kterou se myslí vztah mezi Bohem a člověkem. **Skutečné přinášení obětí Bohu je to, když člověk dává na oltář svého života jako oběť Živočišný princip, tedy zříká se svých četných přání, touhy, iluzí rychle plynoucích a dočasných a otevírá si tím duchovní cestu k pravé Věčnosti – do světa Boha.** Kdysi dávno, za svítání lidstva, se to lidem vysvětlovalo tak, že vlastnosti Živočišného principu se podobají pozemským plodům – zpočátku okouzlují náš zrak, ale potom rychle hnijí. Pouze když toto krátkodobé přineseš Bohu jako oběť, budeš mít možnost proniknout do Jeho Věčnosti, tedy, budeš-li pracovat nad sebou, zříkat se lákadel Živočišného principu. A jestli se duchovně rozvíjíš a konáš dobro, pomáháš ostatním lidem, kteří podobni zvířatům žijí na základě instinktů, se probudit, pak je to pro Boha podobné tvé radosti, kterou zakoušíš při dobrém přírůstku do svých stád.

Vůbec ne náhodou označovali místo pro přinášení obětí nebo pro dialog věřícího s bohy, které nyní nazývají oltářem (z latinského „altaria“, od „altus“ – „vysoký“), původně, v dávné minulosti jednoduše s pomocí *znaku nebo symbolu*, především *čtvercem, kruhem, oválem* (válcem), ve tvaru *krychle (kosočtverce).* **Všechny tyto podoby sloužily jako srozumitelné symboly duchovních praktik, které člověk vykonával ve změněném stavu vědomí a při nichž byl bezprostředně v kontaktu s Bohem na hluboké**

vnitřní úrovni. Takový okamžik kontaktu s Bohem na úrovni vnitřních pocitů byl možný pouze tehdy, když byla Osobnost plně ponořena do daného procesu a pokud v ní dominoval výhradně Duchovní princip. Dělá-li člověk takovou Volbu ve prospěch duchovního světa, také tím vědomě „obětuje“ dominanci Živočišného principu ve své mysli, dominanci tak obvyklou v materiálním světě. Později, když se duchovní znalosti začaly vytrácet, začali lidé budovat materiální oltáře (z hlíny, dřeva, kovů) podobných symbolických tvarů: mohl to být plochý kulatý nebo *oválný* kámen, *čtvercový* stůl, krychle a tak dál. Začali je stavět na *vyvýšených* místech, v chrámech, orientovat na určitou část světa a uskutečňovat materiální přinášení obětí.

Anastasia: Skutečně v náboženských systémech došlo k velmi závažné záměně.

Rigden: A spočívá nejen v záměně duchovního světonázoru za materiální. Je to stejné, jako ztratit v sobě světlo, které dělá věci tvým očím viditelné. K záměně došlo v samotném základu vnímání podstaty života a okolního světa, cílů a úkolů dočasného pobývání na tomto světě člověkem. Byla ztracena hlavní duchovní složka, hlavní duchovní orientační bod – služba Bohu a nepřetržité spojení s ním. Proto Vůle Živočišného rozumu velmi snadno ovládá vědomí lidí. V důsledku přijímají iluzi tohoto světa za skutečnost. Dokonce i ti, kdo ve svých rukou drží duchovní znalosti generací, se honí za pomíjivým prachem daného světa – za materiálním obohacením a banální mocí nad svým stádem. Žrecové se z pýchy označili za vlastníky těchto všelidských duchovních

znalostí a vybudovali si na tom výdělečný byznys, v němž se lidé stávají jejich otroky a neustálými sponzory, existují tedy na základě formulace, vymyšlené velekněžími: „Dej peníze a služ nám.“ Ztratilo se to důležité – *nezištná služba Bohu a lidem*, která předpokládá šíření a předávání prapůvodních duchovních Znalostí, poskytujících možnost splynutí Osobnosti s Duší, samostatného dosažení duchovního osvobození člověka.

Anastasia: Ano, Živočišný rozum si zotročil dnešní lid. Jak by lidé řekli dříve, člověk se místo volného ptáka, mířícího do duchovních výšin, začal podobat ptačímu peru, které unáší vítr po celé zemi podle svého rozmaru. Lidé si dávno všimli, že obrovské znásobení materiálního bohatství a moci s sebou zlepšení mravnosti nepřináší.

Rigden: Naprosto správně. Tak tedy, přinášení obětí existuje odpradávna. Bylo typické pro různé formy rozvoje *náboženství*: kmenové, etnické, státní, světové. Převážně *ve formátu náboženství* se to pojímalo, jako magický akt, obřad přinášení obětí (darů) nadpřirozeným silám, duchům, bohům s cílem vyjádřit svou oddanost těmto silám a dosáhnout díky nim, řekněme, určitého vlivu na stav hmoty (lidí a jevy přírody) nadpřirozenou cestou. Při tom se využívaly nejrůznější formy přinášení obětí. Třeba, pálení vonných bylin jako očištění od hanebností nebo prošení duchů, bohů o cokoli pozemského. Rozvěšování různobarevných kousků látky kvůli vykoupení se živlům v místech „síly“, „přebývání“ šamanských duchů, v průsmycích v horách, u „posvátných pramenů“.

Anastasia: Ano, také je známo přinášení obětí v podobě produktů sklízení, zemědělství, aby byla lepší úroda v následujícím roku nebo u lovu, aby byla příště lepší kořist. Jako oběť se přinášel i skot kvůli lepšímu přírůstku nebo jako prosba o cosi, spojené se skutky komunity nebo člověka na daném světě.

Rigden: Správně, to znamená, že přinášení obětí bylo v systému rozdílných náboženských představ velmi různorodé, počínaje neškodným pálením vonných bylin a konče obětováním panenství, chrámovou homosexualitou, krvavým obětováním částí lidského těla, a i samotných lidských životů. Ve většině případů to všechno vykonávali žreci, aby získali určitou moc v materiálním světě, tedy kvůli pozemským cílům.

Anastasia: To nejzajímavější je, že k tomu docházelo nejen v minulosti, ale že se to praktikuje i dnes, jak v náboženstvích, tak v tajných okultních společenstvích, u týchž Archóntů. A to nehledě na to, že světová veřejnost již dávno odsuzuje lidské přinášení obětí a tomu podobné divošství žreců dávné minulosti. Jsem přesvědčena, že čtenáři, stejně jako i svého času já, se velmi rádi dozvědí, proč se podobné obětování uskutečňuje po celou dobu existence lidstva, a dodnes je tento jev v lidské společnosti dostatečně živý? Proč se tomu v náboženských strukturách věnovalo a stále věnuje natolik soustředěná pozornost? Kde se vzala taková záměna duchovních znalostí za horlivou službu materii tohoto světa?

Rigden: To je, ovšem, velmi seriózní otázka. Ale pokud se nad tím dnešní lidé začínají zamýšlet, stojí tedy za to povědět jeho globální podstatu. V materiálním

světě je *jediný Živočišný rozum*, který jsem již nejednou zmiňoval. Dnes dokonce i současná věda zaznamenává jeho jednotlivé projevy, viditelné především v chování komunit žijících bytostí. Počínaje třeba rozmnožováním, napadáním buněk bakteriemi a konče kolektivní migrací, agresí, sebezničením živočichů a tak dále. Mimochodem, latinské slovo „quorum“ znamená „kterých je dost“, tedy dostatečný počet komunity. Ve vědě se tento jev nazývá kolektivní rozum. Pocit kvóra (zejména se zaměřením na nadvládu, kontrolu, ovládnutí jiné hmoty nebo její zničení) ovládá mnohé procesy jak v mikro-, tak i v makrosvětě. V medicíně, například, bylo zpozorováno, jak koordinovaně a inteligentně, jako na povel, se chovají nádorové buňky. Bylo zjištěno, že když jsou vystavené působení léku, předávají si mezi sebou signály a na nějaký čas dokážou „strnout“, čímž „společně“ blokují účinek léku. Každá buňka přijímá signály od kvóra a mění své chování v závislosti na celku (kolektivním rozumu). V podstatě je to tedy rozumný organismus v rozumném organismu. Dnes se v oblasti biologie nahromadilo mnoho výzkumů o životě společenství včel, mravenců, myší, krys, delfínů, velkých savců, v nichž lze dobře vysledovat dominování kolektivního rozumu.

Projevy dominance jedné hmoty nad druhou existují všude, včetně vesmíru. Bylo to dokonce vypozorováno astronomy i v chování planet, hvězdných systémů. Například, nedaleko od nás, v hvězdokupách Mléčné dráhy se nacházejí obří hvězdy, které jsou ve své podstatě upíři. Jedná se o dvojité hvězdy, kde jedna z hvězd na sebe jen přetahuje hmotu v podobě plynu ze svého „partnera“, který se nachází v těsné blízkosti. A pak tuto hvězdu úplně pohlcuje, čímž na

určitou dobu prodlužuje svůj život a stává se hvězdou super-gigantem. Všechno se odehrává podle stejných zákonů nadvlády jedné hmoty nad druhou. A to ani nemluvím o kolektivním působení společenství planet a galaxií na procesy, odehrávající se ve vesmíru, tedy to, co dnes lidstvo ještě nemůže prozkoumat, vzhledem k nedostatečné úrovni technických možností. K těmto jevům ale dochází a dokonce i dnes můžeme najít množství nepřímých důkazů.

Tak tedy, podřízení se jedinému Živočišnému rozumu je vlastní jakékoliv hmotě, včetně lidské společnosti, sestávající z bytostí, které mají zčásti materiální povahu. Jediný Živočišný rozum má společný počátek (je to on sám) a své úseky v podobě kolektivních a individuálních rozumů. Obrazně řečeno, se svou víceúrovňovou strukturou a organizací je to jako samostatný organismus. Mimochodem, slovo „organismus“ pochází z řeckého slova „organon“, což znamená „nástroj, instrument“. Aby bylo snazší pochopit celou jeho složitost a soulad v řízení, uvedu jako příklad lidský organismus, který funguje jako jeden celek.

Organismus má různé úrovně organizace (molekulární, buněčnou, tkáňovou a tak dále). Je v něm společný rozum (mozek), který koordinuje činnost všech jeho biologických systémů a udržuje tak život organismu. Také jsou systémy, kterým jsou podřízeny orgány. Jsou tu orgány, jejichž buňky pracují v určitém společném rytmu. Je tu buňka, jako nejnižší stupeň organické individuality, která má svoji strukturu a schopnost vlastní regenerace, existence a tak dál. Ale táž buňka je součástí orgánů, součástí soustav, součástí celého organismu. Stejně to je i ve struktuře

jediného Živočišného rozumu hmoty. Je tam mnoho granularit kolektivních a individuálních rozumů, které těsně spolupůsobí jeden na druhý a vytváří tím celé systémy v mikro i makrosvětě, podřízené jedinému Živočišnému rozumu.

Anastasia: Jestliže se jedná o ovládání hmoty, znamená to, že by k tomu měl mít nějaký vztah Ahriman?

Rigden: Naprosto správně. Ahriman je ten, kdo má moc nad jediným Živočišným rozumem a využívá ho k tomu, aby skrze materiální filtry vyčlenil „čistou Duši" pro svět Boha.

Anastasia: Myslím si, že jakéhokoli člověka, stojícího na cestě sebezdokonalování, bude zajímat, jak funguje Živočišný rozum v člověku.

Rigden: Projevuje svoji Vůli různě: skrze Živočišný princip (skrze aktivitu zadní a bočních Bytostí, když pracují v jeho režimu), skrze materiální tělo...

Anastasia: Ano, vzhledem k tomu, že se většina lidí identifikuje výhradně podle odrazu v zrcadle a myslí si, že tělo jsou vlastně oni, jak se říká - „skuteční".

Rigden: Kdyby byl člověk pouze tělo, znal by podrobně veškeré nejjemnější detaily svého ovládání a žil by tím, že by řídil desítky tisíc nejrůznějších životně důležitých funkcí a operací, které se v jeho organismu neustále odehrávají. Ale tělo, jako jediný organismus, funguje především v režimu, který je ve vztahu k vědomí Osobnosti autonomním. A co člověk vidí ve svém těle bez zrcadla? Co vidí tady a teď s otevřenýma očima

ve viditelném světě? Vidí pouze to, co mu umožňují dvě „okénka“ (oči), prvotně předurčené k pozorování trojrozměrného vnějšího světa z „temné komnaty“ svého vědomí. Uvidí snad Osobnost hodně? Dozví se o sobě nebo o rozmanitosti světa takovým způsobem? Copak jsou myšlenky a emoce produktem jeho vědomí? A ví vůbec člověk, odkud a jak se objevují?

Živočišný rozum, tak či onak, neustále působí na člověka skrze své podřízené útvary – Živočišný princip, který je součástí materiálního světa. Ve většině případů to lidé ani nechápou. Myšlenky tu jednoduše jsou a člověk si myslí, že jsou jeho „vlastní“. Pro lidi je složité, aby v sobě zachytili činy a myšlenky Živočišného rozumu, když nevědí o své dvojité povaze, a samozřejmě to všechno v sobě nesledují. Následkem toho vnímají projevy Vůle Živočišného rozumu jako své myšlenky, přání, emoce a tak dál. **Člověk je v podstatě svobodný pouze ve své Volbě, ale není osvobozený od myšlenek**, **protože jeho vědomí (Pozorovatel) je ve skutečnosti neprodukuje, pouze vybírá** mezi dvěma proudy: mezi myšlenkami a stimuly vycházejícími od Duchovní podstaty (Jeho Vůle) a myšlenkami a přáními vycházejícími z Živočišného principu (jeho Vůle). **To znamená, že si člověk může vybírat Vůli, která se mu zalíbila nebo ho okouzlila, a přidat k ní sílu své pozornosti, která následně vyvolá činy.** To všechno **je klíčový okamžik lidské Volby.**

Anastasia: Ano, člověk pouze vybírá, má-li přijmout tu či onu náhle vzniklou náladu, emoci, myšlenku, či nikoliv. Mnozí čtenáři to již v praxi chápou a sledují své myšlenky během celého dne. Tak

například, typická situace, kterou lidé popisují ve svých dopisech: „Kolikrát jsem zpozorovala, že je všechno jakoby v pořádku, a potom se najednou objeví negativní myšlenka nebo emoce a z ničeho nic nastoupí taková sklíčená nálada. Objevuje se apatie ke všemu, pocit vnitřního napětí, neklidu, strachu. Ale já jsem to nechtěla, děje se to zcela samo sebou, jakoby bez ohledu na má přání. To nejzajímavější ale je, že pokud začínáš jednoduše ignorovat špatné myšlenky či emoce, které se z ničeho nic náhle objevily, a cíleně se soustředíš na něco dobrého, třeba na pozitivní myšlenky nebo dobré skutky, po nějaké době ta negativita ustupuje, jako by tady ani nebyla. Poddáš-li se ale špatné náladě začneš-li se litovat a tak dál, odevzdáš-li tak svou pozornost negativním emocím, bude se taková nálada pouze zhoršovat a začne v tobě žít jako parazit a bude otravovat tvůj život. Potom je dokonce jaksi těžké pustit se do meditace, musíš se prostě nutit. Zato když již vykonáváš duchovní praktiku, najednou skutečně přepínáš na tobě blízký stav vnitřní svobody, na pocit ohromné Vděčnosti a Lásky ke všemu jsoucímu, na čistotu pocitů…“

Rigden: To určitě, v tom přepínání, ignorování myšlenek, vycházejících z Živočišného principu, volbě a potvrzení dominance Duchovního principu je také podstata práce nad sebou. Živočišný rozum nutí lidi vzdorovat své duchovní povaze, věřit pouze prvenství hmoty, věřit pouze ve své „neoddělitelné“, „nepomíjivé“ materiální tělo. Upadá-li člověk do deprese, zabývá se „sebemrskačstvím“ nebo je naopak zahalen vidinami materiálních tužeb, v honbě za pozemskou slávou, bohatstvím a tak dál – to všechno svědčí o tom, že je v daném okamžiku, aniž by si toho sám

všiml, podřízen Vůli Živočišného rozumu a je lehce ovladatelný jeho systémem.

Anastasia: Člověk v podstatě může vysledovat okamžiky projevení Živočišného rozumu podle přítomnosti strhujících myšlenek a materiálních přání, vycházejících z Živočišného principu.

Rigden: Ano, za podmínky, že člověk bude *sledovat* projevy podobných myšlenek a přání v sobě samém a nebude se toho procesu účastnit a zesilovat jej. Ovládání lidského života Živočišným rozumem je natolik běžné, že to člověk sám prakticky nepozoruje, připisuje jeho projevy svým myšlenkám, přáním, zvykům, charakteru a tak dál. Ale zřejmé podřízení se Vůli Živočišného rozumu lze vysledovat v činech psychology tak zvaného expresivního, a navíc konajícího davu, pokud je klíčovým momentem v jeho aktivaci dominance Živočišného principu. Je to vládnutí Živočišného rozumu, jeho projevení skrze kolektivní rozum v „běsnícím“ davu.

Je třeba chápat, že všechna „osobitá“ individua v davu velmi rychle ztrácí svou „individualitu“. Stávají se ve společném proudu kolektivního rozumu poddajnými. V takovém prostředí se všichni prudce nakazí společným vzrušením, impulsivností, rychle působící, nesmysluplnou vzájemnou dobrosrdečností. Když to shrneme, lidé se v davu deindividualizují a stávají se masou. Individuum ztrácí uvědomělost, probouzí se v něm impulsy a emoce, které jsou charakteristické pro *společnou Vůli davu*. Tyto impulsy a emoce přitom již nejsou náchylné žádnému omezení a každodenní obvyklé kontrole, kterou nad nimi obyčejně provádí.

To znamená, že je lidské společnosti vlastní kolektivní rozum (podřízený Živočišnému rozumu), vzhledem k tomu, že jsou lidé také součástí materiálního světa.

Existuje podstatný rozdíl v tom, když se člověk nachází v davu a je podřízen Vůli Živočišného rozumu a když se člověk nachází ve skupině lidí, v níž si ale každý udržuje svou skutečnou individualitu. V prvním případě dochází v jeho vědomí k plné dominanci Živočišného principu, je zúženo, jsou v něm aktivní pouze materiální přání a podněty, živočišné instinkty a Duchovní podstata je blokovaná. V davu se individuum anuluje jako Osobnost, je tu pouze organismus davu s jediným Živočišným rozumem. A když v člověku dominuje Duchovní podstata, nachází se ve skupině lidé stejného smýšlení, kteří třeba společně vykonávají obecné prospěšné, dobré skutky, zachovává si svou skutečnou individualitu, jíž se má na mysli spojení jeho Osobnosti s Duší (Bohem). Může vnímat druhé, být s nimi, jak se říká, na jedné vlně, radovat se z jejich úspěchů, ale vědomí bude mít stejně jako dříve rozšířené, bude si zachovávat své neustálé spojení s Duší skrze svoji pozornost a hluboké vnitřní pocity. K analogickému procesu dochází i při kolektivních meditacích, když spolu lidé vykonávají duchovní cvičení, ale každý má své osobní spojení se svým Duchovním principem.

Anastasia: Pokud se ve společnosti ztratily základní prapůvodní Znalosti o Duchovním principu, a jeho zbývající ozvěny jsou důkladně přepracovány náboženstvím, je člověku zatěžko pochopit, co je to dominance Vůle Duchovního principu ve společnosti a v každém člověku. Nyní to zní jako příběh „o ráji na zemi“. Ale

co se týká dominance Vůle Živočišného rozumu a negativních emocí v davu, příkladů je přemnoho. Přesto si lidé z větší části podstatu neviditelného zdroje vlivu a z jakého důvodu tento jev v lidské společnosti vůbec existuje, neuvědomují. Moderní věda shromáždila hodně studií z výzkumu v oblasti sociální psychologie a problémů chování davu. Pokud se s nimi seznámíme, můžeme pochopit, že pro jednání agresivně naladěného davu jsou velmi charakteristické vlastnosti Živočišného principu.

Vezměme si například *agresivní dav* vedený jedinou emocí hněvu, vzteku a slepé nenávisti. Tato Vůle, která je natolik vzdálená duchovní povaze člověka, směruje všechny činy lidí v davu na ničení a zabíjení sobě podobných. *Panického davu* se zmocňuje jediná emoce – strach. Lidé, vystaveni této emoci, stejně jako jakékoliv stádo zvířat prchají, a v panice mohou pošlapat své bližní. Lidé v tomto momentě ztrácejí lidskost, stávají se bytostmi se zvířecími instinkty, jak se říká ze strachu a touhy zachránit jen sebe, "ztrácí hlavu". Převládající emoce tzv. *nenasytného davu* mají vlastnosti Materiální podstaty jako chamtivost, touha vlastnit velké materiální bohatství. Nebo například, *dav vzbouřenců*, který je stalým atributem všech revolucí či změn vládních režimů. Je to typický průvodce Vůle Živočišného rozumu, pokud vezmeme v úvahu, co za skutky koná ve svém "šílenství": zhubení lidí, pogromy, žhářství, úsilí zmocnit se zbraní, sklon ke svévoli, násilí, zuřivosti a tak dále.

Rigden: Přesně tak. Jádrem tohoto chování jsou emoce – průvodce Vůle Živočišného rozumu a stejné zákony vlivu a boje o nadvládu jedné hmoty nad

druhou. Lidstvo z velké části ani nemá obecnou představu o vlivu Živočišného rozumu, ale otázky jeho projevu a různých typů chování davu jsou pečlivě studovány, zejména výzvědnými a tajnými službami různých zemí. Navíc, vyvíjí se a implementují technologie, které skutečnost takového nevědomého chování lidí v davu využívají, aby bylo dosaženo určitých náboženských nebo politických cílů.

Například je již dávno známo, že banální nehoda na ulici, vezměme například dopravní nehodu, shromažďuje náhodný dav zvědavých kolemjdoucích. Tento dav se nakazí stejnorodými emocemi, týkajícími se toho, co se událo. To znamená, že dochází k v psychologii známé „cirkulační reakci" (narůstající emoční nákaza v davu). Začíná to jako obvykle z diskusí o tom, co všichni viděli, kdo řídil auto, jak a kdo zatáčel a kdo z řidičů za to může. Ale vyvrcholení těchto vášnivých emocí může rychlou transformací proměnit *okasionální dav* (nahodilý, příležitostný, z latinského slova "occasio» - „náhoda“) v *expresivní*, přičemž se změní téma projednávání situace na hledání viníka hrozného stavu silnice, špatného života a nedostatku pořádku ve společnosti. Při vyhrocení těchto emocí už není daleko k tomu, transformovat takový dav do *davu konajícího*.

Pro lepší pochopení toho, jak to funguje, uvedu klasické schéma používané speciálními službami technologií pro změny vládního režimu na základě podobných efektů nakažení davu. Přičemž se tyto metody praktikují jak konkurenčními státy, tak i vlastními speciálními službami v různých zemích. Například přibližně ve stejnou dobu se v různých částech hlavního

města "náhle" stávají dopravní nehody. Samozřejmě, že se na těchto místech shromažďují náhodné davy "diváků", mezi nimiž jsou specialisté, kteří jsou schopni prostřednictvím mluveného slova změnit okasionální (náhodný) dav v konající, a nasměrovat jej na pohromy, nepokoje, ke svrhnutí jednoho režimu a k nastolení druhého. Takové podobné nakažení davu, jenom jinými způsoby a s použitím různých schémat, která u mas vyvolávají projevy Živočišného rozumu, můžeme sledovat na příkladu uměle vytvořených „barevných“ revolucí v různých zemích po celém světě.

Anastasia: Bohužel většina lidí o tom neví a v důsledku toho jsou tyto technologie pro manipulaci davem stále využívány. Kdyby o nich lidé věděli, pak by nebyli poslušnými figurkami v cizích rukou, vědomě by nepodléhali Vůli Živočišné podstaty, a nestali by se jejími průvodci, nezatěžovali by svoji Osobnost nákladem nepotřebných materiálních dominant. Ale je možné, že k tomu také dochází kvůli lidskému zvyku žít tak, že se v každodenním životě upřednostňují myšlenky a emoce Živočišného principu. Navíc je člověk náchylný k tomu, aby kopíroval chování lidí ve svém okolí. Mnozí dnes vůbec neusilují o čistotu vlastních myšlenek.

Možná proto se „živočišná nálada“ ve společnosti předává častěji a rychleji, než cokoli dobrého, duchovního a pozitivního. Přičemž se mezi obyvatelstvem šíří s takovou rychlostí, jako oheň po Bikfordově zápalné šňůře. Mnozí lidé se s takovými jevy často potýkají, ale bohužel si toho nejsou vědomi. Například třeba potkávají své známé nebo příbuzné a ty jim obvykle začínají vyprávět o někom, s kým se dnes nebo v

posledních dnech setkali, s kým si povídali, kdo na ně silně zapůsobil svými negativními skutky nebo slovy. A je zajímavé, že člověk toto "hrozné chování a vyprávění" nejenom předává, ale snaží se ho přesně kopírovat, i jeho hněv, důraz těch či oněch slov, ukázat mu táž gesta. Jinými slovy, při předávání těchto informací je zachvácen stejnými emocemi a silou Živočišného rozumu. A kromě toho, aniž by si to uvědomoval, se je jako průvodce snaží předat dále, negativum násilně vnucuje svým známým, přátelům, spolupracovníkům, členům domácnosti. Vzhledem k tomu, kolikrát za den to různí lidé udělají, a jak je to ve světové společnosti v měřítkách lidstva rozšířeno, rýsuje se nám tu velmi smutná situace.

Rigden: Jednoduše lidé musí příčinu takových situací pochopit, ignorovat Vůli Živočišného rozumu, a nebýt jeho průvodci. V opačném případě, například pokud tomu člověk v tu chvíli věnuje hodně pozornosti, je takovým rozhovorem uchvácen. Potom se jím „nakazí“ a stává se dalším průvodcem Živočišného rozumu a negativních emocí. Jako výsledek bude toužit podělit se o tuto "novinku" s ostatními, často s podtextem Živočišné podstaty (pomluvit nebo ponížit někoho, vysmát se někomu), a vždy s přesnou kopií emocí. Živočišný princip je v lidech silný, když o něm nevědí a nesledují na sobě jeho projevy.

Anastasia: Ještě je zajímavé, že když se jedná o dobré zprávy, nebo dokonce o nějaké významné informace v duchovním smyslu, nešíří se tak rychle jako v případě emocionálních novinek Živočišného principu. A co je ještě typické, člověk, když někomu předává dobré zprávy, pokouší se to sdělit svým hlasem, jako

by z této novinky reprodukoval nějaké moudro, jako by bylo od něho samého.

Rigden: Bohužel, lidé dnes jako průvodci Duchovního světa tak často neslouží. Proto vidí události v televizi, ale bez ní je nevidí, poslouchají slova člověka, ale bez slov mu nerozumí, umí číst knihy v různých jazycích, ale neumí číst knihu svého života. Snaží se jít po proudu řeky svého života, stoupají si proti proudu a hledají v tom smysl, ale nechápou, že smysl jejich existence je na druhém břehu. Mnozí prostě žijí mrtvou viditelnou věcí a slepě slouží Živočišného rozumu. Je třeba žít tím, z čeho se rodí tvoření, je třeba žít duchovním spoluvytvářením, sloužit Duchovnímu světu. Teprve tehdy člověk uvidí události, pochopí lidi a dokáže režírovat svůj život z pozice Pozorovatele Duchovní podstaty.

Anastasia: Ještě bych se ráda podívala na jedno ožehavé téma dnešní společnosti – na závislost některých lidí na alkoholu a narkotikách. Svého času jste mi vyprávěl, jak Živočišný rozum podřizuje Osobnost své Vůli prostřednictvím těchto jedů, jak se u něj nepozorovatelně vyvíjí závislost a co člověk ztrácí, když se pod takový vliv, cizí jeho duchovní podstatě, dostává.

Rigden: Ano, to je téma samo o sobě. Jeden ze způsobů Živočišného rozumu, jak si může zcela podmanit člověka, je vyprovokovat v něm přání konzumovat alkohol nebo používat narkotika. **Když začíná člověk konzumovat alkohol nebo používat narkotika, Živočišný rozum nad ním začíná zcela dominovat, zotročuje si ho, blokuje veškeré možnosti**

projevení síly vycházející z Duchovního principu. Na úrovni neurofyziologie dochází k nerovnováze, mnohé neurony v mozku jsou zablokovány. Člověk špatně chápe informace. Zato v něm ale aktivně převládá Živočišná podstata, zdá se mu, že je „hrdina“, že je mu na světě všechno dovoleno. Taková mýdlová bublina (iluze) vzniká v principu ne kvůli tomu, že je člověk takový i ve skutečnosti, ale jednoduše proto, že dochází k výpadku v systému činnosti mozku, stav vědomí Osobnosti se přepíná do jiného režimu, kde dochází k naprostému podřízení Živočišnému principu. Pro Duchovní podstatu člověka je to krach, obrazně řečeno je Duše umístěna do smrtelného jedovatého prostředí. Její síla je i bez toho blokována „světelnými filtry“ – sub-osobnostmi. Taková totální nadvláda Živočišného principu v nové Osobnosti ji prostě zbavuje poslední šance a naděje. **Alkohol a drogy dělají z člověka poslušného otroka Živočišného rozumu a v nevelkých dávkách v něm zabíjejí jakýkoliv zárodek duchovna.**

S postupem času se u člověka rozvíjí závislost na alkoholu nebo drogách, kterou všemožně popírá. Přitom člověk dál vytrvale tyto jedy používá a odvolává se na všemožné důvody (tradice, svátky, narozeniny, křtiny, osobní stres a tak dále). V důsledku ani nepozoruje, jak se vytrácí jeho duchovní základy, jak tato závislost přerůstá do ztráty jeho lidské povahy, a to až na úroveň zvířecích instinktů, jak degraduje Osobnost. Již jsem zmiňoval, že lidé, kteří se nacházejí ve stavu opilosti, nejsou schopni adekvátně přijímat informace. Ve většině případů je to, co v nich v daný okamžik opilosti (pokládej to za otravu) dominuje, pouze nahlas pronesená myšlenka Živočišného principu o sebelásce,

o předmětech vlastní pýchy, o vlastních nesplněných egoistických přáních, nerealizovaných, neúměrných ambicích. Je to opravdu skutečná tragédie, a to především pro Osobnost samotnou.

U lidí, kteří se vážně zabývají svým duchovním rozvojem, tělo prostě nemůže tolerovat fyzické toxiny (alkohol, drogy). Proč? Protože se při použití těchto toxických látek ztrácí spojení s neviditelným světem, moderním jazykem řečeno, mizí extrasensorní schopnosti. Pod vlivem alkoholu nebo drog není člověk schopen vnímat informace přicházející z neviditelného světa, jeho nadpřirozené schopnosti prostě vyhasnou. Všechno, co v tomto stavu vnímá, jsou projevy Vůle Živočišného rozumu, kterou člověk považuje za své myšlenky a přání.

Věděli o tom lidé v dávných časech, ví se o tom i nyní. Například, v bývalém Sovětském svazu existoval silný systém speciálních jednotek, který mimo jiné zahrnoval útvary, které zkoumaly paranormální jevy a rozvíjely nadpřirozené schopnosti některých svých zaměstnanců, například sliperů. Z jejich stravy byl vyloučen dokonce i kefír, nemluvě o tom, že byl přísný zákaz alkoholu a drog. Kouření bylo v zásadě povoleno, nikotin a dehet, i když intoxikují organismus, neblokují zrcadlové neurony, a proto mohou bez problémů pracovat s neviditelným světem a získávat potřebné informace.

Čili člověk, který konzumuje třeba i malé množství alkoholu, a nezáleží v jakém období, duchovně jako Osobnost degraduje. **Jestliže se objevuje touha konzumovat alkohol nebo narkotika, jsou to první**

příznaky toho, že se nacházíš v moci svého Živočišného principu. To znamená, že je třeba činit opatření kvůli přepnutí dominanty vědomí, věnovat více pozornosti na pozitivní momenty, na sport, fyzickou práci. Je třeba poznamenat, že pokud člověk přestává užívat alkohol nebo brát drogy, organismus se časem regeneruje a člověk získává šanci pro duchovní rozvoj své Osobnosti.

Rozum materie je velmi aktivní. Jsou to jeho projevy, když se „nevěřícím“ lidem s materiálním myšlením vnucují myšlenky na dosažení „neomezené svobody“ s pomocí alkoholu nebo narkotik. Jsou to jeho projevy, když se „věřícím“ lidem vnucují myšlenky na získání jakoby jedné z možností skrytého poznání nebo dosažení „duchovních výšin“ s pomocí alkoholu nebo narkotik. Všechny tyto myšlenky jsou pouze iluze Živočišného principu, které tak či onak postrkují lidi k trvalé závislosti na Vůli Živočišného rozumu, vytváří přitažlivé myšlenkové formy, spojené s přijetím další dávky tohoto jedu.

Anastasia: Mnozí prostě nevidí zřejmá fakta, nezamýšlí se na tom, proč se tak děje s nimi, s jejich známými, proč ten problém ve společnosti dosud existuje. Nekladou si otázky typu: Jak vzniká a utváří se závislost na alkoholu? Kdo ji uměle zavedl do společnosti a kdo aktivně takovou „tradici“, která je pro Duchovní podstatu ničivá, podporuje? Vždyť člověk nehubí jen sebe, svou Osobnost, ale vytváří problémy ve svém okolí.

Velké neštěstí je právě tehdy, když na člověku leží odpovědnost za rodinu a děti. Vždyť nejde o to, kolik

mohl zajistit svým dětem materiálního bohatství. Jde o to, kolik jim člověk mohl předat duchovních hodnot *svým vlastním příkladem*. Vždyť děti – to není osobní vlastnictví, ani berla, o níž se člověk plánuje opírat ve stáří. V první řadě to jsou nové Osobnosti, které mají vědomí jako čistý list. Dostali se na tento svět stejně jako všichni, aby dostali šanci na duchovní osvobození. Tyto nové Osobnosti sledují a přejímají fakticky již od útlého věku životní zkušenosti předešlých generací od lidí, kteří pro ně představují autoritu, a to především od rodičů, kteří jim v mnohém jdou příkladem. Objevují-li se v rodině „tradice" spojené s konzumací alkoholu, pak se dětem názorně vnucují negativní zkušenosti a mechanismy závislosti, vycházející z Živočišného principu, které dospělí demonstrují, například při rodinných svátcích. Lidé to považují za neškodné chování, jelikož jeho podstatu a vzdálené následky nechápou.

Rigden: Nechápou, jaké trápení tím započínají, když předurčují k utrpení nejen Duše svých dětí, ale i jejich budoucích potomků. Ale situaci je možné vždy napravit, pokud lidé na sobě začnou pracovat, pokud budou aktivně měnit samotnou společnost, v níž žijí, tedy pokud ji budou zlepšovat. Co se týká společnosti.. Je zapotřebí podívat se na původ toho, kdo mezi lidmi popularizuje alkohol a narkotika a proč se to stále děje? Tyto informace můžeme najít i dnes. První, kdo začali zavádět narkotika a alkohol mezi masy lidí, byli žreci a politikové, kteří v tom viděli své výhody. Proč? Protože, jak jsem již říkal, se s pomocí narkotik a alkoholu blokuje duchovní součást Osobnosti a člověk se pak snadno podřídí vlivu cizí Vůle. Pro průvodce Živočišného rozumu je snazší ho

ovládat, manipulovat jeho vědomím, jako součástí davu („biomasy“).

Stačí se podívat na reálie dnešního dne. Proč se to při veškerém zdání boje s danými jevy na celém světě vlastně neveřejně stimuluje? Realizuje se stejná, co i v minulosti, ale už masová propaganda a šíření alkoholu a narkotik nejen skrze jejich produkci a reklamu, ale i skrze vytváření stereotypů a jejich vštěpování do kultury společnosti. Například prostřednictvím cíleného působení masmédií a také oblíbených kulturních projektů, uměleckých filmů. Vždyť skrze oblíbené „idoly“ a jejich „zvyky“ je snadno kódovat člověka různými šablonami, podřídit ho systému, jelikož, jak jsem říkal, každé individuum má sklony k napodobování. Když se to vezme obecně, není všechno tak snadné, jak se zdá na první pohled.

Anastasia: To je, bohužel, pravda dnešního dne.

Rigden: Ale zase, kdo překáží lidem v tom, aby ve společnosti sami nastolili pořádek? Kdo překáží Osobnosti v tom, aby kontrolovala své myšlenky? Vše je v rukou lidí. Jednoduše musíš pro ostatní sám být dobrým příkladem. Vytvářet kolem sebe a svého okolí alespoň příjemné podmínky, nemotivovat lidi, aby konzumovali alkohol a narkotika a nevytvářet podmínky pro to, aby se mezi lidmi tato zvířecí závislost šířila. Člověk by měl dělat všechno možné pro popularizaci duchovních znalostí v masové kultuře, mravních a kulturních hodnot, příkladů skutečného Člověka.

Anastasia: Doufám, že lidé tyto znalosti přijmou. A jestli je to možné, vysvětlete nám, prosím, ještě několik

postřehů, které se týkají Živočišného rozumu. Říkal jste, že působí převážně skrze kolektivní a individuální rozumy, tedy skrze své podjednotky. Nemohl byste poněkud více vysvětlit jeho projevy na příkladu lidské společnosti?

Rigden: Tyto procesy můžeme pozorovat jak v mikro, tak i v makrosvětě. Lidé díky své dvojité podstatě mohou nejenom je vědomě prozkoumat, ale vytvořit svoji společnost skutečně na duchovním základu. Vždyť při duchovním rozvoji má člověk možnost být Pozorovatelem Duchovního principu, a tedy i chápat projevy Živočišného rozumu. Je schopný sledovat jeho vliv, korigovat vlastní rozvoj a nepřipouštět zásahy této Vůle, která je jeho duchovní povaze cizí.. Tak je to i ve společnosti. Například dnes je hodně vědeckých prací týkajících se studia a sledování povahy masových nálad. Jen své výsledky ve většině omezují na ovládání mas v politickém systému a systému žreců. Ale v tom není podstata. Dokonce i v těchto pracích lze najít celkem zajímavé okamžiky.

Nálada to je psychologická derivace. Subjektem masových nálad je nějaká masa (množství lidí, dav), která je spojena kvůli vlivu nějakého faktoru. Takovým faktorem mohou být *emoce, pocity* a další psychologické projevy, odrážející chování lidí. Impulsem ke zformování masy slouží fámy, zpravidla *negativního charakteru.* Vzbuzují v člověku skrytou nelibost (kvůli aktivaci zadní a bočních Bytostí). O tom, jak rychle se takové fámy šíří a jak ochotně lidé slouží jako průvodce Vůle Živočišného rozumu, jsme již mluvili. Pokud většina lidí takovým fámám *věří,* tedy vkládají do nich sílu *své pozornosti*, pak se

i sami stávají nositeli této Vůle a napomáhají jejímu šíření dále.

Zpravidla se ten řetěz fám staví na konfrontaci „my“ a „oni“. Vědomí lidí je současnou situací zaslepeno a oni tak nevidí skutečnou příčinu, která plodí ohnisko napětí. Proto se lidé scházejí v davu na ulici a přejí si zlepšit svůj život. Ale nakonec to končí rozčarováním a zhoršením jejich života nebo jednoduše krvavými bitkami. V dějinách je dostatek příkladů, kdy lidé vyšli na ulici jednoduše kvůli pokojnému podpoření nějakého hnutí, ale jakmile se dostali do davu, sami již pak nechápali, co se s nimi událo a co je přinutilo běžet se všemi a ničit infrastrukturu svého vlastního města, v němž budou muset zítra žít.

Masové náladě jsou tedy vlastní: podnět, reakce na něj a odhodlání k činu. Taková masa vzniká na základě nějaké situace a reaguje na jedny a týž podněty identickým způsobem. Sjednocuje ji psychické spojení, které se také utváří na základě *podobných emocí a impulsů*. Je to zvláštní psychický stav, který je stejnorodý pro většinu lidí. Obvykle obsahuje určitý destruktivní náboj a má skryté negativní nasměrování. Kdyby měli lidé možnost fixovat pohyb energie myšlenkových forem v davu, viděli by, že má *tvar spirály, která se otáčí proti směru hodinových ručiček*. Jedna a táž slova a emoce se opakují zas a zas, nabývají na intenzitě díky podněcování jejich průvodci a díky připojování (zmocnění se) vědomí nových lidí, kteří si přejí poslechnout si orátory nebo vyznat se v situaci. Potom dochází k hledání viníka, jemuž se připisují všemožné negativní vlastnosti. Nakonec se situace může rozvinout až k tomu, že ta negativní energie

davu „vystříkne“ na jakýkoli nejbližší nebo zadaný objekt nebo na fyzické osoby, které mají dle „názoru“ davu jakékoli spojení s viníky jejich neštěstí nebo jimi bezprostředně jsou. Mimochodem, pokud takové vzrušení nebo motání se v drbech chybí, pak daná nálada rychle ztrácí sílu.

Anastasia: Ano, tradiční hledání „obětního beránka“, charakteristické pro dominanci Živočišného principu v člověku. Jen se tu všechno projevuje v jediné mase, vystavené vlivu Vůle Živočišného rozumu.

Rigden: Naprosto správně. Měli bychom také věnovat pozornost tomu, že Živočišný rozum neprojevuje svou Vůli pouze v náladě masy, která obsahuje zjevný destruktivní náboj, ale i ve skryté obraně toho, co již považuje za svoje „vlastnictví“. K infikování Vůlí Živočišného rozumu v mase dochází poměrně rychle, podobně jako šíření viru. Přitom dav, který je vystaven dané Vůli a je jí ovládaný, bezstarostně zamítá všechno to, co jí narušuje a vzdoruje nebo se jakkoli pokouší tento nastolený stereotyp rozbít. Masa, jako jednotný celek, míří svou negativitu proti potenciálnímu narušiteli dané Vůle. Čili je příznačné, že jsou všechny záměry davu, nacházejícího se pod vlivem Živočišného rozumu, povrchní a umělé. Jejich obsah je prázdný, nejsou v nich žádné skryté smysly, spojení individua s jeho Duchovním principem. Později, když člověk zůstane o samotě, si nedokáže vysvětlit, proč se během toho, co se nacházel v tom běsnícím davu, choval tak neadekvátně a nepřirozeně. Odpověď je prostá: v tu dobu byl pouze jedním z průvodců Vůle Živočišného rozumu.

Anastasia: Ano, v principu jsou takové projevy někdy identické jak ve společnosti, tak i při „útoku“ Živočišného principu na individua. Například v knihách svatých starců je možné najít příklady jejich boje s jejich „vášněmi“. Mimo jiné se tam zmiňuje to, že když člověk pobývá v duchovním stavu, pak ho, jednoduše řečeno, Živočišný princip pokouší nejen všemožnými svůdnými myšlenkami, ale dokonce ho „prověřuje“ třeba zhoršením jeho zdravotního stavu, agresí ze strany lidí v jeho okolí a tak dále, tedy svými projevy skrze viditelnou i neviditelnou materii.

Podobné příklady můžeme nalézt nejen v literatuře, ale i v praxi. Třeba jak někteří lidé různě reagují na Znalosti, které jim díky Vám byly poskytnuty a byly zaznamenány v knihách. Jsou lidé, kteří si je pročetli a začali se duchovně probouzet, rozšiřovat svůj obzor poznání, začali kontrolovat své myšlenky. Začali se pouze věnovat sledování Živočišného principu v sobě samých a nijak ve vnějším světě nevyzrazovali svůj zájem o duchovní práci nad sebou. V podstatě mnozí z nich zaznamenali, že jakmile začali k této práci nad sebou přistupovat zodpovědně, byl na ně namířen agresivní útok ze strany Živočišného principu. A to jak ze strany jejich okolí (známí, blízcí, přátelé, kteří jsou aktivaci Živočišného principu vystaveni nejčastěji), tak i ze strany „vlastního vědomí“. Živočišný princip kladl, jako odpověď na tyto snahy o získání moci v lidském vědomí, o narušení „stability“ zakořeněných šablon myšlení, urputný odpor. U některých lidí, v duchovním snažení obzvláště houževnatých, se navíc nečekaně objevovaly agresivní telefonáty bezobsažného charakteru od vzdálených příbuzných, bývalých známých, včetně těch, o nichž již velmi dávno vůbec

nic neslyšeli. Nejčastěji ale, zejména v prvních fázích práce se sebou samým, vznikal na prázdném místě agresivní útok ze strany jeho okolí – v práci a doma – a přitom opět útočili hlavně ti, kdo byli více než ostatní vystaveni vlivu svého Živočišného principu. A ti patrně neměli vůbec žádné podezření, že byli v daném okamžiku pouhými průvodci útoku Živočišného rozumu.

Rigden: To je samozřejmé. Živočišný rozum se bude jakkoli zdokonalovat, jen aby navrátil duchovně se probouzejícího člověka na starou kolej obvyklé dominance Živočišného principu, aby zpět získal původní moc nad odšroubovávajícím se „šroubkem" svého materiálního systému. Jeho úkolem je probudit v člověku zvířecí strach, přinutit jej, aby uvěřil v prvenství materie, její sílu a zákony, aby se člověk duchovně vzdal. Ale volba v podstatě vždy zůstává na Osobnosti. Díky procesu duchovního rozvoje člověk nejenže pozná sebe sama, ale pozná i neviditelnou stranu okolního světa. Začíná odlišovat skutečnost od iluze, kterou dříve považoval za skutečnou. Člověk, když pociťuje svoji skutečnou duchovní podstatu, začíná o strachy, které mu vnutil Živočišný princip, přicházet. *Začíná cítit svoji Duši a její svět, začíná chápat, že je-li sám průvodcem Vůle Duchovního principu, neexistují pro něj v materiálním světě v podstatě žádné překážky.* Proto když člověk přebývá v takovém jasném, rozšířeném stavu vědomí, zbývá Živočišnému rozumu k tomu, aby zpět získal svoji původní moc nad danou Osobností, pouze „vyčkávat", až Osobnost oslabí svoji duchovní kontrolu a poddá se emocím, lákadlům nějakých myšlenek, přání Živočišného principu. To je jednoduše zapotřebí chápat a nepodrobovat se jeho lstím. Co je ale v tomto procesu aktivity Živočišného rozumu

během duchovního probouzení člověka hlavní, je to, že nachází-li se sám člověk na pozici Pozorovatele Duchovního principu, získává praktickou zkušenost a pochopení toho, proti čemu je Živočišný rozum bezmocný.

Jediné, čemu Živočišný rozum nemůže čelit, je duchovní síla. To znamená to, když si člověk vědomě vybere duchovní cestu a žije svým vnitřním duchovním světem, hlubokým vnitřním spojením se světem Boha skrze svoji Duši, když dokáže nejen ovlivnit, ale i kontrolovat svůj Živočišný princip a jeho četné projevy v podobě nejrůznějších emocí a přání. Ovšem, takové „bojové" zkušenosti v jistém smyslu člověk získává díky útokům ze strany Živočišného rozumu, které duchovně se probouzející člověk na sebe přitahuje. Bitevním polem se stává vědomí. Ale výsledek vítězství za to stojí, vždyť člověk v sobě probouzí duchovní síly, upevňuje se v nich, poznává hlouběji realitu a smysl své existence a začíná vědomě směřovat k Bohu, do duchovního světa, tedy na Věčnost.

Duchovní síla, která je člověku dána, je ohromná. Dokáže-li většina lidí v současné společnosti pochopit tu prostou Pravdu, uvědomit si celou tu pomíjivost materie, jež je obklopuje, a začnou-li se duchovně probouzet, pak se to konstantně projeví na celé lidské společnosti a monáda se obrátí. Tehdy nastoupí to zlaté tisíciletí, o němž lidé odpradávna sní.

Anastasia: Všechno začíná prvním krokem individua duchovním směrem, jako jednotky struktury společnosti. Proto je pro každého člověka důležité znát svoji skutečnou podstatu, to, proti čemu je Živočišný

rozum bezmocný, jak v sobě sledovat jeho projevy a nedopouštět jeho dominanci a útlak své Osobnosti.

Rigden: Naprosto správně a je to mnohem snazší, než se lidem může zdát, když se nachází ve stavu duchovní nečinnosti. *Člověk prostě nesmí dovolit Vůli Živočišného rozumu, aby se stala jeho realitou.*

Ale vraťme se k našemu hovoru ohledně přinášení materiálních obětí. Znalosti o existenci kolektivního a individuálního rozumu se rovněž vyskytovaly v tehdejší společnosti jako neoddělitelná součást duchovních znalostí. Chápání vlastní dvojí podstaty pomáhalo člověku uskutečňovat vědomou volbu toho, jakému z principů (Duchovnímu či Živočišnému) má zasvětit svůj pomíjivý život a čí vůli má sloužit. Mimochodem, na základě původních Znalostí o kolektivním a individuálním rozumu se později začala vyvíjet archaická náboženství jako: totemismus, animismus, fetišismus, animatismus, šamanismus. Tak třeba totemismus. Původně totem označoval *určitý znak*, díky němuž mohl člověk, disponující duchovními Znalostmi, ovlivňovat přírodní živly, procesy, zvířecí svět, tedy materii. A již mnohem později, kvůli nalákání lidí na magické praktiky, kvůli růstu dominance Živočišného principu ve společnosti, kvůli přání dosáhnout nadbytku a materiálního blahobytu to lidé všechno převrátili na kult totemu, na celý komplex náboženských představ o „nadpřirozené“ blízkosti mezi některými kmeny a určitými totemy (zvířaty, rostlinami, přírodními jevy, neživými předměty). A co se opět zdůrazňovalo? Prosba lidí, aby se „s nimi“ Živočišný rozum „podělil o sílu“, tedy nadpřirozenou sílu pro dosažení jakéhosi pozemského

blahobytu, o sílu, díky níž by získali moc nad ostatními lidmi, a tak dále. Jak je známo, podobné přitahuje podobné.

Stejně tak vznikla magie, animismus (víra v duchy a posmrtné bytosti), fetišismus (uctívání neživých předmětů – fetišů, které byly podle názoru lidí, obdarovány nadpřirozenými silami). Taktéž se objevil animatismus (uctívání neosobní, nadpozemské síly, jež podle představ lidí, určovala životní procesy v přírodě, například, úspěch při lovu, ve válce, dosažení lepší úrody a tak dále), šamanismus (založené na kultu duchů, víře v nadpozemské komunikaci kultu – šamana – s duchy). Tyto kulty se kdysi zformovaly na základě duchovních znalostí, poté, co začalo docházet k záměnám Živočišného principu, když se zrodilo žrectví, boj o moc. Znalosti o zákonech materie se v nich začaly používat ve prospěch systému Živočišného rozumu. To znamená, že mezi lidmi došlo k uctívání a napodobování „nejsilnějšího“, k jeho zbožštění, vytvoření aureoly nedotknutelnosti. V některých případech dokonce docházelo k pojídání „nejsilnějšího“. V některých kultech se totiž domnívali, že se mu tím budou podobat a získají jeho sílu. Navíc bylo představitelům podobných věr vlastní agresivní chování k jakýmkoli jinak smýšlejícím lidem, napadání a ničení „nepřátel“ (lidí, kteří vyznávali jiné kulty) se povzbuzovalo všemi možnými způsoby. No a cíle vykonávání obřadů u podobných kultů hovořily samy za sebe: obohacení, tedy zmnožení materiálního blahobytu, zaručení plodnosti země a lidí, přízeň živlů, které se dosahovalo díky uzavření dohody s „nadpozemskými silami“ (častokrát byla dohoda založena na krvi), stvrzené přinášením obětí.

Anastasia: Jinými slovy, všechno to jsou stejné skutky, které jsou příznačné pro materiální bytosti (nebo masy), nacházející se pod vlivem Vůle Živočišného principu.

Rigden: A všechno to fungovalo: živly obcházely vesnice stranou, příroda jim poskytovala dobrou úrodu, lidé, prosící ve svých „modlitbách“ o sílu a zručnost v materiálním světě, byli obdařeni těmito i dalšími kvalitami, které si přáli. V mnohých případech lidé získávali od materie to blaho, které si žádali na oplátku své „modlitby“ *po víře (vládnoucí volbě)* a na oplátku své materiální oběti tomu místu, kde žili.

Ale jaká byla ve skutečnosti odplata Osobností za získání těchto dočasných, pozemských statků jejich smrtelnému tělu pomocí Vůle Živočišného rozumu?! Lidé během provedení i toho nejneškodnějšího „posvátného rituálu“ na to vydávali *sílu své víry*, své vnitřní, tvořivé hlubinné pocity, které byly původně určeny pro splynutí Osobnosti a Duše, osvobození ze zajetí materie. Jinak by k žádnému efektu v materiálním světě nedošlo. Podobná lidská materiální přání spolu se zvýšením komfortu a podmínek existence nahromaděním bohatství, napomáhala pouze upevnění Živočišného principu v člověku, velkému svodu, přitažlivosti ovládání „nadpozemských sil“, rozdělení lidí a rozepřím mezi nimi, zrození institutů politické a žrecké moci. Vždyť samostatné ovládání té či oné síly vedlo k rozdělení na klany, ke konfliktům a nesvárům, které někdy lidi vedly až k nesmyslnému ničení dokonce i vlastní rodiny, kdy se synové stavěli proti vlastním otcům kvůli své víře v sílu totemu sousedního kmenu.

Je však zapotřebí říci, že, navzdory takovému uctívání a přinášení materiálních obětí Živočišnému rozumu, se přece jen duchovní klíčky probíjely, to znamená, že byli i lidé, kteří ve své víře intuitivně hledali původní duchovní Znalosti, toužili po míru, dobru a sjednocení. Vždyť spolu s kultem u každého národa také existovala bohatá mytologie o původu světa a člověka, která byla původně založena na jediném, pro všechny národy společném, duchovním zrnku prapůvodních Znalostí.

Byly tu, samozřejmě, i mírumilovné kmeny, jež původní Znalosti využívaly zejména pro vlastní duchovní rozvoj, tedy podle skutečného předurčení. Žily skromně, chápaly dočasnost a pomíjivost vlastního života, chápaly, že je život člověku dáván kvůli duchovní přeměně člověka, „přípravě na *jiný* život, věčný“. Tito lidé sháněli nezbytnou obživu pro svůj kmen fyzickou prací, neplýtvali na to svou drahocennou sílu (což jsou hluboké vnitřní city, založené na upřímné víře), předurčenou na duchovní rozvoj. Co se týká materiálního světa, zapojovali tuto unikátní sílu pouze v krajně vzácných případech, třeba když jim hrozilo skutečné nebezpečí kvůli nepředvídatelně běsnícímu přírodnímu živlu, schopnému zničit celý jejich kmen.

I sociální organizace u nich byla lepší než u dnešního lidstva. Žili ve skupinách, přátelili se mezi sebou. Neměli vůdce, ale měli zkušené lidi, kteří chránili duchovní, magické, léčebné znalosti a předávali je, v duchovním smyslu talentované mládeži. Člověk, jenž byl v daných otázkách nejzkušenější, byl všemi právem považován za hlavu a vybírali ho výhradně na základě odsouhlasení celou komunitou. Každý se na něj mohl

obrátit o důležitou radu. Tento člověk měl přitom ve skupině jistá privilegia a moc a žil jako všichni.

Mimochodem, potomci některých těchto národů žijí i dnes ve stejné sociální organizaci. Přitom se nacházejí v mnohem horších životních podmínkách než lidé v „civilizovaných“, přesněji řečeno v pohodlnějších, materiálně zabezpečených zemích. Ale to jim nebrání v tom, aby žili ve své společnosti jako lidé. Třeba Křováci – africký lid, který mluví pradávnými kojsanskými mlaskavými jazyky. Titíž, kteří v dávné minulosti vedli zápisy ve skalních vyobrazeních. Mimochodem, název „kojsanské mlaskající jazyky“ je čistě smluvený. Slovo „kojsanský“ pochází od slova „koj“ (Khoi), které znamená „člověk“, což se používalo jako vlastní označení africké národnosti Khoi-Khoin (kteří také mluví mlaskavými jazyky), a to znamená „lidi lidí“ nebo také „skuteční lidé“.

Anastasia: Ano, nabízí se zajímavé srovnání: „skuteční lidé“ hovořili mlaskavým jazykem, který byl očividně dozvukem „ptačího jazyka“, o němž jste se kdysi zmiňoval, jako o prvním prajazyku národů. Skutečný Člověk byl i v dávné minulosti Člověkem! Jak se říká, skuteční lidé nejsou ti, kteří krásně mluví, ale ti, kteří správně žijí.

Rigden: Zcela správně. Nedávno jsme se v našem rozhovoru zmiňovali o národu Ainu, který byl původním obyvatelstvem Japonských ostrovů. Tento národ s evropskými rysy tváře sem kdysi dávno přišel z území, na nichž se dnes prostírá Rusko. V překladu z japonštiny znamená „ainu“ také „skutečný člověk“. Ovšem nemohu říci, že jejich dnešní

potomci si uchovali všechny ty znalosti, mytologii a sociální organizaci, kterou měli jejich dalecí předci. Ale věnujme pozornost jejich národnímu oblečení. Uvidíš známé znaky a symboly, které nám poví mnohé.

Anastasia: Zajímavé... Archaické víry! Vyprávěním o znacích a symbolech jste prakticky odstranil všechny závažné mezery vědy v otázce původu archaických náboženství. Vždyť vědci o této otázce neustále vedou polemiku, a to ne jedno století. Mnozí se přiklání k názoru, že to všechno bylo „nedorozumění divocha“, spojené s rozumovou povahou primitivního člověka. Ale chápou, že jsou v tom „zárodku“ zahrnuty prakticky všechny hlavní prvky budoucích světových náboženství (které z jim neznámého důvodu ovlivnily masy lidí), včetně přinášení obětí.

Rigden (usmál se): „Nedorozumění divocha“?! Ale dnešní člověk se od „primitivního člověka“ ničím neliší: ani uspořádáním mozku, ani myšlením s četnými přáními Živočišného principu, ani snahami Duchovního principu. Jak to všechno bylo, tak to dnes zůstalo na hranici Volby.

Anastasia: Máte pravdu, člověku vždy brání pochopení Pravdy vlastní pýcha. V každém století můžeme najít „učené muže“, kteří vynášeli do nebe úspěchy svých současníků a kritizovali úroveň rozvoje předcházejících pokolení. Ačkoli v následujícím století již tyto proslulé zprávy jejich potomci odsuzovali. Málokdo věnoval nezaujatě pozornost zajímavým faktům o duchovním rozvoji člověka z dávné minulosti.

Co se týká sociální organizace světových kmenů, kterou jste zmiňoval, tady se dnešní lidé skutečně mají co naučit. Zejména je pozoruhodné, že všichni žili svorně a nejzkušenější člověk aktivně a nezištně pomáhal lidem, žil v souladu s ideologií Dobra a neměl v komunitě žádná privilegia, ani moc. V podstatě žil stejně jako celý jeho lid. Dobrý příklad pro lidi, kteří se dnes pokládají za vůdce a žrece, tedy politiky a kněží. Myslím si, že každý zdravě uvažující národ by si takovou sociální organizaci přál také. Nabízí se zajímavé srovnání, že se v minulosti zkušený člověk, žijící jako každý jiný, snažil podělit o získané vědomosti, ve snaze pomoci tím společnosti a individuálně pracoval s lidmi, tak v moderním světě politiky a žrecové kromě toho, že tyto instituce existují odděleně od lidu, se také snaží upevnit svou moc prostřednictvím aktuálních potřeb lidí za pomoci různých slibů. I když ve skutečnosti, pokud se podíváme na historické příklady ještě z doby před tisíci lety, žádný z těchto slibů nebyl nikdy splněn. Pro žrece a politiky je to jen starobylá hra na sliby, která se zakládá *na víře* lidí.

Rigden: Jednoduše musíme pochopit, proč se tak děje a proč sama společnost tento proces podporuje a pokaždé šlape na stejné hrábě. Toto vše je předvídatelné, když ve společnosti převládá formát konzumního myšlení. Co jsou to vlastně sliby politiků a veleknězů? Pro ty, kteří jsou u moci – je to jen způsob jak manipulovat s vědomím mas, jinak řečeno, řídit veřejnou náladu. Tato hra, založená na pocitech a přáních, zdůrazňuji, mas, myšlenkové šablony, které se vytvářejí prostřednictvím médií, která vlastní ti, kdo jsou u moci. Pro masy jsou sliby a ujištění politiků a žreců projeveným formátem spotřebitele, který nemá

nic společného nejen s pravou duchovností, ale také s plněním těchto banálních slibů. To, co lidem slíbili „dát zdarma, zabezpečit nebo poskytnout “, lidé již považují za své vlastní a touto iluzorní nadějí žijí. Mluvíme teď jen o osobním prospěchu, který se týká jejich materiálních zájmů. Protože politici a žreci znají konzumní přání a touhy lidí, šikovně manipulují s jejich vědomím a náladou.

Například, zatímco lidé žijí v naději, že žreci a politici budou držet své sliby, tito klidně zařizují svoje podnikatelské a jiné aktivity. Jakmile ve společnosti narůstá nespokojenost a lidem dojde trpělivost, okamžitě se spustí atraktivní politické divadlo. Ve společnosti se pomocí stejných žreců a politiků začínají podněcovat negativní pocity. Z jejich kruhů se objevují zvěsti o tom, kdo klame lidi a nese vinu za všechny problémy (přičemž se národní hněv zaměří na konkrétní loutku), kterým se údajně nepodařilo dodržet své sliby a jejichž slova se rozchází se skutky (vždy vnímané lidmi jako zradu svých potřeb). V důsledku toho pomocí médií lidi rychle přivádí ke kritickému bodu, kdy dochází k emocionálnímu výbuchu. Politici a žreci odstraní jednu loutku a na její místo dají jinou, která stejně jako její předchůdci, začíná lidem házet sliby a ujištění, aby získala popularitu skrze víru samotných lidí. A opět stejné vířící myšlenky Materiální podstaty se začínají točit v novém kruhu.

Anastasia: Takže, vedení jakékoli země na světě, ve své podstatě odpovídá spotřebitelskému chování svých lidí. Jinými slovy, když v předvolební kampani nějaký kandidát nebo organizace tvrdí, že pomůže uskutečnit ambice mas, lidé spěchají dát svůj hlas

tomu, kdo splní jejich přání a touhy Živočišného principu. A těsně po volbách je v lidech podporována mediální iluze, že jejich touhy se už plní nebo budou splněny "v blízké budoucnosti. "To znamená, že dochází k prolongování nadějí a očekávání mas na určitou dobu. A tato hra systému Živočišného rozumu přechází z generace na generaci. Tímto způsobem lidé přesměrují svoji pozornost na prázdnou iluzi a očekávání, místo toho, aby realizovali svoje vnitřní duchovní potřeby. A pak jen sedí a čekají, že někdo začne budovat jejich materiální a duchovní život. To je opravdu ten největší podvod a záměna reality za iluzi systému Živočišného rozumu.

Rigden: Naprosto správně. Taková záměna lidské činnosti za nečinnost, zejména v duchovních vnitřních záležitostech, se začala se vznikem náboženství jako takového. Zejména s rozvojem instituce žrectví, když byly duchovní základy zaměněny za materiální pojetí a sliby. Žreci využili skutečnost, že lidé, kteří se věnují duchovnímu sebezdokonalení, žijí očekáváním duchovního osvobození, budoucí blaženosti v *jiném* světě. Na tomto základě zřídili systém náboženství, který si později propůjčili politici pro organizaci politického systému. To znamená, že na začátku žreci pomocí ujištění a sugesce vytvořili pevný názor, že člověk sám je duchovně slabý a „hříšný" a bez pomoci velekněží není schopen dosáhnout duchovní svobody. Vsugerovali masám, že člověk může získat duchovní svobodu pouze v případě, že bude otrocky sloužit žrecům, vykonávat jejich rituály a celý svůj život je bude sponzorovat. Jinými slovy, vštěpovalo se, že člověk nemůže duchovní osvobození dosáhnout individuální prací na sobě, ale pouze pomocí zprostředkovatelů

- žreců. Přesto, když se spouštěl mechanismus vlivu na masy, velekněží zároveň prosazovali myšlenku o „odložení“ uskutečnění nároků na realizaci jejich duchovních potřeb na neurčité potom.

Například, v eschatologických náboženstvích a vírách, aby lidi připoutali ke svému náboženství, kněží používali informace o „Soudném dni“, které převzali od jiných starověkých náboženství. Nicméně, věřícím se o těchto starověkých zmínkách nic neříkalo, ale jen se vsugerovávalo, že pouze uctívání tohoto náboženství, posluhování jeho kněžím po celý svůj život, jednoho dne určitě přinese budoucí spasení. To znamená, že kněží udržovali svoji moc budoucími sliby posmrtného blaženství, které jsou ve skutečnosti prázdnou iluzí, protože bez duchovní práce na sobě nemá Osobnost žádnou budoucnost.

V politickém systému pouze zaměnili duchovní cíle lidí za materiální touhy a za sliby nějaké iluzorní svobody „v blízké budoucnosti“. Pouze politici, na rozdíl od velekněží, neustále přesvědčují, že bez nich by lidé nebyli schopni postavit opravdu volnou a bezpečnou společnost s dobrou materiální prosperitou a rovností. Formují u lidí *víru* v „dobrého krále“ (politika), který jim poskytne skvělou budoucnost, a neustále podkopávají víru v život, že se společnost může vybudovat sama, bez politiků a žreců. Proto se velekněží a politikové zajímají o rozvoj konzumní společnosti, aby nedošlo ke ztrátě moci nad lidmi. V opačném případě, by se světové společenství konsolidovalo a zvolilo směr pravého duchovního vývoje, který přirozeně odmítá systém politické a žrecké moci jako zbytečný.“

Anastasia: Hledě na dnešní svět, vyvstává otázka: s jakou dominancí ve vědomí vymýšlejí lidé politické a náboženské teorie a vštěpují je masám?

Rigden: Zásadní otázka. Ti, kdo na ni chtějí najít odpověď, by se měli pozorněji podívat na současnou společnost, na její dominující hodnoty. Vždyť přinášení obětí jedinému Živočišnému rozumu - jak bylo, tak i zůstalo. Lidi sžírá pýcha, dominuje v nich a snadno je ovládá Živočišný princip (jako jednotka ze struktury Živočišného rozumu), vštěpuje jim hrdost kvůli „individuálnímu rozumu“. Co je ale nejsmutnější, že jsou dnes lidé natolik přeplněni těmito vlastnostmi Živočišného principu, že si ani nevšimnou toho očividného, utvrzují jeden druhého v jednom a tomtéž (kroužení myšlenek v kruhu), že duchovní svět není, je pouze ten materiální, viditelný svět, „ráj v těle“. To znamená, že lidé přijímají to, co je jejich duchovní podstatě cizí jako skutečné, šíří ty informace, kterými kněží a politici určují jejich vnímání světa.

Následkem toho si většina lidí ve společnosti vybírá život podle zákonů Živočišného rozumu: a také uctívání, napodobování nejsilnějšího v daném materiálním světě (není důležité, zda to jsou lidé, země, organizace, tajné řády, žreci, politici, bojující za dosažení větší moci), sledování výhradně materiálních cílů. Stačí se podívat, nakolik jsou lidé ve světě mezi sebou rozděleni, jak politici a žreci vyvolávají války kvůli vlastnímu zisku a moci, a to včetně dohod „založených na krvi“, a přinášejí jako oběť miliony lidských životů kvůli vlastnímu zisku, úspěchu a blahobytu vlastních potomků. Jak ohromné zástupy lidí

spouští agresi a řídí je kolektivní Živočišný rozum, podobně jako stáda zvířat. Jak se lidé pokouší zařídit se v životě, „ohýbají se“ před výše stojícím vedením, aby pro sebe získali něco většího, lepšího, dávají úplatky, přistupují na kompromis s vlastním svědomím, kvůli materiálnímu užitku, zárukám úspěchu vlastního byznysu, lepšího materiálního zabezpečení vlastního potomstva. Ve stáří jsou připraveni přinést jakoukoli „oběť“, aby získali zdraví a bývalou moc nad někým. Jednoduše žijí podle tvrdých zákonů hmoty, jediného Živočišného rozumu.

Vždyť abys mohl v materiálním světě něco dostat, musíš zas něco cenného odevzdat – v tom je také podstata přinášení obětí ve sféře Živočišného rozumu. Tak tedy, člověk odevzdává to nejcennější, co má, to, kvůli čemu se narodil na tento svět. Spotřebovává sílu, předurčenou pro dosažení Věčnosti, na prázdnotu – kvůli dosažení dočasné, pomíjivé iluze, kvůli něčemu, co se zítra stane prachem a pro něho krachem. Spotřebovává sílu své pozornosti, hluboké pocity své upřímné vnitřní víry, předurčené duchovnímu rozvoji během života, splynutí jeho Osobnosti s Duší, spasení ve Věčnosti, na dosažení svých pomíjivých, hloupých snů o moci, zdraví, bohatství, úspěchu v materiálním světě. Tímtéž se člověk v podstatě dopouští zločinu ve vztahu sebe sama, ke svojí Duši, což jej zatěžuje i dlouho po smrti jeho fyzického těla. Vždyť nic horšího než toto ani být nemůže! Právě proto také člověk během celého svého života strádá, a dokonce ani nechápe opravdovou příčinu svých duševních muk, vše svádí na vnější faktory a okolí. Ale volba je volba. Co člověk ve svém pomíjivém životě upřednostní, to také dostává.

Jak jsem již zmiňoval, Ježíš Kristus říkal: „Podle vaší víry se vám staň“. Kněží z Něj ovšem pro sebe udělali kusové zboží, „vykupitele za hříchy lidstva“. Ale Ježíš Kristus byl a zůstává velikou Duchovní Bytostí, jedním z těch, kteří měli ohromnou sílu Duchovního světa (světa Boha), sílu, která byla schopna přetvořit jakoukoli hmotu. Ať už vykonával jakýkoli zázrak, který si lidé vyprosili, říkal: „Podle vaší víry se vám staň.“ Jedni ho prosili o zdraví (vyléčení od nemoci) a dostávali ho, další ho prosili o jídlo, jiní zas o úlovek, čtvrtí o vzkříšení fyzického těla. A zbojník, který visel na kříži vedle Ježíše, trpící hladem, bolestí, prosil Krista v předsmrtných mukách svého těla o spasení své Duše. A tento člověk byl obdarován *duchovním vysvobozením* Tím, kdo byl skutečně blízký Bohu v Jeho věčném světě. Pouze žrecové v kanonických evangeliích tu skutečnost představili jinak, zavedli pro své stádo pojem vzkříšení v těle a vynechali detaily o reinkarnaci a osvobození Duše, o kterých Ježíš lidem vyprávěl ve svém Učení. Proto také ničili opravdové stoupence Krista, ty, kteří si i navzdory náboženstvím žreců pamatovali a uchovávali Jeho Učení v duchovní čistotě. Stačí třeba připomenout nelítostné pronásledování a ničení gnostiků ohněm a mečem (v 1. – 3. stol. našeho letopočtu), katarů (v 11. – 13. stol. našeho letopočtu), kteří uchovávali znalosti o reinkarnaci Duše, o dvojí povaze člověka, o jeho Bytostech, o roli Ženského principu při stvoření světa, o síle znaků a symbolů a mnoho dalšího, co se žreci pokoušeli vymazat z paměti lidu.

Anastasia: Ano, skutečně, podle vaší víry se vám staň.

Rigden: Dnes lidé chodí do chrámů, o co ale prosí Boha, kvůli čemu se modlí? Kvůli zdraví, blahobytu, bohatství, úspěchu a materiálním statkům pro sebe a své blízké! Pořád stejné přinášení obětí a služba jedinému Živočišnému rozumu, obracení se na moc tajných nadpozemských, nadpřirozených sil kvůli dosažení materiálních cílů, oblažení pomíjivého materiálního těla. Vždyť dnes jsou prakticky v jakémkoli náboženství modlitby, obracení se ke svatým, bohům, duchům, kteří prý pomohou při léčbě té či oné nemoci, při realizaci lidských záležitostí v materiálním světě, přináší prý úspěch v těch či oněch každodenních otázkách. A co se za to od člověka vyžaduje? Pouze aby se pomodlil (tedy zapojil své vnitřní hluboké pocity víry) kvůli svým problémům *v daném světě,* kvůli *materiálním* potřebám, aby obětoval danému chrámu (přesněji těm, v jejichž moci se chrám nachází) prostředky. Kněží dokonce sestavili celé soupisy s podrobnými předpisy o tom, co mají věřící dělat a jak a ke komu a při jaké lidské potřebě se modlit. Až na konci tohoto soupisu je možné najít krátký dodatek, že je samozřejmě možné pomodlit se kvůli znásobení duševních sil, spasení Duše. Ale čemu věnuje člověk pozornost, když hledí na tento dlouhý seznam výčtu přání jeho zadní a bočních Bytostí?

Anastasia: Ano, patrně ne nadarmo, stojí u „Soudu Osirise“ na staroegyptském papyru, kde jsou všechny tyto Bytosti umístěny jedna za druhou v určité posloupnosti, Přední bytost (postava s hlavou sokola) jako poslední v této řadě lidských přání a proseb za uplynulý život.

Rigden: Bohužel, po uplynutí dlouhých let se zatím v této otázce nic nezměnilo, ať se to týče individua,

tak i celé společnosti. **Dnešní člověk musí chápat, že i kdyby patřil k jakémukoli náboženství, nebo se zcela sám pohyboval vně veškerých náboženství a samostatně kráčel po duchovní cestě, měl by se modlit pouze za spasení své Duše a měl by skutečně na sobě pracovat každý den. Je potřeba na oltář svého života položit Živočišný princip, zříci se množství svých přání a iluzorních úmyslů. Neboť to je jediná oběť, přijatelná pro Boha (ať už Ho lidé nazývají všemi možnými epitety), a otevírající člověku duchovní cestu do Jeho světa.**

Anastasia: Soudě podle dopisů čtenářů, kteří se nacházejí v řadách věřících rozličných náboženství, znepokojuje lidi ještě moment týkající se spasení Duše. Vždyť mnozí se horlivě modlí nejen kvůli svému zdraví nebo vyléčení svých blízkých, ale i kvůli spasení duší všech lidí a přitom považují za sobeckou dokonce i samu myšlenku na spasení pouze vlastní Duše. Je to správné, nebo ne? Mimochodem, čtenáři také poznamenávají, že potkávají i mnoho těch, kteří přemýšlejí o spasení světa a lidstva s patosem, ale přitom se s prací nad vlastní duchovní přeměnou neobtěžují.

Rigden: Člověk se vždycky snaží podobat někomu, kdo mu slouží jako příklad pro napodobování. Má sklon pyšnit se tím, že se také může k někomu modlit, ačkoli je přitom duchovně nezralou bytostí. Takových lidí je mnoho. Přirovnal bych je k rybářům, kteří v zimě z nerozumu došli do středu řeky, a provalil se pod nimi led. Tonoucí rybáři, to je stav, v němž se nachází dnešní lidstvo. Mnozí přitom, ačkoli klesají ke dnu, nepodnikají dokonce ani jeden pokus o vlastní záchranu, hloupě plýtvají silami a časem na to, aby

přemýšleli o tom, jak budou zachraňovat ostatní. Ale jak může ten, kdo sám tone, zachránit ostatní? Vždyť pro to, aby někoho zachránil, se musí nejprve sám dostat na pevný led, ještě lépe na břeh a potom již může zachraňovat ostatní. **Podstata Pravdy je prostá: nejprve se spas sám, než začneš zachraňovat jiné.**

Dokonce, i kdyby se všichni lidé na Zemi modlili za spasení Duše jednoho člověka, a ten člověk se sám nebude chtít změnit, všechny tyto modlitby a vynakládání duchovních sil budou marné. Nikdo za nás neodmodlí nahromaděné „hříchy" Osobnosti a sub-osobností. Pouze člověk sám, změní-li se uvnitř a začne-li se věnovat sám sobě, bude moci opravdovými skutky dosáhnout splynutí své Osobnosti a Duše, stát se Duchovní Bytostí a najít skutečné duchovní spasení ve Věčnosti.

Vymodlit někomu zdraví ovšem lidé mohou, stejně jako i bohatství a úspěch, ale budou tím zmenšovat svou šanci zachránit sebe a svoji Duši, v podstatě budou nerozumně rozmělňovat Věčnost na prach. Vždyť co jsi upřednostnil, to jsi také dostal. Buď obětuješ to duchovní (věčné), nebo živočišné (krátkodobé) – taková je volba v pomíjivém životě Osobnosti. Jestliže člověk, spočívající v modlitbě, prosí Boha o pomíjivé a pozemské blaho (od zdraví těla až po materiální bohatství), pak tím v podstatě ničí svou Osobnost, svoji Duši. Dokonce, i když se s dobrými úmysly modlí za zdraví svých blízkých, copak přináší užitek jejich Duši, tím spíš své Duši? *Není vhodné prosit Boha o něco materiálního, protože ve skutečnosti budeš vkládat svou duchovní sílu do prosby k materiálnímu světu.* A budou ti dávat ti, kteří hospodaří v tomto světě a

našeptávají ti přání Živočišného principu. Všechno ti dají, to málo, co prosíš, ale mnohem více ti vezmou. A Boha se to tady netýká. Vždyť sám konáš volbu ve prospěch materie a svou volbou hubíš svůj duchovní osud, vyměňuješ Věčnost na smrtelný okamžik.

Anastasia: V převážné většině se lidé modlí právě kvůli zdraví jednoduše kvůli neznalosti, odvolávají se na to, že to tak dělali jejich předkové, ale to převážně kvůli strachu z neznáma, ze ztráty života. Já sama jsem kdysi v mládí prožila tuto panickou hrůzu Živočišného principu, a tak stavu takových lidí velmi dobře rozumím. Ve skutečnosti, budeme-li nezaujatě soudit události těch let, musím přiznat, že mi tehdy zdravotní problémy pomohly od základů změnit můj vztah k životu. Popostrčilo mě to k hledání alternativních metod, což mě v konečném důsledku přivedlo k Vám a díky Vašim znalostem také k odhalení duchovního světa. To setkání ovlivnilo celý můj další osud, změnilo mi život a, soudě podle četných dopisů čtenářů, nejen můj. Já jsem ve svém životě potkala Vás, ale jak to je u ostatních lidí?

Rigden: Ve skutečnosti v životě člověka všechny okolnosti (i ty špatné, i ty dobré) přicházejí podle jeho síly, přicházejí proto, aby člověk něco pochopil, překonal sám sebe, tak či onak, aby narazil na duchovní znalosti. A s jakou dominancí ve svém vědomí bude ty okolnosti přijímat, je již jeho osobní volba, na níž v konečném důsledku také závisí další osud (posmrtný) jeho Osobnosti.

Situace v životě jsou různé. Stává se třeba i to, že má člověk ještě plno životních sil a energie a

nečekaně ho postihne nějaká smrtelná nemoc. Obvykle, když se o tom dozví, na jedné straně začíná přehodnocovat svůj život, na druhé straně začíná propadat zoufalství, podléhá provokativním myšlenkám Živočišného principu. Vždyť Živočišný princip maluje člověku vždy jednu a tutéž iluzi, že bude žít dlouho předlouho. Lidé si často neuvědomují pomíjivost času, nezbytnost a důležitost duchovní práce na sobě. Pravda života ale spočívá v tom, že člověk je nejenže smrtelný, on je *náhle smrtelný*. Ve skutečnosti nemá čas „na potom", v tom nestálém materiálním světě má pouze „tady a teď".

Je-li konec očividný a šance nejsou, ani v takových případech nemá smysl ztrácet naději. Důležité je nevzdávat se, pokračovat v boji o život. Co je ale hlavní, *dvojnásobně vložit úsilí do péče o vlastní Duši, do duchovní práce nad sebou samým*, do pomoci druhým lidem při pochopení skutečných hodnot života a pomíjivosti přiděleného životního času. Pokud jsi to mohl pochopit, pomož druhému. Vždyť pomáháme-li druhým, v duchovním smyslu pomáháme i sobě. Takovým způsobem si můžeš pomoci mnohem víc, než lékař, který dočasně zachraňuje tvé materiální tělo. A smrt je smrt, tak či onak, dříve či později, bude nevyhnutelná pro každého člověka. **Důležitý není počet prožitých let, ale kvalita prožitého života v duchovním smyslu.** Jeden může prožít i sto dvacet let marného života egoisty a jiný může prožít pouhých dvacet jedna let, zato ale kvalitního duchovního života, života skutečného Člověka. A rozdíl v jejich posmrtném osudu bude ohromný. Vždyť se smrtí těla život nekončí. Pro člověka, kterému již nezbyl žádný životní čas, je

důležité, aby si zasloužil, jestli ne spasení své Osobnosti a Duše, pak alespoň Pokoj.

Anastasia: Pokoj?

Rigden: Ano. Pokud se člověku na konci jeho života náhle odkryla Pravda, ale on ji ve skutečnosti nevědomě následoval celý svůj život, pak má šanci, disponuje-li Znalostmi, ještě ve zbytku svého životního času uskutečnit prudký vzestup ve svém duchovním rozvoji a vysloužit si, jestli ne spasení Duše, tak alespoň Pokoj. To znamená, že pokud bude člověku za jeho duchovní práci souzen Pokoj, pak jeho současná Osobnost, která se stala sub-osobností, bude blokována od svých utrpení, ačkoliv nebude zbavena mlčenlivého sledování životní cesty nové Osobnosti, jejích útrap a chyb. Vždyť při přerodu, obrazně řečeno, se spolu s vozem (tělem) mění i řidič, který neobratnou životní jízdou přináší krajní nepohodlí všem svým tichým pasažérům (sub-osobnostem). Mimochodem, na základě dozvuků Znalostí o Pokoji byly lidmi vytvořeny různé posmrtné rituály, třeba pohřební církevní obřad na počest zesnulého a tak dál. Jedná se ale o to, že je třeba si tento Pokoj zasloužit ještě za života.

Existují, samozřejmě, i další případy, kdy se člověk na počátku svých životních sil dozví o Pravdě, zavrhuje ji a nechá se zlákat iluzemi materiálního světa. Ale čas letí rychle. Na konci životní cesty takové lidi, zpravidla, postihne rozčarování, neboť se také projevuje lež iluzí týkajících se světa a záměny Živočišného principu. A člověk by se rád ponořil do Pravdy, ale jeho bitva je prohraná a Pokoj je mu nepřístupný.

Čili, lidé prostě musí pochopit: materii materiální, duchovnímu duchovní. Má-li člověk materiální problémy, včetně těch zdravotních, měl by je řešit s pomocí obyčejných prostředků a nesoustředit na to všechnu svou pozornost a všechny své jedinečné vnitřní síly, předurčené pro duchovní spasení. Otázky zdraví patří k disciplíně rozumu, ke zkrocení nepřiměřených přání svého Živočišného principu.

Všechny nemoci se léčí znalostmi. Má-li již člověk závažný zdravotní problém, existují lékaři, kteří se specializují na různá onemocnění. Dnešní medicína, jako nauka, ke dnešnímu dni natolik rozšířila své možnosti v oblasti genetiky, farmakologie, biotechnologií, že se fakticky stala vyléčitelnými mnohá onemocnění, dokonce i ty, o nichž se dnes říká, že jsou nevyléčitelné. Navíc současná medicína dokonce umožňuje bojovat i s takovou nemocí, jakou je stáří.

Anastasia: Prodlužování biologického života člověka za výhledovou hranici, tedy navýšení života na dlouhou dobu?! Ano, na výsledky Vašich unikátních experimentů nemohu dodnes zapomenout!

Rigden: Ale, o tom jsem teď mluvit nechtěl, ale o možnostech současné medicíny...

Anastasia: Přiznávám se, že mě velmi ohromily Vaše vědecké výzkumy v oblasti těchto otázek, zejména experimenty týkající se prodlužování života laboratorních zvířat. Přitom mě udivilo i to, že při vytvoření daného preparátu jste použil jednoduché ingredience, které jsou dostupné pro masovou výrobu. Jak to tehdy náš společný známý žertem nazval

- chronoprotektor! Jak se říká, v každém vtipu je část vtipu. Váš experimentální preparát, to je skutečně ochrana před časem. Vždyť výsledky Vašeho experimentu v podstatě dokazují, že si dnes může člověk reálně prodloužit svůj život minimálně do 200 let a maximálně, výhledově, s přihlédnutím funkčních možností lidského mozku, až do 1000 let!

Rigden: Ano, je to možné, a navíc bez biologického stárnutí. A smysl?! Kde je vidět přímá cesta, jaký smysl má jet po klikaté.

Anastasia: No, ale jak... Co si pamatuji, laboratorní zvířata byla na počátku experimentu v biologickém věku, který byl vyšší než střední a v přepočítání na lidský věk se rovnal 65 letům. A již za několik měsíců, následkem celkové regenerace organismu, následující po pouhých třech opakovaných aplikacích preparátu, biologický věk laboratorních zvířat odpovídal lidskému věku 35 – 40 let. A co je hlavní, takto se zvíře udrželo až do vyřazení z pokusu.

Rigden: Ano, živočichové byli vyřazeni z pokusu, když jejich reálný věk překonal výhledovou hranici více než dvakrát.. No a co?

Anastasia: To je v převedení na lidský věk více než 200 let! A kdyby zvířata i nadále dostávala, řekněme, ty „chronoprotektory“, mohla by prožít mnohem víc.

Rigden: Zcela určitě... Jestli teď míříš k závěrům o člověku, řeknu ti následující. Pokud by se člověku, který se dožil vysokého věku (a to raději nemluvím

o mladickém), začaly aplikovat tyto preparáty, pak by se organismus omladil až na střední věk a přebýval by v takovém stavu dlouhou dobu. Jak ukázal experiment, více než 200 let a navíc bez stárnutí by si během života uchovával střední věk svého těla. Samozřejmě se tu nejedná o nesmrtelnost materiálního těla, veškerá materie je smrtelná. Ale podstatně prodloužit biologický život člověka za výhledovou hranici je plně možné, a to vědeckou cestou. Žádná magie v tom není, pouze obvyklé znalosti. Vždyť v základu použitého preparátu byl mezibuněčný matrix...

Anastasia: To, že jste prakticky dokázal, že mezibuněčný matrix, jako unikátní mezibuněčná hmota, hraje nejdůležitější roli v regeneraci buněk organismu a ovlivňuje prodloužení života za výhledovou hranici, to je šokující! K dnešnímu dni je vědě již známo, že molekulární poškození struktur mezibuněčného matrixu nejenže doprovází stárnutí, ale také je příčinou mnohých těžkých onemocnění.

Rigden: Samozřejmě, dokonce i nepatrné změny ve struktuře mezibuněčného matrixu napomáhají rozvoji patologií nejrůznějšího původu! Jedním ze základních důvodů stárnutí je zvyšování molekulárních změn v organismu, v první řadě ve struktuře mezibuněčného matrixu.

Anastasia: Mezibuněčný matrix v lidském organismu je dostatečně rozmanitý a dohromady je celkem dobře prozkoumaný. Ale té různorodosti p*rvotní formy mezibuněčného matrixu*, kterou jste uvedl a jež je skryt *v embryonální struně*,

jako takové nikdo ve svých výzkumech zvláštní pozornost nevěnoval!

Rigden: Existuje takové staré moudro: „Příčina jakéhokoli konce je skryta v počátku."

Anastasia: To je fakt! To, k čemu dnes dochází ve vědeckém světě, vyvolává z menší míry rozpaky. Vždyť vědci, kteří studují problémy gerontologie, se zasekli na tom, že má každý druh, včetně člověka, délku života geneticky předurčenou, a dnes je vědecky dokázáno, že potenciál člověka je stanoven pouze na 100 – 120 let života. Proto vědci soustředí své výzkumy na prodloužení aktivního období života starého člověka a za rámec těchto výzkumů nevychází. Motají se kolem kmenových buněk organismu, soustředí se na produkci a prodej peptidových preparátů. Ale dál nejdou.

Rigden: No tak, podle mě je odpověď patrná - proč v dnešní společnosti s jejími mocnými současnými technologiemi a světovým vědeckým potenciálem dále nejdou.

Anastasia: Samozřejmě, chápu, že v dnešním světě, bohužel, stále častěji v hlavách lidí dominuje spotřebitelský vztah k životu a sám formát společenského vnímání světa nás nechává, abychom si přáli něco lepšího... Ale Vaše znalosti a práce, to jsou přímo epochální senzace! Jsou v nich unikátní informace o mezibuněčném matrixu, o nezbytných podmínkách pro regeneraci organismu... o zvláštnostech vytvoření umělé gravitace. To jsou cenné údaje o člověku, dokonce i pro takové obory, jako je gravitační fyziologie a biologie! Vždyť daná oblast poznání je ve vědě

prakticky nepopsaná tabule! Vliv gravitačního pole, v němž žijeme, není dostatečně prostudovaný. A co bychom potom měli říci o vesmíru? Do vesmíru jsme se zatím nedostali za hranice gravitačního pole Země, a to vůbec nemluvím o studiu gravitace a jejím vlivu na člověka na jiných planetách. Kdy se lidé dostanou experimentální cestou k číselným charakteristikám vlivu různých úrovní gravitace, k pochopení, že v lidském organismu existuje celý systém, reagující na změny gravitace, a to ani nemluvím o jeho ovládání? Kolik století na to bude ještě potřeba?!

Rigden: A co se změní v člověku samotném? Jiná doba, jiné břemeno. A budou lidé tu dobu mít?

Anastasia: No tak, jak se říká, lepší pozdě než nikdy! Vždyť dnes již vědci chápou, nakolik silně záleží fungování živého organismu na velikosti gravitačních sil, jak organismus operativně reaguje na snížení síly přitažlivosti a zmenšuje přitom objem proslulé vněbuněčné kapaliny. Ano, ale o to se tady nejedná. Vždyť Vaše znalosti a výsledky studií – to jsou faktické důkazy, že planeta Země a její gravitační podmínky není rodným domem lidstva! Dá se říci, že my všichni jsme přistěhovalci! Vaše údaje poskytnou základnu pro teoretické výpočty gravitačních podmínek, při nichž v organismu dochází k samoregeneraci a doba života se zvyšuje desetkrát, než je dnes... Jaký to bude průlom ve vnímání světa lidmi!

Rigden: Při současné dominanci spotřebitelského myšlení ve společnosti, ať už si lidé raději myslí, že se vyvinuli na Zemi z opice. A ty znalosti, o nichž mluvíš, jsou užitečné pouze tehdy, když celá světová

společnost nebo alespoň její podstatná většina půjde směrem duchovního rozvoje, vládnutí Duchovního principu v lidech. V opačném případu budou všechny ty znalosti nesmyslné! Pokud bude ve vědomí většiny lidí dominovat Živočišný princip, jejich život bude tak trpký, jako rozteklá svíčka: ani světlo, ani teplo.

Současné společnosti tyto znalosti prozatím nepřinesou žádný užitek. Navíc, řekl bych, budou zhoubné, a to z toho důvodu, že prodloužení doby života lidí (i třeba o dvacet let) zvýší počet obyvatel planety. A to nevyhnutelně bude mít za následek krize, a to jak potravinové, tak ekonomické, částečně vytvořené politiky a žreci. O to víc je v daném procesu zapotřebí přihlížet k narůstající negativní dynamice aktivity nejrůznějších přírodních procesů na Zemi. Pro to, abychom se v takové době vyhnuli všem těmto peripetiím a prodloužili lidem život, je především zapotřebí změnit směr rozvoje společnosti ze spotřebitelského na duchovně tvořivý, aby mezi lidmi po celém světě panovaly obecně lidské morální duchovně-mravní zákony, ale ne na papíru, ale ve skutečnosti.

Znalost, to je především zodpovědnost. Kdyby se tyto práce dostaly do rukou ohraničeného kroužku, povede to k závažnějším následkům pro celé lidstvo, než kdyby jimi disponovala většina lidí. Jen si představ, že by se těch prací zmocnili nějací žreci nebo politici. Ti jsou vždycky první, kdo se o podobné „průlomy“ ve vědě zajímají, a to proto, aby učinili „nesmrtelnými“ sebe, moc svého Živočišného principu. Stačí pohlédnout do historie, představitelé tajných spolků odedávna hledali elixír nesmrtelnosti. Jenže nesmrtelnost v těle, to je rozhodně mýtus, všechna hmota

je smrtelná a konečná. Ale prodloužit život o určitou dobu je zcela reálné. Budeme-li z toho vycházet, jen si představ, co bude, jestli budou lidé, jejich děti, jejich vnoučata a jejich pravnoučata 200 let trpět na svých bedrech a krmit jakousi skupinu kněží a politiků, kteří navíc nebudou stárnout tehdy, bude-li v lidu umírat jedno pokolení za druhým? Ano, nevyhnutelně to bude mít za následek války a krveprolití. Opět bude skrze lidské slabosti vládnout Živočišný rozum, jedna materie bude hubit jinou. A v čem je smysl?

Doba života je pomíjivá a utíká velmi rychle, ať už sto let, dvě stě let, tisíc let. Ale copak kvůli tomu lidské utrpení a duševní strádání ustane? Potom se bude muset zodpovídat za všechny ty prožité roky, za všechno, co v sobě za ty okamžiky vytvořil. Ten, kdo se reálně hloubkou svých pocitů dotkl duchovního světa Boha, chápe nakolik je celý tento iluzorní, materiální svět pomíjivý a krátkodobý. Osobně bych si neprodloužil ani o minutu dobu mé existence v materiálním světě, která mi byla předurčena, v tom dočasném těle s jeho věčnými problémy a přáními.

Anastasia: To ano. Ale to chápou ti, kteří mají osobní duchovní zkušenosti. Většinou se lidé nemohou opanovat, převzít kontrolu nad svým Živočišným principem. Zdá se mi, že když bude život lidí delší, bude tu i větší možnost, aby se vyznali sami v sobě. Nebudou tak pospíchat jako dnes, když prolétnou životem a vykonají přitom mnoho chyb, jelikož žijí podle šablon stejně jako všichni a teprve na konci svého života chápou, že to všechno bylo prázdné a nezasluhovalo to jejich pozornost. Budou mít čas na to, aby prostudovali, pochopili, osvojili si Znalosti, duchovně se

vědomě rozvinuli, vzhledem ke zkušenostem s vlastními chybami v minulosti. Vždyť je na to také možné pohlížet jako na šanci pro duchovní rozvoj, dosažení spojení Osobnosti a Duše, vystoupení za hranice materiálního světa!

Rigden: Ano, pro člověka to může být šance, ale pouze tehdy, když společnost změní své šablony, své spotřebitelské vnímání světa. Na tom nic složitého není. Jednoduše je zapotřebí, aby člověk pochopil svojí skutečnou, duchovní podstatu. Tehdy bude moci vnést reálné změny do života společnosti, probudit okolní lidi. V tomto ohledu může dokonce i jeden člověk na bojišti – jeden Vojín vykonat mnoho užitečného! Vždyť každý má ve svém životě mnoho „rolí“, které mu poskytují možnost komunikace s různými lidmi: rodiči, příbuznými, sousedy, přáteli, specialisty, sportovci, studenty, pracovníky, vedoucími, veřejnými činiteli, „obyvateli“ internetu a tak dál. A s kolika lidmi se ve svém životě již setkal: přátelé z dětství, spolužáci, přátelé z vysoké školy, spolupracovníci, společníci, partneři v pracovních záležitostech, vzdálení příbuzní, náhodní známí. To je již úplná minispolečnost, lidé, s nimiž se seznámil ve své minulosti i ti, s nimiž se přátelí v současnosti. To znamená, že změny může zavést všude – jak v práci, tak doma, mezi známé, i mezi neznámé lidi, nezávisle na jejich národním, sociálním statutu, víře. Všechny tyto, zdálo by se, různé Osobnosti mají ve skutečnosti mnoho společného. Všichni jsme lidé, všichni stejně trpíme kvůli projevům Živočišného principu, stejně se radujeme ze skutečných duchovních projevů, neboť my všichni tady, jsme v materiálním světě dočasně, „na návštěvě“.

Anastasia: Ano, máte pravdu, nic složitého na tom není: jednoduše se neustále duchovně zdokonaluješ, žiješ duchovním světem, používáš ty Znalosti v praxi a začínáš žít ve společnosti lidsky, jak to přísluší skutečnému Člověku a potom tyto Znalosti předáváš dále.

Podívej se kolem, co se děje v náboženství, ve světové politice. Zdá se, že je dnes mnoho různých náboženství a prakticky všechny vybízejí člověka, aby pečoval o svou duchovní čistotu, morální hodnoty. Ale ve skutečnosti, a už to není žádné tajemství, se většina služebníků všemožných kultů řídí čistě merkantilními zájmy a utvářejí v lidech spotřebitelské myšlení a ještě více tak zatahují člověka do pasti materie a vytloukají mu duchovní základy zpod nohou. Ať se podíváš, kam chceš, všude jsou záměny. Velekněží vykořisťují davy věřících jako farmáři dojné krávy, lákají z nich materiální prostředky pod jakoukoli záminkou. Ničeho se neštítí, využívají moc nad věřícími pro posílení svého politického vlivu, samozřejmě, z hamižných důvodů.

A to už nemluvím o politice. Výsledek vlivu Živočišného rozumu na společnost prostřednictvím této sféry činnosti, spojené s mocí a vládnutím, je evidentní. Ve společnosti se staly samozřejmými egoismus, mamonářství, princip „člověk člověku vlkem“. Národy se dělí na sociální skupiny, politické strany, náboženství, nutí je vzdorovat si, bojovat, zabíjet jeden druhého kvůli zájmům jejich vůdců, využívajících tu starou metodu nejrůznějších slibů k ovládání mas. Je srozumitelné, jak a proč politici ve světové společnosti aktivizují agresi, ale smutné, že to lidé sami podporují.

A to i v době, kdy je naopak nezbytná konsolidace celé světové společnosti kvůli přežití lidstva jako druhu, vzhledem k růstu dynamiky, četnosti a rozsahu přírodních kataklyzmat a také vzhledem k problémům, s nimiž se lidstvo setká v nejbližší budoucnosti.

Rigden: Ano, pokud se společnost nezmění, pak lidstvo jednoduše nepřežije. V období globálních změn budou lidé kvůli agresivní aktivaci Živočišného principu (který je podřízen celkovému Živočišnému rozumu), stejně jako jakákoli jiná rozumná materie, bojovat o přežití, tedy národy se budou ničit navzájem a ty, kteří přežijí, zničí příroda sama. Přežít budoucí kataklyzmata bude možné pouze při spojení celého lidstva a pouze při kvalitní změně společnosti v duchovním smyslu. Pokud budou lidé společným úsilím moci změnit směr pohybu světové společnosti ze spotřebitelského, směrem ke skutečnému duchovnímu rozvoji, s dominancí Duchovního principu, bude mít lidstvo šanci to období přežít. Dokonce ještě víc, i společnost, i budoucí pokolení budou moci vstoupit do nové kvalitní etapy svého rozvoje. Ale nyní to záleží pouze na reálné volbě a skutcích každého! Co je hlavní, mnozí zdravě uvažující lidé planety to chápou, vidí blížící se katastrofu, kolaps společnosti, ale nevědí, jak se tomu všemu postavit a co dělat.

Anastasia: Tak co je tedy zapotřebí dělat, aby se společnost změnila tady a teď? Čím začít?

Rigden: Začít jednoduše u sebe. Bude-li člověk chápat smysl svého života, smysl duchovního rozvoje, bude se kvalitativně měnit sám. A budou-li tyto znalosti dostupné pro mnohé lidi na Zemi, pak i

společnost celkově se dříve či později změní, a tedy i vektor pohybu lidské civilizace bude celkově naprosto jiný.

Anastasia: Pro člověka, který se zamotal do výtvorů lidského rozumu (nespočtů stávajících náboženství, jejich koncepcí a dogmat), je dnes ve skutečnosti velmi složité pochopit duchovní podstatu, smysl, skutečnou příčinu, kvůli níž on v daném světě existuje. Prostá pravda byla zkomplikována, a proto se její podstata stala nepochopitelná. Ovšem, dnes má jakýkoliv člověk k dispozici množství nástrojů: duchovní praktiky, modlitby, meditativní techniky a tak dále. Konečný cíl je jasný – duchovní osvobození. Ale společný základ, podstata, díky čemu se dosahuje nejvyššího duchovního stavu, je ztracena. Vždyť nástroje samy o sobě neposkytují pochopení prvotního základu. Ten je skrytý ve vědomí a hlubokých vnitřních pocitech Mistra, který se věnuje sám sobě pomocí daných nástrojů. Nemohl byste lidem povědět o původní Pravdě, v čem spočívá smysl duchovního rozvoje člověka?

Rigden: Smysl duchovního rozvoje člověka spočívá v jeho kvalitativní vnitřní změně. Tím se v první řadě rozumí nejenom obnova duchovního dialogu s Bohem skrze hluboké vnitřní pocity, skrze upřímnou lásku k Němu, ale i skrze život prostřednictvím této svátosti v každém prožitém dni. Člověk ve skutečnosti k čistému vnitřnímu dialogu s Bohem tíhne. V dětství, dokud žije čerstvá vzpomínka na přerod, se v něm tato skrytá potřeba projevuje nejvíce. Pociťuje toto hluboké vnitřní spojení skrze svoji Duši. Navenek se to může projevovat jako nelíčená dětská radost, všeobjímající čistá láska ke všemu a všem. Proto se

také předpokládá, že děti jsou Bohu blíže než dospělí. Vždyť nová Osobnost je čistá a je spojená s Duší svojí upřímností a vírou, a ta v nové Osobnosti živí naději na spasení. Proto se člověku během většiny jeho života zdá, že to nejlepší má ještě před sebou. Ve skutečnosti, během projevení vnitřního „upřímného štěstí“, prožívá malinký člověk hluboké pocity spojení s vlastní duchovní podstatou, pozorností, láskou a péčí Boha o jeho Duši, dokonce i v takových těžkých podmínkách uvěznění v těle.

S postupem času začíná nová Osobnost vnímat a poznávat okolní svět a ten vnitřní kontakt se přenáší na komunikaci s blízkými: s matkou, otcem, příbuznými. Ve vědomí se díky prožívání hlubokých vnitřních pocitů upřímné Lásky, vycházející od Boha, fixují prvotní vnější viditelné obrazy. To je spojeno výhradně s vnitřním světem člověka, s tím tichým, opravdovým rozhovorem s Bohem v Jeho Lásce. Proč nám z dětství zůstanou ty nejkrásnější vzpomínky, například na matku, jako všemocnou, milovanou bytost, pro kterou v daném světě není nic nemožné. Když ale dospějeme, hledíme na ni již jinými očima, jako na dospělou ženu s vlastním osudem.

Když tělo začíná dozrávat a nová Osobnost stále častěji uskutečňuje volbu ve prospěch Živočišného principu, člověk kvůli své nerozumnosti ten neviditelný vnitřní dialog s Bohem ztrácí. I když duše sama nepřestává „klepat“ na člověka, předávat mu své signály. V životě člověka se objevují okolnosti, které ho tak či onak vybízejí, aby se k tomu Duši uklidňujícímu rozhovoru s Bohem vrátil. Ale člověk, který je ovládán myšlenkami Živočišného principu, sám odmítá

poslouchat a být uslyšen svým Duchovním principem, kterým je Duše, předávající Lásku Boží.

V tu dobu Živočišný princip tajně zamění ten živý kontakt za sebe. Osobnost, která sleduje své myšlenky, v sobě může ten proces jasně vysledovat, bude-li si to přát. Začíná to tím, že je člověk rozptýlen myšlenkami Živočišného principu, nebo jak říkali v minulosti „prachem“, a přichází o svůj Dialog s Tím, Který je Věčný, s Tím, Který je mu nejmilejší a nejbližší. *V tom okamžiku začíná člověk pociťovat vnitřní samotu.* V důsledku toho uskutečňuje záměnu, *hledá vnější kontakt* s těmi, kdo jsou zde, stejně jako on sám, dočasně a sestávají z prachu, nebo se plně poddá myšlenkám svého Živočišného principu, začíná rozmlouvat se „sebou samým“. Tento kontakt se ale od duchovního Dialogu s Bohem podstatně odlišuje. Ztrácí se v něm pocity upřímnosti, duševní čistoty a objevují se pocity křivdy, pýchy, závisti, ziskuchtivosti.

To jsou ty nejradikálnější záměny Živočišného principu, dominujícího ve vědomí. A pramení od toho, že člověk přestává chápat sám sebe, svoji duchovní podstatu, která tvoří skutečný smysl jeho života. Jeho přízemní egoismus zkresluje chápání síly vnitřního přání Duše stát se svobodnou a nezávislou na materii, vyrvat se z jejího zajetí. Člověk již nechápe své upřímné pocity. Zavírá se přede všemi ve své sobecké pevnosti. Začíná zkoušet masky, podoby, jednu za druhou, které mu navrhuje Živočišný princip. V takovém stavu již nemíří k pomyslnému oslovení Boha, ale k sobě samému. V podstatě začíná poslouchat, bavit se pouze se sebou, přesněji se svým Živočišným principem, který uskutečňuje záměnu věčné Pravdy

dočasnou iluzí, dělá člověka svým průvodcem. Takový dialog se sebou samým se mění na dialog smrtelného člověka, který ho dělá zlostným, závislým na množství materiálních potřeb. Již nežije s Bohem, není svobodný a nachází potěšení a smysl své ubohé existence v materii (věnuje svůj životní čas a pozornost jejímu hromadění), v tom, aby si podřídil ostatní a způsoboval jim muka. Podstata dané záměny je v tom, že člověk si to neuvědomuje, zdá se mu, že dělá vše správně a tak to, podle „jeho názoru“, bude i lepší pro ostatní.

Ale když se nachází v dialogu smrtelného člověka, nenachází štěstí a dál se mezi svými materiálními přáními pohybuje jako kyvadlo. Uplyne nějaká doba, přijde pochopení, že to všechno je marnost nad marnost. Vzpomíná si, že kdysi v dětství měl skutečnou radost, čistou lásku, důvěru, která mu darovala pocit úžasné vnitřní svobody. A dnes nemá ani upřímnost, ani čistotu, ani víru – všechno ztratil a každý den přináší pouze žal jeho Duši.

Ale Láska Boží neopouští člověka ani tehdy, když na ni zapomíná. Bůh nikdy neopouští člověka, neboť Jeho Láska je díky Duši vždy s ním. Ale člověk tu věčnou Lásku nechce vždy přijmout a často její hluboké poznání odkládá na „potom“ a řídí se momentálními, dočasnými přáními smrtelné materie. **Ale člověk nemá to „potom“, má pouze „tady a teď“, ve kterém dochází ke skutečnému pohybu a volbě. Je pouze potřeba otevřít se a svěřit se Bohu.** Nestojí za to ztrácet drahocenný životní čas. **Jakmile začal útok Živočišného principu, stimulující pocit osamělosti, je prostě potřeba ihned v sobě tu přízemní slabost překonat a s upřímností dítěte se**

obrátit k Bohu, spolehnout se na Jeho Vůli. Obrátit se tak, jak umíš, svými upřímnými slovy, myšlenkami a co je hlavní, vnitřním hlubokým pocitem, jako k té nejbližší a nejmilejší Bytosti. Když člověk s pocitem hlubokého pokání začíná promlouvat se svojí Duší, Láska Boží se v něm mnohokrát znásobí. Bůh přichází do Duše a dává jí mír. Ona se člověku stane zdrojem nevyčerpatelné vnitřní síly. Rodí se v něm duch víry, poskytuje mu možnost pochopit získané zkušenosti a nabýt nový pohled na svůj život. Člověk získává dar pochopení: on je v Lásce, neboť je v Bohu a Bůh je v něm. Má co říci Bohu a má sílu upřímnosti a víry, aby procítil Jeho duchovní odpověď. Tento dialog dvou blízkých a milujících se je nekonečný. Neboť Bůh je beseda v Lásce. Člověk chápe, že tento stav, naplnění, spojení s Bohem je ten skutečný, opravdový život. Je to tajemství, k němuž dochází v každém z nás, když ho přijímáme a otevíráme se před Bohem ve svých upřímných pocitech.

Jestliže se člověk spoléhá na svoji samotu, sám zavírá Bránu své Duše a zakouší věčné osamění, nezávisle na tom, kolik blízkých lidí, přátel nebo příbuzných ho obklopuje. Je-li ale Brána Duše otevřena dialogu s Bohem, člověk nebude nikdy sám, neboť bude vždy v rozpravě s Ním. Když obnovuje tento vnitřní rozhovor s Bohem, přichází k němu střízlivé pochopení své omezenosti ve vnímání života, pochopí, že ho vidí pouze zčásti. Bůh je jediný, kdo vidí život člověka v celém rozsahu. Přichází pochopení, že dokonce i to nejtěžší strádání je tou okolností, která ho ve skutečnosti přivádí na cestu dialogu s Bohem, na cestu obnovení ztraceného duchovního spojení. Neboť Bůh vidí pokušení člověka a jeho možnosti vnitřních

duchovních přeměn. Proto Bůh přináší takové okolnosti, díky nimž získává člověk zkušenosti a chápe vlastní volbu, možnost obnovit s Ním kontakt, což v konečném důsledku napomáhá splynutí Osobnosti a Duše a vstoupení do duchovního světa. Ale volba zůstává vždy na člověku, na tom, s čím bude žít: se smrtelnou pýchou nebo věčnou hojností.

Duchovní praktiky napomáhají zdokonalování člověka v Dialogu s Bohem na hluboké vnitřní úrovni, tam, kde vládne čistota úmyslů. Oni, jako průvodci, vytváří podmínky pro spojení Osobnosti a Duše, pro obohacení vnitřního světa, pro doplnění Znalostí a síly, čistoty pocitů, vycházejících z duchovního světa. Duchovní praktiky jsou nástroje, s jejichž pomocí člověk začíná chápat kvalitativně jiný svět, uvědomovat si vlastní blízkost tohoto světa. Duchovní praktiky provází člověka od jeho prvního nesmělého kroku poznání až k naprostému přechodu do duchovního světa, od přání změnit sebe sama, až k pochopení nutnosti neustále přebývat v Bohu. Je to způsob života. Je to cesta na Věčnost. Je to jako doušek čistého vzduchu, vody, světla a duševního tepla, je to radost z pokání a štěstí z pobývání v Lásce Boží.

Člověk, když přistoupí k práci nad sebou samým, k osvojení duchovních praktik, od toho častokrát po nějaké době upouští, upadá do malomyslnosti, nechuti, lenivosti, vymýšlí si různé vytáčky, proč se nevěnovat Dialogu s Bohem. Ale když se takový stav objevuje, stojí za to zamyslet se, kdo tě nepouští k rozhovoru s Bohem? Kdo vytváří pomyslné překážky a iluzorní zátarasy ve tvém vědomí? Kdo tě nutí

myslet si, že záležitosti tohoto pomíjivého, krátkodobého světa jsou mnohem významnější, než to hlavní ve tvém životě – duchovní spasení na Věčnosti? Kdo nechce, abys šel po duchovní cestě? Odpověď je jedna – Živočišný princip. Proto, když se objevuje otevřené vzdorování v podobě lenosti, neochoty, výmluv, je zapotřebí sebrat dvojnásobně sil a začít se duchovně věnovat sám sobě. Je naopak nutné znásobit dobu meditace, ponořit se ještě hlouběji ke svým pocitům, a na nic nehledě, ještě hlasitěji klepat na dveře duchovního světa a obnovovat svůj spásný upřímný Dialog s Bohem. Je zapotřebí věnovat se minimálně dvakrát denně duchovnímu cvičení a neztrácet během dne spojení se svým vnitřním světem, s Duší, s pocity přítomnosti Boha. Tehdy se to stane nejenom způsobem života, ale tou duchovní cestou, která tě s každým krokem bude přibližovat k Věčnosti.

Když člověk žije v Bohu, neobjevuje se u něj již žádný vnitřní nesoulad, konflikt se sebou samým. Mizí u něj přání soukromých proseb, které jsou plné strachu a starostí materiálního světa, neboť pak chápe podstatu jejich původu od svého přízemního Já. Již se nepokouší rozumem pochopit, kde jedná Bůh a kde ne, neboť to všechno začíná cítit a Znát. A ta Znalost nepřichází od rozumu, ale od vnitřních hlubokých pocitů Duše. Vždyť člověk věří rozumem, ale Zná Duší. Začíná soustředit svůj vnitřní život pouze na Duši, neboť skrze ni pozná Boha a nekonečný duchovní svět, který je jeho skutečným rodným domem. Člověk nabývá celistvosti se svojí Duší. Nezůstává v něm žádné místo pro to špatné, protože začíná žít světem Boha, usmířením díky střetnutí s Ním.

A tento dialog zní neustále. Ve vnitřním životě člověka již není nic, kromě Boha, a Duše ve své čistotě stojí před Ním. Tento rozhovor je tajemstvím dvou. Člověk cítí přítomnost Boha a miluje Ho, tíhne k Němu jako milující k milované Bytosti, v jejíž blízkosti touží věčně pobývat, touží se nacházet v nekonečném rozmlouvání s Ním. Časem člověk začíná reálně chápat nejen neustálou přítomnost Boha v něm, ale i Jeho přítomnost všude a vždy, v celém okolním světě. Člověk pochopí, že je Bůh vším a pro všechny. Ten, kdo vstoupí do rozhovoru s Bohem, brzy se mění sám, získává jiné vnímání a jiné vidění světa. Co je ale hlavní, Osobnost začíná při svém životě, díky takové samostatné komunikaci s Bohem, přebývat v Jeho duchovním světě a získává přitom ten stav splynutí s Duší, který nazývají v různých náboženstvích různě: svátost, Nirvána, nejvyšší spojení s Bohem a tak dále. Tento stav je tou skutečnou svobodou, tou opravdovou existencí, o níž člověk usiluje po celý svůj život.

Anastasia: Děkuji Vám za všechny, všechny lidi, kteří skutečně touží po duchovním prozření! Toto pochopení doopravdy lidem otevírá oči na skutečnou podstatu duchovního rozvoje každého člověka!

Rigden: Neděkujte mně, ale Jemu, neboť vypravěč pouze smířeně předává Jeho Vůli, Moudrost Jeho!

Anastasia: DĚKUJI! Ano, slovy to všechno nejde vyjádřit, naplňuje tolik upřímných citů! Pro mnohé, kteří touží po Pravdě, je to skutečné duchovní prozření, odhalení toho, jak se člověk může kvalitně přeměnit.

Rigden: Pro lidi je důležité, aby si pamatovali, že v jejich každodenním životě **je klíčovým momentem pozornost**. Čemu člověk ve svém životě věnuje pozornost (jakým myšlenkám, preferencím, přáním), to i dostává. **Život je ve svém současném vyjádření informační výměna**, která se zdaleka neomezuje tím úzkým spektrem viditelných a slyšitelných frekvencí, které člověk částečně vnímá v trojrozměrném světě. Už jsem na názorném příkladu informačních cihel vyprávěl, že informace jsou všude a ve všem. Existují vně času a prostoru, jelikož utváří všechno, včetně času a prostoru. Informace na jednotlivce neustále působí. Ale pouze tehdy, když jim začíná věnovat pozornost, jinak řečeno pouze tehdy, když uskutečňuje svoji volbu, v něm začínají informace, podle vlastního programu plnohodnotně, pracovat. To znamená, že dochází k aktivaci struktur člověka, spojených nejen s trojrozměrným světem (například vědomí a podvědomí), ale i s jeho celkovou energetickou konstrukcí. Osobnost začíná touto informací nenápadně žít, stává se částí její reality. Proto člověk svojí volbou také vytváří svůj následující osud, když věnuje pozornost té či oné informaci. Naděluje jí silou své pozornosti, v podstatě uvádí do života program, který je v ní obsazen a který jeho život mění na tu či onu realitu.

Anastasia: Ano, to je velmi závažný okamžik pro pochopení toho, jak se člověk stává průvodcem Vůle Živočišného rozumu nebo průvodcem Vůle Duchovního světa. Všechno závisí na konstantní volbě. Na tom, do jaké informace (programu čí Vůle) člověk nejvíce vkládá sílu své pozornosti a podporuje ji, průvodcem té Vůle se pak i stává. Problém současného lidstva vězí v tom, že mnozí lidé nechápou sami sebe, proto

svoji pozornost bezstarostně odevzdají vnějšímu, a ne vnitřnímu světu.

Rigden: Základní složka člověka, kolem níž je také vystavena jeho konstrukce, je Duše. A Osobnost v té konstrukci je modulem pro duchovní, kvalitativně novou transformaci této síly. Mimochodem, slovo „modul“ znamená v překladu z latiny („modulus“) „malá míra“. Jinými slovy, prvotní základ člověka je jeho duchovní složka. Úmysl vytvoření člověka jako rozumné bytosti s duchovním prvotním základem spočívá v jeho duchovní přeměně se zachováním práva volby, vytvořením skutečného průvodce Duchovního světa v podmínkách materiálního světa.

Skutečně, mnozí lidé v dnešním světě nechápou, neuvědomují si své skutečné možnosti a kolosální duchovní sílu, jež se v nich skrývá, proto také nechápou, jak mají změnit svůj život a život společnosti, aby je zlepšili. Dokonce ani nechápou, co je to skutečný život, skutečné štěstí. Lidé se dokonce pokouší nahradit vnitřní duchovní svátek dialogu s Bohem, setkání s duchovním světem, což člověk prožívá během vykonávání duchovních praktik skrze vnitřní pocity, vnějšími obřady a svátky, vymyšlenými lidským rozumem. Co je zajímavé, člověk rovněž s velkou nadějí ten vnější lidský svátek očekává. A když se tedy uskuteční, v podstatě pustoší člověka, dělá ho doslova „sirotkem“, klame ho v pocitech, neboť člověk podvědomě očekával něco víc, ale ne viditelného a potěšujícího pro tělo, ale očekával více ve svých hlubokých pocitech, ale nedostal to. To všechno proto, že dochází k záměně skutečného duchovního svátku (který člověk prožívá pokaždé, když se setká s duchovním světem) za

obyčejnou teatrální inscenaci rozumu s asociativními vnějšími materiálními dekoracemi.

Velmi mnoho představ je v životě člověka zaměněno inscenacemi programů Vůle Živočišného rozumu, neboť lidé si sami často vybírají myšlenky a přání Živočišného principu, koncentrují na ně svoji pozornost a životní sílu. Problém lidí je v tom, že když uskutečňují svoji volbu a stávají se průvodci a vykonavateli vůle Živočišného rozumu, a dokonce to ani nechápou, domnívají se, že on (Živočišný rozum) jako takový neexistuje. Vždyť pro jejich oči je neviditelný, na rozdíl od jejich fyzického těla a okolního trojrozměrného světa. Takoví lidé podceňují jeho moc a sílu. Nechápou jeho možnosti ovládání lidského rozumu a co je hlavní, jeho snahy o totální materializaci vědomí lidí v celé lidské společnosti. Toto bez výjimky z lidí udělá průvodce Vůle Živočišného rozumu, což značně zvětší jeho síly.

Zdroj životní síly lidstva s jeho možnostmi, spojenými s přítomností „věčného generátoru“ (Duše) v konstrukci každého člověka, je pro Živočišný rozum velmi významný. Moudrým lidem stačí, aby pohlédli na události posledních století. Jak se prudce zvětšil počet obyvatel planety, jak se za pouhá dvě století vyvinuly technologie, které mají zajišťovat masovou komunikaci lidí na planetě, tedy spojit je všechny do jediného informačního pole. Jak se přitom po celém světě intenzivně vnucuje spotřebitelský formát myšlení, jak dochází ke zjevnému obratu civilizace stranou materie. To není nic jiného než příprava Živočišného rozumu na absolutní kontrolu lidstva a využívání jeho sil a zdrojů kvůli svým záměrům,

které ani nemusí být spojeny s trojrozměrným světem. V jeho moci se vyskytují vyšší a zajímavější dimenze v mezích hustě obydleného materiálního světa, kde dokonce i bezvýznamné změny přinášejí globální změny v nižších dimenzích, což vede k určitým výsledkům doplnění síly Živočišného rozumu. To je nezbytné pro přežití samotného Živočišného rozumu, závisejícího na materii, kvůli prodloužení vlastní dočasné existence při odporu kladeném větším silám – silám Allatu. Živočišný rozum kvůli tomu nebude litovat žádných obětí, v podobě kolektivních a individuálních rozumů, podřízených jeho Vůli.

Takže lidem stojí za to, aby se pořádně zamysleli, na jaké hraně dnes stojí světová společnost, čí Vůli bezstarostně uskutečňují a jaké následky očekávají jak individuálně pro každou Osobnost, tak i lidskou civilizaci celkově. Teď je pro lidstvo, stejně jako pro každou Osobnost velmi důležité, aby se duchovně probudily, spojily se na duchovním základu a změnily znaménko „minus“ na znaménko „plus“. Mohou přitom kvůli duchovním cílům využít technickou základnu připravenou Živočišným rozumem. Výsledek na sebe nenechá dlouho čekat. V neviditelném světě jsou podobná rozhodnutí a činy sjednoceného lidstva schopny zastavit vír překotně narůstajícího vyvíjení událostí podle obrácené svastiky. Díky tomu mohou lidé nejen zabránit budoucím událostem, které se mají stát podle programu Živočišného rozumu a které hrozí samotné existenci lidstva, ale i spustit vichřici událostí, které jsou ve směru správné svastiky. Není to nic jiného než aktivace tvořivých sil Allatu a vytvoření kvalitativně *jiné* budoucnosti celého lidstva.

Anastasia: Ano, rozumím, o čem mluvíte. Vždyť reálné možnosti jak člověka, tak i celé společnosti, nejsou omezeny trojrozměrným světem. Ale aby společnost vystoupila na kvalitativně jinou úroveň vnímání, je zapotřebí, aby se lidé naučili kontrolovat svůj Živočišný princip, aby žili svojí duchovní přeměnou.

Rigden: Naprosto správně. Kvůli tomu je také k dispozici základní báze původních duchovních Znalostí: počínaje tvými předešlými knihami a konče touto poslední. Je jich dostatek, aby se člověk nejen duchovně probudil, ale aby také mohl pracovat nad sebou, aby samostatně dosáhl duchovního splynutí své Osobnosti s Duší. Ovšem s přihlédnutím k tomu, že se lidé budou skutečně věnovat sebezdokonalování, nebudou ty Znalosti překrucovat a budou je následovat, budou rozšiřovat svůj obzor poznání světa, duchovně se orientovat v tom bouřícím se oceánu materiálního života.

Znalosti k člověku přicházejí v důležitém období jeho života, dokonce i když si to ani neuvědomí, ale otevírají se mu tehdy, když se člověk začíná duchovně přeměňovat a stává se hodný toho, aby je přijal. V opačném případě mu nepřinesou žádný užitek. Důležité je, nakolik si lidé získané Znalosti osvojí, nakolik významné změny se uskuteční v jejich vnitřním duchovním růstu, co se ve spojení s tím změní ve společnosti. Jelikož v následující úrovni Znalostí je možnost lidí, aby vykonávali duchovní proměny ve vyšších dimenzích materiálního světa, které, jak jsem již říkal, jsou schopné přivést ke globálním změnám v nižších dimenzích. To je ohromná

zodpovědnost, je to střetnutí se silami Živočišného rozumu, který se své pozice tak snadno nevzdá. Je to, dejme tomu, oblast zapojení „nadpřirozených sil“, nebo, jak to nazývali dříve, umění „nejvyšší bílé magie“, a lidé, kteří bezprostředně čelili silám Živočišného rozumu, s nimiž vedli boj na té straně reality, se dříve nazývali – Geliarové.

Anastasia: Ano, bohužel dnes většina lidí nechápe základní duchovní věci. A dokonce ti, kdo ty Znalosti dostávají, občas nespěchají, aby se měnili, a žijí podle svých starých šablon, jež jim vnutil systém Živočišného rozumu. V lidech ještě není pevné přání žít a tvořit dle svého Duchovního principu. To je vidět i podle životních situací. Třeba člověk, když si tyto knihy přečte a dotkne se Pravdy, se rychle inspiruje, rozhoří se v něm přání duchovně se sebou pracovat, uskutečňovat ve svém životě duchovní proměny. Ale po uplynutí nějaké doby opět svoji pozornost přesune na běžné problémy a starosti materiálního světa, jeho duchovní přání rychle vyhasíná. Systém skrze Živočišný princip opět přebírá moc nad jeho vědomím, i když Duše člověka kvůli tomuto živočišnému útisku bezmezně strádá.

Rigden: Člověk, žijící tajnými přáními svého Živočišného principu, je duchovně slabý. Proto při setkání s Pravdou vzplane jako sirka, ale rychle uhasíná, jelikož ještě nemá duchovní oporu ani v sobě, ani v okolní společnosti. Ale má-li člověk pevný úmysl vystoupit zpod vlády vlastního Živočišného principu, měl by se častěji vracet ke zdroji Pravdy, knihám, které mu pomohou přepnout pozornost a vystoupit ze zúženého stavu vědomí. Kromě toho by měl člověk chápat, že

pro něj v prvních fázích duchovního formování bude hrát velkou roli kontakt se stejně smýšlejícími lidmi. Ta duchovní vzájemná podpora je důležitá zejména pro ty, kteří stojí na počátku své cesty.

Vzpomeň si, jak vám podobný kontakt ve vaší partě na počátku duchovní cesty pomáhal překonávat nejen pochybnosti o sobě a vlastních silách, ale současně také čelit skrytým útokům Živočišného principu. Jedná se o to, že v prvních fázích probuzení člověka dochází v jeho hlavě k elementárnímu chaosu, výměnám šablon, následkem čehož se rodí nepochopení toho, kde se projevuje jeho Živočišný princip a kde se projevuje Duchovní princip. V kolektivu stejně smýšlejících se člověk stýká s jinými lidmi a rychleji a lépe začíná chápat sám sebe. Lidé se v prvních chvílích zpravidla bojí „odhalit" tajemství svého Živočišného principu, a tím více v kolektivu, řekněme, že se na veřejnosti bojí odhalit své problémy, zato ale ochotně poslouchají ty, kdo se nebojí to vykonat. Když člověk „odhalí" pozice svého Živočišného principu, v podstatě blokuje svá zadní vrátka, tedy možnost tajného působení. Navíc kolektiv stejně smýšlejících lidí nejenže vyslechne člověka, ale i se s ním podělí o podobné situace a nalezené způsoby jejich řešení. Tak člověk nezískává pouze duchovní podporu stejně smýšlejících lidí, ale i pomoc v podobě rad, jež rozšiřují jeho znalosti a zkušenosti.

Taková praxe tu existovala odedávna. Například mezi prvními křesťany byla rozšířená praxe takzvané veřejné zpovědi v malých obcích. To je týž důvěrný rozhovor s přáteli, přinášející člověku duchovní užitek. A když byl vytvořen institut ovládání mas – náboženství – bylo mnohé převráceno z nohou na hlavu.

Anastasia: To je pravda. Oficiálně byla praxe zpovědi pro všechny věřící „rozumného věku“ v křesťanství zavedena roku 1215, usnesením 4. Lateránského shromáždění. Mimochodem, na něm byla přijata celá řada opatření, týkajících se boje s kacířstvím (včetně vytvoření inkvizice) s cílem upevnění autority Církve, zahrnutá do reforem a přípravy sbírky „kanonického zákonodárství “. Byla to odpověď Církve na šíření masových „kacířských hnutí“ na počátku 13. století – Katarů, Albigenských, Valdenských a tak dále. Vina Valdenských spočívala pouze v tom, že lidé chtěli znát Pravdu o skutečném Učení Krista a začali ji hledat a duchovně se vyvíjet bez prostředníků.

Tak tedy, co se týká praxe zpovědi, přijaté náboženstvím. Věřícím vnucovali, aby ji vykonávali minimálně jednou za rok. Spočívalo to v tom, že byl věřící povinen přiznat své hříchy před knězem, který byl ve jménu Ježíše Krista speciálně ustanoven církví, aby tyto „hříchy“ „rozhřešujícími slovy“ odpouštěl. Považovalo se to za nezbytnou podmínku pro získání „božského odpuštění“, jelikož bylo velekněžími stanoveno, že bez zpovědi nebude člověku povoleno „svaté přijímání“, a bez něj prý nebude člověk spasen, poněvadž podle církevních dogmat „přijímání je spojení s Kristem“, „omilostňující přiblížení se duše k věčnému životu“. V opačném případě člověka vyhnali z náboženství a strašili ho tím, že mu bude odepřeno právo, aby byl pohřben dle křesťanského obřadu a tak dále.

Ano, rozdíl je podstatný. To že člověk sám usiluje o sebezdokonalování, pracuje na sobě, stýká se stejně smýšlejícími lidmi, přáteli, chce se vyznat sám v sobě, získat duchovní oporu a pomoci druhým, je jedna věc.

A naprosto odlišná věc je, když člověka nutí dělat to pod hrozbou vyloučení z církve a pod hrozbou společenského pronásledování, a to všechno ještě jménem oficiální organizace – Římsko-katolické církve, která v podstatě v té době byla institutem výkonné moci. Skutečně, všechno je jakoby speciálně převráceno z nohou na hlavu, aby člověk činil pokání, jelikož je ovládán strachem, a ne duchem, aby se u něj ani neobjevily myšlenky na to, že by se mohl věnovat duchovnímu rozvíjení samostatně.

Rigden: To jsou záměny Živočišného rozumu, které lidé ani nepostřehnou, a jsou jeho průvodci. Přitom si myslí, že podobné myšlenky, jejich vlastní, jsou přizvány k tomu, aby upevnili jejich moc a současně jako by napomohli „duchovnímu růstu obyvatel". V duchovních otázkách násilím milovaný nebudeš, tady je důležitá samostatná volba člověka. Na té je všechno postaveno. Vždyť špatní lidé nejsou, jednoduše jsou lidé, kteří o svých reálných duchovních možnostech nevědí, a proto i trpí.

Anastasia: Je známo, že osobní duchovní proměna člověka jistým způsobem ovlivní jeho okolní společnost. Nejednou jste zmiňoval, že když takových lidí, kteří se duchovně probudili, bude většina, pak se i společnost změní. Nemohl byste povědět lidem, jak mají kvalitně změnit společnost, aby se vzdálili od klišé a šablon Živočišného principu, od spotřebitelského formátu myšlení, přeorientovali současnou civilizaci na směr pohybu směrem duchovního rozvoje?

Rigden: Všechno je prosté. Je nezbytné vytvářet podmínky pro principiálně **nový model společnosti,**

s přihlédnutím k dvojí podstatě člověka, a odstranit i ty nejmenší možnosti projevení lákadel Živočišného principu ve všech sférách společnosti.

Čím začíná vybudování takové společnosti? Jestli má většina lidí skutečně úmysl vytvořit civilizaci, která by žila podle duchovních principů, dá se všechno vyřešit velmi snadno. První, co je nutné udělat, je nastolení pořádku v duchovním rozvoji společnosti. Civilizace, která je orientována na duchovní vektor, to znamená, že pretenduje na vysokou úroveň rozvoje, by neměla být roztříštěná na různá náboženství, vůbec by tam nemělo být náboženství jako institut ovládání mas a žádní prostředníci mezi Bohem a člověkem. Vůbec by se tam *ani zdaleka neměl objevovat takový jev, jako je žrectví, ať už by tu strukturu, vytvářející náboženské systémy a instituty nejrůznějších náboženství ve světě, nazývali jakkoli.* Sama společnost by si měla přát a sama by konkrétními skutky měla usilovat o vytvoření životních podmínek pro duchovní rozvoj lidské Osobnosti jako takové, jako základní jednotky takové společnosti!

Na počátku lidstva existovaly zárodky podobné organizace života lidí, kde se věnovalo hodně pozornosti duchovnímu životu společnosti, a materiální problémy byly druhořadé. Následkem geografických a dalších důvodů existovaly mnohé skupiny lidí, mající jedny a tytéž duchovní zrnka Znalostí, izolovaně jedno od druhého. S postupem času, v důsledku ztráty původních Znalostí, v důsledku jejich překroucení stranou dominance Živočišného principu, v lidech docházelo k rozdělení uvnitř skupin, ke vzniku sociální nerovnosti. Objevení institutu žrectví a vytvoření nejrůznějších

náboženství se opíralo o základ prvotních duchovních zrnek Znalostí. Avšak sám systém se stavěl pod materiální dominantu. Fakticky je to pokus Živočišného rozumu o to, aby si plně podřídil a dostal pod kontrolu konglomerát rozumné materie, který pro něj představovalo lidstvo se svými unikátními zdroji síly – životní energií, předurčenou pro duchovní cíle.

Anastasia: Zdá se, že náboženství jako systém slouží zájmům Živočišného rozumu, ačkoli k sobě poutá masy lidí právě díky duchovním zrnkům. Ano, podíváme-li se na tu různorodost duchovních učení, věrouk a náboženství národů světa a zbavíme je přitom té slupky žreckého systému a jeho koncepcí, bude pak patrná přítomnost jedněch a týchž Znalostí: jak se má člověk držet duchovní cesty a nepodléhat lákadlům materiálního světa. Jednoduše jsou všechna ta zrnka Znalostí, která jsou v podstatě o jednom a tomtéž, podána různými lidskými interpretacemi.

Rigden: Správně, a tyto znalosti nejsou náboženství, proto je možné vypátrat je v nejrůznějších koutcích planety, u různých národů s nejrůznějšími náboženskými představami. Tyto Znalosti napomáhají přirozenému procesu duchovního rozvoje člověka, nezávisle na rase, národnosti, regionu pobytu, sociální příslušnosti a tak dále. Ale žreci ty Znalosti využívali a vytvářeli svá náboženství, která byla plodem lidského rozumu. Zvláštnosti a odlišnosti mezi náboženstvími byly vymyšleny pouze proto, aby se mohli chopit vlády nad co největším počtem lidí.

V dějinách lidstva byly i doby, kdy se z lidí masově pokoušeli udělat ateisty. Jako by se sledovaly

ušlechtilé cíle – zbavit lidi od jha žrectví. Problém byl ale v tom, že při tom ve sférách společnosti zůstával dominovat Živočišný princip. Proto se místo „světlé budoucnosti“ formovaly podmínky projevení ještě horší podoby panování Vůle Živočišného rozumu v lidském vědomí. Pro nová pokolení se vylučovaly představy Duše a Boha jako takových a nahrazovaly se egoistickým „Já“ a materiálními prioritami v životě. Výsledek takového zpracování lidstva Živočišným rozumem je nabíledni – ve světové společnosti dominuje materialistické vnímání světa a vědomí většiny lidí bylo porobeno materiálními šablonami a mechanismy. Člověka, který věří v jednoho Boha a modlí se za spasení své Duše, bohužel dnes většina lidí považuje za „přežitek minulosti“, za jakýsi element, jenž je společnosti odcizený a u něhož je vědomí jakoby „zaslepeno náboženstvím nebo sektou“, dokonce i když k těmto organizacím nemá žádný vztah.

Proč se dnes ve společnosti ukotvil takový negativní vztah k hlavnímu smyslu života člověka – duchovnímu rozvoji, Bohu a Duši? To proto, že se všude propagují a oslavují priority Živočišného rozumu, jež orientují společnost na materiální hodnoty a spotřebitelské principy. V hlavách lidí dominují mechanismy hromadění a množení peněz, majetku, nemovitostí, neomezeného práva schraňovat to všechno a předávat to dědicům. Člověk v tom zúženě vidí cíl svého života, pokouší se tak získat slávu, a to nejen za života, ale uchovat ji také po vlastní smrti (takový element záměny Živočišného rozumu, řekněme surogát nesmrtelnosti). Individuální přání mas lidí se omezují na snahy něčím disponovat, mít moc v materiálním světě, přetvořit všechno kolem, včetně sebe sama, na své

nedílné vlastnictví. To všechno neukazuje pouze na patogenní příznaky nakažení společnosti mechanismy Živočišného rozumu, ale i toho, že se lidstvo přibližuje hranici sebezničení. A pokud nyní nepodnikneme neodkladná opatření týkající se jejího duchovní ozdravení, pak může být zítra již pozdě, protože destruktivní procesy získají nezvratný charakter. To nejhlavnější je pochopení, že sebe a okolní společnost může zachránit pouze člověk sám, svojí volbou a svými skutky.

Anastasia: Ano, a nabízí se dvě věčné otázky: „Kdo za to může?“ a „Co dělat?“

Rigden: Lidé by neměli ztrácet čas hledáním vinných, čímž by pouze potěšili svůj Živočišný princip, nebo čekat, že za ně někdo něco udělá. Sami musí začít konat, stát se dobrým příkladem pro ostatní. Lidé ve společnosti tíhnou k těm, kdo mají Čest, Důstojnost, kdo nezištně pomáhá druhým a kdo žije podle vlastního Svědomí, kdo skutečně slouží duchovnímu světu, ignoruje materiální priority. Takovým člověkem je potřeba být a především pracovat sám na sobě.

V civilizované společnosti, mající duchovní vektor rozvoje, by měl každý člověk již od dětství dokázat ignorovat myšlenky Živočišného principu, chápat svou opravdovou podstatu, svou energetickou konstrukci a její možnosti. Měl by vědět, že je bezprostředně spojen s duchovním světem, že Bůh je jediný a neměli by mezi Ním a člověkem být žádní prostředníci, je to tajemství dvou: člověka a Boha. Ve společnosti je nutné vytvořit podmínky, aby nové Osobnosti, které přišly na tento svět, chápali hlavní smysl života: pěstovat svou duchovní sílu, dodržovat kulturně-mravní principy, které

jsou pro člověka přirozené, projevovat více lidskosti a dobroty ve vlastních myšlenkách, slovech a činech, zdokonalovat se ve vnitřní práci nad sebou samým a v konečném důsledku, spasit svoji Duši.

Je třeba brát na vědomí chyby minulosti a neztrácet hlavní duchovní orientační body. Lidé v současném světě zapomínají na jednu prostou pravdu: jejich život utíká velmi rychle. Lidé vidí jistý stupeň své svobody v realizaci vlastních materiálních přání. Ve skutečnosti je tato svoboda domnělá, iluzorní. Člověk ve skutečnosti nemůže v materiálním světě řídit nikoho a nic, dokonce ani tehdy, když dobude svůj podstatný prostor, národy a získá moc nad mnohými jejich bohatstvími. Člověk se rodí sám a umírá sám. Tento svět je pro člověka pouze informační iluze, vytvářející podmínky pro potvrzení jeho převažující volby.

Osobnosti v takové kvalitativně nové společnosti by měly být známy a měly by být dostupné různé duchovní nástroje pro práci na sobě. Pokud chce člověk pro svůj duchovní rozvoj použít doplňkové nástroje, třeba v podobě modliteb, duchovních praktik, meditací a tak dále, prosím, je to jeho přání. Ale nástroje jsou pouze nástroje. Jako ladička ladí pozornost na jistou vlnu, poskytují možnost procítit na okamžik tu stranu, jiný svět, svět Boha, získat zkušenosti, porovnat, pochopit rozdíl tohoto světa, setkat se skrze hluboké vnitřní pocity se svojí Duší, procítit její sílu. Potom se člověk opět navrací do obvyklého trojrozměrného světa, v němž v každém dni uskutečňuje svoji volbu. A tady je velmi důležité, co si bude následně vybírat, když za sebou bude mít takové duchovní zkušenosti. Bude-li chtít podstatně změnit svoji podstatu a stát

se Duchovní Bytostí, nebo zda se nechá zlákat pomíjivou iluzí Živočišného rozumu a odsoudí svoji Duši a Osobnost k dalším mukám? Všechno to jsou jakoby detaily a pouze výsledek osobní volby zvlášť vzatého individua. Ale podle volby každého člověka se vytváří a závisí pohyb civilizace celkově. Všechno začíná čistotou a upřímností záměrů každého člověka ve společnosti, jeho upřímnou vnitřní volbou, odpovídajícím přístupem k vlastnímu životu, s přihlédnutím k jeho poměrně omezené době.

Proto, aby se ve společnosti nastolil civilizovaný pořádek, v první řadě v duchovním aspektu, je nutné, aby v ní bylo co možná nejvíce duchovně gramotných lidí. Tím se mají na mysli ti, kteří se věnují práci se sebou samými, duchovní proměně, rozšiřují svůj obzor poznání. V prvních fázích je nezbytné úsilí takových lidí spojit s cílem rozšířit Znalosti do nejrůznějších sfér společnosti. Je potřeba vytvářet podmínky, aby se ve světové společnosti objevilo více vzdělaných a intelektuálně rozvinutých lidí s dominantou duchovního principu, majících volný přístup k původním Znalostem kvůli poznání světa i sebe sama.

Anastasia: To znamená dělat všechno možné pro to, aby se ve společnosti zakořenily priority založené na vnitřní potřebě tvoření a množení Dobra: „já Bohu“, „já lidem“, a ne současný spotřebitelský formát myšlení koupě a prodeje: „ty mně, já tobě“.

Rigden: Naprosto správně... Dále je nutné odstranit samotnou strukturu kněžství, ten kolos nejrůznějších religiózních hierarchií, armády kněží, vykonávajících obřady obětování a považujících se za prostředníky

mezi lidmi a Bohem (ať už Ho nazývají různá náboženství, jak chtějí) a ve skutečnosti žijících na účet lidu. Pro mnohé z nich je náboženství pouze profesí a zdrojem příjmů (získaných díky práci řadových věřících), prostředkem manipulace masovým vědomím skrze víru, a to kvůli politickým cílům. Pro to, aby se odstranila struktura kněžství, není třeba uskutečňovat revoluce, organizovat krvavé bitky, rozepře a podobné provokace Živočišného principu. Odstranit tento systém je možné mírovou cestou. Vždyť kněží jsou také lidé, stejně jako všichni, jim je také vlastní mýlit se a chybovat, jako každému jinému člověku. Společnost musí jednoduše vytvořit takové podmínky, díky nimž se institut žrectví rozpadne sám kvůli nepotřebnosti. Tehdy se lidé, jež jsou jeho součástí, najdou v jiných profesích, užitečnějších pro společnost, v souladu s jejich skutečnými prioritami a životní volbou.

Anastasia: A jak takové podmínky vytvořit?

Rigden: Ve skutečnosti to všechno není tak složité. Prostě lidé musí sami přestat „hřešit“, lákat kněží svými milodary. V konečném důsledku, když jim tento byznys přestane přinášet osobní zisk, budou donuceni svléci svůj kněžský oděv a jít pracovat pro blaho společnosti, stejně jako všichni ostatní lidé.

A vůbec, budeme-li mluvit o představě hříchu jako o náboženském termínu, pak můžeme jako jeden z nejtěžších hříchů uvést milodary kněžím, nezávisle na tom, k jaké konfesi patří. Proč? Člověk dává milodary kněžím a jejich armádě nájemných služebníků a přitom se mylně domnívá, že jsou svatější než on sám, že tito lidé v jiném oblečení jsou blíže Bohu a také že

jejich modlitba je účinnější. Ale kněží jsou také lidé a stejně jako všichni svou duši ještě nespasili, tak jak by mohli spasit ostatní? A opět by se člověk měl zamyslet, komu se vykonává tato materiální oběť a za jakým účelem?

Čili, materiální milodary věřících potřebuje pouze armáda velekněží. Bůh nepotřebuje ani peníze, ani jiná bohatství materiálního světa. Vztahy mezi člověkem a Bohem se zakládají pouze a výhradně na hlubokých, osobních pocitech člověka, objevujících se na základě přiblížení se duchovnímu světu, jeho upřímné Lásky a vděčnosti k Bohu. Tyto hluboké upřímné pocity člověka k Bohu jsou tou nejopravdovější a jedinou cenností, která může být oním světem od člověka přijata. Tyto vztahy s duchovním světem se přitom uskutečňují bez jakýchkoli prostředníků.

Je potřeba chápat, že dokud člověk hodnotí svět z pozice obyvatele trojrozměrné dimenze, tedy prizmatem svého materiálního myšlení, pak bude ve mnohých duchovních otázkách naplněn iluzemi, vyvolanými jeho pýchou. Myslí si, že když se již uráčil věnovat část své pozornosti duchovnímu světu, měli by se o něj starat celé zástupy andělů, obšťastňovat jeho prosby a nést ho, kdo ví, jestli ne na královských poduškách do ráje. Ve skutečnosti, dokud Osobnost duchovně nedozraje, není pro duchovní svět významná. Předem se omlouvám za tak banální lidské srovnání, ale takové Osobnosti se podobají milionům reprodukčních buněk. Gamety mají sadu chromozomů a nesou dědičné znaky. Člověk ani nepozoruje jejich materiální vznik, existenci a smrt. Někdy navíc využívá jejich sílu a ani to nechápe. Když se však při spojení dvou

gamet vytvoří zigota a začíná se vyvíjet embryo, pak minimálně jeden člověk, tady mám na mysli ženu (a v duchovním smyslu božský ženský princip), již nemůže tento fakt ignorovat. Jistě na tu skutečnost obrátí svoji upřenou pozornost a dále bude projevovat starost o novou bytost. Tak je to i v duchovním ohledu. Člověk musí horlivě pracovat nad sebou, osvojovat duchovní praktiky, žít v dialogu se světem Boha na hluboké pocitové úrovni, aby došlo ke splynutí Osobnosti a Duše a aby si tak zasloužil právo být přijatý na Věčnost. Tehdy duchovní svět zaměří svoji pozornost na dané individuum, obklopí ho péčí jako dlouho očekávanou novou dokonalou Bytost.

Bohužel, v dnešním světě se vytratila původní Pravda o dosažení splynutí Osobnosti s Duší a člověk v naději, že vyjádří svou Lásku a vděk Bohu, přináší kněžím materiální milodary a napomáhá tím Živočišnému rozumu pokoušet a okouzlovat toho člověka v kněžském oděvu materiálním světem. Ty hřešíš a kněz hřeší, když přijímá ty milodary, které se mu stanou předmětem pokušení. Svými milodary ho nutíš přemýšlet ne o duchovním, ale o materiálním, věnovat se ne své Duši a skutečné službě Bohu, ale násobení vlastních materiálních zisků. Chápeš, v čem spočívá tíže toho hříchu? Člověk svými milodary pobízí Osobnost a Duši kněze „do pekla“, naklání jeho volbu ve prospěch materie, tedy Živočišného rozumu, a zatěžkává tak tímto hříšným činem i sebe sama. Tento hřích je dokonce horší než vražda lidského těla, neboť tělo je pouze pomíjivý oděv, v podstatě prach. Daný hřích se podobá smrtelnému jedu pro Duši, který ji zbavuje šance, aby se Osobnost probojovala k věčnému životu. V základu takových materiálních milodarů

a obětování leží záměna Živočišného rozumu v podobě, jak jsi již zmínila, typického vyjádření koupě a prodeje: „ty mně a já tobě“, víra v možnost materiálního „vykoupení“, „splacení“svých hříchů a získání nových materiálních statků v budoucnosti, počínaje zdravím a konče blahobytem.

Anastasia: Mnozí lidé se nad tím ani nikdy nezamysleli. A řadovým věřícím se podobné prosby o milodary na potřeby církve zdají samozřejmými, humánními, protože se tím předpokládá pomoc druhým. Vždyť obvykle kněží a jejich služebníci motivují své prosby o milodary, třeba, postavením chrámu, potřebami církve (předem v kázání pojí slovo Církev často s představami Nebeské Církve), pomocí nemajetným věřícím a tak dál. Nikdo ale věřícím nedokládá skutečný stav věci po rozdělení těchto lidových prostředků a neposkytuje jim finanční vyúčtování příjmů a výdajů.

Rigden: V normální civilizované společnosti pomoc druhým, stejně jako třeba ona stavba chrámu, předurčeného pro společné duchovní praktiky, mohou a měly by provádět spolky obyčejných obyvatel té či oné oblasti, obce. Všechno se to dělá podle principu: sešli se, rozhodli, udělali, pokud je to skutečně životně nutné pro místní a pokud si to oni skutečně přejí. Lidé ve vesnici třeba chtěli postavit chrám – pro sebe, své děti, spoluobčany, oni tady žijí a oni by měli rozhodovat, jak žít, a ne někdo nahoře. A buď si jistá, že pro sebe a své blízké, známé a děti postaví duchovně gramotní lidé odpovídající chrám, bez znaků, jež aktivují materiální princip v člověku, ale výhradně se znaky, které budou probouzet duchovní sílu lidí. V chrámu, či nějakém jiném místě, které je předurčené pro

kolektivní vykonávání duchovních praktik, si budou lidé vyměňovat znalosti a zkušenosti za stejných podmínek, vykonávat kolektivní modlitby o spasení svých Duší ve slávě a vděčnosti Lásky Boží. Nepovedou, jako většina duchovních v dnešních chrámech, politické nebo náboženské monology pro věřící, nebudou mísit duchovní znalosti s přáními a nařízeními Živočišného principu, ponaučeními podle programů žreců. Vždyť tento chrám bude předurčen skutečně pro lidi, pro jejich duchovní rozvoj a ne pro mísení duchovních zrnek s materiálními nařízeními, ne pro byznys žreců a pro odírání věřících „rekruty" v kněžských oděvech. Lidé se v něm sami budou věnovat svým duchovním sebezdokonalováním.

Nikdo by neměl vydělávat na chrámech, místech, kde se lidé scházejí kvůli duchovnímu rozvoji a komunikaci. Jakmile začne odírání, prodej, poskytování placených služeb, ustanovování mezd, ať už by to v chrámech či „posvátných místech" bylo komukoli, vzniknou tu i lákadla toho, jak si vydělat více, jak získat více moci, a nic proto neudělat. Vždyť pro prázdnou mysl je snazší nosit svíčku při velkolepém teatrálním rituálu a těšit svoji pýchu připodobněním nejvyšší bytosti, než pracovat se sbíječkou na šachtě. Takže člověk ani nepostřehne, jak se dostává do pavučiny neřestí. To je dávno známá metoda Živočišného principu.

Ano, ale nejde tu o chrámy jako takové, ale o lidi. Duchovnímu sebezdokonalování se člověk může věnovat kdekoli: ať už na otevřeném prostoru, nebo v uzavřené místnosti. Jak jsem vyprávěl, že se lidé v dávné minulosti věnovali duchovnímu seberozvoji v

jeskyních, po tisíciletí sem přicházeli celá pokolení lidí a učili se duchovní praktiky podle znaků a symbolů, zaznamenaných v nástěnných malbách jejich předky. Tyto jeskyně existují i dnes, nikdo se nenechal zlákat jejich materiální ubohostí, ale jejich duchovní hodnotu – Znalosti – mohou duchovně gramotní lidé využívat i dnes. Velekněží nejrůznějších náboženství budovali již v dávné minulosti kvůli naplnění vlastních kultů velkolepé chrámy, ozdobené zlatem a drahými kameny, například ve Starověkém Egyptě, Babylónii, Řecku a tak dále. A kde jsou ty chrámy dnes? Místo nich tam stojí ruiny, zlato dávno rozkradli lidé, kteří se těmi materiálními poklady nechali zlákat. **Není správné okouzlovat lidi materiálními věcmi tam, kde má místo duchovní osvícení.**

Čili není možné, aby měli někteří lidé nějakou možnost vydělávat na duchovním snažení jiných. Šíření duchovních znalostí by nemělo člověku přinášet finanční či jakékoli jiné materiální výhody, pouze tak je možné vyvarovat se materiálním lákadlům, teprve tehdy to člověk bude dělat z celé Duše, s upřímností svých duchovních záměrů!

Anastasia: Ano, problém většiny věřících spočívá v tom, že když přinášejí oběti svým náboženstvím, v podstatě to cítí, jako by se vykupovali z duchovní práce nad sebou samými a přenášeli záležitosti svého Svědomí na kněžstvo. Místo toho, aby sami konali ve světě dobro, je pro ně snazší přinést peníze „služebníkům oltáře“. A kněžstvo toho beztrestně využívá.

Rigden: Bohužel, je to tak. Ale ne zcela beztrestně. Vždyť se ještě nikomu nepodařilo, a v budoucnu ani

nepodaří, aby se vyhnul osobnímu Soudu, každý je odměněn za své skutky a úmysly. A co se týká lidí, kteří se pokoušejí prostřednictvím milodarů kněžím vykoupit se ze své duchovní práce, to je jejich omyl. V podstatě je to klamání sebe sama. Vždyť ať by za sebe člověk přinesl jakékoli materiální vykoupení, duchovní práci za něj nikdo neudělá. Důležité nejsou jeho peníze v chrámu, ale osobní účast na tvůrčích záležitostech společnosti a osobní duchovní proměny, které jsou s tím spojené. Co se týká obětování a chrámů, moudrému člověku stačí vzhlédnout na realitu dnešního dne. Dnes se stavění chrámů ve městech změnilo na podnikatelské projekty. Nehledí se na kvalitu, ale na množství, ne na to, kolik lidí se skutečně může zapojit k duchovnímu, ale na to, jaká bude ekonomická rentabilita a politický přínos. Každá náboženská organizace, zejména ve velkých městech, se přitom snaží urvat si kousek země co nejblíže k bodům masového shromažďování lidí, aby si zajistili co největší příval příchozích.

Rozdrobenost náboženství na sekty a vzájemné soupeření je pouze boj o moc, kdy důležitost každého člověka posuzují podle jeho peněženky a na moc nad řadovými věřícími pohlíží jako na politickou moc nad elektorátem. Všechno je otočeno z nohou na hlavu! Spravit je to možné pouze tehdy, když se sami lidé budou ve společnosti stávat gramotnějšími v duchovních otázkách, začnou rozšiřovat svůj obzor Znalostí, vnímání světa, začnou se úměrně podílet na životě společnosti, budou uvnitř žít s Bohem, konat dobro. Teprve tehdy zmizí „potřeba“ obchodních prostředníků mezi Bohem a člověkem.

Anastasia: Ve spojení s tím vyvstává ještě jedna závažná otázka. V kněžské „armádě“ jsou určití lidé, kteří si vybrali službu tomu či onomu náboženství v naději na vlastní duchovní spasení, a vůbec neměli tušení o skutečném stavu věci uvnitř systému do té doby, dokud se tam nedostali. Ale dokonce, i když byli uvnitř daného systému a sledovali to, co se nestaví na odiv věřícím, neztratili v tom politickém bahně čistotu své víry a upřímné úmysly sloužit pouze Bohu, a ne velekněžským klanům. Jednou jste říkal, že na upřímné duchovnosti podobných, v podstatě, „božích lidí“, kterých je bohužel na světě velmi málo, drží jako na sloupech sláva jakéhokoli masového náboženství nebo věrouky. Bude-li odstraněn systém náboženství jako takový, tak jak bude lidem, kteří skutečně kráčí k Bohu a věnují se oddané duchovní službě a při tom neúplatně a upřímně pomáhají druhým?

Rigden: No, zaprvé, dnes je velmi málo těch, kteří si upřímně přejí sloužit Bohu a ne své vlastní pýše, starat se o lidské duše, a přitom za to nebrat žádný plat. Ve skutečnosti se opravdu jedná o jedince z milionů sloužících a armádě kněží nejrůznějších náboženství. Drtivá většina služebníků v náboženství jsou cizí lidé, kteří se nechali okouzlit materiálními záměry a ne duchovním spasením. Za druhé, žádné vnější změny v životě skutečně „božích lidí“ nemohou zastavit jejich vnitřní duchovní procesy. Dokonce, i když vystřídají profesi a budou jako všichni pracovat pro blaho společnosti, budou se i nadále upřímně věnovat svému duchovnímu seberozvoji, budou svůj volný čas zasvěcovat pomoci druhým. Je to totiž jejich duchovní potřeba a vnitřní život, který dominuje nad okolnostmi daného světa. Čili vnější změny je rozhodně nezastaví,

spíše je dokonce potěší, přihlédneme-li k tomu, na co se musí narážet a co mají každý den vidět ve vnitřním životě náboženské obce a také v činech a jednání svých „kolegů“.

Jedna z nezbytných podmínek pro dosažení podstatné změny společnosti je to, **aby lidé samotní pochopili smysl svého duchovního rozvoje a také aby se přestali okouzlovat mocí a materiálními hodnotami lidí**, patřících „armádě“ kněžství. Nedávali jim peníze (nepřinášeli oběti), žádné dary, neobšťastňovaly jejich pýchu poklonami, obdivem, líbáním rukou, patolízalstvím, poslušností, prosbami a podobnými lákadly jejich Živočišného principu. Tedy jinými slovy, **není třeba, aby lidé sami „hřešili“ a provokovali k tomu druhé.** Vždyť tento člověk je takový jako i ty. Ničím (služebník kultu obětování) se neliší od obyčejného člověka, když se jeho Duše nachází v těle v tomto materiálním světě. Nikdo tu nemůže být ani níž, ani výš, neboť všechny lidské duše tím materiálním zajetím trpí.

Člověk má z tohoto materiálního sevření pouze jednu cestu – duchovně se rozvinout a osvobodit svoji Duši, odejít do světa Boha. **Neexistuje žádný člověk, který by alespoň jednou v životě nepocítil potřebu, vycházející z Duše a projevující se v usilování o *skutečnou duchovní svobodu*. Jiná věc je, že Živočišný princip člověka tuto potřebu Duše interpretuje po svém a přitom překrucuje samu představu „svobody“, přidává jí materiální vlastnosti, jež jsou Duchovnímu principu cizí. Všichni lidé jsou věřící, jen každý tuto sílu své víry využívá dle své vlastní volby.** Mimochodem, ti, kteří sami sebe řadí

k vášnivým ateistům, jsou ve skutečnosti vystaveni stejným strachům a předsudkům jako věřící. Tito lidé jsou ve své podstatě ve společnosti stejnými kněžími, ale pouze v „malém“ měřítku, kněžími, kteří na rozdíl od ostatních oslavují kvality Živočišného principu veřejně (svou ješitnost, pýchu, domýšlivost a tak dále).

Anastasia: Když ve společnosti bude odstraněn institut kněžství, jak se pak lidé mají vyvarovat podobných chyb? Tím mám na mysli, aby se v šíření duchovních znalostí nenechali zlákat pýchou, marnivostí, aby netoužili po moci nad sobě podobnými a tak dál, tedy jak by měli odolat lákadlům Živočišného principu?

Rigden: Bude-li se civilizace pohybovat duchovním směrem, bude pak velmi snadné tuto otázku vyřešit. Je třeba chápat, že má člověk dvojí povahu a dochází v něm k neustálému váhání mezi Živočišným a Duchovním principem. Proto je nutné udělat to tak, aby bylo *duchovní poznání, šíření obecně lidských původních Znalostí nevýhodné pro Živočišný princip člověka jako průvodce Živočišného rozumu, představujícího materiální svět a jeho zájmy, ale absolutně přijatelné a výhodné pro rozvoj Duchovního principu v člověku jako průvodce Duchovního světa.* Je důležité udělat původní duchovní Znalosti obecně dostupnými všem lidem a vyloučit v jejich šíření jakoukoli možnost okouzlení lakádly Živočišného principu.

Anastasia: Tedy je zapotřebí, aby lidé sami ve společnosti vytvořili takové podmínky, díky nimž by to bylo pro člověka, věnujícího se duchovnímu osvícení ostatních, materiálně nevýhodné.

Rigden: Ano, při řešení dané otázky je nutné vyloučit jakékoli možnosti manipulace společenským vědomím průvodci Živočišného rozumu, získání, ať už kýmkoli, ekonomického přínosu, politického užitku a už vůbec by se nemělo dopouštět překroucení a manipulace informací ve vlastním zájmu, tedy projevení diskreční moci v záležitostech šíření Znalostí.

Anastasia: To je skutečně možné pouze tehdy, když základy prapůvodních Znalostí pozná mnoho lidí. A když bude světová veřejnost danými údaji disponovat, pak většina lidí začne zřetelně odlišovat duchovní zrna od plev a nebudou se poddávat vlivu a provokacím lidí se špatnými úmysly. Budou v sobě moci ignorovat projevy Živočišného principu a podporovat ve svých kolektivech a okolí Duchovní princip.

Rigden: Naprosto správně. V první řadě se lidé musí duchovně probudit, tehdy ve společnosti ty rudimenty koloniálního myšlení samy zmizí a od duchovních záležitostí se odpoutá celá armáda nejrůznějších parazitů a jejich pochlebovačů, žijících na účet lidské víry. Vždyť dokud lidem sedí na ramenou, budou vymýšlet cokoli, jen aby mohli strávit svůj život jako sociální parazité, darmožrouti společnosti, a navíc aby jim za to ještě lid líbal ruce a uctíval je.

Je zapotřebí, aby se lidé naučili být pány svého duchovního osudu, aby nečekali, že za ně někdo udělá tu životně důležitou duchovní práci, ale se sami zdokonalovali, pracovali sami se sebou, rozšiřovali svůj obzor poznání světa. Neměli by čekat na dobrodiní velekněží a politiků, neměli by podporovat iluze a nechat se sebou manipulovat. Je zapotřebí být zralejší

Osobností, společensky aktivním a duchovně zodpovědným Člověkem. Aby se neopakovaly chyby z minulosti, aby se v budoucnosti závislostí dalo vyhnout Vůli Živočišného rozumu, zkomolení duchovních Znalostí a návratu ke kněžským schématům, je potřeba, aby ti, kteří se *rozhodli pomoci sobě i druhým v duchovních otázkách, se tomu věnovali na úkor vlastní pýchy a materiálních zájmů.* Protože, jak jsem již říkal, kde se objevují finanční zájmy, možnost uspokojení vlastní pýchy, získání nějakých výhod a privilegií, moci nad někým, tam se určitě dříve či později objeví pokušení a projeví se slabost lidského ducha.

Jak to vypadá v praxi? Když se člověk zdokonaluje sám, disponuje duchovními zkušenostmi a má jistou vnitřní potřebu šířit duchovní Znalosti, ve svém volném čase pomáhá dalším lidem. Ti se učí a také v těchto otázkách pomáhají druhým a ti zase dalším. Ale všichni by měli pracovat ve prospěch společnosti, mít nějaké civilní povolání, vydělávat si svou prací na živobytí. A ve volném čase by se měli jít učit, dělit se o zkušenosti a poznatky s druhými, jednat s nimi jako se sobě rovnými, jako s dobrými přáteli, měli by při tom potlačovat svůj Živočišný princip, řídit se ve svých činech svým Duchovním principem. Toto je reálná pomoc lidem a současně reálná práce nad sebou: člověk v sobě rozpoznává projevy Duchovního a Živočišného principu, přísně kontroluje vlastní myšlenky, zkoumá vlastní povahu a duchovní rozvoj. V tom i je podstata: sám rosteš a pomáháš druhým.

Chápeš, v čem je zvláštnost takového šíření duchovních znalostí? Člověk se s lidmi dělí o znalosti o Bohu, věnuje tomu svůj osobní čas, své síly, své prostředky,

na oplátku od toho nedostává nic materiálního, žádné zveličení, ani obšťastnění vlastního Živočišného principu. Jediné, čeho se mu dostává, je násobení duchovního bohatství při upřímné komunikaci s Dušemi stejně trpících. Co si sám zaseješ, to také sklidíš. Duchovnímu duchovní, materiálnímu materiální. Tento člověk tedy přináší na duchovní oltář svého života přízemní samost – oběť v podobě ambicí vlastního Živočišného principu – a také množí své duchovní „dary" z kontaktu s lidmi. Tyto dary přitom nejsou materiální (nejsou to peníze, ani jídlo, ani věci, ani lidské ambice pýchy). To je ta duchovní složka, kterou člověk předává druhým skrze duchovní Znalosti. Vždyť šíří-li člověk původní duchovní Znalosti, čelí tím jedinému Živočišnému rozumu a pomáhá druhým alespoň trochu poznat, procítit a pochopit tu božskou podstatu, skrytou v nich samých, tu božskou podstatu, která nepatří k materiálnímu světu. Materie je smrtelná a Duše je nesmrtelná. Osobnost disponuje svobodou volby: stát se smrtelnou, nebo odejít na Věčnost. V tom je celý smysl, odtud by mělo všechno růst.

Je třeba mít na paměti, že Živočišný rozum je velmi silný a člověk je silou své dvojí podstaty a kvůli váhání při volbě mezi nimi slabý. Dokonce i člověk, pevně kráčející po duchovní cestě, je vystaven útokům Živočišného principu. Člověku stačí, aby jen odvrátil pozornost, lehce se okouzlil materiálnem, a Živočišný rozum hned ovládne jeho vědomí, mnohokrát zvítězí v těch životních okamžicích, kdy je volba Osobnosti obzvláště důležitá. Proto se také doporučuje bdít, neustále na sobě pracovat, nenechat projevit svůj Živočišný princip. A když jednou šlápne na hrábě, příště to místo dokáže obejít. V šíření duchovních Znalostí je

vždy nějaké lákadlo Živočišného principu – vězí v pýše, napodobení nějaké vyšší bytosti, v přání přivlastnit si ty Znalosti, interpretovat je podle sebe, svým rozumem v rozhovoru s druhými. Tak také obvykle dochází k jejich překroucení Živočišným principem, k záměně materiálními představami a v důsledku toho ke ztrátě původních Znalostí. Člověk by měl chápat, že duchovní Znalosti byly dány všem lidem. Člověk není Bůh, ani anděl, ani cherubín, ani Duch Svatý. Je to pouze člověk, takový, jako jsou všichni ostatní lidé, když je jeho Duše uvězněna ve vícerozměrné energetické konstrukci, patřící materiálnímu světu.

Anastasia: Ještě je tu jedna důležitá otázka, která čtenáře zajímá. Může člověk někomu odpouštět jeho „hříchy“, něco někomu odpouštět v duchovním slova smyslu jménem nejvyšších Duchovních Bytostí?

Rigden: ***Člověk nemůže nikomu odpouštět „hříchy“, za někoho se modlit, neboť je sám nedokonalý. Nikomu na Zemi není dána moc odpouštět jménem nejvyšších Duchovních Bytostí a už vůbec ne jménem Boha.***

Odpuštění „hříchů“ je spojeno se zpovědí, kterou jsme v našem hovoru již zmiňovali. Je důležité chápat psychologickou podstatu vzniku takového jevu v náboženství, jako je zpověď. O efektu katarze (z řeckého slova „katharsis“ – „očištění“) je dobře známo nejen služebníkům náboženství, ale i psychoanalytikům a psychoterapeutům. Tento vliv byl známý již v dávné minulosti. Je to terapeutická metoda, při níž si člověk připomíná vzrušující okamžiky svého života, které mu poslouží jako podnět k hlubokému prožití vnitřního

konfliktu nebo psychoneuróze. V podstatě je to pro člověka psychologické uvolnění, které je vlastní jakémukoliv duševnímu rozhovoru, třeba s přítelem, o vlastních problémech nebo potížích. Po tomto rozhovoru u člověka mizí stav sklíčenosti a zakouší jakési svérázné psychologické uklidnění. Jak se říká: „Sdílená radost je dvojnásobná radost, sdílené trápení je poloviční trápení." Ve většině případů přitom platí, že čím více hrdosti v člověku je, tím hůře se mu přiznává něco, co se stalo. Služebníci náboženství si tuto praxi vzali jako zbroj. Přiznání něčeho vykonaného se bralo jako prezentovat svéráznou oběť, po níž bezpodmínečně přichází odměna -„odpuštění hříšného jednání", „odpuštění hříchů". Lidé se v podstatě odnaučili pracovat nad sebou samými a naučili je tomu, že když člověk pěkně poprosí, určitě mu bude odpuštěno. Opakuji, to je čistě psychologická metoda, založená na lidské víře.

Ale co k tomu chci říci. Důvěrný rozhovor, to je samozřejmě dobře. Ale pomáhá člověku pouze dočasně přežít v daný okamžik jeden z následků jeho vnitřního konfliktu, neřeší to hlavní – odstranění příčiny konfliktu. Jeho kořeny se skrývají v každodenním zvyku myšlení, z většiny spojeném se soustředěním pozornosti Osobnosti na myšlenky a přání Živočišného principu. Příčinu zrození podobných konfliktů v sobě může kardinálně odstranit pouze člověk sám, nikdo jiný to za něj neudělá. Pouze on sám, svou volbou, vnitřními změnami, znásobením svých dobrých skutků a závažnou prací na sobě se může duchovně očistit, rozvíjet se a jako zralá Bytost se vyrvat ze spárů materiálního zajetí, osvobodit svoji Duši. Pouze on sám, díky své duchovní práci, může samostatně vstoupit do sedmé

dimenze (do „sedmého nebe“, do „ráje“, Nirvány), tedy vybudovat si duchovní cestu do světa Boha. Jakýkoliv člověk, který upřímně kráčí po duchovní cestě a pracuje nad sebou, v jehož životě převládá jeho osobní, vnitřní dialog s Bohem, Láska, spojení s Duchovní podstatou, k tomu pochopení dříve či později dojde.

Lidé by se měli naučit chápat svoji dvojí podstatu, rozumět a odpouštět ostatním jejich chyby tak, jako by oni sami procházeli touto lekcí a stalo se to právě jim. Všem lidem je vlastní konat prohřešky. Avšak duchovně silní lidé nejenže své chyby přiznají, ale dokážou z nich těžit cenné lekce. Mají dostatek odvahy a trpělivosti uvědomit si chyby, jichž se dopustili, a podle možnosti je také odstranit. Nesmíme se rmoutit tím, co nejde napravit. Ale měli bychom zdvojnásobit své síly na to, co neodvratně přinese duchovní radost, a to nejen nám, ale i druhým. Život – to je skutečná škola, kde jsou chyby lekcemi a získané zkušenosti dobrým učitelem.

Jak se říká, v poklidném oceánu života se nestaneš zkušeným námořníkem. Když člověk nabude díky duchovním zkušenostem Moudrost, začíná pevně a cílevědomě svoji vést loď středem rozbouřeného oceánu života, vyhýbá se chybám z minulosti, nedovoluje bývalým živlům házet ho ze strany na stranu a vyvolávat tak vnitřní konflikty. Jak říkali mudrcové, aby člověk pevně držel kormidlo života v běsnícím oceánu života, vyžaduje to především duchovní práci na sobě. U takového odvážného člověka, který vede svou loď napříč bouří životních živlů, dříve či později nastane den, kdy se jeho vnitřnímu pohledu odhalí zcela jiný, duchovní, čistý svět, který v sobě dříve neznal. Tento

svět přináší klid v Duši, dovoluje Moudrosti zvítězit nad nepříznivými živly a přistát u břehu Věčnosti.

Anastasia: Skutečně, pro vznik a upevnění myšlenek ve vědomí nelze hledat důvod v různých materiálních lákadlech, ale v první řadě v sobě samém – to je fakt. Myslím, že mnozí by chtěli žít a tvořit ve společnosti, kde ti, co kráčejí životem společně s nimi, nezadupávají jeden druhého do špíny egoistických ambicí, negativních emocí a dalších projevů Živočišného principu, ale stimulují ve společnosti dobro, chovají se k sobě navzájem s pochopením a úctou. Soudě podle dějin lidstva je to již velmi stará touha všech dob.

Rigden: Zcela správně. Když se duchovním otázkám společnosti bude věnovat sama společnost a stane se to v ní prioritním a samozřejmým, potom tu bude i pořádek. Kvůli tomu je nutné vytvořit takové podmínky, aby většina lidí v dané civilizaci žila pro duchovní cíle a ne pro materiální priority jako nyní. Teprve tehdy struktury žreců samy od sebe zmizí, jelikož přestane existovat struktura tajné moci nad lidmi, která tu drží díky zatajení původních duchovních Znalostí. Lidé budou znát Pravdu a ona bude dostupná každému.

Anastasia: Ano, kvůli podstatným změnám ve společnosti je nezbytná změna myšlení lidí samotných, kteří tuto společnost utváří. To všechno vyžaduje inovativní způsob myšlení, inovativní kulturu a chování a to všechno musí být zavedeno do každodenního života na základě iniciativy samotné společnosti. I když všechno nové, je jen dobře zapomenuté staré. Lidé již dávno sní o vytvoření ideální spravedlivé společnosti,

kde by panovala svoboda a rovnost. Žreci a politici to přání lidí využívají, zahrnují ho do svých slibů, ale v praxi při tom dělají vše možné, aby k tomu nedošlo. Proto byla ta „rovnost“ de facto vždycky formální, dokonce i poté, co velekněží a politici vyprovokovali pro ně výhodné společenské otřesy, reformy nebo revoluce, vystřídání jednoho náboženství, politické strany, společenského systému jinými. Není těžké si všimnout, že je výsledek podobných perturbací vždy stejný – velekněží a politici opět vytvoří mocnářskou hierarchii (elitu s privilegii), situace ve společnosti se v podstatě globálně nemění. Mění se pouze reklamní štít názvu společenského zřízení nebo dominujícího náboženství. Je možné, že se něco takového děje proto, že lidé již dávno zapomněli, v čem spočívá opravdová rovnost a svoboda.

Rigden: Lidé se dívají na koruny stromů, ale nevidí kořeny. A podstata je následující: **všichni lidé jsou si rovni v první řadě v podmínkách uvěznění v tomto hmotném světě, v charakteristikách svojí duchovní a materiální podstaty, v pomíjivosti života a dočasnosti přebývání na tomto světě! Všichni lidé se rodí a umírají sami a všichni mají svůj vlastní duchovní osud, který sami vytvářejí svojí volbou.** Všichni lidé jsou ve své Duchovní podstatě laskaví, protože každý má Duši, a v tomto smyslu jsou si všichni moc blízcí. Duše jsou jediné, jsou ze světa Boha. A to **všechny** lidi **spojuje** *bez ohledu na sociální postavení, bydliště, náboženství a státní příslušnost* ***jejich těl.*** Vždyť lidé (nové Osobnosti) nemohou za to, že se jim dostalo takového těla s určitou genetickou dědičností té či oné rasy, že se jeden narodil jako Číňan, další zas jako Angličan, a třetí jako Nigerijec a tak dále.

To znamená, že jejich biologický, materiální obal byl reprodukován v té či oné etnické skupině.

Ale všimni si, že, nehledě na některé fyziologické odlišnosti, nezávisle na příslušnosti k té či oné rase, lidé posuzují sebe a ostatní, známé a neznámé podle *stupně lidskosti*, u všech národů existuje pojem Dobra a Zla. Toto hodnocení se odehrává na bitevním poli lidského vědomí, na základě jeho volby mezi Duchovní a Materiální podstatou. Ve skutečnosti pro člověka není hlavní to, jak vypadá tělo, ale to, co je člověk podle svých vnitřních kvalit, jaká je jeho „duševní krása".

A tělo je tělo. Reálné poznatky většiny lidí o vlastním těle jsou obsaženy ve frázi: „A tady mě něco bolí." Ideály krásy těla v lidské společnosti jsou relativní, jsou podmíněny reklamou jedněch lidí a napodobováním druhých. U různých národů jsou přitom představy o kráse těla různé: někdo považuje za krásné prodlužovat krk kruhy už od dětství, někdo zase, když má vzhled teenagera. Ale o to tu nejde. Před Duší lidé nejsou vinni, že je nacpali do těchto či do oněch těl. Tělo Osobnosti, stejně jako všechny vnější podmínky jeho existence jsou výsledkem vybraných priorit, dominujících přání a volby, uskutečněné kdysi sub-osobnostmi nynějšího člověka.

A kdo dnes tak usilovně rozděluje lidi, drobí jediný celek – lidstvo – na složky: rasy, etnika, nejrůznější náboženské a sociální skupiny? Politikové a velekněží. Oni určují směr rozvoje vědy v té či oné oblasti, vytváří podmínky, aby se lidé věnovali rozšiřování, prohlubování určitých témat a potom je zaváděli do systému vzdělávání nového pokolení. Kdo třeba studuje národ a

nacionalismus? Politologové. Získávají vědecké tituly, nejrůznější vyznamenání za „studie“ a vypracování různých vlastních spekulativních koncepcí ve směru, jenž jim byl určen, podle politické objednávky. A oni se v tom šťourají křížem krážem, vymýšlí různé teorie, všichni chtějí dobře žít, mít patřičný plat, respekt a úctu.

Světoví politici rozdělují kvůli vlastní moci národy a dělají to přitom rukama lidí samotných. Například právě ti představitelé vědy (vědomě či bez chápání globální podstaty) realizují za peněžní honorář jejich programy a nařízení, realizují politická rozhodnutí, fakticky ve společnosti popularizují koncepce, které jsou výhodné pro lidi u moci. Všechny tyto teorie se přitom zakládají na četných historických faktech (pod přitažlivou záminkou historického poznání), demonstrujících destruktivní modely minulosti jakoby pod hesly společenského odsouzení, prý „tak to dělat nelze“. Fakticky ale lidem demonstrují a vnucují modely, stereotypy chování, varianty „jak je to ještě možné“, které napomáhají ještě většímu rozdělení, tedy diferenciaci společnosti. Popisují se třeba ideje třídního boje, nerovnosti, rasové diskriminace, sociální nespravedlnosti, dělení lidí na „vyšší“ a „nižší“, na „elitu“ a „stádo“, způsoby rozpoutávání válek a tak dále. Vezmi si učebnici politologie jakéhokoli státu světa. Je to nepřetržité rozdmýchávání xenofobie (z řeckého „ksenos“ – „cizí“ a „phobos“ – „strach, bázeň“), tedy nepřijetí, strachu, nenávisti lidí, intolerance k něčemu cizímu, neznámému, a podvědomě tedy něčemu, pro daného člověka nepřátelskému. Ale ani v jedné učebnici nenapíšou, jak to ve skutečnosti vypadá u moci, na čem ve skutečnosti dnešní politici a velekněží budují svoji

moc a jak kvůli svým merkantilním cílům vykořisťují celé národy.

Čili rozdrobení a rozdělení společnosti je stimulováno světovými politiky a veleknězi *uměle*! Proč? Aby ve vědomí lidí vytvořili vnějšího *nepřítele* a tak udržovali společnost ve strachu a poslušnosti. Aby pod záminkou boje proti někomu společnost bez váhání schvalovala rozdělení státního rozpočtu země na „zvýšená bezpečnostní opatření“ a jiné podobné výdaje. Jinými slovy, stát si tak zvyšuje moc a kontrolu nad lidmi. Kdo je představitelem státu? Skupina politiků - jednotlivci s jejich vlastními zájmy. Používají toto, uměle vytvořený, a někdy také jimi sponzorovaný veřejný „strach“ v zájmu posílení své moci a zpronevěry rozpočtu pod banální záminkou utajení a veřejné bezpečnosti.

Stačí se podívat na to, co lidem ukazují v televizi - neustálé zastrašování, jak je vše v jejich zemi špatné, vraždy, bombové útoky, loupeže, skandály, oběti přírodních živlů, tj. nekonečné mimořádné události a nehody. Jak to může normální psychika vydržet? A proč to všechno ukazují? Myslíte, že ve světě neexistují dobré zprávy? Samozřejmě že existují, ale tyto úmyslně ukazují málo. Cílem je navozovat to, co je pro duchovní povahu člověka velmi odporné, a silně aktivuje jeho živočišné pudy a potřeby. Politikům a kněžím je ve skutečnosti prospěšné, aby člověk byl jako štvaná zvěř, kterou ovládá strach o svůj život, a v masách převládá servilnost a zvířecí agrese k uměle vytvořenému obrazu nepřítele. Moc nad takovými “kódovanými“ lidmi je nekonečná. A tak má společnost konstantní výsledek: většina lidí si přeje rovnost,

svobodu a spravedlnost, ale ve skutečnosti jsou ve světě a společnosti politici a velekněží, kteří stimulují nekonečné války a podněcují k rasové, etnické či náboženské nenávisti mezi lidmi.

Anastasia: Ano, je to jeden velký podvod, který je ekvivalentní tomu, dát lidem lopaty a oni si vlastníma rukama kopají svůj vlastní hrob, a myslí si, že kopají základy pro výstavbu nového domova pro jejich mezinárodní rodinu. Kamkoli se podíváte, všude je umělé dělení a rozdrobení lidstva. Ale to všechno může existovat tak dlouho, dokud sami lidé tuto situaci nezmění.

Rigden: Naprosto správně. Vše je v rukou lidí, přesněji ve způsobu jejich myšlení. Pravda je jedna. Ale pokud si člověk v mysli připouští malý rozdíl, pak se to nakonec stává nekonečně rozdrobenou prázdnotou. Znát Pravdu, to neznamená, že se má všechno rozdělovat rozumem: „pro“nebo „proti”. Znát Pravdu, to znamená pochopit Duši, její jedinou podstatu a nekonečnost vnitřní duchovní svobody. Z hlediska duchovní podstaty pramení přirozená lidská potřeba žít **v rovnosti, bratrství, jednotě se všemi, uvědomění si, že všichni lidé na planetě jsou si velmi blízcí, podle své duchovní podstaty.**

Dominuje-li v člověku Živočišný princip, pak tuto potřebu zkresluje. A pak se člověk začne srovnávat s ostatními ve formátu spotřebitelského myšlení, přeje si vyrovnat se těm, kteří jsou, podle jeho názoru „vyšší“ než on a nepřemýšlet o těch, kteří jsou, podle jeho názoru „nižší“. Toto úspěšně využívají politikové a velekněží a podobné myšlenky zapojují do hesel o

rovnosti a bratrství, do náboženských a politických koncepcí a zákonů, psaných na papíře.

Anastasia: No ano, a potom se lidé diví, jak to je, zdá se, že jsme všichni bratři a sestry, zdá se, že ústavy a mezinárodní konvence hlásají o mezinárodním humanitárním právu, o likvidaci všech forem rasové diskriminace, rovnoprávnosti všech lidí a tak dále, to znamená, že hlásají péči o člověka, jeho právech, založených na principu rovnosti. A ve skutečnosti ve světě žádné rovné příležitosti pro všechny nejsou.

Rigden: Lidi rozděluje materie a její potřeby, tedy Živočišný princip. **Jestli se ale lidé budou orientovat na svoji Duchovní podstatu, budou moci společně překonat jakékoli neshody mezi sebou.**

Když dovolíš, povím ti starou východní **legendu o dvou bratrech**, která vypráví o lidské volbě a jejích následcích. „Kdysi dávno, v jedné vesnici se narodili dva bratři - dvojčata. Ačkoli rozdíl mezi nimi byl sotva několik minut, prvorozený se celý život považoval za staršího, a tedy i chytřejšího. Když bratři vyrostli, stalo se jednou, že se v jejich domě zastavil jeden poutník, aby u nich přenocoval. Byl to člověk Duchovní a Moudrý. Tehdy bojoval lid dané vesnice s lidmi ze sousedství. Ta válka již lidem přinesla mnoho trápení. Nikdo ale nevěděl, jak se má válce a smrti vyhnout. Bratři tedy poprosili o radu Mudrce.

Duchovní člověk je vyslechl a pověděl jim prosté pravdy o podstatě života a smrti. Vyprávěl jim o tom, co se děje ve světě lidí, o dvojí povaze člověka, o tom, co ho drží v nevědomosti a jak se od toho osvobodit.

Vyprávěl o tom, jak nalézt skutečnou cestu, spasit svoji Duši a dojít až k tomu, co leží za hranicí života a smrti. Nakonec řekl: **„Svobodným vůči smrti se můžeme stát jen tehdy, kdy poznáme Pravdu. Pravdu najdete ve vnitřním světě. Cesta k Pravdě – je ve vnějším světě. Pouze když zdoláte tuto Cestu, poznáme Pravdu a staneme se svobodnými vůči smrti.“** Každý z bratrů ale pochopil slova Moudrého člověka po svém. A každý si vybral svou Cestu, aby spasil svou Duši.

Starší bratr se rozhodl zdokonalovat v duchovních znalostech. Odešel ze svého rodného kraje, aby se vyhnul účasti ve válce. Obešel mnohé státy, učil se náboženství místních národů a vybíral si z nich to, co považoval za nejlepší, to, co ho nejrychleji dovede k získání vnitřního bohatství. Nakonec si osvojil nejrůznější znalosti a zkušenosti a byl tak úspěšný ve svém úsilí, že se začal považovat za člověka Osvíceného, obdarovaného blahosklonností Nejvyššího. Přitom tomu sám natolik uvěřil, že mu mnozí také uvěřili a začali se u něj učit.

Mladší bratr se vypravil k lidem a začal jim vyprávět prosté pravdy, které slyšel od Moudrého člověka. Jedni jeho slova poslouchali. Jiní se mu vysmáli, protože si mysleli, že všechno na tomto světě rozhodují vládci, kteří naslouchají radám bohů. Ale brzy si, dokonce i ti, kteří se mu vysmívali, začali všímat chlapcovi řeči, vždyť jeho slova byla pravdivá – byla v nich Pravda. Lidé mu říkali, že nechtějí válku, nechtějí nikoho zabíjet a nechtějí sami umírat. Ale co mají dělat, vždyť válčit je nutí jejich vladaři? Na to chlapec odpověděl: **„Pokud mohou vladaři ničit, ale nemohou tvořit,**

v čem je tedy jejich zásluha? Pokud nemají moc vzkřísit mrtvé, jak pak mohou odsoudit živé ke smrti? Uříznout větev ze stromu může každý, ale připojit ji ke stromu může jenom Mistr. A vladař je pouze člověk. Také se bojí smrti, jako každý z vás, proto se také skrývá za životy svých vojáků a vydává nařízení. Ale jeho příkazy plníte vy. Vladař je jeden, ale vás je mnoho. Podvádí vás, když říká, že je silný. Jeho síla to jste vy, kteří plníte jeho vůli navzdory té své. Pokud lidé složí zbraně, nebude mít kdo bojovat. Síla hory není v kameni, ležícím na vrcholku, ale v její celistvosti.“ Lidé pochopili tu moudrost a předali ji sousednímu národu, s nímž vedli válku. Pravda byla vyslyšena. Lidé složili zbraně. Tak v tomto místě, díky tomuto mladému chlapci, který lidem předal pravá slova Mudrce, skončila válka a nastoupil mír. Pravda zachránila mnoho životů a mnozí se vydali na Cestu k ní.

Čas ale utíká rychle. Pozemské roky bratrů uplynuly. Stejně jako se v jeden den narodili, tak také v jeden den zemřeli. Díky své horlivosti dosáhl starší bratr takových výšin ve své duchovní dokonalosti, že mohl předstoupit před samotného Strážce, za nímž se klenul most Činvat. A na vlastní oči se mohl dívat, jak jeho mladší bratr přešel přes tento most, a jak před ním samotný Strážce otevřel Bránu Věčnosti. A to, co starší, vysoce duchovní bratr viděl, jej natolik překvapilo, že ve svých následujících devíti reinkarnacích důsledně následoval duchovní cestu mladšího bratra, vzpomínal na to, co viděl a vyprávěl o tom lidem.“

Anastasia: Ano, velmi dobré podobenství. Je to pravda, duchovní stránka mnohých lidí zůstává na

úrovni vysokého sebevědomí, ale ne skutečné práce nad sebou samým, ostatně jako i ve společnosti celkově – na papíře je všechno, ale v životě je to křížová cesta.

Rigden: Ve skutečnosti si lidé vybírají, jak budou žít, počínaje každým jednotlivě vzatým člověkem až po kolektiv, od malé po velkou společnost. Světoví politici a žreci vnucují lidem, že právě oni jsou jako správní aparát sjednocující silou, že bez nich lidé nic nesvedou. Klamou lidi a rozdělují je, jinak by ve skutečnosti národy konaly bez nich a společně. Vždyť všechno spočívá na lidech, právě oni uskutečňují plány velekněží a politiků, konají reálné činy, realizují nejrůznější programy ve společnosti. **Politik ani velekněží neexistují a nemohou existovat, pokud je nebudou podporovat sami lidé.** Jakmile politik či velekněz přijde o svou podporu, přichází o autoritu a o moc, všichni na něj zapomínají, stává se řadovým členem společnosti, takovým, jako jsou všichni ostatní.

Anastasia: Řekněte mi, prosím, jaký by tedy měl být model společnosti? Dnes existuje mnoho forem státně-politického zřízení (řízení společnosti), politických režimů, ideologií. Pravda je, že když začínáš pozorně studovat každou jednotlivě vzatou ideologii nebo takovou formu, chápeš, že je všechno vybudováno na Živočišném principu, a ne lidsky. Jestli někde nějakou teorii vylíčili hezky, pak to, soudě podle historických událostí, v praxi je jako v tomto ruském přísloví: „Vymalovali to na papíře, ale zapomněli na rokliny.“

Rigden: Ano, protože je všechno, co jsi tu uvedla, vybudováno na politice, tedy na vládě, moci, neomezené

moci politiků a žreců nad společností. Všimni si, že dokonce i slova se píší zvlášť „stát a společnost“. Na stát se přitom nahlíží jako na politickou nadstavbu nad společností, moc nad lidem. Podívej se na etymologii slovo „stát“ třeba v ruštině („gosudarstvo“). „Gosudarstvo“ je ovládání „gosudarja“ („panovníka“). Staroruským „gosudar´“ se označoval jak *„konkrétní člověk, disponující mocí“*, tak i *„smluvní vyjádření“*, třeba „Gospodin Veliký Novgorod“. Toto slovo je spojeno s „gospodar´“, tak nazývali majitele, pána, knížete – vládce. Peršané na dálném Východě měli ještě přesnější definici – „majitel ovcí“ („gōspanddār“). A víš, jak vzniklo slovo „politika“?

Anastasia: Nu, pokud je mi známo, tak se utvořilo od řeckých slov „politike (techne)“ – „umění vládnout státem“. Dál se poukazuje na to, že ta slova vzešla z řeckých slov „poly“ – „mnoho“, „techne“ – „umění“, „řemeslo“. Jiní se zas domnívají, že se utvořilo od řeckého slova „polis“, kterým staří Řekové nazývali své městské státy.

Rigden: Taková odpověď je zcela předvídatelná. Tato informace se vštěpuje do vědomí lidí prostřednictvím mnohých učebnic a knih. Podíváme se trochu hlouběji. Odkud získalo starověké Řecko takovou formu spravování státu i s pojmenováním nejvyšší úřední osoby ve starořeckých městských státech – archónt? Ze starověkého Říma – tehdy z teprve se formujícího opěrného „hnízda“ žreců svobodných zednářů, kteří se věnovali tomu, že zřizovali náboženské kulty, formy řízení společnosti za vlastními cíli, zakládali řemeslné cechy a tak dále. Odkud se u Řeků objevila taková forma zřízení jako demokracie (z řeckého slova

„demos“ – „národ“, „kratos“ – „moc“, tedy „moc národa“)? Ze stejného zdroje se u Římanů objevila republika (z latinských slov „res“ – věc a „publicus“ – veřejný; „res publica“ – „věc veřejná“). Všechny ty formy řízení vypracovávali žreci svobodných zednářů (Archónti) a popularizovali je mezi lidmi prostřednictvím veřejných osob.

Proč si myslíš, že při takzvaných „lidových“ formách vládnutí, politických režimech, kterými jsou dnes ve světě republika a demokracie, jsou samy národy prakticky odstraněny od řízení vlastním státem. Ačkoli na papíře je vše napsáno hezky, v zákonech jsou zohledněny metody kolektivního schvalování rozhodnutí, zahrnující „stejné možnosti“, „přidělení osobních a politických práv a svobod občanům“ a tak dále. Ve skutečnosti se jedná o faktickou okupaci místními a centrálními velekněžskými a politickými elitami orgánů správy „lidové moci“ a jejich libovůli. Ty samozvané „elity“ si skoro s odkrytými kartami mezi sebou rozdělují lidové jmění, vykořisťují lidi, opovrhují jejich zájmy a využívají státní zdroje pro naplnění svých hamižných cílů – banálního obohacení. Masy přitom, jako vždy, krmí od voleb do voleb sliby. V praxi dochází k obvyklému neveřejnému boji finančně-politických skupin, polofeudálních „knížátek“ a „šedých eminencí“, bojujících za rozšíření sfér vlivu, tedy vlastního „koryta“. To se odehrává na celém světě a v první řadě v „civilizovaných“ zemích. To se týká i ideologických modelů politické moci, třeba liberalismu (z latinského slova „liberalis“ – „svobodný“) s jeho realizací individuálních svobod, socialismu (z latinského slova „socialis“ – „veřejný“), založeného na veřejných ideách sociální spravedlnosti, svobody, rovnosti a tak podobně. A to

již nezmiňuji agresivně orientované ideologie, politické režimy, formy vlády, založené na samostatné vládě – tyranie (monarchie) nebo vláda menšin – oligarchie (aristokracie).

Tak proč má takový jev v dnešním světě své místo? Protože se všechno původně vypracovávalo na dvou podnětech ovládání mas – *na víře a strachu,* podle zákonů materialismu, přesněji Živočišného rozumu, v zájmu nižších lidských instinktů, jejich přízemní malosti. Duchovní cíle vyhlášené na papíře sloužily (a dodnes slouží) pouze jako rouška faktické neomezené moci politiků a velekněží. Proto i dnes všichni mluví pouze o ideální, humánní lidské společnosti. Ale dělá to někdo i v praxi? A samotné položení otázky o vybudování ideální společnosti je konstantně spojeno ne se společností jako takovou, ale s tím, jaká bude právě *forma státní moci* nad danou společností, při zachování téhož globálního systému ovládání lidí oněmi velekněžími a politiky.

Anastasia: To je přesné! Jakákoli moc je pro lidi neustálá volba mezi dvěma zly.

Rigden: Správně. Tak tedy, vrátíme se ke slovu „politika“. Slovo „polis“ pochází z italského slova „polizza“, které znamení „potvrzení“, „dohoda“. Archónti jsou velcí milovníci označování vlastních projektů slovy s dvojím smyslem. Považovali se za prostředníky mezi bohy a lidmi, a tak vyprojektovali žrecký model správy společnosti, přesněji té části společnosti, která nebyla z těch či oněch důvodů podřízena náboženské moci (zahrnoval by například národy, které žily v jiných zemích, věřily pouze ve své místní

bohy, měly jinou kulturu a tak dál). Slovo „politika“ utvořili ze dvou řeckých slov: „poly“ - „mnoho“ a „Theos“ – „Bůh“. Neznamenalo to nic jiného než moc „mnohých bohů“ nad společností. Odtud vzešli i místní „bůžci“ – politici, kteří se podřizovali systému správy Archóntů. Není překvapivé, že dnes mnohé země žijí podle anglosaského a také kontinentálního práva, které jsou jedněmi z nejrozšířenějších světových právních systémů. Ale svého času posloužilo jako základ pro jejich zřízení právě římské právo, žreci vypracované ve starověkém Římě („Sbírka zákonů dvanácti tabulek“ a další kněžské dokumenty pro řízení lidí, sepsané v nejlepších tradicích Živočišného principu).

Anastasia: No ano, proto je politické právo, stejně jako náboženské, vždy kárné. Když se to shrne obecně, je ovšem velmi smutné, že dnes světová společnost žije podle pravidel, která ustanovili Archónti, s jejich agresivními znaky…

Rigden: Žije tak, protože lidé ve skutečnosti nevědí, kdo a jak jimi vládne a nevědí to proto, že se o tyto otázky pořádně nezajímají. Kdyby lidé nahlédli do světové historie nebo se třeba zajímali o heraldiku (ve středověké latině „heraldus“ – „hlasatel“; nauka o erbech), pak se jim před očima vynoří velmi zajímavá fakta, kterým se dříve jednoduše nevěnovala pozornost. Konkrétně, kdyby se podívali na standarty, vlajky, erby knížectví, měst, států, které obvykle vypracovávali chráněnci Archóntů a podsouvali je neznalým vládcům, mohli by vidět znaky a symboly, působící na podvědomí a aktivující v člověku Živočišný princip.

Všechno je to dnes, stejně jako dřív, určeno pro tajné působení na vědomí lidí. Stačí věnovat pozornost oficiální symbolice dnešních zemí světa, jejich centrálním a místním orgánům státní moci, ministerstvům, úřadům, službám, symbolům naneseným na peněžních známkách nejrůznějších světových valut. Především to jsou kříže, značka blokování Přední bytosti (znak nebo symbol, nejčastěji královská atributika pozemské moci ve tvaru koruny) a akcent na Živočišný princip, tím mám na mysli boční Bytosti člověka, které znázorňují především v podobě těch či oněch agresivních zvířat po stranách ústředního symbolu.

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11 12 13 14

Obrázek č. 108. ***Znaky různých zemí:***
1) Gambie; 2) Bhútán; 3) Guyana; 4) Německá Spolková Republika; 5) Německá Demokratická Republika (1949–1990); 6) Francie; 7) USA; 8) Nizozemí; 9) Francouzská říše (1804–1815); 10) Norsko; 11) Gruzie (1991–2004); sedmidílná struktura znaku (sedm paprsků, sedm hvězd) se uvádí pro srovnání se znakem; 12) Gruzie (od 2004); 13) Belgie; 14) Vatikán.

Stačí pohlédnout na to, kolik erbů je označeno znaky nebo symboly svobodných zednářů, počínaje městy a zeměmi, konče mezinárodními organizacemi a korporacemi: luk a šípy (spolu nebo zvlášť), sekera, srp, kladivo, meč, kordy, střelné zbraně, kružítko, lev, leopard, drak, orel, frygická čapka, olivová ratolest (židovští žreci). A to už nemluvím o mnohých případech existence určité číselné symboliky v podobě hvězd (6, 13 a tak dál).

Tyto agresivní znaky se používají ve veřejné atributice, předurčené pro masové šíření, lidé je tedy často vidí a využívají je, vnímají to jako něco náležitého, v dokumentech, na budovách, v masmédiích a tak dále. Jejich vliv na psychiku člověka se podobá kapce, která brousí kámen – podvědomě stimulují Živočišný princip, agresi, probouzí nejnižší instinkty. V důsledku to všechno napomáhá nárůstu napětí ve společnosti,

podobá se to metanu v šachtě. V určitý moment stačí vykřesat jiskru, tedy vyprovokovat agresi v určité mase lidí, aby se celého státu zmocnila vlna násilí a nezvratitelných destruktivních následků, přesněji *předvídatelných* neodvratných následků.

Celé to schéma tajného ovládání lidí ale funguje do té doby, dokud o něm většina lidí neví. Archónti využívají podobné možnosti, aby na „podřízeném území“ umístili své znaky a symboly, řekneme svá „klišé“. Všechno se to přitom děje „potichu“, s formální „účastí lidí“ na podobných posouzeních. Rozhodnutí zpravidla přijímá úzký okruh úředníků a pro širokou veřejnost se vymýšlí opus, že právě tyto symboly a znaky jsou pro obyvatele daného města nebo státu z pohledu dějin „velmi významné“, filozofie, kultury daného prostoru. Do této otázky jsou někdy zapojeni i vědci, kteří dostanou úkol zdůvodnit právě takový názor a žádný jiný. Ale co k tomu chci říct. Pokud se začnou sami lidé, nezávisle na něčím názoru, zajímat o dějiny vlastního státu, vlastního lidu, o symboly a znaky, pokud budou v daných otázkách rozšiřovat svůj obzor, budou k procesu poznání přistupovat zodpovědně z pozice Pozorovatele Duchovního principu, bude těžké je oklamat. Vždyť se jedná o kraj, kde mají žít oni, jejich děti, jejich vnoučata. Jinými slovy, budou-li lidé znát Pravdu, sami si udělají pořádek. Vždyť základní síla spočívá ve většině, v samotné společnosti, a ne v hromádce přisluhovačů velekněží a politiků.

Anastasia: Vypadá to, že si Archónti udělali ze světové politiky páky kontroly nad světovou společností a ze států jako takových si udělali nástroje

násilí nad lidmi a prostředek k obohacení jak sebe, tak i podřízené hrstky vládnoucích loutek.

Rigden: Není tajemstvím, že se v jakékoli zemi světa odehrává politika „za kulisami“, kde se její rozhodnutí a ujednání v principu s voliči neřeší.

Anastasia: Ano, a v samotné společnosti se neveřejně popularizuje model, kde „silný ničí slabého“, počínaje vzájemnými vztahy v malých kolektivech (rodině, firmě, organizaci) a konče vztahy mezi státy, kdy silné státy pohlcují slabé a konkurují si mezi sebou. Jsou to všechno tytéž zákony Živočišného rozumu.

Rigden: Naprosto správně. Očividnost takového uměle vytvořeného systému, pracujícího jako průvodce vůle Živočišného rozumu, můžeme pozorovat, když známe celé pozadí toho, čemu se věnovali politici, jak v minulosti, tak i v současnosti. Pro lepší pochopení uvedu typický příklad z dějin. Před několika stoletími, ve středověké Evropě byla řada feudálních knížectví, kterým vládli nejrůznější místodržící. Každý takový „kníže – politik“ měl své vojáky, své vlajky, erby, svou družinu, což bylo něco jako vláda. Jeho knížecí *nájemné vojsko* se označovalo slovem *„banda“* (z keltského „band“ – „spojení“). Tak tedy, čemu se věnovali? Knížata mezi sebou neustále válčila, a rozšiřovala tak vlastní podřízené území, v ovládnutých zemích ustavovala místním kupcům, řemeslníkům a rolníkům vlastní daně. To znamená, že od nich vybírala daně (poplatky) za vlastní záštitu a ochranu před ostatními knížaty, v podstatě stejnými „zbojníky“. A zkus si odmítnout takovou knížecí „milost“, vždyť chránící a nebezpečný kníže byl vlastně jedna a tatáž osoba! Jde

o to, že takových dobrovolníků, kteří chtěli udržovat cizí dobro, bylo mnoho. Vždyť mezi knížaty existovala velká „konkurence“, řekněme, v poskytování „bojových (ochranných) služeb“ obyvatel. Dnes organizuje krvavé bitky jeden „kníže – politik“, zítra zas jiný. A všichni toužili po tom, aby se stali zástupci „osiřelých a utlačovaných“! Ve skutečnosti se pod záštitou ochrany obyvatelstva uskutečňovalo jejich opravdové okrádání. Jak se říká, všechno je to jedna banda.

Dnes se ve světové politice nic nezměnilo. Otevřenému násilí nad lidmi se pouze říká „mírumilovné zdanění“, ale systém vymáhání zůstal stejný. Takové nucené-mírumilovné, dobrovolné-povinné vybírání peněz - okrádání obyvatel se na planetě realizuje v malém i ve velkém měřítku. Jen to dnes začali nazývat mnohem hezčími slovy – monopolem na zákonný útlak (monopolem na celní poplatky, na potraviny, informace a tak dál).

Anastasia: To ano, v mnohých zemích se vybírají poplatky dokonce i za obyčejný, formální dokument (za vystavení dokumentů, potvrzení vlastních práv, dokonce i za přijetí žaloby k posouzení). Tím se pro obyvatele rozhodně nestal život lehčím…

Rigden: Nu, je to všechno jedna banda, jaká byla, tak i zůstala, jen obírají lidi již ve zcela jiném měřítku, na základě jimi vytvořených zákonů… Ačkoli všechno záleží na lidech samotných, jich je většina, oni ale zahálejí. A Archóntů je menšina, ale zato konají nepřetržitě a velmi aktivně. A to je celý rozdíl. Je potřeba, aby se sami lidé probudili, rozšiřovali svůj obzor znalostí, aktivně se podíleli na záležitostech ovládání světové

společnosti, spojovali svá úsilí, přátelili se mezi sebou, nezávisle na národnosti, rase, zemi. Poté lidstvo v konečném důsledku k tomu modelu spravedlivé společnosti, o němž tak dlouho sní, přistoupí.

Archónti to udělali tak, aby pro politiku pracovalo mnoho lidí, tedy aby byl zapojen značný lidský potenciál. Kromě toho, inovační pramen lidstva se z většiny nachází v jejich moci, jelikož je celková světová věda sponzorována a kontrolována podřízenými organizacemi a fondy. Navíc Archónti iniciovali zformování nejrůznějších oborů, které studovali, vypracovávali metody řízení mas, aby sami lidé vymýšleli, jak se zahnat do jejich okovů. Vezmeme-li, například, sociologii (z latinského slova „societas“ – „společnost“ a „logos“ – „nauka“), vědu, která studuje společnost a zákony jejího vývoje, sociální skupiny, vztahy Osobnosti a společnosti. Co konkrétně vědci v rámci daného oboru studují a realizují tím programové úkoly těch, kteří je sponzorují a pod jejichž záštitou se nacházejí? Sociologie se nevěnuje vnitřnímu světu člověka. To lidé u moci přepsali na psychologii a tlačí na ni, aby byly priority jejího rozvoje pod jakýmikoli přitažlivými záminkami nasměrovány na pěstování egoistů ve společnosti. Duchovní otázky byly vůbec předány do moci velekněžím, kteří jsou živi z náboženství. Všechno je rozděleno a zkomplikováno tak, aby člověka odradilo dopátrat se podstaty: v čem spočívá smysl jeho života, kým ve skutečnosti je, jakými kolosálními možnostmi ve skutečnosti disponuje. Tak tedy, sociologie studuje chování velkých mas lidí a také různé vzájemné vztahy v malých sociálních skupinách. Jinými slovy se tito vědci věnují sledování chování individuálního a kolektivního Živočišného rozumu. Kdo však využívá

výsledky těchto výzkumů a k jakým záměrům? Ano, právě ti velekněží a politici, aby pro ně bylo snazší ovládat lidi a mačkat potřebná tlačítka v jejich vědomí, aby aktivovali Živočišný princip.

No, a to už nemluvím o politologii. Je směšné a smutné říkat, jaké cíle stojí před tímto „vědním oborem“ a co se tam studuje. Třeba, jak předpovědět změnu vládnoucích režimů, konec politického boje politických stran, jak vymýšlet a vytvářet politickou image kandidátů, věnovat se předvolební agitaci, vymýšlet, jakými řečmi (a ne činy!) a dalšími sliby vyvolat sympatie k jistému kandidátovi mezi obyvateli během volební kampaně. Ale politologové, stejně jako sociologové, psychologové, novináři a další účastníci téže politické show jsou jen lidi z národa. Politik platí pouze za to, aby o něm jedni lidé vytvořili mýtus pro jiné, aby se dostal k velké moci kvůli vlastním zájmům. A tak z toho také vychází, že on sám, bez podpory lidu, nic neznamená, bez podpory lidu, který ho vlastníma rukama vyzdvihuje a navíc potom sám naplňuje výnosy daného politika a sám jimi strádá.

Ve světě byly volby politiků dávno přetvořeny na jednorázovou masovou politickou show pod názvem „Vláda lidu“. Jaký je skrytý záměr, jaký je vliv na lidi? Co vidí masy? Televizní casting kandidátů, prvky reality show s pikantními podrobnostmi z osobního života „hlavních hrdinů“, jejich soutěžení ve skandálních sděleních, nekonečný proud vzájemných obvinění a tak dál. To znamená, že se dělá všechno, aby se v lidech stimuloval jejich Živočišný princip, aby emoce a myšlenky kroužily v uzavřeném

kruhu a v důsledku bylo lehčí tu masu ovládat, nezávisle na tom, kdo z těchto politických loutek zvítězí.

Kdo dnes určuje vektor rozvoje světové společnosti? Archónti, kteří manipulují světovou politikou jako vlastním nástrojem moci nad lidmi. Archónti jsou podřízeni systému Živočišného rozumu, uskutečňují „své“ ideje skrze politiky. Většina lidí však o těchto záležitostech, které se odehrávají za „světovými kulisami“, neví. Speciálně je matou pouze tím divadlem událostí, které se odehrává na politické scéně jejich země. Tím omezují jejich spektrum poznání něčeho většího, vymezují jejich chápání a zbavují je přání porovnat a zanalyzovat události v měřítcích světové společnosti. Proto lidé vidí, že politici vypracovávají zákony, podle nichž by společnost měla žít. Ale nepronikají do otázky, proč právě tyto zákony a právě tito politici realizují dané projekty? Proč se něco podobného zakořeňuje, nebo to již je zakořeněno v jiných zemích světa a jak se to ve skutečnosti projevilo na životě společnosti, jakou dominanci to v ní aktivuje?

V lepším případě dovolí lidem pochopit, že politici jejich země hájí pozice té či oné bandy, kterou představují. Ale opět, kdo naplňuje všechny ty programy? Správu každodenních záležitostí libovolného státu vykonávají úředníci a služebníci, patřící k témuž národu. A kdo jsou takoví politici v jakékoli zemi? Politici, to jsou lidé z „elity“, kteří ve své většině přišli k moci hlavně s cíli zajistit svůj byznys a ukojit svou mánii velikášství. Vždyť takové lidi, kteří se dostali do závislosti a moci systému Živočišného rozumu, již peníze přestávají uspokojovat. Chtějí něco víc, třeba

možnost ovládat velký počet lidí a tajně se kochat pochlebovačstvím.

Mnozí z nich ani nechápou, že jsou průvodci Vůle Živočišného rozumu. Ať si to člověk uvědomuje, nebo ne, jeho Duše jednoznačně takovou volbou Osobnosti a nerozumným plýtváním životních sil trpí, stále více ji to odlučuje od Duchovního světa. Vždyť život letí tak rychle a moc dostává člověk na krátkou dobu, ale cena za ni je neúměrně velká. Životní okamžik lidské slabosti se obrací v dlouhou agonii sub-osobnosti a prodloužením utrpení Duše v zajetí materie. Za zvolení takových iluzí, které se jako pára objevují na krátkou dobu a hned zase mizí v mraku života, člověk musí velmi draze zaplatit.

Moudří politici, kterým se podaří prohlédnout tenhle globální klam a pochopit současný destruktivní směr pohybu světové společnosti ve směru „obracené svastiky“, pochopit, odkud vyrůstá kořen zla formování negativních světových událostí, také nevědí, co s tím. Hledají odpověď na otázku, jak se reálně zbavit toho „starého, nemocného stromu“ systému moci světových žreců, jehož nakažené kořeny ovinuly jako chapadla chobotnice celý svět.

Ve skutečnosti v tom není nic složitého, pokud chápeš instrumentárium, využívané Archónty, v jejichž rukou je soustředěna většina pozemského kapitálu. Úkolem Archóntů je vnutit další iluzi, ideologii Živočišného rozumu co možná největšímu počtu lidí, aby v ní uvěřily celé masy. Mají třeba přesvědčit společnost o přednostech materiálního způsobu myšlení, spotřebitelského formátu společenských vztahů,

vystrašit lidi další světovou krizí, přesvědčit je o nezbytnosti rozpoutání té či oné války nebo mezinárodních sporů, nebo čelně srazit stoupence různých náboženství, uspořádat krvavé rozepře, konflikty, barevné revoluce a tak dál. A potom, když se masy lidí těmito myšlenkami nakazí, je již samy zhmotňují a začínají všechny ty nepřístojnosti konat vlastníma rukama.

Co je pro Archónty nejdůležitější, je v lidech aktivovat Živočišný princip, přesněji jejich kolektivní Živočišný rozum. Vždyť oni pouze píší scénáře a sponzorují své politiky. A jejich celková světová politická pavučina je aktivním nástrojem působení na masy. Vždyť kdo je to takový politik? Komediant, který hraje roli, již mu přidělili. Jeho úkolem je často se míhat v televizi dané země, v tisku, hezky mluvit a přinášet lidem určité ideje. Politika je umění lži od Ahrimana, původně ji tak utvářeli Archónti a dodnes v té podobě ve světové společnosti i nadále existuje. Tedy politik je v podstatě herec. Na veřejné scény své země přinášejí politici, kteří pracují pro Archónty, ideje svých „scénáristů“, „producentů“ a „sponzorů“. O jejich existenci lidé nic netuší. Veřejnost vystoupení takových „herců“ poslouchá a myslí si, že to, co říkají, je jejich vlastní „veliká myšlenka“, která tak přesvědčivě vybízí k válce nebo národním sporům, jakoby ve jménu „šťastné budoucnosti daného národa“. Nikdo z nich již ale nepřipomíná, že válka s sebou nese smrt, a jakékoli rozepře zas nestabilitu a ekonomické oslabení ve společnosti. Dav naslouchá iluzím a vnímá je, nechá se nakazit idejemi, aktivujícími Živočišný princip a většinou vycházejícími z programů a nařízení Vůle Živočišného rozumu.

Představ si, kdyby Archónti každému zdravě uvažujícímu člověku na planetě vykládali myšlenku, že by měl jít bojovat se svým bratrem kvůli tomu, aby se Archóntům žilo dobře. Kam by je každý poslal? Správně, na konkrétní obecně známou adresu. Jaký moudrý člověk by chtěl ničit svět a klid vlastní rodiny, příbuzných a blízkých? Co je pro většinu lidí válka? Je to smrt, ničení, bída. A co je to vyprovokovaná válka mezi národy pro Archónty? Není to pouze metoda rychlého obohacení se, je to spíše politická hra, vytváření podmínek pro posílení kontroly, rozšíření a potvrzení vlastní moci nad obyvatelstvem bojujících zemí. Vždyť během války nevyčerpávají státy, stojící proti sobě, pouze své zdroje. Po jejím skončení žijí lidé, kteří ji přežili, ve strachu a státy v politické a ekonomické závislosti na „mocných z celého světa". Národy se oboustranně bojí jeden druhého, nenávidí dokonce i nová pokolení svých sousedů, narozená po válce. Jinými slovy, masy žijí v neustálém strachu hrozby nové války.

To znamená, že jakákoli válka je způsob rozdělení, rozdrobení společnosti, metoda zastrašení lidí. Lidi nechtějí války, to politici a velekněží. Jedna země neútočí na druhou, to hromádka politiků a žreců vede svou hru na úkor životů milionů obyčejných lidí. Bude-li ale mezi lidmi vzkvétat přátelství a sami lidé tomu budou aktivně napomáhat, začne se proces sjednocování celé světové společnosti. Když se spojí, budou moci zabránit jakékoliv válce, neboť všechny konflikty v dnešním světě se zpočátku realizují informačně, tedy v první řadě – v hlavách lidí, světové veřejnosti a potom se již naplňují a uskutečňují jejich vlastníma rukama. Neboť **na počátku přicházejí**

informace, volba, změna vědomí a potom již, následkem toho všeho, je čin.

Lidé by to měli nejenom jednoduše chápat, ale podle vlastních možností by měli rozpoutání jakékoliv války aktivně čelit, zejména ve fázi přípravy veřejného mínění na internetu a v masmédiích. V opačném případě budou Archónti i nadále využívat efekty „nákazy“ davu skrze armádu svých politiků a kněží, budou i nadále rozehrávat veřejná představení, zastrašovat miliardy televizních diváků a uvězňovat jejich rozum ve strachu a podřízení se materiálnímu systému.

Probudíme-li aktivitu světové společnosti v záležitostech samosprávy a učiníme-li samotný proces správy a jakoukoli jeho informaci veřejnými, a navíc odstraníme-li ten instrument Archóntů – politiku a velekněžství jako světové systémy, skrze něž ovlivňují masy, mnohé v životě společnosti se může podstatně zlepšit, a to k lepšímu. Archóntů je sotva ubohá kupička ve srovnání s celým lidstvem a žijí klamem, který nemůže existovat věčně, stejně jako všechno mrtvé. Tomu, kdo jednou zradil sám sebe, svoji duchovní podstatu, se zdá Pravda smrdutá. Žije klamáním druhých, v podstatě klame sám sebe. Příčina lži není ve slově, ale v přání oklamat svoji přirozenou podstatu.

Anastasia: Zdá se, že je v politice táž situace, jaká je v životě společnosti s duchovním aspektem. Bude-li ze světové společnosti odstraněn takový nástroj vlivu na masy, jakým je politika, v podstatě z ní vymizí takové jevy, jako je moc, hodnosti „příživníků“, tedy těch, kteří se přiživují na národním blahu. Moudří, čestní lidé, kteří skutečně pečují o život a osudy lidí,

ne slovy, ale skutky, kterých, bohužel, již v politickém systému není tolik, budou, po odstranění institutu politické moci, i nadále tak poctivě a nezištně pomáhat společnosti. Budou třeba učit lidi základům veřejné samosprávy a kontroly, využívat vlastní zkušenosti ve prospěch záležitostí společnosti a tak dále. Ačkoliv je takových lidí v politice, stejně jako i „božích lidí“ v náboženství poskrovnu, přece jen tam jsou. Pro ně Čest, Svědomí a upřímná služba společnosti, nasazení všech sil a oddanost dílu nejsou pouhá slova, ale způsob života, kde je na oltář jejich služby lidstvu položen jejich život.

Rigden: Ano, skutečný hrdinský čin – být v systému a přitom zůstávat Člověkem. Pomoc takových čestných a moudrých lidí bude pro společnost významná. Je nutné, aby ke změnám nedocházelo pouze v jednotlivě vzaté zemi, ale všude mezi národy celého světa. Tehdy bude tento proces složité zastavit. Nepochybně je nutné, aby většina lidí ve světě tu myšlenku pochopila, aby se sami lidé stali zralejší podle Znalostí a aktivněji se účastnili pozitivního přetváření všech sfér společnosti, počínaje vlastní zemí a konče světovým společenstvím. Pro lidstvo je nutné, aby se sjednotilo. Pouze když stmelí své úsilí, budou moci vybudovat principiálně novou světovou společnost, kde bude panovat Pravda a nebude tu žádné místo pro jakoukoli moc jako prostředek násilí nad lidmi. Tehdy v té sjednocené světové společnosti nebudou ani kněží, ani politici, ani prezidenti, tedy ti lidé, kteří vládnou lidu.

Mimochodem, slovo „prezident“ se také objevilo ve společnosti díky Archóntům – milovníkům dvojích

významů. Nenazvali onu hodnost „vedoucího kolektivu“ třeba preambulí (z latinského slova „praeambulus“ – „*jdoucí* vpřed“). Tohle slovo si schovali pro realizaci vlastních záležitostí a používají ho jako označení úvodní části legislativních aktů, deklarací nebo mezinárodních dokumentů, nacházejících se pod kontrolou svobodných zednářů. Hodnost hlavy výkonné moci, vládnoucí lidem, nazvali prezident, což v překladu z latinského slova „praesidens“ znamená „*sedící* vpředu“, v podstatě blokující pohyb národa. Stačí pohlédnout na to, kolik se u nás ve světě vylouplo prezidentů nejrůznějších korporací, společností, akademií věd, a to ani nemluvím o politice. Ale o to nejde. Stejně jako velekněží realizují svou moc a halí se do jména Boha, činí tak i politici. Nacházejí se v prezidentských křeslech svých zemí, naplňují svou moc a halí se při tom do jména národa. Poprvé uvedli Archónti slovo „prezident“ do vědomí národních mas jako titul „hlavy národa“ během války za nezávislost amerických kolonií. Vzpomínáš si? Vyprávěl jsem o tom.

Anastasia: To bylo tehdy, když Archónti zrežírovali a zasponzorovali svůj projekt, týkající se zformování „nejsvobodnějšího a nejdemokratičtějšího státu na světě“? Ano, ovšem. Tyhle informace jsem zachytila v knize Sensei ze Šambaly. 4. díl. Důkladně promýšlejí své operace, kalkulují je na mnoho let dopředu a zručně při tom využívají znaky a symboly, dokonce i názvy, které podvědomě působí na masy...

Rigden: Bude-li většina lidí v těchto otázkách projevovat gramotnost, pak podobné problémy jako takové zmizí. Ve všech sférách života by sami lidé měli vyloučit jakoukoliv možnost projevení Živočišného

principu v člověku, a ochránit tak sebe i společnost před podřízením se Vůli Živočišného rozumu. Je zapotřebí zadat lidstvu duchovní vektor rozvoje, díky účasti a úsilí každého z nás. To tedy znamená vytvořit zdravé podmínky pro regeneraci Duchovní podstaty v člověku a její rozvoj, také kvůli popularizaci kulturních a mravních hodnot v celém světovém společenství. Když sami lidé, světová společnost odstraní instituty, jimiž se rozumí sama představa moci, zmizí mnohé uměle vytvořené problémy. Řízení společnosti by mělo náležet společnosti samotné, a ne Archóntům a jejich představitelům. V jednotné společnosti by neměly být žádné hranice. Všichni lidé ve společnosti by měli žít v prostoru, absolutně svobodném pro přemísťování, všichni by tedy měli mít možnost absolutně svobodného přemísťování po planetě, bez omezení. Neměly by existovat žádné podmínky pro vytváření sporů mezi lidmi, včetně těch mezinárodních. Na světě jsou lidové kultury, v nichž jsou nahromaděny různé tradice a znalosti lidstva. Ale je tu vyšší pojetí – duchovno, spojující všechny národnosti, které jsou známy třeba pod slovem Člověk.

Mimochodem, samo slovo „Člověk“ není zcela prosté (v ruštině „čelověk“). „Čelo“ mělo původně význam „vyšší“, kdysi tímto slovem označovali čelo. A slovo „věk“ znamenalo „síla“, v původním významu „naplněný silou“, „věčný“. **Člověk je tedy prostoupený (naplněný) vyšší (duchovní) silou. A Skutečný Člověk nebo Původní Člověk je ten prostoupený, v němž dominuje vyšší, věčná síla – Duchovní podstata.**

Tak tedy, všechny otázky by měli řešit lidé sami, společně, počínaje místními obecními radami, konče

světovou úrovní. Tento proces by navíc měl být pro všechny účastníky společnosti zcela veřejný. Dnešní technologie umožňují uvést tuto podmínku do praxe. Všechny otázky fungování společnosti by se měly posuzovat a schvalovat ve volném čase. Takový systém samosprávné společnosti bude fungovat tehdy, když na sebe sami lidé budou brát zodpovědnost za zlepšení života vlastní společnosti a projeví odhodlání regulérně věnovat svůj osobní čas přiměřené účasti na veřejných záležitostech, včetně kolektivního tvoření. To je totožné jako kontrola člověka vlastních myšlenek a přání Živočišného principu, kdy na sebe bere zodpovědnost, že v těchto ohledech nejenže bude kontrolovat sám sebe, ale bude se také věnovat konání dobrých myšlenek, činů a skutků Duchovního principu.

Ve společnosti by také neměl existovat pojem „režim utajení" v záležitostech samosprávy společnosti. To se v první řadě týká financí, tedy dělení a pořádku čerpání prostředků. Dnes se ve světě větší část informací o směru toku financí před lidmi tají. V zemích je toto utajování zpravidla motivováno státními tajemstvími, týkajícími se otázek národní bezpečnosti, ekonomickými a politickými zájmy a tak dále. Kam ve skutečnosti peníze tečou, lidé nevědí.

Proč to tak je? Všechno je to proto, že se světové politické a velekněžské bandy činí, dochází k boji o moc a kontrolu finančního toku. Pod touto rouškou „utajení" se přijímají zákony, které jsou pro jejich moc a byznys výhodné, a státní rozpočet se rozkrádá. A lidé opět žijí v bídě. To se děje i na světové úrovni mezi státy, jen se jedná o zlodějinu v ještě větším měřítku. Bude-li institut politické a žrecké moci ve světě odstraněn,

pak i tajemství zmizí. Bude-li světová společnost ve svých tvůrčích procesech a duchovních snahách jednotná, pak zmizí i pojem utajení. Společnost bude prostě sama rozhodovat, jaké položky nákladů jsou prioritní a kde je potřeba utratit vlastní prostředky, v první řadě kvůli zlepšení životů. Každý člověk světové společnosti by měl mít možnost kontrolovat, kam právě odešly prostředky, na jaké potřeby se vydávají, všechno do posledního haléře. Je zapotřebí vytvořit podmínky, aby tady nebyla žádná skulina, kterou by se daly rozkrádat veřejné prostředky a díky níž by se někdo mohl chamtivě obohacovat.

Řešení otázek samosprávy světové společnosti by se na všech úrovních mělo odehrávat veřejně a průhledně. Dnes se lidé na tomto procesu nepodílí, a to nejen ve světovém měřítku, ale ani ve vlastní zemi. Vezměme více méně loajální příklad – slovanské země. V dnešním systému lidé přidělili svá „práva“ poslancům, kteří se jednou dostali k moci a potom tam celé roky sedí ve své „imunitě“, dostávají celou hromadu privilegií a výhod. Ve většině poslanci hájí své osobní zájmy nebo zájmy jakýchsi korporací, patřících velekněžím a politikům (lidem u moci). Přitom operují pravomocemi, jež jim poskytli lidé (konají jménem lidu nebo jakoby ve jménu lidu), kteří nemají k rozhodování daných otázek žádný vztah. Mimochodem, samo slovo „poslanec“ také pochází z mrtvého jazyka (jednoho z oblíbených jazyků Archóntů) – z latiny. „Deputatus“ (deputare) znamená „ukazovat“, určovat“. Všimni si, není to žádný vybraný, ale *určený, vyslaný* („shora“, lidmi u moci) člověk! V principu to tak bylo i dříve. Například, ve starověkém Řecku nazývali „poslancem“ služebníka velekněze, který byl se „svatými příkazy“

posílán do Delf nebo na Olymp. V raném křesťanství nazývali „poslancem“ jednu z osob kléru (kněží), který kráčel před patriarchou a čistil mu cestu.

V nové světové společnosti, orientované na duchovní vektor rozvoje, by „dlouhodobí“ zplnomocněnci, jako jsou dnes poslanci a jim podobní neměli být. Je-li nutné delegovat své zplnomocněné představitele na společenské schůze, aby informovali o názoru lidí toho či onoho území, tak prosím. Tito lidé by se ale měli reálně vybírat z národa podle jejich osobních a mravních kvalit, podle úrovně odpovědnosti, profesionality, podle konkrétních zásluh, které již pro společnost vykonali. Tito představitelé by měli být zbaveni jakýchkoliv privilegií a výhod. Měli by tu veřejnou činnost vykonávat na svůj účet, ve svém volném čase, aniž by dostávali nějaký materiální či jiný honorář, jakékoliv výhody ve vztahu k druhým obyvatelům společnosti. Přitom teprve tehdy, když člověk zlepšuje životní podmínky všech členů společnosti, zlepšuje spolu se všemi život i sám sobě. V důsledku vytvoření takových podmínek se budou aktuálními otázkami činorodosti společnosti zabývat čestní, moudří lidé, kteří jsou ne kvůli sobě, ale kvůli službě společnosti připraveni obětovat svůj osobní čas, v jistém slova smyslu na úkor vlastního materiálního života, aniž by za to dostávali nějakou náhradu. Samozřejmě společnost bude kontrolovat řešení podobných otázek a formulovat priority. Nejzávažnější životní otázky by měla řešit celá světová společnost.

Mimochodem, dnešní technologie umožňují v reálném režimu provádět podobná přístupná veřejná setkání, bez nákladných cest a shromáždění, klidně

všechno řešit na místě. To nešetří pouze spoustu času a prostředků, ale poskytuje to také možnost operativních řešení projednávaných otázek, ale co je také důležité, přístupnost takových „internetových-shromáždění“ veřejnosti rovněž odstraňuje nepotřebná masová „posezení“ a vylučuje zákulisní hry a lobbování soukromých zájmů na úkor společnosti.

Anastasia: Dobře, hlasování, kontrola zaevidování tvého hlasu a ověření údajů, operativní řešení otázek, vyjadřování různých názorů – to vše je skutečně možné udělat i přes internet. Co ale když někdo bude chtít monopolizovat digitální a internetové technologie do soukromých rukou a vytvořit si tak nástroje moci?

Rigden: Bude-li sama společnost kontrolovat a mařit jakékoli pokusy monopolizace digitálních a internetových či jiných technologií, sdělovacích prostředků, pak se to nestane. Ale i při vybudování takové světové společnosti je třeba brát v úvahu, že všechny strategické a bezpečnostní podniky a jejich prostředky by měly náležet společnosti. To se týká energetiky, finančních zařízení (bank a tak dále), výroby a prodeje léků, zdravotnického zařízení, nalezišť a těžby užitkových nerostů a také velkých průmyslových, agrárních a vědeckých zařízení. To všechno by mělo patřit celé světové společnosti. Není možné připouštět, aby někdo disponoval celým tím soukromým kapitálem, tedy aby bylo všechno tak či onak soustředěno v soukromých rukách, patřilo to nějakým konkrétním osobám nebo skupinám osob. Pouze za takových podmínek ve společnosti nebude žádná korupce, nárůst cen, finanční krize. Společnost si bude sama sobě určovat přijatelné ceny, určovat kvalitu služeb a tak dále.

V opačném případě, pokud se nic nezmění, bude vše stejně jako dnes, kdo ví, jestli ne hůř. To znamená, že bude vzkvétat korupce, nejrůznější machinace, bude se kupovat a prodávat „vzduch“, budou tu nemyslitelné dluhy, inflace a všechny ostatní nástrahy Živočišného rozumu ve sféře „svobodných tržních vztahů“. Stačí pohlédnout na dnešní svět. Všechny propady a náhlé nárůsty národních a mezinárodních valut, nejrůznější světové ekonomické, potravinové, politické a další krize – to všechno je umělé, všechno je to dílo lidských rukou. Někdo pro to jednoduše vytváří podmínky a vydělává na tom pohádkový kapitál a někdo zas během těchto uměle vyvolaných procesů přichází i o to poslední. V normální lidské společnosti je to nepřípustné.

Anastasia: Zmínil jste, že by finanční zařízení mělo patřit celé světové společnosti. To znamená, že lidé také budou mít práci s penězi, ‚převlečenými‘ do té či oné podoby.

Rigden: Peníze, to je ekvivalent směny. Ekvivalent ve významu mající sílu (z latinského „aequus“ – „rovný“, „valentis“ – „mající význam, sílu“). Ta síla je odvozená z materiálního světa a nikam se před ní neskryješ. Člověk žije v materiálním světě a nachází se ve fyzickém těle. To je podřízeno zákonům trojrozměrného světa, to znamená, že je tedy potřeba ho nakrmit, obléci, uspokojit jeho nutné, životní potřeby, udržovat ho v čistotě, prát se s jeho nemocemi a tak dále. K tomu jsou, přirozeně, potřebné produkty, léky, oblečení a další předměty materiálního světa. Člověk také musí vydělávat prostředky na nutné životní potřeby, zjišťující jeho existenci v těle.

Anastasia: Dokud ale budou v oběhu peníze, ať už v jakékoliv formě, bude existovat rozdělení na bohaté a chudé, to dokazuje historie. Navíc bohatství předpokládá, že má člověk vlastní byznys a tedy i majetky.

Rigden: Ohledně chudých a bohatých... Společnost by měla vytvářet takové podmínky své existence, aby v ní žádná chudoba nebyla. Se současnou úrovní technologií to lze zcela reálně uskutečnit: nakrmit všechny lidi, poušť proměnit na kvetoucí zahradu, vyčistit znečištěné vody a udělat je vhodné k použití, využívat alternativní zdroje energie, místo těch nerostných. Všechny ty technologie již dnes existují, jen jsou dostupné pouze jedincům. Většina lidí ve světě o tom neví. Tuto informaci speciálně utajují, rozvoj podobných progresivních technologií na celém světě podle příkazů světových žreců uměle zdržují. Proč se to dělá? Proto, aby si tíž Archónti uchovávali svoji moc, politické páky vlivu ve světové společnosti, pokračovali ve vykořisťování miliard lidí, rozdmýchávali napětí ve světě, podporovali u většiny lidí strach, že zůstanou za hranicí chudoby. Protože když se vědomí mas zajímá o otázky přežití, je pak mnohem snazší jimi manipulovat a řídit je, sklánět volbu lidí stranou realizace Vůle Živočišného rozumu.

Tak tedy, při budování nové společnosti je to třeba udělat tak, aby chudoba jako jev na planetě vůbec neexistovala. Je třeba, aby měli lidé zajištěno všechno nezbytné, aby existovala pouze střední a vysoká úroveň dostatku. Pokud je člověk workoholik, ať si klidně vydělává. Čestný soukromý byznys je zcela přijatelný, třeba jako poskytování nějakých služeb společnosti, ale ne jako vlastnění „továren, parníků“, tedy velkých

podniků, monopolů a celých odvětví, zajišťujících život společnosti.

V bohatství by měla existovat zřetelná omezení! Maximální kapitalizace jedné rodiny jako buňky společnosti by neměla v peněžním ekvivalentu (podle současných cen) s veškerým movitým a nemovitým majetkem převyšovat deset milionů dolarů. A i to je hodně! Řekl jsem velmi vysokou sumu pouze proto, aby to pro lidi, kteří disponují mnohem větším kapitálem, nebyl šok. Tyto prostředky jsou více než dostatečné pro to, aby zajistily rodinu. A nadbytek, tedy příjmy rodiny, převyšující tuto sumu, by měly být využity na potřeby společnosti. Jinými slovy, člověk tím nebude bohatnout a současně bude pomáhat druhým. Vždyť odpradávna je známo, že skutečná cennost pracovitého člověka spočívá v jeho duchovním bohatství. A ve společnosti, kde budou dominovat obecně lidské duchovní a mravní hodnoty, je z takového jednání a příkladu člověka potřeba udělat prestiž.

Vždyť co hýbe bohatými lidmi v současném světě, sama touha po penězích? Ne. Hýbou jimi banální přání Živočišného principu pochlubit se před ostatními. Že má skvělé auto, skvělý dům, že dokonce i brýle stojí mnohem víc, než co soused vydělá za měsíc. Všechno je to směšné, všechno to jsou hlouposti, které jsou lidem vnuceny spotřebitelskou společností, módou, kterou vytváří moudří k oklamání hloupých, aby bylo snazší vymámit z nich peníze. Neomezený kapitál také ve společnosti vyvolává agresi, provokuje závist, přání manipulovat druhými, napomáhá dominanci Živočišného principu v člověku. V normální, civilizované společnosti by to vůbec nemělo být. Je to nehezké.

A pomáhat společnosti, lidem by mělo být „skvělé, solidní a prestižní“, a to nejen je jednorázově nakrmit a dát jim hračky, ale skutečně, regulérně prakticky pomoci vesnici, městu, regionu a tak dál, to znamená úměrně pomoci společnosti.

Anastasia: A jak ochránit lidi před lákadlem využít svou pozici na zodpovědných postech?

Rigden: Elementárně. Výkonný úřednický aparát, věnující se aktuálním záležitostem společnosti, by měl být redukován až na nezbytné minimum a měl by být maximálně ochráněn před jakýmikoliv možnostmi využívat své úřední postavení v osobních, soukromých zájmech. Jinými slovy, je potřeba pro práci lidí na těchto postech vytvořit takové podmínky, které by vyloučily všechny možnosti okouzlení mocí, pozicí, materiálními prioritami. Je to přitom potřeba udělat tak, aby lid mohl neustále vykonávat kontrolu (i v reálném režimu doby) nad činností aparátčíků, tedy nomenklaturních pracovníků administrativních aparátů. Samotný proces plnění vlastních služebních povinností úředníky je třeba udělat natolik přístupný veřejnosti, aby ti lidé na svých postech nemohli projevovat vlastnosti vlastního Živočišného principu. Tehdy se úředník skutečně stane sloužícím, bude tedy poctivě sloužit lidem a čestně plnit své povinnosti.

Anastasia: To je, ovšem, dobře. Ale osobně si nedokážu ani představit, jak by to vypadalo v praxi.

Rigden: Nedělej si starosti. Je mnoho moudrých, profesionálních lidí v jakékoli sféře života společnosti (i v té naší), kteří, když pochopí obecnou myšlenku,

budou moci, spojí-li se se stejně smýšlejícími lidmi (nejen v tomtéž státu), všechno rozumně promyslet od minima do maxima. Jestli lidé (každý, koho tato informace nenechala lhostejným) nebudou sedět se složenýma rukama a začnou-li zavádět pořádek, i kdyby třeba v jim nejznámějších profesionálních či jiných sférách života společnosti, dříve či později se vše podaří. Lidé sami vytvoří takový systém, který zakryje všemožné skuliny, vchody a východy pro projevení jakékoli korupce ve společnosti, tím více na veřejných postech. Jelikož mají zkušenosti v té či oné sféře, vědí o všech jejích problémech, sledují a kontrolují svůj Živočišný princip, promyslí si, jak vyloučit jakoukoliv možnost, jakékoliv předpoklady pro vytvoření podmínek, jež by mohly člověka svádět.

Anastasia: Dobře, a jak bude společnost řídit a kontrolovat třeba vědu? Vždyť věda je rozmanitá, mnohoúrovňová a v takových specifických otázkách je skutečně třeba být specialista, aby vůbec chápal, o čem je řeč, a vybíral perspektivní směry jejího rozvoje.

Rigden: Jsou i specialisté, vědci, kteří se věnují té či oné oblasti vědy a rozvíjejí ji. Podle toho, jak je dnes důležitá, potřebná a efektivní pro celou světovou společnost, na ni společnost také vyčleňuje prostředky. Společnost by se měla ke svým úsporám chovat jako dobrý hospodář, utrácet prostředky na to, na co jsou opravdu potřeba. Ve vědě by se měly vylučovat případy uvolňování prostředků těm, kteří touží po tom, aby disponovali nějakou mocí nad lidmi, kteří se sice věnují vědě, ale nic užitečného při tom nedělají. Vědecké prostředí se od takových lidí potřebuje oprostit nebo je převelet na jinou práci a tam vytvořit podmínky, díky

nimž by jejich práce byla pro společnost užitečná. Již jsem říkal, že věda je proces poznání Pravdy. Neměla by být prostředkem pro dosažení moci. Specialista by měl poctivě vykonávat svoji práci a mít odpovídající podmínky pro život a plnohodnotnou profesionální činnost.

Vůbec, v jakémkoliv odvětví a sféře života by se měly vytvářet takové podmínky, aby se nevyskytla ani jedna šance pro projevení Živočišného principu, aby byly všechny informace přístupné lidem a společnost přijímala podstatná rozhodnutí společně. Kolektiv by se měl starat o každého člověka a člověk zas o kolektiv. Je třeba využívat vlastnost lidské povahy – napodobování. Napodobování, to jsou instinkty Živočišného principu v člověku. Těch se nezbavíš, dokud se budeš nacházet v materiálním těle a žít v materiálním světě. Jednoduše je potřeba využívat je správně. Když se třeba ve společnosti stane moderním a populárním konat dobro, nezištně pomáhat lidem, bezplatně sloužit blahu společnosti, disponovat vlastnostmi, jakými jsou čestnost, odpovědnost, poctivost, jednoduše být skutečným Člověkem, mnozí to podpoří, právě kvůli napodobování. Ale co je hlavní, tyto ideje si osvojí nová pokolení, pro něž se podobné lidské snahy, kulturní a mravní hodnoty a dominanta Duchovního principu stanou zcela přirozenými normami života. To znamená, že pro nová pokolení bude snazší překonávat vlastní Živočišný princip, realizovat osobní duchovní růst, což se přirozeně bude odrážet na zdokonalování světové společnosti.

Anastasia: Ano, to je skutečně absolutně nový model lidstva, o němž lidé snili již odedávna jako o ideálu

občanské společnosti. Jen si to všechno nepředstavili zúženě, v mezích přání Živočišného principu. Teď chápu, proč se jim nedařilo tu myšlenku zrealizovat. Lidé se pokoušeli vytvořit takovou společnost ne z pozice své upřímné, duchovní povahy, ale z pozice materiálního systému moci a vládnutí, která se tak či onak protíná s programem Vůle Živočišného rozumu. Ve většině případů opisovali dokonce i samu ideu o novém společenském zřízení s příměsí svých přání Živočišného principu.

Rigden: Zcela správně. Ale chci říci něco jiného. V naší době se u lidstva poprvé v dějinách, poprvé za celou dobu jejich existence, objevila taková unikátní možnost – *vytvořit samosprávnou sjednocenou světovou společnost s duchovním vektorem rozvoje.* Dříve, ještě před nějakými 30 – 50 lety byla realizace dané myšlenky v globálním měřítku nemožná, jelikož tu neexistovaly technické podmínky a většině lidí nebyla dostupná interaktivní komunikace s pomocí dnes již obvyklých technologií komunikace, jako je třeba mobilní spojení či internet.

Kdysi dávno se jednotlivé skupiny lidí, kteří byli zasvěceni do původních Znalostí, pokoušely přeměnit společnost, tím mám na mysli třeba právě Imhotepa a jeho lidi, nebo templáře. Na nějakou dobu dokázali alespoň o něco zlepšit život lidí vlastní země a dokonce i několika dalších států, dokázali mnohým Osobnostem umožnit duchovně se rozvinout během krátkého lidského života. To všechno jsou ale jednotlivé případy, jejich praxe následně nedosáhla potřebného rozvoje, protože se všechno dělalo v podmínkách existence moci politiků a velekněží nad společností, přesněji v podmínkách

existence uměle vytvořeného velekněžského systému řízení lidstva, podle programu Vůle Živočišného rozumu.

A dnes se u lidstva objevila jedinečná reálná šance spasit sám sebe a svou budoucnost. Dnes Živočišný rozum v lidské společnosti dosahuje vlastního vrcholu, triumfu nad lidským myšlením. Pohlédni, jakým tempem ve světě dochází k šíření spotřebitelského formátu myšlení, ještě trochu a budou zničeny nebo nahrazeny všechny duchovní podněty jak ve společnosti, jak i ve vědomí individua. V principu je dnes rychlé tempo všeobecného pronikání dostupných technických prostředků komunikace mezi národy po celém světě, popularizace „přípustné minimální gramotnosti“ v daných otázkách mezi lidmi, jako práce globálních průvodců Živočišného rozumu, pro následné získání absolutní kontroly nad lidstvem a podřízení se jeho Vůli. V tom ale spočívá i slabost Živočišného rozumu. Lidstvo má unikátní možnost využívat tytéž nástroje a připravenou technologickou základnu pro samostatnou organizaci a sjednocení, pro přímý vzdor Živočišnému rozumu a vytvoření svobodné společnosti na planetě. Dnes máme jedinečnou možnost obrátit monádu, jinak ještě chvilku a bude pozdě. Neboť se všechno odvíjí od *lidské volby*!

Anastasia: Ano, to je skutečně reálná možnost, jak obrátit monádu. Je zajímavé, že princip moci a ovládání společnosti dnes lidem představují jako pyramidu se špičkou vzhůru. V její spodní části se nachází většina obyvatel, v podstatě „přežívajících“ v mizerných podmínkách, uměle vytvořených politiky a velekněžími. Na jejím vrcholku se nacházejí jedinci, jimž společnost „přidělila“ moc, kteří žijí tak, že si užívají veřejného bohatství a disponují většinou výsad a privilegií.

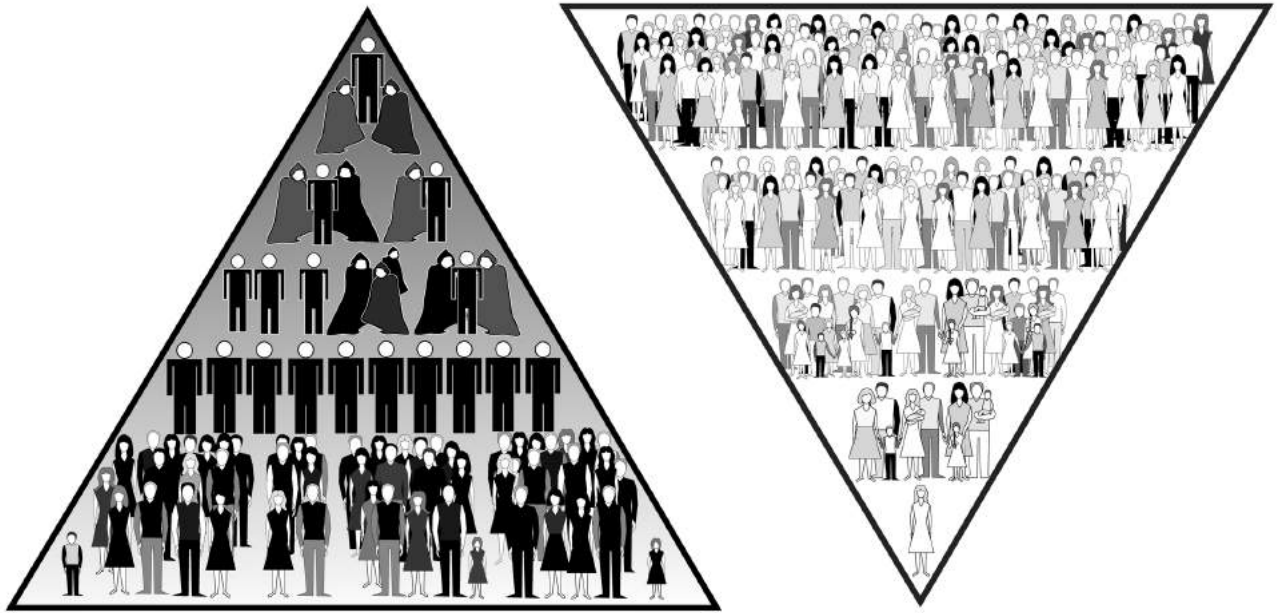

Obrázek č. 109. ***Pyramida lidské společnosti:***
Trojúhelník se špičkou vzhůru — symbol moci velekněží a politiků nad lidmi;
Trojúhelník se špičkou dolů — symbol svobodné a rovnoprávné společnosti — Allat národa.

Ale převrátíme-li znak, dostaneme trojúhelník se špičkou dolů, dle principu tvořivého Allatu, jako symbol společnosti, v níž není žádné moci, kde se každý člověk sám duchovně zdokonaluje, zlepšuje svůj život, sám přináší užitek a blaho celému lidstvu, kde světová společnost řídí procesy svého života, pohybuje se duchovním směrem, využívá všechna ta blaha a zásoby. To je také pohyb od nejnižšího k vyššímu, to je také skutečný pokrok, podstatný evoluční skok lidské civilizace!

Rigden: Zcela správně, čili ve skutečnosti v tom nic složitého není. Lidé by se jednoduše měli sami zapojit do procesu přeměny společnosti a dle svých možností vytvářet nezbytné podmínky pro osvětu lidí, sjednocení světové společnosti a kontrolu lidské civilizace v duchovním vektoru rozvoje.

Základní podmínky pro vytvoření takové společnosti:

1) zvýšení duchovní a intelektuální gramotnosti lidí;

2) duchovní samostatné zdokonalování člověka a jeho aktivní podílení se na životě společnosti;

3) samostatné sjednocení lidí do jediné světové společnosti;

4) odstranění světového systému moci politiků a žreců;

5) pevné omezení kapitalizace individua;

6) řízení společnosti by mělo náležet pouze společnosti samotné, a to celkově;

7) **to nejdůležitější je ideologická změna společnosti, která je neoddělitelně spojena s dominancí morálních hodnot a Duchovního principu, a to jak v člověku, tak ve společnosti.**

Stejně jako by měl každý člověk sám v sobě sledovat projevy negativních myšlenek, vycházejících od Živočišného principu, tak by měla i společnost celkově kontrolovat své „společné, veřejné myšlenky“. Jelikož jako zdroj právě oněch veřejných myšlenek slouží především prostředky masmédií ve všech formátech, pak by společnost měla kontrolovat i jejich „čistotu“.

To znamená, že by se měla rozvinout kultura popularizace duchovních a mravních hodnot, vědomostí, dobra, svědomí, cti, důstojnosti, přátelství mezi lidmi, pozitivních tvořivých modelů, příkladů způsobu myšlení, nejlepších lidských činů jak Osobností, tak kolektivů. Měla by chybět propaganda negativity, nucené Živočišným rozumem – válek, násilí, vražd, nesvárů, nenávisti, egoismu a tak dále. Přitom by ze společnosti samotné měla vycházet iniciativa a popularizace tvořivé ideologie a také zabránění jakýchkoliv pokusů o to, aby se lidem vnucovala destruktivní ideologie. Tyto podmínky jsou také základem pro utvoření jednotné světové společnosti s duchovním vektorem rozvoje.

Tady je důležité chápat, nakolik významnou roli v životě lidstva hraje *umělé informační pole*, které vytváří sami lidé, když jsou průvodci buď Vůle Živočišného rozumu, nebo průvodci Vůle Duchovního světa. Dnes není tajemstvím, že se díky prostředkům masmédií ve světě utváří určitá *lidská komunikační masa*, která počtem několikrát převyšuje jakékoli velké masové fyzické shromáždění lidí. Ale i v tomto *umělém informačním poli* se také vytváří, šíří (cestou nákazy a napodobování) a fungují nejrůznější vzory stejnorodého chápání, myšlení, chování a jednání lidí, které formují tu neviditelnou jednotnou masu. To znamená,

že dochází ke „zmasovění“ vědomí a chování množství individuí, jež patří k objektivně nespojeným sociálním skupinám a kulturám. Nad-osobnostní komunikace spojuje a sjednocuje různé lidi. Co je ale zajímavé, na rozdíl od fyzického davu se v této velké mase každý individuálně *dle* své *vlastní volby* napojuje na tok té či oné informace, z níž se ve výsledku utváří společné různorodé informační pole. Tyto toky mají jako tisíce potůčků svůj směr, rozšíření, posílení a prohloubení programu, který je sjednocuje v tu či onu informační cestu. V mezích materiálního světa jsou pouze dva přímo protikladné vektory informací: od Vůle Živočišného rozumu a od Vůle Duchovního světa, každý z nich formuje své informační pole a také svou „kritickou masu“. Tento jev se podřizuje zákonům fyziky materiálního světa (pouze v globálních měřítcích), předpokládá tutéž masu, jež je nezbytná pro počátek samoudržující se řetězové reakce v lidské společnosti s aktivací kolosálního množství energie. Když *díky lidské komunikační mase*, takovým způsobem dojde ke zřetelné převaze v globální dominanci programů jednoho ze dvou informačních polí (od Vůle Živočišného rozumu nebo od Vůle Duchovního světa), monáda se obrátí.

Anastasia: To znamená, že se ve vnějším světě (iluzorně) jakoby zachovává maximálně možný stupeň individualizace lidí. A zdá se, že člověk má svobodu volby při získávání informací, třeba, posloucháním rádia, čtením novin, časopisů, sledováním různých programů v televizi (a potom jejich posuzování s jinými lidmi) nebo věnování pozornosti různým sdělením, rozptýlení na internetu. Ale v realitě taková svoboda neexistuje a všechno je to pouze iluze individualizace. V podstatě

když člověk vybírá něco z toho, co mu nabízí civilizace, připojuje se k uměle vytvořenému informačnímu poli, které na „rovném“ místě formuje masu. Vždyť většina lidí se stejně dívá na jeden a tentýž program v televizi, čte tytéž noviny, poslouchají totéž rádio, chodí na tytéž webové stránky, stýkají se na sociálních sítích na internetu. Stupeň orientace aktivity takové masy je neustále sledován a kontrolován s pomocí týchž ratingů televizních programů, největší návštěvnosti webových stránek, obliby těch či oněch článků v tisku a tak dále.

To je ale současné „zmasovění“ psychiky, což dříve praktikovali šamani s bubnem, mágové s pomocí obřadů a jim podobní vedunové před veřejností. Dnes se ten starodávný mechanismus působení na vědomí člověka pouze realizuje s pomocí nových nástrojů a v mnohem globálnějším měřítku. Princip je však stejný. Zpočátku posluchače zásobují určitým výběrem informací, vytváří jednotný systém jejich vnímaní masami, jednotné nastavení, hodnotové orientace. Dnešní komunikátor vysílá sdělení, která vyvolávají tutéž sugesci strnulosti, nekritického napodobování a slepého podřízení se, tedy společného emocionálně-psychologického stavu posluchačů. V konečném důsledku to vede k organizaci určité šablony myšlení a chování *lidské komunikační masy*, jež byla danou informací zformována, a nasměrování jejího vnímání, a tedy i jednání v naprogramovaném směru. To je přitom pro individuum, které je součástí dané masy, nepostřehnutelné.

Rigden: Zcela správně. To je odedávna známé působení na vědomí člověka, pouze se dnes využívá v

principiálně nové kvalitě. Jeho globální rozdíl je v tom, že v umělém informačním poli, vysílaném skrze průvodce Vůle Živočišného rozumu, při veškeré různorodosti informací, stimulujících Živočišný princip v člověku, žádná volba pro individuum fakticky neexistuje. Pro Osobnost je to slepá ulička v duchovním rozvoji, ať už by člověk z tohoto zdroje získal sebeméně informací. Neboť všechny ty informace budou soustřeďovat jeho pozornost na prodloužení života Živočišného rozumu.

A v informačním poli, uměle vytvořeném ve společnosti, vysílaném skrze šiřitele Vůle Duchovního světa, volba jednotlivci vždycky zůstává. Když člověk nabude Pravdu, díky jejímuž šíření podobnými lidmi v čisté podobě, skrze celé to umělé informační pole, získává člověk možnost poznat sám sebe, stát se Pozorovatelem Duchovního principu. Tedy připojit se *ke globálnímu informačnímu poli*, které ve své podstatě nelze srovnat s žádným ohraničeným, v materiálním světě uměle vytvořeným informačním polem lidstva. To znamená, že člověk bude napomáhat duchovnímu růstu vlastní Osobnosti, její podstatné duchovní transformaci na novou Bytost. A v tom je klíčový rozdíl.

Anastasia: Řekl jste to naprosto přesně – ohraničené, uměle vytvořené informační pole. Prostřednictvím masmédií (v první řadě prostřednictvím televize, internetu) se pro masové vědomí vytváří, aktivně se podporuje a kultivuje mýtus, kterým se utváří určité chápání světa, vytváří nastavení a napomáhá ve své různorodosti vzájemnému posílení informací. Tento mýtus upevňuje ve vědomí individua vymyšlená příčinně-následkové spojení mezi reálnými objekty, rodí

legendy o událostech a veřejných osobnostech minulosti i současnosti, formuje nebo předkládá připravený vymyšlený model vztahu k přítomnosti. Ta úlomkovitá znalost o světě, ale podaná v krásném obalu podobného mýtu, u mas vyvolává iluzi všezahrnujících poznatků o světě a o událostech, které se odehrávají. Funguje tady stejný princip lživého vnímání, jako u obecenstva na představení kouzelníka: „Viděl jsem to, to znamená, že je to pravda." I když ve skutečnosti sami lidé získané informace dokonce ani neanalyzují, neobtěžují se s pochopením důvodů, pro koho a proč je potřeba, aby masy věnovaly dané informaci svoji pozornost a soustředily ji na takové úzké spektrum hmoty trojrozměrného světa. Při celé té vnější rozmanitosti informací ve skutečnosti lidi odnaučují přemýšlet samostatně, mění vnímání a myšlení posluchačů podle sebe. Co stojí za klipovou povahu toku různých informací, kde se sleduje hlavní cíl – emocionálně probudit, přitáhnout pozornost k tomu či onomu sdělení.

Rigden: Řekl bych to přesněji – tady není hlavní cíl přitáhnout pozornost člověka, ale odpoutat pozornost člověka od jeho vnitřního duchovního rozvoje. Navíc, pohlédneme-li na celou tu rozmanitost dnešních informací, můžeme v jejím základu spatřit jednotný materiální kořen a aktivaci přání Živočišného principu v člověku, kde je vše vybudováno na tom, aby byly vyvolány konkrétní emoce a zformování určitého myšlení davu díky protínajícímu se působení různých zdrojů informací.

Anastasia: Skutečně, pokud člověk pobývá na vlně Živočišného principu, v podstatě žádnou volbu nemá, jelikož si ani neuvědomí, že je objektem vnějších

manipulací a přijímá jemu vnucené modely a myšlenky za své vlastní ideje, nezamýšlí se o skutečném zdroji jejich původu. A když je člověk Pozorovatelem Duchovního principu, má s čím srovnávat, skutečně má volbu, chápe, jak na něj působí Živočišný rozum, co je to Duchovní svět, jak pomíjivý je život, jak důležité je v životě duchovní sebezdokonalování se.

Rigden: Ano, je to tak. Mnozí lidé, bohužel, se ani nezamýšlí nad tím, odkud se u nich objevují ty či jiné myšlenky, proč jim věnují pozornost a podporují v sobě život těch či oněch programů. Pro koho a proč je to nezbytné udělat tak, aby velká masa lidí (k nimž patříš jako smítko i ty) spatřila ten či onen působivý námět, film, šokující zprávu, přečetla si emočně nasycený článek. Lidé se nezamýšlí nad původním zdrojem, co v sobě daná informace nese a komu ve skutečnosti slouží, co vůbec globálně stojí za tím či jiným uměle vytvořeným informačním polem, jemuž člověk věnoval svoji pozornost a věnoval mu svůj cenný životní čas.

Uvedu prostý příklad ze života průměrné rodiny, která večer po pracovním dni odpočívá doma. Každý je obvykle zaujat svým informačním rozptýlením. Jeden sedí u internetu, věnuje pozornost informacím, hrám, zábavě, která ho nejvíce ze všeho vzrušuje a upoutává jeho pozornost. Stačí pohlédnout na oficiální statistiku a názvy webových stránek s největší návštěvností, abychom pochopili, jaké háčky Živočišného principu dodnes udržují pozornost lidí, formují komunikační masu určitého typu s vlastními charakteristikami. Další členové rodiny poslouchají například hudbu a zažívají přitom emoce odpovídající dané melodii. Další

se dívá na televizi, soucítí s filmovými hrdiny, přenosy, myšlenkově se účastní virtuálního děje. Další se věnují domácím pracím, ale také si v myšlenkách přehrávají informace, třeba o momentech, jež je psychicky zasáhly, o událostech dne, novinkách, načerpaných z masmédií, nebo o aktuálních osobních problémech.

Ale pozornost všech zmíněných je stejně absolutně maximálně zaujata vlastní zábavou, jež má v podstatě materiální vektor a spojena se silami Živočišného rozumu. Fakticky jsou všechny ty „činnosti" prázdné, je to informační rozptýlení, ničící životní čas. A život, stejně jako voda v rukou, mizí rychle. Člověk jako by nic špatného neudělal, ale také nic dobrého z jeho existence nevzešlo. Život podle obsahu, je v konečném důsledku prázdný, jako klas ve větru, kterým vítr zatřepal tam a zase sem a který shnil od kořene, aniž by přinesl nějaký duchovní plod. Tak je to i zde. Všichni jsou jako klasy, vnější informací *odpoutány od svého duchovního rozvoje.* Vědomí lidí se stává natolik zúženým, soustředěným na té či oné emoci, myšlenkách Živočišného principu, že se v ty okamžiky nikdo ani nezamýšlí o duchovním, a to ani nemluvím o tom, že by na sobě seriózně pracovali. Vždyť duchovní rozvoj je tím hlavním v životě jakéhokoli člověka, smyslem jeho existence.

Člověk emocionálně soucítí, věnuje příliš pozornosti pusté iluzi, která mu nic nedá, jelikož ho duchovně neobohacuje. Ale tato iluze z masy lidí pumpuje emoce (sílu), kterou sama vytvořila. Všechno, co jednotlivec dostává poté, co se nespoutaně (neodbytně, prudce, emocionálně nezdrženlivě) účastnil tohoto iluzorního představení pro psychiku mas – je to pustošení,

zesílení myšlenek, emocí a přání Živočišného principu, v podstatě jed pro Duši. Takovým způsobem se zformovaná masa lidí, zaujatá tou či onou informační iluzí, která uvádí každého jednotlivce do svérázného iluzorního zapomnění a ignoruje jakoukoli narážku na jeho duchovní rozvoj, neviditelně nachází pod kontrolou a řízením Živočišného rozumu. Lidé mu každý den nevědomě odevzdávají svoji životní sílu, věnují informacím Živočišného principu svoji pozornost a tím, jako donoři, sílu Živočišného rozumu neustále živí a násobí.

Když se ale člověk duchovně probouzí, začíná se nad těmi důležitými otázkami zamýšlet. Začíná chápat, že dosud byl pouze nesvobodným elementem reprodukce masy a šíření informací Živočišného principu. Když se duchovně probudí, pracuje na sobě, a tak v podstatě koná svoji skutečnou volbu. Stává se aktivním průvodcem Vůle Duchovního světa, na stávajícím, lidmi uměle vytvořeném informačním poli, napomáhá šíření Pravdy. Pravda se stává sílou, která jeho možnosti mnohokrát násobí.

Anastasia: Ano, zdá se, že Pravda je velmi prostá… Živočišný rozum v dané fázi aktivně vytváří systém, který by měl podle plánu globálně opanovat vědomí většiny lidí na planetě.

Rigden: Bohužel, je to tak. Dnes se aktivně zdokonaluje nástroj, do něhož jsou začleněny všechny superefekty nových masových komunikací. Tento nástroj je již většině lidí na této planetě dobře znám, mám na mysli internet, jako jeden ze současně nejefektivnějších prostředků „zmasovění“ psychiky. Internet dnes

překotně usiluje o to, aby nahradil televizi, a aktivně se zavádí v různých zemích světa. Dělá se všechno možné pro to, aby byl různým národům umožněn masový přístup na internet, to znamená, aby se do celosvětové pavučiny přitáhlo maximální množství lidí. Jeho přednost před televizí, tištěnými vydáními, rádiem spočívá v tom, že internet v sobě všechny tyto prostředky masové komunikace spojuje, ale je méně nákladný, to znamená, masám dostupnější. Zachovává stupeň individualizace člověka. Co je ale hlavní, je v něm uplatněna tendence k reprodukci a šíření informací po celém světě na úkor zformované masy samotné a také na úkor „lídrů názorů" a aktivních lidí. Ale v této globální technologii se skrývá i *slabé místo* Živočišného rozumu. A moudří lidé by si toho měli všimnout.

Jestli se člověk dříve nacházel ve fyzickém davu a chápal celou tu absurditu činů, které dav naplňuje, a prakticky nemohl udělat nic, aby změnil situaci, pak se dnes každému aktivnímu člověku taková možnost poskytuje. Jinými slovy, díky internetovým technologiím **i jeden Člověk v poli vojákem, neboť přináší duchovní Pravdu mnohým lidem.** Každý člověk dostává možnost reprodukovat informace, rychle je předávat a šířit. Každému, kdo tyto informace získal, se poskytuje právo uskutečnit svoji vědomou volbu: i nadále sloužit destruktivní Vůli Živočišného rozumu, nebo naplňovat tvořivou Vůli Duchovního světa.

Dnes se vytvořily takové jedinečné podmínky, díky nimž může lidstvo využít svoji šanci, obrátit monádu směrem duchovního rozvoje civilizace. Může vytvořit absolutně nové společenské světové zřízení, využít

při tom nástroje informačního působení Živočišného rozumu na lidi, ale s naprosto protikladnými cíli a v naprosto protikladném směru – rozvoji lidstva duchovně-tvořivým směrem. Osobní vklad každého člověka do společné záležitosti duchovní a mravní přeměny lidstva je velmi důležitý. Můžu říci, že každý, dokonce i, zdálo by se, nejjednodušší a „bezvýznamný“ čin, vykonaný s cílem šíření Pravdy, se v konečném důsledku, ať tak či onak, projevuje na globální situaci ve společnosti a formuje její budoucnost. Jako se moře utváří z množství potůčků a řek, tak se i globální tvořivé informační pole formuje z myšlenek a činů množství lidí, kteří pochopili Pravdu a stali se jejími aktivními průvodci. Bude-li si člověk, který všemi těmito informacemi bude disponovat, přát je šířit, pak je pro něj nezbytné: *1) poskytnout lidem celý objem Znalostí, vyložených v těchto knihách, a přitom se snažit šířit je mezi maximální množství lidí na celé planetě; 2) na základě dané informace napomáhat procesům sjednocení lidí, které bude mít za následek změnu chování, mechanismů, formování nových hodnot, samostatné duchovní vzdělávání společnosti.* Při splnění podmínek realizace těchto úkolů se nevyhnutelně vytvoří soběstačná světová společnost, která bude schopná se sama řídit, řešit závažné otázky, realizovat přijatá řešení. Aktivní komunikace každého jejího účastníka bude pouze posilovat, podporovat a šířit působení dané informace, předávat určitý emocionálně-psychický tonus druhým lidem, nakazí je příkladem chování, obecnou ideou a činy. Když se to vezme obecně, nic složitého na tom není. Co je hlavní, donést lidem informace v čisté podobě, být aktivním účastníkem procesu formování nové společnosti a neustále na sobě pracovat.

O takové společnosti sní lidé odedávna, ve svých legendách ji nazývají „Zemí Dobra“, „státem blaženosti“, „zlatým tisíciletím“, „světem spravedlnosti“, „miléniem“, tedy budoucností, která se může přiblížit skrze božský zásah, ale dosažena bude pouze činy člověka. Například v křesťanství patří pojem „milénium“ k eschatologii (řecké slovo „eschatos“ – „poslední, konečný“, „logos“ – „slovo, učení“), tedy náboženskému učení o konečném osudu světa a člověka, o posledních etapách panování zvířecího rozumu v lidstvu. Eschatologie se věnuje tématům o „budoucím tisíciletém panování Krista po Druhém příchodu - navrácení na zemi a Jeho vítězství nad Satanem“, o Armagedonu – poslední bitvě dobra se zlem na konci věků, které se budou účastnit „*králové z celé obývané země*“. Ale kdo je ten, koho v kontextu křesťanského učení nazývají Satanem? Živočišný rozum materiálního světa.

Stačí se rozhlédnout kolem, co se dnes děje: boj o moc, kněžský, politický, ekonomický útlak band Archóntů nad lidmi, dominance tržních, spotřebitelských vztahů, které u lidí utváří čistě materialistické myšlení, vzájemné vztahy, založené na zvířecích instinktech. Dochází ke skutečnému agresivnímu informačnímu útoku na lidskou společnost ze strany Živočišného rozumu, v podstatě k informační válce. Současný člověk nejčastěji uskutečňuje volbu stranou materie, prakticky nevychází ze sféry vlivu vlastního Živočišného principu, své pozemské samosti, egoismu. Tento model nutí jako průvodce i ostatním, dokonce ani nepozoruje to, že se sám nachází v moci Vůle, jež je jeho Duchovnímu principu cizí. To je i moc, „tvář Satana“, Živočišného rozumu, který zotročil lidstvo a prochází se v něm již bez masky.

Ale možnost vše změnit je v rukou lidí samotných! Lidé čekají na božský zákrok. Ale je to stejné jako v dialogu člověka s Bohem. Může toho být dosaženo pouze osobní volbou, činy a reálnou duchovní přeměnou člověka samotného! V Bibli stojí tato slova Ježíše jeho učedníkům: „A já budu prosit Otce a dá vám jiného Utěšitele, aby s vámi zůstal na věky, Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijmout, neboť Ho nevidí ani Ho nezná…“ Znalosti byly již člověku dány, teď již jeho volba a činy záleží na něm! A změny v celé světové společnosti záleží na činech každého! Pro všechny živé lidi je to reálně poslední zbylá šance, jak duchovně spasit sebe i civilizaci.

Vybudování takové společnosti je nutnost, jelikož představuje jediný model, který umožní lidem, aby přežili i v budoucnosti. Vybudovat ji je v podstatě snadné. Základy jsou poskytnuty a vymyslet společně detaily tohoto nového modelu bude pro lidi snadné. Již dnes je mnoho gramotných a moudrých lidí, kteří skutečně mohou a chtějí změnit současnou společnost, udělat ji svobodnou a rovnoprávnou ne na papíře pod hesly Archóntů, ale v životě, z pozice dominance Duchovního principu v člověku. Vybudování takové společnosti záleží na činech a osobní volbě každého z nás. Archónti naučili lidi zahálet a pasivně čekat, že za nimi někdo přijde, všechno vyřeší a udělá. A „vězeňskou Svobodu“ vymezili člověku ve svém systému místem na gauči, odkud může plivat na televizi, jak se mu zlíbí, nadávat na politiky a velekněží, je jedno, že ho nikdo neuslyší. Tuto vnucenou iluzi ale člověk může snadno sám zničit. Stačí jen, aby prostě neseděl se složenýma rukama.

Musí se změnit, změnit společnost, být věstníkem světa v plném smyslu slova.

Anastasia: Věstníkem? Skutečně, řečeno velmi přesně. Vždyť věstník, to je odpradávna ten, kdo nosí znalosti! V dnešním světě tak nazývají také osobnost, účinkující v klasické tragédii, za hranicemi scény vyprávějící o tom, co se děje. Vzhledem k tomu, co jsme zmínili výše, je věstníkem světa ten, který zná a vyjasňuje utajovaný smysl toho, co se děje, všem lidem, sledujícím představení na světové scéně.

Rigden: Každý z nás, kdo se nachází v těle, je hercem v divadle hmoty. Hra je šokující, ale velice poučná. Jedněm se otevírá Pravda, zatímco jiní jsou uchváceni vlastní licoměrností. Jediný rozdíl je v tom, na které straně, v této iluzorní podívané, stojí tvoje vědomí.

Věstník je schopný předat Pravdu mnohým: přátelům, příbuzným, známým a neznámým. Je schopný probudit v nich přání vyprávět tuto Pravdu svému okolí a ti zase dalším a dalším. A tak letí světem zpráva, jako sokol ve svém prudkém letu. Na těch lidech, na úsilí každého věstníka závisí, jak rychle se ta informace ve společnosti rozšíří. Čím více bude těch, kteří proniknou Pravdou, tím více bude těch, kteří začnou situaci ve světové společnosti měnit a budou při tom konat podle svých možností na jejich místech. Pro šíření informací je možné využívat všechny možné dostupné prostředky: ústní předání, masmédia, včetně rádia, tisku, televize a základního hybatele masové komunikace dnes – internetu. Pokud každý přiloží ruku k dílu, rozum a čistotu

svých záměrů, pak se původní informace rozletí velmi rychle po celém světě a za krátkou dobu ta idea opanuje většinu lidí. A ve většině spočívá ta reálná síla! Když lidé tuto informaci získají a proniknou jí, sami všechno pochopí, jak zlepšit život společnosti, budou-li vycházet z reálných možností, přijde vlna všeobecného spojení. Čili na jednom člověku závisí mnohé, hlavní je nesedět a nečekat na milost od Archóntů!

Pravá duchovní stránka člověka ve vztahu ke společnosti se projeví v upřímném záměru a nezištném jednání pro blaho společnosti. Spojí-li se lidé kvůli takovému záměru, budou moci dosáhnout něčeho velkého a vytvořit podmínky pro utvoření podstatně nové civilizace – lidstva, které se bude řídit podstatou *Slova* **„AllatRa“**.

Tajemství daného *Slova* kdysi střežili ve svých kruzích duchovně osvícení lidé, čelící moci Živočišného rozumu v jakémkoliv jeho projevu. Byli to skuteční bojovníci Světla, ochránci Prapůvodních Znalostí. Za jejich hrdinský čin jim byla odhalena Pravda: „Není nic nad Duchovní sílu! Ovládáš-li Původními Znalostmi, ovládáš i silou. Ovládáš silou, působíš slovem, což je sláva, jméno a volání. Sláva hlásá Pravdu v záři nesmrtelnosti těm, kteří se Ctí se přibližují k Jedinému. Jméno projevuje znak Prapůvodního, což je základem a klíčem pro pochopení událostí. Věčné volání je Prvotní Zvuk, Zvuk Tvoření. Naplňuje znak silou Allatu a dělá ho mocným v síle tvoření. Neboť Allat je projevem Vůle Boha, všudypřítomnou silou, Pramatkou všeho stvořeného dle Vůle Jeho. Důstojný kráčí za věčným voláním své

Duše a hlásá volání Jejího vítězství: **„AllatRa!“** Každý, kdo slyší je Přizvaný a společně jsme síla, která je schopná změnit celý svět.“ Tvořivá síla, vycházející od Boha, to je

AllatRa

V této knize není udělána tečka, neboť poslední slovo zůstává na lidech...

ALLATRA

MEZINÁRODNÍ SPOLEČENSKÉ HNUTÍ

Mezinárodní společenské hnutí ALLATRA – sjednocení iniciativních, poctivých a přátelských lidí z více než 140 zemí světa, kteří se snaží využít své nejlepší vlastnosti ve prospěch společnosti.

MSH ALLATRA – formát vzájemných vztahů mimo politiku a mimo náboženství mezi lidmi různých sociálních statusů, profesí, národností.

Díky iniciativě a nezištnému konání aktivních účastníků **Mezinárodního společenského hnutí ALLATRA** se po celém světě realizují různé tvořivé projekty a dobré skutky, zaměřené na vytváření podmínek pro otevření tvůrčího potenciálu lidí, pro zrození všelidských duchovních a morálních hodnot v celém světovém společenství.

JEDINÉ ZRNO

GLOBÁLNÍ PARTNERSKÁ DOHODA ALLATRA

NE NÁSILÍ V RODINĚ A SPOLEČNOSTI

ALLATRA TV

Děkujeme všem dobrovolníkům Mezinárodního společenského hnutí ALLATRA, kteří se ve svém volném čase aktivně účastní projektů. Jsme rádi novému přátelství, novým nápadům a iniciativám! Připojte se!

Kontakty: ● allatra.org ● info@allatra.org

1. vydání, 2014
Sazbu zhotovilo Nakladatelství IBIS s. r. o.
Vytiskla Tiskárna Tisk SPRINT s.r.o.
Vestecká 541, 252 42 Jesenice-Vestec

České vydání © IBIS, 2014
Překlad © Mgr. Hana Duffková,
Mgr. Jana Míková, 2014
Obálka © Nakladatelství ALLATRA

Kontaktní adresa: Nakladatelství IBIS s.r.o.,
tel.: +420 774 689 512
info@ibisbooks.cz
www.ibisbooks.cz

ISBN 978-80904796-6-1

9 788090 479661